

குமுதம்
கௌரவ ஆசிரியர்:
டாக்டர் ஆர்.எம். அழகப்பசெட்டியார்
KUMUDA
20.10.56

கன்னி மாட

1. நீலமலைக் குடிசை

இளவேனிற் காலத்தின் இர
தென்றல் நீல மலைச்
வைத் தடவிக் கொடுத்துச் சென்றத
லேசாக அசைந்த செடிகளின் வா
மலர்களிலிருந்து கிளம்பிய நறுமணா
நாலா பக்கத்திலும் பரவி இனையற்
இன்பச் சூழ்நிலையை சிருஷ்டித்துச்
கொண்டிருந்தது. இயற்கையில் இன்
மும் கோரமும் கைகோத்தே
லும் என்ற உண்மையைச் சுட்டிக்
டவோ என்னமோ காரிருள் எ
கவிந்து, சுற்றிலும் எழுந்து நின்

களைப் பெரிய பூதங்களைப்போல்
ியளிக்கச் செய்தது. பெரிய மனி
ள் இல்லாத சமயத்தில் பிரகாசிக்
சின்ன மனிதர்களைப்போல, சந்திர
லாத வான வெளியில் ஆயிரமாயி
நட்சத்திரங்கள் பிரமாதமாக
ாலித்துக்கொண்டிருந்தன. அவற்
டன் போட்டி போடுவதுபோல்
லச்சறிவின் ஒரு பாகத்திலிருந்த
குடிசை விளக்கு சுடர்விட்டுப் பிரகாச
மாக எரிந்துகொண்டிருந்தது.

குடிசைக் கூரையிலிருந்து தொங்கிக்
ொண்டிருந்த அந்த விளக்கின் ஒளியில்
ார்ந்திருந்த நான்கு பேரும் சிறிதும்
மூச்சின்றி ஒருவரையொருவர்
தவ்ண்ணம் மௌனமாகவே
கழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.
ஊற்றப்பட்டிருந்த கடலை
ணயின் காரணமாக வெளிச்
தவிடப் புகையை அதிகமாகக்
பிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சோழர்
விளக்கு தனது ஐந்து புலி முகங்
ாலும் கீழே உட்கார்ந்திருந்தவர்

சாண்டில்யன்

களைப் பார்த்துப் பயங்கரமாக விழித்தது. அதன் நாக்குகள்கூட உட்கார்ந்திருந்தவர்களின் மனங்களைப்போல அவ்வப்பொழுது சலனமடைந்து சலனமடைந்து மீண்டும் உறுதியாய் எழுந்து நின்றன.

குடிசையின் சூழ்நிலைக்கும் உட்கார்ந்திருந்த நால்வருக்கும் சிறிதும் பொருத்தமில்லை என்பதை அவர்கள் ஆடைகளே எடுத்துக் காட்டின. அவர்கள் அணிந்திருந்த பட்டு அங்கிகளில் செய்யப்பட்டிருந்த சரிகை வேலைப்பாடுகளும் அவற்றில் தைக்கப்பட்டிருந்த பாண்டி நாட்டின் விலை உயர்ந்த முத்துக்களும் அவர்கள் மாளிகையில் வாழும் மகா பிரபுக்களென்பதை நிரூபித்ததன்றி, அவர்கள் பக்கங்களில் கிடந்த வாட்கள் அவர்கள் போர் வீரர்கள் என்பதையும் சந்தேகத்துக்கிடமின்றித் தெளிவாக்கின. பெரிய பிரபுக்களான அந்த நால்வரும் மலைக் குடிசையின் கரடு முரடான தரையில் சற்றுக் கஷ்டப்பட்டே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அந்த நால்வரும் வாயால் ஒரு வார்த்தையும் பேசாவிட்டாலும், அவர்கள் உள்ளங்களில் கணக்கற்ற எண்ணங்கள் எழுந்து அலை மோதுவதையும், நேரம் ஆக ஆக அவர்கள் கவலை அதிகமாவதையும் அவர்கள் முகங்கள் நன்றாக எடுத்துக் காட்டின. மலையடிவாரத்துக்குச் சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஊரின் பெரிய கோவிலிலிருந்து கிளம்பிய ஆரம்ப ஜாமத்தின் மணியோசை மலைப் பிராந்தியத்தின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டுவந்து குடிசையிலிருந்த நால்வரின் எண்ணங்களோடு எதிர் மோதல் செய்யவே, அவர்களில் வயோதிகனாயிருந்த கருணாகரத்தேவன் மௌன விரதத்தைக் கலைத்து இளைஞனான காரிவளவனை நோக்கி, "சேனாதிபதி இன்னும் வரவில்லையே, செய்தி போய்ச் சேர்ந்திருக்குமா?" என்று கேட்டான்.

"கண்டிப்பாய்ப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கும். என்னுடைய சொந்த முத்திரையை வைத்துப் பூரண நம்பிக்கையுள்ள வீரனிடமே அனுப்பியிருக்கிறேன்," என்று பதில் கூறினான் காரிவளவன்.

"இடையில் தூதனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்து ஓலை அரசனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டால்...?" என்று வினவினான் பொன்னமராவதியின் தலைவனான [illegible]தராசன்.

"நம் நால்வருக்கும் உடனே மோட்சம் கிடைக்கும். அரசன் நமது தலைக்கு உடலிலிருந்து விடுதலையளிக்கத் தவற மாட்டான்," என்றான் வங்கார முத்தரையன் என்ற நான்காவது வீரன்.

இவர்கள் இப்படித் தர்க்கம் செய்ததை, "சற்றுப் பொறுங்கள்," எனத் தடை செய்து எதையோ உற்றுக் கேட்டான் கருணாகரத்தேவன். தேவன் காதில் விழுந்த காலடி ஓசை மற்றவர் காதுகளிலும் விழுந்திருக்கவேண்டும். அதுவரை அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்த நால்வரும் யந்திரத்தால் இயக்கப்பட்டவர்களைப்போல் எழுந்து நின்றார்கள். கீழே கிடந்த உறையிலிருந்து வாளை மட்டும் உருவிப் பிடித்துக்கொண்டு காரிவளவன் மெள்ளச் சென்று குடிசைக் கதவைத் திறந்தான். மறு கணம் உள்ளே நுழைந்த மனிதனைக் கண்டதும் வாளைத் தாழ்த்திய காரி, "பிரபு! வரவேண்டும். தாங்கள் வரவில்லையே என்று மிகக் கவலையுடன் காத்திருந்தோம்," என்றான்.

உள்ளே நுழைந்த சேனாதிபதி அபராஜிதன் உடனே பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. ஈட்டிகள்போல் ஜொலித்த அவன் கூரிய விழிகள் குடிசையையும் குடிசையிலிருந்தவர்களையும் அரை விநாடியில் சுற்றிவந்து உள்ள நிலையை ஓரளவு எடை போட்டுக்கொண்டன. தான் உள்ளே நுழைந்ததும் காரி வாளைத் தாழ்த்தியதையோ குடிசையிலிருந்த நால்வரும் தன்னை வணங்குவதற்கு முன்பாக ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டதையோ அவன் கண்கள் கவனிக்கத் தவறவில்லை. குடிசைக்குள்ளேயிருந்தவர்கள் ஏதோ சதியிலிறங்கியிருக்கிறார்களென்பதை நொடிப்பொழுதில் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன், ஏதும் அறியாதவன்போல் பதிலேதும் சொல்லாமல் மெள்ள ஏதோ யோசனையுடன் நடந்து குடிசையின் நடுவுக்கு வந்தான்.

மெல்லிய சரீரத்துடனும், நீண்ட கைகளுடனும், குடிசை தலையிலிடிக்க உயரமாக நின்ற அபராஜிதனுக்கு வயது முப்பதுக்கு மேலிராது. அவன் முகத்தில் சொட்டிய ராஜகளையும் பார்வையிலிருந்த கம்பீரமும், அவன் மனிதர்களை ஆளப் பிறந்தவனே யொழிய யாருக்கும் அடங்கும் சுபாவமுள்ளவனல்ல என்பதைச் சந்தேகமற எடுத்துக் காட்டின. கைகளின் நீளத்துடன் போட்டா போட்டி போடுவது போல் அவன் இடையிலிருந்த நீண்ட

வாள் பாதம்வரையில் பயங்கரமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அத்துடன் உறையில்லாத உடைவாளொன்றும் அவன் கச்சையில் செருகப்பட்டிருந்தது. போர்க்களத்தில் ஏற்கனவே ஏற்பட்ட காயங்களின் அடையாளமாக முகத்தில் காணப்பட்ட ஓரிரு தழும்புகளும் முகத்திற்கு இயற்கையாக இருந்த அழகை அதிகப்படுத்தினவேயொழிய விகாரத்தை விளைவிக்கவில்லை. யௌவனமும் அழகும் வீரமும் இணைந்து நின்ற சேனாதிபதி அபராஜிதன் குடிசையின் நடுவே வந்ததும் அங்கு நிலவியிருந்த மௌனத்தைத் தானாகவே கலைத்து, "உங்களை நீண்ட நேரம் காக்க வைத்துவிட்டேன். ஆனால் உங்கள் ஓலை கிடைத்தபோது தமிழ் நாட்டின் பெரும் படைத் தலைவர்களில் நால்வரை இங்கு சந்திக்கப்போகிறேன் என்பதை நான் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. காரி ஏதோ அவசரமான காரியம் என்று எழுதியிருந்தானேயென்று வந்தேன்," என்றான்.

அவன் குரலில் இருந்த ஒலி இரண்டுங்கெட்டானாயிருந்ததால் அவன் தங்களைப் பார்த்து நகைக்கிறானா அல்லது உண்மையாகவே தன் கால தாமதத்துக்குச் சமாதானம் சொல்கிறானா என்பதை ஊகிக்க முடியாமல் திண்டாடிய அந்த நான்கு வீரர்களில் வயோதிகன் கருணாகரத்தேவன் கவலை நிரம்பிய குரலில் விஷயம் எத்தனை முக்கியமானது என்பதை எடுத்துச் சொன்னான். "பிரபு! தலை போகிற காரியம்...." என்று ஆரம்பித்த தேவனை இடைமறித்த அபராஜிதன், "அது தெரிகிறது. இல்லாவிட்டால் பெரிய பிரபுக்கள் குடிசையில் கூட வேண்டியது அவசியமில்லை. அதுவும் காரிருள் சூழ்ந்த இந்த இரவில்...." என்று சொல்லிப் பேச்சை முடியாமலே தான் விஷயத்தை ஓரளவு ஊகித்துக்கொண்டதை எடுத்துக் காட்டினான்.

"நம் நால்வரைத் தவிர வேறு யாரும் அறியாமல் கலந்து பேசவே தங்களை இங்கு கூப்பிட்டனுப்பினோம்," என்று பேச்சை மேலே ஓட்டினான் தேவன்.

"நம் உத்தேசப்படி உலகத்தில் விவகாரங்கள் நடப்பதில்லை தேவரே," என்றான் அபராஜிதன் பதிலுக்கு. அவன் வார்த்தையின் உள்ளர்த்தத்தை அறிந்துகொள்ள இயலாத நான்கு படைத் தலைவர்களும் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தார்கள்.

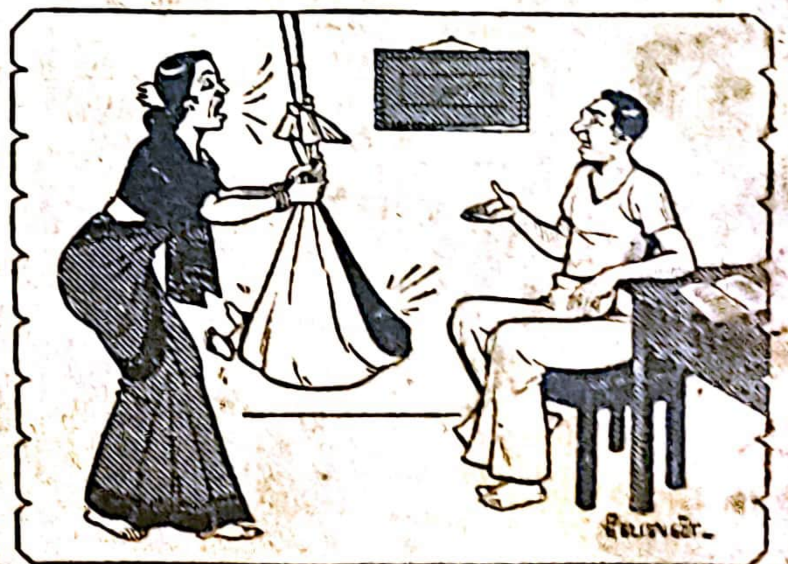
"இங்கு ரகசியமாகச் சந்திப்பது உங்கள் உத்தேசம். ஆனால் நீங்கள் இங்கு கூடப் போவது மற்றவர்களுக்கும் தெரியும்," என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

பெரிய இடி தலையில் விழுந்தால்கூட ஏற்பட்டிருக்காத அதிர்ச்சியை அந்தப் பதிலினால் அடைந்த நால்வரும் ஒரு வரையொருவர் பார்த்து விழித்[தார்]கள்.

"வேறு யாருக்குத் தெரியும்?" என்று கேட்டான் முத்தரையன்.

"இலங்காபுரனுக்கு!" என்று இன்னொரு இடியை எடுத்து வீசினான் அபராஜிதன்.

இந்தப் பதில் அந்த நால்வரையும் அரை வினாடி ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிட்டது. சற்று நேரம் ஏதும் பேசாது நின்றுவிட்ட அந்த நால்வரில் கருணாகரத்தேவனே மீண்டும் பேசத்

கணவன் :— இந்தா! உனக்குக் கோடிப் புண்ணியமுண்டு! குழந்தை அழட்டும். பரவாயில்லை. அதை எப்படியும் சகித்துக் கொள்கிறேன். உன் தாலாட்டை மட்டும் தயவு பண்ணி உடனே நிறுத்து!

தொடங்கி, "சிங்களத்துத் தண்டநாயகன் இலங்காபுரனுக்கா!" என்று வினவினான்.

"வேறு இலங்காபுரன் பாண்டி நாட்டில் ஏது? சந்தேகமிருந்தால் இதைப் பாருங்கள்," என்று இடையிலிருந்த உடைவாளை எடுத்து நீட்டினான் அபராஜிதன்.

உடைவாளைத் திருப்பிப் பார்த்த கருணாகரத் தேவன், "சிங்களத்தின் உடைவாள்!" என்று முணுமுணுத்தான்.

"பிடியில் சிங்கள நாட்டுச் சின்னமே இருக்கிறதே!" என்று கூவினான் கடந்தை சேந்தனான வங்கார முத்தரையன்.

பாண்டியநாட்டுப் பொன்னமராவதி த் தலைவனான நிஷதராசனும் அவன் பிரடத் தலைவனான காரிவளவனும் ஏதும் பேசாமலே ஒருவரையொருவர் பார்த்து நயன பாஷையிலேயே விஷயத்தை ஊர்ஜிதம் செய்துகொண்டார்கள்.

கருணாகரத்தேவன் மேற்கொண்டு தகவலறிய விரும்பி, "இந்த உடைவாள் தங்களுக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?" என்று அபராஜிதனை வினவினான்.

"தேவரே! வரும் வழியில் என் குதிரைக்கு இந்த உடைவாளினால் அர்ச்சனை நடந்தது," என்றான் அபராஜிதன் இதழ்களில் புன்முறுவல் தவழ.

"என்ன! குதிரைமேல் உடைவாள் வீசப்பட்டதா?" என்றான் நிஷதராசன்.

"ஆம்! பக்கத்துப் புதர்களிலிருந்து," என்று பதிலிறுத்தான் அபராஜிதன்.

"எந்த இடத்தில்?"

"மலையடிவாரத்தில்."

இந்த விவரம் படைத் தலைவர் நால்வருக்கும் மிகுந்த கவலையை விளைவித்ததென்றால் அபராஜிதன் மேற்கொண்டு சொன்ன தகவல்கள் அந்தக் கவலையை உச்சத்துக்கே கொண்டுபோயின. அவர்கள் ரகசியமாகக் கருதிய இந்தச் சந்திப்பு இலங்காபுரத் தண்டநாயகனுக்கு எத்தனை விளக்கமாகத் தெரிந்திருக்கிறது என்பதை நிரூபிக்கத் தனக்கு நேர்ந்த விபத்தைப் பற்றி விவரிக்கலானான் அபராஜிதன்:

"தேவரே! மஞ்சள் வெயில் இருக்கும் போதே உங்களுடன் பேசிவிட்டுத் திரும்பிவிட உத்தேசித்தேன். ஆனால் நான் மலையடிவாரத்துக்கு வரும்போதே சூரியன் மலைவாயில் விழும் சமயமாயிருந்தது. கதிரவன்கதிர்களில்ஓரிரண்டு, பக்கத்திலிருந்த புதர்களில் பாய்ந்ததால் ஏதோ பளிச்சிடுவதைக் கண்டேன். அது என்னவென்று ஆராய, குதிரையைச் சற்று மெல்லச் செலுத்தினேன். புதர்களிலிருந்து பளிச்சிட்டது சிங்கள வீரனொருவனின் போர்க்கவசம் என்பதை ஊகித்ததும், குதிரையை வேகமாகத் தட்டிவிட்டேன். சிங்களனும் என் எண்ணத்தை ஊகித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அடுத்த வினாடி என் குதிரை கால் மடங்கிக் கீழே விழுந்தது. நான் பக்கவாட்டில் குதித்துக் காலைப் பரிசோதிக்கும் பாவனையில்உடைவாளை எடுத்தேன். புதர்களிலிருந்து ஓரிரு வீரர் என் மேலும் கத்திகளைக் குறிவைப்பதைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்தேன். சாதாரண சமயமாயிருந்தால், வாளை உருவி எதிர்த்திருப்பேன். ஆனால் உங்கள் ஓலையிலிருந்த வாசகம் மர்மமாயிருந்ததாலும், வழியே நான் மடக்கப்படுவதிலிருந்தும் சந்தேகித்து என்னால் நீங்கள் சிக்கிவிடப் போகிறீர்களே யென்று ஓடத்தொடங்கினேன். வீரர்களும் விடாது என்னைத் துரத்தினார்கள். நேராக இந்தஇடத்தை நோக்கி வந்தால் சந்தேகம் ஏற்படுமென்ற காரணத்தால் நேர் எதிர்த்திக்கில் சிறிது நேரம் ஓடிக் காட்டுக்குள் மறைந்து கொண்டேன். வீரர்கள் என்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் வேறு திக்கில் போய்விடவே சுற்று வழியாக நடந்து இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். நீங்கள் என்னை அழைத்த காரணம் தெரியாது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்ல என்னால் முடியும். மன்னனுக்கு விரோதச் சதி செய்வது உங்கள் உத்தேசமானால், அது இலங்காபுர நாயகனுக்குத் தெரிந்தே இருக்கிறது. ஆகையால் மன்னனுக்கும் தெரிய அதிக நேரமாகாது!" என்றான்.

அபராஜிதன் கதையைக் கேட்ட கருணாகரத் தேவன் வெகு நேரம் பதில் பேசாமல் நீண்ட யோசனையில் ஆழ்ந்தான். கடைசியாக அவன் தலை தூக்கி அபராஜிதனைப் பார்த்து, "பிரபு! மன்னனுக்குத் தெரிந்தால்தானென்ன?" என்று மெல்லக் கேட்டான்.

அபராஜிதன் விழிகள் தேவனை மட்டுமின்றி மற்றவர்களையும் ஒரு முறை

வலம் வந்தன. அதுவரை சாதாரண மாயிருந்த அவன் பார்வையில் கோபம் பொங்கி வழிந்தது. "நான் ஊகித்தது சரிதான். நீங்களனைவரும் மன்னனுக்குத் துரோகம் செய்யவே கூடியிருக்கிறீர்கள்!" என்றான் அபராஜிதன், பார்வையிலிருந்த உஷ்ணம் சொற்களிலும் தொனிக்க.

"சந்தேகமில்லை பிரபு! நாங்களனைவரும் பாண்டிய மன்னனின் துரோகிகள்தான். நாட்டு விசுவாசத்தால் மன்னனிடம் விசுவாசத்தை இழந்தோம்," என்று கடுமையாகவே பதில் சொன்னான் நிஷதராசன்.

"நாட்டு விசுவாசம் வேறு, ராஜ விசுவாசம் வேறா?" என்று கேட்டான் அபராஜிதன் இகழ்ச்சி ததும்பும் குரலில்.

"நாட்டின்நன்மையில்மன்னன்கவனம் செலுத்தாத போது இரண்டும் வேறுபடுகிறது," என்று விளக்கினான் இளைஞனை காரிவளவன்.

தலையசைப்பினாலேயே அதை ஆமோதித்த கருணாகரத் தேவன் அபராஜிதனைப் பார்த்து உணர்ச்சி மிகுந்த குரலில் கூறினான்: "பிரபு! நான் எந்தப் பரம்பரையில் உதித்தவன் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். நான் சோழநாட்டு அமைச்சனான அண்ணன் பல்லவராயனுடைய தம்பி... தமிழ் நாட்டின் சிறப்புக்காகவே என் மூதாதையர் இந்தப் பூமியில் ரத்தம் சிந்தியிருக்கிறார்கள். திடீரென்று தமிழ் நாட்டு மண்ணுக்கு நான் துரோகம் நினைப்பேனா? எனக்கு வயதாகி விட்டது பிரபு! இன்னும் சில வருஷங்கள்தானிருப்பேன். தமிழ்நாடு எப்படி யானாலும் போகட்டு மென்று சும்மாயிருக்கலாம். ஆனால் தமிழன்னை ஊட்டிய உணவினால் உடம்பில் ஊறும் ரத்தம், நாட்டின் கேடு கெட்ட நிலையைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருக்கவிடவில்லை. நான் சோழ நாட்டவன், பாண்டிய நாடு எக்கேடு கெட்டால் என்னவென்று இருக்கலாம். தமிழ் மன்னர்கள் ஒருவருக்கொருவர் போரிடுவதானால் அப்படியிருக்கவும் செய்வேன். ஆனால் சிங்களவர் கால்களில் தமிழ் நாடு அகப்பட்டுத் தத்தளிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு எந்தத் தேச பக்தன்தான் சும்மாயிருக்க முடியும்? சிங்கள ராஜபரம்பரைச் சரித்திரமான மஹாவம்சத்தில் 'சிங்கள

ஞாயிறு சூழ்ச்சி

காலண்டரை விட்டு
ஞாயிற்றுக் கிழமையை
விரட்டி யொழிக்க
இயக்கம் தொடங்கினால்,
அடியேன் அதற்கு
ஆயுள் தொண்டன்.

இருபது நாளில்
மும்முறை என்னை
வஞ்சித்த கிழமை!
வீழ்க! வீழ்க!

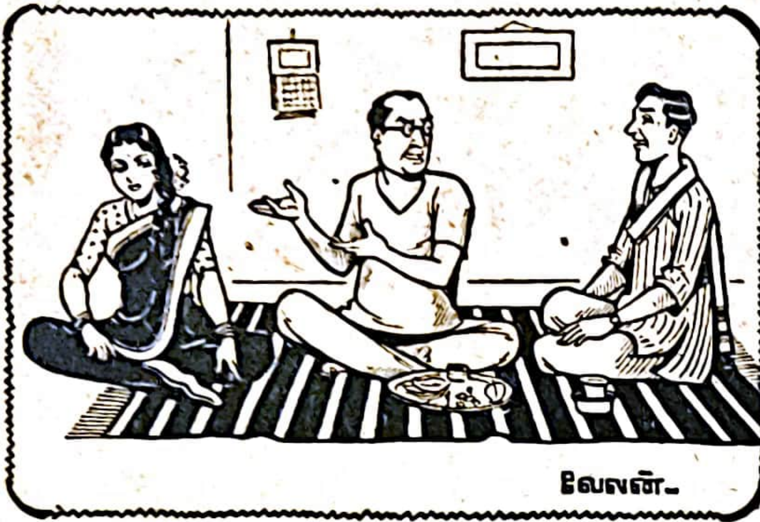
எண்ணிப் பாரீர்!
சென்ற டிசம்பர்
25 உ
1. வைகுண்ட ஏகாதசி;
2. கிறிஸ்துமஸ்.
இரண்டு விடுமுறை
ஏப்பமிட்டது
இந்தக் கிழமை.

மீண்டும்—
ஜனவரி மாதம்
தேதி—1
இந்த லீவையும்
ஞாயிறு பூதம்
விழுங்கிச் சென்றது.

இந்த ஆண்டுப்
பொங்கலின்போது—
ஞாயிறின் வஞ்சனை
முற்றிலும் வேறு.

ஊரிலிருந்து
மாமனார் வந்தார்.
"பொங்கல் முடிந்ததும்
போய்விடுவீர்கள்?"
என்று இளித்தேன்..
"ஹி... ஹி! மறுநாள்
ஞாயிறுதானே?
லீவு நாளாச்சே?
அதையும் இங்கே
கழிக்கத் திட்டம்!"
என்றார், மாமனார்!

அல்ப ஞாயிறே!
உனக்கு
மென்னி உண்டா?
இருந்தால் சொல்லு.
முறிக்க ஆசை.

பெண்ணின் தகப்பனார்:—குழந்தை பாட்டைக் கேட்டீர்களா? பாட்டு எப்படியோ அப்படித்தான் சமையலும் இருக்கும்!

இளைஞன்: அதனாலே பரவாயில்லை. நான் ஓட்டலில் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்!

மன்னன் பராக்கிரமபாகுவின் தண்டநாயகன் இலங்காபுரன் செந்தமிழ் வளர்ந்த மதுரையம்பதியைச் சிரழித்தான். அதன் மன்னன் வீரபாண்டியன் அவனுக்கு அடிமையாகக் காலங்கழித்தான்' என்று எழுதப்படுவதைச் சுதந்திர உள்ளம் படைத்த எந்தத் தமிழன் அனுமதிக்க முடியும்? பிரபு! யோசித்துப் பாருங்கள்...''

இப்படிப் பேசிக்கொண்டே போன அந்த வயோதிக வீரன் கண்களில் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் ஒரு துளி நீரும் வெளிப்பட்டதைப் பார்த்த அபராஜிதனின் இரும்பு மனமும் சற்று நெகிழ்ந்தது. அடுத்துப் பதில் சொன்ன அவன் குரலில் கடுமையும் குறைந்திருந்தது. "தேவரே! உங்கள் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உண்மை என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் நீங்கள் யாருக்கு எதிராகச் சதி செய்ய நினைக்கிறீர்களோ, அவன் என் ஒன்றுவிட்ட மாமன் மகன்,'' என்று ஏதோ மேலே பேசப்போன அபராஜிதனை இடையே தடுத்த நிஷதராசன், "பிரபு! நாட்டின் உறவு, மனித உறவை மீறியது. மண்ணுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பு மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உறவு முறைக்கு அப்பாற்பட்டது. அரசவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் நாட்டின் நன்மை ஒன்றைத்தான் கவனிக்க வேண்டும்,'' என்றான்.

"உண்மைதான் அமராவதித் தலைவரே! நாட்டின் நன்மைக்கு நான் செய்யக்கூடியது ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுங்கள். உங்கள் மனத்திலுள்ளதை மன்னனிடம் தெரிவிக்கிறேன்.''

"உடனே சிறைப்படுவீர்கள்,'' என்றான் தேவன்.

"காரணம்?''

"இப்பொழுது பேருக்கு வீர பாண்டியன் மன்னனே தவிர, உண்மையாக ஆள்பவன் சிங்களனை இலங்காபுரன் தான்.''

அபராஜிதன் இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் ஏதோ சிந்திக்கத் தொடங்கினான். அவன் சிந்தனையைத் துண்டித்துக் கருணாகரத்தேவன் பேசலானான். "பிரபு! நாடு சிதறிவிடப் போகிறது. நாலா பக்கங்களிலும் யுத்த மேகங்கள் கவிந்து நெருங்குகின்றன. பாண்டிநாடு சிங்களவர் கைகளில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதை விரும்பாத சோழ மன்னனை ராஜாதிராஜன் பாண்டி நாட்டைத் தாக்கச் சித்தமாகிறான். இலங்காபுரியால் கீழைமங்கலத்தையும் மேலைமங்கலத்தையும் அடைந்த குறுநில மன்னனை மழவராயனும் இலங்காபுரனை ஒழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு, நாடு கடத்தப்பட்ட குலசேகர பாண்டியனுடன் சதி செய்துவருகிறான். இதை ஊகித்த இலங்காபுரன் இன்னும் அதிகப் படைகளனுப்புமாறு இலங்கைக்கு ஓலை அனுப்பியிருக்கிறான். பாண்டிய நாடு யுத்தகளமாகி, ரத்த வெள்ளம் ஓடப் போகிறது. எண்ணற்ற தமிழ் மக்களின் தலைகள் தரையில் உருளப்போகின்றன. எத்தனையோ பெண்கள் விதவைகளாகப் போகிறார்கள். குழந்தைகள் அனாதைகளாகப் போகின்றன. அடுத்த தலைமுறையில் இங்கு சிங்கள மன்னன் ஆட்சிதான். இந்த நிலை ஏற்படுவது உங்களுக்குச் சம்மதமா?''

இதைக் கேட்ட அபராஜிதன் முகத்திலும் தீவிரமான கவலை படர்ந்தது. "இந்த விஷயங்களை ஏன் வீர பாண்டியனிடமே சொல்லக்கூடாது?'' என்று கேட்டான்,

"சொல்லிப் பார்த்தோம் பிரபு! மன்னன் கேட்கவில்லை. இலங்காபுரனை நாட்டைவிட்டு அனுப்பாவிட்டாலும் அவன் ஆதிக்கத்தை அடக்க வழி சொன்னோம். அதற்கும் மன்னன் செவி சாய்க்கவில்லை," என்று கருணாகரத் தேவன் வருத்தத்துடன் கூறினான்.

"அது என்ன வழி?"

"மழவராயன் மகளை மணந்து கொள்ளச் சொன்னோம்."

"மன்னன் இசையவில்லையா?"

"இல்லை."

"ஏன்? பெண் அழகில்லையா?"

"அவளைவிட அழகி தமிழ் நாட்டில் கிடையாது."

"வேறு என்ன ஆட்சேபம்?"

"மன்னர் மனம் மணவாழ்க்கையை விரும்பவில்லை," என்று சம்பாஷணைக்கு இடையே புகுந்தான் முத்தரையன்.

"காரணம்?"

"சிங்களத்துப் பைங்கிளியிடம் மன்னன் மயங்கியிருக்கிறான்," என்று விளக்கினான் முத்தரையன் மிக இகழ்ச்சி ததும்பும் குரலில்.

"இலங்காபுரனின் மருமகள்," என்று முணுமுணுத்தான் அபராஜிதன்.

"ஆம் பிரபு! அவள் மையலில் சிக்கியிருக்கிறார் மன்னர். ஆகையால் மழவராயனோடு மணத் தொடர்பு சாத்தியமில்லை. பாண்டி நாட்டைக் காக்க இப்பொழுது ஒரே வழிதான் இருக்கிறது. பாண்டி நாட்டின் தலை விதி உங்கள் கைகளில் இருக்கிறது," என்றான் கருணாகரத் தேவன்.

அபராஜிதன் விழிகள் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. "என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று வினவினான்.

அபராஜிதனை அந்த நால்வரும் சூழ்ந்து நின்றார்கள். "பாண்டி நாட்டு மணி மகுடத்தைச் சேனாதிபதியவர்கள் ஏற்க வேண்டும்," என்றான் நிஷதராசன் மிக மெதுவாக.

திடீரென்று தன் முன்னால் பலவந்தமாகத் திணிக்கப்பட்ட அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணியதால் மூச்சு நின்றுவிடும் போலிருந்தது அபராஜிதனுக்கு. மணி முடி சூடுவதால் ஏற்படக்கூடிய பிரக்கியாதிகள் அவன் மனத்தில் ஏதேதோ கனவுகளைக் கிளப்பிவிட்டன. சற்று நேரச் சிந்தனையில் அந்தக் கனவுகளை உதறினான். "நான் பாண்டியனல்ல. பல்லவ ரத்தம் என் உடம்பில் ஓடுகிறது...." என்று பதில் கூறினான்.

"அதுவும் தமிழன் ரத்தம்தான்," என்றான் காரிவளவன்.

"நான் வாள் தாங்கும் போர்வீரன். மணி மகுடம் தாங்கி அரியணையில் வீற்றிருக்கத் தகுந்தவனல்ல."

"பாண்டி நாட்டுக்கு இப்பொழுது வேண்டியது மஞ்சத்தில் புரளும் மன்னனல்ல பிரபு! வாள் தாங்கும் வீரன் தான் தேவை. பாண்டி நாட்டுச் சேனாதிபதியான உங்களை மக்கள் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். நீங்கள் தலை நகர வீதிகளில் செல்லும் போது மக்கள் செய்யும் ஆரவாரம் உங்கள் காதுகளில் விழுந்ததில்லையா? தூரக் கிளை உறவானாலும் உங்கள் உடம்பிலும் மன்னர் குல ரத்தமே ஓடுகிறது. உங்களையே மக்கள் நம்பியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் சாய்கிற பக்கம்தான் பாண்டி நாட்டுப் படை வீரர்கள் சாய்வார்கள். சரி என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள் பிரபு! எங்கள் படைகளையும் உங்கள் படைகளோடு இணைக்கிறோம். இன்னும் நான்கு நாட்களில் பாண்டிநாட்டு ராஜ்ய பாரத்தை நீங்கள் வகிக்கலாம்," என்று வற்புறுத்திச் சொன்னான் கருணாகரத்தேவன்.

எதற்கும் கலங்காத அபராஜிதன் மனம்கூட ஒரு விநாடி கலங்கியது. ஆனால் அடுத்த நிமிஷம் அந்தக் கலக்கம் பறந்தோடியது. தேவனுக்கு ஏதோ பதில் சொல்லப்போன அபராஜிதன் சட்டென்று வார்த்தையை நிறுத்தி எதையோ உற்றுக் கேட்டான். அவன் காதில் விழுந்தது மற்றவர்கள் காதிலும் விழுந்திருக்க வேண்டும். கீழே கிடந்த வாள்களை வெகு துரிதமாக இடையில் கட்டிக் கொண்டார்கள். ஆரம்பத்தில் மெல்லக் கேட்ட குதிரைகளின் காலடிச்சத்தம் வரவர மிகப் பலமாகக் கேட்டது. கவலை பாய்ந்த அந்த நான்கு வீரர்களின் முகத்தைப் பார்த்த அபராஜிதன், "இப்பொழுது மணி மகுடத்துக்குப் பதில் மரணம் நிச்சயம்" என்றான் புன்சிரிப்புடன்.

அபராஜிதனை நோக்கிக் கண்களை உயர்த்தினான் கருணாகரத்தேவன்.

"சந்தேகமே வேண்டாம். நம்மைத் தேடி வருவது இலங்காபுரனின் வீரர்கள்தான்," என்று விளக்கினான் பல்லவனான அபராஜிதன்.

(தொடரும்)

அன்பர்களே!

"அவிட்டம்"

[எனக்குப் பொங்கல் வாழ்த்துக்கள் அனுப்பிய சில அன்பர்களுக்கு இதோ எனது பதில்கள்]

அன்புள்ள ராமலிங்கம்,

நீ ஏதேதோ எழுதிய கார்டு ஒன்று கிடைத்தது. பொங்கலன்று வந்ததால் அது வாழ்த்தாக இருக்கவேண்டுமென்று ஊகித்துக்கொண்டேன். எதற்கும் நீ அதை ஊர்ஜிதம் செய்து ஒரு கடிதம் போட்டால் மனசுக்கு ரொம்ப ஆறுதலாயிருக்கும். (ஆனால் உன் ஊர்ஜிதக் கடிதத்தையும் உன் கைப்பட எழுதாதே. வேறு யாரையாவதுவிட்டு எழுதச் சொல்லி அனுப்பு.)

* * *

அன்புள்ள சோணசலம்,

போன பொங்கலுக்குப் பிறகு உன் ஞாபகமறதி வியாதி சிறிதும் குணமடையவில்லை என்று அறிய ரொம்ப வருத்தமாயிருக்கிறது. போன தடவை போலவே, இந்தத் தடவையும் உன் வாழ்த்துக் கடிதத்துக்குத் தபால் தலை ஒட்ட மறந்துவிட்டாய். இரண்டணுக் கொடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டேன். அடுத்த பொங்கலுக்கு நீ வாழ்த்து அனுப்பவேண்டாம். இதையே அதற்கும் சேர்த்து இப்போதே நன்றி செலுத்திவிடுகிறேன்.

* * *

ஓய் குப்புசாமி!

தெரிகிறது, ஐயா! உமக்குத்தான் அபார மூளை என்ற நினைப்பா? உம்மையும், உம்மிடம் நான் இரண்டு வருஷத்திக்கு முன்பு கைமாற்று வாங்கிய பத்து ருபாயையும் நான் மறந்துவிடவில்லை. பிச்சைக் காசை மாசம் பிறந்ததும் தூக்கியெறிகிறேன். கவலைப்படாதீர். சைஸாக ஒரு வாழ்த்து அனுப்பி, நீர் உயிரோடு இருப்பதை நினைவுப்படுத்த வேண்டாம்!

* * *

உயர்திரு வேங்கடாசலம் அவர்களுக்கு.

அனேக நமஸ்காரங்கள். தாங்கள் மிக அன்போடு அனுப்பிய பொங்கல் வாழ்த்துக் கிடைக்கப் பெற்றேன். ரொம்பவும் நன்றி. வாழ்த்துக் கடிதத்தின் 'டிசைன்' வாசகங்கள், கையெழுத்து, உபயோகித்துள்ள இங்க் எல்லாமே அற்புதம், அற்புதம். கண்ணாடி போட்டு என் அறையில் மாட்டிவைக்கத் தீர்மானம் பண்ணிவிட்டேன். தங்கள் அன்புள்ளத்துக்கு மீண்டும் மீண்டும் நன்றி. தங்களைப்போன்ற ஒரு உத்தமரை, மகானை, மகரிஷியை, மானேஜராகப் பெற்ற நான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி! ஆகா! ஆகா! ஆகா!

* * *

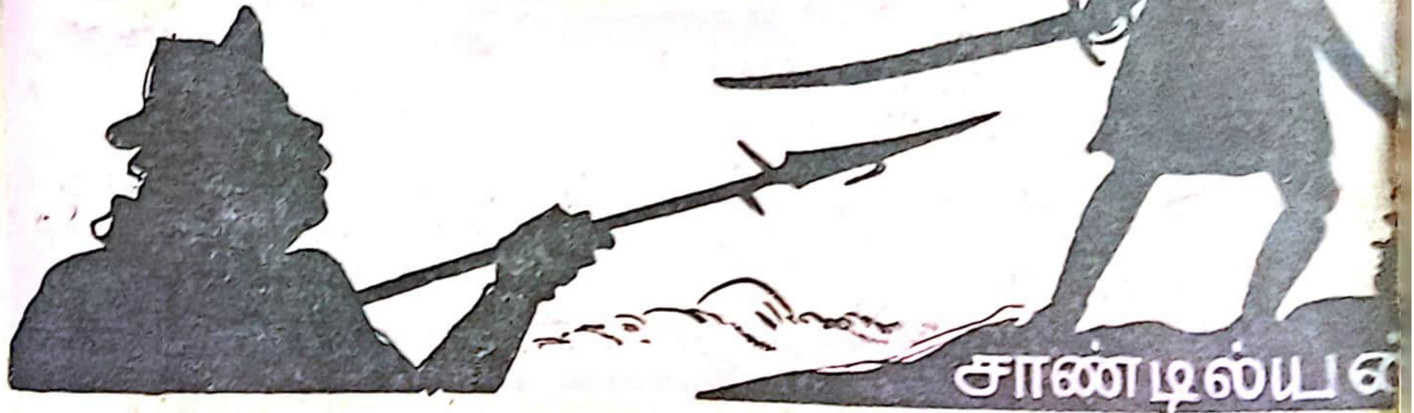
நண்பன் குருசாமிக்கு,

உனது வாழ்த்துக் கிடைத்தது. நன்றி. கார்டின் இரு புறத்தையும் வீணுக்கியிருக்கவேண்டாம். ஒரு புறத்தில் சில வாசகங்கள் எழுதியிருந்தாய். பரவாயில்லை. மறு புறத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது தற்செயலாக என் சின்னப்பையன் வந்துவிட்டான். ஹோவென்று அலறி, பயத்தில் மூர்ச்சைபோட்டவன், இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. ஜன்னி, பிதற்றல், குளிர். குருசாமி! மறுபக்கத்தில் ஏன் அந்தப் பயங்கரப் படத்தை வரைந்தாய். அந்த மீசை முளைத்த கன்னி வைத்திருப்பது கரும்பா, பாம்பா? எதுவானுலும் அதை நீ வரைந்திருக்கவேண்டாம் என்பது எனது பலமான அபிப்பிராயம்.

* * *

அன்புள்ள சுந்தரம்,

இம்முறை எனக்கு வந்துள்ள பொங்கல் வாழ்த்துக் கார்டுகளில், உன்னுடையதைப்போல் அற்புதமானது எதுவுமே இல்லை. உன் வாழ்த்து ரொம்பக் கவர்ச்சியானது. இல்லாவிட்டால், வரும் வழியிலேயே யாரோ அதை எடுத்துக் கொண்டு எனக்கு வெறும் கவரை அனுப்பியிருப்பார்களா?

முன்கதைச் சுருக்கம்

தாயாதி மன்னர்களின் சண்டையால் பாண்டி நாடு பிளவுபட்டுக் கிடந்த காலம். மதுரை அரியாசனத்தில் வீரபாண்டியன் வீற்றிருந்த சமயம். அவனுக்கு முடிசூட்டிய சிங்களத்துத் தண்டநாயகன் இலங்காபுரன் அரசனைத் தன் கைப்பொம்மையாக்கி நாட்டைத் தானே இஷ்டப்படி ஆண்ட சந்தர்ப்பம். சிங்களவர் ஆதிக்கத்தைப் பொறாமல் தமிழ் நாடு குமுறிக் கொண்டிருந்த நிலை. பாண்டி நாட்டைச் சுற்றி யுத்த மேகங்கள் எழும்பிக் கொண்டிருந்தன. சோழ மன்னனை ராஜாதி ராஜன் படையெடுக்கத் தயாரானான். குறுநில மன்னனான கண்டதேவ மழவராயனும் சிங்களத்துத் தண்டநாயகனால் துரத்தப்பட்ட குலசேகர பாண்டியனுடன் சதியிலிறங்குகிறான். இந்த நிலையில் பாண்டிநாட்டைக் காக்கவும் யுத்தத்தைத் தவிர்க்கவும் கருணாகரத் தேவன், நிஷத ராசன், வங்காரமுத்தரையன், காரிவளவன் ஆகிய நான்கு படைத் தலைவர்கள் மழவராயன் மகளை மணக்கும்படி வீரபாண்டியனுக்கு யோசனை சொல்கிறார்கள். இலங்காபுரனின் மருமகளிடம் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருந்த மன்னன் அதற்கு இணங்காது போகவே நால்வரும் சதி செய்ய முற்படுகிறார்கள். வீரபாண்டியனை அகற்றி வீரபாண்டியன் உறவினனும், பாண்டி நாட்டுச் சேனாதிபதியுமான அபராஜிதனை மன்னனாக்க ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். இதற்காக மிக ரகசியமாகப் பாண்டிநாட்டு எல்லையிலுள்ள நிலமலைக் குடிசையில் கூடுகிறார்கள். அவர்கள் அனுப்பிய ஓலைப்படி அங்கு வந்த அபராஜிதனிடம் தங்கள் யோசனையைச் சொல்லுகிறார்கள். அபராஜிதன் மணிமகுடத்தை ஏற்க மறுக்கிறான். அங்கு ரகசியமாக நடக்கும் சதியைப் பற்றி இலங்காபுரனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது என்பதை விளக்கி, தன் குதிரை சிங்கள வீரர் உடைவாளால் தாக்கப்பட்ட தகவலையும் கூறுகிறான். அந்தச் சமயத்தில் குதிரைகள் காலடிச் சத்தம் பலமாகக் கேட்கிறது. உற்றுக் கேட்ட அபராஜிதன், "சந்தேகமே வேண்டாம். வருவது இலங்காபுரனின் வீரர்கள்தான்!" என்று விளக்குகிறான்.

2. சரிவுப் பாதையில்......

அபராஜிதன் சொற்களைக் நிலை குலைந்து போயிருப்பார்கள். கேட்டவர்கள் பயங் ஆனால் மரணத்தை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர் கொள்ளிகளாயிருந்தால் .அச்சத்தால் நோக்கும் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த

அந்த மாவீரர் நால்வரிடத்தும் அவன் வார்த்தைகள் அச்சத்துக்குப் பதில் பெரும் கவலையையே விளைவித்தன. கவலைக்குக் காரணமும் எதிர்நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த ஆபத்தல்ல, நாட்டைக் காப்பாற்றக்கூடிய ஒரே வீரனை அபராஜிதனையும் இந்த அவதியில் சிக்க வைத்துவிட்டோமே என்ற நினைப்புத்தான். ஆகவே அவனை எப்படிக் காப்பாற்றலாம் என்பதிலேயே அவர்கள் எண்ணங்கள் ஓடத் தொடங்கின. முதன் முதலில் எதிரியின் பலாபலம் எப்படியிருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்து பிறகு அபராஜிதனைத் தப்புவிக்கும் மார்க்கத்தைத் தேடவேண்டும் என்று தீர்மானித்த கருணாகரத்தேவன் குதிரைகளின் காலடிச் சத்தத்தைச் சற்று நேரம் உற்றுக் கேட்டான். பிறகு சொன்னான், "பிரபு! குதிரைகளின் காலடிச் சத்தத்திலிருந்து மதிப்புப் போட்டால் ஐம்பது வீரர்களாவது இருப்பார்கள் போல் தெரிகிறது," என்று.

தேவனுக்கு முன்பாகவே எதிரி வீரர்கள் தொகையை நிர்ணயிப்பதில் முனைந்திருந்த அபராஜிதனும் "ஆமாம் தேவரே! ஐம்பது வீரர்களுக்குக் குறைவில்லை. மேற்கொண்டும் பத்துப் பதினைந்து பேர் இருக்கலாம்" என்று பதில் சொன்னான்.

"எதிரி படை பலம் அத்தனை பெரிதாயிருந்தால் போரிட்டுச் சமாளிப்பதும் சாத்தியமாகத் தோன்றவில்லையே. நாமிருப்பதோ நான்கே பேர்," என்றான் நிஷதராசன்.

இதைக் கேட்ட அபராஜிதன் அமராவதித் தலைவனைத் திரும்பிப் பார்த்து, "கணக்கு சரியில்லை, அமராவதித் தலைவரே. இங்கிருப்பது ஐந்து பேர்!" என்று திருத்தினான்.

"உங்களை நான் கணக்கில் சேர்க்கவில்லை" என்றான் அமராவதித் தலைவன்.

"ஏன்?"

"நீங்கள் நாட்டுக்கு முக்கியம். உங்களை இந்தக் குடிசைக்கு வரவழைத்ததே பிசகு. வரவழைத்த பின்

ஏற்பட்ட ஆபத்தால சிக்க வைப்பது அதைவிடத் தவறு.''

அமராவதித் தலைவனின் அபிப்பிராயத்தை மற்றவர்களும் ஆமோதித்தார்கள். "உண்மைதான் பிரபு! நீங்கள் நாட்டுக்கு முக்கியம். நீங்கள் எப்படியாவது தப்பித்தான் ஆகவேண்டும்,'' என்று தீர்மானமும் கண்டிப்பும் நிறைந்த குரலில் சொன்னான் கருணாகரத்தேவன்.

பதை நினைத்துச் சிரித்தேன்!'' என்றான் அபராஜிதன்.

இதைக் கேட்டதும் இளைஞனான காரிவளவனும் பெரிதாக நகைத்தான். அசந்தர்ப்பமான நிலையில் அந்த இரண்டு வாலிபர்களும் சிரித்ததைக் கண்டு வெகுண்ட கருணாகரத்தேவன் தன் சினத்தைக் காரியின்மேல் திருப்பி மிக உஷ்ணமாக அவனைப் பார்த்தான். "தேவரே! கோபித்துப் பயனில்லை.

இதைக் கேட்ட அபராஜிதன் சிறிது இரைந்தே நகைத்துவிட்டான். தலை போகும் ஆபத்து துரிதமாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது அவன் சிரித்ததை, கூட இருந்தவர்களால் ரசிக்க முடியவில்லை. ஆகவே வங்காரமுத்தரையன் வினவினான், "எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?'' என்று.

"நம்மில் யார் தப்பவேண்டியது, யார் தப்பவேண்டாம் என்பதைப் பற்றி நாமே தீர்மானிக்கிறோமே என்

சேனாதிபதியவர்கள் சொல்வது சரிதான். யார் தப்பவேண்டியது என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவர்கள் அதோ குதிரைகளில் வரும் சிங்கள வீரர்கள்தான். ஆகையால் இந்தப் பயனற்ற யோசனைகளில் காலத்தைச் செலவிடாது போருக்கு ஆயத்தமாவோம்,'' என்றான் காரி.

"ஆயத்தத்திற்கும் அதிக அவகாசமில்லை. கிளம்பவேண்டியதுதான்'' என்றான் விஷதராசன்.

"உங்கள் குதிரைகள் எங்கிருக்கின்றன?" என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

"குடிசைக்குப் பின்னால் கட்டியிருக்கிறோம்," என்று பதில் சொன்னான் காரி.

"சரி. அவிழ்த்துக்கொண்டு கிளம்புங்கள்!" என்று உத்தரவிட்டான் அபராஜிதன்.

"தாங்கள்..." என்று நிஷதராசன் ஏதோ சொல்லப்போன சமயத்தில் அபராஜிதனுக்குக் குதிரையில்லை என்ற நினைப்பு அந்த நால்வருக்கும் வரவே சற்று நேரம் திக்பிரமை பிடித்து நின்றார்கள்.

"குதிரையில்லாததால் பாதகமில்லை. நான் நடந்து வருகிறேன். நீங்கள் முன்னால் செல்லுங்கள்," என்று கூறினான் அபராஜிதன்.

"அது சரியல்ல பிரபு! ஐம்பது வீரர்களை ஐந்து பேர் சமாளிப்பதே கஷ்டம். அதிலொருவர் குதிரையும் இல்லாமல் தரையில் நின்று போரிடுவதென்றால் நடக்காத காரியம். எங்கள் குதிரைகளிலொன்றை நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்," என்றான் கருணாகரத்தேவன்.

"குதிரையில்லாதவர் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?" என்று அபராஜிதன் வினவினான்.

ஒரு விநாடிதான் யோசித்தான் கருணாகரத்தேவன். "வேறு வழியில்லை. குடிசையிலேயே தங்கிவிடவேண்டியதுதான்," என்றான்.

"ஏன்?" இது நிஷதராசன் கேள்வி.

"தப்ப அந்த ஒரு மார்க்கந்தான் உண்டு. இங்கு சதி நடக்கும் தகவல் இலங்காபுரனுக்கு எட்டியிருந்தாலும் நான்கு பேர் கூடப்போகும் செய்திதான் கிடைத்திருக்கும். சேனாதிபதி இங்கு வரப்போவது தெரியக் காரணமில்லை. ஏனென்றால் அவருக்குச் செய்தி காரியின் ஆள் மூலமாகத்தான் போயிருக்கிறது. அவனும் தடையின்றித் திரும்பி வந்திருக்கிறான். ஆகையால் நான்கு வீரர்களைக் கண்டபின் ஐந்தாவது பேர் இருப்பாரென்று சிங்கள வீரர்கள் நினைக்க இடமில்லை. மேலும் தங்கள் படையை ஊடுருவிச் செல்லும் நான்கு பேரைத் துரத்திப் பிடிப்பதில் எதிரிகள் முனைவார்களே தவிர, அவர்கள் கணக்கில் வராத ஒருவனைத் தேடிக்கொண்டு குடிசைக்கு வரமாட்டார்கள்," என்று விவரித்தான் கருணாகரத்தேவன்.

"இங்கு கூடப்போவது நான்குபேர்தான் என்று தெரிந்திருந்தால் சேனாதிபதியின் குதிரைமேல் அவர்கள் கத்தி வீசக் காரணம்?" என்று கேட்டான் நிஷதராசன்.

"கூடப் போகும் நால்வரில் அவர் ஒருவர் என்று நினைத்திருக்கவேண்டும்" என்றான் தேவன்.

தேவனின் அபிப்பிராயம் உண்மைதான் என்பதை அபராஜிதனும் ஒப்புக்கொண்டான். "உங்கள் கடிதத்தினால் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தால் நான் .வழக்கமாக அணியும் உடைகளைக்கூட அணியாமல் சாமான்ய உடைகளையே தரித்து வந்தேன். சாதாரண வழிப்போக்கனுக்கும் எனக்கும் வாள் ஒன்றுதான் வித்தியாசம். ஆனால் கள்ளர்கள் கூடத்தான் வாள் அணிந்துகொள்கிறார்கள்" என்றான்.

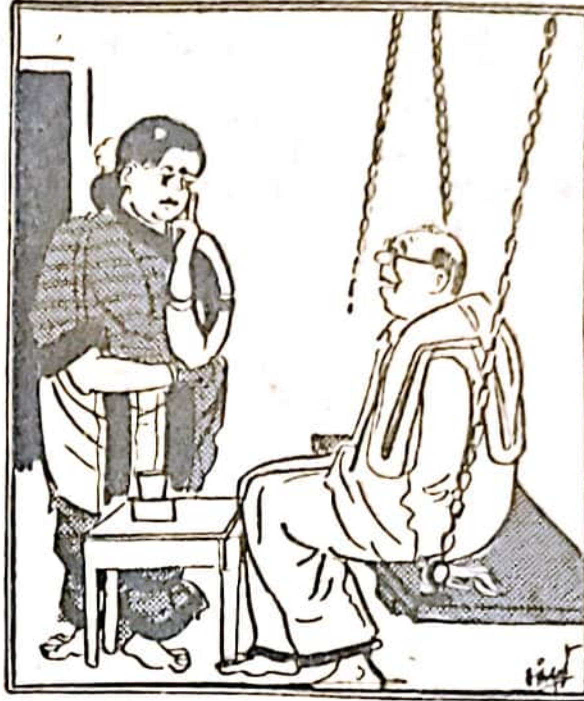
"தங்கள் முகத்தைப் பார்த்தால் யார் என்று புரிந்து கொள்ள முடியாதா?" என்றான் முத்தரையன்.

"முடியும். ஆனால் புதர்களில் வீரர்கள் இருந்ததைக் கண்டதும் தலையை மறுபக்கம் திருப்பி சகல விவகாரங்களையும் கடைக்கண்ணாலேயே பார்த்தேன். ஆகவே நெருங்கி அவர்கள் வந்திருந்தாலொழிய என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டிருக்க முடியாது. ஆனால் அவர்கள் நெருங்குமுன்புதான் நான் ஓடிவிட்டேனே?" என்று அபராஜிதன் பதில் சொன்னான்.

அவன் அத்தனை முன்னெச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொண்டது அவர்கள் யாருக்கும் வியப்பை அளிக்கவில்லை. பாண்டியநாட்டுச் சேனாதிபதி எதையும் சந்தேகிப்பவனென்பதையும் அவனை ஏமாற்ற, தந்திரத்தில் மிகுந்த இலங்காபுரனுக்கே முடியவில்லை என்பதும் பிரசித்தமாயிருந்தன. ஆகவே வீண் தர்க்கத்தில் காலத்தைச் செலவழிக்காமல் அடுத்த விஷயத்தைத் தீர்மானிப்பதில் முனைந்த தேவன், 'சேனாதிபதியவர்கள் கூறிய தகவலிலிருந்து அவர்கள் இங்கு வந்திருக்கும் செய்தி எதிரிகளுக்குத் தெரிய நியாயமில்லையென ஊர்ஜிதமாகிறது. சதிகாரரில் ஒருவர் என்று நினைத்தே சிங்கள வீரர்கள் அவரைத் தாக்கியிருக்கவேண்டும். இங்கு ஐந்தாவது நபர் வரப்போகும் விஷயம் அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆகவே எதிரிகளைச் சமாளிக்க நான்கு பேர்தான் போக வேண்டும். உங்களில் யார்

குடிசையில் தங்குவதாக உத்தேசம்?" என்று கேட்டான்.

சிறிது நேரம் யாரிடமிருந்தும் பதில் வரவில்லை. கடைசியாக முத்தரையன் தேவனை நோக்கி, "தேவரே! நீர் தங்குவதுதான் நல்லது. உமக்கோ வயதாகிவிட்டது," என்றான். தேவனின் கண்களில் கோபம் பொங்கி வழிந்தது. "முத்தரையா! இதே பேச்சை வேறு சந்தர்ப்பத்தில் என்னிடம்பேசியிருந்தால் எனக்கு வயதானாலும் என் வாளுக்கு வயதாகவில்லை என்பதை நிரூபித்திருப்பேன். ஆனால் அதைப் பற்றி இன்னொரு சமயம் பேசிக்கொள்வோம்" என்று அவனுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு, அபராஜிதனை நோக்கி, "பிரபு! நீங்கள் என் குதிரையை எடுத்துக்கொண்டு செல்லுங்கள். ஆனால் வழக்கம்போல் போரின் முன்னணியில் நிற்காதீர்கள். உங்கள் உயிர் மக்களுக்குத் தேவையாயிருக்கிறது. அதை எப்படியாவது காப்பாற்றிக் கொள்ளப் பிரயத்தனப் படுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, பாண்டிய சேனாதிபதியின் இரு கைகளையும் பிடித்துக் கண்களில் ஒத்திக்கொண்டான் கருணாகரத்தேவன்.

"எனக்கு ஒருபட்டுப்புடவை வாங்கணும்னு சொன்னேனே! அதற்கு ராமய்யாவிடமிருந்து வரவேண்டிய நூற்று ஐம்பது ரூபாயையும், நம்ம பணம் இல்லேன்னு வைத்துவிடுங்கள்."

"ரொம்ப சரி! ராமய்யாவும் நம்ம பணம் இல்லேன்னு தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் போலிருக்கிறது!"

அந்த மாபெரும் வீரனைத் தனிமையாகக் குடிசையில் விட்டுச் செல்ல மனம் இடங்கொடாவிட்டாலும் மற்ற வீரர்கள் துரிதப்படுத்திய காரணத்தாலும் ஆபத்து வேகமாக மலைபோல் வந்து கொண்டிருந்தபடியாலும் அபராஜிதன் வேண்டா வெறுப்பாகக் குடிசையைவிட்டு வெளியே வந்தான். அவன் வருவதற்குள் மற்ற வீரர்கள் குதிரைகளைக் குடிசை வாசலில் தயாராக வைத்திருந்தார்கள். குதிரை மேல் ஏறிக்கொண்ட அபராஜிதன் குடிசை வாசலிலிருந்தே மலைப் பிராந்தியத்தைச் சுற்றிலும் நோக்கினான். ஒரே மலைகளும் பள்ளத்தாக்குகளுமாகப் பார்ப்பதற்கு மிகப் பயங்கரமாக விளங்கிய அந்தப் பிரதேசத்தில் எங்கும் செங்குத்தான பாறைகளும் கீழே அதள பாதாளமாக விளங்கிய பள்ளங்களும் தெரிந்தனவேயொழிய, குதிரைகள் போகும் பாதை எதுவும் தெரியவில்லை. அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்த பாதை குடிசைக்கு எதிரே கீழே சென்று கொண்டிருந்த ஒரே பாதைதான். அந்தப் பாதையும் சேர்ந்தாற் போல் நான்கு குதிரைகளுக்கு மேல் செல்ல முடியாதபடி மிகக் குறுகலாயிருந்தது. "இந்த ஒரு பாதையைத் தவிர வேறு பாதை கிடையாதா? குடிசையின் பின்பக்கம் செல்ல முடியுமா?" என்று அபராஜிதன் முத்தரையனைக் கேட்டான்

"வேறு பாதையே கிடையாது பிரபு. யாரும் சுலபத்தில் வரக்கூடாத இடமாக இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகவே தேவர் இந்தக் குடிசையைச் சதியாலோசனைக்குப் பொறுக்கினார்" என்றான் முத்தரையன்.

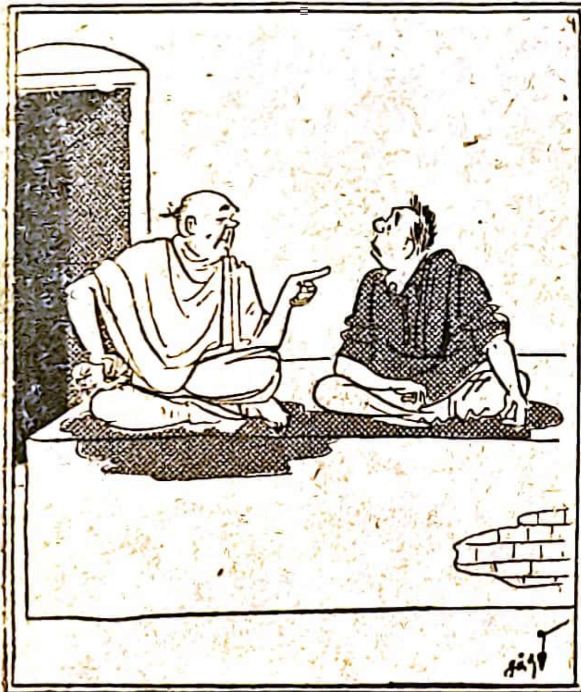
"குடிசைக்குப் பின்புறமும் பெரிய பாதாளம். தவறி விழுந்தால் எலும்பு கூடக் கிடைக்காது," என்று விளக்கினான் ஹிஷதராசன்.

"இரண்டாம் நாள் பால் தெளிப்பதானாலும் மலை உச்சியிலிருந்தே தெளிக்க வேண்டியதுதான்," என்று

காரி தன் சாதுரியத்தைக் காட்டினுன்.

"இந்த மலையுச்சிக்குப் பாலைத் தூக்கிக் கொண்டு வருவதும் கஷ்டம்" என்றுன் அமராவதித் தலைவன், ஹாஸ்யத்தில் காரிக்குத் தான் சளைத்தவனல்ல என் பதைக் காட்டுவதற்காக.

மரணம் நிச்சயமென்ற சமயத்திலும் வேடிக்கையாகச் சம்பாஷிக்கவல்ல இத் தகைய வீரர்களைப் பெற்றிருந்தும் பாண்டி நாடு சிங்களவர்களிடம் அடி மைப்பட்டுக் கிடக்கிறதே யென்ற சிந் தனையில் சில விநாடிகள் ஆழ்ந்த அப ராஜிதன், முடிவில் குதிரையை மெள்ளச் செலுத்தலானுன். மற்ற வீரர்களும் அவனைப் பின்பற்றிச் சென் ருர்கள். வழியிருக்கும் தன்மையையும் எதிரிகள் பலத்தையும் கவனித்த பாண் டிய சேனுதிபதி, "நாம் இரண்டு இரண்டு பேர்களாகச் செல்ல வேண் டும். பாதையில் நான்கு குதிரைகளே ஏக காலத்தில் செல்லலாம். ஆகையால் எதிரிகள் நால்வராக அணி வகுத்து வரும் போது நாம் இரண்டிரண்டு பேர்களாக அணி வகுத்துப் பாய்ந்தால் தான் அம்புபோல் இடையே ஊடுரு

மிருதங்க வித்வான்: நான் நேற்றுத் தான் காசியிலிருந்து வந்தேன். காசிக் குப் போயிட்டு வந்தால், நாம் ரொம் பவும் விரும்பும் ஒன்றை விட்டுவிட வேண்டுமாம். எனக்கு எதை விடற துன்னு தெரியல்லே.

பக்கத்து விட்டுக்காரர்: ஏன், மிரு தங்கம் அடிப்பதை விட்டுடுங்களேன்!

விச் செல்ல முடியும்" என்று உத்தர விட்டான். அவன் கட்டளைப்படியே அவனுக்குப் பக்கத்தில் காரிவளவன் குதிரையை நடத்தினுன். மற்ற இரு வரும் நெருங்கிப் பின்னே வந்தார்கள். மலைச் சரிவு கிடு கிடு என்று கீழே இறங்கும் இடத்துக்கு வந்ததும் தன் குதிரையை நிறுத்திய அபராஜிதன் போர் முறையை அவர்களுக்கு விளக்கிச் சொன்னுன்: "இங்கு மரங்கள் அடர்த்தியாயிருப்பதால் நம்மை மறைத்து நிற்கும். அதோ கீழே முப் பது அடிக்குப் பிறகு பாதை திரும்புவ தாகத் தெரிகிறது. இங்கிருந்து நாம் சென்று திருப்பத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் எதிரிகள் தாக்குதலை நேருக்கு நேர் சமாளிக்க முடியாது. நகர்ந்தாலும் பள்ளத்தாக்கில் விழுந்து விடுவோம். எதிரிகள் அந்த மூலையைத் திரும்பி நமக்கு நேர் எதிரில் சரிவில் ஏறும்போது அவர்கள் மீது கன வேகத்துடன் குதிரைகளைச் செலுத்தி, பெரிய நீர் வீழ்ச்சி அவர்கள் தலையில் விழுவதுபோல் சூருவளி வேகத்தில் தாக்க வேண்டும். அப்படித் தாக்கும் போது நெருங்கி நின்று அவர்கள் படைக்கு இடையே அம்புபோல் ஊடு ருவ வேண்டும்" என்றுன். அவன் கட் டளைப்படி வாட்களை உருவி எதிரிகளை எதிர்பார்த்து நின்றுர்கள் அந்த வீரர் கள். அபராஜிதனும் தன் வாளை உருவி ஒரு முறை அதைத் தடவிக் கொடுத் துக் கூர் பார்த்துக் கொண்டான்.

சிங்கள வீரர்களின் குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம் வர வரப் பலப்பட்டது. கீழே பாதை திரும்பும் வரையில் வந்த வீரர்கள் சட்டென்று நின்றுர்கள். சற்று நேரம் பயங்கரமான அமைதி நிலவியது. பிறகு வந்த வீரர்களுக்குள் சம்பாஷணை வலுத்தது. சம்பாஷணைக் குப் பிறகு வீரர்கள் மலைச்சரிவில் ஏறி வரும் காலடிச் சத்தம் மட்டுமே கேட் டது. "எதிரிகள் போர் முறையை மாற் றிக்கொள்வதாகத் தெரிகிறது" என் றுன் காரிவளவன்.

"ஆம். பாதை குறுகலாயிருப்பதை அவர்களும் ஊகித்துக்கொண்டிருப்பார் கள் போல் தோன்றுகிறது. அப்படியா னுல் குதிரைகளைத் திருப்பத்திலேயே கட்டிவிட்டு வீரர்கள் மட்டும் ஈட்டிகளு டன் அணிவகுத்து வருவார்கள். நாம் கீழே இறங்க முற்பட்டதும் குதிரை வயிற்றுக்கு ஈட்டிகள் குறிவைத்து எறி யப்படும். குதிரைகள் வீழ்ந்தால் நாம்

மலைச்சரிவில் உருளுவோம். பிறகு நம்மை வெட்டிப்போடுவது ஒரு பிரமாத காரியமல்ல'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

''சண்டையில் வெற்றி தோல்வி சகஜந்தானே பிரபு. ஜெயித்தால் விடுதலை. மாண்டால்...'' என்று துவங்கிய நிஷதராசன் பேச்சை, ''வீர சொர்க்கம்'' என்று முடித்தான் முத்தரையன்.

''இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் அது நிச்சயம்!'' என்று அபராஜிதன் சிரித்தான்.

எதிரிகளின் ஏற்பாடு அபராஜிதன் நினைத்தபடியே நடந்தது. சிங்கள வீரர்கள் குதிரைகளை விட்டிறங்கி, தரையில் அணிவகுத்து நின்றார்கள். முதன் முதலில் வழியைச் சரியாக அறியப் பந்தங்கள் கொளுத்தப்பட்டன. பந்தங்களைத் தாங்கியவர்கள் பக்கவாட்டில் நின்று வெளிச்சம் காட்ட இடையே ஈட்டிகளைத் தாங்கியவர்கள் வரிசையாக நின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் வாள் தாங்கியவர்கள் நிறுத்தப்பட்டார்கள்.

இப்படி அணிவகுக்கப்பட்ட படை மெல்ல மெல்ல மலைச்சரிவில் ஏறி வந்தது. பாதையின் நடுவுக்கு வந்ததும், மேலே குதிரைக் கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்து நின்றிருந்த பாண்டிய சேனாதிபதி வாளைத் தலைக்கு மேலே ஒரு முறை சுழற்றி ''பாண்டிய நாடு வாழி!'' என்று பயங்கரமாகக் கூவிக்கொண்டே எதிரிகளை நோக்கி மலைச்சரிவில்பாய்ந்து விட்டான். அடுத்த வினாடி எதிரி வீரர்களின் கூச்சலும் கத்தியோடு கத்தி உராயும் சத்தங்களும் மலைப் பள்ளத்தாக்குகளில் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தன.

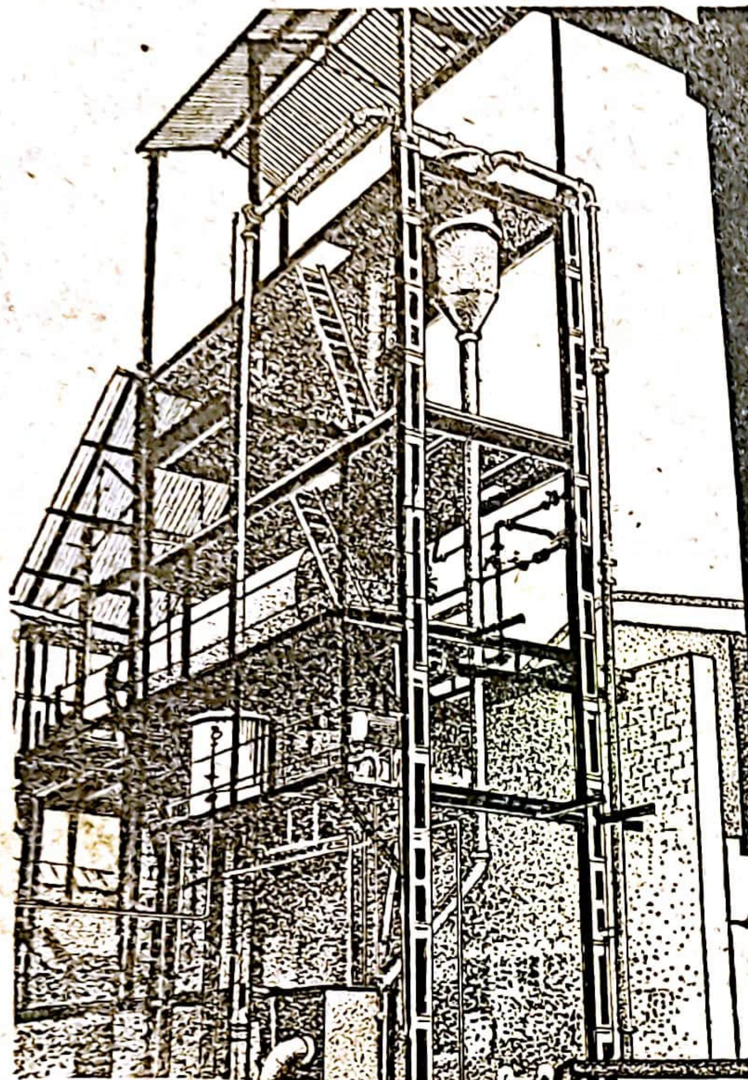
சூறாவளி வீசுவதைப்போல் தங்களிடையே பாய்ந்தவர்கள் நான்கு பேரானாலும், அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் பத்து வீரர்களுக்குச் சமானம் என்பதைச் சற்று நேரத்தில் சிங்கள வீரர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள். முதலில் பாய்ந்த அபராஜிதனும் காரிவளவனும் அணி வகுப்பின் நடுப் பாகத்திலிருந்தவர்களை வெட்டிப் போட்டு இடையே புகுந்து விட்டதைக் கவனித்தார்கள்.

அபராஜிதன் வாள் மின்னல் வேகத்தில் சுழற்றப்படுவதையும் அவன் வாள் பாயுமிடங்களிலெல்லாம் யாராவது ஒருவன் மடிந்து விழுவதையும் கண்ட எதிரி வீரர்கள் அவனை எப்படியும் தப்பவிடக் கூடாது என்ற காரணத்தால் அவனை நெருங்கி மிக உக்கிரமாகப் போரிட்டார்கள். அபராஜிதன் தன் சொந்த வாளினால் மட்டுமல்ல, குதிரையினாலும் போராடினான். குதிரையின் கடிவாளத்தை இழுத்துப்பிடித்து வயிற்றில் குதிகாலால் உதைத்து, புரவியை முன்னங்கால்களைத் தூக்கி நிற்க வைத்தும், திருப்பித் திருப்பிச் சுழற்றியும் எதிரிகள் மேல் பாயும்படி செய்தும் பளிச்சு பளிச்சென்று எதிர்ப்படையின் நாற்புறமும் வாயுவேகத்தில் சுற்றிச் சுற்றி எதிரிகளைத் துரத்தினான்.

அபராஜிதன் இப்படிப் போரிட்டுக் கொண்டு எதிரி அணிவகுப்பின் கோடிக்கு வந்துவிட்ட சமயத்தில் அவர்கள் படைத் தலைவன், ''அதோ போகிறான்! விடாதீர்கள்!'' என்று கூவவே மீண்டும் சில வீரர்கள் அபராஜிதனை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள். மறுபடியும் குதிரையை அபராஜிதன் திருப்பினான், அவன் சைகையை உணர்ந்த அந்தப் போர்ப் புரவியும் கம்பீரமாகத் தன் முன்னங் கால்களைத் தூக்கிக் கொண்டு எதிரிகள்மீது பாய்ந்தது. சில வீரர்கள் பின்னடைந்தார்கள். சிலர் மிரண்டு ஓடினார்கள். ஒருவன் மட்டும் தைரியமாகக் குதிரைக்கு அடியே குனிந்து அதன் வயிற்றில் வேலைப் பாய்ச்சிவிட்டான்.

குதிரை வீரிட்டலறிக் கீழே விழுந்தது. தரையில்குதித்துநின்ற அபராஜிதனைப்பத்துப்பதினைந்துவீரர்கள் நெருங்கி வந்தார்கள். தனக்கு இறுதிக் காலம் வந்துவிட்டதென நினைத்த அபராஜிதனும் வாளைச் சுழற்றிக் கொண்டு, நான்கைந்து வீரர்களையாவது மிருட்சியம்மைக்குப் பலி கொடுக்காமல் சாவதில்லை என்ற உறுதியுடன் எதிரிகளைச் சமாளிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் போராவேசம் அதிகமாக ஆக அவனைச் சிறைப் பிடிக்க முயன்ற எதிரிகளின் உறுதியும் அதிகமாகியதால்அவர்களும் சளைக்காது போரிட்டார்கள். வாள்வீரர்களை அவன் சமாளித்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் தூரத்திலிருந்து ஒருவன் வீசிய ஈட்டியொன்று பாண்டிய சேனாதிபதியின் இடது தோளில் பாய்ந்தது. அதைத் தோளிலிருந்து பிடுங்கி எறிய அபராஜிதன் தன் வாள் கரத்தை உபயோகப்படுத்திய தருணத்தில் ரகசியமாகப் பின்பக்கம் நெருங்கிய சிங்கள வீரனொருவன் அவனை வெட்டிப் போடத் தன் வாளை உயர்த்தினான்.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

3. திரும்பியவன் யார்?

மனித வாழ்வில் மரண பயம் சதா இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஆயுட்கால அளவை ஒரே சீராக வகுத்துக் கொண்டு அல்லும் பகலும் ஓய்வின்றி இடைவிடாது இயங்கி வரும் இதய யந்திரம் எந்த வினாடியிலும் நின்றுவிடலாம். அப்படி அதுவாக நிற்காவிட்டாலும் அதை நிற்க வைக்கக் கூடிய வியாதிகளும் விஷப் பூச்சிகளும் நிலத்திலும் நீரிலும் காற்றிலும் ஏராளமாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை தவிர உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் வசதிகள் பலவும் ஏற்பட்டு, அந்த வசதிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளக்கூடிய கோணல் புத்தியும் மனிதனுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக ஆற்றிலும் குளத்திலும், கிணற்றிலும் கேணியிலும் விழுந்து பிராணனை விடப் பிரயத்தனம் செய்யும் மேதாவிகள் உண்டு. முழம் கயிற்றை நாடும் முட்டாள்களும் உண்டு. இத்தனையும் போதாதென்றாலும் மனிதன் விரோதத்தை வளர்த்துக் கொண்டு பரஸ்பர அழிவுக்கான சாதனங்களைத் தானாகவே சிருஷ்டித்துக் கொள்கிறான். மனித சமூகம் வளர வளர இந்த அழிவு சாதனங்களும் வளர்ந்து வருவதால் எந்த நிமிஷத்திலும் அழிந்து போகக்கூடிய ஸ்திதியிலேயே மனிதன் இருந்து வருகிறான். 'மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்' என செந்தமிழ்க் கவிவாணர் சுட்டிக் காட்டியதும் இந்தப் பெரிய உண்மையைத்தான்.

இத்தனை ஆபத்துக்கள் சூழ்ந்து கிடந்தாலும், மரண சந்தர்ப்பங்கள் மண்டிக் கிடந்தாலும், வேளை வந்தாலொழிய உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரிவதில்லை. மனித சிந்தனைக்கும் மீறிய பெரிய மர்மத்தால் வாழ்க்கை இயக்கப்படுவதால் இஷ்டப்படி எதையும் சாதிக்க மனிதனால் முடிவதில்லை. இறப்பதும் இருப்பதும் இறைவன் திருவுளப்படியே நடந்தேறுகிறது. இதன் காரணமாகத்தான் கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டு தொங்கிய பிறகும் கயிறு சரியாக வேலை செய்யாமல் பலர் தப்பித் தண்டனைக்கு ஆளாகிறார்கள். கடலில் இறங்கிய பலர் அக்கம்பக்கத்திலிருப்பவர்களால் கரை சேர்க்கப்பட்டு, சாக முடியாததால் ஏற்பட்ட அவமானத்தாலும் தண்டனையாலும் தத்தளிக்கிறார்கள். விஷத்தைக் குடிப்பவர்கள்கூட விஷம் வேலை செய்யு முன்பாகவே வைத்தியரிடம் சேர்க்கப்பட்டு, பிழைத்து, விஷம் குடித்ததற்காக் விசாரிக்கப்படுகிறார்கள். வேளை வந்தாலொழிய மனிதன் தானாகவும் சாகமுடிவதில்லை; பிறராலும் அவனைச் சாக அடிக்கமுடிவதில்லை. இறுதிக் காலம் வராத வரையில் எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்தில் சிக்கினாலும் மனிதன் மயிரிழையில் தப்புகிறான். இயற்கையின்

இந்த நியதியால் தான் அன்று அபராஜிதனும் உயிர் தப்பினான்.

சிங்கள வீரனின் கத்தி அபராஜிதனுக்குப் பின்னால் ஓங்கப்பட்டதைக் கவனித்த எதிரி வீரர்கள் பாண்டிய சேனாதிபதி ஒழிந்தான் என்றே கருதினார்கள். ஆனால் கண் மூடிக் கண் திறக்கும் நேரத்தில் வேறு பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின. அபராஜிதனை நெருங்கித் தொடர்ந்து வந்த காரிவளவன் மற்ற வீரர்களோடுபோரிட்டுக் கொண்டிருந்த சமயத்திலும் ஒரு கண்ணை அபராஜிதன் மேலேயே வைத்திருந்தான். சேனாதிபதியின் குதிரை அலறிக் கீழே விழுந்த உடனேயே எதிரிகள் மீது மிக வேகமாகத் தன் வாளை வீசி உக்ரமாகத் துரத்தினான். அபராஜிதன் தனிமையில் தரையில் நிற்பதையும் நாலைந்து வீரர்கள் அவன் மேல் பாய்ந்து விட்டதையும் பின்னாலும் ஒரு வீரன் ஊர்ந்து வருவதையும் கவனித்துக் கொண்டே இருந்த காரிவளவன் சரேலெனத் தன் குதிரையைத் திருப்பிக் கொண்டு அபராஜிதன் இருந்த திக்கில் பாய்ந்தான். அபராஜிதனுக்குப் பின்னால் வந்தவன் வாளை ஓங்கியதும் காரி தன் கச்சையிலிருந்த சிறு கத்தியை எடுத்து அவனை நோக்கி மின்னல் வேகத்தில் எறிந்து விட்டான். சரேலென்று நேராக

வந்து மார்பில் தாக்கிய உடை வாளால் தள்ளாடிய சிங்கள வீரன் ஹாவென்று பயங்கரமாக அலறிக் கொண்டு அப்படியே பின்னால் சாய்ந் தான். பின் பக்கத்தில் கிடு கிடு பாதா ளமாக இருட்டில் கரேலென்று தெரிந்த பள்ளத்தில் மறுவினாடி அவன் உடல் மறைந்தது. அந்த உடல் மறையுமுன் பாகவே எதிரே போரிட்டு நின்ற வீரர் களைத் துவைத்துத் தள்ளிக் கொண்டே பாய்ந்த காரியின் குதிரை அபராஜித னுக்கு அருகில் வந்துவிட்டது. "பிரபு! ஈட்டியை அப்புறம் பிடுங்கலாம். என் பின்னால் ஏறிக் கொள்ளுங்கள்! உம், சீக்கிரம்!" என்று துரிதப்படுத்தினான் காரி.

அதிக நேரம் சம்பாஷிக்க அவகாச மில்லை. குதிரை திடீரெனப் பாய்ந்த தால் சிதறிய வீரர்கள் மறுவினாடி சூழ்ந்து கொள்வார்கள். ஆகவே குதிரைப் பக்கவாட்டில் கால் வைத்து ஏறுவதற்காகத் தொங்கிக் கொண்டி ருந்த தோலடியில் தன் இடது காலை ஊன்றித் தாவி, குதிரை மீது லேசாகத் தொத்திக் கொண்ட அபராஜிதன், "குதிரையில் ஏற நேரமில்லை, தட்டி விடு" என்று கூறிக் கொண்டே, காரி தட்டிவிடக் கூடக் காத்திராமல் தன் வலது கரத்திலிருந்த வாளால் குதிரை யின் முதுகில் ஓங்கி ஓரடியும் கொடுத் தான். அடுத்த வினாடி பயங்கரமான அந்த மலைச்சரிவில் புரவி பறந்தது. அரையும் குறையுமாகத் தொத்திக் கொண்ட அபராஜிதன் தன்னை அரை வினாடியில் சமாளித்துக் கொண்டு குதிரையின் முதுகில் காரிக்குப் பின் புறம் படுத்துக் கொண்டான்.

கருணாகரத்தேவன் சொன்னது சரி யாகவே முடிந்தது. அபராஜிதனும் காரியும் தப்பியோடுவதைக் கண்ட சிங் கள வீரர்கள், "அதோ ஓடுகிறார்கள், விடாதீர்கள், விடாதீர்கள்!" என்று கூவிக் கொண்டே அவ்விருவரையும் துரத்துவதில் முனைந்தார்களேயொழிய நிஷதராசனையும், முத்தரையனையுங் கூட அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்திப் போரிடவில்லை. 'ஓடுகிறவனைத் துரத்து வது எளிது' என்ற தமிழ்ப் பழமொழி காரணமில்லாமலா ஏற் பட்டிருக்கும்? நிஷ தராசனையும் முத்தரை யனையும் இருபது வீரர் சமாளித்து நிற்க மற்ற எல்லா வீரர்களும் ஓடுகிறவர்களைத்

துரத்தத் தொடங்கினுர்கள். சிங்கள வீரர்களும் குதிரைகள் மேலிருந்தே போரிட்டிருந்தால் அபராஜிதனும் காரி வளவனும் அன்று அகப்பட்டுக்கொண்டிருப்பார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனுல் போர் முறையை மாற்றியதன் காரணமாக, சரிவுப்பாதையின் திருப்பத்தில் குதிரைகள் கட்டிக்கிடந்தன. அவற்றைச் சாதாரணமாக அவிழ்த்துக் கொண்டு கிளம்பவே நேரமாகும். போதாக் குறைக்கு, காரிவளவன் குதிரை தடதடவென்று திருப்பத்தில் பாய்ந்து வந்ததாலும், பின்னுல் துரத்தி வந்த சிங்களவர்களில் சிலர் வீசிய தீப்பந்தங்கள் கட்டியிருந்த குதிரைகள் மீது விழுந்ததாலும் சில குதிரைகள் மிரண்டு குதித்துத் திரும்பி நின்று பாதையை அடைத்து விட்டன. ஓரிரண்டு புரவிகள் தீப்பந்தம் பட்டதால் பிடரி மயிர் பொசுங்கி, பயங்கரமாகக் கனைத்தெழுந்து கடிவாளங்களை அறுத்துக் கொண்டு மலைச்சரிவில் ஓடத் தொடங்கின. இந்த இடைஞ்சல்களால் ஏற்பட்ட தாமதத்தைக் காரிவளவன் பூரணமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மலைப்பாதையில் வாயு வேகத்தில் புரவியைச் செலுத்தினுன். சற்றுத் தூரம் சென்றதும் அபராஜிதன் கூட மெள்ள சமாளித்துக் கொண்டு குதிரையின் முதுகில் ஏறி, காரிக்குப் பின்னுல் சௌகரியமாக உட்கார்ந்து கொண்டான். தோளில் அதுவரை குத்திக் கிடந்த ஈட்டியையும் மெள்ளப் பிடுங்கி எறிந்தான்.

காரியின் குதிரைக்கும் துரத்துபவர்களுக்கும் இடையேயிருந்த தூரம் விநாடிக்கு விநாடி அதிகப்பட்டு வந்ததால் பின்னுல் எழும்பிக் கொண்டிருந்த குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம் மெல்ல மெல்லக் குறைந்து கொண்டிருந்தது. பள்ளத்தாக்குகளில் பெரிதாக எதிரொலி செய்து கொண்டிருந்த எதிரி வீரர்களின் கூச்சல் கூட வர வரப் பலம் குறைந்து ஏதோ சொப்பனத்தில் கேட்கும் ஒலிபோல் மங்கிச் சப்தித்தது. இவ்விதம் சுமார் அரைக் காத தூரம் சவாரி செய்த பிறகு எதிரி அபாயம் நீங்கி விட்டதென்பதை அறிந்த காரி அமைதிக்கு அடையாளமாக நீண்டதொரு பெருமூச்சுவிட்டு லகானையும் தளர்த்தி, குதிரையின் வேகத்தையும் சற்றுக் குறைத்தான். "இனிமேல் ஆபத்தில்லை பிரபு!" என்றும் கூறினுன்.

இருவரும் வந்து கொண்டிருந்த சமவெளிப் பிரதேசத்தைச் சுற்று முற்றும் நோக்கினுன் அபராஜிதன். பின்னுல் வெகுதூரத்திலிருந்தாலும் தன் பயங்கரத்தைச் சிறிதும் குறைத்துக் கொள்ளாத நிலமலை, தப்பியோடும் அந்த இருவரையும் காரிருளில் கடுமையாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்களை நோக்கித் திடீரென கொள்ளிவாய்ப் பிசாசைப்போல் வாயைத் திறந்து அக்கினிஜ்வாலையையும் கக்கத் தொடங்கியது. அபராஜிதனுேடு திரும்பி நோக்கிய காரி தீ ஜ்வாலையைக் கண்டு ஏதும் புரியாதவனுய் "அதென்ன பிரபு?" என்று வினவினுன்.

"எதிரிகள் எரிந்த தீப்பந்தங்களில் சில பாதைத் திருப்பத்திலிருந்த மூங்கிற் புதர்களில் விழுந்திருக்கும். புதர் பற்றி எரிந்து காட்டுத் தீ பரவியிருக்கும்," என்றுன் அபராஜிதன்.

"பாதை குறுகலாயிற்றே? மூங்கிற் புதர் தீப்பிடித்தால் வெடிக்குமே. அக்கம்பக்கத்தில் ஓடவும் இடமிருக்காதே" என்று காரிவளவன் கேட்டான்.

"மூங்கிற் புதரும் பாதையை ஒட்டித்தான் வளர்ந்திருந்தது. வெடித்தால் ஜ்வாலையுடன் மூங்கில்கள் பாதையில் தான் விழும். சாதாரணமாகவே காட்டுத் தீ வேகமாகப் பரவும். அதுவும் தென்றலிருக்கும்போது கேட்க வேண்டியதேயில்லை. எதிரிகள் தப்புவது குதிரைக் கொம்புதான்..." என்று சொல்லிக் கொண்டுபோன அபராஜிதன் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தி, "காரி..." என்றுன்.

"என்ன பிரபு?"

"நமது நண்பர்களும் எதிரிகளுடன் சிக்கிக் கொண்டிருப்பார்களே? தீயைத் தாண்டி வரமுடியாது. எதிரி வீரர்களோ ஏராளமாயிருக்கிறுர்கள். நம்மைத் துரத்த முடியாததால் திரும்பி அவர்களை வளைத்துக் கொண்டால்?"

காரி உடனே பதில் சொல்லவில்லை. கொஞ்ச நேரங்கழித்துப் பதில் சொன்னபோது அவன் குரலில் வருத்தமும் கலந்திருந்தது. "ஆமாம் பிரபு! அதற்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும்...?" என்றுன்.

"திரும்பிப் போய்ப் பார்த்தால் என்ன?"

"பார்த்துப் பிரயோசனம்? காட்டுத் தீயைத் தாண்டி நாம் உட்செல்ல முடியுமா? அப்படியே சென்றுலும் பாக்கியிருக்கும் வீரர்களைச் சமாளித்து நண்பர்களைக் காப்பாற்ற முடியுமா?"

"தீயைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டாம். பக்கத்துச் சரிவுகளில் தொத்தி,

சுற்றுவட்டமாகச் செல்ல வழியிருக்கிறதா என்று பார்க்கலாமே. வீரர்கள் அதிகமிருந்தால்தானென்ன? மடிவதானால் நாமெல்லோரும் ஒன்ருக மடியலாமல்லவா?''

''முடியாது பிரபு! உங்களை மீண்டும் ஆபத்தில் சிக்க வைத்தால் நான் நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்தவனுவேன். என் நண்பர்கள் என்னை மன்னிக்கமாட்டார்கள். பாண்டி நாட்டின் விதியை நிர்ணயிக்க வேண்டிய உங்களை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டுமென்பது தேவரின் விருப்பம். அதை நான் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் மீற முடியாது,'' என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டான் காரிவளவன்.

மேலே ஏதும் பேச வழியில்லாமல் அபராஜிதன் ஆகாயத்தை நோக்கிக் கண்களை உயர்த்தினுன்: ''இப்பேர்ப்பட்ட பக்தர்களிருக்கும்போது எதற்கு மீண்டும் மரணத்தை நாடுகிருய்? தப்பிவிடு'' என்று பரிகசிப்பது போல் விண்ணின் தாரகைகள் கண்ணடித்தன. அவற்றைப் பார்க்கக் கூட வெட்கமாயிருந்தது அபராஜிதனுக்கு. பெரிய வீரர்களான மூன்று பேரை எதிரிகளிடம் சிக்கவிட்டு ஓடுவது வீரனுன அவனுக்குப் பெறும் வெறுப்பாயிருந்தது. நிவர்த்திக்க முடியாத அந்தக் கஷ்டத்தை நினைத்துப்பெருமூச்சுவிட்டான். அவன் உள்ளத்தைப்புரிந்து கொண்ட காரி, ''கவலைப்படாதீர்கள் பிரபு! தேவரைக் குடிசையில் யாரும் தேடமாட்டார்கள். மற்ற இருவரும் போர்த் தந்திரத்தை நன்ருக அறிந்தவர்கள். அவர்களைக் கொல்வதும் அவ்வளவு எளிதல்ல,'' என்று ஆசுவாசப்படுத்தினுன். தன் உள்ளத்திற்கு ஆறுதலளிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட அந்த உபசார வார்த்தைகள் அபராஜிதனுக்கு எவ்வித மனச்சாந்தியையும் அளிக்காவிட்டாலும் காரியின் பிடிவாதத்தாலும் வேறு எதையும் அச்சமயம் செய்ய முடியாதென்ற நிர்க்கதியான நிலைமையாலும் எதிர்ப் பக்கமிருந்த சமவெளியை நோக்கி கண்களைத் திருப்பி வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டே பயணம் செய்தான். இப்படிச் சற்று தூரம் சென்றதும் சிறுவாய்க்கால் ஒன்று குறுக்கிட்டது. வாய்க்காலைக் கண்டதும் குதூகலத்துடன் காரி கூச்சலிட்டு ''பிரபு! வாய்க்கால் வந்து விட்டது'' என்ருன்.

''எந்த வாய்க்கால்?''

''பாண்டிநாட்டிலிருந்து மழவராயன் பிராந்தியத்தைப் பிரிக்கும் காட்டு வாய்க்கால். இதைத் தாண்டிவிட்டால் அபாயமில்லை.''

இப்படிச் சொல்லிவிட்டுக் காரி புரவியைத் தூண்டிவிடவே, துரிதமான தூரப் பிரயாணத்தால் அலுத்திருந்த அந்தக் குதிரையும் வாய்க்காலில் சரேலென இறங்கித் தண்ணீரை வாரியடித்துக் கொண்டு எதிர்க்கரை ஏறியது. கரையில் குதிரையை நிறுத்தி இருவரும் கீழே இறங்கியதும், ஈட்டி பிடுங்கப்பட்டிருந்த இடத்திலிருந்து ரத்தம் பெருகிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட காரி அபராஜிதனை நோக்கி, ''பிரபு! மேலங்கியைச் சற்றுக் கழற்றுங்கள். காயத்தை அலம்பி ரத்தத்தை நிறுத்தத் துணி வைத்துக் கட்டுகிறேன்,'' என்ருன்.

''முதலில் குதிரையைக் கவனி,'' என்ருன் அபராஜிதன். அவர்கள் கவனிக்கும்வரை குதிரை காத்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. இருவரும் இறங்கியதும் துறைக்குச் சென்று அதுவே தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்த காரி வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு

முன்கதைச் சுருக்கம்

மதுரை மன்னன் வீரபாண்டியன் சிங்களத்துத் தண்டநாயகன் இலங்காபுரனின் கைப்பொம்மையாக இருக்கிருன். சோழ மன்னன் ராஜாதிராஜன் பாண்டி நாட்டின்மீது படையெடுக்கத் தயாராகிருன். குறுநில மன்னன் கண்டதேவ மழவராயனும், இலங்காபுரனுல் துரத்தப்பட்ட குலசேகர பாண்டியனும், சதி செய்து வருகிருர்கள். கருணுகரத் தேவன், நிஷதராசன், வங்காரமுத்தரையன், காரிவள்வன் ஆகிய நான்கு படைத் தலைவர்களும், மழவராயனின் மகளை மணக்குமாறு வீரபாண்டியனுக்கு யோசனை சொல்கிருர்கள். இலங்காபுரனின் மருமகளிடம் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருந்த மன்னன் அதற்கு இணங்காது போகவே, சேனுதிபதி அபராஜிதனை வரவழைத்து, மணி மகுடத்தை அவனே தாங்கவேண்டும் என்கிருர்கள். அபராஜிதன் மறுக்கிருன். அதே சமயம், சிங்கள வீரர்கள் துரத்திவருகிருர்கள் அந்த இடத்துக்கு. கருணுகரத் தேவனைத் தவிமற்ற நால்வரும் சிங்கள வீரர்களின் மத்தியில் பாய்கிருர்கள்.

அப்பொழுதுதான் சிரித்தான். "பிரபு! குதிரை நமது கட்டளைக்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. நீங்கள் வாருங்கள். சற்றுச் சட்டையைக் கழற்றுங்கள்," என்றான். சேனாதிபதி சட்டையைக் கழற்றியதும் தன் அங்கியிலேயே ஒரு பாகத்தைக் கத்தியால் கிழித்த காரி வளவன் துணியைத் தண்ணீரில் நனைத்துக்கொண்டு வந்து காயத்தைக் கழுவிப் பரிசோதித்தான். ஈட்டி ஆழமாகப் பாய்ந்திருந்தது. "பிரபு! ஈட்டி முக்கியமான ரத்தக் குழாயில் எதிலோ பாய்ந்திருக்கிறது! ரத்தம் நிற்கமாட்டேனென்கிறதே?" என்றான்.

"பாதகமில்லை. துணியை வைத்துத் தற்காலிகமாகக் கட்டி வை. பக்கத்தில் காட்டு வாசிகள் குடிசைகள் இருக்கும். அங்கே போய் யாராவது மருத்துவர் இருந்தால் பச்சிலை வைத்துக் கட்டச் சொல்லுவோம்."

அபராஜிதன் சொன்னபடியே தோள் காயத்தில் துணியை அடைத்துத் தற்காலிகமாக ஒரு கட்டைப் போட்டான் காரி. இருவரும் அங்கிருந்து நடைப் பிரயாணமாகவே சிறிது தூரம் வந்ததும் தெற்குப் பக்கத்தில் சிறிது தூரத்தில் வெளிச்சம் ஜாஜ்வல்லியமாகத் தெரிந்தது. அதைச் சுட்டிக்காட்டிய அபராஜிதன் "காரி! பார்த்தாயா பெரிய வெளிச்சம்!" என்றான்.

"ஆமாம்! வெளிச்சம் பிரமாதமாக இருக்கிறதே? நூறு பந்தங்களாவது எரிந்தால்தான் அவ்வளவு வெளிச்சம் இருக்கும்," என்றான் காரி.

"நூறு பந்தங்கள் எரிய வேண்டுமானால் இந்தப் பக்கம் ஏதாவது ஒரு சிறு படை வந்திருக்க வேண்டும். அல்லது வேட்டைக்காக யாராவது வந்து கூடாரமடித்துத் தங்கியிருக்க வேண்டும்."

"ஆமாம் பிரபு! படையாயிருந்தால் மழவராயன் படையாயிருக்க வேண்டும். இது மழவ நாட்டு எல்லையாயிற்றே?"

காரிவளவனின் இந்த ஊகம் மிகத் தவறு என்பதை அவ்விருவரும் கூடாரங்களின் அருகே வந்ததும் புரிந்து கொண்டார்கள். கூடாரமொன்றின் தலையில் பறந்து கொண்டிருந்த கொடியைப் பார்த்த காரி "பிரபு நல்லவேளை! இங்கிருப்பது நமது படைகள்தான். அதோ பார்த்தீர்களா, பாண்டி நாட்டு மீன் கொடி!" என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

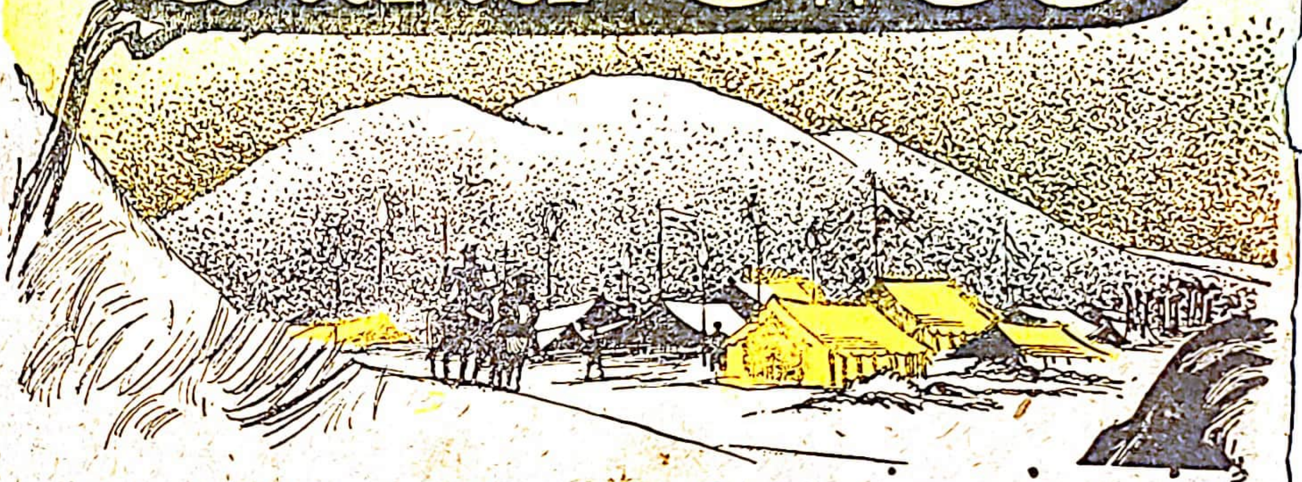
அபராஜிதன் முகத்தில் சந்தோஷத்துக்குப் பதிலாக, சந்தேகச் சாயை படர்ந்தது. "நமதுபடைகள் எதற்காகப் பிறர் எல்லையில் தங்க வேண்டும்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே நடந்தான். இருவரும் கூடாரங்களை அணுகியதும் பாராக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த பாண்டி நாட்டு வீரன் ஒருவன் "அபராஜித மகாப்பிரபு!" என்று கூவினான். சற்று நேரத்தில் சேனாதிபதியின் வருகையைக் குறிக்கும் தாரை முழங்கப்பட்டது. கூடாரங்களுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த படை வீரர்கள் எழுந்து நின்றார்கள். இந்த ஆர்ப்பாட்டங்களால் காரி மிதமிஞ்சிய மகிழ்ச்சியடைந்ததோடு நில்லாமல், "பிரபு! உங்களை ஜாக்கிரதையாக உங்கள் வீரர்களிடத்தில் ஒப்படைத்து விட்டேன்," என்றான். அபராஜிதன் பதிலேதும் பேசவில்லை. குதிரை லகானைப் பிடித்துக் காரி பின்தொடர முகத்தில் சந்தேகச் சாயை படர மௌனமாக முன்னால் சென்றான். பின்பு சட்டென்று ஓரிடத்தில் நின்று "உங்கள் தலைவன் எங்கே?" என்று அங்கிருந்த வீரனை வினவினான்,

"அதோ அந்தக் கூடாரத்திலிருக்கிறார் பிரபு!" என்று வீரன் ஒரு கூடாரத்தைச் சுட்டிக் காட்டியதும் அபராஜிதன் காரியை நோக்கி, "காரி! நான் அழைக்கு முன்பு நீ கூடாரத்திற்குள் வரவேண்டாம். அதோ அந்த மரங்களுக்குப் பின்னால் குதிரையுடன் நில்," என்று கூடாரங்களுக்குப் பின்னாலிருந்த ஓர் இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டுத் தான் மட்டும் கூடாரத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

உள்ளே நுழைந்த அபராஜிதன் ஒரு கணம் நின்றான். உள்ளே மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து முதுகை வாயிற் பக்கம் காட்டி எதிரேயிருந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் எதையோ எழுதிக் கொண்டிருந்த மனிதன் பின்னால் காலடிச் சத்தம் கேட்டதும் தலை நிமிர்ந்து திரும்பி அபராஜிதனை நோக்கினான்.

திரும்பியவன் முகத்தைக் கண்ட அபராஜிதன் சொல்லவொண்ணாப் பிரமையால் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போனான். திரும்பியவன் இலங்காபுரத் தண்டநாயகன்!

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

4 ஒதுங்கிய திரையும் ஓவியப் பாவையும்

எதிர்பாராத விதமாக ஏற்பட்ட அந்தச் சந்திப்பினால் அபராஜிதனுக்கு எந்தவிதமான திகைப்போ திண்டாட்டமோ ஏற்படும் என்று சிங்களத்துத் தண்டநாயகன் எதிர்பார்த்திருந்தால் அவன் ஏமார்ந்தே போனான். அபராஜிதனுடைய கண்கள் சற்றும் சலனமின்றித் தன்னைக் கூர்ந்து நோக்குவதையும், தான் திரும்பிப் பார்த்தபோது அவன் முகத்தில் தாண்டவமாடிக்கொண்டிருந்த சந்தேகச் சாயைகூட நொடிப் பொழுதில் விலகிவிட்டதையும், அவன் இதழ்களில் லேசான புன்முறுவலொன்றும் படரத் தொடங்கியதையும் கண்ட இலங்காபுரன், தன்னுடைய ஜன்ம விரோதியான அந்த வீரனின் தைரியத்தை அந்தச் சமயத்தில் பெரிதும் வியந்தான். உள்ளத்தே அந்த வியப்பு ஒரு புறம் ஓட, 'இவன் எங்கிருந்து வருகிறான்' என்ற கேள்வி சிந்தனையில் மற்றொருபுறம் எழவே சிங்களத்துத் தண்டநாயகனின் கண்கள் அபராஜிதனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தன. ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருக்காமலே இலங்காபுரன் தன் மீது பார்வையைச் செலுத்தியதையும், அவனுடைய கண்கள் அரை நொடியில் தன் உடலைத் துழாவியதையும், இடது தோளில் ஈட்டி பாய்ந்ததால் சட்டை கிழிந்தும் சற்று ரத்தக் கறை பட்டும் இருந்த இடத்துக்கு வந்ததும் அவன் கண் சற்று நிலைத்ததையும் அபராஜிதன் கவனித்தாலும், கவனிக்காதது போலவே நின்றுகொண்டு, தன் எதிரியின் எண்ணங்கள் எந்த மார்க்கத்தில் ஓடுகின்றன என்பதை ஊகிப்பதில் முனைந்தான்,

பரஸ்பர எண்ணங்களை அறிய எண்ணிய அந்தப் பரம வைரிகள் இருவரும் சிந்தனையின் ஓட்டத்தின் காரணமாகப் பல நிமிடங்கள் பேசாமலே இருந்தனர். இறுதியில் இலங்காபுரனே அசைந்துகொடுத்து மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து அபராஜிதனை நோக்கி இரண்டடி எடுத்துவைத்தவன், ஏதோ கேட்க வாயெடுத்துத் திரும்பவும் பேசாமல் கூடாரத்துக்குள்ளேயே அங்குமிங்கும் உலாவ ஆரம்பித்தான். ஆறடி உயரத்துடன் ஆஜானுபாகுவாயும், திடகாத்திரத்துடனுமிருந்த இலங்காபுரன் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் வேட்டைக்கு முன்பாக நிதான நடை போடும் சிங்கத்தைப் போல மெதுவாக அங்குமிங்கும் நடப்பதையும், அவன் அகன்ற முகத்திலிருந்த அடர்த்தியான பெரிய புருவங்கள் சிந்தனையில் ஏற்படாத முடிவின் காரணமாக அவ்வப்பொழுது சுளித்து நெருங்கி மீண்டும் அகலுவதையும், உதடுகள் அவ்வப்பொழுது மடிக்கப்படுவதால் பயங்கரமான அவன் பெரிய மீசை லேசாக அசைவதையும் கவனித்த அபராஜிதன் தன்னைப் பற்றிய திட்டமான தகவலேதும் கிடைக்காததாலேயே தண்டநாயகனுக்குப் பெரும் குழப்பமேற்பட்டிருக்கிறதென்பதை ஊகித்துக்கொண்டான். இருந்தபோதிலும் கேள்வி எதிரியிடமிருந்தே வரட்டுமென்று பேசாமலே இருந்தான். ஆனால் கேள்வி வரவில்லை. கேள்விக்கு சமமான வார்த்தை

உலவிக் கொண்டிருந்த இலங்காபுரன் சட்டென்று நின்று, "பாண்டிய நாட்டு சேனாதிபதியை இங்கு நான் எதிர்பார்க்கவில்லை" என்றான். 'எங்கிருந்து வருகிறாய்?' என்ற கேள்வி அந்த வார்த்தைகளில் தொக்கி நின்றதைக் கவனித்த அபராஜிதனும் நேர்முகமாகப் பதில் சொல்லாமல், "எதிர்பாராத சந்திப்பில்தான் இன்பமிருக்கிறது. அதுவும் நம்மைப்போன்ற நண்பர்கள் சந்திக்கும்போது அந்த இன்பம் பன்மடங்காகிறது," என்று கூறினான்.

அபராஜிதன் பதிலிலிருந்த ஏளனத்தை ரசித்த இலங்காபுரனும் "அப்பொழுது இன்பம் என்னைப் போலவே உங்களுக்கும் அதிகமாக இருக்க வேண்டும்" என்று சொல்லிவிட்டு அபராஜிதனை நோக்கினான்.

"இல்லை. அத்தனை இன்பம் எனக்கு இல்லை."

"இல்லையா!" இலங்காபுரனின் முகத்தில் ஆச்சரியக் குறி தோன்றியது.

"இல்லை. எதிர்பாராத சந்திப்பில் தானே இன்பம் இருக்கும்."

"அப்படியானால் நான் இங்கிருப்பது உங்களுக்கு முன்னமே தெரியுமா?"

"தெரியும்."

"எப்படித் தெரியும்? யார் சொன்னது?"

"யாரும் சொல்லவில்லை. சொல்லத் தேவையுமில்லை."

இலங்காபுரனின் புருவங்கள் கேள்வி கேட்கும் பாவனையில் சற்றே உயர்ந்தன. கேள்வி கிளம்பு முன்பாக அபராஜிதனே பதில் சொன்னான். "இதில் பிரமாத மர்மம் ஏதுமில்லை. என்னைக் கண்டவுடனேயே வீரர்கள் நான் வந்துவிட்டதைப் பெரிதாகக் கூவி அறிவித்தார்கள். சேனாதிபதி வரவைக் குறிக்கும் தாரையும் பலமாக முழங்கப்பட்டது. பாண்டிய நாட்டின் சாதாரண உப சேனாதிபதி யாராவது இங்கு கூடாரமடித்துத் தங்கியிருந்தால் உடனே வந்து என்னை எதிர் கொண்டிருப்பான். தாரை ஊதப்பட்ட பின்பும் அத்தகைய சுறுசுறுப்பைக் காட்டாமல், கூடாரத்துக்குள்ளேயே தங்கியிருக்கக் கூடியவர்கள் பாண்டி நாட்டில் மூவர்தான்..."

"யார் அந்த மூவர்?" இடையே வெட்டி எழுந்தது இலங்காபுரனின் கேள்வி.

"எனக்கு மேற்பட்ட மன்னர், முதலமைச்சர்..." என்று இழுத்தான் அபராஜிதன்.

மூன்றாவது பேர்வழி யாரென்பதை இலங்காபுரன் அறிந்து கொண்டாலும் அபராஜிதன் வாயாலேயே அதுவும் வரட்டுமென்று கேட்டான்: "மூன்றாவது?"

"எனக்குச் சமமான அந்தஸ்துடைய தாங்கள்," என்று பதில் சொன்னான் அபராஜிதன்.

இலங்காபுரன் மேலும் சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தான்: "மூவரில் நான் தான் வந்திருக்கிறேனென்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"பாண்டிய நாட்டு முதலமைச்சருக்கு சைனியத்தினிடம் அதிக வேலை கிடையாது. வேட்டைக்குப் போகும் பழக்கமும் அவருக்குக் கிடையாது. ஆகையால் இரவில் இன்னொருவர் எல்லையில் நூறு வீரர்களுடன் கூடாரமடித்துத் தங்கமாட்டார். மன்னரும் வந்திருக்க முடியாது."

"மன்னருக்கு என்ன தடை?"

"தடை ஏதுமில்லை. ஆனால் மன்னர் வந்திருந்தால் தனியாக வரமாட்டார். இத்தனை அமைதியையும் இங்கு காண முடியாது,"

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை."

"மன்னர் வந்தால் அவருக்குப் பிரியமான பெண்கள் கூட்டமும் வந்திருக்கும். மதுவுக்கும் குறைவிருக்காது. இந்த இடம் பெண்களின் சிரிப்பினாலும் மதுவின் சேஷ்டையினாலும் அல்லோலகல்லோலப்பட்டு எவ்வளவு களைகட்டியிருக்கும்!" என்று சொல்லிவிட்டு மெல்லச் சிரித்தான் அபராஜிதன்.

அந்தச் சிரிப்பு இலங்காபுரனை ஒரு உலுக்கு உலுக்கவே அதுவரை நிதானமாக இருந்த அவன் கண்களிலும் சிறிது சினம் எழுந்தது. "மன்னரைப் பற்றிச் சேனாதிபதியவர்களுக்கு மிக உயர்ந்த அபிப்பிராயம் போலிருக்கிறதே!" என்று சொன்னபோது அவன் குரலில் சற்றுக் கடுப்பும் இருந்தது.

"மன்னரிடமென்ன, தங்களிடமும் உயர்ந்த அபிப்பிராயந்தான். மன்னர் இந்த உயர்ந்த நிலையிலிருப்பதற்குத் தாங்கள்தானே காரணம்? அப்படியிருக்கும்போது தங்களைப்பற்றிமட்டும் தாழ்வான அபிப்பிராயம் கொள்ள முடியுமா?" என்றான் அபராஜிதன்.

எப்படி வேண்டுமானாலும் அர்த்தம் செய்துகொள்ளக்கூடிய முறையில் பாண்டிய சேனாதிபதியின் பேச்சு அமைந்திருந்ததை அறிந்துகொள்ள, சூட்சும புத்தியுள்ள சிங்களத்துத் தண்டநாயகனுக்கு அரை வினாடிகூட

ஆகவில்லை. மன்னன் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பதற்குத் தான்தான் காரணம் என்று அபராஜிதன் சொல்லியதை இரண்டுவிதமாக அர்த்தம் செய்யலா மென்பதை இலங்காபுரன் புரிந்து கொண்டான். மன்னனை அரியாசனத் தில் உட்கார வைத்ததை மட்டுமின்றி மன்னன் தன் கைப்பொம்மையா யிருப் பதையும் மதுவுக்கும் மாதருக்கும் அடி மையாயிருப்பதையும் அது குறிக்கும் என்பதைச் சந்தேகமற அறிந்த இலங்கா புரன் மேற்கொண்டு மர்மமாகப் பேசு வதால் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்து நேரடியாகக் கேள்வியை வீசினன். "இப்பொழுது எங்கிருந்து வருகிறீர் கள்?"

பதில் இலங்காபுரனுக்குப் பேரதிர்ச் சியை விளைவித்தது. "நீலமலைக்கு அருகி லிருந்து," என்றான் அபராஜிதன்.

அபராஜிதனுடைய கிழிந்த ஆடையி லிருந்தும் தோளிலிருந்த ரத்தக் கறை யிலிருந்தும் விஷயத்தை ஏற்கனவே இலங்காபுரன் ஊகித்திருந்தாலும் அப ராஜிதன் இப்படி, பட்டவர்த்தனமாக அதை ஒப்புக்கொள்வானென்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகவே பாண்டிய சேனாதிபதி எத்தனை தூரம் உண் மையை ஒப்புக்கொள்வான் பார்ப் போம் என்ற யோசனையில் மீண்டும் கேட்டான், "நீலமலைக்கு எதற்காகச் சென்றீர்கள்?" என்று.

முதல் கேள்விக்கு அபராஜிதன் அளித்த பதில் இலங்காபுரனுக்கு அதிர்ச்சி விளைவித்ததென்றால் இரண் டாவது கேள்விக்கு அளித்த பதில் அவனை அடியோடு அயர வைத்துவிட் டது. "மன்னனுக்கு எதிராக அங்கு ஒரு சதி நடப்பதாகத் தகவல் கிடைத் தது," என்று அபராஜிதன் பதில் சொன்னான்.

"சதியா!" என்று சட்டென்று நின்ற இலங்காபுரன் அபராஜிதனைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

"மன்னனைச் சிம்மாசனத்திலிருந்து நீக்கச் சதி நடப்பதாகக் கேள்விப்பட் டேன். சதிகாரர்கள் யார் என்பதைக் கண்டு பிடிக்கச் சென்றேன்."

"கண்டு பிடித்தீர்களா?"

"இல்லை."

"ஏன்?"

"வழியில் சதிகாரர்களின் ஆட்கள் ஒளிந்திருந்து என் குதிரைமீது உடைவாளை வீசிக் கொன்றுவிட் டார்கள். தவிர, அவர்கள் எறிந்த ஈட்டி யொன்றும் என் இடது தோளில் பாய்ந்துவிட்டது."

இந்தக் கோட்டைப் புளுகைக் கேட்ட இலங்காபுரனுக்குப் பதில் என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. ஏதோ கேட்க வேண்டும் என்பதற் காக, "அவ்வளவு அபாயமான இடத் துக்குச் சேனாதிபதி தனியாகச் செல்ல லாமா?" என்று கேட்டான்.

"தனியாகச் செல்லுவதுதான் உசி தம். கூட்டமாக வீரர்களை அழைத்துப் போனால் சதிகாரர்கள் எச்சரிக்கை யடைந்து ஓடிப் போய்விடுவார்கள். தங்களை வேவு பார்க்க வருபவன் சேனா திபதி என்று அறிந்தாலும் ஒழித்துவிடு வார்கள். ஆகையால்தான் நான் இந்தச் சாதாரண உடைகளை அணிந்து சென் றேன். அப்படியும் சதிகாரர்கள் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள்," என்று சொல்லிச் சற்றுப் பேச்சை நிறுத்திய அபராஜிதன், "இத்தனைக்கும் நான் அடியோடு தனியாகச் செல்ல வில்லை," என்றான்.

"யாரைத் துணைக்கு அழைத்துச் சென்றீர்கள்?"

"என் படைத் தலைவர்களில் ஒருவனை அழைத்துச் சென்றேன். இதோ கூப் பிடுகிறேன்," என்று சொல்லி அவன் திரும்ப யத்தனித்த சமயத்தில் காரி உள்ளே தலையை நீட்டி "அத்தனை சிர மம் வேண்டாம். இதோ நானே வந்து விட்டேன்," என்றான்.

அபராஜிதனைக் கவனித்துக் கொண் டிருந்த இலங்காபுரனின் கண்கள் காரி மேல் திரும்பின. அவன் இதழ்களில் குரூரமான புன்முறுவலும் படர்ந்தது. "காரி வளவன்" என்று அவன் உதடு கள் முணுமுணுத்தன.

அந்த முணு முணுப்பு அபராஜிதன் பாம்புச் செவிகளில் விழவே "ஆம்! காரி வளவன் தான்." என்றான்.

"இவர் சிஷதராசன் படைத்தலை ரல்லவா?"

"முன்பு இருந்தார்."

"எப்பொழுது தங்கள் படையில் சேர்ந்தார்?"

"கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்பு."

அடுத்த விநாடி அந்தக் கூடாரம் அதிரும்படியாக இரைந்தான் இலங்கா புரன். அவன் அமைதியெல்லாம் காற் றில் பறந்தது. முகத்தில் கோபம் பயங் கரமாகப் பொங்கி எழுந்தது. மிதமிஞ் சிய கோபத்தால் மீசை துடித்தது. "கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்பா, கொஞ்ச நாழிகைக்கு முன்பா?" என்று

கோடைக் காலத்து இடியைப் போல் வார்த்தைகளை உதிர்த்தான். கோடை இடியைத் தொடர்ந்து வீசும் குளிர்ந்த சாரலைப்போல இலங்காபுரன் சொற்களில் குறுக்கிட்டன. "யாரிடம் அப்படிக் கோபிக்கிறீர்கள்?" என்ற கிள்ளையின் சப்தத்தையும் பழிக்கும் கொஞ்சலான சொற்கள்.

அந்தக் கேள்வி வந்த திக்கை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதனும் காரியும் மிதமிஞ்சிய ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்து கொண்டு அப்படியே சிலையென ஸ்தம்பித்துவிட்டார்கள். கூடாரத்தின் பக்கத்துத் திரையை ஒதுக்கிக் கொண்டு அபாரமான எழிலுடன் இதழில் புன்னகை தவழ ஓவியப் பாவையென நின்றாள் சிங்களத்துப் பைங்கிளியெனப் பிரசித்தமான இலங்காபுரனின் மருமகள்.

5. சிங்களத்துப் பைங்கிளி

கண்டவர் உள்ளத்தைக் கணப்பொழுதில் கொள்ளைகொள்ளும் பேரெழில்வாய்ந்த அந்தக்காரிகையின் அங்கலாவண்யங்களைத் திரும்பத் திரும்ப நோக்கிய அபராஜிதன் 'மன்னன் இவளிடம் மையல் கொண்டதில் மர்மம் ஏதுமில்லை' என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தான். திரைக்கருகே திடீரென்று தோன்றிய அவள் மோகன உருவத்தைக் கண்ட காரி சிந்தனை செய்யக் கூடச் சக்தியற்றவனாய் வைத்த கண் வாங்காமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

ஒரு கை சற்றே திரையைத் தள்ளிப் பிடிக்க மற்றொரு கையை இடையில் கொடுத்துக் கொண்டு மிக ஒய்யாரமாக நின்ற சிங்களத்துப் பைங்கிளிக்கு வயது இருபத்திரண்டுக்கு மேலாகியிருந்தாலும், உடல் கட்டு இருந்தவாகின் காரணமாக அவள் அப்பொழுது பருவமடைந்த பதினாறு வயதுப் பெண்ணைப் போலவே காணப்பட்டாள். அதிக உயரமில்லாததால் அவள் சரீரம் சிறிது பருமனாகத் தெரிந்தாலும், இயற்கையின் கைகள் அவள் உடலை வளைக்க வேண்டிய இடத்தில் அதிகமாக வளைத்துக் கொடுத்தும், எடுப்பாக இருக்கவேண்டிய இடங்களை அதிக எடுப்பாக அமைத்துக் கொடுத்தும் இருந்தபடியால், அவள் வசீகர அம்சங்கள் எப்பொழுதும் திருஷ்டிக்குப் புலப்படும் படியான நிலையில் அமைந்திருந்தன. சிவந்த அவள் விசாலமான நெற்றியில் அடர்ந்து வளர்ந்து வளைந்து நின்ற புருவங்களுக்கு அடியே இருந்த கண்கள் சற்று மங்கினாற்போல் காணப்பட்டாலும், அந்த மங்கலில் ஒரு மயக்கமும் கலந்து நின்றது. கொவ்வைக் கனி நிறத்தைப் பெற்ற அவள் உதடுகள் சற்றுப் பெரிதாக இருந்தாலும், அவற்றில் சதா தவழ்ந்து நின்ற புன்னகையின் காரணமாகவும் காம இச்சையைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. கழுத்தில் அணிந்திருந்த முத்துச் சரங்கள் அவள் மார்பகத்தில் தவழ்ந்து பாறைகளில் சரிந்தோடும் மலையருவிகளைப்போல் வளைந்து கிடந்தன. இடையில் ஒரு கையைக் கொடுத்துச் சாய்ந்து நின்றதால் ஒரு பக்கத்தின் வளைவு மிகப் பெரிதாகவும் மற்றப் பக்கம் மிகச் சிறியதாகவும் தெரிந்ததன் காரணமாக, ஏதோ நடன பாவத்தில் நிற்கும் சித்திரத்தைப்போல் அந்தச் சிங்களத்துச் சிங்காரி தோற்றமளித்தாளேயொழிய உயிருள்ள ஒரு பெண் நிற்பதான பாவமே புலப்படவில்லை. நன்றாக சீவப்பட்டிருந்தாலும், அவள் அடர்த்தியான கேசத்திலிருந்து கட்டு மீறி விடுபட்டு முகத்தில் தவழ்ந்த இரண்டொரு சுருட்டை இழைகள் காற்றில் மெல்ல அசைந்தாலும் மூச்சு விடுவதால் மார்பகம் எழுந்து எழுந்து தாழ்ந்ததாலும் மட்டுமே அவள் உயிருள்ள இந்த மாநிலத்து மங்கையாகத் திகழ்ந்தாள். தலையில் சூட்டியிருந்த புஷ்பச் சரமொன்று பாதி அவிழ்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்ததாலும், ஆடை சீராக உடலில் படாமல் சற்றுக் கலைந்திருந்தாலும் அவள் படுக்கையிலிருந்து அப்பொழுதுதான் எழுந்து வருகிறாளென்பதை ஊகித்த அபராஜிதன் அந்தக் கலைந்த ஆடை அவள் அழகை மேம்படுத்துவதைக் கவனித்தான். காரி அடியோடு சுரணையை இழந்து நின்றதால் எதையும் யோசனை செய்யச் சக்தியற்றவனானான்.

கூடாரத்தின் உள்ளே நின்ற அந்த நால்வரில் நிதானத்தோடு இருந்தவள் இலங்காபுரனின் மருமகள் ஒருத்திதான். அபராஜிதனும் காரியும் அவள் பேரெழிலைக் கண்டு பிரமை பிடித்திருந்தனர். இலங்காபுரனோ கோபத்திற்கு மதியைப் பறி கொடுத்திருந்தான். தன்னைக் கண்டு வாயைப் பிளந்து நின்ற புருஷ சிங்கங்களை சுய நிலைக்குக் கொண்டு வரவும் மாமன் கோபத்துக்குக் காரணத்தை அறியவும் மீண்டும் தன் கேள்வியைக் கேட்டாள் இலங்காபுரனின் மருமகள்: "மாமா! ஏன் இப்படிக் கூச்சல் போடுகிறீர்கள்? யார்மேல் இத்தனை கோபம்?"

இடியென சப்தித்த இலங்காபுரன் கூட அவளைக் கண்டதும் தன்னை ஓரளவு நிதானப் படுத்திக் கொண்டான். இருந்தாலும் முழுக் கோபம் மறையாத குரலில், "மாதவி! இது பெண்கள் சம்பந்தப் பட வேண்டிய விஷயமல்ல. ராஜ காரியம், நீ உள்ளே போ," என்றான்.

அவன் உத்தரவை நிறைவேற்றச் சிறிதும் முயற்சிக்காமல், நின்ற இடத்திலேயே நின்ற மாதவியின் முகத்திலிருந்த புன்னகை அதிகமாக விகசித்துக் 'களுக்' கென்று சிரிப்பாகவும் உதிர்ந்தது. "என்ன சிரிக்கிறாய்?" என்று இலங்காபுரன் தன் மருமகளைப் பார்த்துக் கடுமையாகவே கேட்டான். "ராஜ காரியத்தில் பெண்களுக்கு சம்பந்த மில்லை யென்று சொல்கிறீர்களே, அதற்காகத்தான் சிரித்தேன்," என்றாள் மாதவி.

"அதில் சிரிப்பென்ன இருக்கிறது?"

"பாண்டிய நாட்டு ராஜ விவகாரங்களில் நான், சம்பந்தப் பட்டிருக்கும் அளவுக்கு யார் சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறார்கள்?"

அந்தப் பதிலிலிருந்த உண்மையை மூன்று ஆண் பிள்ளைகளும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். அதுவரையில் கோடையிடி போல் சப்தித்த இலங்காபுரன் கூட என்ன பதில் சொல்வதென தெரியாமல் வாயடைத்து நின்றான்.

மன்னனுக்கும் மாதவிக்கும் உள்ள உறவு உலகு மறிந்ததுதான். ஆனால் அதை அவள் பகிரங்கமாக எடுத்துச் சொல்வாள் என்று அபராஜிதனோ காரிவளவனோ எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் துணிச்சலைக் கண்டு எத்தனைக்கெத்தனை இலங்காபுரன் உள்ளூரக் குமுறிக் கொண்டிருந்தானோ அத்தனைக் கத்தனை அபராஜிதன் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்தான். மாமன் உள்ளக் குமுறலையோ, மற்றவர் ஆச்சரியத்தையோ சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத மாதவி, அபராஜிதனை நோக்கி நேராகவே கேட்டாள், "பாண்டிய சேனாதிபதியைப் பற்றி அடிக்கடி கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நேரில் பார்த்ததில்லை. இந்த ராத்திரியில் இங்கு எதற்காக வந்தீர்கள்?" என்று.

"அம்மணி! நீல மலையில் மன்னனுக்கு எதிராகச் சதி நடக்கிறதென்று கேள்விப் பட்டு அதைப் பற்றித் தகவலறியச் சென்றேன். வழியில்......" என்று மேலும் ஏதோ பேசப் போன அபராஜிதனின் சொற்களை, "சிங்கள வீரர்களால் தாக்கப் பட்டாய்" என்று மிகக் கடுமையாக இடையில் புகுந்து வெட்டினான் இலங்காபுரன்.

"தங்கள் மாமன் விஷயம் புரியாமல் பேசுகிறார்......" என்று இழுத்தான் அபராஜிதன்.

"நன்றாகப் புரிந்தே பேசுகிறேன்!" என்று சீறினான் இலங்காபுரன்.

"அப்படித் தாங்கள் புரிந்து பேசுவதானால், நீங்கள் சொல்வது உண்மையாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ராஜீய இடைஞ்சல்கள் பல ஏற்படக் கூடும்" என்று பதில் சொன்னான் அபராஜிதன்.

"என்ன இடைஞ்சல்கள்?"

"என்னைச் சிங்கள வீரர்கள் தான் தாக்கியிருப்பதாகத் தாங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுகிறீர்கள். இதைப் பாண்டிய வீரர்கள் அறிந்தால் அடுத்த வினாடி மதுரையின் தெருக்களில் ரத்தக் களரி ஏற்படும். தங்கள் சேனாதிபதி சிங்கள வீரர்களால் தாக்கப்படுவதைப் பாண்டி நாட்டு வீரர்கள் சகிக்க மாட்டார்கள். மதுரையின் மாவீரர்களைப் பற்றி, தாங்கள் இன்னும் சரியாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. அறிந்திருந்தால் சிங்கள வீரர்களின் குற்றத்தைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொள்ள மாட்டீர்கள்."

இந்த பதில் சற்று இலங்காபுரனையும் யோசனையில் ஆழ்த்தியது. "மன்னனுக்கு எதிராகப் பாண்டிய சேனாதிபதி சதி செய்தால் அதையும் பாண்டிய வீரர்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார்களா?" என்று கேட்டான் இலங்காபுரன்.

"சேனாதிபதி மீது சதிக் குற்றம் ருசுப்படுத்தப் படவில்லை. சதியைக் கண்டு பிடிக்க வந்திருப்பதாக நான் சொல்லுகிறேன். நானே சதி செய்ய வந்திருப்பதாக நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். பாண்டிய சேனாதிபதி மீது இதைவிடப் பெரிய குற்றத்தைச் சாட்ட முடியாது. குற்றம் சாட்டிய பின் ருசு அளிக்கப்பட வேண்டும். இல்லையேல் மதுரையில் கலவரத்தைத் தங்களால் மட்டுமல்ல மன்னராலும்கூடத் தவிர்க்க முடியாது. நினைவிருக்கட்டும்" என்று கோபத்துடனேயே பதில் சொன்னான் அபராஜிதன்.

"அவர் சொல்வதில் நியாய மிருக்கிறதே!" என்று இடையே பேசினாள் மாதவி.

"என்ன நியாயத்தை நீ கண்டு விட்டாய்?" என்று கேட்டான் இலங்காபுரன்.

"எந்தக் குற்றத்திற்கும் ருசு வேண்டும் என்பது நியாயந்தானே" என்று மாதவி சற்று அழுத்தியே சொன்னாள்.

"இந்த இருவரும் இங்கு வந்திருப்பதே சரியான ருசு."

"இங்கு வந்திருப்பது எப்படி ருசுவாகும்? எனக்குப் புரியவில்லையே?"

"பெண்ணான உனக்குப் புரியாது."

"ஆண் பிள்ளையான நீங்கள் தான் விளக்கிச் சொல்லுங்களேன்."

இலங்காபுரன் இதழ்கள் லேசாகத் துடித்தன. கோபத்துடன் கேட்டான் அவளை, "நான் இந்த இடத்தில் எதற்காகக் கூடாரம் அடித்துத் தங்கியிருக்கிறேன் தெரியுமா? என்னுடன் சிங்கள வீரர்களுக்குப் பதில் பாண்டிய வீரர்களை எதற்காக அழைத்து வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா?" என்று.

"இதைக் குழந்தை கூடப் புரிந்து கொள்ள முடியும். நீல மலையில் சதி செய்பவர்கள் தப்பினால் அவர்கள் நேராக வரக் கூடிய இடம் இது தான். நீல மலைக்கு அருகில் பாண்டிய நாட்டு எல்லையைத் தாண்ட வேண்டுமானால் மழவராயன் எல்லைக்குள் தான் புக வேண்டும். அது தான் வெகு அருகில் இருக்கிறது. அதற்காகத் தான் இங்கு கூடார மடித்துத் தங்கியிருக்கிறீர்கள். சதிகாரர்கள் பாண்டிய வீரர்களாதலால் சிங்கள வீரர்கள் இங்கிருப்பதைக் கண்டால் அருகில் கூட வர மாட்டார்கள். பாண்டிய வீரர்கள் காவல் புரிந்

தால் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களென்று நினைத்து வந்து சிக்கிக் கொள்வார்கள். அதற்காகத் தான் மன்னரிடம் அனுமதி பெற்று நூறு பாண்டிய வீரர்களை அழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள்,'' என்று விளக்கினாள் மாதவி.

அந்தப் பெண்ணின் கூரிய அறிவை மட்டுமன்றி, சிங்களத்துத் தண்டநாயகனின் தந்திரத்தையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்ட அபராஜிதன் அவர்கள் சம்பாஷணையில் குறுக்கிட்டு, "தங்கள் மாமனின் தந்திரம் மெச்சத் தக்கதுதான். ஆனால் தந்திரம் வேறு. சூது வேறு அல்லவா?'' என்று வினவினான்.

"சந்தேகமென்ன? இரண்டும் வெவ்வேறு தான்'' என்று மாதவி ஒப்புக்கொண்டாள்.

"என்ன சொல்கிறாய் மாதவி?'' என்றான் இலங்காபுரன்.

"அவர் சொல்வது சரிதானே? சதிகாரர்கள் இங்கு வந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடிய நிலைமையை நீங்கள் ஏற்படுத்தியிருப்பது வாஸ்தவம். ஆனால் இங்கு வருகிறவர்களையெல்லாம் சதிகாரர்கள் என்று சொல்ல முடியுமா?'' என்று கேட்டாள் மாதவி.

தன் கட்சியை எதற்காக எடுத்து மாதவி பேசுகிறாள் என்பதை அறியாத அபராஜிதன் மலைத்து அவளை நோக்கினான். எதிரிக்குப் பரிந்து பேசும் தன் மருமகளைச் சுடச் சுடப் பார்த்தான் இலங்காபுரன். சிங்களத்துப் பைங்கிளி மேலே நடக்கவேண்டியதைப்பற்றியும் தானே உத்தரவிட்டாள். "சேனாதிபதியும் அவருடைய நண்பரும் அடுத்து இருக்கும் என் கூடாரத்துக்குப் போயிருக்கட்டும். முதலில் அவர் காயத்தைக் கவனித்து மருந்து வைத்துக் கட்டுகிறேன். எப்படியும் சதிகாரர்களைப் பிடிக்கப்போன நமது வீரர்கள் வந்துவிடுவார்கள். அவர்கள் வந்ததும் உண்மை விளங்கிவிடும். அது வரை பொறுப்போமே? என்று மாமனிடம் சொல்லிவிட்டு, "நீங்களிருவரும் பக்கத்துக் கூடாரத்தில் இருங்கள். இதோ வந்துவிட்டேன்'' என்று, அபராஜிதனைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

அவர்கள் தலை மறைந்ததும் இலங்காபுரன் மருமகளைப் பார்த்து, "உனக்குப் புத்தி இருக்கிறதா? என் வலையில் அகப்பட்ட இருவரையும் வெளியே அனுப்பிவிட்டாயே!' என்று சீறி விழுந்தான்.

"மாமா! நல்ல வேளையாக நான் குறுக்கே வந்தேன். இல்லாவிட்டால் காரியத்தை நீங்கள் அடியோடு கெடுத்திருப்பீர்கள். அபராஜிதன் குற்றத்தை என்ன சாமர்த்தியமாகத் திருப்பிவிட்டான் பார்த்தீர்களா? தவிர, அபராஜிதனை அவன் வீரர்கள் தெய்வம்போல் நினைக்கிறார்கள். மன்னரைத் தவிர வேறு யார் அவன்மேல் குற்றம் சாட்டினாலும் நம்ப மாட்டார்கள். இந்த மாதிரி அபாயமான எதிரியைப் பிடிக்கும்போது கோபம் பயன்படாது. நிதானம் வேண்டும்,'' என்றாள் மாதவி.

இலங்காபுரன் ஏதும் புரியாமல் அவளைப் பார்த்தான். "அவன் குற்றத்தை அவனே நிரூபிக்கச் சந்தர்ப்பம் கொடுங்கள்!'' என்றாள் மாதவி. "நீ சொல்வது எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை'' என்றான் இலங்காபுரன்.

"இதோ புரியும் பாருங்கள்!'' என்று சொல்லிய மாதவி மஞ்சத்தில் கிடந்த உடைவாளை எடுத்து கூடாரத்தின் பின் பக்கத்துத் திரையைச் சரேலெனக் கிழித்தாள். கிழிந்த துணியைப் பிரித்துப் பிடித்து "அதோ பார்த்தீர்களா?'' என்று கூடாரத்தின் பின்புறமாகச் சுட்டிக் காட்டினாள். பின்புறம் அடர்த்தியாக இருந்த மரங்களை நோக்கி அபராஜிதனும் காரிவளவனும் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இலங்காபுரன் பிரமித்துத் தன் மருமகளை நோக்கினான். சிங்களத்துப் பைங்கிளி விஷமமாகச் சிரித்தாள். "அபராஜிதன் குற்றமற்றவனானால் என் சொற்படி கூடாரத்துக்குப் போயிருக்கவேண்டும். சதிகாரனானால் தப்பியோடப் பார்ப்பான். இதுதான் அவனுக்கு நான் அளித்த சந்தர்ப்பம். அவ்விருவரையும் கைது செய்ய இப்பொழுது பாண்டிய வீரர்களை ஏவுங்கள். சூது பூர்த்தியாகிவிடும்,'' என்றாள். ஒரே பாய்ச்சலில் கூடாரத்தின் வாயிலுக்கு வந்த இலங்காபுரன், "யாரங்கே?'' என வீரர்களைக்கூவியழைத்து, "அதோ அந்தத் தோப்புக்கு ஓடுபவர்களைப் பிடித்து வாருங்கள்!'' என்று ஆக்ஞாபித்தான். அடுத்த நிமிஷம் வீரர்கள் தடதடவென்று வாளும் கையுமாகத் தோப்பை நோக்கி விரைந்தார்கள். கூடாரத்துக்கு உள்ளிருந்த சிங்களத்துப் பைங்கிளி "புத்திசாலியான நீ கூட நான் விரித்த வலையில் சிக்கிக் கொண்டாயே அபராஜிதா?'' என்று தனக்குள்ளேயே எண்ணியதல்லாமல், தாமரைத் தடாகத்தில் கல் விழுந்ததுபோல் 'களுக்'கென்று ஒரு சிரிப்பையும் உதிர்த்தாள்.

(தொடரும்)

6. நிலவில் வந்த தேவதை

இரவு மூன்றும் ஜாமத்தைக் கடந்து இறுதி ஜாமத்தை எட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதுவரை கருமை தட்டிக் கிடந்த பிரபஞ்சத்தின் மீது கிருஷ்ணபட்சத்து உதயகாலச் சந்திரன் வெளேரென்ற தன் கதிர்களை வீசத் தொடங்கினன். தோப்பின் மரக் கூடுகளில் உறங்கிக்கிடந்த பட்சி ஜாலங்கள் கூட சந்திரோதயத்தைக் கண்டு சப்திக்கத் தொடங்கின. தோப்பு அடர்த்தியாக யிருந்ததால் மரக் கிளைகள் அசைந்து ஒன்றோடு ஒன்று உராயும் ஓசையும் கேட்டது. அந்த ஓசையுடன் வீரர்கள் நடமாட்டத்தால் கீழே உதிர்ந்து கிடந்த இலைச் சருகுகளின் சலசலப்பும் சேர்ந்து தோப்பைப் பயங்கரமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த சலசலப்பின் காரணமாக வீரர்கள் தேடிவரும் திக்கை ஊகித்துக்கொண்ட அபராஜிதனும் காரிவளவனும் வீரர்களின் பார்வைக்கு அகப்படாமல் வேறு பக்கமாகத் தோப்பில் திரும்பித் திரும்பிச் சென்ருர்கள். தோப்பின் ஒரு பகுதியில் கட்டிக் கிடந்த குதிரையை அவிழ்க்க முனைந்த காரியைத் தடுத்த அபராஜிதன், "குதிரையை அவிழ்க்க வேண்டாம், குதிரையின் காலடிச் சத்தத்திலிருந்து வீரர்கள் நாமிருக்கும் திசையை ஊகிக்கலாம்," என்று கூறினன்.

"ஊகித்தாலென்ன? வருகிறவர்கள் பாண்டிய வீரர்கள்தானே. அவர்கள் தங்களைக் கைது செய்வார்களென்று நினைக்கிறீர்களா?" என்று காரி கேட்டான்.

"கைது செய்யமாட்டார்கள். வேண்டுமானல் இங்குள்ள பாண்டிய வீரர்களை இலங்காபுரனுக்கு எதிராகத் திருப்பி அவனையே நாம் கைது செய்யவும் முடியும். ஆனல் வீரர்களை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவனுக்கு எதிராகவோ நமக்கு அனுகூலமாகவோ திருப்புவது அவர்களுக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடும்," என்ருன் அபராஜிதன்.

"எப்படி?"

"மன்னர் உத்தரவுப்படி வீரர்கள் இலங்காபுரனுடன் வந்திருக்கிருர்கள். அவன் இடும் கட்டளைக்கு இவர்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்காவிட்டால் இவர்களை சிரச்சேதம் செய்யும்படி மன்னர் உத்தரவிடலாம். அப்போது சேனுதிபதியான என்னல்கூட அவர்களைக் காப்பாற்ற முடியாது. தவிர இலங்காபுரன் இந்த நூறு பாண்டிய வீரர்களை மட்டும் நம்பி வந்திருப்பானென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இவர்கள் ஏதாவது எதிர்ப்பைக் காட்டும் பட்சத்தில் இவர்களைத் தீர்த்துக்கட்டத் தன் படையின் ஒரு பகுதியையும் எங்காவது சற்றுத் தூரத்தில் தங்க வைத்திருப்பான். ஆகவே வீரர்களுக்கு அபாயத்தைத் தரக்கூடிய எந்த நிலைமையையும் நாம் சிருஷ்டிக்கக் கூடாது. எதிரி வீரர்கள் துரத்தும்போது நாம் எப்படி நடந்து கொள்வோமோ அப்படித்தான் இப்பொழுதும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். சத்தம் போடாமல் மெள்ள வா. குதிரை இங்கேயே இருக்கட்டும்," என்று சொல்லிக்கொண்டு மேலே நடந்தான் அபராஜிதன்.

அவனைத் தொடர்ந்த காரி, "குதிரையை இப்படியே விட்டுப் போனல்..." என்று ஆட்சேபிக்கப்

போனான். "குதிரைக்கு எந்த நஷ்டமுமில்லை. நம்மைத் தேடும் வீரர்கள் குதிரையை அவிழ்த்துக் கொண்டு இலங்காபுரனிடம் போய் குதிரை மாத்திரம்தான் அகப்பட்டதாகவும் நாம் அகப்படவில்லையென்றும் சொல்வார்கள். இலங்காபுரன் நமக்குப் பதில் குதிரையை ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும் வீரர்கள் தங்கள் கடமையைச் சரியாகச் செய்துவிட்டார்கள் என்று ஆறுதலடைவான். அந்த ஆறுதல் நமது வீரர்களுக்குப் பெரிய பாதுகாப்பு," என்று அபராஜிதன் காரிக்கு சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டே மரங்களிடையே புகுந்து வேகமாகச் சென்றான்.

தோப்பு வெகு அடர்த்தியாகக் காடு போலிருந்தது. எந்த இடத்தில் போய் முடிகிற தென்பதே தெரியாதபடி பரம சிக்கலாகவும் அமைந்திருந்த படியால் திக்குத் திசைத் தெரியாமல் அபராஜிதனும் காரிவளவனும் போய்க் கொண்டே இருந்தார்கள். பல இடங்களில் முட் புதர்கள் மண்டிக் கிடந்தன. ஒவ்வோரிடங்களில் மரங்களிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த கொடிகள் வழியை அடைத்தன. இத்தனை இடைஞ்சலிலும், மரங்களின் இடையே பாய்ந்து ஒரே திட்டை திட்டையாகக் கல்லிழைத்தது போல் விழுந்து கிடந்த சந்திர வெளிச்சம் மட்டும் தோப்பை ஊடுருவிச் செல்வதற்கு உதவியாக நின்றது. இப்படி சுமார் கால் ஜாமம் நடந்த பிறகு தோப்பின் எல்லையைக்கடந்த இரு வீரர்களும் சற்று நிதானித்து தாங்கள் எந்த இடத்திலிருக்கிறோம் என்பதை ஆராயத் தொடங்கினார்கள்.

நிலப் பரப்பைச் சுற்று முற்றும்நோக்கிய காரி, "பிரபு! நாம் கால் காதத்திற்கு மேல் நடந்து வந்திருக்கிறோம்," என்றான்.

"எங்கு வந்திருக்கிறோம் என்பது தெரிகிறதா?" என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

"திட்டமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் எதிரே இருக்கும் சிறு காட்டைத் தாண்டினால் ஊர் இருப்பது நிச்சயம்," என்றான் காரி.

"இப்பொழுதுதானே தோப்பைத் தாண்டினோம். மீண்டும் காட்டுக்குள் புகுந்தால் எப்பொழுது ஊரைக் காண்பது? எப்பொழுது என் காயத்திலிருந்து

ஊற்றெடுத்திருக்கும் ரத்தத்தை நிறுத்துவது?''

"பிரபு! இது சாதாரணக் காடல்ல. இதோ கவனித்துப் பாருங்கள்,'' என்று கீழேயிருந்த பாதையைச் சுட்டிக் காட்டினான் காரி.

ஊன்றிக் கவனித்த அபராஜிதனும், "ஆமாம் காரி. இந்தப் பாதையில் அடிக்கடி மனித நடமாட்டம் இருக்கிறது. ஆகையால் காடு இயற்கையாக ஏற்பட்டதல்ல. கோட்டைப் பாதுகாப்புக்காக வளர்க்கப்பட்ட காடாயிருக்க வேண்டும்'' என்றான்.

"இதைத் தாண்டினால் கோட்டையிருப்பது நிச்சயம் பிரபு! மெள்ளக் காட்டைத் தாண்டிவிட்டால் உங்கள் காயத்தைக் கவனிக்க சௌகரியமாயிருக்கும்'' என்று காரி யோசனை சொன்னான்.

காரியின் ஊகமும், யோசனையும் சரியென்பதைக் காட்டுக்குள் நுழைந்த சிறிது நேரத்தில் அபராஜிதன் புரிந்து கொண்டான். பழங் காலத்துத் தமிழர்களின் கோட்டை அமைப்பில் காடும் முக்கிய பாகம் வகித்து வந்தது. கோட்டையைச் சுற்றிப் பெரிய அகழி வெட்டுவதும் அகழிக்கு முன்பாக அடர்ந்த காட்டை வளர்ப்பதும் பழக்கமாகயிருந்து வந்தன. யானை, குதிரைப் படைகளோ, ஆயுத வண்டிகளோ திடீரெனக் கோட்டையை அணுக முடியாமலிருப்பதற்காகக் காடு வளர்க்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இதே காடுகள் பல சமயங்களில் எதிரிகளுக்கும் பேரனுகூலமாக முடிந்தது. தாக்கும் எதிரிகள் காடுகளை அழித்து, முறித்த மரங்களைப் போட்டு அகழிகளைத் தூர்த்து, கோட்டைச் சுவர்களை அடைந்து அவற்றின் மேல் ஏறிப் போரிட்டதும் உண்டு. இப்படிப் போரிடும் இரு தரப்புக்கும் அனுகூலமாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட காட்டின் அமைப்பைக் கண்டு அதைத் தாண்டியவுடன் கோட்டையிருக்கிறதென்ற தீர்மானத்துடன் உள்ளே நுழைந்து சென்ற அவ்விருவர் கண்களிலும் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தூர இருந்த ஒரு பிரும்மாண்டமான கோட்டையின் சிகரமும் தெரிந்தது.

"பிரபு! நான் சொன்னது சரியாகி விட்டது பார்த்தீர்களா?'' என்றான் காரி, குதூகலத்துடன் கோட்டைச் சிகரத்தைச் சுட்டிக் காட்டி.

அபராஜிதன் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் சிறிது தூரம் நடந்தவன் தீவிர யோசனைக்குப் பின் காரியை நோக்கிச் சொன்னான். "காரி! நாம் மழவராயன் எல்லையிலிருக்கிறோம். நீல மலைக்கு இவ்வளவு அருகில் கோட்டை எதுவுமிருப்பதாக இதுவரை கேள்விப்பட்டதில்லை. மழவராயனுக்கிருப்பதே இரண்டு கோட்டைகள்தான். ஒன்று மேலை மங்கலத்திலும், மற்றொன்று கீழை மங்கலத்திலுமிருக்கிறது. இந்த இரண்டு ஊர்களும் தொலை தூரமிருக்கின்றன. ராணுவப் பட்டியலில் வராத இந்தக் கோட்டை எதுவென்று எனக்குப் பிடிபடவில்லை.''

காரிக்கும் திட்டமாய் அந்தக் கோட்டையைப் பற்றிய தகவலேதும் கிடைக்காததால் பதில் எதுவும் சொல்ல வகை தெரியாமல் திகைத்தான். இருந்தாலும், "பிரபு! ஆயிற்று, கிட்டே வந்து விட்டோம். போய்ப் பார்த்தால் கோட்டை நிலவரம் புரிந்து விடுகிறது,'' என்று கூறிவிட்டு நடந்தான். இப்படி நடந்து கொண்டே காட்டின் எல்லைக்கு இருவரும் வந்ததும் காட்டு முனையிலிருந்த மரத்தடியிலே நின்றுகொண்டு அபராஜிதன் கோட்டை மதிற் புறங்களையும் உள்ளே எழும்பி நின்ற இரண்டொரு கட்டிடங்களையும் நிதானித்துப் பார்த்தான்.

கோட்டை மிகச் சிறியதாகவே காட்சியளித்தது. உள்ளேயும் இரண்டொரு கட்டிடங்கள்தான் தெரிந்தன. வெளியே இருந்த அகழி சமீபத்தில் ஆழமாக்கப்பட்டதற்கு அறிகுறியாக, வெட்டிப் போட்ட மண் ஆங்காங்கு மேடு மேடாகக் கிடந்தது. கோட்டைச் சுவர்களும் பல இடங்களில் புதுப்பிக்கப்பட்டதன் காரணமாகப் பல ஒட்டுகளுடன் விளங்கியது. கோட்டையின் பெரிய கதவுகள் இரண்டும் புதியனவாயிருந்தாலும் அவை பொருத்தப்பட்ட நாதாங்கிகளும், நாதாங்கிகளைத் தாங்கி நின்ற சுவர்ப் புறங்களும் பூச்சு உதிர்ந்து பழமையை நிரூபித்தன. இவற்றையெல்லாம் கண்ணை ஓட்டிய அபராஜிதன், "காரி! நாட்டில் நாமறியாமலே காரியங்கள் பல நடந்து வருகின்றன,'' என்றான்.

"என்ன பிரபு! எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?'' என்று கேட்டான் காரி.

"இந்தக் கோட்டையைப் பார். உனக்கு என்ன புலப்படுகிறது?''

"கோட்டையைப் பழுது பார்த்திருக்கிறார்கள்.''

"பழுது பார்க்கவில்லை காரி, பழுது பார்க்கவில்லை. பழைய இடிந்த கோட்டையைப் பெரும் செலவில் புதிதாகக் கட்டியிருக்கிறார்கள். சென்ற ஆறு மாதங்களில் இந்த வேலை நடந்திருக்க வேண்டும். பாண்டிய எல்லைக்கு வெகு அருகே நீண்ட நாளாகப் பாழாகக் கிடந்து யாரும் ஏறெடுத்துப் பார்க்காத இந்தக் கோட்டையை எந்தக் காரணம் கொண்டோ மழவராயன் புதுப்பித்திருக்கிறான். அகழியை எத்தனை ஆழமாகத் தோண்டியிருக்கிறான் பார்," என்று வாரிக் கொட்டியிருந்த மணல் திட்டுகளைக் காட்டினான் அபராஜிதன்.

சேனாதிபதியின் அபிப்பிராயங்களை ஆமோதித்த காரியும், "எதற்காக இவ்வளவு சிரமப்பட்டு இந்தப் பழைய கோட்டையைத் திரும்பக் கட்டியிருக்கிறார்கள்?" என்று வினவினான்.

"பாண்டி நாட்டுடன் சிநேகம் தொடர்ந்திருந்தால் அந்த நாட்டு எல்லைக்கருகே மழவராயனுக்குக் கோட்டை அவசியமில்லை. ஆனால் சிநேகம் முறிவதானால் இது மிக அவசியம். மேலை மங்கலத்தை நாடுமுன் படைகள் இந்தக் கோட்டையைத் தாண்டித்தான் செல்ல வேண்டும். இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் மழவராயன் சீக்கிரமே பாண்டி நாட்டுடன் யுத்தத்தை எதிர்பார்ப்பதாகத் தெரிகிறது," என்று கூறிய அபராஜிதன் நீண்ட நேரம் ராஜீய சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்துவிட்டான். பிறகு காரியை நோக்கி, "காரி! ரத்தம் அதிகமாக விரயமாகி எனக்கு மிகவும் களைப்பாயிருக்கிறது. சற்று இந்த மரத்தடியில் படுக்கிறேன். நீ மட்டும் கோட்டைக்குள் சென்று யாராவது வைத்தியனிருந்தால் அழைத்து வா. நாம் யார் என்பதை மட்டும் சொல்லிவிடாதே," என்று கூறிவிட்டு அந்த மரத்தடியிலேயே ஒருபுறமாகப் படுத்தான். மனத்தே துரிதமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த சிந்தனையின் காரணமாகவோ அல்லது அயற்சியின் காரணமாகவோ படுத்தும் படுக்காததுமாக அபராஜிதன் கண்கள் மூடிக்கொண்டன.

சேனாதிபதியை ஒருமுறை உற்று நோக்கிய காரி ஆகாயத்தையும் அண்ணாந்து பார்த்தான். வெள்ளி முளைத்து வெகு நேரமாகிவிட்டிருந்தது. கோட்டைக்குள் ஆள் நடமாட்டமும் கேட்டது. சேனாதிபதி அப்பொழுதிருந்த நிலைமை கவலைக்கிடமாயிருந்தபடியால் அப்படியே விட்டுச் செல்வது உசிதமா என்று ஒரு நிமிஷம் யோசித்த காரி, எதற்கும் போய் வருவோமென்று கிளம்ப யத்தனித்தான். அந்தச் சமயத்தில் மரங்களுக்குப் பின்னால் பதுங்கிப் பதுங்கி யாரோ வருவது தெரியவே சேனாதிபதி படுத்திருந்த மரத்துக்குப் பின்பக்கமாகக் காரி மறைந்து நின்று வருவது யாரென்று கவனித்தான். கர்ப்ப ஸ்திரியின் முகம்போல வெளிறிப் போயிருந்த சந்திரனிடத்திலிருந்து கிளம்பிய கதிர்கள் மிக மங்கலாயிருந்தபடியாலும் மரத்தின் நிழல்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக விழுந்திருந்தபடியாலும் வருவது யாரென்று திட்டமாகக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

வந்த மனிதனும் நேராக வராமல் யாருக்கோ பாய்ச்சல் காட்டி வருவதுபோல் மரங்களிடையே மறைந்தும் தாவியும்வந்துகொண்டிருந்தான். கடைசியாக அபராஜிதன் படுத்திருந்த மரத்தடிக்கு வந்ததும் கீழே யிருக்கும் மனிதனைப் பார்க்காமல் சேனாதிபதியின் காயத்தின்மீது காலை வைத்துவிடவே வலி தாங்கமாட்டாமல் அபராஜிதன் 'ஹா' என்று சத்தமிட்டு எழுந்து வலது கையைத் தரையிலூன்றி சாய்ந்து உட்கார்ந்தான். அவன் அப்படி உட்காருவதற்கும் மரத்திற்குப் பின்னால் நின்றிருந்த காரியின் வாள் சரேலென வெளிப்பட்டு வந்த மனிதனின் ஊட்டியைத் தடவுவதற்கும் சரியாயிருந்தது.

"கத்தியா! நமசிவாயம் நமசிவாயம்!" என்று கதறினான் வந்திருந்த மனிதன்.

பிரும்மாண்டமான உருவத்துடனும், கழுத்தில் ருத்திராக்ஷத்துடனும் இடையில் காஷாயத்துடனும் விளங்கிய சிவனடியார் எதிரில் நிற்பதைக் கண்ட அபராஜிதன், "காரி! யாரோ துறவி போலிருக்கிறது. கத்தியை உறையில் போடு," என்றான். வந்த துறவியும் அபராஜிதனைப் பார்த்து, ஒரு வினாடி பிரமித்தார். பிறகு ஏதோ யோசனை செய்வதுபோல் தமது வழுக்கைத் தலையைத் தடவிக்கொண்டார். கடைசியில், "புரிந்துவிட்டது, புரிந்துவிட்டது" என்றார்.

"என்ன புரிந்துவிட்டது?" என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

துறவியின் குரல் நடுங்கியது. "பிரபு! பாண்டிய சேனாதிபதியான தாங்கள் இந்த இடத்தில், இந்த இரவில்........" என்று மேலே பேசப் போனவர், தொண்டையில் வந்த வார்த்தைகளை அப்படியே விழுங்கிக் கொண்டார்.

இந்தச் சமயம் காரியின் உடைவாள் ருத்திராக்ஷ மணிந்த அவர் மார்பைத் தடவிக் கொடுத்தது.

"அடிகளாரே! தங்கள் பெயர் என்னவோ?" என்று காரி கேட்டான்.

"சிவானந்த அடிகள்," என்றார் அடிகளார்.

"அடிகளாரே! இங்கு பாண்டிய சேனாதிபதியைப் பார்த்த தகவல் இன்னொரு முறை தங்கள் திரு நாக்கிலிருந்து உதிரும் பட்சத்தில் எந்த சிவானந்தத்தை அடையத் தாங்கள் துறவறம் பூண்டிருக்கிறீர்களோ அதை அடைய இப்போதே அனுப்பி விடுவேன்!" என்றான் காரி.

தமது மார்பில் தடவிக் கொண்டிருந்த கூரிய கத்தியையும் அதைவிடச் சுருக்கென்று தைக்கக் கூடிய காரியின் வார்த்தைகளையும் கேட்ட அடிகளார் பயத்தால் பதிலேதும் பேசாமல் நடுங்கினார். அரிசி உணவை அறவே வெறுத்து, பழங்களிலும் பாலிலும் காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்ததால் நன்றாகச் சதை பிடித்து வளர்ந்திருந்த அடிகளாரின் வயிற்றிலிருந்து கிளம்பிய பயங்கலந்த பெருமூச்சு, சிவபதத்தை அந்த வயதில் நாடுவதில் அவருக்குப் பிரியமில்லை என்பதை நன்றாக எடுத்துக் காட்டியது.

"காரி! உடை வாளை உறையில் போடு. வீணாக அடிகளாரை மிரட்டாதே," என்று காரிக்கு உத்தரவிட்ட அபராஜிதன், "ஸ்வாமி! நான் யாரென்று இங்கு உள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்தால் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படக் கூடும். ஆகையால்தான் காரி அவசரப் பட்டான். ஆனால் தங்கள் திருவடி பலத்தைத் தாங்க அடியேனால் முடியவில்லை," என்றான் அடிகளாரை நோக்கி. அடிகளார் ஏதும் புரியாமல் விழித்தார். "ஸ்வாமி! தங்கள் திருவடியை ஈட்டி பாய்ந்து காயமடைந்துள்ள என் தோளில் சார்த்திவிட்டீர்கள். ஸ்வாமிகளின் உடல் எடையும் அதிகமாயிருப்பதால் வலி அதிகப் பட்டதோடு காயத்தின் கண்ணும் விரிந்துவிட்டது. ரத்தம் எப்படி ஓடுகிறது பாருங்கள்," என்று தோளைக் காட்டினான்.

அடிகளாருக்கு விஷயம் அப்போதுதான் புரிந்தது. "இதை முன்பே சொல்லியிருந்தால் வைத்தியத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பேனே," என்று சொல்லிய அடிகளார் கீழே உட்கார்ந்து அபராஜிதன் காயத்தைப் பரிசோதித்தார். பிறகு முடியாது என்பதற்கு அறிகுறியாக தமது வழுக்கைத் தலையை அசைத்தார்.

"என்ன தலையை ஆட்டுகிறீர்?" என்று காரி கேட்டான்.

"இந்தக் காயத்துக்கு சிகிச்சைசெய்ய என்னால் முடியாது. ஈட்டி மிக ஆழமாகப் பாய்ந்திருக்கிறது. ரத்தக் குழாய்களைப் பரிசோதித்துப் பச்சிலையைத் திணித்துக் கட்ட வேண்டும்," என்றார் அடிகளார்.

"அப்படிச் செய்யக் கூடியவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா?" என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

"இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களை நீங்கள் பார்க்க முடியாது," என்றார் அடிகளார்.

அபராஜிதன் ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களுடன் அடிகளாரை நோக்கி "ஏன்?" என்று வினவினான்.

"முதல்காரணம் நீங்கள் கிழவரல்ல."

"இரண்டாவது காரணம்?"

"குள்ளமில்லை. தவிர உங்களுக்குக் கூனுமில்லை," என்று முடித்தார் அடிகளார்.

அடிகளாருக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது என்று நினைத்த காரியின் கண்களில் மீண்டும் கோபம் கிளைத்தது. அபராஜிதன் மட்டும் அடிகளார் எதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். பழந் தமிழர்களின் கன்னி மாடங்களுக்குள் கிழவர்கள், சித்திரக் குள்ளர்கள், கூனர்கள், இவர்களே அனுமதிக்கப் பட்டார்கள். ஆகையால் அடிகளார் கன்னி மாடம் ஒன்றைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கிறார் என்பதை அறிந்தாலும் இங்கு ஏது கன்னிமாடம் என்று எண்ணியவனாய், "ஸ்வாமி! இங்கு கன்னி மாடம் ஏதாவதிருக்கிறதா?" என்று வினவினான்.

"ஆமாம்."

"எங்கிருக்கிறது?"

"எதிரே தெரிவது என்ன?"

"அது கோட்டை யல்லவா?"

"கோட்டைதான் கன்னி மாடம். கன்னி மாடந்தான் கோட்டை."

"கன்னி மாடத்தை எதற்காகக் கோட்டைக்குள் வைத்திருக்கிறார்கள்?"

"ஜாக்கிரதையை முன்னிட்டு."

அடிகளார் பார்ப்பதற்கு மந்தியாயிருந்தாலும் அவர் பதில்களிலிருக்கும் ஜாக்கிரதையைக் கவனித்த அபராஜி

தன் கோட்டையைப் பற்றி அதிகக் கேள்விகள் கேட்காமல் வைத்தியரைப் பற்றி வினவினன்.

"வைத்தியரை நான் பார்க்க முடியாதென்றீர்களே. எதனுல்?"

"அவர் கன்னி மாடத்திலிருப்பதனுல்."

"கொஞ்சம் அழைத்து வர முடியாதா?"

அடிகளார் மெல்லச் சிரித்தார்.

"என்ன சிரிக்கிறீர்?" என்ருன் காரி.

"கன்னி மாடத்திலிருக்கும் வைத்தியரை அழைத்துவர முடியாதா என்று கேட்டீர்களே, அந்தக் கேள்வியின் அழகை நினைத்துச் சிரித்தேன்!" என்ருர் அடிகளார்.

"நீர் மேற்கொண்டு சிரிக்க முடியாதபடி என்னல் செய்ய முடியும்," என்று காரி மீண்டும் கையை உடைவாளுக்காகக் கொண்டு போனுன். தன் கை சமிக்ஞையால் அதை நிறுத்திய அபராஜிதன் அடிகளாரை நோக்கி, "ஸ்வாமி! நானிருக்கும் நிலை உங்களுக்குப் புரிகிறதா இல்லையா?" என்று கேட்டான்.

"புரிகிறது. ஆனுல் நான் என்ன செய்ய முடியும்? உங்களையும் கன்னி மாடத்திற்கு அழைத்துப் போக முடியாது. எங்கள் தலைவியையும் இங்கு அழைத்து வர முடியாது......" என்று மேலும் ஏதோ பேசப்போன அடிகளாரைத் தடுத்த அபராஜிதன், "என்ன? அடிகளாருக்குத் தலைவியா!" என்று கூறிப் பலமாகச் சிரித்தான். சிரிப்பில் காரியும் கலந்து கொண்டான். அடிகளார் சிரிப்பில் கலந்து கொள்ளவில்லை. மரத்துக்குச் சிறிது தூரத்திலிருந்த இடைவெளியில் அடித்துக்கொண்டிருந்த நிலவொளியை வெறித்துப் பார்த்து அச்சத்தால் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்தார். அவரைத் தொடர்ந்து கண்களை ஓட்டிய அபராஜிதனும், காரியும் கூடப் பிரமித்தார்கள். நிலவொளியில் தேவதையென நின்று கொண்டிருந்தாள் ஓர் இள மங்கை.

விடியற்கால ஸ்நானத்தின் காரணமாகப் பின்னப்படாமல் அள்ளிச் சொருகியிருந்த அவள் கூந்தலில் வைக்கப்பட்டிருந்த செங்கழுநீர்ப் புஷ்பமும், முகம் சரியாகத் துடைக்கப்படாததால் நிலவொளியில் பளிச்சிட்ட ஓரிரு நீர்த்துளிகளும், தேகத்தைச் சுற்றி நன்ருகப் போர்த்தப்பட்டிருந்தாலும் உடலின் எழிலை ஆங்காங்கு புலப்படுத்திக்கொண்டிருந்த சேலையும், கன்னங்களைத் தடவிக்கொடுத்த காதணிகளும் ஒன்ருகச் சேர்ந்து அவளை ஒரு தேவ பிம்பமாகச் செய்திருந்தன. அந்தத் தெய்வீகத் தோற்றத்தைக் கண்டு அதற்கு அஞ்சலி செய்யும் நோக்கத்துடன் எழுந்த அபராஜிதன் ஓடிவிட்ட ரத்தப் பெருக்கால் ஒரு விநாடி தள்ளாடினுன். அடுத்த விநாடி அந்தத் தெய்வீகச் சிலையிருந்த திக்கில் தடாலென்று உணர்விழந்து விழுந்து விட்டான்.

அதுவரை சிலை போலிருந்த அந்த மங்கை அபராஜிதனை நோக்கி ஓடி வந்தாள். அவள் வரு முன்பாகவே அடிகளார் அவனை வாரி எடுத்து சிரசைத் தமது மடிமேல் வைத்துக்கொண்டார். அருகே விரைந்து அபராஜிதனை நோக்கிய அந்த அழகி அமுதமென வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள். "ஸ்வாமி! இவர் ஏன் விழுந்து விட்டார்?" என்ருள்.

"ஆழமாகத் தோளில் ஈட்டி பாய்ந்து ரத்தம் ஓடியிருக்கிறது. இதோ பார்," என்ருர் அடிகளார்.

காயத்தைப் பரிசோதித்த அந்தக் காரிகை ஒரு விநாடி ஏதோ யோசித்தாள். பிறகு சொன்னுள். "ஸ்வாமி! தடாகத்தில் முத்துநகை குளித்துக் கொண்டிருக்கிருள். அவளை அழைத்துப் போய் என் அறையிலிருந்து மருந்துப் பெட்டியை எடுத்து வாருங்கள். இவரை இந்த நிலையில் எடுத்துப் போவதும் ஆபத்து," என்ருள்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் இன்னெரு பெண்ணுடன் மருந்துப் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்தார் அடிகளார். மருந்துப் பெட்டியிலிருந்து பச்சிலைகளை எடுத்துக் கசக்கி, சாரைக் காயத்தில் பிழிந்து ரத்தத்தை நிறுத்தினுள். காயத்தில் மெழுகொன்றையும் தடவிய பின் துணி வைத்துக் கட்டுமாறு துறவியிடம் கூறினுள். இந்த சைத்தியோபசாரங்களால் கண்களை மெள்ளத் திறந்த அபராஜிதன் எதிரே தெரிந்த எழில் முகத்தை நோக்கினுன். "நான் காண்பது வனதேவதையா?" என்ருன்.

"இல்லை. மாநிலத்துப் பெண் தான்."

"தங்கள் பெயர்?"

"கார்குழலி."

"எந்தக் கார்குழலி? மழவராயன் மகளா!" என்று ஆச்சரியத்துடன் கூவிய அபராஜிதன் கண்களை உயரத் தூக்கினுன். அந்தக் கண்களுடன் கருணை சொட்டும் இரு கரு விழிகளும் கலந்தன.

(தொடரும்)

காதல் புரி!

இரா. சிதம்பரம்

நாள் தவறினாலும் தவறும், முத்துசாமிக்கு ரிஜிஸ்டர் கடிதம் வருவது மட்டும் தவறவே தவறாது. அவனுடைய கல்லூரிச் சிநேகிதர்களுக்கெல்லாம் இந்தத் தபால் விவகாரம் ஒரு பெரிய புதிராகவே இருந்தது.

தினந்தோறும் அவனுக்கு ரிஜிஸ்டர் கடிதம் வருவதற்கு ஏதோ காரணம் இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். ஒரு சிலர், முத்துசாமியின் கடன்காரர்கள் விடும் நோட்டீஸே அவை என்றனர். சிலர் முத்துசாமியின் கணக்கற்ற காதலிகள் அவனுக்கு எழுதும் கடிதங்களாக இருக்கலாம் என்று ஊகித்தார்கள். இன்னும் சிலர் முத்துசாமி தன் சுபாவத்துக்கேற்ற கிறுக்குத்தனத்தால் தனக்குத் தானே எழுதிப் போட்டுக் கொள்கிறான் என்று தீர்மானித்தனர்.

அவ்வளவு பேருடைய ஊகமும் பொய். முத்துசாமிக்கு அவன் அருமை மாமா, தன் ஊரிலிருந்துகொண்டு எழுதும் கடிதங்களே அத்தனையும்.

மாமாவுக்கு ஒரு பெண். தங்கம் என்று பேர். அழகுக்கும் அறிவுக்கும் குறைவில்லை. அவளுக்கு எவ்வளவோ பையன்களைப் பார்த்துப் பொறுக்கி முடி போடலாம் அவர் முயன்றால். ஆனால் மாமா சாந்தலிங்கம், 'ஒன்றே செய், அதை நன்றே செய்' என்ற பழங்கால வாக்கிய பரிபாலனம் செய்பவராய், 'விடுவேனா என் முறைப் பையனை' என்று முத்துசாமியையே முற்றுகையிட்டுக் கொண்டிருந்தார் உறுதி தளராமல்.

முத்துசாமி தன் கல்லூரியின் தலையில் பழியைப் போட்டுக் கொஞ்ச நாள் மாமாவின் தபால்களுக்குப் பதிலே போடாமலிருந்தான், அவை சரியாகக் கிடைப்பதில்லையென்று. மாமா பார்த்தார். ரிஜிஸ்டர் தபாலில் தன் வற்புறுத்தல் கடிதங்களை அனுப்பத் தொடங்கி விட்டார்.

முத்துசாமி ஒரு வகைக் கிறுக்கு என்பது கல்லூரியின் ஏகமனதான அபிப்பிராயம். அவனுடைய விசித்திரக் கொள்கைகளும், பேச்சும் யாரையும் அந்த முடிவுக்கு இழுத்து வந்துவிடும்.

முத்துசாமிக்கு அவனை அனுசரித்துப் போகக்கூடிய ஒரே ஒரு சிநேகிதன். அவனே குருசாமி. அந்தக் குருசாமிக்கே முத்துசாமியின் போக்குக்குக் காரணம் தெரியவில்லை.

"முத்துசாமி, உன் மாமா பெண்ணுக்கென்ன? அவளைப் பேசாமல் கல்யாணம் செய்து கொண்டுவிடேன்," என்றான் குருசாமி.

முத்துசாமி சிரித்தான். "பருப்பில்லாமல் கல்யாணமா? இந்த முத்துசாமியிடம் இவ்வளவு நாள் பழகியும் ஒன்று தெரிந்து கொள்ளவில்லையே நீ? காதலின்றேல் கல்யாணமில்லை. தெரிந்து கொள்," என்றான்.

"உன் மாமா பெண் மேல் உனக்கு ஆசை இல்லையா?"

"ஆசையிருந்தால் ஆயிற்றா? காதல் வேண்டுமப்பா காதல். முதலில் சந்திப்பு. அப்புறம் பேச்சு, அப்புறம் லேசான காதல், அதற்கப்புறம் முற்றின காதல். கடைசியில் கல்யாணம். இந்தக் கல்லூரி வாழ்வை நான் ஏற்றதே காதல் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைக் கண்டுபிடிக்கத்தானே?" முத்துசாமி அறைக்குள் உலவிக் கொண்டே பேசினான்.

"உனக்குக் காதலே ஏற்படவில்லையென்றால்?"

"கட்டைப் பிரம்மச்சாரிதான். கர்நாடகக் கல்யாணம் புரிவதிலும் சும்மா இருப்பதே சுகம்."

"யாராவது பெண் பார்க்கக் கூப்பிட்டால்கூடப் போகமாட்டாயா?"

"நிச்சயம் இல்லை. பெண்ணை ஒருத்தர் கூப்பிட்டுப் போய்ப் பார்ப்பதாவது? பெண்ணாக நம்மைப் பார்க்க வேண்டியதுதான். நாமாகப் போய்ப் பார்த்தால் அதில் காதலெங்கே இருக்கும்? அந்தக் கல்யாணத்தில்தான் ஒரு சுவையா? என் கொள்கையை நீ இன்னும்..."

"நன்றாகப்புரிந்துகொண்டுவிட்டேன்.

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

7. அடிகளாரும் அந்தரங்க வழியும்

காந்தம் போல் தன் கண்களோடு உள்ளத்தையும் கவர்ந்து நின்ற கார்குழலியின் கரு விழிகளிலிருந்து விடுபட இயலாதவனாய், அந்த ஒரு பார்வைக்கே தன் உணர்ச்சிகளையெல்லாம் பறிகொடுத்து விட்ட அபராஜிதன் அடிகளாரின் மடியிலேயே அரை விநாடி அசைவற்றுக் கிடந்தான். விழிகளின் வீச்சோடு குனிந்து காயத்தை நோக்கியதால் முகத்துக்கு வெகு சமீபத்தில் கொண்டு வரப்பட்ட அவள் தேகத்தின் அசைவும், சற்று முன்பு நீராடியதன் பயனாக அப்பொழுதும் உடலில் கமழ்ந்து கொண்டிருந்த ஸ்நானப் பொடிகளின் சுகந்தமும், கழுத்திலிருந்து தொங்கி ஊஞ்சலாடிய ஓரிரு நகைகள் உராய்ந்ததால் ஏற்பட்ட இன்ப அனுபவமும், எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவனை எங்கோ சொர்க்க லோகத்து அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தன. கார்குழலி மட்டும் சீக்கிரமாகக் காயப் பரீட்சையை முடித்துக் கொண்டு விலகி நின்றிருக்காவிட்டால் அபராஜிதன் அந்த இன்பக் கனவிலிருந்து இக உலகத்துக்கு வர இஷ்டப்பட்டே யிருக்கமாட்டான். அடிகளார் கட்டுப் போட்டதும் கார்குழலி கட்டைத் தன் கையால் லேசாக அசைத்துப் பார்த்துத் திருப்தி யடைந்தவளாய் அபராஜிதனின் அருகாமையிலிருந்து சற்று விலகி நின்றாள். அபராஜிதனும் அவள் சமீபத்தால் ஏற்பட்ட சொப்பனத்திலிருந்து மெள்ளத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டதன்றி, ரத்தம் நின்றதால் ஏற்பட்ட அல்ப சக்தியின் காரணமாக அடிகளாரின் மடியிலிருந்து எழுந்திருந்து நகர்ந்து பின்னாலிருந்த மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டே எதிரேயிருந்த கார்குழலியின் எழில் பூராவையும் ஆராயத் தன் கண்களை ஓட்டினான்.

அபராஜிதன் சுய உணர்வு பெற்றதுமே கார்குழலி அவன் உட்கார்ந்திருந்த மரத்தடியிலிருந்து நாலடி நகர்ந்து பக்கத்திலிருந்த ஒரு கொடியின் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு சாய்ந்து நின்றாள். இன்னொருவன் அபாயத்திலிருக்கிறான் என்ற அச்சத்தினால் தாற்காலிகமாக உடைத்தெறியப்பட்ட அம்மடந்தையின் இயற்கையான உணர்ச்சிகள் மீண்டும் அவளைச் சூழ்ந்து கொள்ளவே, அபராஜிதனை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் அவள் கண்கள் சக்தியை இழந்தன. பக்கப் பார்வையாகப் பார்த்த போதிலும் இதயத்தை ஆகர்ஷித்த அவளது மான் விழிகளிலிருந்த மிரட்சியே அவள் முகத்துக்கு இணையற்ற சோபையை அளித்ததை அபராஜிதன் கவனித்தான். விழிகளைப் பாதுகாத்து நின்ற கறுத்த இமைகளும், அந்த இமைகளின் கோடியில் மயிலை பாய்ந்திருந்த மெல்லிய மடிப்பும் அவள் கண்களுக்கு எப்பொழுதும் மை திட்டியிருந்ததைப் போன்ற பிரமையை உண்டாக்கியிருந்தன. மஞ்சள் கலந்த ஸ்நானப் பொடியால் லேசான தங்க நிறத்தைப் பெற்ற அவள் மாம்பழக் கன்னங்களில் நாணத்தின் காரணமாகக் குபிரெனப் பாய்ந்த ரத்தச் சிவப்பும் கலந்து கொள்ளவே, அவள் கபோலங்கள் பொன் தட்டில் உதிர்க்கப்பட்ட தாமரைத் தளங்களைப் போல் காட்சியளித்தன. கூந்தலில் பக்கவாட்டில் செருகப்பட்டிருந்த செங்கழுநீர்ப் பூ அவள் கன்னத்தின் மூலையில் சாய்ந்து, புஷ்பத்தோடு புஷ்பம் உராய்வதுபோல் உள்ளத்துக்கு உன்மத்தத்தை உண்டுபண்ணியது. வில்லைப் போல் வளைந்து இருளைப்போல் கருமை பாய்ந்து கிடந்த புருவங்களுக்கு இடையே கிள்ம்பி மேலே சென்ற குங்கும திலகம், விசாலமான நெற்றியில்

படர்ந்த வெட்கச் சிரிப்புடன் போட்டி போட்டது. சற்றே விகசித்த ரோஜா புஷ்பம் போல் மிருதுவாக ஒன்றோடொன்று பொருந்தி சிவந்திருந்த உதடுகளின் வசீகர சக்தி அபாரமாயிருந்தாலும், அவை பொருத்தப்பட்டிருந்த மாதிரியில் மிகுந்த உறுதியும், ஓரளவு எச்சரிக்கையும் கலந்திருந்தன. கைகளில் பிடிபடாத அளவுக்கு அடர்ந்து கறுத்து நீண்டு வளர்ந்திருந்த அவள் குழல் அள்ளிச் செருகப்பட்டிருந்தாலும் மீறி நின்ற இழைகள் அக்கம்பக்கத்தில் விலகித் தொங்கி முகத்தாமரை பன்மடங்கு சோபிக்கும்படியான இருண்ட ஒரு பின்னணியைச் சிருஷ்டித்திருந்தன. கோதிவிட்டிருந்த முன்னுச்சி மயிர்களில் கூட ஓரிரண்டு அகன்று முகத்தில் வளைந்து கிடந்தன.

மங்கைப் பருவமடைந்து ஓரிரண்டு ஆண்டுகளே ஆனபோதிலும் சுமக்க முடியாத புஷ்பங்களைத் தாங்கி நிற்கும் இளங்கொடிபோல் பேரெழிலுடன் விளங்கினாள் கார்குழலி. நல்ல பழக்கத்தின் காரணமாக நன்றாக இழுத்துப் போர்த்தப்பட்டிருந்தாலும், சீலை மறைக்க முடியாமல் எடுப்பாக எழுந்து நின்ற வளர்ச்சிப் பிரதேசங்கள், அவ்விளமடந்தை வாழ்க்கையின் தென்றலை ஸ்பரிசிக்காத தூய்மையான மலரென்பதைச் சந்தேகமற எடுத்துக் காட்டின. மேலோர் வளர்ச்சியால் குன்றும் எளிய வரைப்போல், இருக்கும் இடம் தெரியாமல் ஒடுங்கிக்கிடந்த இடை அவள் அசைவுக்குத் தனி மெருகைக் கொடுத்தது. இயற்கைச் சிற்பியால் செதுக்கப்பட்ட அவள் உடல் பூராவும் மறைந்தோடினாலும் இன்பமான ஊகங்களுக்கு இடங் கொடுத்த வளைவுகளும், கண்களைப் பறித்த எழுச்சிகளும் காண்பவர் மீது கணக்கற்ற மோகனாஸ்திரங்களை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தன. மாதவியைக் கண்டு மலைத்து, மன்னன் அவளிடம் மையல் கொண்டதில் மர்மமில்லையென நினைத்த அபராஜிதன், மழவராயன் மகள் மீது கண்களை ஓட்டிய அந்தச் சில விநாடிகளுக்குள், 'இவளை வேண்டாமென்று விலக்கும் வீரபாண்டியனைவிட அடிமுட்டாள் உலகத்தில் இருக்க முடியாது' என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

அவன் சிந்தனை அலைகளை உடைக்கவோ என்னவோ கார்குழலி வாயைத் திறந்து இன்ப ஒலிகளான சில வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள். "ஸ்வாமி! அவர் காயத்திலிருந்து ரத்தம் மிகவும் சேதமாயிருக்கிறது. அதிகமாக நடந்தால் உயிருக்கு அபாயம். ஒரு நாளாவது படுக்கையிலிருக்க வேண்டும்," என்றாள் கார்குழலி சிவானந்த அடிகளாரை நோக்கி. அடிகளார் மெல்லச் சமாளித்துக்கொண்டு எழுந்து நின்று அபராஜிதனையும் காரியையும் பார்த்தார். பிறகு கார்குழலியை நோக்கிச் சொன்னார்: "இவர்களைத் தங்க வைக்க இடம் ஏதுமில்லையே? கன்னி மாடத்திற்குள் ஆண்களை அழைத்துப் போவதும் முடியாத காரிமாயிற்றே!"

இந்தச் சமயத்தில் சம்பாஷணையில் புகுந்த காரி ஒரு சந்தேகம் கேட்டான். "அடிகளாரே! தாங்கள் எங்கே வசிக்கிறீர்கள்?"

காரியின் கேள்வியிலிருந்த விஷமத்தை ஒரு நொடியில் புரிந்துகொண்ட அடிகளாரும் சிறிதும் சளைக்காமல், "உங்களைப் போன்ற ஆண் பிள்ளைகள்தான் கன்னிமாடத்திற்குள் போக முடியாதே தவிர என்னைப் போன்றவர்கள் போவதற்குத் தடையில்லை. அங்கேயே வசிப்பதற்கும் விலக்கில்லை," என்றார் அடிகளார்.

"உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?" என்று காரி கேட்டான்.

"குணத்தில் வித்தியாசமிருக்கிறது," என்று கூறிய அடிகளார் விஷமமாகச் சிரித்தார்.

வீண் சம்பாஷணையை அத்துடன் வெட்டிவிட இஷ்டப்பட்ட கார்குழலி, "ஸ்வாமி! பொழுது புலருவதற்குள் நாம் கோட்டைக்குள் போயாக வேண்டும். இன்னும் சற்றுத் தாமதித்தால் சிவிகை தாங்கும் ஆட்கள் நம்மைத் தேடி வந்து விடுவார்கள். இவரை இந்த நிலையில் விட்டுப் போவதும் பிசகு. இன்று மாலை ஒரு முறையும் நாளைக் காலை ஒரு முறையும் மருந்து வைத்துக் கட்டினால்தான் காயமும் குணமாகும். இவர் பிரயாணப் பட்டுப் போவதும் சாத்தியமாகும்," என்று பாதி நேரம் அடிகளாரைப் பார்த்தும், ஓரிருமுறை அபராஜிதன்மீது கண்களை ஓட்டியும் கூறினாள்.

இத்தனை நேரம் தன் காயத்துக்குச் சிகிச்சை செய்த கார்குழலி தனக்குச் சுரணை வந்ததும் அடிகளார் மூலமாகத் தன்னுடன் சம்பாஷிக்க முற்பட்டதைக் கண்ட அபராஜிதன் மனம் சொல்லவொண்ணா வேதனையால் அல்லல்பட்டாலும், நேரிடையாகப் பேசுவது உசிதமில்லையென்ற காரணத்தால்

அடிகளாரை நோக்கி, "ஸ்வாமி, தங்கள் தலைவி இவ்வளவு தூரம் உதவியதே பெரிது. இனிமேல் மெள்ளச் சமாளித்துக்கொண்டு போய்விட எங்களால் முடியும்'' என்றான்.

கார்குழலியின் கண்கள் மீண்டும் தைரியமாக அபராஜிதனை நோக்கின. "எங்கு போக முடியும்? இங்கிருந்து ஒன்றரைக் காத தூரத்துக்கு எந்த இடமும் கிடையாதே!'' என்ற வார்த்தைகளும் அவள் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்தன. அவள் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அபராஜிதன் இதழ்களில் புன்முறுவலொன்று படர்ந்தது. காட்டைத் தாண்டிக் கால் காத தூரத்தில் இலங்காபுரன் கூடாரமடித்துத் தங்கியிருக்கிறானென்ற செய்தியை அவள் அறியாமலிருப்பது குறித்து லேசாகச் சிரிக்கவும் சிரித்தான். தமிழ் நாடே நடுங்கும் எதிரி இவ்வளவு அருகிலிருப்பதைக்கூட அறியாமல் கன்னிமாடத்துக் காவலர் காலங் கழிப்பதை எண்ணியதால் கார்குழலியின் நிலைமையைப் பற்றிய கவலையும் அடுத்த விநாடி அபராஜிதன் கருத்தில் புகுந்து கொள்ளவே சற்றுத் தீவிரமாக யோசிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் உள்ளத்தில் மாறி மாறி எழுந்த உணர்ச்சிகளை முகபாவத்திலிருந்து கண்டறிந்த காரியும், அடிகளாரும், அவன் எதைப் பற்றி யோசிக்கிறானென்பதை அறிய மாட்டாதவர்களாய்த் திகைத்த சமயத்தில், அபராஜிதன் கார்குழலியுடன் நேர்முகமாகவே சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தான்.

"ஒன்றரைக் காத தூரத்துக்கு ஊரில்லாமலிருந்தாலென்ன? அதற்கப்புறமாவது இருக்குமல்லவா?'' என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

"இருக்கும். ஆனால் பிறர் உதவியின்றி ஓர் அடிகூட நகரமுடியாத நிலையிலிருக்கும் நீங்கள் ஒன்றரைக் காதம் எப்படிப் போக முடியும்?'' என்றாள் குழலி.

"முடியாது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறதே!''

"நிற்க முடியும் என்று நினைத்துத் தான் சற்று முன்பு நின்றீர்கள். ஆனால் முடிந்ததா? தோன்றுவது வேறு, உண்மை நிலை வேறல்லவா?''

"அது உண்மை!'' என்று சம்பாஷணையில் குறுக்கிட்டார் அடிகளார்.

கேள்வி கேட்கும் தோரணையில் கார்குழலி அடிகளாரை நோக்கிக் கண்களை உயர்த்தினாள். அபராஜிதனும் அடிகளார் எதைக் குறிக்கிறார் என்பதை அறிய அவருக்காகத் திரும்பி, "எது உண்மை?'' என்று வினவினான்.

"தோற்றம் வேறு, உண்மை வேறு என்று இளவரசி சொன்னாளே, அது,'' என்றார் அடிகளார்.

"நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லை,'' என்றான் காரி.

"ஏன் விளங்கவில்லை? தோற்றத்தைப் பார்த்தால் இவர் சாதாரண வீரர். ஆனால் உண்மையில்...'' என்று சாதுர்யத்தைக் காட்டப்போன அடிகளின் நாவை அபராஜிதன் பார்த்த ஒரு பார்வை அப்படியே ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிட்டது. அவர் அப்படிப் பாதியில் வார்த்தைகளை நிறுத்திவிட்டதைக் கண்ட கார்குழலி, "ஸ்வாமி! ஏன் அப்படிப் பாதியில் நிறுத்திவிட்டீர்கள்? உண்மையில் இவர் யார்?'' என்று அபராஜிதனைச் சுட்டிக் காட்டிக் கேட்டாள்.

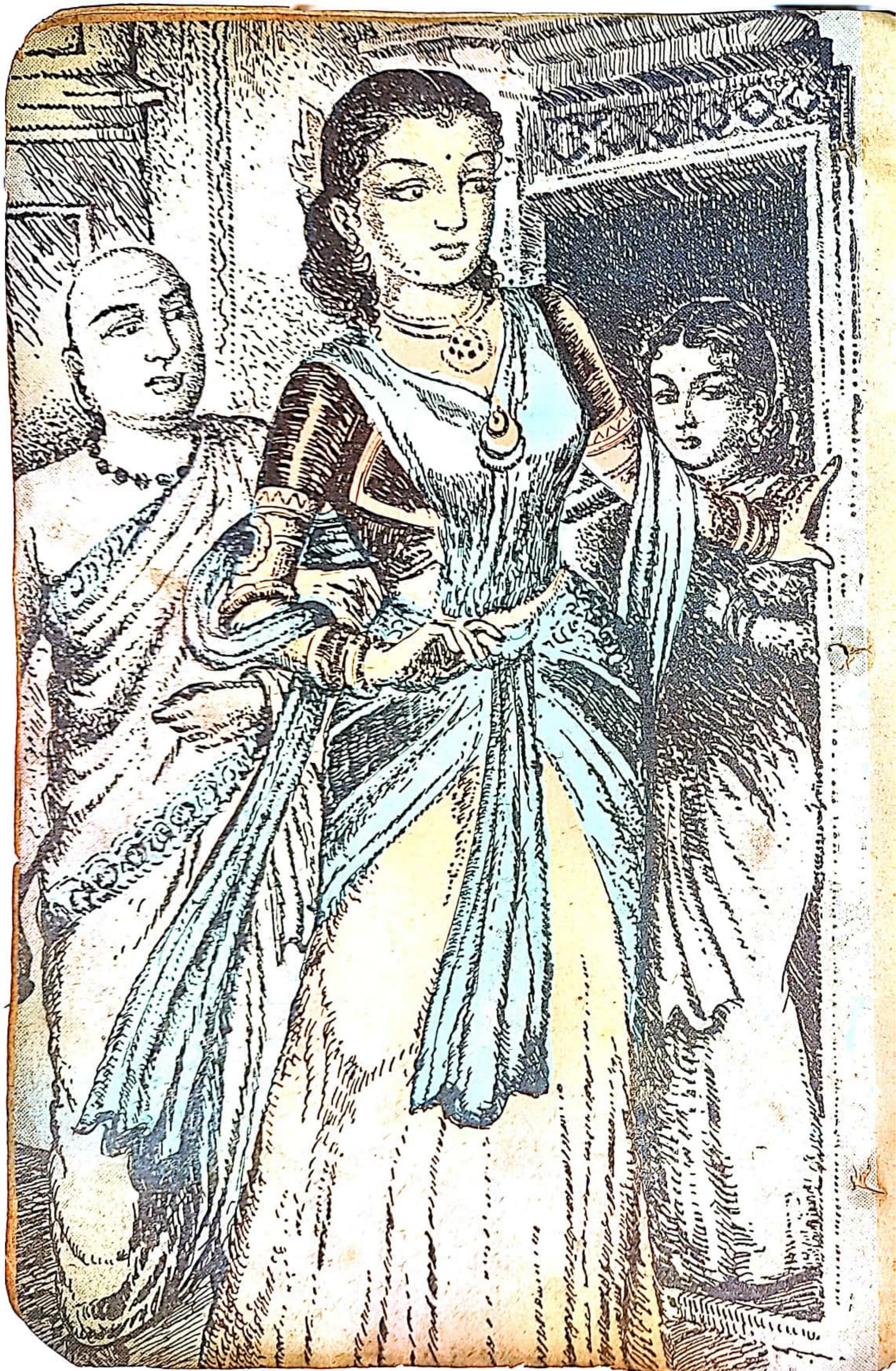
"இவர் பிரபு!...'' என்று திக்கு முக்காடிச் சொன்னார் அடிகளார்.

"இவரை முன்பே உங்களுக்குத் தெரியுமா?''

"தெரியாது. ஆனால் மனிதரைப் பார்க்கும்போதே அந்தஸ்து தெரியாதா? ஆடையால் அந்தஸ்து உயருவதுமில்லை, தாழ்வதுமில்லை. உண்மையைத்தான் முகம் புலப்படுத்தி விடுகிறதே,'' என்று மெள்ளச் சமாளித்துக் கொண்டார் அடிகளார்.

அபராஜிதனுடைய கம்பீரமான முகத்தை நோக்கிய கார் குழலியும் அடிகளாரின் அபிப்பிராயத்தைப் பூராவாக உள்ளூர ஆமோதித்துக் கொண்டாள். இருந்தாலும் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளிக்குக் காட்டாமல், "எளியவராயிருந்தாலும் பிரபுவாயிருந்தாலும் கிடைத்திருக்கிற காயத்துக்குச் சிகிச்சை முறை ஒன்றுதான். இவர் எங்கும் பயணம் செய்ய முடியாது. நீங்கள் எதற்கும் இவருடன் பூராவாக உதயமாகும் வரையில் தங்கியிருந்து கோட்டைக் காவலரிடம் இவரை ஒப்படைத்து ஏதாவது ஒரு அறையில் தங்கச் செய்யுங்கள்,'' என்று அடிகளாரை நோக்கிக் கூறிவிட்டு, "முத்துநகை, வா போகலாம்,'' என்று அவ்விடத்தை விட்டு நகர ஓர் அடி எடுத்து வைத்தவளை அபராஜிதன் அழைத்து நிறுத்தினான்.

"அம்மணி! நீங்கள் செய்த உதவிக்கு எவ்வளவோ கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் கோட்டைக் காவலரிடம் எங்களுக்கு அடைக்கலம் தேடித்தர

வேண்டாம். நாங்கள் இங்கிருப்பது உங்கள் கோட்டைக் காவலருக்குத் தெரியக்கூடாது!'' என்றான்.

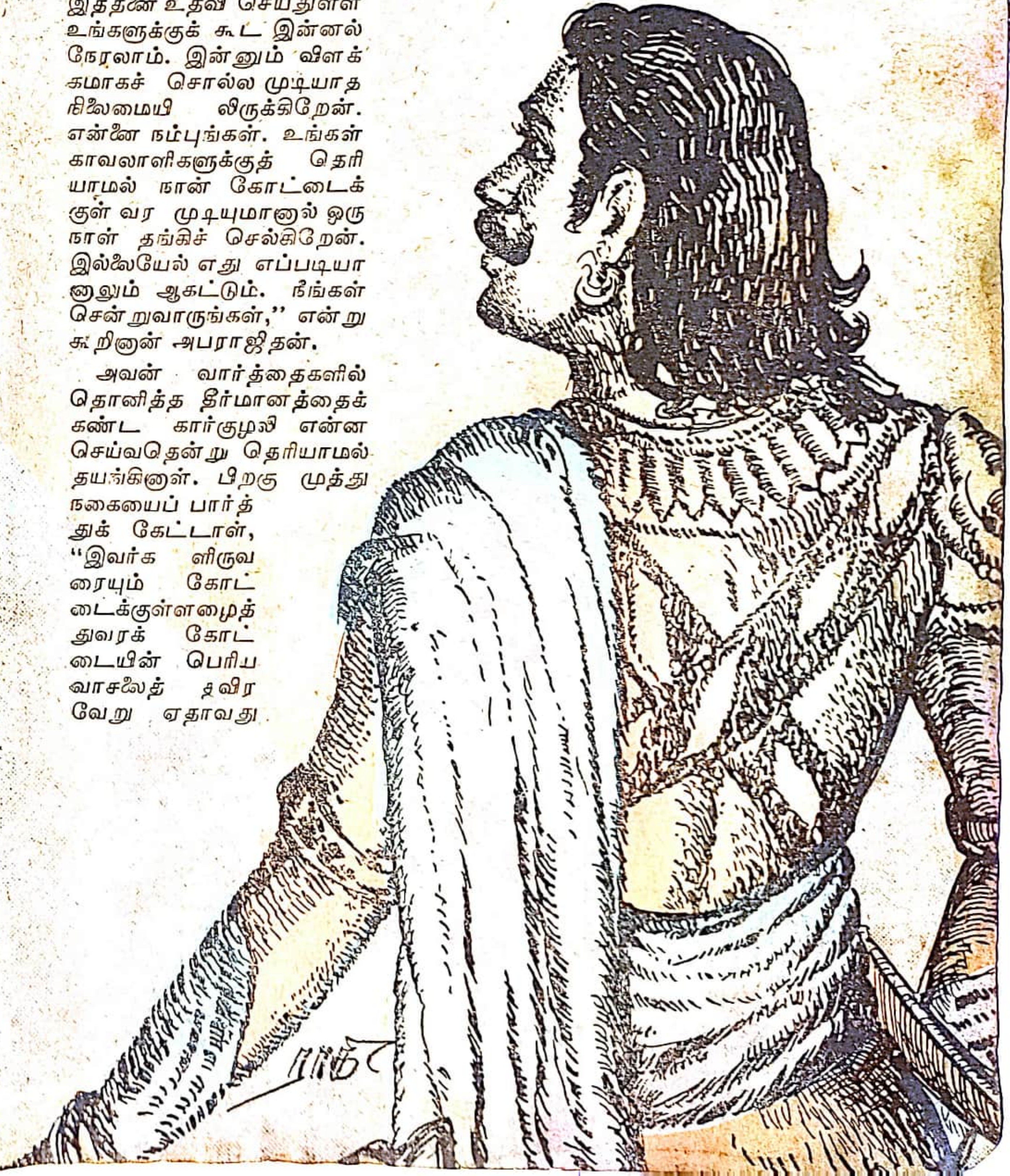
கார்குழலி திரும்பி அவனைச் சந்தேகத்துடன் நோக்கினாள். "ஏன், தெரிந்தாலென்ன? எதற்காகப் பயப்படுகிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாள்.

"பயத்துக்கும் எனக்கும் வெகு தூரம். காலப் போக்கில் அதை நீங்களே புரிந்து கொள்வீர்கள். ஆனால் தற்சமயம் நான் இந்த எல்லையிலிருப்பது யாருக்காவது தெரிந்தால் விளையக் கூடிய அனர்த்தங்கள் பல. இத்தனை உதவி செய்துள்ள உங்களுக்குக் கூட இன்னல் நேரலாம். இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்ல முடியாத நிலைமையிலிருக்கிறேன். என்னை நம்புங்கள். உங்கள் காவலாளிகளுக்குத் தெரியாமல் நான் கோட்டைக்குள் வர முடியுமானால் ஒரு நாள் தங்கிச் செல்கிறேன். இல்லையேல் எது எப்படியானாலும் ஆகட்டும். நீங்கள் சென்றுவாருங்கள்,'' என்று கூறினான் அபராஜிதன்.

அவன் வார்த்தைகளில் தொனித்த தீர்மானத்தைக் கண்ட கார்குழலி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தயங்கினாள். பிறகு முத்து நகையைப் பார்த்துக் கேட்டாள், "இவர்களிருவரையும் கோட்டைக்குள்ளழைத்துவரக் கோட்டையின் பெரிய வாசலைத் தவிர வேறு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா?'' என்று.

"ஒரே ஒரு வழியிருக்கிறது அம்மணி! ஆனால் அது உங்கள் தகப்பனாருக்கும் அடிகளாருக்கும் மட்டுந்தான் தெரியும்.'' என்று முத்துநகை பதில் சொன்னாள்.

அதுவரை சாந்த சொரூபியாகக் காட்சியளித்த சிவானந்த அடிகளார் குரோதத்திற்கு வசப்பட்டு அசல் ருத்திரனைமாறித் தோழியை எரித்து விடுவதுபோல் பார்த்தார். தோழியின் பதிலினால் அடிகளாருக்கு ஏற்பட்ட

கோபக்கனலைக் கண்ட கார்குழலி அதன் காரணத்தை அறியமாட்டாதவளாய் நிமிஷ நேரம் குழப்பமடைந்தாலும், இறுதியில் அடிகளாரை நோக்கி, "ஸ்வாமி, அப்படி ஏதாவது வழி இருக்கும் பட்சத்தில் இவர்களை அழைத்து வாருங்கள்," என்று உத்தரவிட்டு நகர ஆரம்பித்தாள்.

"என்னால் முடியாது!" என்று திட்டமாக அறிவித்தார் அடிகளார்.

அடிகளார் அப்படிப் பட்டவர்த்தனமாக மறுத்ததன் காரணம் கார்குழலிக்குப் புரியாவிட்டாலும் அபராஜிதனும் காரியும் விநாடியில் புரிந்து கொண்டதுமன்றி ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டு தங்கள் ஊகம் சரிதானென்பதைப் பரஸ்பரம் ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டார்கள். கோட்டைக்குள் செல்லச் சுரங்கவழி இருக்கிறதென்பதும், அது மழவராயனைத் தவிர அடிகளாருக்கு மட்டுமே தெரியுமென்பதும் அபராஜிதனுக்கும் காரிக்கும் விளங்கிவிட்டது. கோட்டையை முதன் முதல் பார்த்தபோது அது பலப்படுத்தப்பட்டதன் காரணத்தைப் பற்றிச் சந்தேகித்த அபராஜிதன், அதற்கு ஒரு ரகசியச் சுரங்க வழியிருக்கிறதென்பதையும் அறிந்தவுடன் மழவராயன் ஏதோ பெரிய மர்மமான ராஜாங்க அலுவல்களில் இறங்கியிருக்கிறானென்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். இருந்தபோதிலும் தன் யோசனைகளை வெளிக்குக் காட்டாமல், "அடிகளாருக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டால் அழைத்துப் போக வேண்டாம்," என்றான்.

கார்குழலி அவ்வளவு சுலபமாக அடிகளாரை விடுவதாயில்லை. "ஸ்வாமி! நான் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள். வீணாக அந்த மனிதர் பிராணனை விடுவதற்குக் காரணமாயிருந்து பாவத்தைத் தலைமேல் போட்டுக் கொள்ளாதீர்கள். கோட்டையில் ஒரு நாளிருந்து செல்லட்டும்," என்றாள் அவள்.

அடிகளார் கார்குழலியின் முகத்தைச் சற்று நேரம் பார்த்தார். பிறகு ஏதோ யோசனை செய்தார். "சரி! அப்படியே அழைத்து வந்தாலும் இவர்கள் தங்க இடம் ஏது?" என்று கேட்டார்.

"கோட்டைக்குள் இடமாயில்லை!" என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினாள் முத்துநகை.

"எங்கிருக்கிறது இடம்? இருப்பது இரண்டு கட்டிடங்கள். முன் பக்கத்திலிருக்கும் பெரிய கட்டிடத்தில் கோட்டையைக் காவல் புரியும் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். பின் பக்கத்திலிருக்கும் சிறு கட்டிடத்தின் கீழ்ப்பாகத்தின் ஒரு பக்கத்தில் பணிப் பெண்களிருக்கிறார்கள். மற்றொரு பக்கம் நானிருக்கிறேன். மேலே நீ வசிக்கும் இரு அறைகளும், முத்து நகையின் அறையும் இருக்கின்றன. இவர்களைக் கோட்டைக்குள் அழைத்து வந்தால் எங்கு தங்க வைப்பது? பணிப் பெண்களுக்குத் தெரிந்தாலும் விஷயம் அம்பலப்பட்டு விடும். கன்னிமாடத்திற்குள் இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளை அடிகளார் ரகசியமாக அழைத்து வந்தாரென்ற தகவலை உன் தந்தையோ அல்லது இங்குள்ள வீரர்களோ அறிந்தால் என் உயிர் அரைக்காசு பெறுமா?" என்று இருக்கும் கஷ்டத்தை விளக்கமாகச் சுட்டிக் காட்டினார் அடிகளார்.

அடிகளாரின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் கார்குழலிகூடத் தயங்கினாள். அடிகளாரே தொடர்ந்து பேசினார்: "இளவரசி! இந்த பிரபுவை நாம் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் எப்படிக் காப்பாற்றுவது, எங்கே தங்கவைப்பது என்பதுதான் யோசனையாயிருக்கிறது. ஒரு வழியிருக்கிறது. ஆனால் மிக அபாயமான வழி."

"சொல்லுங்கள்" என்றாள் கார்குழலி.

"பணிப் பெண்களுக்குக் கூடத் தெரியாத ரகசியப் படிகள் மூலமாக இவர்களை உன் அறைகள் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்து வரலாம். அங்கு உன் அறைகளொன்றில் இன்றுமட்டும் தங்க வைத்து இரவில் மீண்டும் வெளியே அனுப்பிவிடலாம்" என்றார் அடிகளார்.

இதற்கு அபராஜிதன் ஒப்பவில்லை. தான் பாண்டிய சேனாபதி யென்பதால் தன்னை எவ்விதத்திலும் காப்பாற்றவே அடிகளார் சிரமப்படுகிறார் என்பதை உணர்ந்தாலும், ஏதுமறியாத பேதையான கார்குழலியின் அந்தப்புரத்தில் திருட்டுத்தனமாகத் தங்கி, அவள் பெயருக்கு மாசு நேரக்கூடிய எதையும் செய்ய இஷ்டப்படாத அபராஜிதன், "ஸ்வாமி! தாங்கள் சொல்லும் யோசனை சரியல்ல," என்றான்.

"உங்களைத் தவிர வேறு யாராவது இருந்தால் இந்த யோசனையை சொல்லிக்கூட இருக்கமாட்டேன்," என்று பதில் சொன்னார் அடிகளார்.

"அடிகளாரே! ஒருவருக்கொருவராகத் தானே தங்கப்போகிறீர்கள்? துணைக்கு நீங்களும் முத்து நகையுமிருக்கிறீர்கள்.

பாதகமில்லை. அழைத்து வாருங்கள்,'' என்று சொல்லிவிட்டு முத்துநகை யுடன் விடுவிடென நடந்து சென்று விட்டாள் கார்குழலி. சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் பெருத்த ஓசையுடன் கோட் டைக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டதையும் திரைச்சீலைகளால் நன்கு மூடப்பட்ட சிவிகை யொன்று கோட்டைக்குள் சென்றதையும் கவனித்த அடிகளார், "இளவரசி கோட்டைக்குள் சென்று விட்டாள். சேனாதிபதியவர்களே! இனி நாம் புறப்படலாம்'' என்றார்.

"அடிகளாரே! நீங்கள் செய்யும் கைம்மாறுக்கு என்ன பதில் செய்யப் போகிறேன்,'' என்று ஏதோ உபசார மாகச் சொல்ல ஆரம்பித்த அபராஜித னைத் தடுத்த அடிகளார், "சேனாதிபதி அவர்களே! அத்து மீறிச் செய்யும் இந்த உதவியை நான் காரணமாகவே செய்கிறேன். காரணத்தை இப்பொ ழுது கேட்க வேண்டாம். பின்னால் உங் களுக்கே தெரியும்,'' என்று கூறிவிட்டு அபராஜிதனையும், காரியையும் அழைத் துக்கொண்டு, மெள்ளக் கோட்டையின் பின்புறமாகச் சென்றார். அங்கு தன் மேல் உத்தரியத்தை இரண்டாக்க் கிழித்து அவ்விருவர் கண்களையும் இறு கக் கட்டினார். பிறகு அபராஜிதன் கை யைக் காரியைப் பிடித்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, அபராஜிதன் கையைத் தான் பற்றி அழைத்துச் சென்றார். சிறிது நேரம் நடந்த பிறகு ஏதோ ஒரு கதவு திறக்கப்பட்டுப் பாதாளப் படிக ளில் தான் இறக்கிச் செல்லப்படுவதை அபராஜிதன் உணர்ந்தான். மீண்டும் மீண்டும் வளைந்து சென்ற படிகள் வேறு ஓரிடத்தில் ஏறத் தொடங்கின. இப்படிச் சுற்றி வளைத்து இரு முறை ஏறி இறங்கிய பிறகு சில்லென்ற காற்று தன் முகத்திலடிப்பதை உணர்ந்த அப ராஜிதன் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குத் தான் வந்து சேர்ந்ததை உணர்ந்தான்.

அடிகளார் அவ்விருவர் கண் கட்டு களையும் அவிழ்த்தார். கூசிய கண்களை ஒரு முறை கசக்கிக் கொண்ட அபரா ஜிதன் மிக நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட பெரிய அறையில் தாவிருப்பதை அறிந் தான். திறந்திருந்த சாளரத்தின் வழி யாக எதிரே தெரிந்த காட்டிலிருந்தும் கீழே தெரிந்த கோட்டை மதிலிலிருந் தும் அடிகளார் கூறிய கார்குழலியின் அறைகளொன்றுக்குத் தான் வந்து விட்டதை உணர்ந்தான்.

அவர்கள் அந்த அறையை அடைந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவ்வறை யின் மற்றொரு பக்கத்திலிருந்த கத வைத் திறந்துகொண்டு முத்துநகை பின் தொடரக் கார்குழலி வந்து, அவ் விருவருக்கும் அடுத்திருந்த மற்றொரு அறையில் தங்குவதற்கான ஏற்பாடு களைச் செய்யும்படி முத்துநகைக்கு உத் தரவிட்டாள். முத்துநகை சைகை செய்ய, அவளைப் பின் தொடர்ந்து அப ராஜிதனும் காரியும் பக்கத்தறைக்குச் சென்றனர்.

"உன் இஷ்டப்படி அவர்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்து விட்டேன்,'' என்று சொல்லிவிட்டு அறையிலிருந்து நகர முற்பட்ட அடிகளார் சட்டென்று நின்ற, இடத்திலேயே ஒரு கணம் நின்று "அதென்ன சத்தம்?'' என்று கேட்டுக்கொண்டே சாளரத்துக்காக வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்தார். அடுத்த வினாடி கோட்டைக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. குதிரைகள் பல கோட்டைக்குள் தட தட வெனப் பாய்ந்து வந்தன.

"என்ன அடிகளாரே?'' என்று வின வினாள் கார்குழலி.

"யாரோ வந்திருக்கிறார்கள். குதிரை கள் மிக வேகமாக உள்ளே நுழைந் திருக்கின்றன,'' என்றார் அடிகளார்.

"யாராயிருக்கும்?'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

அடிகளார் தம்மை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு பதில் சொல்வதற்குள் மாடிப் படிகளில் யாரோ மிக வேக மாக ஏறி வரும் சத்தம் கேட்டது. அந் தச் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து "குழலி!'' என்ற குரலொன்றும் அதிகாரமாக வெளிவந்தது. மிதமிஞ்சிய பயத்தால் கார்குழலி திக்பிரமை யடைந்தாள். மறு நிமிடம் கார்குழலியின் தந்தை யான கண்டதேவ மழவராயன் உள்ளே நுழைந்தான். கலவரத்தால் கலங்கி நின்ற தன் மகளின் வதனத்தைக் கண்டு அதில் படர்ந்திருந்த கிலிக்குக் காரணத்தை அறியாமல் திகைத்த மழ வராயன் அடிகளாரை நோக்கினான். அடிகளார் ஆந்தை போல் விழித்தார். அதே சமயத்தில் அபராஜிதனும் காரி யும் தங்கியிருந்த கோடி அறைக் கத வும் மெள்ளத் திறக்கவே விஷயம் வெளிப்பட்டு விட்டால் என்ன செய்வ தென்ற திகைப்பால் அடிகளார் வெல வெலத்துப் போனார். மழவராயன் பார்வை திறந்த கதவின் திக்கிலும் பாய்ந்தது.

(தொடரும்)

எங்கே?

பெண் 1: இந்த எவர்ஸில்வர் பாத்திரங்கள் எப்போது வாங்கினுய்?

பெண் 2: இதெல்லாம் எவர் ஸில்வரில்லே. வெள்ளி!

பெண் 1.: ஓஹோ! எங்கே கடன் கொடுக்கிறுர்கள் இப்படி?

பலன்

"மகாமகத்துக்குப் போனுலும் போனேன், நல்ல பலன் கிடைத்தது, ஸார்!"

"என்ன விஷயம்?"

"கூட்டத்திலே என் மாமியார் காணு மற் போய்விட்டாள்!"

விளம்பரம்

> வருகிறது!
> எமது மகத்தான
> காதல் ஓவியம்
> சிருங்காரக் காட்சி நிறைந்தது
> நாணத் தவருதீர்கள்!

வாழ்த்து

செயலாளர் அவர்களுக்கு:

உங்கள் சங்க ஆண்டு விழாவுக்கு வர இயலாமைக்கு வருந்துகிறேன். நான் வராததால் விழாவும் சிறப்பாக நடக்காதென நம்புகிறேன்.

ராவ் பகதூர் குருசாமி

அவசரம்

முதல் வேலையாள்: என்னப்பா தலைதெறிக்க ஓடுகிருய்?

இரண்டாம் வேலையாள்: கடிதத்தை ரொம்ப அவசரமாய்க் கொடுக்க வேண்டும்!

மு வே.: யாரிடம்?

இ. வே.: அதைப் பார்க்க நேர மில்லே!

புத்திமதி

முதலாளி புதிதாகச் சேர்ந்த காஷி யருக்குப் புத்திமதி கூறினுர்.

"இங்கே எந்தக் காரியத்தையும் நான் சொல்லிச் செய்யவேண்டு மென்று காத்திருக்கக் கூடாது. அவ ரவர்கள் மூளையை உபயோகப்படுத்த வேண்டியதுதான்."

மறு நாள், புதிதாக வந்தவர் பணப் பெட்டி சகிதம் ஓடிவிட்டார்!

ஏன் இல்லாமல்?

பிரசங்கி இரண்டு மணி நேரம் பேசி விட்டு, அடக்கத்துடன், "என் நீண்ட பேச்சால், யாருக்காவது, ஏதாவது பிரயோசனமிருக்குமானுல் அதுவே எனக்கு மகிழ்ச்சி!" என்ருர்.

முன்னுல் உட்கார்ந்திருந்த சிறு பையன் விசுக்கென்று எழுந்திருந்து, "ஏன் பிரயோசனமில்லாமல்? இதோ, ஆறு சோடா பாட்டில் மூடி எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறதே!" என்று கையைத் திறந்து காட்டினுன்!

தைரியம்

டாக்டர் நோயாளியை நெடுநேரம் பரிசோதித்துவிட்டுக் கூறினுர்.

"நீங்கள் வீணுகப் பயந்திருக்கிறீர் கள். உங்களுக்கு டி, பி. யுமில்லே ஒன்றுமில்லே. டி. பி. என்று சொன்ன டாக்டர் விஷயம் தெரியாதவர். சும் மாச் சொல்லியிருக்கிருர். உங்களுக்கு இருதய நோயல்லவா இருக்கிறது! சீக்கிரம் இருதய ஸ்பெஷலிஸ்ட்டிடம் போங்கள்!"

எதற்கு?

"சீக்கிரம்! சீக்கிரம்! உங்களுக்குத் தெரிந்த மிருதங்க வித்வான் ஒருவ ரைச் சொல்லுங்களேன்!"

"அதென்ன இவ்வளவு அவசரம்?"

"அவசரமாய் ரவை கொஞ்சம் டிப னுக்கு வேண்டும். விருந்தாளிகள் வந் திருக்கிருர்கள். கடை திறக்கவில்லே இன்னும்!"

கேட்டது.

நீதிபதி மெதுவான குரலில். பக்கத் திலிருந்த இன்னெரு நீதிபதியை கேட்டார்.

நெடு நேரமாய் வாதம் புரிந்து கொண்டிருந்த வக்கீல் வினயமாக, "மேன்மை தங்கிய ஜட்ஜ் அவர்கள் கட்டளேயிட்டால், மீண்டும் நான் விளக்கப் பிரியப்படுகிறேன்."

"இல்லே. இல்லே. நான் கேஸ் விஷயமாகக் கேட்கவில்லே இவரை. 'தலேவலிக்கு என்ன செய்யலாம்?' என்றுதான் கேட்டேன்."

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

8. மழவராயன் மனம்

அறைக் கதவு திறந்ததும் மழவராயன் அந்தப் பக்கமாகப் பார்வையைச் செலுத்தியதைக் கண்ட அடிகளார் அபரிமிதமான அச்சத்தால் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டார். சரி, 'காரியம் மிஞ்சி விட்டது' என்ற முடிவுக்கும் வந்து கலவரமடைந்த கண்களுடன் கார்குழலியைப் பார்த்தார். கார்குழலியின் அழகிய வதனம்கூடக் கவலையால் கலங்கித்தான் நின்றது. அடிகளாரின் பார்வையுடன் சட்டென்று விநாடி நேரம் கலந்த அவள் பார்வையிலும் குழப்பமிருக்கத்தான் செய்தது. அந்தக் குழப்பத்தையும் அடிகளாரின் நடுக்கத்தையும் அதிகப்படுத்தும் முறையில் அமைந்தது மழவராயனின் முதற் கேள்வி.

கதவு திறக்கப்பட்டுச் சிறிது நேரமாகியும் அறையிலிருந்து யாரும் வெளி வராததையும், திறந்த கதவும் பாதியிலேயே நின்றுவிட்டதையும், அறையில் பேச்சு மூச்சு இல்லாதிருந்தாலும் யாரோ நடமாடும் சத்தம் மட்டும் கேட்பதையும் கவனித்த மழவராயன், "அந்த அறையில் யாரிருக்கிறார்கள்?" என்று அடிகளாருக்காகத் திரும்பிக் கேட்டான்.

இருந்த கிலியில் என்ன சொல்வதென்பதை அறியாத அடிகளார், "பணிப் பெண்கள்...பணிப் பெண்களிருக்கிறார்கள்" என்று தடுமாறி வார்த்தைகளை உதிர்த்தார். வார்த்தைகளைச் சொல்லியபோது அவருக்கு ஏற்பட்ட திணறலையும், குரலில் தொனித்த நடுக்கத்தையும் கவனித்த மழவராயன் அவர் கைகளும் நடுங்குவதைக் கண்டு, "ஏன் இப்படி நடுங்குகிறீர்?" என்று வினவினான்.

"குளிர்," என்று அடிகளார் புளுகினார்.

"குளிரா?"

"காலையில் பனி அதிகமாயிருந்தது. அத்துடன் தாமரைத் தடாகத்தில் முழுக்கு..."

"எந்தத் தாமரைத் தடாகத்தில்? கோட்டைக்கு வெளியிலிருக்கும் குளத்திலா?"

"ஆமாம்."

மழவராயன் முகத்தில் கோபக்கனல் வீசியது. "கோட்டைக்கு வெளியே யாரும் செல்லக்கூடாதென்று நான் உத்தரவிட்டிருக்கிறது உமக்கு நினைவில்லையா?" என்று கேட்டான்.

"இருக்கிறது. ஆனால்..." என்று இழுத்தார் அடிகளார்.

"என்ன ஆனால்? எதற்காகக் கோட்டையை விட்டு வெளியே போனீர்?"

இந்தச் சமயத்தில் கார்குழலி குறுக்கிட்டு, "அப்பா, அவரைக் கோபித்துப் பயனில்லை. உங்கள் உத்தரவை அவர் மீறியதற்கு நான்தான் காரணம்," என்று சொன்னாள்.

"நீ சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை," என்றான் மழவராயன்.

"அவராகக் கோட்டையை விட்டுப் போகவில்லை. துணையாக வரும்படி நான்தான் கூப்பிட்டேன்," என்றாள் கார்குழலி.

"என்ன, கன்னி மாடத்தை விட்டு வெளியே சென்றாயா?" என்று கோபமும் பிரமிப்பும் கலந்த குரலில் கேட்டான் மழவராயன். அவன் கோபமும் பிரமிப்பும் அடிகளாருக்கு ஓரளவு சாந்தியை அளித்தன. கன்னி மாடத்தைவிட்டுப் பெண் வெளியே சென்றாள் என்பதால் மழவராயன் மனோநிலை அடியோடு மாறிவிட்டதையும், பக்கத்தறையில் இருக்கும் விருந்தினர்களைப் பற்றிய சந்தேகமும் அந்த விநாடிக்கு அடிபட்டுப் போய்விட்டதையும் கண்ட அடிகளார் சிறிது ஆறுதலடைந்து, மழவராயன் மனப்

போக்கை மாறுபட்ட சுவட்டிலே திருப்ப முயன்று, "இந்த அற்ப விஷயத்துக்காகத் தாங்கள் இளவரசி மீது கோபிக்கக் கூடாது," என்று தணிந்து சொன்னார்.

"அற்ப விஷயமா! கன்னிமாடத்திலிருந்து ராஜ குடும்பப் பெண் வெளியே செல்வது அற்ப விஷயமென்றா நினைக்கிறீர்கள்? அப்படியானால் கன்னிமாடமெதற்கு? கட்டுக் காவல் எதற்கு?" என்று உஷ்ணமாகக் கேள்விகளை வீசினான் மழவராயன்.

"மணமாகாத அரச குடும்ப மகளிர், ஆடவர் கண்ணில் படக் கூடாது என்பதற்காகக் கன்னி மாடங்கள் கட்டப்படுகின்றன..."

"அந்த நோக்கம் நிறைவேற வேண்டுமானால் அரச குடும்ப மகளிர் அவ்வப்பொழுது வெளியே சென்று உலாவிவர வேண்டுமாக்கும்?"

"உலாவி வரப் போகவில்லையே. தாமரைத் தடாகத்தில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டுமென்று குழந்தை ஆசைப்பட்டாள். விடிவதற்குள்

மழவராயன் அவளுக்கு ஏதும் பதில் சொல்லவில்லை. அடிகளாரை நோக்கியே பேசினன். "அடிகளாரே! அறியாச் சிறுமியான இவள் பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொள்வதை நான் அர்த்தம் செய்துகொள்ள முடியும். ஆனல் இப்பொழுதுள்ள ராஜ்ய நிலைமையையும் நாமிருக்கும் ஆபத்தான காலத்தையும் அறிந்த நீரும் என் உத்தரவுகளை மீறி நடப்பதானல் நான் என்ன செய்ய முடியும்? மேலமங்கலத்தில் தனிக் கன்னி மாடம் ஏதுமில்லையென்று குழலியை இந்தக் கோட்டையில் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறேன்? காரணமில்லாமலா கன்னிமாடத்தில் காவலர் படையையும் தங்க வைத்திருக்கிறேன்?" என்று வினவினன்.

அடிகளார் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. கார்குழலியை வீர பாண்டியனுக்கு மணமுடிக்கப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுக்கள் முயல்வதும், அதன் காரணமாக இலங்காபுரன் கூடக் கார்குழலியின் மீது ஒரு கண்ணை வைத்திருப்பதும் அடிகளாருக்குத் தெரியும். தன்னுடைய திட்டங்களுக்குத் தடையாக நிற்கும் யாரையும் எப்படியும் தீர்த்துக் கட்ட இலங்காபுரன் சளைக்கமாட்டானென்பதையும் அடிகளார் அறிவார். இலங்காபுரனிடமுள்ள பயத்தாலேயே மழவராயன் இந்தப் பழைய கோட்டையைப் பலப்படுத்தி இதில் தன் மகளுக்கு ஒரு கன்னிமாடமும் கட்டிக் கொடுத்துச் சரியான காவலையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிருனென்பதும் அடிகளார் அறியாத விஷயமல்ல. தேவையானல் கார்குழலியைத் தூக்கிச் செல்லக்கூட முயற்சி நடக்குமென்ற காரணத்தாலேயே கோட்டையைவிட்டு வெளியே காலடி எடுத்து வைக்கக்கூடாதென்று மழவராயன் கண்டிப்பான உத்தர விட்டிருந்தானென்பதையும் அடிகளார் நன்ருக உணர்ந்தே இருந்தார். இருந்த போதிலும் கார்குழலிக்குச் சிறு வயது

போய்வந்து விடலாமென்று சம்மதித்தேன்."

"உம்மை யார் சம்மதிக்கச் சொன்னது? நீர்தான் சம்மதித்தீர் என்ருல் கோட்டைக் காவலன் எப்படிச் சம்மதித்தான்?" என்று மழவராயன் மிகுந்த கோபத்துடன் கேள்விகளை அடுக்கினன்.

"கோட்டைக் காவலன் முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. நான் கண்டிப்பாகப் போகத்தான் வேண்டுமென்று அடிகளார் மூலம் சொல்லியனுப்பினேன். பிறகுதான் சம்மதித்தான்," என்று கார்குழலி சொன்னள், தரையில் கண்களைச் சாய்த்துக்கொண்டே.

முதல் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுத்து, தகப்பனைவிட வாஞ்சையுடன் வளர்த்த அடிகளார் அவள் ஆசைக்குக் குறுக்குச்சொல்ல இஷ்டமில்லாமலேயே கோட்டைக்கு வெளிப்புறமிருந்த தடாகத்துக்குச் செல்ல ஒப்புக்கொண்டார். அப்படி ஒப்புக்கொண்டது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்பதை அந்தச் சமயத்தில் அடிகளாரைவிட நன்ருக அறிந்துகொண்டவர் யாருமில்லை. இருந்தாலும் நிலைமையை மெள்ளச் சமாளிக்கப் பிரயத்தனப்பட்டு, "இந்தப் பக்கம் சில நாட்களாக அமைதியாகத்தானே இருக்கிறது என்ற தைரியத்தில்தான் நான் இளவரசியின் இஷ்டத்துக்கு உட்பட்டேன்," என்று சமாதானம் சொன்னுர்.

மழவராயன் கேட்ட அடுத்த கேள்வி அடிகளாரின் உடலை மீண்டும் ஒரு குலுக்குக்குலுக்கியது. "காட்டுப் பக்கத்தில் திடீரெனப் பாண்டிய வீரர்கள் தோன்ற மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?"

விஷயம் ஏதாவது ஏற்கனவே வெளிப்பட்டுவிட்டதோ என்ற பீதியால் அடிகளார் நிரம்பச் சங்கடத்துக்கும் சந்தேகத்துக்கும் வசமாகி, "பாண்டிய வீரர்கள் திடீரென்று காட்டுப் பக்கத்தில் தோன்ற வேண்டிய அவசியம்?" என்று விசாரித்தார்.

அவ்விருவர் சம்பாஷணையும் அபாயமான மார்க்கத்தில் திரும்புவதைக் கண்ட கார்குழலி மேலும் நிற்கமாட்டாதவளாய்ச் சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். தகப்பனர் மேலும் என்னென்ன கேட்பாரோ என்ற பயமும் அவளைச் சூழ்ந்து கொள்ளவே, செயலும் பேச்சு மற்று அவர்களையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

அடிகளாரைக் கோபத்துடன் உற்றுப் பார்த்த மழவராயன் சொன்னன். "அவசியமிருக்கிறது அடிகளாரே! பாண்டிய வீரர்கள் காட்டைத் தாண்டிக் கால் காத தூரத்தில் தங்கியிருக்கிருர்கள்."

"என்ன! காட்டைத் தாண்டிக் கால் காத தூரத்திலா? பாண்டியப் படை வீரர்களா?"

"ஆமாம் ஸ்வாமி! அவர்களுடன் வந்திருப்பது யார் தெரியுமா?"

அடிகளார் பதில் பேசமாட்டாமல் மென்று விழுங்கினர். பாண்டியப் படைகள் வந்திருந்தால் சேனதிபதியும் வந்திருக்க வேண்டும். அந்தச் சேனதிபதியோ அடுத்த அறையிலிருக்கிருன். 'சிவ சிவ, என்ன சங்கடம்' என்று உள்ளுக்குள்ளேயே திணறிய அடிகளார் மேலுக்கு, "யார் வந்திருப்பது?" என்று விசாரித்தார்.

"இலங்காபுரன்!" என்று எதிர்பாராத பதிலைக் கூறினன் மழவராயன்.

"பாண்டிய வீரர்களுடன் இலங்காபுரன்! எதற்காக வந்திருக்கிருன்?" என்று குளறினர் அடிகளார்.

"யாருக்குத் தெரியும்? பல காரணங்களுக்காக வந்திருக்கலாம். தன் மருமகள் பாண்டிய சிம்மாசனத்தில் உட்காருவதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கும் கார்குழலியைப் பாதையிலிருந்து அகற்றுவதற்காக வந்திருக்கலாம். அல்லது இந்தப் பிராந்தியத்தில் ஏதாவது ராணுவ நடமாட்டமிருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க வந்திருக்கலாம். நம்முடன் குலசேகரப் பாண்டியன் ஏதாவது பேச்சு வார்த்தை நடத்த இஷ்டப்படுகிருனு என்பதை நோட்டம் பார்க்கவும் வந்திருக்கலாம்," என்ருன் மழவராயன்.

"மற்றதெல்லாம் சரி. கார்குழலி இங்கிருப்பது இலங்காபுரனுக்குத் தெரிய நியாயமில்லையே?"

"இலங்காபுரனுக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் மேலும் தமிழ் நாட்டிலிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவன் ஒற்றர்கள் இல்லாத இடமில்லை. அவனைப் பற்றிப் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும், எடுக்கப்படும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் கவனிக்க ஆட்களிருக்கிருர்கள். அடிகளாரே! நாம் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். அபாயமான காலத்தில் அஜாக்கிரதையாக இருப்பதால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்கள் பல. இந்த இலங்காபுரன் இவ்வளவு அருகிலிருக்கிருன் என்பது நமது கோட்டைக் காவலருக்குக்கூடத் தெரியாது. எனக்கும் ஒற்றர்கள் மூலமாக நேற்றுத்தான் தெரியும். இவ்வளவு ரகசியமாகக் காரியம் நடக்கும்போது இலங்காபுரனுக்கு எது தெரியும் எது தெரியாது என்பதை நாமாக ஊகிப்பது மிக முட்டாள்தனம். அவன் இவ்வளவு அருகிலிருப்பதை நேற்று வரை அறியாததால் நானே ஒரு மடத்தனமான காரியத்தைச் செய்திருக்கிறேன்," என்ருன் மழவராயன்.

"என்ன அது?"

"குலசேகரப் பாண்டியனை இங்கு வரச் சொல்லியிருக்கிறேன்."

மழவராயனுக்குக் கேடுகாலம் கிட்டி

விட்டதென்று அடிகளார் தீர்மானித்துக்கொண்டார். மழவராயனுக்கு மேலைமங்கலத்தை அளித்த இலங்காபுரன் அவனிடம் சமீப காலத்தில் சந்தேகம் கொண்டிருக்கிறானென்பதையும், அரசை அளித்த அவனால் அரசை நசுக்கவும் முடியுமென்பதையும், சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டிருந்தார். குலசேகரன் மழவராயனுடன் தொடர்பு கொண்டான் என்பதை இலங்காபுரன் அறிந்தால் மழவன் அரசு விநாடியில் பிடுங்கப்பட்டுவிடும் என்பதும் அடிகளாருக்குத் தெரியும்.

ஆகவே, "இப்பொழுதுதான் என்ன முழுகிவிட்டது? குலசேகரப் பாண்டியனை வரவேண்டாமென்று சொல்லியனுப்பிவிட்டால் போகிறது," என்று யோசனை சொன்னார்.

"அதற்கு அவகாசமில்லை. எந்த நிமிஷத்திலும் அவர் வந்துவிடலாம். இந்தக் கோட்டையில் அவரைச் சந்திப்பதாக வாக்களித்துவிட்டேன்," என்று மழவராயன் சொல்லிவிட்டுத் தன்மகளிடம் சென்று அவளருகில் உட்கார்ந்துகொண்டு, "குழலி! எனக்குள்ள கவலையால்தான் உன்னிடம் கோபித்தேன். இனிமேல் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் கன்னிமாடத்தை விட்டு அகலாதே," என்று சொல்லி அவள் முதுகை ஆதுரமாகத் தடவிக்கொடுத்தான். அடிகளாரும் தானும் அத்தனை நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தும் கோடி அறையிலிருந்து யாரும் கிளம்பாததைப் பார்த்த மழவராயன், "குழலி! பணிப் பெண்கள் அந்த அறையில் இத்தனை நேரம் எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கிறார்கள்? யாராவது ஒரு பெண்ணைக் கூப்பிட்டு என் ஸ்நானத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்," என்றார்.

கார்குழலி கூப்பிடு முன்பாகவே அவள் அபிப்பிராயத்தைப் புரிந்துகொண்டவள்போல் கோடி அறையிலிருந்து முத்துநகை வெளியில் வந்தாள். "யார், முத்துநகையா? இவ்வளவு நேரம் நீயா அந்த அறையிலிருந்தாய்?" என்று மழவராயன் கேட்டான்.

"ஆமாம் மகாராஜா! நானும் இளவரசியுடன் தடாகத்துக்குப் போயிருந்தேன். வேறு ஆடை அணிந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் தாங்கள் வந்து சேர்ந்தீர்கள். வந்ததும் ஏதோ அடிகளாருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கவே அறையிலேயே தங்கினேன்," என்று மழவராயனைப் பார்த்துக் கூறிய முத்துநகை, கார்குழலியையும் சட்டென்று ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் தனக்கு ஆறுதலளிக்கக் கூடிய குறி தோன்றியதைக் கண்ட கார்குழலி ஆறுதலடைந்ததற்கு அறிகுறியாக ஒரு பெருமூச்சையும் விட்டாள்.

அதற்குமேல் மழவராயனை அங்கு தாமதிக்கவிடுவது பிசகு என்று தீர்மானித்த அடிகளார் முத்துநகையை நோக்கி, "சீக்கிரம்போய்ப்பணிப்பெண்களிடம் சொல்லி மன்னர் ஸ்நானத்துக்கு வேண்டியவற்றைத் தயார் செய்," என்று உத்தரவிட்டு, "மகாராஜா! தாங்கள் அடியேன் ஆசிரமத்துக்கு வந்தால் அங்கேயே ஆடைகளை மாற்றிக் கொண்டு ஸ்நானத்துக்குச் செல்லலாம்," என்று அழைத்தார்.

"தேவையில்லை. இங்கேயே சற்று நேரமிருக்கிறேன். ஸ்நான அறையில் ஏற்பாடானதும் சொல்லியனுப்புங்கள்," என்றான் மழவராயன்.

அடிகளார் விடுவதாயில்லை. "வென்னீர் தயார் செய்யவும் அதில் பன்னீரைக் கலக்கவும் எத்தனை நேரமாகப் போகிறது? வாருங்கள். சீக்கிரம் ஸ்நானம் செய்துவிட்டுக் குலசேகரபாண்டியன் வருவதற்குள் தாங்கள் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டாலல்லவோ நல்லது," என்று வற்புறுத்தினார்.

"குழலி! அடிகளார் சொல்வதும் சரிதான். நான் போய்க் காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வருகிறேன். ஸ்நானம் செய்த நீ இன்னும் உன் ஆபரணங்களைக்கூட அணியவில்லையே. விடியற்காலையில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வந்தவள், இத்தனை நேரம் என்ன செய்துகொண்டிருந்தாய்? குலசேகரப் பாண்டியன் வந்தால் உன்னைப்பார்க்கப் பிரியப்பட்டாலும் படலாம். சீக்கிரம் அலங்காரத்தை முடித்துக்கொள்," என்று சொல்லிவிட்டு அடிகளாருடன் கிளம்பிய மழவராயனைத் தடுத்து, "ஏன் அப்பா! அவர் எதற்காக என்னைப் பார்க்கவேண்டும்? நான் அவரைப் பார்ப்பதும் உசிதமாயிருக்குமா?" என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

"குலசேகர பாண்டியனுக்கும் எனக்கும் ஒரே வயதுதான். அவர் பார்த்தாலென்ன? தவிர வேறு காரணமும் இருக்கிறது. குலசேகரப் பாண்டியன் பாண்டிய நாட்டின் மன்னனாகலாம்

என்பதையும், அவனுக்கு ஒரு மகன் இருக்கிறனென்பதையும் நினைவில்வைத்துக்கொள்,'' என்று மழவராயன் கூறிவிட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே அறையை விட்டு நகர்ந்தான்.

அவன் யோசனைகள் எந்த மார்க்கத்தில் ஓடுகின்றன என்பதை நன்றாக உணர்ந்திருந்த அடிகளார் பதிலேதும் பேசாமல் நடந்தார். அடிகளாரின் அறைக்காகப் படிகளில் இறங்கிச் சென்று கொண்டிருக்கையில் மழவராயன் அடிகளாரைக் கேட்டான். "அடிகளாரே! குலசேகர பாண்டியன் மகன் விக்கிரம பாண்டியனுக்கும் என் மகளுக்கும் ஈடு சரியாயிருக்குமா?''

"மகள் பாண்டியநாட்டு ராணியாக வேண்டும் என்ற ஆசையிருக்கும்போது ஈடு போதுமா போதாதா என்பதைப் பற்றி என்ன கவலை?'' என்று அடிகளார் கேட்டார்.

"அடிகளாரே! ஆசை வேறு, அவசியம் வேறு.''

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை.''

"நாட்டு நன்மைக்காக என் மகளைத் திவாகம் செய்ய அவசியமிருக்கிறது.''

"எப்படி அந்த அவசியம் ஏற்படுகிறது?''

"பாண்டிய நாட்டுத் தலை விதியைச் சிற்றரசான மேலைமங்கலமே தீர்மானிக்கப்போகிறது. சோழர்கள் படையெடுப்பிலிருந்து வீரபாண்டியன் தப்ப வேண்டுமானல் என் மகளை மணந்து, என் படை பலத்தையும் இணைத்து மக்கள் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி இலங்காபுரனையும் உதற வேண்டும். அது நடக்காவிட்டால் சோழர் படையெடுப்பு நடக்கும். சோழ மன்னன் குலசேகரப் பாண்டியன் பக்கத்தில் இருக்கிறன். குலசேகரபாண்டியன் என் உதவியை நாடுகிறன். அதற்குப் பூர்வாங்கமாக என் பெண்ணைத் தன் மகனுக்குக் கேட்கிறன்.''

"மறுத்தால்?''

"சோழர் படை பாண்டிய நாட்டோடு நமது சிற்றரசையும் சேர்த்து நசுக்கிவிடும்.''

இருக்கிற அசந்தர்ப்பமான நிலைமை புரிந்ததால் அடிகளார் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் மழவராயனுடன் மௌனமாகவே சென்றார். மன்னனை ஸ்நான அறைக்கு அனுப்பிவிட்டு மேலறைகளில் என்ன நடக்கிறதென்பதைக் கவனிக்கப் படிகளேறி இரைக்க இரைக்க ஓடிவந்தார். பெரிய அறையில் அரச குமாரியைக் காணுததால் அவளைத் தேடிக்கொண்டு கோடி அறைக்குச் சென்றார். வெளிப் புறமாயிருந்த மொட்டை மாடிக் கைப்பிடிக் கருகில் காரிமட்டும் தனித்து நின்று காட்டை நோக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

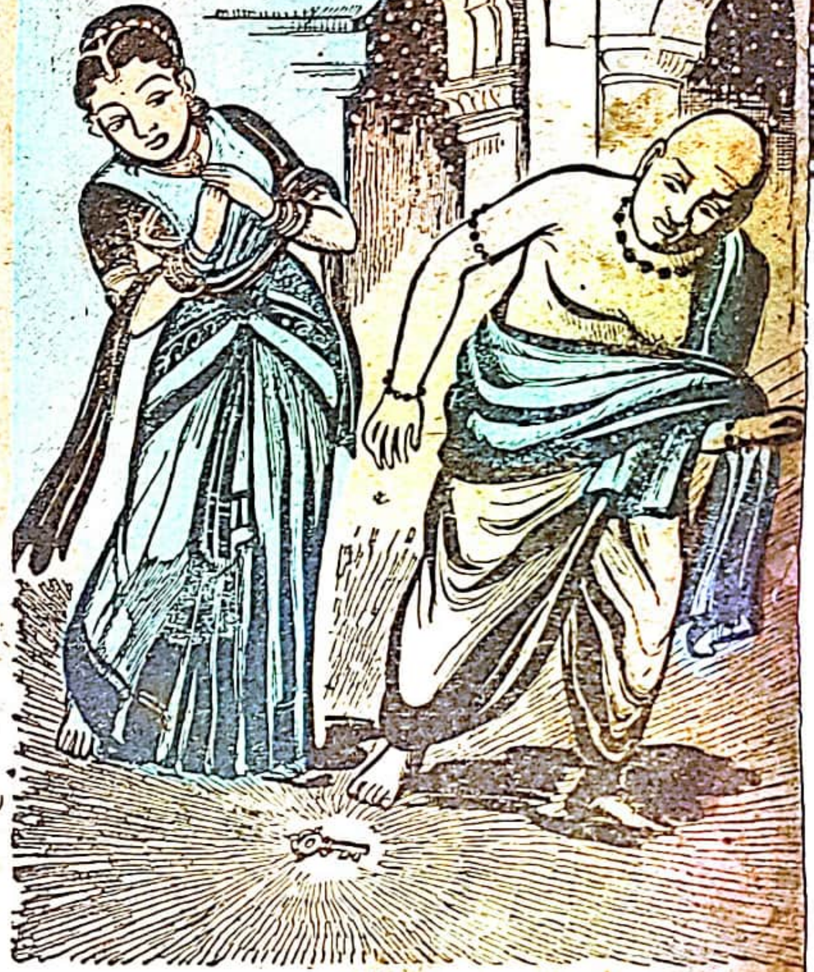
அந்தப் பக்கத்தில் கார்குழலியைக் காணுததால் அறையின் வேறு திசையில் கண்களைச் செலுத்திய அடிகளார், தம் முன் எழுந்த காட்சியைக் கண்டு தமது கண்களைத் தாமே நம்ப முடியாதவராய்த் திக்பிரமை பிடித்து நின்றார்.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

9. வெள்ளிச் சாவி

அடிகளார் அணிந்திருந்தது காஷாயமானாலும், உலக பந்தங்களை அறவே உதறிவிட்ட துறவி யென்று அவரைக் கூற முடியாது. இகப் பிணைப்புகள் பலவற்றில் அகப்பட்டு, இல்லாத தொல்லைகளையெல்லாம் தலைமேல் போட்டுக்கொண்டு தத்தளிக்கும் சாமியார்களின் சந்ததியில்தான் அவரையும் சேர்க்கவேண்டும். மழவராயனின் தனிப்பட்ட நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாயிருந்த அடிகளார் அதன் காரணமாகவே பல அரசியல் சிக்கல்களில் சம்பந்தப் பட்டிருந்தார். அரனுடைய அடிகளை அடைவதற்குத் தேவையான வேதாந்தத்திலிருந்த அறிவை விட ஒன்றரை மடங்கு அதிக அறிவு அரசியல் வேதாந்தத்தில் அடிகளாருக்கு இருந்தபடியால் முக்கிய ராஜீயப் பிரச்னைகளிலெல்லாம் மழவராயன் அவரைக் கலக்காமல் எந்த முடிவுக்கும் வந்ததில்லை. இப்படி மழவராயனுக்கு யோசனை சொல்லும் பொறுப்பு அடிக்கடி ஏற்படவே அதற்குத் தம்மைத் தகுதியாக்கிக்கொள்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளையும் அடிகளார் கைப்பிடித்துச் சதா எந்த ராஜ்யத்தில் என்ன நடக்கிறது என்ற விவரங்களை ஆராய்வதிலும், அவை மழவராயன் சிற்றரசை எத்தனை தூரம் பாதிக்கும் என்பதைத் தீர்மானிப்பதிலும் காலங் கடத்தி வந்தார். இப்படி உலக விவகாரங்களில் சிக்கிக்கொண்ட அடிகளாருக்குக் காலக்கிரமத்தில் கார்குழலியைக் கவனித்துக்கொள்ளும் பொறுப்பும், தமிழ் சொல்லித்தரும் பணியும் ஏற்பட்டுவிடவே அவளிடம் அளவற்ற பாசம் கொண்டார். அவள் வளர வளர அந்தப் பாசமும் வளரவே, மானிடத்தில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த ஜடபரதன் நிலைக்கு அடிகளார் வந்துவிட்டார். இப்படிக் கார்குழலியின் நலத்தைப் பற்றிய அக்கறை வேர்விட்டு அவர் உள்ளத்தில் வளர்ந்துவிட்டதாலும் நாடு இருந்த நிலைமையாலும் அவள் பிற்கால ஸ்திதியைப் பற்றிய கவலை நாளுக்குநாள் அவர் மனத்தில் பெருகிக்கொண்டே வந்தது. இந்தக் காரணத்தினாலும் பாண்டிய நாட்டு விவகாரங்களில் அவள் பெயர் இடைவிடாது சம்பந்தப்பட்டபடியாலும் தியானம் செய்யும் நேரங்களில் கூட அடிகளார் நிம்மதியிழந்து திண்டாடிக்கொண்டிருந்தார். அவர் உதடுகள் சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டிருந்த சமயத்திலும் கார்குழலியைப் பற்றிய எண்ணங்கள் சிந்தனையில் சுழன்றதால் வீரபாண்டியனும், விக்ரம பாண்டியனும், சோழ மன்னனும், இலங்காபுரனும் இன்னும் பலரும் பெரும் கூட்டமாக அவர் மனத்தில் கூடி நின்று, உதட்டில் தாண்டவமாடிக்கொண்டிருந்த சிவபிரான் உள்ளத்தில் நுழைய இடமில்லாமல் அடித்துவிட்டார்கள். 'இத்தனை பெயர்களிடமிருந்து கார்குழலி எப்படித் தப்புவாள், யாருக்கு இவளை மணம் செய்வித்தால் இவள் பிற்காலம் சந்துஷ்டியாயிருக்கும்?' என்பதைப் பற்றியே சதா சர்வ காலம் கவலைகொண்டிருந்த அடிகளார் அவளைப் பற்றி ஏதேதோ கனவுகள் கண்டுகொண்டிருந்தார். அவள் பிற்காலத்தில் பெரிய ராணியாகப் போகிறாளென்பதும் அவ

னால் தமிழ் நாடு பெரிதும் சுபிட்சமடையப் போகிறதென்பதும் அக்கனவுகளில் ஒன்று. இந்தக் கனவுக்குக் கார்குழலி வளர்ந்த முறையும் பெரிதும் ஊக்கம் கொடுத்தது. கார்குழலியின் அடக்கவொடுக்கத்தையும், நெறியின்று சற்றும் பிறழாத மனப்போக்கையும், கம்பீரமான சுபாவத்தையும் கண்ட அடிகளார் அவளை எந்த ஆண் மகனும் சுலபத்தில் அணுகிவிட முடியாதென்ற உறுதிக்கு வந்து, பெண்ணை அப்படி வளர்த்த தன் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றி மிகுந்த பெருமையும் கொண்டிருந்தார். அத்தனை பெருமிதத்தையும் சுக்கு நூறாக்க வல்ல ஒரு காட்சியைக் கண்டதும் அடிகளார் திகைப்படையாமல் எப்படியிருக்க முடியும்?

மழவராயனை ஸ்நானத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு அடிகளார் மீண்டும் மாடிக்கு வந்தபோது சூரியன் கிளம்பிச் சற்று நேரம் ஆகிவிட்டது. மொட்டை மாடியில் ஓரிரண்டு இடங்களில் வெய்யில் பட்டையாக விழுந்து கிடந்தது. அடித்த வெய்யில் அறைக்குள் புக மார்க்கமில்லாவிட்டாலும் உள்ளே வெளிச்சம் நன்றாகப் பரவிக் கிடந்ததால் அறையின் கோடியில் நடந்த நாடகம் பட்டவர்த்தனமாகக் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அறைக் கோடியில் மஞ்சத்தை முத்துநகை வெகு சாமர்த்தியமாகத் தயாரித்திருந்தாள். எதிர்பாராத விதமாக மழவராயன் வந்துவிட்டதைக் கண்டு தங்களைப்போலவே முத்துநகை கலங்கிப்போனாலும், மழவராயன் திடீரென அவ்வறைக்குள் நுழையும்பக்ஷத்தில் விருந்தாளிகளை மறைக்கத் தேவையான ஏற்பாடுகளை அவள் செய்து முடித்திருந்ததை அடிகளார் கவனித்தார். வேண்டுமென்றே அவள் மஞ்சத்தை அறைக்கோடியில் போட்டுவைத்திருந்ததையும், அந்த மஞ்சத்துக்கு முன்னால் சேலைகளாலேயே ஒரு திரையை அமைத்திருந்ததையும் கவனித்த அடிகளார், ஒரு வேளை மழவராயன் உள்ளே புகுந்திருந்தாலும் விருந்தினர் இருவரும் திரைக்குப் பின்னால் ஒளிந்துகொள்ள முடியுமென்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டார். திரைக்கு முன் நின்று ஆடைகளை அணிவதுபோல் முத்துநகை பாசாங்கு செய்யும் பக்ஷத்தில் மழவராயனைத் திரைப் பக்கத்துக்கே போகவொட்டாமல் அடித்து விடலாமென்பதும் அடிகளாருக்கு நன்றாக விளங்கித்தானிருந்தது. அவருக்குச் சற்றும் விளங்காதிருந்தது கார்குழலியை அவர் கண்ட நிலைதான்.

மஞ்சத்தை மறைத்து மிகச் சாமர்த்தியமாக முத்துநகையால் கட்டப்பட்டிருந்த திரை ஒருபுறமாகத் தள்ளப்பட்டுக் கிடந்தது. அதற்கருகே கார்குழலியை அவசியத்துக்கு அதிகமாக நெருங்கி நின்ற அபராஜிதன் அவள் கைகளையும் தன் கைகளில் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு அவள் காதுக்கருகில் ஏதோ முணு முணுத்ததை அடிகளார் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போனார். அவன் சொன்ன வார்த்தைகளை அவள் ரசித்ததாக அவள் முகபாவம் காட்டியதோடு அவள் சற்று நாணி அவனைப் பார்த்து ஒரு வெட்கச் சிரிப்புச் சிரித்ததையும் பார்த்த அடிகளாருக்கு அடியோடு தூக்கிவாரிப் போட்டது. கன்னிமாடத்தில் சரியான கட்டுக் காவலுக்கிடையே வளர்க்கப்பட்ட

கார்குழலி, தன்னுல் நெறி தளராத மார்க்கத்தில் பழக்கப்பட்ட மழவராயன் மகள், சில நாழிகை நேரமே அறிமுகமான ஒரு பர புருஷனிடம் நெருங்கிப் பேச எப்படித் துணிவு கொண்டாள் என்று நினைத்து நினைத்து அடிகளார் பிரமித்துப் போனுர். அத்துடன் அவன் பேச்சை எப்படி அவள் ரசிக்க முடிந்ததென்பதையும் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் திண்டாடிய அடிகளார் அந்தச் சமயத்தில் நிஜத் துறவியாக மாறி, பெண் வர்க்கத்தினிடமே பெரும் கோபம் கொண்டார். அவர் மனம் பெண்களை இழிவு படுத்திப் பாடிய பழைய தமிழ்க் கவிதைகளை நினைவுபடுத்திக் கொண்டதன்றி அவற்றில் எத்தனை தூரம் உண்மையிருக்கிற தென்பதையும் சிந்தித்து, "சிவ சிவ! பெண்களுக்கு இத்தனை தூரம் கட்டுப்பாடிருக்கையிலேயே விநாடியில் நிலைமாறுபடுகிறதே. சுதந்திரமாக விட்டால் கதி அதோ கதிதான்," என்ற முடிவுக்கும் வந்தது. சிந்தனை அலைகள் அடிகளாரை இப்படிப் பலவிதமாகச் சித்திரவதை செய்த சமயத்தில் அவரை அறைக் கோடிக்குக் கார்குழலியே கூப்பிட்டாள்.

அடிகளார் அவசர அவசரமாக உள்ளே நுழைந்ததையும், தங்களைக் கண்டதும் அசைவற்று மிரள மிரள விழித்து ஏதோ யோசித்ததையும் கண்ட கார்குழலி, "ஏன் அங்கேயே நிற்கிறீர்கள்? இப்படி வாருங்களேன்," என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினுள். அடிகளார் வந்ததை அவள் பேசிய பின்பேஅறிந்த அபராஜிதன் மிகுந்த குழப்பமடைந்து அவள் கைகளைவிட்டுச் சற்று விலகி நின்றுன். தன்னை நோக்கிய அடிகளாரின் பார்வையில் 'இதுதானு உன் யோக்கியதை?' என்ற கேள்வி எழுந்து நிற்பதைக் கவனித்த பாண்டிய சேனுதிபதி அவரைப் பதிலுக்கு ஏறெடுத்துப் பார்க்கச் சக்தியில்லாதவனுய் கண்களைத் தரைப் பக்கமாகச் சாய்த்துக் கொண்டான்.

அவ்விருவரையும் நெருங்கி வந்த அடிகளாரும் கேள்வி எதையும் கேட்காமலேயே கார்குழலியை உற்று நோக்கினுர். கார்குழலியின் வதனம் மட்டும் எந்த விதக் குழப்பத்தையும் காட்டாமல் பிறைச் சந்திரனைப் போலக் களங்கமின்றியே காட்சியளித்தது. அடிகளாரின் முகத்தில் தெரிந்த கோபத்தால் சற்று ஆச்சரியத்தையும் அடைந்த கார்குழலி "ஸ்வாமி! இவர் இப்பொழுது என்ன சொன்னுர் தெரியுமா?" என்று ஒரு கேள்வியையும் கேட்டு அடிகளாரின் எரிந்த உள்ளத்தில் எண்ணெயையும் ஊற்றினுள்.

"என்ன சொன்னுர்?" உக்கிரமாக எழுந்தது அடிகளாரின் கேள்வி.

"பகிரங்கமாக உங்களிடம் நான் சொல்லக்கூடாத விஷயம்," என்றுள் கார்குழலி அடிகளாரைப் பக்கவாட்டில் பார்த்துக்கொண்டே.

"ஆனுல் உன்னிடம் அவர் சொல்லக் கூடிய விஷயமாக்கும்?"

"அவர் ஆள், சொன்னுர். என்னை அப்படியே திருப்பிச் சொல் என்றுல் எப்படி முடியும்? நீங்கள் என்னைப் போல் ஒரு பெண்ணுக இருந்தால்....."

"நல்ல வேளையாகக் கடவுள் அந்தப் பாக்கியத்தை எனக்கு அளிக்கவில்லை."

"அப்படியானுல் நான் பாக்கியசாலி

தானென்பதை ஒப்புக்கொள்கிறீர்கள்?"

"ஆகா! சந்தேகமென்ன?" என்று அரை இகழ்ச்சியுடன் கிளம்பியது அடிகளாரின் பதில்.

"அப்படியானால் நான் ராணியாகப் போவது நிச்சயந்தானா?" என்று கார்குழலி வினவினாள்.

"ராணியா! எந்த நாட்டு ராணி?" பிரமித்தார் அடிகளார்.

"பாண்டி நாட்டு ராணி!" என்று சொல்லிக் கார்குழலி சிரித்தாள்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அடிகளாரின் திகைப்பு அதிகமாகவே, "பாண்டிய நாட்டு ராணியாகப் போவதாக யார் சொன்னது?" என்று கேட்டார்.

"இவர்தான். நீங்கள் வரும்போது அதைத்தான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்," என்றாள் கார்குழலி.

இதைக் கேட்டதும் அபராஜிதனுக்காகத் திரும்பிய அடிகளாரின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. "பிரபு! கார்குழலி சிறு பெண்..." என்று ஆரம்பித்தார்.

"ஆமாம்," என்று ஒப்புக்கொண்டான் அபராஜிதன்.

"உலகமறியாதவள்..."

"வாஸ்தவம்."

"அவள் உள்ளத்தில் வீண் கனவுகளை எதற்காகக் கிளறிவிடுகிறீர்?"

இந்தக் கேள்விக்கு அபராஜிதன் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. ஏதோ யோசித்துவிட்டுச் சொன்னான்: "வீண் கனவல்ல அடிகளாரே. விவாதத்திலிருக்கும் விஷயம்தான்."

"யார் விவாதத்தில்?" என்று அடிகளார் கேட்டார்.

"மக்கள் விவாதத்தில். ஏன்? சற்று முன்பு உங்கள் விவாதத்தில் கூடத்தான்."

"எங்கள் என்றால்?"

"நீரும் இளவரசியின் தந்தையும் படிகளில் பேசிய ஓரிரு வார்த்தைகள் என் காதுகளிலும் விழுந்தன."

"எதற்காகத் தாங்கள் உற்றுக் கேட்டீர்?" என்று வினவினார் அடிகளார்.

"உற்றுக் கேட்கவில்லை அடிகளாரே! நாங்கள் இந்தக் கன்னிமாடத்துக்கு வந்ததே தவறு. வந்த பிறகு உங்களை இக்கட்டான நிலைமையில் சிக்க வைப்பது அதைவிடத் தவறு. இளவரசியின் தந்தையை நாம் யாரும் இங்கு எதிர் பார்க்கவில்லை. அவர் வந்த பிறகு நாங்கள் இங்கிருப்பது சரியல்லவென என் புத்தியில் படவே நீங்கள் மாடிப் படிகளில் இறங்கியவுடனே இளவரசியிடம் விடை பெற வந்தேன். விடை பெறும் முன்பாக நீங்கள் இறங்கிவிட்டீர்களா என்பதைக் கவனிக்க மாடிப் படியில் தலையை நீட்டினேன். அப்போது காதில் விழுந்த வார்த்தைகளைத்தான் இளவரசியிடம் சொன்னேன். எனக்கு சிகிச்சை செய்து காப்பாற்றியதற்கு நன்றி தெரிவிக்கவே அவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டேன். மற்றப்படி முறைதவறி இங்கு எதுவும் நடக்கவில்லை," என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

இந்தச் சமாதானத்தால் ஓரளவு சாந்தியை அடைந்த அடிகளார் மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கலானார். அவர் சிந்தனைக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாமல் அபராஜிதனே சொன்னான். "அடிகளாரே! மீண்டும்எங்களைச் சுரங்கப் பாதை வழியாக வெளியே அனுப்பிவிடவேண்டும்" என்று.

"சுரங்கப் பாதையின் ரகசியம் இக்கோட்டையின் பாதுகாப்புக்கு முக்கியமானது," என்றார் அடிகளார்.

"அதைவிட முக்கியமானது இளவரசியின் நற்பெயர்," என்றான் அபராஜிதன்.

"அதற்கு இப்பொழுது எந்த ஆபத்துமில்லை."

"நாங்கள் இங்கிருப்பது தெரிந்தால் ஆபத்து உண்டாகலாம்."

"தெரியாமல் பாதுகாக்கப் பிரயத்தனப் படுகிறேன்."

"பிரயத்தனம் பலிப்பது மிகவும் கஷ்டம். சுரங்கப் பாதையைக் காட்டுங்கள். கோட்டையிலிருந்து வெளியேறியதும் அதை முற்றும் மறந்துவிடுகிறேன்." என்று மன்றாடினான் அபராஜிதன்.

அடிகளார் அடியோடு மறுத்துவிட்டார். "அது என் ரகசியம் மட்டுமல்ல. மறவராயனுக்குச் சொந்தமான ரகசியம். அதை நான் வெளியிடுவது பெரிய ராணுவ ரகசியத்தை வெளியிடுவதாகும்" என்று திட்டமாகச் சொல்லிவிட்டார்,

"அப்படியானால் முன்போலவே கண்களைக் கட்டி அழைத்துக்கொண்டு போங்களேன்."

"அதுவும் சாத்தியப்படாது. கோட்டைக்கு வெளியே சென்றதும் காவலர் கண்களில் பட்டுவிட்டால் உங்களுக்குப் பேராபத்து ஏற்படும்."

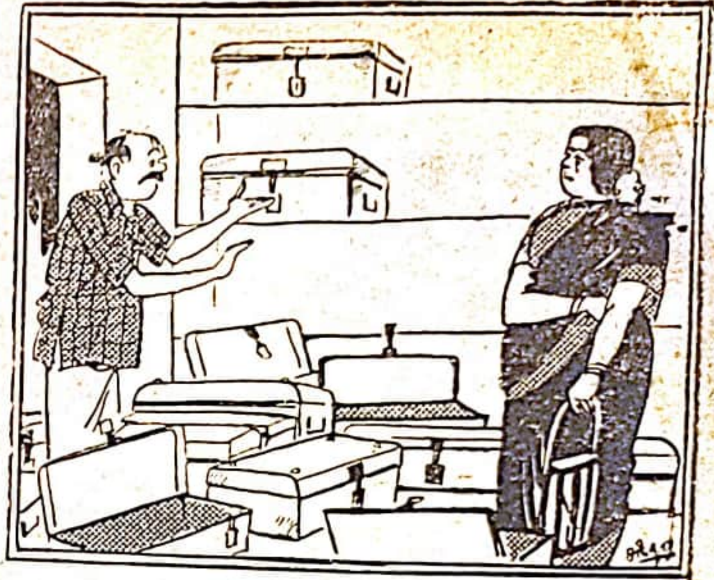
"போகும்படியான நிலைமையிலும் நீங்களில்லை" என்றாள் கார்குழலி.

என்ன செய்வது, என்ன சொல்வது

என்று தெரியாமல் திண்டாடினான் அபராஜிதன். அடிகளாரே கடைசியில் ஓர் உபாயம் சொன்னார். "பிரபு! உங்களிருவரையும் இந்த அறையில் போட்டுப் பூட்டிவிட்டால் யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படாது. மெள்ளப் பகலைத் தள்ளிவிட்டால் இரவில் உங்களைப் பழையபடி வெளியே அனுப்பிவிடுவேன்," என்றார்.

ரொம்ப நல்ல உபாயமாகக் கார்குழலிக்குக்கூடப் பட்டதால் அவளும் அபராஜிதனைப் பார்த்து, "ஏன் அப்படியே செய்யலாமே?" என்றாள்.

அவள் பார்வையிலிருந்த கனிவும் 'ஏன் இருந்துதான் செல்லுங்களேன்' என்ற அர்த்தம் தொனிக்கும் வார்த்தைக் குழைவும் அபராஜிதன் மனத்தை ஒரு விநாடி கலக்கினாலும் இறுதியில் நல்லெண்ணங்களே மேலெழுந்து நின்றதால் அவன் அடிகளாரை நோக்கி, "அடிகளாரே! நான் இங்கிருப்பது முறையல்ல," என்றான்.

"நான் பெட்டி வாங்க வரவில்லை. வீட்டுக்காரர் இங்கே வந்திருக்கிறாரா என்று பார்க்கத்தான் வந்தேன்."

"பரவாயில்லை. இன்னுமிருக்கிற இரண்டு பெட்டிகளையும் திறந்து காட்டிவிடுகிறேன். அவர் இருக்கிறாரா என்று பார்த்துக்கொண்டு போய்விடுங்கள்."

"ஏன்?" என்று கேட்டார் அடிகள்.

"அந்தப் பெரிய அறையில் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் இந்த அறையில் கேட்கிறது" என்றான் அபராஜிதன்.

"கேட்டாலென்ன?" என்று கார்குழலியும் வினவினாள்.

"கேட்கக்கூடியவை கேட்டால் சரிதான். கேட்கக்கூடாதவை கேட்டால்?" என்றான் அபராஜிதன்.

கார்குழலி மெல்ல நகைத்தாள். "அப்படி உங்கள் காதில் விழக் கூடாத எதை நாங்கள் பேசிவிடப் போகிறோம்?" என்றும் கேட்டாள்.

"குலசேகர பாண்டியன் இங்கு வரப் போவதாக உங்கள் தகப்பனார் சொல்லவில்லையா?"

"ஆமாம், சொன்னார்."

"அவருடன் உங்கள் தகப்பனார் தனித்துப் பேச விரும்பினால்?"

"அதற்கு அடுத்த கட்டிடத்தில் அவர் அந்தரங்க அறை இருக்கிறது," என்று சம்பாஷணையில் குறுக்கிட்டுச் சொன்னார் அடிகளார்.

"அப்படிப் பேசினாலும் என் மண விஷயத்தைப் பற்றித்தானே பேசப் போகிறீர்கள். அதைக் கேட்பதில் உங்களுக்கென்ன ஆட்சேபம்?" என்று கார்குழலியும் வேடிக்கையாகக் கேட்டு ஒரு புன்முறுவலும் கொட்டினாள்.

அவள் புன்முறுவலையோ பேச்சையோ ரசிக்கக்கூடிய மனோநிலையில் அபராஜிதன் அப்பொழுது இல்லை. குலசேகர பாண்டியன் பெண் கேட்க வருகிறான் என்ற செய்தியே அவனுக்கு வேம்பாக இருந்தது. அதை ஒரு வேடிக்கையாக நினைத்துக் கார்குழலி பேசியதும் சிரித்ததும் சற்றுக் கூடப் பிடிக்கவில்லை. இதே பெண்ணை வீரபாண்டியனுக்கு மணமுடிக்கும் விஷயமாக நிலமலைக் குடிசையில் விவாதித்தபோது ஏற்படாத மனக் கஷ்டம் இப்பொழுது ஏற்படுவானேன் என்று யோசிக்கக்கூடச் சக்தியற்றவனானான் அபராஜிதன். அந்தப் பெண்ணின் திருமண விஷயம் பாண்டிய நாட்டு நலத்தையும், இதர பிரச்னைகளையும் நொறுக்கி எறிந்து விடவே என்றுமில்லாத பிடிவாதத்துடனேயே அபராஜிதன் பதில் சொன்னான்: "இளவரசி! உங்கள் திருமண விஷயம் உங்கள் குடும்ப விஷயம்..." என்று ஆரம்பித்தவனை இடை மறித்த கார்குழலி "அதுதான் குடும்ப விஷயமல்லவென்று தீர்ந்து

போய்விட்டதே,'' என்று சொல்லி மீண்டும் புன்முறுவல் செய்தாள்.

"உண்மைதான் பிரபு! அது தமிழ் நாட்டின் நலத்தைப் பொறுத்த விஷயமாகிவிட்டது. அதில் உங்களுக்கும் அக்கறை இருக்கத்தானே செய்யும். ஆகவே குலசேகரன் பேசுவதை நீங்கள் கேட்பதால் என்ன தீமை நேரிடப் போகிறது?'' என்று அடிகளாரும் சமாதானப் படுத்த முயன்றார்.

"அடிகளாரே! பிறர் பேசுவதை ஒட்டுக் கேட்பது யோக்கியன் செய்யும் காரியமல்ல. தவிர குலசேகர பாண்டியன் பேச வந்திருப்பது மண விஷயம் மட்டும்தான் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? வேறு அரசியல் விஷயங்கள் தர்க்கிக்கப் பட்டால்? என் காதில் விழுவதால் உங்கள் சித்திரசுக்கோ அல்லது குலசேகரனுக்கோ அபாயம் ஏற்படக் கூடிய விஷயங்கள் பேசப்பட்டால்? என்ன செய்வது?'' என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

அபராஜிதன் பேச்சைக் கேட்கக் கேட்க கார்குழலியின் ஆச்சரியம் அதிகப்பட்டது. 'உங்கள் காதில் விழுந்தால் அப்படி என்ன அபாயம் நேரிட்டுவிடப் போகிறது? நீங்கள் என்ன பாண்டிய நாட்டு மந்திரியா, சேனாதிபதியா? இந்தச் சம்பாஷணையில் உங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லை யென்று இருந்துவிட்டால் போகிறது,'' என்று கூறினாள் அந்த இள மங்கை.

அபராஜிதன் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் சங்கடப்பட்டான். தான் உண்மையில் யார் என்று அறிந்துகொண்டால் கார்குழலி தன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பாள் என்று அஞ்சினான். இருந்தபோதிலும் நேர்மைக்கு மாறான எந்தக் காரியத்திலும் ஈடுபட இஷ்டமில்லாதவனாய் தன்னை எப்படியாவது வெளியே அனுப்பிவிடும்படி அடிகளாரைக் கெஞ்சினான். அடிகளார் நிலைமையும் பெரிய சங்கடத்திலிருந்தது. அபராஜிதன் சொல்வதில் எவ்வளவோ உண்மையிருக்கிறது என்பதைப் பூர்ணமாக அறிந்திருந்தாலும் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் சுரங்க வழியை மட்டும் அவனிடம் காட்டிக் கொடுக்க இஷ்டமில்லாதவராய் அவனை அந்த அறையிலேயே தங்கச் செய்வதற்கான ஏற்பாட்டிலேயே முனைந்தார்.

"ராஜாங்க விஷயங்களைப் பேசுவதானால் எங்கள் மன்னர் தமது அந்தரங்க அறையில்தான் பேசுவார். ஆகையால் தாங்கள் நினைப்பதுபோல் எந்த விதச் சங்கடமும் ஏற்படாது. இங்கு ஏதாவது பேச்சு நடந்தால் அது திருமணத்தைப் பற்றித்தான் இருக்கும். அந்த விஷயத்திலும் எங்கள் மன்னர் எந்த முடிவுக்கும் வரவில்லை. பாண்டி நாட்டு அரசியல் காற்று எந்தப் பக்கம் அடிக்கிறது என்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் நீங்கள் கேட்கக் கூடாத முக்கிய சமாசாரத்தை யாரும் பேசமாட்டார்கள். தவிர எந்தப் பேச்சும் இங்கு நடக்காமல் எல்லோரையும் மன்னரின் அந்தரங்க அறைக்கே அனுப்பிவிட முயற்சி செய்கிறேன்,'' என்று முடிவாகச் சொல்லிவிட்டு அடிகளார் கார்குழலியை நோக்கி, "குழலி! இப்படிப் பேசிக்கொண்டேயிருந்தால் உன் தகப்பனார் வந்துவிடுவார். சீக்கிரம் அலங்காரத்தை முடித்துக்கொள். நான் இந்த அறையைப் பூட்டிக்கொள்கிறேன்,'' என்று அவளை முதலில் வெளியே அனுப்பினார். அவள் சென்றதும் மீண்டும் அபராஜிதனை நோக்கிய அடிகளார், "சேனாதிபதியவர்களே, இந்த அறைக்குள் வந்தவுடன் உம்மீது கோபப்பட்டேன். அதற்காக வருந்துகிறேன்,'' என்றார்.

"கோபப் படுவதற்கான காரணமும் இருந்தது. இளவரசியின் கரங்களை நான் தொட்டது பிசகுதானே?'' என்று கூறிய அபராஜிதன் ஏதோ ஏக்கத்தால் பெருமூச்செறிந்தான்.

"நன்றியைத் தெரிவிக்க உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் செய்தீர்கள். அதனால் பாதகமில்லை. அபராஜிதனுடைய நேர்மையைப்பற்றிக் கேள்விப்படாதவர்கள் தமிழ் நாட்டில் யாரிருக்கிறார்கள்? அப்பேர்ப்பட்ட அபராஜிதன் நேர்மையற்ற காரியத்தைச் செய்வாரா என்று நானும் யோசித்திருக்க வேண்டாமா?'' என்று சமாதானம் சொல்லிவிட்டு மேலும் கூறினார்: "நம்மை மீறிய சந்தர்ப்பங்களில் நாம் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே பொறுத்திருங்கள். மழவராயன் அடுத்த அறையில் பேசாதபடி பார்த்துக்கொள்கிறேன். அப்படியேமீறிப் பேசினாலும் அரசியல் விஷயங்கள் கிளம்பாதபடி நான் தடுத்து விடுகிறேன்.''

இந்த உறுதியால் ஓரளவு நிம்மதியடைந்த அபராஜிதன் அறையை விட்டுச் செல்ல அடிகளாருக்கு அனுமதியளித்தான். அதுவரை மொட்டை

மாடியிலேயே எட்ட நின்றுகொண்டிருந்த காரியையும் கூப்பிட்டு இருக்கும் நிலைமையையும் விவரித்துச் சொன்னான். குலசேகர பாண்டியன் வருகிறானென்பதைக் கேட்டதும் பாண்டிய நாட்டுப் பிற்காலத் தலைவிதி எப்படியிருக்குமோ என்று கலங்கிய காரி வெளிக்குத் தன் நினைவுகளைச் சிறிதும் காட்டாமல் எது எப்படி நடந்தாலும் நடக்கட்டும் என்று விரக்தியடைந்துவிட்டான். அடிகளாரும் அறைக் கதவை நன்றாக இழுத்துப் பூட்டிச் சாவியை மடியில் செருகிக் கொண்டு மழவராயனை நாடிச் சென்றார். மழவராயன் ஸ்நானத்தில் அதிகக் காலத்தைச் செலவிடவில்லை. அடிகளார் தமது ஆசிரம அறைக்கு வருமுன்பாகவே காலைக் கடன்களை முடித்து மேலே செல்லத் தயாரானான். அவ்வளவு துரிதமாக அவன் தயாராகிவிட்டதைக் கண்ட அடிகளார், "ஸ்நானம் வெகு சீக்கிரம் முடிந்து விட்டதே," என்று ஏதோ சொல்லப் போனார்.

"ஆமாம். காரியமிருக்கிறதல்லவா?" என்று அவர் பேச்சை இடையிலேயே வெட்டினான் மழவராயன்.

"உண்மை, உண்மை. என்னால்தான் தாமதம். தங்கள் அந்தரங்க அறையைத் தயார்ப் படுத்தச் சொல்லவில்லை," என்றார் அடிகளார்.

"அந்தரங்க அறை தேவையில்லை. குலசேகர பாண்டியனைக் குழலியின் அறையிலேயே சந்திக்கப் போகிறேன்."

"அங்கு எதற்காக? அந்தரங்க அறையானால் ராஜீய விஷயங்களையும் பேசலாம்..."

"குழலியின் அறையில் பேசினால் என்ன? யார் கேட்கப் போகிறார்கள்? பணிப் பெண்களைக் கீழேயே தங்கச் சொல்லலாம். மீதி இருப்பது நீர், நான், கார்குழலிதானே?"

"ஆமாம். இருந்தாலும்..." என்று அடிகளார் ஏதோ இழுத்தார். மழவராயன் அவரை மேற்கொண்டு எதுவும் பேச அனுமதிக்கவில்லை. குலசேகர பாண்டியன் வந்ததும் நேராக மாடியறைக்கு அழைத்துவரச் சொல்லிவிட்டுப் படிகளில் ஏறிக் கார்குழலியின் அறையை நோக்கிச் சென்றான்.

அன்றுகாலையில் அடிகளார் அடைந்த திண்டாட்டம் சொல்லி முடியாது. 'எந்த விநாடியில் பாண்டிய சேனாதிபதியின் முகத்தில் விழித்தேனோ' என்று தம்மைப் பலமுறை நொந்துகொண்டார், 'கார்குழலிதான் சொன்னாளென்றால் நான் எதற்காக அவர்களைக் கன்னிமாடத்திற்கு அழைத்து வந்தேன்! சிவ சிவ'? என்று தமது வழுக்கைத் தலையில் இரு முறை போட்டுக் கொண்டார். அவர் சங்கடங்கள் அத்துடன் நிற்கவில்லை. குலசேகர பாண்டியனைக் கார்குழலியின் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றதும் வேறு பல அனர்த்தங்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தன. சகல ஆபரணங்களையும் அணிந்து வந்த கார்குழலி குலசேகர பாண்டியனை வணங்கிய பிறகு அவளை, "குழலி! நீ அந்தக் கோடியறைக்குப் போயிரு. நாங்கள் சற்றுத் தனித்துப் பேசவேண்டியிருக்கிறது" என்றான் மழவராயன்.

கார்குழலி அடிகளாரைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட அடிகளாரும், "பேசவேண்டியதை இங்கேயே பேசலாமே? இங்கு யாரிருக்கிறார்கள்? குழலியும் நானுந்தானே?" என்றார்.

"இல்லை அடிகளாரே! பாண்டிய மன்னர் தனித்துப் பேச விரும்புகிறார்" என்று கூறிய மழவராயன் சிறிது யோசனைக்குப் பிறகு, "சரி நாங்கள் அந்த அறைக்குப் போய் விடுகிறோம். நீரும் குழலியும் இங்கு இருங்கள்," என்று கூறிக்கொண்டு எழுந்தவன் அறை பூட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, "சீக்கிரம் சாவியை. வரவழையுங்கள்," என்று அடிகளாருக்கு உத்தரவிட்டான்.

அடிகளார் அந்தச் சமயத்தில்உண்மையாகவே அரனை நினைத்தார். "வேண்டாம் வேண்டாம். இங்கேயே பேசுங்கள்," என்று மழவராயனையும் வேண்டாக் குறையாகச் சொன்னார். அவர் சொல்வதற்குச் சற்றும் காது கொடுக்காத மழவராயன், "எங்கே சாவி? முத்துநகையைக் கூப்பிடுங்கள்," என்று ஆக்ஞாபித்து, "முத்து நகை! முத்து நகை!" என்று கூவினான். அடிகளாரும் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திண்டாடி முத்துநகையைக் கூப்பிடுவதுபோல் பாசாங்கு செய்து "முத்து நகை! எங்கே போய்விட்டாய்?" என்று கூவிக்கொண்டே சரீரம் தள்ளாட இரண்டடி வேகமாக எடுத்து வைக்கவே அவர் காஷாயம்சற்று அவிழ்ந்து, மடியிலிருந்த பெரிய வெள்ளிச் சாவி தரையில் விழுந்து கணீரென்ற ஒலியை அறை முழுவதும் பயங்கரமாகப் பரப்பியது.

(தொடரும்)

தம்புவை நம்பாதீர்கள்!

செல்வமணி

கோவிந்தன் வந்ததும் வராததுமாகத் தன் மனைவி கமலாவைக் கேட்டான், "என்னைத் தேடிக்கொண்டு தாமோதரன் என்று யாராவது வந்தார்களா?" என்று. அவன் குரலில் ஆர்வம் மிகுந்திருந்தது.

"தாமோதரனா? அப்படி யாரும் வரவில்லையே. ரங்கநாதன்தான் பாவம் வந்திருந்தார். அவர் விஷயத்தை ஒரு வழியாய் முடித்துவிடவேண்டாமா? வீணையாட்டுப்போல இரண்டு வருஷமாகிவிட்டதே?" என்று கமலா சொன்னாள்.

கோவிந்தன் முதத்திலிருந்த பிரகாசம் உடனே அணைந்துவிட்டது. "வேறு வேலை என்ன ரங்கநாதத்துக்கு? நினைத்துக்கொண்டால் ஓடிவந்துவிடுவார். வந்த வேளைக்கு நீ ஒரு வாய் சாப்பாடு போடுகிறாயல்லவா?" என்றான் கடுகடுப்பாக.

"சே சே! நீங்கள் அவரை ரொம்பவும்தான் இளக்காரமாக எண்ணிவிட்டீர்கள். பணத்தையும் கொடுத்துவிட்டு நம் வீட்டையும் தேடி வரவேண்டுமென்று அவருக்கென்ன தலையெழுத்தா? அவருக்குப் பாவம் என்ன முடையோ? இரண்டு வருஷமாக வாயைத் திறந்தாரா? ஆனாலும் நீங்கள் சொல்வது நியாயமாக இல்லை."

"முடையா? அவருக்கா? ஹூம்... அத்தனையும் வேஷம்?"

கமலா மேலே ஏதோ பேச வாயெடுக்குமுன், "ஹலோ!..." என்ற உற்சாகமான குரல் வாசல்புறமிருந்து வந்தது.

குரலுக்குடைய ஆசாமி, கோட்டும், பாண்டும் போட்டிருந்த வாலிபன் ஒருவன்தான்.

"நீங்கள்தானே மிஸ்டர் கோவிந்தன்? நான்..." என்று கூறிவிட்டு நாசூக்காகப் பையைத் திறந்து அறிமுகச் சீட்டு ஒன்றைக் கொடுத்தான்.

அதை வாங்கிப் பார்த்ததும் கோவிந்தனுக்குக் குதூகலம் தாங்கவில்லை. "அட, அட! உங்களுக்கு ஆயுள் நூறு சார்! இப்போதுதான் வீட்டிலே கேட்டேன்," என்று நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டான்.

"பரவாயில்லை, இருக்கட்டும் சார்..." என்று வாலிபன் உட்கார்ந்தான். செண்ட், பவுடர், தலைத்தைலம் ஆகியவற்றின் நெடி கலந்து கமழ்ந்தது அறை யெங்கும்.

"நீங்கள் இதற்கு முன்னால் மாரிஸ் வைத்துக்கொண்டிருந்தீர்களா?"

"இல்லையே. இதுதான் நான் வாங்கப்போகிற முதல் கார். அதனால்தான் உங்களைப் போன்ற அனுபவமுள்ள சிநேகிதர்கள் மூலமாக வாங்கலாமென்று."

"கட்டாயம். உங்களுக்கு 'பெஸ்ட்' கார் வாங்கித் தருவது என் பொறுப்பு. இப்போது உடனடியாக வேண்டுமானால் கைவசம் மாரிஸ் மைனரும் பேபியும்தான் இருக்கிறது. இன்னும் ஒரு வாரம் பொறுத்தீர்களானால் 'பியட்' ஒன்று வருகிறதற்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது."

"அப்படியா? ரொம்பவும் சந்தோஷம். எது மலிவோ அதைக் கொஞ்சம் பார்த்து முடியுங்கள்."

"ஓ. எஸ். உங்களுக்கு ஆஸ்டினே தருகிறேன். உங்களுக்கென்ன, மிஞ்சி மிஞ்சிப்போனால் மூன்று ரூபாய் ஆகப் போகிறது."

"மூன்று ரூபாயா? என்ன சார் புதியதை நினைத்துக்கொண்டு சொல்கிறீர்களா?"

"புதியதா? நல்ல வேடிக்கை போங்கள். உங்களுக்கு மார்க்கெட் தெரியாது. எனக்கோ இதுவே பிழைப்பு சார். இந்தத் தாமோதரன்

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

10. திருமணப் பேச்சு!

அசந்தர்ப்பமாக அப்படிக் கீழே விழுந்தது அறைச் சாவியா அல்லது தமது ஆவியா என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாத அளவுக்குத் திக்கு முக்காடிப் போன அடிகளார், நிலைமையை எப்படிச் சமாளிப்பதென்று அறியாமல் அடியோடு சுவாதீனத்தை இழந்து வெறும் மரக்கட்டை போல் நின்றுவிட்டார். அறையில் மட்டுமின்றித் தன் இதயத்திலும் பயங்கரமான எதிரொலியைக் கிளப்பிய அந்தச் சாவியைக் கண்ட கார்குழலி அடுத்த நிமிஷம் எந்தவிதமான விபரீதம் நேரிடப் போகிறதோ என்ற அச்சத்தால், அசைவற்று நின்றாள். மழவராயனாலும் பிறகு அடிகளாராலும் திரும்பத் திரும்ப அழைக்கப்பட்டதால் வேகமாய்ப் படிகளிலேறி வந்த முத்துநகையும் திகைத்து நின்றாள். சாவியையும் நோக்கி அடிகளாரையும் நோக்கிய மழவராயன், அவர் குழப்பத்துக்குக் காரணத்தை அறியாவிட்டாலும், அவர் எதையோ ஒளிக்க முயலுகிறார் என்பதைமட்டும் தீர்மானித்துக் கொண்டான். இருந்தாலும் அதை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், "இது என்ன சாவி?" என்று வினவினான். அவன் குரலில் சற்றுக் கோபமும் கலந்திருந்தது.

அடிகளாரின் உதடுகள் அசைந்தனவே தவிர வார்த்தைகள் உடனடியாக வெளிவரவில்லை. தம்மை நிதானப்படுத்திக்கொண்டு அவர் பதில் சொன்னபோதும் பேச்சு ஓரளவு உளறலாகவே இருந்தது. "மடியிலிருந்தது..." என்று தடுமாறிச் சொன்னார் அடிகளார்.

"அது தெரிகிறது. அது எந்த அறையின் சாவி?" மழவராயன் கேட்டான்.

மேலும் பொய் சொல்வதில் பயனில்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அடிகளாரும், "அந்தக் கோடி அறையின் சாவிதான்," என்றார்.

"மடியிலேயே சாவியை வைத்துக் கொண்டு நீரும் எதற்காக என்னுடன் முத்துநகையைக் கூப்பிட்டீர்?"

"மறதி..."

"அடிகளாரே! யாரிடம் பேசுகிறீர் என்பதை யோசித்துப் பேசும். உமக்கு மறதி என்பது இந்த ஜன்மத்தில் கிடையாதென்பது எனக்குத் தெரியும். உண்மையைச் சொல்லும். அந்த அறையில் என்ன இருக்கிறது? எதை மறைக்கப் பார்க்கிறீர்?" என்று கோபத்துடன் வினவினுன் மழவராயன்.

அடிகளார் பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனம் சாதிக்கவே அதுவரை சும்மாயிருந்த குலசேகர பாண்டியன் நிலைமையை ஒரு நிதானத்துக்குக் கொண்டுவர விரும்பி, 'அறை விஷயமாக இத்தனை விவாதம் எதற்கு? இந்த அறையிலேயே நாம் பேசலாமே," என்றான்.

அந்த யோசனைக்கு மழவராயன் மசிந்து கொடுக்கவில்லை. அடிகளார் எதையோ மறைக்கிறார் என்பது திட்டமாகத் தெரிந்துவிட்டதாலும் எதை மறைக்கிறார் என்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆசையாலும், "வேண்டாம், வேண்டாம். அடுத்த அறையே சௌகரியம்," என்று சொல்லிவிட்டு அடிகளாரை நோக்கி, "அந்த அறையைத் திறவுங்கள்," என்று உத்தரவிட்டான். அப்பொழுதும் அடிகளார் உத்தரவை நிறைவேற்றச் சிறிதும் அசையாமல் இடித்த புளிபோல் நின்ற இடத்திலேயே நின்றிருக்கவே, "நீர் திறக்காவிட்டாலென்ன? நானே திறந்து கொள்கிறேன்," என்று கூறி விட்டுக் கோபத்துடன் கீழே இருந்த சாவியை எடுத்துக்கொண்டு கோடி அறையை நோக்கி மிக வேகமாகச் சென்றான். முத்துநகை அடிகளாரையும் பார்த்துக் குழலியையும் பார்த்தாள். அடிகளார் அவ்விருவரையும் பார்த்து விழித்தார். அந்த மூவர் கண்களும் சந்தித்ததைக் கவனித்த குலசேகர பாண்டியன்கூட அடுத்த அறையில் அம்மூவரும் எதையோ ஒளிக்கப் பாடுபடுகிறார்களென்று சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். சந்தேகத்தாலும் கோபத்தாலும் உந்தப்பட்ட மழவராயன் பூட்டில் சாவியைப் போட்டு முரட்டுத்தனமாகத் திறந்து, அறைக்குள் நுழைந்தான். காரியம் மிஞ்சி விட்டதென்ற நினைப்பால் அடிகளார் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு சிவ நாம ஸ்மரணையில் இறங்கினார்.

அரசியல் துறவியான அடிகளார் கூட அந்த விநாடியில் சிவபிரானை உள்ளும் புறமும் ஒன்றாகி உருகி நினைத்துத் தங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று இறைஞ்சினார். சக்தியிழந்த நிலையில் தான் மனிதன் ஈசுவரனை நினைக்கிறான். சுய பலத்தில் நம்பிக்கையிருக்கும் வரையில் மனித எண்ணத்தில் மமதை ஓங்கி நிற்கிறது. நீர்ப் பலமாகித் திண்டாடும் சமயத்தில்தான் அகங்காரம் விலகி ஈசுவரானுபவத்துக்கு இடம் கொடுக்கிறது. வேண்டிய வேளையில் மட்டும் கடவுளை நினைத்தால் போதுமா என்ற சர்ச்சையில் கூட மனித மனம் அந்த சமயத்தில் இயங்குவதில்லை. ஆபத்தான நிலைமையில் ஆதரவாகப் பிடித்துக் கொள்ளக் கூடிய இடத்தை மனம் நாடுகிறது. திக்கற்ற நிலைமையில் மனித மனத்துக்குப் பிடிப்பை அளிப்பது 'திட விசும்பு எரிவெளி நீர் நிலம் இவை மிசை எங்கும் பரந்து உள,' கடவுளின் நினைப்பு ஒன்றுதான். கடைசி விநாடியில் பாரத்தைப் போட்டாலும் கடவுள் மனிதனைக் கை விடுவதில்லை என்ற வேதாந்தத்தைப் பல தடவை படித்திருந்த அடிகளார், "இந்த சமயத்தில் ஆண்டவன் ஒருவன்தான் காப்பாற்ற முடியும்," என்ற முடிவுக்கு வந்ததோ, அவர்மேல் பாரத்தைப் போட்டுச் செயலற்று இருந்துவிட்டதோ ஆச்சரியமில்லையல்லவா?

அடிகளாருக்கு இந்தச் சித்தாந்தத்தில் ஆச்சரியமில்லைதான். ஆனால் கோடி அறைக்குள் நுழைந்த மழவராயன் அங்கிருந்து திரும்பி வந்தபோது சிரித்துக்கொண்டே வந்ததும், தம்மிடம் வேடிக்கையாகப் பேச ஆரம்பித்ததும்தான் அவரைச் சொல்ல வொண்ணா ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது.

"என்ன அடிகளாரே! விஷயம் இப்படியென்று என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கக் கூடாது?" என்று மழவராயன் கேட்டான்.

அடிகளாருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. இருந்தாலும் தம்மை நிதானப்படுத்திக்கொண்டு, "எப்படிச் சொல்வதென்று புரியவில்லை..." என்று இழுத்தார்.

"புரியாமலென்ன? உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னால் உம்மிடமா நான் ஆட்சேபிப்பேன்?" என்று கேட்டான் மழவராயன்.

"ஆட்சேபிக்க மாட்டீர்களென்று தெரிந்திருந்தால் சொல்லியிருப்பேன்."

"ஆட்சேபிக்க மாட்டேனென்று உமக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டாமா?"

"அவ்வளவு தூரம் என் சிந்தனை ஓட வில்லை."

"குலசேகர பாண்டிய மன்னர் அங்கு போகக்கூடாது என்பதற்கு மட்டும் சிந்தனை ஓடியதோ?"

"தாங்கள்கூட அங்கு போயிருக்கக் கூடாதென்பதுதான் என் உத்தேசம்," என்றார் அடிகளார்.

"அங்குதான் தவறு செய்துவிட்டீர்" என்று சிரித்தான் மழவராயன்.

"இப்போதுதானே புரிகிறது..." என்று கூறினார் அடிகளார்.

"அறையை நான் பார்த்தது நல்லதாகப் போய்விட்டது," என்றான் மழவராயன்.

"நல்லதாகப் போய்விடும் என்று நினைத்திருந்தால் சாவியை ஒளித்தேயிருக்கமாட்டேன்" என்று சமாதானம் சொன்னார் அடிகளார்.

"இத்தனை முன் யோசனையுடன் நீர் நடந்துகொண்டிருப்பீர் என்பதை நான் அறிந்திருந்தால் உம்மிடம் சந்தேகித்தே இருக்கமாட்டேன். மன்னித்துவிடும்," என்றான் மழவராயன்.

இந்தச் சம்பாஷணையின் ஆரம்பத்திலேயே ஆச்சரியத்தை அடைந்த அடிகளார் கடைசியில் மழவராயன் சொன்னதைக் கேட்டதும் மழவராயனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாமல் திண்டாடினார். பேச்சின் ஓட்டத்தைக் கவனித்த கார்குழலிகூட ஆச்சரியத்தால் கண்களை அகல விழித்து அடிகளாரையும் தனது தந்தையையும் மாறி மாறிப்பார்த்தாள். முத்துநகை பெரிதும் பிரமிப்படைந்து மெத்தைப் படிக் கதவின் மேல் லேசாகச்சாய்ந்துகொண்டாள். மழவராயனை ஒரு கணம் உற்று நோக்கிய அடிகளார் ஏதோ சொல்லவேண்டும் என்பதற்காக, "இதில் மன்னிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்றார். மழவராயன் சொன்ன அடுத்த வார்த்தைகள் அவரை மீண்டும் அயர வைத்தன. "அறையிலிருந்த வஸ்துக்கள் என் கண்களில் படவில்லையென்று நினைக்கிறீரா?" என்றான் மழவராயன்.

"பட்டுவிட்டதா!" வாயைப் பிளந்தார் அடிகளார்.

"ஆகா! நன்றாகப் பட்டுவிட்டன. என்

கண்கள் எல்லா குருடா?" என்றான் மழவராயன்

"இல்லை. அதற்காகச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் அறையிலிருந்ததைப் பார்த்ததும்..."

"நீர் செய்தது சரியென்று தீர்மானித்தேன். அறையிலிருப்பதைப் பார்த்தபிறகு குழலியைக்கூட அங்கு போகச் சொல்வது சரியல்லவென்று தோன்றுகிறது."

'சரி. மழவராயன் விருந்தினர்களைப் பார்த்துவிட்டான்' என்று தமக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்ட அடிகளார், "பார்த்த பிறகும் மழவராயன் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறான்? ஒரு வேளை பெண் கேட்க வந்திருக்கும் குலசேகர பாண்டியனுக்கு எதிரில் விஷயத்தை மறைப்பதற்காக இந்த நாடகம் ஆடுகிறானா? இல்லாவிட்டால் அபராஜிதனும் காரியும் அறையிலிருந்து தப்பிப் போய்விட்டார்களா? எப்படித் தப்பியிருக்க முடியும்? அந்த அறைக் கதவு இருக்குமிடம் நமக்குத்தானே தெரியும்? அப்படி அவர்களைப் பார்த்திருந்தால் மழவராயன் கோபத்தை எப்படி அடக்க முடியும்? தன் பெண்ணின் கன்னிமாடத்தில் ஆண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களென்பதை அறிந்ததுமே கொதித்தெழுந்திருக்க வேண்டாமா?' இப்படியாக ஏதேதோ யோசித்துப் பார்த்து மழவராயன் போக்குக்கு எந்தவித விடையும் புலப்படாதவராய்ப் பிரமை பிடித்து நின்றார். அவர் பிரமிப்பைக் கண்ட மழவராயன் அவர் ஏதோ யோசிப்பதாக நினைத்து, "என்ன யோசித்தீர்கள்?" என்று வினவினான்.

"ஒன்றும் யோசிக்கவில்லை. நீங்கள் சொல்வது நியாயந்தான்..." என்று ஆரம்பித்தார்.

"நீர் தயங்குவதும் நியாயம்தான். அந்த அறைக்குக் கார்குழலியை அனுப்புவது சரியல்லதான். இருந்தாலும் இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையில் வேறெதுவும் செய்ய முடியாது. கார்குழலியையே அந்த அறைக்கு அனுப்பி விடுவோம்," என்றான் மழவராயன்.

"வேண்டாம், வேண்டாம்!" என்றார் அடிகளார்.

'பரவாயில்லை, போகட்டும்,'' என்று மழவராயன் பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிட்டுக் கார்குழலியையும் நோக்கி, "குழலி! நீ அந்த அறையில் சற்று நேரம் போயிரு. நானும் மன்னரும் முக்கிய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டியிருக்கிறது," என்று ஆக்ஞாபித்தான். கார்குழலி அடிகளாரைப் பார்க்கவே அடிகளார் அவள் சகாயத்துக்கு வந்து, "அப்படியானால் முத்து நகை, நீயும் குழலியுடன் அந்த அறைக்குப் போ!" என்றார் முத்து நகையை நோக்கி.

"வேண்டாம். முத்து நகை! நீ கீழே போ; குழலி மட்டும் அந்த அறைக்குப் போகட்டும்!" என்று அடிகளார் கட்டளையை வெட்டிக் கூறினான் மழவராயன்.

"இல்லை..." என்று துவங்கினார் அடிகளார்.

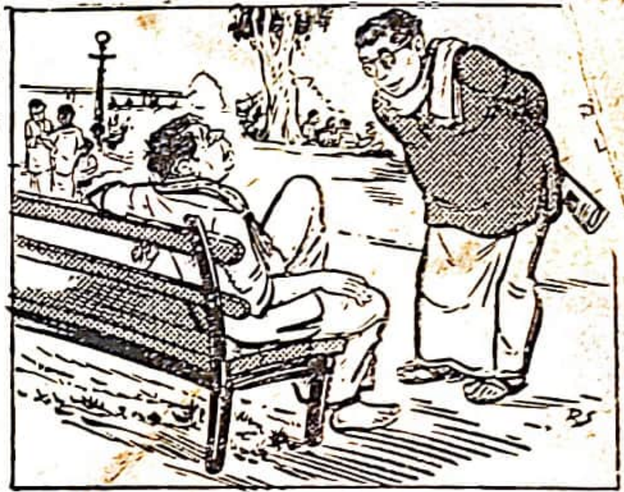
"குறுக்கே பேசவேண்டாம், சொன்னபடி செய்யுங்கள்!" என்று மழவராயன் ஆக்ஞாபிக்கவே அதற்கு மேல் எதுவும் செய்யச் சக்தியற்ற அடிகளார் முத்துநகையைக் கீழே போகச் சொல்லிவிட்டு கார்குழலியையும் கோடி அறைக்கு அனுப்பினார். அவள் அறைக்குள் போனதும், "அந்த அறையை நன்றாக இழுத்துச் சார்த்தும்!" என்று மழவராயன் உத்தரவிட்டதைக் கேட்ட அடிகளாருக்கு விதியை நினைத்து அழுவதா சிரிப்பதா என்பதே தெரியாவிட்டாலும் அவன் சொன்னபடியே செய்து முடித்தார். இத்தனை குழப்பத்திலும் அவர் கோபத்தைக் கிளறிவிட்ட காரியமும் ஒன்று உண்டு. மழவராயன் உத்தரவுப்படி குழலி கோடி அறைக்குச் செல்லும் போது தம்மைப் பார்த்துக் குறும்பாகச் சிரித்துவிட்டுப் போனதை மட்டும் அடிகளாரால் பொறுக்க முடியவில்லை. பகிரங்கமாகத் தமது கோபத்தை வெளிக்குக் காட்ட முடியாததால், 'சிரிக்கவா சிரிக்கிறாய்? இரு இரு. இவர்கள் போகட்டும். உன்னுடன் பேசிக்கொள்கிறேன்' என்று தமக்குள்ளேயே கறுவிக்கொண்டார்.

கோடி அறைக் கதவு சாத்தப் பட்டதும் குலசேகரபாண்டியனை மஞ்சமொன்றில் உட்காரச் சொல்லிப் பக்கத்தில் தானும் உட்கார்ந்த மழவராயன் அடிகளாருக்கும் ஒரு ஆசனத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான். அவன் காட்டிய ஆசனத்தில் உடகார இஷ்டமில்லாத அடிகளார், "இருக்கட்டும். பாதகமில்லை," என்று மறிப்பாகச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்கும் கோடி அறைக்கும் இடையே நின்று ஒரு

காதை அந்த அறைக்கும் இன்னொரு காதை இரு மன்னர்களுக்குமாகப் பகிர்ந்தளித்து நடந்த விவகாரங்களை மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கவனிக்கலானார்.

குலசேகரபாண்டியன் முதன் முதலாகத் தமிழ் நாட்டு ராஜியப் பிரச்னைகளைப் பேசத் துவங்கி, "மழவ மன்னரே! தமிழ்நாடு இருக்கும் நிலைமையைப் பற்றி உங்களுக்கு நான் விவரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒற்றுமை குலைந்த தமிழ் மக்கள் சிங்களவர் கால்களில் மிதிபட்டுக் கிடக்கிறார்கள்," என்று கூறிப் பெருமூச்செறிந்தான்.

குலசேகரன் பேச்சு அடிகளாருக்குப் பெருத்த விந்தையாயிருந்தது. 'பாண்டியப் பிரஜைகள் இலங்காபுரன் அடிகளில் மிதிபட்டுக் கிடப்பதற்கு நீங்கள் தானே பொறுப்பாளி!" என்று கேட்டு விட வேண்டும் போலிருந்தது அவருக்கு. "நெல்லையில் அரசாண்டுகொண் ...ந்த குலசேகர பாண்டியன் நாடா ...பால் மதுரை மீது படையெடுத் ...க்காவிட்டால் மதுரை மன்னனை ...க்கிரம பாண்டியன் சிங்களவரின் ...யை நாடியிருக்கமாட்டான். சிங் ...ர் உதவியை அவன் நாடாதிருந் ...நாடும் அடிமைப்படக் காரண ...ாது. குலசேகர பாண்டியன் ...சையோடு நிறுத்தினானா? பராக் ...ாண்டியனை வெற்றி கொண்ட ... அவனையும் அவன் மனைவியை ...ான்றும் விட்டானே? அந்தப் ...ல்லாம் எங்கே போகும்? ப... ம பாண்டியன் மகனான வீர பாண்... ன் தப்பியிருக்காவிட்டால் அந்த வம்சமே நிர்மூலமாகியிருக்குமே," என்று குலசேகரன் அவனுடைய தாயாதிக்குப் புரிந்த அட்டூழியங்களை நினைத்துப் பார்த்த அடிகளார் தன் வினை தன்னைச் சுடும் என்ற பழமொழியையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டார். "இலங்காபுரன் சிங்கள சைன்னியத்தோடு வந்து இந்தக் குலசேகரனை மறையிலிருந்து விரட்டி வீர பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டியிருக்காவிட்டால் இவன் இவ்வளவு அடக்கமாக இங்கு உட்கார்ந்திருப்பானா?" என்றும் யோசித்துப் பார்த்தார். இத்தகைய சிந்தனைகளின் விளைவாக அவர் குலசேகரனைப் பெரிதும் வெறுத்தாலும் மேற்கொண்டு என்ன பேசுகிறானென்பதைக் கவனத்துடன் கேட்கலானார்.

உட்கார்ந்திருப்பவர்: வீட்டிலே சதா சோம்பேறித்தனமாய் உட்கார்ந்திருக்கிற தென்றால் எனக்குக் கட்டோடு பிடிக்காது, ஸார்!

குலசேகரன் பேச்சுக்கு மழவராயனும் ஒத்துப் பாடினான். "ஆமாம். தமிழ் மக்கள் கதி அதோகதியாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால் நாம் என்ன செய்ய முடியும்?" என்றான்.

"என்ன செய்ய முடியுமா? இலங்காபுரனின் அட்டூழியங்களை உம்மையும் என்னையும் போன்ற வீரர்கள் சகித்துக் கொண்டு சும்மாயிருக்க முடியுமா?" என்று குலசேகர பாண்டியன் கேட்டான்.

"சகிக்காமல் என்ன செய்வது? தாங்களோ நாடில்லாத மன்னர். நானோ இரண்டொரு ஊர்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் சிற்றரசன். மதுரைக்குக் கப்பம் செலுத்துபவன்," என்றான் மழவராயன் அரைக் குத்தலாகவும் அரை வருத்தமாகவும்.

"எனக்கு நாடில்லாவிட்டாலும் தமிழ் நாட்டில் அக்கறையுள்ள மற்றவர்களுக்கு இருக்கிறதல்லவா?"

"யாருக்கு?"

"ஏன்? சோழ மன்னன் ராஜாதிராஜனில்லையா?"

"ராஜாதி ராஜன் இதில் என்ன செய்ய முடியும்?"

"எனக்கு எவ்வளவு படைபலம் தேவையானாலும் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அவருடைய இரு மந்திரிகளான திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பல்லவராயனையும் அண்ணன் பல்லவராயனையும் படைகளை நடத்தச்

லில் வெற்றி வாங்கித் தருவதாக வும் உறுதி கூறியிருக்கிறார்."

பாண்டியனின் இந்தப் பிரதாபத்தைக் கேட்ட அமைச்சர் [illegible] "புலியங்குளைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். இனி போர் உதவியும் [illegible] கொடுக்கத் தேவையில்லை," என்றார்.

"போர் [illegible]" மழவராயன் உதவியின்றி இக்காரியம் எப்படி நடக்கும்?" என்று பாண்டியன் கேட்டான்.

"என் உதவியா? நான் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று ஆச்சரியப்படுவது போல் கேட்டான் மழவராயன்.

"[illegible] மன்னரே. [illegible] இந்தப் போரில் [illegible] [illegible] அவருக்கும் [illegible] [illegible]" என்றான் பாண்டியன்.

[illegible]

கள். பெண்ணையும் ஒரு வார்த்தை கேட்க வேண்டாமா?" என்றான் மழவராயன்.

"இது ராஜ்ய விவாகம்."

"இருந்தாலும் விவாகம் பெண்ணுக்கும் பிடிக்கும்தானே?"

மழவராயனின் இந்தப் பதிலைக் கேட்டு அடுத்த அறையில் யாரோ களுக்கென்று சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்புக் குலசேகரன் காதிலும் விழுந்தது. "குமுதி சிரிக்கிறாள்!" என்றான் கோபத்துடன்.

"குமுதவதிதானே?"

[illegible]

[தொடரும்]

ஓர் அழகு ராணியின் மேனியோடு நீங்களும் விளங்கலாம்!

ரெக்ஸோனா

11. கோட்டை வாசல் கழுகுகள்

அறை இருந்த நிலையைக் கண்டதும் அப்படி அத்துமீறி அடிகளார் சிரித்ததில் ஆச்சரியமேதுமில்லை. அடிகளாரென்ன, வேறு யாராயிருந்தாலும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சிரிப்பை அடக்கியே இருக்க முடியாது. தமது மடியிலிருந்து தவறி விழுந்த சாவியை எடுத்துக்கொண்டு கோபத்துடன் அறையைத் திறந்து நுழைந்த மழவராயன் அடியோடு மனோநிலை மாறித் திரும்பியதன் உள்வயணம் அறையைக் கண்ட பிறகுதான் அடிகளாருக்குப் புரியலாயிற்று. திரும்பப் பெரிய அறைக்குள் வந்த மழவராயன் தம்முடன் பேசிய பேச்சுக்களின்

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

அர்த்தமும் அவன் சிரித்ததன் காரணமும் அவருக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் சிறுகச் சிறுக விளங்கவும் தொடங்கியது. எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்தை எத்தனை சிறிய தந்திரத்தால் அபராஜிதன் உடைத்தெறிந்து விட்டான் என்பதை நினைக்க நினைக்க அவருக்குச் சொல்லவொண்ணா வியப்பும் பாண்டிய சேனாதிபதியின் புத்திகூர்மையைப் பற்றி மிதமிஞ்சிய மதிப்பும் ஏற்பட்டு, "அப்பா! சேனாதிபதி யமப் பேர்வழி!" என்று தமக்குள்ளேயே சிலாகித்துக் கொண்டார்.

அறை ஒரே அலங்கோலமாகக் கிடந்தது. கோடியில் ஒரு மூலையில் படுப்பதற்காகப் போடப்பட்டிருந்த பெரிய மஞ்சத்தைத் தவிர சின்னஞ்சிறு உட்காரும்

முன்கதைச் சுருக்கம்

இங்கவத்துக் கண்டநாயகனை இலங்காபுரனின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கிறது தமிழ் நாடு. மதுரை மன்னன் வீரபாண்டியன், இலங்காபுரனின் மருமகள் மாதவியிடம் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருக்கிறான். குறுநில மன்னனான கண்டதேவ மழவராயனும், இலங்காபுரனால் துரத்தப்பட்ட குலசேகர பாண்டியனும் அவர்களுக்கு எதிராகச் சதி செய்து வருகிறார்கள். மழவராயனின் மகள் கார்குழலியை மணக்குமாறு கருணாகரத் தேவன், நிஷதராசன், வங்கார முத்தரையன், காரிவளவன் ஆகியோர் கூறும் யோசனையை வீரபாண்டியன் ஏற்கவில்லை. எனவே, சேனாதிபதி அபராஜிதனுடன் அந்த நால்வரும் மேற்கொண்டு செய்யக்கூடிய காரியம் பற்றித் திட்டமிடுகிறார்கள். திடீரெனத் தாக்குகின்றனர் சிங்கள வீரர்கள். காயத்துடன் தப்பிச் செல்லும் அபராஜிதன் இலங்காபுரனிடமே சிக்குகிறான். அவன் மருமகள் மாதவியையும் காண்கிறான். அவர்களிடமிருந்து தப்பி, காரிவளவனுடன் மழவராயனின் மகள் கார்குழலி வசிக்கும் கன்னிமாடத்தருகே ஓடுகிறான். அங்கே சிவானந்த அடிகள் என்ற துறவியும், கார்குழலியும் அவர்களுக்கு உதவி செய்து, ஆண்கள் புகக் கூடாத இடமான கன்னி மாடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். அடிகளார் மட்டுமே அபராஜிதனை இன்னாரென அறிந்திருக்கிறார். கன்னி மாடத்துக்கு வந்து சேரும் கார்குழலியின் தந்தை மழவராயனுக்கும், அவன் நண்பன் குலசேகர பாண்டியனுக்கும் அபராஜிதன் தங்கியிருப்பது தெரியா வண்ணம் மறைக்க அடிகளார் பெரும்பாடுபடுகிறார்.

மஞ்சங்கள் குப்புறக் கவிழ்ந்து கிடந்தன. திரைச் சீலைகள் கிழிக்கப்பட்டு ஆங்காங்கு எறியப்பட்டுக் கிடந்தன.

கிழிக்கப்பட்ட கந்தலில் ஓரிரண்டு குப்புறக் கிடந்த மஞ்சத்திலொன்றின் மூலையில் செருகப்பட்டு, யாரோ மஞ்சத்தைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் பாதியில் நிறுத்தியதைப் போன்ற தோற்றத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. வெளியில் மொட்டை மாடியில் ஒருபுறத்தில் ஒதுக்கவைக்கப்பட்டிருந்த அறையைச் சுத்தம் செய்யும் துடைப்பம் முதலிய சாமான்கள் அங்கிருந்து கொண்டுவரப்பட்டு அறையில் அங்குமிங்கும் எறியப்பட்டிருந்ததோடு அறையை அலம்ப நீர்கொண்டு வரும் குடங்கள் இரண்டும் உருட்டிவிடப்பட்டுக் கிடந்தன. அறையிருந்த நிலையை யார் கவனித்திருந்தாலும் அதை ஏதோ அன்று காலையில்தான் யாரோ சுத்தம் செய்யக் கிளம்பிப் பாதியில் விட்டிருக்கிறார்கள் என்ற பிரமையை அளித்திருக்குமேயன்றி வேண்டுமென்றே அந்த நிலை சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென்ற ஊகத்துக்குச் சிறிதும் இடம் கொடுத்திருக்காது. அபராஜிதனும் காரியும் அத்தனை திறமையுடன் அறையை அலங்கோலப் படுத்தியிருந்தார்கள்.

அறை இவ்வளவு கேவலஸ்திதியில் இருந்ததால்தான் மழவராயன், பாண்டிய மன்னனை அந்த அறைக்குள் அழைக்க இஷ்டப்படவில்லை என்பதைச் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்ட அடிகளார் மழவராயன் பேசிய ஒவ்வொரு பேச்சையும் மனத்தில் நினைத்துப் பார்த்து அவற்றுக்கெல்லாம் தாம் செய்துகொண்ட விபரீத அர்த்தத்தையும் எண்ணித் திரும்பத் திரும்ப நகைத்தார். குலசேகர பாண்டியனை அந்த அறைக்கு அழைத்து வரக்கூடாதென்பது நியாயம்தானென்று மழவராயன் ஒப்புக்கொண்டதற்கும், குழலியைக்கூட அங்கு அனுப்புவது சரியல்லவென்று அவன் சொன்னதற்கும் சரியான அர்த்தம் அவருக்கு அப்பொழுதுதான் புரிந்தது. 'அங்கிருந்த வஸ்துக்களைக் கண்டேன்' என மழவராயன் கூறியது கிழிந்து கிடந்த திரைச் சீலைகளையும், குடம், துடைப்பம் வகையறாக்களையுமே தவிர, தாம் நினைத்தது போல் அபராஜிதனையும், காரியையும் அவன் மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டவில்லை என்பதையும் அடிகளார் தெரிந்துகொண்டார். சந்தர்ப்பங்கள் லேசாக மாறுபட்டாலும் மனிதர்களின் வார்த்தைகளில் எத்தனை மாறுபட்ட அர்த்தங்கள் தொனிக்கின்றன என்பதை எண்ணிய அடிகளார் சிருஷ்டியின் விசித்திரத்தை நினைத்துப் பெரிதும் வியந்தார்.

இப்படிப் பழைய சம்பாஷணைகளை நினைந்து மெள்ள மெள்ளச் சுய நிலைக்கு வந்த அடிகளார் அறைக்கோடியில் கார்குழலி மட்டும் சிலைபோல உட்கார்ந்திருந்ததையும் வேறு யாரும் இல்லை

என்பதையும்கண்டு வெளிமாடிக்குஓடிச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். அங்கும் யாரையும் காணுது போகவே கார் குழலியிடம் திரும்பி வந்து, "எங்கே அவர்கள்?" என்று விசாரித்தார்.

"எனக்குத் தெரியாது," என்ருள் கார்குழலி.

"நீ வந்தபோதே அறையில் இல்லையா?" என்று அச்சத்துடன் வினவினுர் அடிகளார்.

"இல்லே."

"எங்கு போயிருப்பார்கள்? எங்கு போக முடியும்?" என்று அடிகளார் திணறினர்.

"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லே. மனிதர்கள் காற்றில் பறக்க முடியாது. இங்கிருந்து வெளியேற மாடிப்படி வழியொன்றுதான் எனக்குத் தெரியும். ரகசிய வழி உங்களுக்குத்தான் தெரியும்," என்று கார்குழலி அடிகளாரைப் பார்த்துச் சொன்னுள்.

அடிகளார் மேற்கொண்டு அவளிடம் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் தீவிர யோசனேயில் இறங்கினர். அறை முழுவதையும் மீண்டும் ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்ததன்றி வெளி மாடிக்கும் இரண்டு தடவை போய் வந்தார். பிறகு அறையில் கிடந்த சாமான்களே யெல்லாம் உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு ஏதோ கணக்குப் போட்டார். கடைசியில், "புரிந்துவிட்டது, புரிந்துவிட்டது," என்று அவர் கூறியபோது வார்த்தையில் மிதமிஞ்சிய அச்சமும் தொனித்தது. விஷயத்தை அடிகளார் ஓரளவு ஊகித்துவிட்டார் என்பதை அவர் பேச்சிலிருந்தும் முக பாவத்திலிருந்தும் தெரிந்துகொண்ட கார்குழலி கட்டிலிலிருந்து எழுந்து அவர் நின்றிருந்த இடத்துக்கு வந்து, "என்ன புரிந்துவிட்டது?" என வினவினுள்.

"இதோ அறையைச் சுத்தம் செய்யும் சாமான்கள் இருக்கின்றன. கவனித்தாயா?" என்று அடிகளார் துடைப்பம் முதலியவற்றைச் சுட்டிக் காட்டினுர்.

"ஆம்," என்று கார்குழலி தலையை அசைத்தாள்.

"இதில் ஒரு சாமான் காணவில்லே."

"என்ன?"

"என்னவா? சரியாகப் பார்."

என்ன பார்த்தாலும் கார்குழலிக்குப் புரியவில்லே. அடிகளாரைப் போன்ற சன்னியாசிகளுக்கும், மடாதிபதிகளுக்கும், இந்தச் சில்லறைப் பொருள்களில் மிருந்த பிடிப்பு உண்டென்பதும், பூண்டது துறவறமானாலும் ஆதீன மடாதிபதிகள் மடத்துச் சாமான்களே ஒன்று விடாமல் கணக்குப் போட்டு வைத்திருப்பதைப் போல, சன்னி மாடத்திலிருந்த தட்டு முட்டுச் சாமான்களிலிருந்து சகலத்தையும் அடிகளார் கணக்குப் போட்டு வைத்திருந்தாரென்பது கார்குழலிக்குத் தெரியுமானுலும், இந்தச் சில்லறை விஷயங்களில் அவள் மட்டும் என்றும் அக்கறை கொண்டதே கிடையாது. ஆகையால் சொன்னுள் "பார்த்தேன், தெரியவில்லேயே ஸ்வாமி," என்று.

"இதிலெல்லாம் நான் அக்கறை காட்டியபோதெல்லாம் சன்னியாசிக்கு இது சரியா என்று பரிகசித்தாயே, பார்த்தாயா?"

"இதையெல்லாம் கவனிக்கப் பணிப் பெண்கள் இருக்கிருர்களே என்று சொன்னேன்."

"இப்பொழுது இந்த இரண்டு பேரும் ஓடிப்போனதற்குக் காரணம் உன் பணிப் பெண்களால் சொல்ல முடியுமா?"

"அதற்கும் இந்தச் சாமான்களுக்கும் என்ன ஸ்வாமி சம்பந்தம்?"

"என்ன சம்பந்தமா? இங்கிருந்து தப்ப வேண்டுமானுல் வசதி வேணடாமா?"

"ஆமாம்."

"இங்கிருந்த பெரிய தாம்புக் கயிறு இரண்டையும் காணேம்."

அடிகளாரின் இந்தப் பேச்சினுல் பேரதிர்ச்சி அடைந்த கார்குழலி விடு விடென்று வெளி மாடிக்கு ஓடினுள். கைப்பிடிச் சுவர்ப் பகுதிகளேப் பார்த்துத் திரும்பவும் அறைக்கு வந்து, "அடிகளாரே! எங்கும் கயிறு கட்டித் தொங்கக் காணுேமே!" என்ருள்.

"உன் கண்ணுக்குப் புலப்படாது. நான் காட்டுகிறேன் வா," என்று அழைத்துப் போன அடிகளார் வெளி மாடியின் கைப்பிடிச் சுவரில் நீர்ப்பயமாகத் தாவி, சுவரில் வெளிப் பக்கமாக இருந்த பெரிய இரும்பு ஆணியில் கயிறு கட்டப்பட்டிருந்ததைக் காட்டி, "குழலி! இப்பொழுதுதான் உண்மை ஆபத்து ஆரம்பமாகிறது. இந்தக் கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு இறங்கினுல் நேராகப் பணிப் பெண்கள் அறைக்குப் பக்கத்தில்தான் இறங்க முடியும். பணிப் பெண்கள் கண்டால் பயந்து கூச்சலிடுவார்கள்: வேறு பக்கம் ஓடத் தொடங்கினுல் வீரர்கள்

மடக்கிக் கொள்வார்கள். எப்படியும் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இருவரும் நமது வீரர்கள் கையில் சிக்குவது என்னமோ திண்ணம்,'' என்று விளக்கிச் சொன்னார்.

கார்குழலியின் கள்ள மற்ற உள்ளத்தில் அபராஜிதனைப்பற்றிய கவலை அலைபாயத் தொடங்கவே அவள் பெருமூச்செறிந்து, "இத்தனையும் அவர் எனக்காகத் தானே செய்தார்..." என்று வார்த்தைகளைச் சற்று இழுத்து ஏக்கத்துடன் சொன்னாள்.

"உனக்காகச். செய்தாரா? ஏன், எனக்காகச் செய்திருக்கக் கூடாதோ?" என்று அடிகளார் வினவினார் விஷமத்துடன் அவளைப் பார்த்து.

இத்தனை துக்கத்திலும் கார்குழலி வெட்கம் கலந்த ஒரு புன்முறுவலையும் காட்டினாள். "உங்களுக்காக எப்படிச் செய்ய முடியும் அடிகளாரே? நீங்கள் ஆண்பிள்ளை..." என்றும் மெல்லச் சொன்னாள்.

"ஆண் பிள்ளையாக இருந்தாலென்ன?" அடிகளார் இடக்காகக் கேட்டார்.

"இங்கிதம் தெரியாமல் இப்படிக் கேட்டால் நான் எப்படிப் பதில் சொல்வது?" என்று கார்குழலி மனத்துக்குள் நினைத்துக் கொண்டாளேயன்றி வாய்விட்டு எதுவும் சொல்லவில்லை. கைப்பிடியின் அந்தப் பக்கத்திலிருந்து மீண்டும் வெளி மாடிக்குள் தாவிய அடிகளார்கூட மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் தீவிர யோசனையில் இறங்கினார். எங்கிருந்தோ திடீரென்று முளைத்த பாண்டிய சேனாதிபதி, தான் வளர்த்த பைந்தொடியின் உள்ளத்தைக் கண்மூடிக் கண் திறக்கும் நேரத்தில் கைந்து போகும்படி செய்து விட்டானே என்று நினைத்துப் பார்த்ததோடு அதனால் ஏற்படக்கூடிய விபரீத விளைவுகளையும், ராஜியச் சிக்கல்களையும் ஆராயத் தொடங்கி, 'இது எங்கு போய் முடியப்போகிறதோ. ஆண்டவன் விட்ட வழி,' என்ற முடிவுக்கு வந்தவராய், "குழலி! வா போவோம். நான் போய் இவர்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டார்களா என்பதைக் கவனித்து, அகப்பட்டிருந்தால் அவர்களைத் தப்புவிக்க ஏதாவது முயற்சியெடுக்கிறேன்," என்றார்.

"ஆமாம் அடிகளாரே! அதை முதலில் கவனியுங்கள், தந்தை கண்ணில் அவர்கள் பட்டால் என்ன ஆகுமோ?" என்று அச்சத்துடன் கூறிக் கொண்டே அடிகளாரைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

எதுவும் ஆகவில்லை. அபராஜிதனோ காரியோ யார் கண்ணிலும் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் எப்படித் தப்பினார்கள் என்பது தந்திரத்தில் கைதேர்ந்த அடிகளாருக்கே விளங்கவில்லை என்றால் வேறு யாருக்கு விளங்கப் போகிறது? அபராஜிதனை மீண்டும் சந்திக்கும்போது அவன் தப்பிய விந்தையை மட்டும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அடிகள் தீர்மானித்தார்.

அடுத்த சில தினங்களில் அவர் கார்குழலியுடன் பேசிய சமயங்களிலும் இந்த விந்தையைப் பற்றி அடிக்கடி பிரஸ்தாபித்தார். கார்குழலியும் அபராஜிதனைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்ததோடு அவன் பெயரையும் அறிய விரும்பி, "அவர் யார் அடிகளாரே! சொல்லமாட்டீரா?" என்று அடிக்கடி கேட்டும் வந்தாள். அடிகளார் அதற்கு மாத்திரம் பதில் சொல்லாமல் தட்டிக் கழித்தாலும் அவள் செய்த தொந்தரவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஒரு நாள் சொன்னார்: "குழலி! இப்பொழுது என்னைக் கேட்காதே. ஒரு நாள் நீயே தெரிந்து கொள்வாய். தெரிந்தபோது நான் அவனைப் பற்றி உன்னிடம் ஏதும் சொல்லாதிருந்தது சரியென நீயே தெரிந்து கொள்வாய்," என்றார்.

அர்த்தம் புரியாமல் அடிகளாரை ஏறெடுத்து நோக்கினாள் கார்குழலி. "குழலி! அரச குமாரிகள் அரசியல் சதுரங்கப் பலகையின் காய்கள். அவர்களை யார் எதற்காக எந்தப் பக்கம் நகர்த்துவார்களோ சொல்ல முடியாது. சுய உணர்ச்சிகளை அவர்கள் துடைத்து விடவேண்டும்," என்று கூறிவிட்டு, தம் பேச்சின் முழு அர்த்தத்தையும் விளக்காமல் போய்விட்டார். அவர் அப்படிப் போய்விட்டாலும் வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட கார்குழலி ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டாள்.

அடிகளாரின் இந்த உபதேசம் நடந்த நான்கு நாட்கள் கழித்து அபராஜிதனும் காரிவளவனும் மதுரைமா நகரின் எல்லையை அடைந்து கொண்டிருந்தார்கள். காரியின் யோசனைப்படி பொன்னமராவதியில் இரண்டு நாட்கள் தங்கிக் காயத்துக்குச் சரியான சிகிச்சை செய்து கொண்டதோடு இளைப்பாறவும் செய்ததால், பழைய

வசூலை மீண்டும் பெற்றிருந்தாலும் அபராஜிதன் முகத்தில் சோகமும் ஆழ்ந்த யோசனையும் கலந்து பிரதிப லித்தன. புத்தி எங்கெங்கோ சஞ்சரித் துக்கொண்டிருந்ததால் காரியுடன் ஏதும் பேசாமலே குதிரையை நடத்தி ஞன் அபராஜிதன். சேனுதிபதியின் மனே நிலையைப் புரிந்துகொண்ட காரி யும் சம்பாஷணையைத் துவக்காமல் அபராஜிதனுக்குச் சற்றுப் பின் தங்கிக் குதிரையை மெள்ளச் செலுத்தினுன். மதுரைமாநகரை அவர்கள் அணுகிய போது பொழுது சாயும் சமயமாய் இருந்தது. மதுரையின் பெரிய கோட்டை வாசலும் அவர்கள் கண் முன்பு பிரும்மாண்டமாக எழுந்தது. அபராஜிதன் சட்டென்று குதிரையை நிறுத்திக் கோட்டை வாசலுக்குச் சற்றுத் தூரத்திலிருந்தே அம் மாநகர் மீது தன் கண்களை ஓட்டினுன்.

மனேகரமான அந்த மாலே வேளை யில், மெல்ல மெல்ல மங்கிக்கொண்டி ருந்த மஞ்சள் வெய்யிலின்மயக்கம் தரும் பிரகாசத்தில், மதுரைமாநகர் மிக ரம்மி யமாகக் காட்சி அளித்தது. பைந்தமி ழும் பாவலரும் இரண்டறக் கலந்து உறவாடியதால் எழுந்த பல இன்பக் கவிதைகளின் இருப்பிடமான மதுரை மாநகர், ஆழ்கடலிலிருந்து முதன் முதலாக எழுந்த ஒரே நிலப் பரப்பான ஜம்பூத்வீபத்தின் ஆரம்ப காலத்தி லேயே ஏற்பட்டதால் மூதூர் (பழைய ஊர்) எனப் பிரசித்தமாகி, பின்பு காலத்தின் வாக்கினிலே மதுரை என மருவி விட்டதுமான ஆதி மதுரை— அன்று இருந்ததற்கு அத்தாட்சியாக இன்றும் விளங்கும் மதுரைமாநகர், மூதூரை, மும்முறை கடல் கொண்டும் அதன் தமிழ் மக்கள் மாளாது பின்ன டைந்து வாழ இடம் கொடுத்ததால் சரித்திரத்திலும் இலக்கியத்திலும் இறவா இடம் பெற்றுள்ள மதுரை மாநகர், கண்ணன் அடி வைத்த வட மதுரைக்கு ஒரு சவாலாகவும், ஆண்ட வன் திருவிளையாடல்களாலும் அவற் ருல் மலர்ந்த அடியார்களின் உள்ளத்தி லிருந்து தெள்ளமுதென எழுந்து தீந் தமிழ்ப் பாக்களாலும் தெய்வீகம் பெற்றுத் துலங்கும் தென் மதுரை மாநகர், "நாவலம் பெரும் தீவினில் வாழ்பவர்'' என அப்பர் பெருமானும் மற்றோரும் போற்றிப் புகழ்ந்த பெரு மக்கள் வாழ்ந்த தமிழன்னையின் மடி யெனத் திகழும் மதுரை மாநகர், எட்டு

ரெண்டும் தெரியாத கெட்ட மானிட ருய்யப் பிட்டுக்கு மண் சுமந்து பிரம்படி யும் பட்டதால் ஆண்டவனும் அடி யாரும் ஒன்றே என்பதையும், சிற்று யிர்களிலெல்லாம் பேருயிர் பரவிக் கிடக்கிறதென்ற பிரபஞ்ச தத்து வத்தையும் உலகுக்கு விளக்கிக் காட் டிய எம்பெருமான் கோயில் கொண்ட மதுரை மாநகர். அர்த்தநாரீசுவரியான அம்பாளும் அடியார்களை ஆட் கொள்ள அரன் உடலிலிருந்து பிரிந்து இறங்கினளோ என ஐயுறும்படி அவ தரித்து தன் அருள் விழிகளால் அஷ்டஐசுவரியத்தையும் அளித்ததோடு அரியணையிலிருந்து அரசும் ஆண்ட தேவி மீனுட்சியின் தலைமைத் தலமாம் மதுரை மாநகர், காவியத்துக்கும் ஓவி யத்துக்கும், வாணிபத்துக்கும்

விவசாயத்துக்கும் ஆயகலை அறுபத்து நான்குக்கும் இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்த மதுரை மாநகர், வைர வைடூரியங்களும், முத்துக்களும் குவியல் குவியலாகக் கடைத் தெருக்களில் கிடந்ததால் செல்வத்துக்குப் பேர் போன மதுரை மாநகர், கற்பரசி கண்ணகி சிலம்பெறிந்து தீப்பொறி கிளப்பி, அக்கினிப் பிழம்பிலே குளிக்க வைத்ததால் தூய்மை பெற்றுத் தீயிலிட்ட தங்கம் போல் புது மெருகுடன் ஜொலிக்கும் மதுரை மாநகர், இத்தகைய புராதன நகரம் பெரிய கோபுரங்களுடனும் வானத்தைத் தொடும் கட்டிடங்களுடனும் மிக அழகாகக் கண்முன்னுல் எழுந்து நின்றதைப் பார்த்தான் அபராஜிதன்.

இப்பேர்ப்பட்ட மாநகர், தாயாதிச் சண்டையால் சீரழியப் போகிறதே என்ற நினைப்பால் மூச்சை ஒருமுறை இழுத்து விட்டு மிகுந்த ஏக்கத்துடன் காரியைப் பார்த்து, "வா. நகரத்துக்குள் போகலாம்" என்று கூறிவிட்டுக் குதிரையை நடத்தினன். கோட்டை வாசலைக் கிட்டக் கிட்ட ஊர் ஜனங்கள் பேசும் சத்தமும், வீரர்கள் ஆணையிடும் கூச்சலும், வாகனங்கள் புரண்டோடுவதால் ஏற்படும் ஒலியும் எல்லாமாகச் சேர்ந்து பேரிரைச்சலாகக் கேட்ட மதுரை மாநகர் முழு உயிருடன் சஞ்சரிப்பதைப் புலப்படுத்தியது. அபராஜிதனும் காரியும் கோட்டை வாசலை அணுகுவதைத் தூரத்திலிருந்தே பார்த்த ஓரிரு வீரர்கள் சேனுதிபதி வருகையை அறிவித்தார்கள். அடுத்த வினாடி தாரை வாத்தியங்கள் பலமாக முழங்கின. குதிரைப் படையினர் அணிவகுத்துச் சேனுதிபதியை எதிர்கொள்ள வந்தார்கள். குதிரைப் படையினரில் இருபது பேர் புடைசூழக் காரியுடன் கோட்டை வாசலை அணுகிய அபராஜிதன் கோட்டைக் கதவுகள் பொருத்தப்பட்டு சிற்ப வேலைப்பாட்டால் சிறப்பான தோற்றமளித்த இரண்டு பெரிய கருங்கல் கம்பங்களையும் ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். பார்த்ததும் சட்டென்று குதிரையை நிறுத்திக் காரியை அருகில் அழைத்து, "காரி! அதோ பார்த்தாயா?" என்று கம்பங்களின் உச்சியைக் காட்டினன்.

கம்பத்தின் உச்சி ஒவ்வொன்றிலும் நாலைந்து கழுகுகள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தன. "இதில் என்ன விந்தையிருக்கிறது?" என்று நினைத்த காரி அபராஜிதனைப் பார்த்து, "கழுகுகள் பிரபு," என்றுன். தன் குதிரையைக் காரியின் குதிரையோடு நெருக்கி, "கழுகுகளுக்கு அடியில் கவனி!" என்று கூறினன் அபராஜிதன் காரிக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாக.

அபராஜிதன் உத்தரவுப்படி கம்பத்தின் உச்சிகளைக் கூர்ந்து கவனித்த காரி அசந்துபோய் ஒருகணம் குதிரையில் விறைத்து உட்கார்ந்தான். அச்சமயம் இன்னதென்பதை அறியாத அவன் முகத்தில் கூடப் பயத்தின் சாயை வெகு வேகமாகப் படர்ந்தது.

(தொடரும்)

திரு. பக்கிரி பிள்ளை அவர்களுக்கு அன்று என்ன காரணத்தாலோ காலப் பிரமாணம் நிற்கவில்லை. முன் அல்லது பின் இப்படி வழுக்கிக் கொண்டே இருந்தது. அவர் பதறினர். ஒவ்வொரு தடவையிலும் தமது முறை வருகிறபோது இப்படி ஆகவே சுற்றிலும் தாளம் போட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களை விழித்து, "யாராவது ஒருத்தர் போட்டால் போதுமே!" என்று சீறினர். கண் குத்திப் பாம்பு போல அவரையே இலக்கிட்டிருந்த திரு. குப்புசாமி பிள்ளை உடனே, "ஏன்? எல்லாம் ஒரே மாதிரி தானே இருக்கிறது?" என்று கர்ஜித்தார். ஒருவர் தாளம் போட்டால் அவரை வசப்படுத்தி ஓட்டம், இழுப்பு இவற்றைச் சரி செய்து கொள்ளலாம். பலர் என்றால் ஓரிருவர் நின்றாலும் பிசகினாலும் மற்றவர்கள் விடமாட்டார்கள் அல்லவா?

திரு. நயினா பிள்ளை நிலைமையை உணர்ந்தார். புன்முறுவல் செய்தார். கல்யாணசுந்தரத்தின் தொடையிலே லாகவமாகக் கை வைத்துச் சமிக்ஞை செய்தார். புரிந்து கொண்ட அவர் தாளம் போடுவதைவிட்டுத் தண்ணீர் எடுப்பது போலவும் வேறு ஏதோ செய்வது போலவும் இருந்துவிட்டார். பிரதான தாளத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இயங்கிக் கொண்டிருந்த மற்ற தாளங்கள் பிரதான தாளம் நின்றதும் மெல்ல மெல்ல உள் வாங்கின. இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தவையும் சற்று நேரத்தில் ஓய்ந்தன.

திரு. பக்கிரி பிள்ளை தவில், மிருதங்கம், வாய்ப் பாட்டு முதலிய பல துறைகளில் ஈடுபட்டு எதுவும் சரிப்பட்டு வராத நிலையில் திரு. நயினாபிள்ளை அவரைத் தம்மிடம் சேர்த்துக் கொண்டு ஆதரித்தார். 'சிநேக சிஷ்யர்' என்ற முறை. கொன்னகோல் என்பது மிருதங்க வாசிப்புக்குரிய சொற்களைச் சொல்வது. அபூர்வச் செயல். கையால் பேசுவதற்கும் வாயால் பேசுவதற்கும் மற்ற விஷயத்திற்கும் இதற்கும் நேர் எதிரிடை. இங்கே வாயால் பேசுவது கடினம். போதாக் குறைக்கு, திரு. பக்கிரி பிள்ளைக்குப் பற்கள் சற்று எடுப்பு. மிகவும் வேண்டியவர்கள் அவரைச் செல்லமாக, 'பல்லுப் பக்கிரி' என்றே குறிப்பிடுவதுண்டு. லயத்தில் இடறிவிட அந்தத் தொல்லை வேறு. அவரிடம் கரை கடந்த அன்புடைய திரு. நயினா பிள்ளை இதையெல்லாம் யோசனை செய்தார்.

திடீரென்று, "உம், நான் போடுகிறேன், நடக்கட்டும்" என்று கூறித் தொடையிலே அடித்துத் தாளம் போட ஆரம்பித்தார். வாத்தியங்கள் மீண்டும் ஒலிக்கத் தொடங்கின; தொடர்ந்து மறுபடியும் பலர் தாளம் போட ஆரம்பித்தனர். திரு. நயினா பிள்ளை அவர்களைக் கையமர்த்தி அடக்கிவிட்டுத் தாம்மட்டும் தாளமிட்டார். இதையெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க, திரு. குப்புசாமி பிள்ளைக்கு எரிச்சலாய் வந்தது. அது அவர் முகத்திலே தெரிந்தது. அப்படியும்—திரு. நயினா பிள்ளை எவ்வளவோ உதவியும்—திரு. பக்கிரிபிள்ளைக்குச் சிரமமாகத்தான் இருந்தது. இதோ அதோ என்று முத்தாய்ப்புக் கட்டத்தை எட்டித் தொடுகிற தறுவாயில் திரு. நயினா பிள்ளை அவர்கள் அளவு கடந்த அருள் மனத்தோடு, 'ஆகா, ஆகா!' என்று ஆர்ப்பரித்தும், இரு தொடைகளிலும் பிரமாத ஓசை யெழுப்பித் தாளமிட்டும், கைத்தாளம் போட்டும் ரகளை செய்து, முத்தாய்ப்புக்கு முன்னதாகவே படபடவென்று கரகோஷம் செய்து மூடி மறைத்துத் தனியை முடித்துப் பல்லவி எடுத்துவிட்டார்!

திரு. குப்புசாமி பிள்ளையின் முகத்திலிருந்த கடுமை மாறி முறுவல் பூத்தது. திரு. நயினா பிள்ளையை நோக்கி, "உங்கள் உள்ளம் மிகப் பெரிது!" என்று புகழ்ந்து பாராட்டினர்.

[இதை உரைத்தவர் திரு. என். கல்யாணசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்.]

12. அதிர்ச்சியும் ஆத்திரமும்

கம்பங்களின் உச்சிகளில் உட்கார்ந்திருந்த கழுகுகளுக்குச் சற்றுக் கீழே கண்ணைச் செலுத்திய காரியின் முகத்தில் பயச்சாயையைக் கண்ட அபராஜிதன் உடலிலும் நடுக்கம் .ஒன்று ஒரு கணம் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. . சொல்லவொண்ணு அருவருப்பாலும் துக்கத்தாலும் ஏற்பட்ட அந்த நடுக்கத்தைக் கண்மூடிக் கண் திறக்கும் நேரத்தில் உதறிவிட்ட அபராஜிதன் தன் கண்களைக் காரியினின்று அகற்றி. கம்பங்களின் மேல் சஞ்சரிக்க விட்டான். கழுகுகள் கூட்டம் கூட்டமாக உட்கார்ந்துகொண்டு கம்பங்களின் உச்சிகளில் ஈட்டிகளின் முனைகளில் செருகப்பட்டிருந்த இரண்டு தலைகளைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தன. இன்னும் சிலகழுகுகள் கம்பங்களுக்கு மேல் வட்ட மிட்டுத் திடீரெனத் தலைகளுக்காகக் கீழ் நோக்கிப் பாய்ந்து ஒரு கொத்துக் கொத்திவிட்டு மீண்டும் உயரப் பறந்தன. அப்படித் திடீர்ப் பாய்ச்சலில் தலைகளைக் கொத்த வந்த கழுகுகளை, ஏற்கெனவே கம்ப உச்சிகளிலிருந்த கழுகுகள் எதிர்த்துச் சிறகாலடித்துக் கொத்திக் கூவின. இத்துடனில்லாது கழுகுகளை எதிர்க்கத் திறனில்லாத காக்கைக் கூட்டங்களும் ஏராளமாகச் சுற்றிப் பறந்தும் கம்பங்களுக்குக் கீழே சிந்தும் மாமிசத்தை உண்ணக் குறுநடை போட்டும், சாய்வாகப் பார்த்தும் தத்தித்தத்தி ஓடியும், கூச்சலிட்டுக் கொண்டுமிருந்தன. கம்ப உச்சிகளில் கூட்டமாக உட்கார்ந்திருந்த கழுகுகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்த தலைகளிரண்டும், இடையிடையே கழுகுகள் விலகி உயரப் பறந்தபோது ரத்தமொழுக, சாயந்திரத்து வெயிலில் மிகப் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்ததோடு, கீழே யிருந்தவர்களை உக்கிரமாக உற்றும் பார்த்தன.

யுத்தங்களில் ஆயிரமாயிரம் தலைகள் உருண்டதைக் கண்களால் பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட பாண்டிய சேனாதிபதியின் உள்ளத்தில்கூட அந்த இரு தலைகள் பேரச்சத்தை விளைவித்தன. 'இன்னுமா பாண்டிய நாட்டைக்

காப்பாற்ற முன்வரமாட்டீர்கள்' என்று அத்தலைகள் தன்னை நோக்கிக் குற்றம் சாட்டி வெறுப்புடன் விழிப்பது போலிருந்தது அபராஜிதனுக்கு. நீலமலைச் சரிவில் தன்னுடன் போரிட்ட நிஷதராஜன் தலையும், வங்கார முத்தரையன் தலையும் கம்பங்களின் உச்சிகளில் காட்சியளித்ததைப் பற்றி ஒரு வினாடி யோசித்த அபராஜிதனுக்கு இத்தனை பெரிய படைத் தலைவர்களின் தலையைச் சீவிவிட்ட வீரபாண்டியனுக்குத் தனது தலையையோ, காரியின் தலையையோ சீவுவது ஒரு பிரமாத காரியமல்ல என்று சந்தேகமறத் தெரிந்தது. இந்த நிலையில் மதுரைக்குள் போவது உசிதமா என்றுகூட ஒரு வினாடி எண்ணினான். ஆனால் அந்த எண்ணத்தை மறு கணமே உதறிவிட்டுக் கோட்டைக்குள் குதிரையைச் செலுத்தினான். நண்பர் இருவர் தலையையும் பார்த்ததிலிருந்து மனத்தில் அமைதியை இழந்துவிட்ட காரி ஏதும் பேசாமல் சேனாதிபதியின் அருகிலேயே தன் குதிரையைச் செலுத்தினான். அத்தனை அமைதியிலும் மதுரையின் பேரிரைச்சல் அவர்களைத் தாக்கிக் குற்றம் சாட்டுவதுபோல் மிகப் பலமாக எழுந்து கொண்டிருந்தது.

மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட மாவீரனாதலால், ஒவ்வொரு கோட்டை வாசலிலும் சேனாதிபதிக்கு வரவேற்புப் பிரமாதமாயிருந்தது. காவலுக்காக நிறுத்தப்பட்டிருந்த யானைகள் துதிக்கைகளைத் தூக்கி வணங்கியதோடு சந்தோஷமாகக் கூச்சலும் போட்டன. குதிரைகள் மீது காத்து நின்ற வீரர்கள் வாட்களைத் தாழ்த்தி வணங்கினார்கள்.

சேனாதிபதியும் அவனைத் தொடர்ந்து வந்த சிறு குதிரைப் படையும் உட்புகுவதற்காகக்கோட்டைக் கதவுகளை அகலத் திறந்த காவலாளிகள் தலைகளை வணங்கி, சேனாதிபதி அப்புறம் செல்லும் வரை நின்ற இடத்திலேயே மரியாதையாக நின்றார்கள். வீதிகளில் அபராஜிதனைக் கண்ட சிறுவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் கூச்சல் போட்டார்கள். வீட்டுத் திண்ணைகளில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் எழுந்து நின்றார்கள். அபராஜிதன் வருவதற்கான தாரை முழங்கப் பட்டதால் மாடிக் கைப்பிடிச் சுவர்களில் வந்து கூடிய மங்கையர் அபராஜிதனைச் சுட்டிக் காட்டி ஏதேதோ பேசிக்கொண்டார்கள். சிலர் வெட்கத்துடன் சிரித்தார்கள். புஷ்பக் கடை வீடுகளில் அபராஜிதன் மீது மலர்கள்வாரி வீசப்பட்டன. சுற்றிலும் வீரர்கள் அணிவகுத்து வந்ததால் கிட்டே அவனை அணுக முடியாமல் தவித்த பூ விற்கும் சிறுமிகள் தங்கள் கையிலிருந்த செண்டுகளை அவன் மீது விட்டெறிந்தார்கள். எதற்கும் அஞ்சாத, உயர்ந்து சிவந்த யவனர்கள் கூட மிக வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த தங்கள் வாகனங்களை ஓரமாக நிறுத்தி இறங்கி நின்று தலைதாழ்த்திச் சேனாதிபதிக்கு வழிவிட்டார்கள். மக்களின் வாழ்த்துக்கள் நாலாபுறத்திலும் ஒலிக்க மன்னனைவிட மிகச் சிறப்பாக மதுரை மாநகரத்தின் வீதிகளில் சென்ற அபராஜிதன் எதற்கும் காது கொடாமலும், கண்ணைத் தூக்கி யாரையும் கவனிக்காமலும் விடுவிடென்று குதிரையை நடத்தித் தன் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தான். குதிரையிலிருந்து இறங்கியதும் சேணத்தைக் குதிரை முதுகிலெறிந்து விட்டு யாரிடமும் பேசாமல் காரி பின் தொடர மாளிகைக்குள் நுழைந்தவன், நேராகத் தனது அந்தரங்க அறைக்குள் சென்று உடையைக் கூடக் களற்றாமல் மஞ்சத்தில் தடாலென்று உட்கார்ந்து நீண்ட நேரம் ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கு ஆளாகிவிட்ட அபராஜிதனும் உட்காராமல் அவனுக்கு எதிரே உலாவிக்கொண்டிருந்த காரிவளவனும் வெகு நேரம் வரை எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகவே இருந்தார்கள். கடைசியில் மௌனத்தைக் கலைத்த காரிவளவன் வார்த்தைகளில் விவரிக்க இயலாத வருத்தம் தோய்ந்து கிடந்தது.

"இரண்டு மாபெரும் வீரர்களை பாண்டி நாடு இழந்துவிட்டது பிரபு!" என்று சொல்லிக் காரி பெருமூச்செறிந்தான்.

அதுவரை பேசாமலிருந்த அபராஜிதன் மெள்ள அவனை நோக்கித் தன் கண்களை உயர்த்தி, "அதுவும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்..." என்றான்.

"எந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் பிரபு?" என்று காரி மெள்ளக் கேட்டான்.

"பாண்டிய நாட்டைக் காப்பாற்ற ஒவ்வொரு வீரனும் தேவையான இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்! சிங்கள வீரர்களின் அடிகளில் சிக்கித் தத்தளிப்பதால் பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றி யுத்த மேகங்கள் சூழும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்" என்று சொல்லிய அபராஜிதன் மஞ்சத்தை விட்டெழுந்து அறையில் அங்கு மிங்கும் சற்று நேரம் உலாவினான்.

"பிரபு! எனக்கு ஒரு சந்தேகம்..." என்று ஆரம்பித்தான் காரி.

"என்ன காரி?"

"நிஷதராசனும் முத்தரையனும் கொல்லப்பட்டிருப்பதால் சதியைப் பற்றிய விஷயம் மன்னனுக்குத் தெரிந்துதானே இருக்கவேண்டும்?"

"ஆம்."

"அப்படியிருந்தும் நம்மை ஏன் ஊருக்குள் நுழைந்தவுடனே கைது செய்யவில்லை?"

"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. அது மாத்திரமல்ல காரி. நாம் இரண்டு நாட்கள் பொன்னமராவதியில் இருந்திருக்கிறோம். அங்கு இதைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபமே இல்லையே?"

"ஆமாம் பிரபு! விஷயத்தை ரகசியமாக வைத்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது," என்று காரியும் கூடப்பாடினான்.

"கொலை செய்யப்பட்ட விஷயம் தெரிய நியாயமில்லை. சிரச்சேதம் இன்று காலையில்தான் நடந்திருக்கிறது. நாம் வருவதற்குச் சற்று நேரத்துக்கு முன்புதான் கோட்டை வாசலில் தலைகள் குத்தி நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன."

"அது எப்படித் தெரிந்தது உங்களுக்கு?"

"தலைகளை வெட்டி ஒரு நாழிகைக்கு மேல் ஆகியிருந்தால், துர்நாற்றம் கிளம்பியிருக்கும் தவிர, தலைகள் அடையாளம் தெரியும்படியான நிலையில் கழுகுகளும் விட்டு வைத்திருக்காது."

முன்கதைச் சுருக்கம்

சிங்களத்துத் தண்டநாயகனான இலங்காபுரனின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கிறது தமிழ் நாடு. மதுரை மன்னன் வீர பாண்டியன், இலங்காபுரனின் மருமகள் மாதவியிடம் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருக்கிறான். குறு நில மன்னனான கண்டதேவ மழவராயனும், இலங்காபுரனால் துரத்தப்பட்ட குலசேகர பாண்டியனும் அவர்களுக்கு எதிராகச் சதி செய்து வருகிறார்கள். மழவராயனின் மகள் கார்குழலியை மணக்குமாறு கருணாகரத் தேவன், நிஷதராசன், வங்கார முத்தரையன், காரிவளவன் ஆகியோர் கூறும் யோசனையை வீர பாண்டியன் ஏற்கவில்லை. எனவே, சேனாதிபதி அபராஜிதனுடன் அந்த நால்வரும் மேற்கொண்டு செய்யக்கூடிய காரியம் பற்றித் திட்டமிடுகிறார்கள். திடீரெனத் தாக்குகின்றனர் சிங்கள வீரர்கள். காயத்துடன் தப்பிச் செல்லும் அபராஜிதன் இலங்காபுரனிடமே சிக்குகிறான். அவன் மருமகள் மாதவியையும் காண்கிறான். அவர்களிடமிருந்து தப்பி, காரிவளவனுடன், மழவராயனின் மகள் கார்குழலி வசிக்கும் கன்னிமாடத்தருகே ஓடுகிறான். அங்கே சிவானந்த அடிகள் என்ற துறவியும், கார்குழலியும் அவர்களுக்கு உதவி செய்து, ஆண்கள் புகக் கூடாத இடமான கன்னி மாடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். அடிகளார் மட்டுமே அபராஜிதனை இன்னாரென அறிந்திருக்கிறார். கன்னி மாடத்துக்கு வந்து சேரும் கார்குழலியின் தந்தை மழவராயனுக்கும், அவன் நண்பன் குலசேகர பாண்டியனுக்கும் அபராஜிதன் தங்கியிருப்பது தெரியா வண்ணம் மறைக்க அடிகளார் பெரும்பாடுபடுகிறார். காரியும் அபராஜிதனும் அங்கிருந்து தப்பிச் சென்று, மதுரைமா நகரை அடைகிறார்கள். கோட்டை வாசலில், ஏராளமான கழுகுகள் பறப்பதைக் கண்டு இருவரும் வியப்புற்றுப் பார்க்கிறார்கள். அந்தக் காட்சி அவர்களைத் திடுக்கிட வைக்கிறது.

சேனாதிபதியின் ஊகம் சரிதானென்பதைக் காரிவளவனும் ஒப்புக்கொண்டாலும், சதி வெளியாகியிருக்கும் பட்சத்தில் தங்களிருவரையும் ஏன் கைது செய்யவில்லை என்பது மாத்திரம் அவனுக்குச் சற்றும் புரியாமலிருக்கவே அபராஜிதனைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்கும் தோரணையில் திரும்பினான். அவன் மனத்தில் ஓடிய எண்ணங்களை முன்னமேயே புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன், "காரி! இதில் ஏதோ பெரிய மர்மமிருக்கிறது," என்றான்.

"என்ன மர்மம் பிரபு?" என்று காரி வினவினான்.

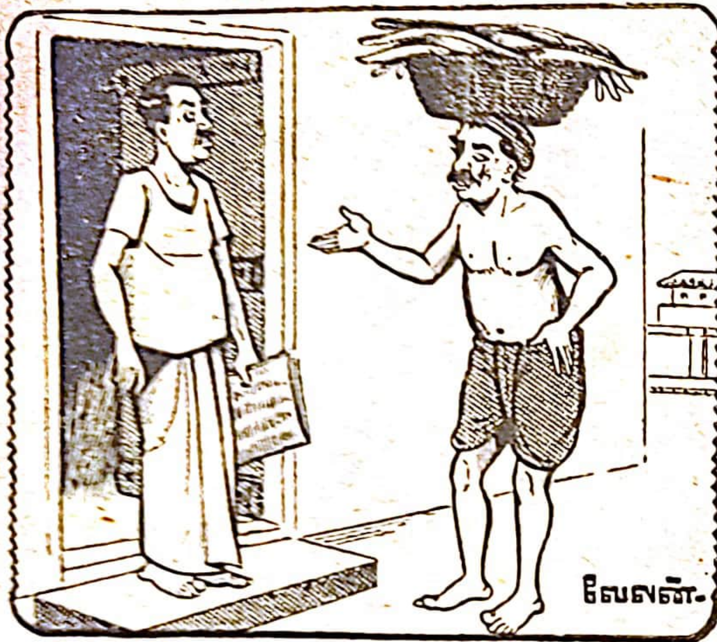
"நீல மலைக் குடிசையில் நான் கூறியபடி சதியின் விஷயம் மன்னனுக்குத் தெரிந்தேயிருக்கிறது. அப்பொழுது ஊகத்திலிருந்த சதி ரகசியம், நிஷத ராசனும் முத்தரையனும் சிங்கள வீரர்களால் பிடிக்கப்பட்டபின் வெட்டவெளிச்சமாயிருக்க வேண்டும்..." என்ற அபராஜிதனை இடைமறித்த காரி, "ஏன்? விசாரணையின்போது நிஷதராசனும், முத்தரையனும் வாயைத் திறந்திருப்பார்களென்று நினைக்கிறீர்களா?" என்று வினவினான்.

"இல்லை காரி! அவர்களிடமிருந்து ஒரு வார்த்தைகூட வெளி வந்திருக்காது. ஆனால் சந்தர்ப்பங்களைத்தொகுத்துப் பார். நீலமலைச் சரிவில் சிங்கள வீரர்கள் நம்மை மடக்கியிருக்கிறார்கள். போரிட்ட நால்வர் யாரென்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அடுத்தபடி இலங்காபுரனிடம் நாம் சிக்கிக்கொண்டோம். அவனுக்கும் சதியில் நமது பங்கு என்னவென்பது நன்றாகத் தெரியும். நம்மைக் கைது செய்யப் பாண்டிய வீரர்களையே ஏவியிருக்கிறான். நமக்கு எதிராக அவர்கள் சாட்சியமும் இருக்கிறது. இத்தனையிருந்தும். நம்மை ஏன் சுதந்திரமாக விட்டிருக்கிறார்கள்? சுதந்திரமாக விட்டதோடு மாத்திரமல்லாமல் வழக்கப்படி என்ன ஆடம்பரமான வரவேற்பளித்திருக்கிறார்கள் பார்த்தாயா?" என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

அபராஜிதனுடைய காரணங்கள் மிகச் சரியானவையாயிருந்தபடியால் பதிலேதும் சொல்லத் தெரியாமல் திகைத்தான் காரி. கேள்விக்குச் சரியான பதில் சிந்தனையில் எழாது போகவே அடுத்துச் செய்யவேண்டியதைப் பற்றிக் கேட்கத் தொடங்கி, "நாம் மேற்கொண்டு செய்யவேண்டியது என்ன?" என்றான்.

"முதலில் நீ தப்பிவிட வேண்டும் காரி."

காரியின் முகத்தில் அதுவரையிருந்த அச்சம் நீங்கி ஆச்சரியம் படரத் தொடங்கியது. "ஏன்? என் உயிர்

"இந்தாப்பா! கூடையை இறக்கு!"

"வேணும் சாமி! அம்மா அநியாயமாய் விலையைக் குறைச்சுக் கேட்பாங்க!"

"அம்மா வெளியே போயிருக்காங்க, அப்பா! சும்மா இறக்கு!"

"நீங்க கடன் சொல்லுவிங்க சாமி! வேணும்!"

மட்டும் என்ன வெல்லமா?" என்று கேட்டான்.

"உயிர் வெல்லமில்லைதான் காரி. ஆனால் உயிரைத் தப்புவிக்க மார்க்கமிருக்கும்போது அதை விட்டுவிடப் பிரயத்தனப்படுவது முட்டாள்தனம்," என்று அபராஜிதன் சொன்னான்.

"நீங்கள் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?" என்று காரி அடுத்தபடி வினவினான்.

"இங்கேயே இருப்பதாக உத்தேசம்."

"ஏன், தங்கள் உயிரைப் போக்கிக்கொள்வது மட்டும் புத்திசாலித்தனம் போலிருக்கிறது," என்று தன் நகைச்சுவையைக் காட்டத் தொடங்கியதும், அதுவரை வருத்தத்துடனிருந்த அபராஜிதன் இதழ்களிலும் மெல்லப் புன்சிரிப்புத் தவழலாயிற்று. 'அதற்காகச் சொல்லவில்லை காரி. பெரிய மனிதர்கள் செய்தால் மட்டும் அறிவீனச் செய்கை அறிவுச் செய்கையாக மாறிவிட முடியுமா? நீ இங்கிருப்பதால் ஆபத்திருக்கிறது. எனக்கு அத்தனை ஆபத்தில்லை," என்று விளக்கினான். காரிக்கு அபராஜிதன் செய்த விளக்கத்தின் அர்த்தம் புரியவில்லை. ஆகவே, "ஏன்? என்ன காரணம்?" என்று கேள்வியொன்றை வீசினான்.

"என் அந்தஸ்துதான் காரணம். நான் மன்னர் குலத்தில் பிறந்தவன். மன்னனுக்கு அடுத்தபடியாக முடிசூடக் கூடியவன். தவிர..."

"தவிர?"

"மன்னனைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாக மக்களால் நேசிக்கப்பட்டவன்."

"அதனால் தங்களை மன்னன் சும்மா விடுவானென்று நினைக்கிறீர்களா?"

"மன்னன் என்னைச் சும்மா விடாவிட்டாலும், என்னைத் தொட மன்னனை இலங்காபுரன் அனுமதிக்கமாட்டான். என்னைத் தொட்டால் என் படை வீரர்கள் சீறி எழுவார்களென்பது இலங்காபுரனுக்குத் தெரியும்," என்றான் அபராஜிதன்.

"பிரபு! தங்கள் வீரர்களைப்போல் இரட்டை மடங்கு சிங்கள வீரர்களை மதுரையிலேயே இலங்காபுரன் தங்க வைத்திருக்கிறான். ஆகையால் தங்களைக் கொன்று படை எழுச்சியையும் சமாளிக்கத் தயங்கமாட்டான்," என்று காரி தீர்மானமாகச் சொன்னான்.

காரி சொன்ன வார்த்தைகளில் எத்தனையோ உண்மையிருந்ததைக் கவனித்தாலும், அபராஜிதன் தன் தீர்மானத்திலிருந்து எள்ளளவும் மாற மறுத்துவிட்டான். "காரி! நமது இரு நண்பர்களும் கொல்லப்பட்ட தகவல்களை நான் பூர்ணமாக அறியும் வரையில் தலைநகரிலிருந்து அகலமாட்டேன். பாண்டி நாட்டின் இரு சிறந்த படைத் தலைவர்களின் தலைகளைப் பலி கொண்ட தேவி மீனாக்ஷிக்கு என் தலையையும் பலி கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையிருந்தால் அப்படியே நடக்கட்டும்," என்றான்.

"பிரபு! மரணத்தில் கூடத் தாரதம்மியம் பார்க்கிறீர்களே?" என்றான் காரி.

"மரணத்தில் தாரதம்மியமா?"

"ஆமாம் பிரபு! கோட்டை வாசல் கம்பத்திலொன்றில் தங்கள் தலை உட்கார்ந்திருக்கும்போது சரிசமமாக அடுத்த கம்பத்தில் என் தலையிருப்பது தங்களுக்குப் பொறுக்கவில்லையே?"

"அதல்ல காரி விஷயம். உன் தியாக சக்தியைக் குறைத்துக் கூறவில்லை. இப்பொழுது நீ தலைமறைவாயிருக்க வேண்டிய அவசியமிருக்கிறது."

"என்ன அவசியம்?"

"நாட்டின் அவசியம். மன்னன் என்னைக் கொல்லத் துணிவானென்று நான் நினைக்கவில்லை. அப்படி நான் தப்பி நீ மட்டும் இறந்து போனால் நாடிருக்கும் இந்த நிலையில் எனக்கு உற்ற துணையாய் நிற்கக் கூடிய ஒரு உப தலைவனை இழப்பேன். அத்தகைய நஷ்டத்துக்கு நான் தயாராயில்லை," என்று அபராஜிதன் கூறினான். அபராஜிதன் பேச்சு மனத்துக்கு பெரு மகிழ்ச்சியை அளித்தாலும் அபராஜிதனை ஆபத்தில் தனித்துவிட்டுச் செல்ல காரி சம்மதிக்கவில்லை. ஏதோ சாக்குகள் சொல்லிப் பார்த்தும், அபராஜிதன் கேட்க மறுத்ததுமின்றி நீண்ட நேரம் சாவதானமாகத் தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தவன் திடீரெனக் கோபத்துடன் தன் குரலையும் உயர்த்தினான். இடையிலிருந்த வாளைச் சரேலென உருவி எதிரே இருந்த தேவி மீனாக்ஷியின் படத்துக்கு எதிராக நீட்டி, "காரி! என் அன்னை மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். நிஷதராசனையும், முத்தரையனையும் கொன்றவன் யாராயிருந்தாலும் சரி, அவனைப் பழி வாங்காமல் விட மாட்டேன். எந்தக் கோட்டை வாசலில் அந்த மாபெரும் வீரர்கள் தலைகள் இருக்கின்றனவோ அதே இடத்தில் அவர்களைக் கொன்றவர்களின் தலைகளையும் வெட்டி மாட்டுவேன். நமது நண்பர்களின் தலைகளைச் காகத்துக்கும் கழுகுக்கும் எவர்கள் இரையாக்கினர்களோ அவர்கள் தலைகளையும் காகமும் கழுகும் கண்ணால் கொத்துவதை என் கண்களைக் கொண்டுப் பார்க்கும் வரை என் மனம் ஒரு நிலைக்கு வராது. இது சத்தியம் காரி, சத்தியம்!" என்று உணர்ச்சி மேலிட்டுப் பெரிதாகக் கூவினான். அதைத் தொடர்ந்து பெரிதாக உயர்ந்து நின்ற அந்த மாளிகைச் சுவர்களும், "இது சத்தியம் காரி, இது சத்தியம்," என்று நாலா பக்கத்திலிருந்தும் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தன.

திடீரென உணர்ச்சி வசப்பட்ட சேனாதிபதியைப் பயபக்தியுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் காரி. அபராஜிதன் மேலும் சொன்னான்: "நிஷத ராசன் முத்தரையன் விசாரணையில் என்ன நடந்தது என்ற தகவல்கள் பூராவும் நான் அறியும் வரையில் இந்த மதுரையை விட்டு அகல மாட்டேன். இதோ பக்கத்தறையில் நான் நகர சோதனைக்குச் செல்லும்போது அணியும் மாறுவேட உடைகள் இருக்கின்றன. அவற்றிலொன்றை அணிந்து மதுரையை விட்டுப் போய், பொன்னமராவதியில் காத்திரு. நான் சீக்கிரம் உனக்குத் தகவல் அனுப்புகிறேன். ஒரு வேளை மன்னன் என்னை வெட்டிப் போட்டால் உடனே நீ நிஷதராசன் முத்தரையன் படைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு சோழ நாட்டுப் படையுடன் இணைந்து இலங்காபுரனைப் பழி வாங்கப் பார்..." என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போகையில் படை வீரனொருவன் அறைக்குள் புகுந்து, "பிரபு! மன்னரிடமிருந்து தூதுவன் வந்திருக்கிறான். மன்னர் தங்களை உடனே பார்க்க வேண்டுமாம்," என்று அறிவித்தான்.

"இதோ வருவதாகச் சொல்," என்று அவனை அனுப்பிய அபராஜிதன், "காரி! அழைப்பு வந்துவிட்டது. என் உத்தரவுப்படி நட. எதிர்த்து எதுவும் பேசாதே," என்று அவசரமாகக் கூறிவிட்டு, கையிலிருந்த வாளை மீண்டும் உறையில் போட்டுக்கொண்டு அறையிலிருந்து வெகு வேகமாக வெளியே சென்றான்.

அபராஜிதன் அரண்மனை வாயிலை கடந்தபோது இருட்டிச் சற்று நேரம் தான் ஆகியிருக்கும். அதற்குள்ளாக மன்னவரின் அரண்மனை ஏராளமான விளக்குகளுடன் ஜாஜ்வல்லியமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. ஏராளமான காலாட்படையினர் வாசலில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள். குதிரைப்படை வீரர்களும் குதிரைகளை அங்குமிங்கும் செலுத்திக் காவல் புரிந்தார்கள். கையில் பந்தங்களை ஏந்திய யவனர்கள் மாளிகையைச் சுற்றிப் பல இடங்களில் நின்று, போகிறவர்கள் வருகிறவர்களுக்கு வெளிச்சம் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். பிரம்மாண்டமான தூண்களுடன் எழுந்து நின்ற முன்

அரங்கில் பிற நாட்டுத் தூதர்களும், இதரரும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். விதவிதமான ஆடைகளை அணிந்த பாண்டியநாட்டுப் பணிமக்களும், யவனப் பணிப் பெண்களும் தீபங்களை ஆங்காங்கு ஏற்றிக்கொண்டு, இந்திர சபையில் உலாவும் அப்ஸரஸ்களைப் போல் காட்சியளித்தார்கள். அவ்வப்பொழுது வெற்றிகொண்ட யுத்தங்களில் எதிரிகளிடமிருந்து பழைய பாண்டிய மன்னர்கள் கைப்பற்றிய கேடயங்களும், வாட்களும், கவசங்களும் தூண்களில் பொருத்தப்பட்டு, விளக்குகளின் ஒளியில் மின்னிக்கொண்டிருந்தன.

சுவர்களில் ஆங்காங்கு தீட்டப்பட்ட வர்ணச் சித்திரங்களும், அமைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளி, பொன், முத்து, இவற்றால் செய்யப்பட்ட பதுமைகளும் கண்ணைப் பறித்தன.

இத்தகைய முன் மண்டபத்தையும், இதுபோன்ற இன்னும் பல மண்டபங்களையும் கடந்து, பழையகால முறைப்படி வெள்ளை வைக்கப்பட்டிருந்ததால் வழவழ வென்றிருந்த மாடிப் படிகளில் ஏறி மன்னனைப் பேட்டி காணும் அறையை அடைந்தான் அபராஜிதன். அவன் வந்திருப்பதை அரசனுக்கு அறிவிக்கச் சென்ற காவலன் வெகுசீக்கிரம் திரும்பிவந்து, "மன்னர் தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறார்," என்று கூறி அவனை உள்ளே அனுப்பினான். எவ்வளவோ உணர்ச்சிகள் இதயத்தைத் தாக்க உள்ளே நுழைந்த அபராஜிதனுக்கு அறைக்குள்ளே பெரிய அதிர்ச்சியொன்று காத்திருந்தது.

அங்கு மன்னன் இல்லை. மன்னன் இல்லாததே சேனாதிபதிக்குப் பேராச்சரியமாயிருந்ததென்றால் மன்னன் உட்காரவேண்டிய மஞ்சத்தில் இன்னொருவர் உட்கார்ந்திருந்தது அவனுக்குப் பேரதிர்ச்சியை விளைவித்தது. தவிர, பெரும் பாண்டியர்கள் உட்கார்ந்து பிறநாட்டு தூதுவருக்கெல்லாம் பேட்டி கொடுத்த அந்த ஸ்தானத்தில் உட்காரத் துணிந்த பேர்வழியைக் கண்டதும் அபராஜிதன் உள்ளத்தில் அதிர்ச்சியுடன் ஆத்திரமும் கலந்துகொண்டது. அவன் வலக் கையும் கச்சையில் கட்டியிருந்த வாளை நோக்கி எழுந்தது.

(தொடரும்)

13. மாதவியின் கனவு !

மக்களுக்காக மகத்தான தியாகங்களைச் செய்து சரித்திரத்தில் சாசுவதமான இடம் பெற்றுவிட்ட பெரும் பாண்டிய மன்னர்கள் அமர்ந்த அரியணையில், மல்லிகைக் கொடி விழுந்து கிடந்தது போல் மிக ஒய்யாரமாகச் சாய்ந்து கொண்டிருந்தாள் மாதவி. வெய்யில் காலம் ஆரம்பித்து விட்டபடியால் பகலின் வெப்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ளச் சாயந்திரம் ஸ்நானம் செய்து புதுப் பட்டாடை கட்டிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சிங்களத்துப் பைங்கிளி தெய்வ ரம்பை போல் கண்ணைப் பறிக்கும் அழகுடன் விளங்கினாள். சற்று அகலமாக இருந்த அரியணையில் நேராக உட்காராமல் பாதி ஒருக்களித்தும், பாதி சாய்ந்தும் படுத்திருந்ததால் சாதாரணமாகவே எழிலை எடுத்துக் காட்டும் அவள் உடல் ஆங்காங்கு எழுந்தும் தாழ்ந்தும் தனது கவர்ச்சியை ஆயிரம் ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாகப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அரியணையின் கோடியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிங்கத் தலைகளில் ஒன்றை அவள் இடக்கை பிடித்துக்கொண்டிருந்ததால், வளைந்த இடுப்புக்கும் கைக்கும் இடை வெளி அதிகமாக ஏற்பட்டதோடு சேலை சற்று நகர்ந்தும் கிடந்தது. அன்று மாதவி பிரமாதமாக அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தாள். வைரமும் கெம்பும் மாறி மாறி வைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த வங்கியொன்று வலக்கையை அலங்கரித்தது. நவரத்தின முகப்புடன் கூடிய கல்லிழைத்த ஒட்டியாணம் ஏற்கனவே குறுகலாயிருந்த அவள் இடையை இன்னும் அதிகமாக இறுக்கிப் பிடித்திருந்தது. முன்னுச்சியில் சின்னஞ்சிறு பின்னலில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வைரச் சுட்டி அறை விளக்குகளின் ஒளியில் பச்சை, சிகப்பு, நீலம் எனப் பலவித வர்ணங்களைக் கிளப்பிவிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவள் நீண்ட குழல் ஐந்தாறு கால்களாக எடுத்துப் பின்னிக் கட்டப்பட்டு அவற்றின் இடையே விலை மதிக்க முடியாத திருகுப்பூவும் அழுத்தப்பட்டிருந்ததால், சூரிய அந்தப் பின்னணியில் பிரமாதமாக ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பின்னல் கூட்டத்திலே வைக்கப்பட்டிருந்த முல்லைச் சரங்களின் வெளுப்பு திருகுப் பூவின் ஜொலிப்போடு போட்டி போட்டது. தமிழர்களின் நெசவுத் திறனுக்கு அடையாளமாக விளங்கிய பட்டுச் சேலை இத்தனை ஆபரணங்களையும் தோற்கடித்துக்கொண்டு நானாவித வர்ணங்களுடன் வழவழப்பான அவள் அங்கங்களையெல்லாம் தடவிச் சென்று மறைத்து, இயற்கையான எழிலை என் மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்தது. பார்ப்பவர் மனத்தை அப்படியே பறித்துக் கொள்ளும்படியான நிலையில் சாய்ந்து கிடந்த மாதவி, அபராஜிதன் மனத்தை மட்டும் அந்தச் சமயம் கவரச் சக்தியற்றவளானாள்.

மன்னனைக் காண அவசரமாக உள்ளே நுழைந்து மாதவியைக் கண்ட அபராஜிதன் அவள் அழகைக் கண்டு கண நேரம்தான் மலைத்தான். அவள் சாய்ந்து கொண்டிருந்தது பாண்டிய மன்னர்களின் அரியணை என்பதைக் கண்டதும் அவன் மலைப்பு அரை வினாடியில் விலகிக் கோபத்துக்கு

என்று சிலர் என் மனைவிக்கு வேஷம் ஒதுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! ஆனால் என் மனைவியினால் துயரமாகவும், ஹாஸ்யமாகவும் வெகு சிறப்பாக நடிக்க முடியும் என்பது என் எண்ணம்.

என் மனைவி மாதுரி, வீட்டில் ஒரு சுற்றும் பெண் புலி. சில சமயங்களில் சீறும் புலி என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஏதாவது ஓர் அற்பக் காரணத்துக்குக்கூடக் கோபம் வந்து சற்று நேரம் உலுக்கி எடுத்து விடும் அவளை. அந்த நேரம் பார்த்து, ஒதுங்கிக் கொடுத்து விடுவதுதான் என்னுடைய சுபாவமாக இருந்து வருகிறது!

மாதுரி, வீட்டில்தான் 'மேக்அப்' போட்டுக்கொள்வது வழக்கம். எப்படிப்பட்ட வேஷமாக இருந்தாலும் அதை நன்றாக மனத்தில் சித்திரித்துக்கொண்டு தானே நன்கு சிங்காரித்துக்கொண்டு படப்பிடிப்புக்குச் செல்லும் பழக்கத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இது சம்பந்தமாக வேறு எவருடைய மாற்று யோசனையையும் என் மனைவி ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாள். தன்னுடைய மேக்அப்பில் அவ்வளவு நல்ல பயிற்சி அவளுக்கு.

என்னுடைய தமிழ்தான், என் மனைவிக்கு முன்பெல்லாம் வீட்டில் ஹாஸ்ய விருந்தாக இருந்து வந்தது. இப்பொழுது நான் எவ்வளவோ நன்றாகத் தமிழ் பேசுவதாக அவள் எனக்கு 'சர்டிபிகேட்' கொடுத்து விட்டாள். நாங்கள் வீட்டில் தமிழ், இந்தி, வங்காளி ஆகிய மொழி களில் சம்பாஷிப்பது வழக்கம்.

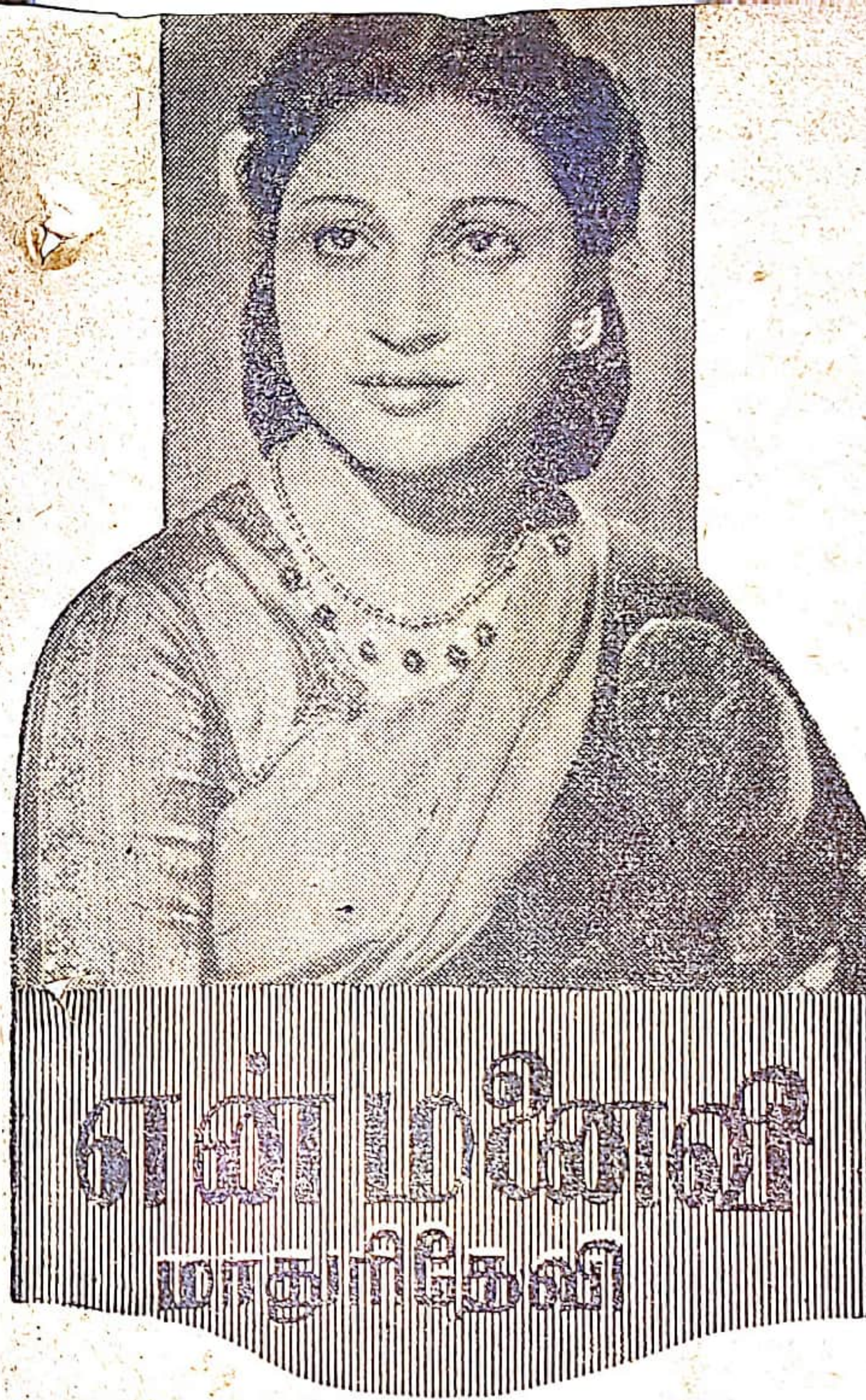
இரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் என் மனைவி எனக்கு அன்புக் கட்டளை ஒன்று இட்டாள். "எத்தனையோ பேர் வடநாட்டுக் கதைகளைத் தமிழில் படமாக எடுக்கிறார்கள். கதை என்றால் வடக்கே விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடுகிறார்கள். நீங்கள் வடநாட்டுக்காரராக இருக்கிறீர்களே, எங்கே எழுதுங்கள் ஒரு கதை. நாமே படமெடுத்துவிடுவோம்!"

இப்படிச் சொன்னவுடன் அயர்ந்துவிடவில்லை நான்! ஒப்புக்கொண்டேன். கதை ஒன்று சிருஷ்டித்தேன். அதுதான் 'ஆசை அண்ணா அருமைத் தம்பி'யாகப் படமாயிற்று. படம் எங்களுடையதே. நன்றாக ஓடியது.

எங்கள் வீட்டில் குழந்தைகள் கிடையாது. என் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு உறவினர் எவர் வந்தாலும் அவளுக்குப் பிடிக்காது. அவளுடைய உறவினர்கள் வருவதையும் அவ்வளவாக விரும்புவது இல்லை அவள்!

என் மனைவி நடித்த படங்களுக்குச் சரிவரப் பணமும் வசூலாகி, சொந்தமாக எடுக்கும் 'ஸ்ரீமதி பிக்சர்ஸ்' வெளியீடுகளும் இன்னும் சற்று வெற்றிகரமாக ஓட ஆரம்பித்தால் என் மாதுரி —மந்தகாச மாதுரியாகி விடுவாள் என்பதில் ஐயமில்லை!

எஸ். முகர்ஜி

நினைத்தால் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், கல்கத்தாவில் இருந்த எனக்கு, சென்னையைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை ஏன் ஏற்பட்டதோ? அப்பொழுது டெலிபோன் இலாகாவில் வேலை செய்து வந்த நான் இரு மாத விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு சென்னைக்கு வந்தேன்.

சென்னையில் நான் தங்கியிருந்தபோது, அடுத்த வீட்டுக்காரர் என்னோடு மனம்விட்டுப் பழகுவார், பேசுவார், கடைசியில் தன்னுடைய மகளையும் எனக்கு மணம் முடித்துக் கொடுப்பார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மாதுரியை நான் மனைவியாக்கிக் கொண்டது எனக்குக் கனவு போல இருக்கிறது—இன்றும்!

'வந்த இடத்தில் கிடைத்த பெண்ணைக் கூட்டிக்கொண்டு கல்கத்தாவுக்கே போய்விடுகிறதா? அல்லது, அவள் சினிமா நடிப்பை நம்பிச் சென்னையிலே தங்கிவிடுகிறதா' என்றுதான் என்னுள்ளம் ஊசலாடியது. இறுதியில் என் மனைவிக்கு இருந்த நடிப்புத் திறமையை ஒரு நாள் படப்பிடிப்பு நிலையம் ஒன்றில் கண்டபொழுது பெருமையாக இருந்தது. அந்தப் பெருமைக்கு முன்னால் என் கல்கத்தா வேலை எம்மாத்திரம்? ராஜினாமாச் செய்துவிட்டேன். கல்யாணத்துக்கு முன்பே மாதுரி இரு படங்களில் நடித்திருக்கிறாள் என்பது எனக்குக் கல்யாணத்துக்கப்புறம்தான் தெரியும். நான் கோபிப்பேனென்று நினைத்தார்கள். நானே பாராட்டினேன்.

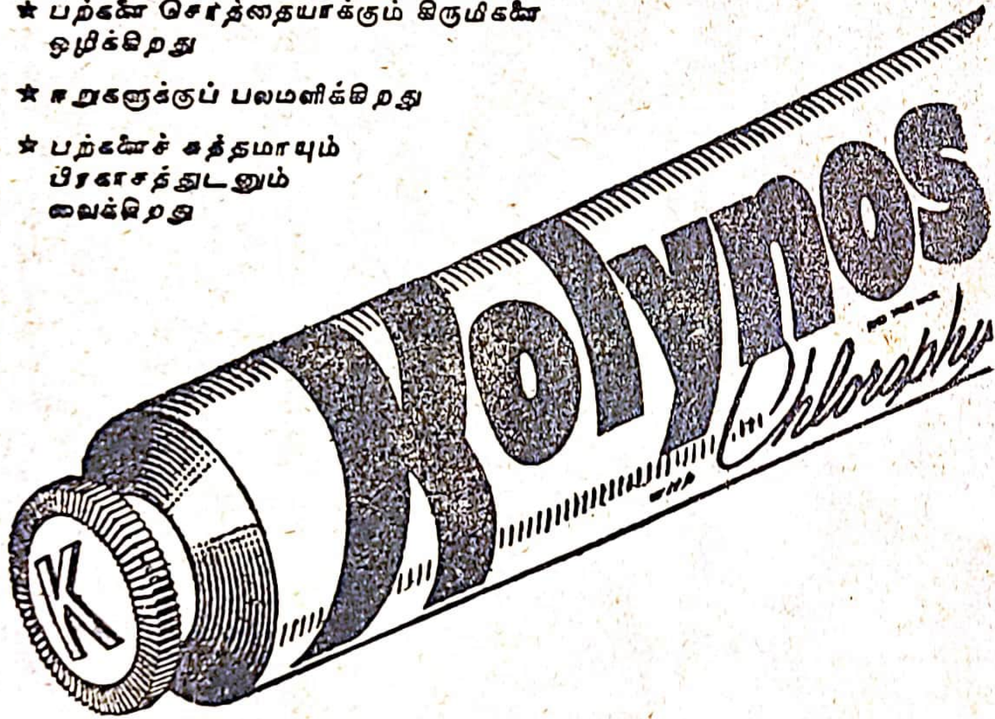
மாதுரிதேவி நடித்திருக்கும் படங்களில் எனக்குப் பிடித்த படம் 'பொன்முடி'. வேறு சில படங்களில் இவளைச் சரிவரப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறியிருக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்லுவேன். 'விழிகளை உருட்டி வில்லியாக எந்தப் படத்திலாவது நடிக்கவேண்டுமா? கொடுமைக்காரியாக வரவேண்டுமா! அப்படியானால் கூப்பிடு மாதுரிதேவியை'!

வாய்நாற்றத் தொல்லைக்கு முற்றுப்புள்ளி!

ஆக்டிவ் க்ளோரோபில் சேர்ந்த

அற்புதமான பச்சை 'கோலினாஸ்'

- ★ வாய் நாற்றத்தை அகற்றுகிறது
- ★ பற்களை சொத்தையாக்கும் கிருமிகளை ஒழிக்கிறது
- ★ ஈறுகளுக்குப் பலமளிக்கிறது
- ★ பற்களைச் சுத்தமாயும் பிரகாசத்துடனும் வைக்கிறது

'கோலினாஸ்' நுரை

தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது

GK. 3026

இடங்கொடுத்தது. அந்த அறை பாண்டிய மன்னர்கள் தொன்றுதொட்டுத் தூதுவர்களைச் சந்தித்து வந்த அறை. பாண்டியர்கள் அரண்மனையில் பரம்பரையாக இருந்து வந்த அரியணைகள் இரண்டுதான். ஒன்று கொலுமண்டபத்தில் இருந்தது. மற்றொன்று தூதுவரைக் காணும் வரவேற்பு அறையில் இருந்தது. இந்த இரண்டு அரியணைகளில் யார் உட்கார்ந்தாலும் அவர்களுக்கு மரண தண்டனை அளிப்பது வழக்கம். பாண்டிய மரபில் கூட முடிசூடிய மன்னர்களைத் தவிர வேறு யாரும் உட்காரக்கூடாத அந்த அரியணையில் இலங்காபுரன் மருமகள் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்ததும் அபராஜிதனுக்கு அவள் தைரியத்தைக் கண்டு முதன் முதலில் ஆச்சரியம் ஏற்பட்டாலும், அடுத்த கணம் அந்த ஆச்சரியம் மறைந்து ஆத்திரம் தலை தூக்கியது. அதன் விளைவாக அவன் வலக்கை வாளை நோக்கியும் எழுந்தது.

அபராஜிதன் உள்ளே வந்ததும் அவன் முகத்தில் ஏற்பட்ட குறிகளையோ, வாளை நாடிச் சென்ற கை மறுபடியும் பக்கவாட்டில் தொங்கியதையோ, மாதவி கவனிக்கத் தவறவில்லை. பாண்டிய சேனாதிபதிக்கு ஆத்திரம் வந்த காரணமும் அவளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்துதானிருந்தது. இருந்தபோதிலும் இருந்த இடத்தை விட்டுச் சிறிதும் நகராமலே, மயக்கம் தரும் தனது பார்வையை மாதவி சேனாதிபதியின்மீது திருப்பினாள். அந்தப் பார்வையோடு சேர்ந்தாற்போல, சற்று அகன்ற அவள் அதரங்களுக்கிடையே பாண்டிய நாட்டுமுத்துக்களையும் பழிக்கும் பற்கள் மின்னின. அந்த மந்தகாசம் பாண்டிய சேனாதிபதியின் ஆத்திரத்தை ஓரளவு அடக்கி, அவனை ஒரு நிதானத்துக்குக் கொண்டுவரவே, மாதவியை நோக்கி அவன் இரண்டொரு அடிகள் எடுத்து வைத்தான். அப்படி அணுகி வந்தவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தபடியே மாதவி கூறினாள், "வரவேண்டும்! சேனாதிபதியவர்களுக்காகத்தான் வெகு நேரமாகக் காத்திருக்கிறேன்," என்று.

"நான் தங்களைக் காண வரவில்லை..." என்று கோபத்துடனேயே ஆரம்பித்தான் அபராஜிதன்.

"மன்னரைக் காண வந்திருப்பீர்கள்," என்றாள் மாதவி.

"ஆம்."

"மன்னரைக் காண வந்தால் என்ன, மாதவியைக் காண வந்தால் என்ன?"

"இரண்டும் ஒன்றுதான் என நான் நினைக்கவில்லை."

"உலகம் நினைக்கிறதே."

"உலகத்தைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை."

"தவறு சேனாதிபதியவர்களே! உலகத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதிருக்க முடியுமா? உலகத்தில்தானே நாம் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது."

"இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசையிருப்பவர்களுக்குத்தான் அந்த அவசியம்."

இதைக் கேட்டதும் சிங்களத்துப் பைங்கிளி களுக்கென நகைத்தாள். அந்தச் சிரிப்பினால் சற்றுக் கோபத்தை அடைந்த அபராஜிதன், "எதற்காக நகைக்கிறீர்கள்?" என்று வினவினான்.

"ரொம்ப விரக்தியடைந்துவிட்டது போல் பேசுகிறீர்களே என்பதற்காகச் சிரித்தேன்," என்றாள் மாதவி.

"விரக்தியடையவில்லையென்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று அபராஜிதன் மீண்டும் வினவினான்.

"விரக்தியடைந்து இந்த உலகத்தில் இருக்கப் பிடிக்கவில்லையென்றால், அன்று நான் சொல்லியபடி பக்கத்துக் கூடாரத்துக்குப் போகாமல் ஏன் காட்டுக்குள் தப்பி ஓடினீர்கள்?" என்று கேட்ட மாதவி தன் கூரிய பார்வையை ஒரு முறை அவன் மீது செலுத்தினாள்.

இந்தக் கேள்வியால் கண்ணிமைக்கும் நேரம் சங்கடத்திற்குள்ளான அபராஜிதன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, "என் உயிருக்காக நான் அஞ்சவில்லை," என்று பதில் சொன்னான்.

மாதவி மீண்டும் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்: "சகோதர சதிகாரர்களின் பெயர்கள் வெளியாகிவிடப் போகிறதென்ற பயம் போலிருக்கிறது."

இந்தக் கேள்வி அபராஜிதனுக்கு எந்தவித அதிர்ச்சியையும் அளிக்கவில்லை. இலங்காபுரனுக்குச் சதியைப் பற்றிய சகல தகவலும் தெரியுமென்பதை அவன் உணர்ந்தேயிருந்தான். ஆனால் அது சம்பந்தமாக ஏன் தன்மீது நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்ற விஷயம் மட்டும் அவனுக்குச் சற்றும் புரியாமலிருந்தது. ஆகையால் அதைப்பற்றிய தகவலை மாதவியிடமிருந்தே கிரகிக்க வேண்டும் என்று

சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்து அவளுக்குப் பதில் சொன்னான்: "அந்த மாதிரிப் பயம் ஏதுவும் இல்லை. சதியைப் பற்றி உங்கள் மாமாவுக்கு எல்லாத் தகவல்களும் தெரியும் என்பதை நான் அறிவேன்."

"நீங்கள் அறியாதது?"

"தெரிந்தும் என்னை ஏன் சும்மா விட்டிருக்கிறீர்கள் என்பது!"

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட பைங்கிளி மஞ்சத்தில் சற்றுப் புரண்டு படுத்தாள். பிறகு அபராஜிதன் மீது சிறிது நேரம் மயக்கமான தன் பார்வையை ஓட விட்டுக் கொண்டே கேட்டாள், "காரணம் தெரியவேண்டுமா?" என்று.

"ஆம்," என்றான் அபராஜிதன்.

"காரணம் மாதவிதான்," என்றாள் சிங்களத்துப் பைங்கிளி.

இந்தப் பதிலால் பிரமித்துப் போன அபராஜிதன் அவள் முகத்தை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்து, "நீங்களா காரணம்?...நீங்களா? என்னிடத்தில் அப்படியென்ன அக்கறை உங்களுக்கு?" என்று கேட்டான்.

"இப்படி உட்காருங்கள்," என்று அரியணையின் ஒரு மூலையில் நகர்ந்து தன் பக்கத்தில் அவனுக்கு இடம் காட்டினாள் மாதவி.

"இந்த அரியணை பாண்டிய மன்னர்கள் உட்காரும் இடம். அதில் உட்காருபவர்களுக்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா?" என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

"தெரியும்! மரண தண்டனை," என்று நிர்ப்பயமாகப் பதில் சொன்னாள் மாதவி.

அவள் தைரியத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட அபராஜிதன், "நீங்கள் அந்த அரியணையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்ததை இத்தனை நேரம் நான் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா நிற்பதே பிசகு," என்று கோபத்துடன் ஆரம்பித்தான். அவன் வார்த்தைகளை இடையே வெட்டிய சிங்களத்துப் பைங்கிளி,

"பார்த்துக்கொண்டு சும்மா நிற்கச் சொல்லவில்லையே. உங்களையும் உட்காரத்தானே சொல்கிறேன்," என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னாள்.

"நீங்கள் புரிவதே குற்றம்."

"நாமிருவரும் குற்றவாளிகள்தான். நான் மன்னனுக்கு எதிராகவே இந்த அரியணையில் உட்காருகிறேன். பகிரங்கக் குற்றவாளி. நீங்கள் மன்னனுக்குத் தெரியாமல் சதி செய்கிறீர்கள். இரகசியக் குற்றவாளி. இரண்டு குற்றங்களுக்கும் மரண தண்டனை உண்டு. ஆனால் இரண்டு பேரும் உயிருடனேயே இருக்கிறோம்."

பைங்கிளியின் இந்தப் பேச்சுக்குள் தொக்கியிருந்த மர்மத்தை அபராஜிதன் உணராமலில்லை. இஷ்டப்பட்டால் அவளால் தன்னை அழித்துவிட முடியும் என்பதையும், மன்னனின் ஆசைக் கிளியான தன்னை அழிக்க யாராலும் முடியாதென்பதையும் பைங்கிளி சுட்டிக்காட்டுகிறாளென்பதைச் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்ட அபராஜிதன் ஏதும் பேசாமல் எதிரேயிருந்த வேறொரு ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான். மாதவி அவனை நோக்கி மேலும் கேட்டாள்: "சேனாதிபதியவர்களே! உங்களைக் காப்பாற்ற நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா?"

"கஷ்டமென்ன இருக்கிறது? நீங்கள் எது நினைத்தாலும் இந்த ராஜ்யத்தில் நடக்குமே? மன்னர்..."

"ஹூம். ஹூம். மன்னரல்ல. மன்னருக்குச் சதியில் தங்கள் பங்கைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. மாமாவுக்குச் சகலமும் தெரியும். தெரிந்தும் முதலில் ருசு இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டார். அதையும் நீங்களே அளித்துவிட்டீர்கள்."

"நான் ருசு அளித்தேனா?"

"ஆமாம். பக்கத்துக் கூடாரத்துக்கு நான் போகச் சொன்னபோது நீங்கள் காட்டுக்குள் ஓடவில்லையா?"

"ஓடினேன்."

"அதுவே குற்றத்திற்கு ருசு அல்லவா? நிரபராதியாயிருந்தால் ஏன் ஓட வேண்டும்? இதைச் சற்று யோசித்திருந்தால் ஓடியிருக்க வேண்டாமே?"

அபராஜிதன் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கிக்கொண்டே சொன்னான்: "அதைப் பற்றி நான் சிந்திக்காமலில்லை. நீங்கள் கூறியபடி அன்று பக்கத்துக் கூடாரத்தில் நான் தங்கியிருந்தால் நிரபராதி வேஷம் போட்டிருக்கலாம். ஆனால் எத்தனை நாழிக்கு? நானும் எனது சகாக்களும் சிங்கள வீரர்களால் மலைச் சரிவில் தாக்கப்பட்டோம். எனக்குக் காயம் ஏற்பட்ட காரணத்தை உங்கள் மாமன் ஊகித்துவிட்டார். மலைச் சரிவுக்குச் சென்ற சிங்கள வீரர்கள் திரும்பி வந்தால் எங்கள் மேல் ருசு பூர்த்தியாகி விடும்..."

"நீங்கள் ஓடிவிட்டால் மட்டும்?"

"ருசு பூர்த்தியாகாது. நான் அந்தப் பக்கமே வரவில்லை யென்று சாதிக்கலாம். என் வார்த்தைக்கு முன்பு உங்கள் மாமன் வார்த்தையை மக்கள் எடை போடுவார்கள். தட்டு எந்தப் பக்கம் சாயும் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதான்."

அவன் கூறிய புத்தியை நினைத்துச் சிங்களத்துப் பைங்கிளி பெரிதும் வியப்படைந்தாள். தான் அவனுக்குத் தப்ப அவகாசம் கொடுத்து ருசுவைத் தயாரிக்க நினைத்தால் அந்த அவகாசத்தையே ருசுவை முறிக்கும் சாதனமாக அபராஜிதன் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டானே என்று நினைத்துப் பார்த்த பைங்கிளி அவனுடன் மிக எச்சரிக்கையாகப் பேச வேண்டுமென்று நினைத்து அரியணையிலிருந்து எழுந்து அவனுக்கு அருகில் வந்தாள். "நீங்கள் என்ன செய்தாலும் சிங்கள வீரர்களின் சாட்சியம் இருக்கிறது. போதாக்குறைக்கு உங்கள் வீரர்களே உங்களைத் துரத்தியிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் மன்னருக்குத் தெரியாமல் மறைத்துவிட்டேன். என் மாமனிடம் சொல்லி எல்லா வீரர்களின் வாயையும் கட்டிவிட்டேன். உங்களைப் பற்றி யாரும் ஒரு வார்த்தை கூட மூச்சுவிடமாட்டார்கள்," என்று மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்த அவனுக்கருகில் குனிந்து மிக மெதுவாகச் சொன்னாள்.

தலைநகருக்குள் நுழைந்தும் தன்னை ஏன் யாரும் கைது செய்யவில்லை என்ற மர்மம் அப்பொழுதுதான் அபராஜிதனுக்குப் புரிந்தது. என்ன காரணத்துக்காக மாதவி தன்னை அப்படிக் காப்பாற்றினாள் என்ற தகவல் மட்டும் அவனுக்குப் புரியாது போகவே, "எதற்காக இத்தனை கஷ்டப்பட்டு என்னைக் காப்பாற்றினீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

அபராஜிதன் அழையாமலே அவன் உட்கார்ந்திருந்த மஞ்சத்தில் அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள் மாதவி. "அறிவாளிகளைக் கொல்வதென்றால் எனக்குப் பிடிப்பது

"இந்த மிதியிலே ஒரு விசேஷம் பாருங்க! உங்களுக்குப் பிடிக்காத வங்க யாராவது வந்தால், இதையே திருப்பிப் போட்டு விடலாம்!"

இல்லை." என்று அவன் காதுக்கருகில் தன் முகத்தைச் சாய்த்துக் கூறினாள். அவள் சமீபத்தில் உட்கார்ந்தபோது அவள் சரீரம் சற்று மேலே பட்ட மாத்திரத்தில் சுயநிலையை ஓரளவு இழந்துவிட்ட அபராஜிதன், அவள் காதுக்கருகில் வந்து பேசியபோது கமழ்ந்த முல்லைச் சரங்களின் நறுமணத்தாலும், பட்டால் தடவுவதுபோல் மிக மிருதுவாகத் தன் கன்னத்தில் தடவிய அவள் கபோலத்தின் வழவழப்பாலும் விவரிக்க இயலாத எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் உடலெங்கும் பரவி, அவள் அழகில் அடியோடு லயித்து நின்றான்.

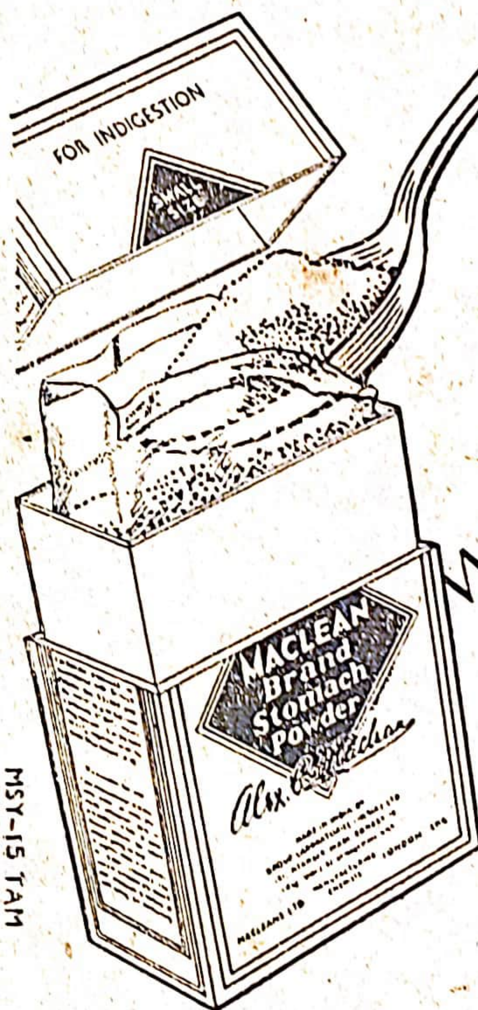
இத்தனை அஸ்திரங்களுடன் அர்த்த புஷ்டி நிரம்பிய கடைக்கண் பார்வையொன்றையும், புன்முறுவலொன்றையும் அவன்மீது வீசிய அந்த அழகி மிருதுவான தன் குரலில் சொன்னாள்: "அபராஜிதா! உன்னை அன்றுதான் கூடாரத்தில் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். நான் சிங்களத்திலிருந்து வந்து எத்தனையோ நாளாகியும் உன்னை நான் பார்த்ததே கிடையாது. ஆனால் மக்கள் உன்னைப்பற்றிப் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன். என் தோழிகள் உன் அழகைப்பற்றிப் புகழக் கேட்டிருக்கிறேன். வீரர்கள் உன் வீரத்தைப்பற்றிக் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். கேள்விப்படும் விஷயத்திற்கும், உண்மைக்கும் மாறுபாடுகள் இருப்பது வழக்கம். உன் விஷயத்தில் அது இல்லை. அபராஜிதா! நான் கேள்விப்பட்டதைவிடப் பன்மடங்கு அதிக அறிவுடனும், அழகுடனும், வீரத்துடனுமே இருக்கிறாய். உங்கள் மன்னன் சர்வ முட்டாள். நீதான் இங்கு அரசாளத் தகுந்தவன். நான் சதி செய்கிறேனென்று நினைக்காதே. உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். நான் முட்டாளல்ல என்பது உனக்கே தெரியும். நீயோ பெரிய அறிவாளி. என் புத்தியும் அற்ப சொற்பமானதல்ல. நாம் இருவரும் சேர்ந்தால் இந்தத் தமிழ்நாட்டில் பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை அமைக்கலாம். இன்னும் எதை எதையோ சாதிக்கலாம்," என்று கண்களைப் பாதி மூடிய வண்ணம் கனவுலகத்தில் சஞ்சரிப்பது போல் பேசினாள்.

நன்றாக விரியாமல் அரைப் பாகம் மட்டும் விரிந்த தாமரை மலருக்குள் சிக்கிய வண்டு வெளிவர முடியாமல் தவித்து, அங்கேயே சுற்றிச் சுற்றி எழுந்து மீண்டும் மலரின் பக்கத்து இதழ்களில் தாக்கித் தாக்கி மகரந்தத்தின்மேல் விழுவதுபோல், மாதவியின் சமீபத்தினால் ஏற்பட்ட மயக்கத்திலிருந்து மீளமுடியாமல் தவித்த அபராஜிதன் காதுகளில் அவள் வார்த்தைகள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தனவேயொழிய அவன் மனமும் கண்களும் அவள் உடல் வளைவுகளில் சிக்கி, எந்தப் பக்கமும் அகல முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தன. அத்துடன் அதுவரை அவனுக்குப் பக்கவாட்டில் உட்கார்ந்திருந்த மாதவி திரும்பி அவனுக்குப் பூர்ணமாக முதுகைக் காட்டியும் உட்கார்ந்ததால் அவள் முதுகும் இடையும் அபராஜிதன் மேல் ஓரளவு உராயவும் தொடங்கின. இதனால் கொஞ்சநஞ்சமிருந்த சுரணையையும் இழந்து சொர்க்கலோகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த அபராஜிதன்மேல் அதிகமாகச் சாய்ந்த பைங்கிளி, "உன்னை மரியாதையாகப் பேசவில்லையென்று நினைக்கிறாயா அபராஜிதா?" என்று தழு தழுத்த குரலில் கேட்டாள்.

அபராஜிதன் ஸ்மரணை அடியோடு போய்விடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. அதற்கு அவள் மோகனாஸ்திரங்கள் மட்டுமல்ல காரணம். இந்த நாடகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு கனல் கக்கும் கண்களுடன் வாயிற்படியில் நின்றிருந்தான் வீரபாண்டியன்.

(தொடரும்)

வயிற்றுவலியை அலக்ஷியம் செய்யாதீர்!

MSY-15 TAM

வயிற்றில் புளிப்பு அதிகரித்தால்தான் வலியும், இருதய எரிச்சலும், வயிற்றுப்பிசமும் ஏற்படுவது சகஜம். ஏதேனும் வயிற்றில் கோளாறு ஏற்பட்டால் இயற்கையே அதை உடனே அறிவித்து விடுகின்றது. ஆகவே முதற்சின்னங்களைக் கண்டவுடன் ஒரு டோஸ் மக்ளீன் பிராண்ட் ஸ்டமக் பௌடர் சாப்பிடவும். அது உடனடி நிவாரணம் தரும். ஹானியற்றது மக்ளீன் பிராண்ட் ஸ்டமக் பௌடர் இருக்கும்போது ஏன் சங்கடம்?

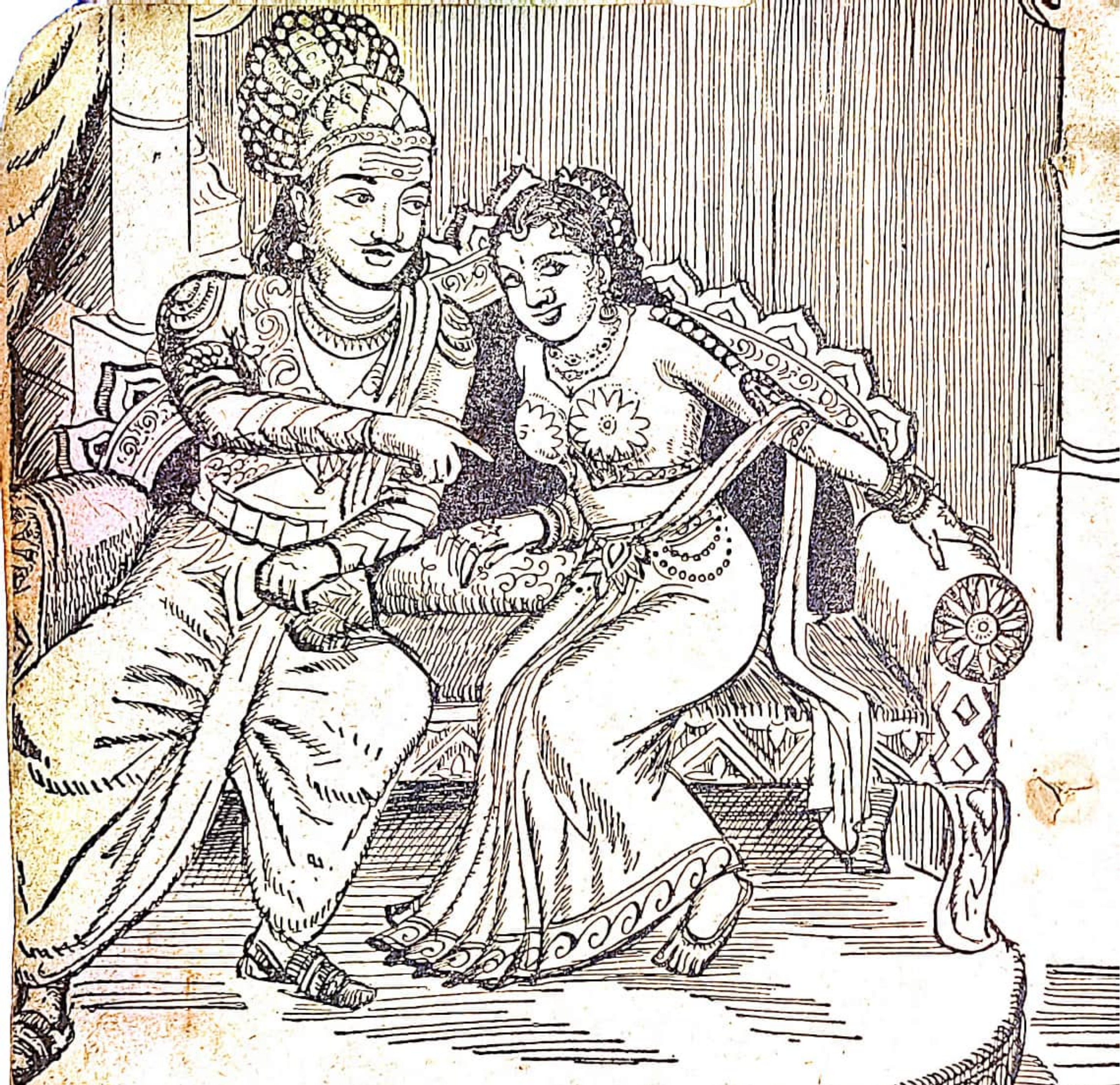
ஒரே டோஸ்
நிவாரணம் தருகிறது!

மக்ளீன் பிராண்ட் ஸ்டமக் பௌடர், வயிற்று வலிகள், வயிற்றுப்பிசம், இருதய எரிச்சல், வயிற்றுப் புளிப்பு, குமட்டல் முதலியவைகளிலிருந்து துரிதமாக நிவாரணம் தரும். ஆனால் [illegible] என்ற கையெழுத்திட்டுள்ள அசல் சரக்கைப் பார்த்து வாங்குவது அவசியம்.

மக்ளீன்

பிராண்ட் ஸ்டமக் பௌடர்

பெரிய சைஸ் மற்றும் குடும்பசைஸ் ஜாடிகளிலும் கிடைக்கும்.

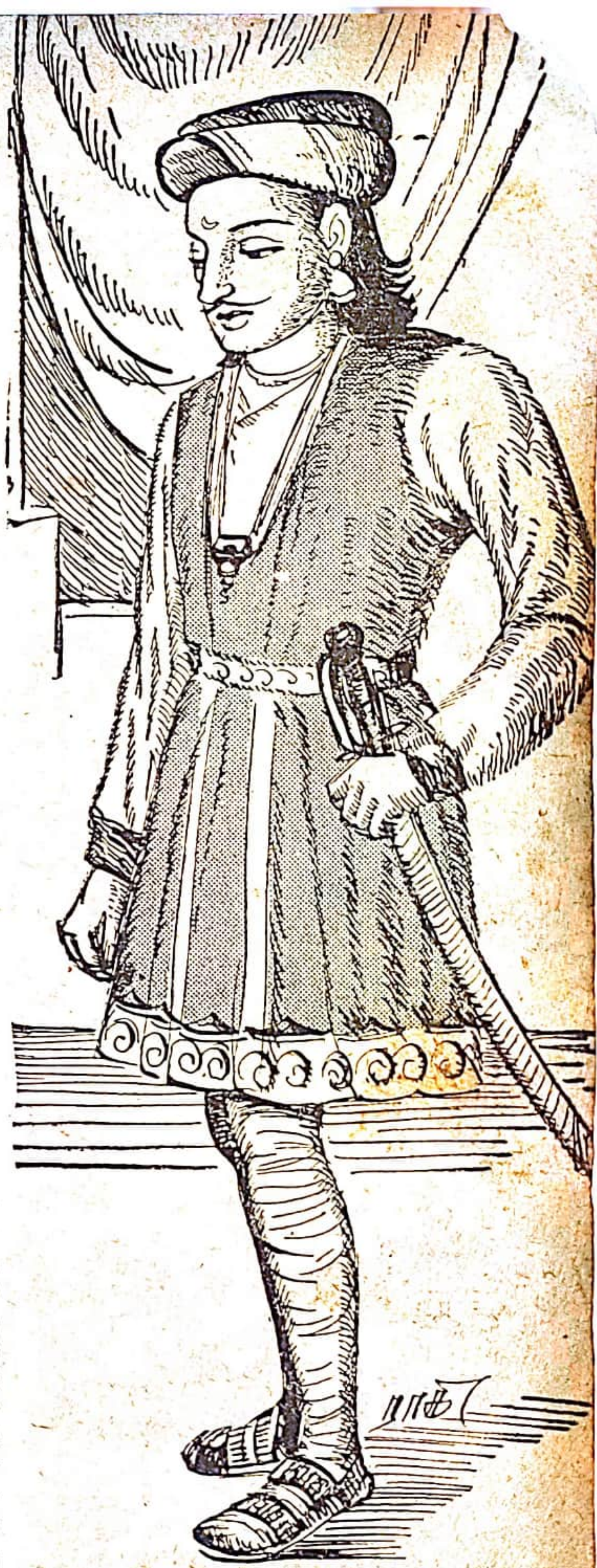
கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

14. முத்திரை ஓலை

கடவுளின் மாயை அற்புதமானது, அநித்தியத்தை நித்தியமாகக் காட்டக் கூடியது. உண்மையைப் பொய்யாகவும் பொய்யை உண்மையாகவும் தோற்றமளிக்கச் செய்யவல்லது. தினசரி கணக்கற்ற மக்கள் கண்ணுக்கெதிரே மடிந்து மயானம் செல்வதைக் கண்டாலும் தன் வாழ்வு மட்டும் சதமென்று நினைத்து மனிதன் பொய்யான மண்ணையும் பொன்னையும் கட்டிக் கொண்டு திண்டாடக்

கூடிய மனோநிலையைச் சிருஷ்டிக்கக் கூடிய மாயையின் வல்லமை வர்ணிக்க முடியாது. மனிதனுடைய கண்ணுக்கும் உண்மைக்கும் இடையே சட்டென்று திரை போடக் கூடிய இப்பேர்ப்பட்ட மாயையைப் பெரியவர்கள் பெண் இனத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். எந்த உண்மையையும் நிமிஷ நேரத்தில் மறைத்து ஆண்கள் கண்ணில் மண்ணைப் போடும் திறமை பெண்களுக்கு உண்டு என்பது பெரியோர்கள் சித்தாந்தம். எப்பேர்ப்பட்ட அசந்தர்ப்பமான நிலையிலிருந்தும் பெண்கள் சுலபமாகத் தங்களை விடுவித்துக் கொண்டு ஆண்களைத் தங்களுக்கு நிரந்தர அடிமைகளாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள். இந்தச் சக்தியை மட்டும் ஆண்டவன் பெண்ணினத்துக்கு அளிக்காமலிருந்தால் அரண்மனையில் அன்று அபராஜிதன் கதி அதோகதியாகத்தான் போயிருக்கும்!

திடீரென்று வீரபாண்டியன் வாயிற்படியில் தோன்றியதைக் கண்ட அபராஜிதன் அடியோடு நிலைகுலைந்து போய் ஒருகணம் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திண்டாடினான். பிறகு மெள்ளச் சமாளித்துக்கொண்டு ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து சற்று விலகி நின்றான். மிக அசந்தர்ப்பமான நிலையில் மன்னனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட காரணத்தால் சாதாரணமாக மன்னனைக் கண்டதும் தலை வணங்க வேண்டிய முறையைக் கூட அனுசரிக்காமல் வெறும் மரம்போல் நின்றான். கோபாக்கினியைக் கக்கிக் கொண்டு நின்ற வீரபாண்டியன் கண்களை ஒரு வினாடி சந்தித்த அவன் கண்கள் வெட்கத்தாலும் அச்சத்தாலும் தரையை நோக்கிச் சாய்ந்தன. ஆனால் இத்தனைக்கும் மாதவி மட்டும் சற்றும் அசையாமல் ஏதும் நடக்காததுபோல் இருந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் அப்படி உள்ளத்திலோ உடலிலோ சலனமின்றி உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்த அபராஜிதன் ஆச்சரியமும், வீரபாண்டியன் ஆத்திரமும் ஒரே சமயத்தில் உச்ச நிலையை அடையலாயின. இருவருடைய மனோநிலையும் மாதவிக்கு நன்றாகப் புரிந்தே இருந்தது. இருந்தபோதிலும் எதையும் லட்சியம் செய்யாமலும் சற்றும் பதட்டத்தைக் காட்டாமலும் உட்கார்ந்து கொண்டே மன்னனுக்காகச் சற்றுக் கண்களை உயர்த்தி, "ஏன் அங்கேயே நிற்கிறீர்கள்? உள்ளே வாருங்களேன்," என்று சாவதானமாக அழைத்தாள்.

அவள் துணிச்சலைக் கண்டு மன்னன் ஒரு வினாடி பிரமித்துப் போனாலும் மறுகணம் ஏதும் பேசாமல் உள்ளே

இரண்டடி எடுத்துவைத்துத் தன் அரியணையை நோக்கிச் சென்றான். "அங்கே எதற்காகப் போகிறீர்கள்? இப்படி வாருங்கள்," என்று மன்னனை அழைத்த சிங்களத்துப் பைங்கிளி தனக்குப் பின்னால் ஏற்கனவே அபராஜிதன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் உட்காரும்படி சமிக்ஞை செய்தாள்.

அரியணையை நோக்கி அடியெடுத்து வைத்த மன்னன் சட்டென்று நின்று அவளை ஒரு வினாடி நோக்கிவிட்டு, "அங்கு எதற்காக உட்காரவேண்டும்?" என்று வினவினான்.

பொறாமையால் ஏற்பட்ட கோபம் அவன் பேச்சில் தொனித்ததைக் கவனித்த சிங்களத்துப் பைங்கிளி அவனை நோக்கி முறுவல் செய்துகொண்டே எரிகிற கொள்ளியை ஏறத் தள்ளுவது போன்ற வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள். "உங்கள் சேனாதிபதியால் முடியாத காரியம் உங்களால் முடிகிறதா என்று பார்க்கிறேன்," என்றாள்.

அவள் என்ன சொல்கிறாள் என்று புரிந்துகொள்ள இயலாத வீரபாண்டியன் சேனாதிபதியை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அவளை நோக்கி, "சேனாதிபதியால் என்ன முடியவில்லை?" என்று வினவினான்.

"அவரைத்தான் கேளுங்களேன்," என்று சொல்லி மாதவி கலுக்கென்று சிரித்தாள்.

இந்தப் பதிலால் மேலும் அதிகக் குழப்பமடைந்த அபராஜிதன் மாதவியை நோக்கி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் அவனைப் பேசவொட்டாமல் மாதவியே பேசலானாள். "ஏன் அப்படி விழிக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குச் சொல்ல இஷ்டமில்லாவிட்டால் நானே சொல்லிவிடுகிறேன்," என்று சேனாதிபதியை நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு மன்னனுக்காகத் திரும்பிய மாதவி, "உங்கள் சேனாதிபதி ரொம்பவும் சங்கோசப் பிராணியாயிருக்கிறார். என் பக்கத்தில் அவரை உட்காரச் சொல்வதே பிரம்மப்பிரயத்தனமாகி விட்டது. பிறகு செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் சொன்னதும் மனிதன் நடுங்கிவிட்டார். சேனாதிபதி நல்ல சூரப்புலிதான்!" என்றாள்.

"நீயா அவனை உன் பக்கத்தில் உட்காரச் சொன்னாய்?" மன்னன் குரல் மிக உக்கிரமாக எழுந்தது.

"ஆமாம். என் கட்டளையில்லாமல் அவர் உட்காருவாரா?" என்றாள் மாதவி மிக நிதானமாக.

"ஓர் ஆண் மகனை உனக்கருகில் உட்காரச் சொல்வது உனக்கு வெட்கமாயில்லை?"

"மகராஜா! கோபம் உங்கள் கண்களை மறைக்கிறது. சம அந்தஸ்துள்ளவர்களிடம்தான் வெட்கம் ஏற்படவேண்டும். வேலைக்காரர்களிடம் வெட்கம் எதற்கு? சேனாதிபதி நம்மிடம் பணி செய்பவர்தானே?"

"உன் அருகில் அவ்வளவு நெருங்கி உட்கார்ந்து என்ன பணியைச் செய்துகொண்டிருந்தார்?" மன்னன் கேள்வியில் கோபத்தோடு சற்று இகழ்ச்சியும் கலந்திருந்தது.

அபராஜிதன் பேசக்கூடிய நிலையில் இல்லை. மன்னனையும் தன்னையும் மாதவி எங்கு இழுத்துச் செல்கிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத காரணத்தால் பதிலேதும் சொல்லாமல் புது நாட்டுப் பெண்ணைப் போலத் தரையையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் சங்கடம் மாதவிக்கு உள்ளூரப் பெரும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கவே ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு மன்னனை நோக்கி "விஷயம் ஒன்றும் பிரமாதமில்லை. என் கழுத்திலிருக்கும் முத்துச் சரங்களின் பட்டுக்கயிறுகள் மற்ற நகைகளுடன் பின்னிக்கொண்டு சிக்கிக் கிடந்தன. என்னால் எடுக்க முடியாமற் போகவே சேனாதிபதியைச் சற்று எடுத்துவிடும்படி கேட்டேன். அவர் உட்காருவதற்கு ஒரு மண்டலமாயிற்று. பிறகு என் கழுத்திலுள்ள நகைகளைத் தொடுவதற்கு இன்னொரு மண்டலமாயிற்று. அதற்குள் நீங்களே வந்துவிட்டீர்கள். வந்தவர் கூப்பிட்டவுடன் நேராக வந்து உட்கார்ந்து சொன்னதையாவது செய்கிறீர்களா? அதையும் காணோம். இப்படி உட்காரத்தான் உட்காருங்களேன். இதைக் கொஞ்சம் பிரித்து எடுங்கள் பார்க்கலாம்," என்று சொல்லிக்கொண்டே கழுத்தை மன்னனுக்காகச் சற்றுத் திருப்பினாள்.

விநாடி நேரத்தில் உண்மையை அப்படியே தலைகீழாகக் கவிழ்த்துவிட்ட அவள் சாகசத்தைக் கண்டு அபராஜிதன் பிரமித்தான். அந்த சாகசத்தில் சிக்கிக்கொண்ட மன்னன், காரியம் ஏதும் மிஞ்சிவிடவில்லையென்று ஓரளவு மனச் சாந்தி அடைந்தான். இருந்தாலும் கோபம் பூராவும் குறையாது

போகவே, "இந்த அற்பக் காரியத்துக்காக உன் பெயரை நீ கெடுத்துக்கொள்ளலாமா? நீயும் சேனாதிபதியும் நெருங்கி உட்காந்திருப்பதை வேலைக்காரர்கள் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்?" என்று கேட்டான்.

"நம்முடைய காரியங்களைப் பற்றி எடை போட வேலைக்காரர்களுக்கு என்ன உரிமையிருக்கிறது?"

"உரிமையில்லாதிருக்கலாம். வம்பை அடக்க முடியுமா?"

"வம்பு நம்மைப் பாதிக்காது."

"ஏன்?"

"ஏழைகளைத்தான் அது தொல்லை செய்யும். அந்தஸ்திருப்பவர்களிடம் அணுகாது."

"அதற்காக?"

"அனுவசியமான விவகாரங்களைப்பற்றி நாம் கவலைப்படுவதில் பயனில்லை, நீங்கள் இன்னொன்று கவனிக்கத் தவறி விட்டீர்கள்."

"என்ன அது?".

"நான் பிறந்த இடம்."

"அதைப் பற்றி என்ன இப்பொழுது?"

"நான் பாண்டிய நாட்டுப் பெண்ணல்ல மகாராஜா, சிங்களத்துப் பெண். எங்கள் நாட்டில் நாங்கள் ஆண்களுடன் சகஜமாகப் பழகுகிறோம். ஒரு பெண்ணின் பக்கத்தில் ஆண் உட்கார்ந்தால் யாரும் தவருக நினைப்பதில்லை. ஒரு ஆணிடம் பெண் பேசினாலும் மாசு கற்பிப்பதில்லை. உங்கள் நாட்டில் எல்லாம் விசித்திரம். பெண்களுக்கு மணமாகும்வரை பெற்றவனிடம் சிறை. மணமானபின் கணவனிடம் சிறை. பிறகு பெற்ற மகனிடம் சிறை. இந்தக் காராக்கிருகத்தைக் கொண்டு எங்கள் நாட்டுப் பெண்களை எடைபோடுவதால் பயனில்லை, மகாராஜா. சேனாதிபதி என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்த உடனே உங்களுக்குச் சகல விபரீத அர்த்தங்களும் தோன்றி விட்டது பாருங்கள்."

அவளுடைய இந்த வாதத்தைக் கேட்ட வீரபாண்டியன், "அப்படியானால்..." என்று ஏதோ ஆரம்பித்தான். அவன் பேச்சை இடையிலேயே வெட்டிய பைங்கிளி, "என்ன அப்படியானால்?" என்று கேட்டாள். 'அப்படி

சோற்றுப் பட்டாளம்

சோற்றை,
தட்டிலே வைத்து
உண்ண வேண்டும்.
தரையிலே வைத்துத்
தேய்ப்பது அறிவீனம்.
இதுவொன்றும் அறியாத
மடையன் அவன்.

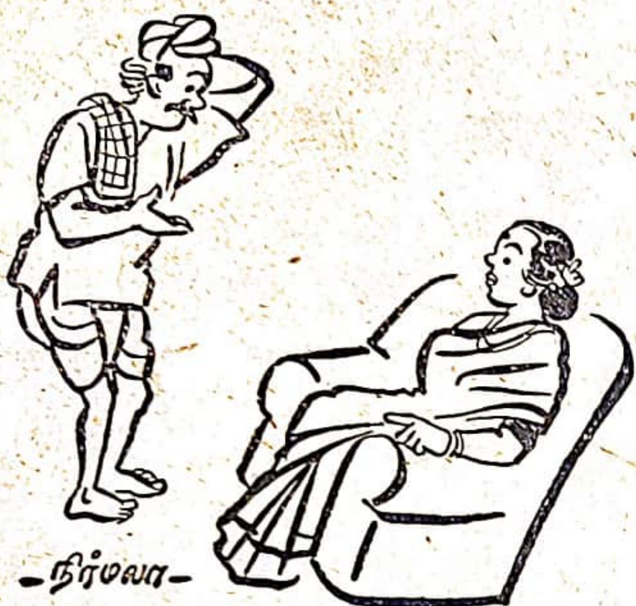
சோறு,
வாய் வழியேதான்
வயிற்றில் இறங்கும்.
மூக்கு வழியே அல்ல,
தலை வழியே அல்ல,
சட்டைக் காலர்,
கழுத்து, முதுகு, மார்பு
இவை வழியே அல்ல, அல்ல.
இதுவொன்றும் அறியாத
மக்கு அவன்.

மோர் சாதத்துக்குச்
சர்க்கரை கூடாது.
பால் சாதத்துக்கு
உப்பு உதவாது.
இதுவொன்றும் அறியாத
மண்டு அவன்.

'என்ன செய்ய? என் பாவம்,'
என வருந்தி
எதிர் வீடு சென்ருல் —

என்ன வேடிக்கை!
அங்கும் ஒரு
மடக் குழந்தை
இது போல இருக்கிறது!

எஜமானி : இந்தா பார்! தோட்டப் பாதையில் புல்லு மண்டிக் கிடக்குது. எல்லாத்தையும் வெட்டிட்டு, குரோடன்ஸுக்குத் தண்ணி ஊத்திட்டு, அவுட் ஹவுஸைக் கூட்டிட்டு, கண்ணாடி ஜாடிக்குப் பூ கொண்டுவந்து வைச்சிட்டு, மாட்டுக்குத் தண்ணி காட்டிட்டு, நாயை...

வேலைக்காரன் : மன்னிச்சுக்குங்க, அம்மா! நீங்க சொல்றது இன்னி வேலையா இல்லே, அஞ்சாண்டுத் திட்டமா?

யானால் வேறொன்றும் நடக்கவில்லையா' என்று கேட்க முற்பட்ட வீரபாண்டியன் தன் வார்த்தைகளைப் பாதியிலேயே விழுங்கிக்கொண்டு மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அவள் உத்திரவுப்படி அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான். சாதாரணமாகவே குழப்பம் மிகுந்த அவன் புத்தி அந்த அறையில் நடந்த வினோதங்களால் பெரிதும் சுவாதீனத்தை இழந்திருக்கவே அவன் அவளுக்குப் பதிலேதும் சொல்லாமலும், எதிரே மரம் போல் நின்று கொண்டிருந்த சேனாதிபதியை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமலும், திரும்பிய அவள் கழுத்தில் நகைகளோடு சிக்கிக்கொண்டிருந்த பட்டுக் கயிறுகளைப் பிரித்து எடுக்க ஆரம்பித்தான். அந்தச் சிக்கலை எடுப்பதில் மிகத் தீவிரமாக முனைந்து விட்ட மன்னனைக் கண்டஅபராஜிதன், "இவனா பாண்டிய நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள சிக்கலை எடுக்கப் போகிறான்?" என்று நினைத்துப் பெரிதும் ஏக்கம் கொண்டு அதற்கடையாளமாக நீண்டதொரு மூச்சையும் விட்டான்.

பெயருக்கும் குணத்திற்கும் பொருத்தமில்லாத பல பேர் வழிகளில் வீரபாண்டியனும் ஒருவன். ஸ்ரீவல்லபன் போன்ற மாபெரும் வீரர்கள் பிறந்த வம்சத்தில் தோன்றிய வீர பாண்டியன் துளிக்கூட வீரமற்றவனாகவே விளங்கினான். ஆஜானுபாகுவான பராக்கிரம பாண்டியன் வயிற்றில் உதித்த வீரபாண்டியன் பார்வைக்குச் சாதாரண உயரத்துடனேயே தோற்றமளித்தான். அளவுக்கு மீறிய குடியினாலும் அளவு மீறிய உணவினாலும் ஊதிக் கிடந்த அவன் உடற் பருமன் இருந்த உயரத்தையும் சற்றுக் குறைத்துக் காட்டியது. பாண்டிய பரம்பரையில் தொன்று தொட்டு இருந்து வந்த பிரகாசம் வீரபாண்டியன் கண்களிலும் இருந்து வந்தாலும் அதில் ஒரு வெறியும் அறிவீனமும் கலந்திருந்தன. நிலையற்ற புத்தியுள்ளவனாதலால் கண்களில் சதா ஒரு கலக்கமும் இருந்துவந்தது.

எத்தனை நேரம் நின்றும் மன்னன் தன்னை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் மாதவி இட்ட முக்கியபணியில் முனைந்து இருப்பதைக் கண்டு அபராஜிதன் வெறுப்பின் காரணமாகப் பயத்தை உதறிவிட்டு, உள்ளே எழுந்த ஆத்திரம் குரலில் தொனிக்காமலே மன்னனை நோக்கி, "தாங்கள் என்னை ஏதோ அவசர காரியமாக அழைத்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன்," என்று சம்பாஷணையைத் தொடங்கினான்.

"ஆமாம். அழைத்தேன். மிகவும் முக்கியமான காரியம்," என்று அவனை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் நகைச் சிக்கலைப் பிரித்துக்கொண்டே பதில் சொன்னான் வீரபாண்டியன்.

"தங்கள் கட்டளைக்காகக் காத்திருக்கிறேன்," என்று அபராஜிதன் சொன்னான்.

"கட்டளை மூன்று நாளாகக் காத்திருக்கிறது. சேனாதிபதி தலைநகரில் இல்லை."

"ஆமாம்."

"எங்கே போயிருந்தாய்?"

"நீல மலைக்கருகே."

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் சட்டென்று தன் பணியை நிறுத்தி

விட்டுத் திரும்பி அபராஜிதனை நோக்கி, "என்ன! நீலமலைக்கருகிலா? எதற்கு?" என்று வினவினான். அவன் குரலில் சந்தேகம் பலமாகத் தொனித்தது.

"அங்கு தங்களுக்கெதிராகச் சதி ஏதோ நடக்கிறதென்று காரி சொன்னான்," என்றான் அபராஜிதன் மீண்டும்.

இந்தப் பதில் மாதவியைக் கூட அயர வைத்தது. அபராஜிதன் மிக அபாயமான பாதையில் இறங்குவதைக் கவனித்த அவள் எச்சரிக்கை கலந்த பார்வையொன்றை அவன்மீது வீசினாள். அதற்குள் மன்னன் மிகுந்த ஆவேசத்துடன் அபராஜிதனை நோக்கி, "எந்தக் காரி? நிஷதராசன் படைத் தலைவனா?" என்று வினவினான்.

"அவன் நிஷதராசன் படைத்தலைவனல்லவே?"

"இல்லையா?"

"இல்லை."

"பின் யார் படைத்தலைவன்?"

"தங்கள் ஊழியனல்லவா?"

மன்னன் பிரமித்தான். "என்ன! காரி வளவன் என் ஊழியனா? எத்தனை நாட்களாக?" என்று வினவினான்.

"அவன் நம் படையில் சேர்ந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகிறதே."

"யார் அவனை அமர்த்தியது?"

"நான்தான்."

"எதற்காக?"

"பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றிலும் யுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்து வருகின்றன. அவற்றைச் சமாளிக்கச் சரியான ஒரு படைத் தலைவன் வேண்டுமென்பதற்காக என்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டேன்."

என்ன பதில் சொல்வதென்று வீர பாண்டியனுக்குப் புரியாததால் மாதவியைப் பார்த்தான். மாதவி சொன்னாள்: "அவர் சொல்வது உண்மைதான் மகாராஜா."

"உனக்கெப்படித் தெரியும்?"

"நீலமலைக்கருகில் மாமாவின் கூடாரத்தில்தான் இவர்களைப் பார்த்தேன். இல்லாவிட்டால் உங்கள் சேனாதிபதியை எனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"இவர் நீலமலைக்கு வந்தது உங்கள் மாமாவுக்கும் தெரியுமா?"

"நன்றாகத் தெரியும். இருவருமாகச் சேர்ந்துதான் சதிகாரர்களைப் பிடிக்கப் பிரயத்தனப்பட்டார்கள்."

இதைக் கேட்ட மன்னன் மனம் சற்று நிம்மதியடைந்தாலும் பூரண நம்பிக்கை பிறக்காதுபோகவே அபராஜிதனைப் பார்த்துக் கேட்டான்: "அப்படியானால் நிஷதராசனையும் முந்தரையனையும் இவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு வந்தபோது நீ ஏன் கூட வரவில்லை?"

அபராஜிதன் பதில் சொல்லு முன் மாதவியே குறுக்கிட்டு, "அவர்களைப் பிடிக்கும்போதுதான் சேனாதிபதி அங்கில்லையே. மாமா அந்த அலுவலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார் என்று தெரிந்தவுடன் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார்" என்று பதில் சொன்னவள் மன்னன் முகத்தில் அதற்கு மேலும் அவநம்பிக்கை தாண்டவமாடுவதைக் கண்டு கோபிப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்து, "ஏன் நான் சொல்வதில்கூட, உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?" என்று வெகுண்டு எழுந்திருந்தாள்.

"இருக்கிறது. இருக்கிறது. உட்கார் மாதவி!" என்று அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்து உட்காரவைத்த பாண்டியன் சேனாதிபதியைப் பார்த்து, "உண்மை தெரியாமல் உன் மீது கூடச் சந்தேகப்பட்டேன். ஆனால் என்ன செய்வது? இவளோ இவள் மாமாவோ சதியைப் பற்றி ஏதாவது சரியான தகவலைச் சொன்னால்தானே?" என்றான்.

"சதியைப் பற்றிய தொல்லை உங்களுக்கு எதற்கு? அதைக் கவனிக்கத்தான் மாமா இருக்கிறாரே."

"ஆமாம், ஆமாம். மாமா இருக்கிறார். அதற்கு மேல் நீயும் இருக்கிறாயே, மாதவி," என்றான் மன்னன்.

"நாங்களிருக்கையில் உங்களுக்கென்ன குறைச்சல்?" என்றாள் மாதவி.

"ஒரு குறைச்சலுமில்லை," என்று சேனாதிபதியும் கலந்து கொண்டான். அவன் குரலில் சற்று ஏளனமும் கலந்திருந்தது.

அதைக் கவனிக்காமலேயே வீர பாண்டியன் சம்பாஷணையின் மிக முக்கியமான கட்டத்தில் இறங்கி அபராஜிதனை நோக்கிச் சொன்னான்: "அபராஜிதா! இவள் மாமா நீலமலைக்குச் செல்லுமுன் மொத்தம் நான்கு பேர்கள் அங்கு சதி செய்யப் போவதாகச் சொன்னார். வந்தபோது இரண்டு பேரைக் கொண்டு வந்தார்..." என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போனான்.

அவன் பேச்சை இடையிலேயே வெட்டிய அபராஜிதன், "தமிழ் நாட்டின் இரு மாபெரும் படைத் தலைவர்கள்," என்றான்.

"ஆனால் இப்போது தலையை இழந்தவர்கள்," என்று சொல்லிவிட்டுத் தான் ஏதோ பெரிய ஹாஸ்யத்தைச் சொல்லிவிட்டதுபோல் இடியிடி என்று நகைத்தான் மன்னன்.

மன்னனிடம் அபராஜிதனுக்கு ஏற்கனவே இருந்த வெறுப்பு இன்னும் அதிகமாகவே சற்று உஷ்ணமாகவே கேட்டான்: "மகாராஜா! அவர்கள் தான் சதி செய்தவர்கள் என்று உங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியுமா?"

"நிச்சயமாகத் தெரியும்."

"எப்படித் தெரியும்?"

"மாமாதான் சொல்லிவிட்டாரே."

"விசாரணையில் அவர்கள் நிரபராதியென்று வாதிக்கவில்லையா?"

"விசாரணை நடந்தாலல்லவா வாதிப்பார்கள்."

"என்ன! விசாரணை இல்லாமலே தமிழ் நாட்டின் இரு பெரும் படைத் தலைவர்களின் தலைகளை வாங்கிவிட்டீர்களா? மகாராஜா! உங்களுக்கு நிச்சயமாகப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது. ஆமாம் மகாராஜா! பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றி யுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்து வருகின்றன. எந்த நிமிஷத்திலும் பாண்டிய நாட்டின் மீது பாய ராஜாதிராஜ சோழன் தயாராக இருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட இரு படைத் தலைவர்களைக் கொன்று விட்டீர்கள். அவர்கள் சைன்யங்கள் கொதித்தெழுந்து சோழ மன்னனுடன் சேர்ந்து கொண்டால் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?" என்று ஆவேசத்துடன் கேட்டான் அபராஜிதன்.

"அதைப் பற்றி எனக்கேன் கவலை? மாமா இருக்கிறார்."

"மாமாவா? மாமா இதற்கு என்ன செய்ய முடியும்?" என்று வெறுப்புடன் வினவினான் அபராஜிதன்.

"இலங்கையிலிருந்து படைகளை வரவழைக்க முடியும். வரவழைப்பதற்கு மாமா கடிதமும் எழுதிவிட்டார். வேண்டுமானால் மாதவியைக் கேள்."

"மாமா இருக்கிறார், மாதவியைக் கேள். என்ன பேச்சு மகாராஜா இது? வெளி நாட்டு வாட்களைக் கொண்டா உமது நாட்டைக் காக்கப் போகிறீர்கள்? அதில் என்ன சுயமரியாதை இருக்கிறது? அதைவிட உங்கள் மக்களின் அன்பைக் கவரப் பாருங்கள். ஆயிரமாயிரம் அன்னிய நாட்டுப் படையைவிட மக்கள் அன்பு எத்தனையோ சக்தி வாய்ந்தது. அதைக் கவருங்கள். உங்கள் சொந்தப் படைத் தலைவர்கள் சொல்லும் யோசனைக்குச் செவி கொடுங்கள். அக்கம் பக்கத்திலிருக்கும் தமிழ் மன்னர்களின் நட்பைச் சம்பாதியுங்கள்."

நிதானத்தை இழந்து அபராஜிதன் சீறி உதிர்த்த அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மன்னன் மாதவியின் பக்கத்திலிருந்து எழுந்தான். "அபராஜிதா! மக்கள் குழந்தைகளுக்குச் சமானம். துஷ்டக் குழந்தைகளை அடக்கி ஆள்வது அவர்களுக்கே நல்லது. அதற்குப் படை பலம் வேண்டும். அதை இலங்காபுரத் தண்டநாயகர் அளிக்கிறார். அக்கம்பக்கத்து அரசர்களைப் பற்றி ஏன் பயப்படுகிறாய்? சோழன் படையெடுக்கட்டும். அவற்றைச் சமாளிக்க இலங்கைப் படைகள் இருக்கின்றன. அதுவும் போதாதென்றால்..."

"போதாதென்றால்?"

"மழவராயன் சைன்யம் இருக்கிறது."

"மழவராயன் சைன்யமா? உங்களுக்கும் அவனுக்குந்தான் பகையாயிற்றே!"

"பகையைத் தீர்க்க முடிவு செய்துவிட்டோம். என்ன மாதவி?"

ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாக மாதவி தலையசைத்தாள். "பகையை முடிக்க என்ன திட்டம் செய்திருக்கிறீர்கள்?" என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

"திருமணத் திட்டம். மழவராயன் மகளை மணக்கச் சம்மதித்து விட்டேன்" என்றான் மன்னன்.

அபராஜிதனுக்கு உலகமே சுழல்வது போலிருந்தது. சகல உணர்ச்சிகளையும் இழந்து மெய்ம் மறந்து வெகு நேரம் நின்றான். அவன் உள்ளத்தில் சொல்லவொண்ணு வேதனை ஊடுருவிச் சென்றது. இத்தனை நாளாகக் குழலியை மணக்க இஷ்டப் படாத வீரபாண்டியன் இப்பொழுது எப்படி இசைந்தான் என்று தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டான். அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும் முறையில் அமைந்தன வீரபாண்டியனின் அடுத்த சொற்கள். "ஆச்சரியப்படாதே அபராஜிதா! இந்தத் திருமணம் நடந்துதான் தீர வேண்டுமென்று மாதவிதான் வற்புறுத்தினாள்," என்றான்.

"மாதவியா!"

"ஆமாம். நீலமலைக்குப் போய் வந்ததிலிருந்தே மாதவியின் போக்கு விசித்

திரமாயிருக்கிறது. அவள் சொல்லா விட்டால் இந்த விவாகத்துக்கு நான் உடன்படுவேனு? அபராஜிதா! அவள் தியாகத்தின் சிகரம். பாண்டிய நன்மைக்காக இந்தத் திருமணம் அவசியம் என்று அவள் தான் வற்புறுத்தினுள்."

மன்னனை அவள் வற்புறுத்திய காரணம் தியாக புத்தியல்ல என்பது அபராஜிதனுக்கு நன்ருகப் புரிந்தேயிருந்தது. இருந்தாலும் அவன் மனே நிலை எதையும் பேச இடங்கொடுக்காததால் அந்த அறையிலிருந்து சீக்கிரம் போய் விடவேண்டு மென்ற உத்தேசத்துடன் கேட்டான். "மகாராஜா! என்னை அழைத்த காரணத்தைச் சொல்லவில்லையே?" என்று.

வீரபாண்டியன் மாதவியை நோக்கி, "மாதவி! எங்கே அது?" என்று வினவினுன்.

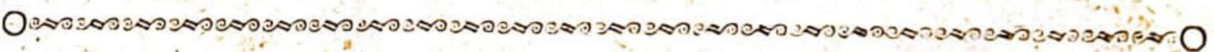
மாதவி மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து அறைக் கோடிக்குச் சென்று அங்கிருந்த ஒரு வெள்ளிக் குழலை எடுத்து வந்து மன்னனிடம் கொடுத்தாள். மன்னன் அந்தக் குழலை அபராஜிதனிடம் நீட்டி "அபராஜிதா! மழவராயனைப் பெண் கேட்டு இதில் ஓலை எழுதி வைத்திருக்கிறேன். இந்த முத்திரை ஓலையை எடுத்துச் சென்று மழவராயனிடம் பெண் பேசி நீயே முகூர்த்தத்தை நிச்சயம் செய்து வா," என்று உத்தரவிட்டான்.

அன்றைய நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சிகரம் வைத்தது போலிருந்தது அந்த உத்தரவு. மனத்தில் வேதனை மண்டிக் கிடந்ததால் மறுபேச்சு ஏதும் பேசாமல் முத்திரை ஓலையைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் மாளிகைக்குப் புறப்பட்டான் அபராஜிதன். அரண்மனையை விட்டு வெளியே வரும்போது துக்கம் நெஞ்சை அழுத்தியதால் குனிந்த தலையுடன் யாருடனும் பேசாமல் விடுவிடென்று நடந்து குதிரையில் ஏறி வேகமாகச் சென்றுன். இருள் நன்ருகப் படிந்தாலும் மதுரை ஏராளமான விளக்குகளுடனும், சதா போய் வந்து கொண்டிருந்த ஜன சஞ்சாரத்தின் இரைச்சலுடனும் பகல் போலவே கண்ணையும் காதையும் ஒருங்கே கவர்ந்து அற்புதமாகக் காட்சிதந்தது.

எதையும் காதில் போட்டுக்கொள்ளாமலும், யாரையும் நோக்காமலும் மாளிகைக்கு வந்த அபராஜிதன் நேராகத் தன் அறைக்குச் சென்றுன். அறையில் விளக்குகள் ஏதுமில்லை. கும்பிருட்டாயிருந்தது. ஏன் விளக்குகள் எதையும் ஏற்றக் காணேம் என்று யோசித்துக் கொண்டே நடு அறைக்கு வந்த அபராஜிதன் அந்த அறையில் தன்னைத் தவிர வேறு யாரோ இருப்பதை உணர்ந்ததும் சட்டென்று நின்ற இடத்திலேயே நின்றுன். அறையில் இருந்த பேழை ஒரு கோடியில் மெல்ல நகர்வதும் லேசாகத் தெரிந்தது.

அடுத்த விநாடி திறந்திருந்த அறைக் கதவும் வெகு லாகவமாகச் சாத்தப்பட்டது.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

15. விளக்கின் ஒளியில்

ஏற்கனவே பலகணிகள் நன்றாக இழுத்து மூடப்பட்டிருந்த தன் காரணமாக வீதி விளக்குகளின் வெளிச்சம்கூட அடிக்காமல் நல்ல இருட்டாக இருந்த அந்த அறையில், கதவும் சாத்தப்படவே இருள் பரிபூரணமாகக் குடிகொண்டது. அந்த மை இருட்டில் அறையில் தனக்குப் பின்னல் நகர்ந்து கொண்டிருந்தவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் மிகுந்த முன்னேற்பாட்டுடனேயே காரியங்களைச் செய்திருக்கிறுனென்பதை அபராஜிதன் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டாலும், அப்படி அத்தனை கட்டுக் காவல்களையும் தாண்டி ரகசியமாகத் தன் அறையில் புகக்கூடியவன் யாராயிருக்கும் என்பதைமட்டும் ஊகிக்க அவனுல் முடியவில்லை. காவலாளிகளைக்கடந்து தனது அறைக்கு வரக்கூடியவர்கள் அரசாங்கத்திலேயே இலங்காபுரனையும் காரியையும் தவிர வேறு யாருமில்லை என்பதை அறிந்த அபராஜிதனுக்கு அவ்விருவரும் அச்சமயம் தன்னைத் தேடி வர வேண்டிய அலுவல் ஏதும் இல்லை என்பதும் தெரிந்தே இருந்தது. "காரியும் இல்லை, இலங்காபுரனும் இல்லை. வேறு யாராயிருக்கும்?" என்பதை யோசித்த வண்ணம் அறை நடுவில் அப்புறம் இப்புறம் சிறிதும் அசையாமல் நின்ற சேனுதிபதி, வந்திருந்தவனின் காலடிச் சத்தத்தின்மூலம், அவன் சஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தைக் கவனித்தவண்ண மிருந்தான். வந்திருந்தவனும் அபராஜிதன் சந்தேகத்தைத் துடைக்க அதிக நேரம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. கதவை மெல்லச் சாத்தியதும் அபராஜிதனை நோக்கி இரண்டு அடி எடுத்துவைத்து "பிரபு! இருளில் நாம் பேச முடியாது. நான் கதவு ஓரமாக மறைந்து நிற்கிறேன். காவலாளிகளில் யாராவது ஒருவனைக் கூப்பிட்டு வெளியிலிருந்து சிறு விளக்கு ஏதாவது ஒன்றைக் கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்" என்றான்.

அந்தக் குரலைக்கேட்டதும் வியப்பும் அதிர்ச்சியும் ஒருங்கே அடைந்த அபராஜிதன் சட்டென்று பின்புறம் திரும்பி, "யார்! நீங்களா!..." என்று ஏதோ பேசப் போனவனை வந்தவன் தடுத்து "உஸ்! பேசாதீர்கள். விளக்கு வரட்டும். பேசுவோம்" என்று எச்சரிக்கை செய்யவே அபராஜிதனும் மேலே எதுவும் பேசாமல் அவர்சொற்படியே கதவைத் திறந்து காவலாளி ஒருவனைக் கூப்பிட்டு விளக்குக் கொண்டுவரச் சொன்னான். காவலாளி கொண்டுவந்த விளக்கை வாயிற்படிக் கருகில் சேனுதிபதியே நின்று வாங்கிவந்து மூலையிலிருந்த பீடத்தின்மேல் வைக்க அதே சமயத்தில் வந்திருந்த மனிதனும் கதவை மூடி இறுகத் தாளிட்டுவிட்டு அறை நடுவே வந்து அங்கிருந்த மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டான். சேனுதிபதிமட்டும் தன் மேலங்கியைக் கழற்றாமலும், மஞ்சத்தில் உட்காராமலும் வந்த மனிதனைப் பார்த்துக்கொண்டே சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்றுவிட்டு, "உங்களை நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. திடீரென்று எங்கிருந்தோ வந்து முளைத்தீர்கள். அதுவும் இந்த அறையில் எத்தனை முன்னேற்பாட்டுடன் காத்திருந்தீர்கள். இது சொப்பனமா, நிஜந்தானு என்று எனக்கு இன்னும் சந்தேகமாகவே இருக்கிறது" என்றான்.

"பிரபு! நான் இருக்கும் நிலையில் இத்தனை முன்னேற்பாடு அவசியமாகிறது. நான் இங்கிருப்பது மட்டும் இலங்காபுரனுக்குத் தெரிந்தால்..."

"பௌத்த மதத்தை சேர்ந்தவனாயிருந்தாலும் தேவி மீனாட்சிக்குத் தேங்காய் உடைக்கத் தவறமாட்டான்."

"தேங்காய் எதற்கு? என் தலையையே தேங்காய் என்று நினைத்து

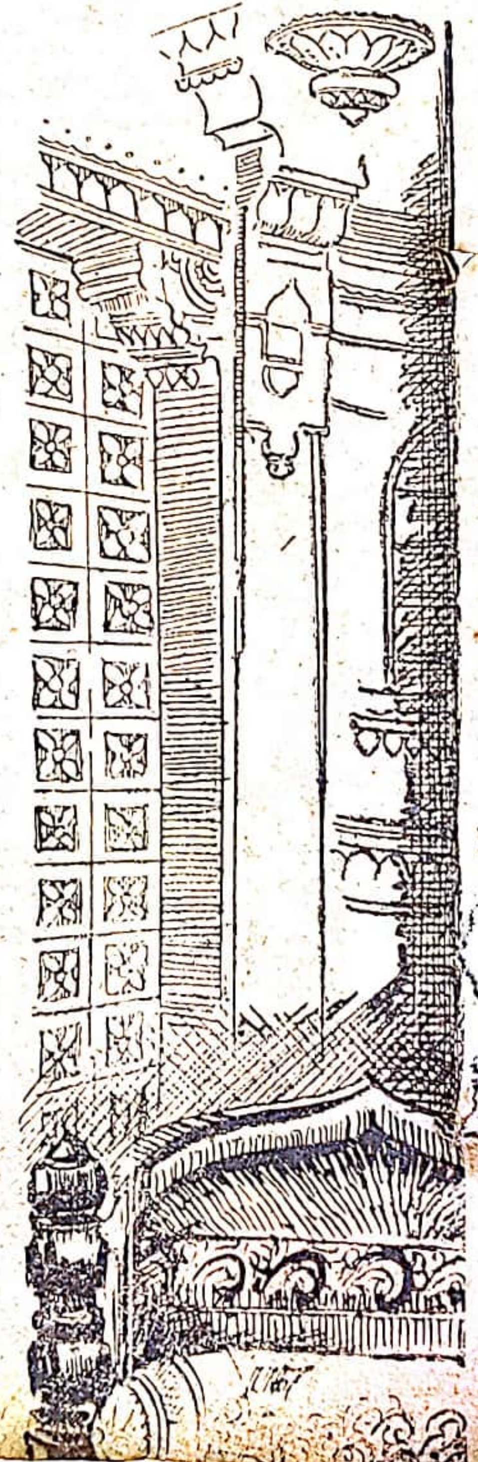
உடைத்துவிடமாட்டானு?" என்ற கருணுகரத்தேவன் அத்தனை ஆபத்தி லும் இரைந்து சிரித்தான்.

உள்ள அபாயத்தை உணர்த்தி அவன் சிரிப்பை அடக்க முயன்ற அப ராஜிதன், "தேவரே! இத்தனை எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொண்டு கடைசி யில் இரைந்து சிரிக்கிறீரே. காவலாளிகள் காதில் பட்டால் உமக்கும் ஆபத்து, உம்மை இந்த அறைக்குள் அனுமதித்த எனக்கும் ஆபத்து" என்று சொல்லிவிட்டு "அது கிடக்கட்டும். நீலமலைக்குடிசையிலிருந்து எப்படித் தப்பினீர்கள்?" என்று வினவினன்.

"தப்பியதில் கஷ்டம் ஏதும் இல்லை. ஒருநாள் பட்டினி கிடக்க வேண்டி யிருந்தது."

"பட்டினியா! எதற்காக?"

"உணவுக்கு ஆசைப்பட்டால் தலை உருண்டிருக்கும். அன்று எல்லாம் நான் எதிர்பார்த்தபடிதான் நடந்தது. சிங்கள வீரர்கள் அனைவரும் உங்கள் நால்வருடன் போரிடுவதிலும் உங்களைத் துரத்துவதிலுமே முனைந்திருந்தார் கள். குடிசைப் பக்கம் யாரும் வரவில்லை. போதாக் குறைக்கு, பந்தங்களை அவர்கள் மூங்கிற் புதர்களில் எறிந்ததால் காட்டுத் தீ வேறு பரவி விட்டது, அந்தத் தீயை அணைத்து எப்படியாவது தப்பினல் போதுமென்ருகிவிடவே குடிசையிலிருக்கும் கிழவ னைப் பற்றி யாருக்கும் யோசனை வரவில்லை. தீ யணைந்து, அவர்கள் பாதையில் செல்ல ஒருநாள் பிடித்தது. அந்த ஒரு நாள் அடியேனுக்கு உப வாசம்."

"தப்பிய பிறகு இத்தனை நாள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?"

"முக்கிய அலுவலாகச் சோழநாடு சென்றிருந் தேன். நேற்றிரவுதான் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். தாங்கள் வரும் வரையில் தலைமறைவாக இருப்பதற் காக ஒரு நண்பர் வீட்டில் தங்கினேன்."

"நான் வந்ததை எப்படி அறிந்தீர்கள்?"

"உங்கள் வரவை அறிவதில் கஷ்டமென்ன இருக் கிறது? சேனாதிபதியின் பட்டணப் பிரவேசமென் ருல் ஊர் அமளிப்படுகிறதே."

இதைக் கேட்டதும் அபராஜிதன் முகத்தில் சற்றுப் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. "ஆமாம் தேவரே! மக்கள் என்னைப் பெரிதும் நேசிக்கிருர்கள்..." என்று ஆரம்பித்த அபராஜிதனை இடை மறித்துக் கருணு கரத் தேவன், "அப்படிநேசிக்கும் மக்களுக்குத் தாங் கள் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?" என்று கேட் டான்.

அபராஜிதன் உடனே பதிலேதும் சொல்லாமல் தேவனைக் கூர்ந்து கவனித்தான். பிறகு சொன் ஞன்: "எதை வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயார், தேவரே! உயிரை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கி றேன்."

தேவன் பதிலுக்குச் சொன்னான்: "உயிரைக் கொடுக்க வேண்டாம் பிரபு! தேச பக்தர்களின் உயிர்கள் ஏற்கனவே நஷ்டமடைந்து வருகின்றன. இப்பொழுதுதான் நமது நண்பர்களிருவரின் தலை களைக் கோட்டை வாசல் கழுகுகள் கொத்திக் கொண்டிருக்கின்றன."

இந்தப் பதிலைச் சொன்னபோது தேவன் முகத் தில் இருந்த துக்கக் குறியைக் கவனித்த அபராஜி தனும் ஆயாசம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை வெளி விட்டு "தேவரே! நமது நண்பர்களின் தலைகளைக்

கோட்டை வாசலில் நாட்டிய இலங்காபுரனின் தலையை அதே கோட்டை வாசலில் ஈட்டி மேல் நாட்ட நானும் தேவி மீனாட்சி மீது ஆணையிட்டிருக்கிறேன்!" என்றான்.

அத்தனை நேரம் அதிக உணர்ச்சியைக் காட்டாதிருந்த தேவனும் தனது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து "பிரபு! வெறும் ஆணையிடுவதால் என்ன பயன்? இலங்காபுரனை ஒழித்துக் கட்டினாலொழிய இந்த அக்கிரமங்கள் நீங்க வழியில்லை," என்றான்.

'ஒழித்துக் கட்டுவது அவ்வளவு சுலபமான வேலையில்லை தேவரே! மன்னன் இலங்காபுரனிடம் பூரண நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறான், சிங்களத்துப் பைங்கிளியின் பிடிப்பில் பூராவாகச் சிக்கிக்கொண்டிருக்கும் மன்னன் எதற்கெடுத்தாலும் 'மாமா இப்படிச் சொன்னார். மாமா அப்படிச் சொன்னார். மாமாவின் அபிப்பிராயம் இது, மாமாவின் அபிப்பிராயம் அது' என்று பிதற்றுகிறான்" என்றான் அபராஜிதன்.

"மாமாவா!" தேவன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

"ஆமாம். மன்னர் இலங்காபுரனை இப்பொழுது மாமா என்றுதான் அழைக்கிறார்"

முதல் சோம்பேறி: என்ன அண்ணாச்சி! நீ கூட வேலை செய்ய ஆரம்பிச்சிட்டே! ஆச்சரியமாயிருக்குதே!

நண்பன்: அதுவா தம்பி? போன தடவை குடிச்சிட்டேன்னு பிடிச்சுக் கிட்டு போனாங்க பாரு. கோர்ட்டிலே எச்சரிக்கை செஞ்சு அனுப்பிட்டாங்க. அடுத்த தடவை குடிச்சா, கண்டிப்பா பத்து ருவா அபராதம் கட்ட வேணுமின்னு சொன்னாங்க. அதுக்குப் பணம் வச்சிக்கிட்டுதானே குடிக்க ஆரம்பிக்கணும்!

"இந்த உறவு முறை எப்படி ஏற்பட்டதாம்?"

"பைங்கிளிக்கு மாமா அல்லவா?"

"ஆகவே தனக்கும் மாமாவாக்கிக் கொண்டு விட்டாரோ? நல்ல லட்சணம்!" என்ற கருணாகரத் தேவன், "பிரபு! இப்பேர்ப்பட்ட மன்னனைக் காப்பாற்றத்தானே அன்று நாங்கள் அளித்த மணிமகுடத்தைப் புறக்கணித்தீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

"காரணத்தைத் தான் அன்றே கூறி விட்டேனே தேவரே, நான் சுதந்திரமாக வாழ விரும்புகிறேன். மணிமகுடம் மனிதனுக்கு அளிக்கப்படும் பொன் விலங்கு. அதில் சிக்க நான் இஷ்டப்படவில்லை," என்றான் அபராஜிதன் பதிலுக்கு,

"அப்படியானால் பாண்டிய நாட்டு மக்கள் கதி?" என்று வினவினான் தேவன்.

"மக்களை இலங்காபுரனின் கொடுமையினின்று விடுவிக்க வேறு மார்க்கம் தேடுவோம்,"

"வேறு மார்க்கத்திற்குத் தான் அரசன் ஒப்பவில்லையே?"

"எந்த மார்க்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?"

"ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட மார்க்கம் தான். மழவராயன் மகளை மன்னன் மணம் புரிந்து சோழ நாட்டு நட்பையும் பெற்றால் இலங்காபுரனை ஓரளவு அடக்கலாம்."

"தங்கள் கோரிக்கையில் ஒரு பாதி பூர்த்தியாகி விட்டது" என்று மெள்ளச் சொன்னான் அபராஜிதன்.

கருணாகரத் தேவன் ஏதும் புரியாமல் சேனாதிபதியைப் பார்த்து, "என்ன! ஒரு பாதி பூர்த்தியாகிவிட்டதா! எப்படி!" என்று வினவினான்.

அபராஜிதன் தொண்டையில் எழுந்த வார்த்தைகள் ஒரு வினாடி தேங்கி நின்றன. பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு சொன்னான்: "தேவரே! மன்னன் மழவராயன் மகளை மணக்கச் சம்மதித்துவிட்டார்."

வயோதிகனான கருணாகரத்தேவனின் முகம் ஆச்சரியத்தாலும், மிதமிஞ்சிய சந்துஷ்டியாலும் நன்றாக மலர்ந்தது. "இது உண்மையா பிரபு! அத்தனை புத்தி மன்னனுக்கு வந்துவிட்டதா?" என்று பதட்டத்துடன் வினவினான்.

அபராஜிதன் உடனே பதிலேதும் சொல்லவில்லை. தன் கையிலிருந்த வெள்ளிக்குழலைத் தேவன் கையில் கொடுத்து, "பெண் கேட்கும் முத்திரை ஓலை இதில் இருக்கிறது," என்றான். கருணாகரத்தேவன் அவசர அவசரமாக வெள்ளிக் குழலைத் திறந்து ஓலையை எடுத்துக்கொண்டு அறைக் கோடிக்குப் போய் வெளிச்சத்தில் ஓலையைப் படித்தான். ஓலையின் கடைசியில் பொறிக்கப் பட்டிருந்த பாண்டிய நாட்டு ராஜாங்க முத்திரையையும் ஆராய்ந்தான். பிறகு அபராஜிதனை நெருங்கி வந்து "பிரபு! உங்களைப் பாண்டிய மக்கள் என்றும் வாழ்த்துவார்கள். மன்னன் மனத்தை எப்படியோ மாற்றி விட்டீர்களே" என்று குதூகலத்துடன் கூறினான்.

"மக்கள் வாழ்த்தவேண்டியது என்னையல்ல," என்றான் அபராஜிதன். அவன் குரலில் துக்கமும், வெறுப்பும் கலந்து நின்றன.

"பின் யாரை?" என்று தேவன் வினவினான்.

"மாதவியை."

"சிங்களத்துப் பைங்கிளியையா?"

"ஆம், அவள் தான் மன்னன் மனத்தை மாற்றினாள். அவள் ஆணைப்

படிதான் மன்னர் மழவராயன் மகளை மணக்க ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்.''

கருணாகரத் தேவன் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்து நின்றான். "ஒன்றும் புரியவில்லையே பிரபு! மன்னனைத் தன் பிடியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் மாதவி இன்னொரு பெண்ணை அவனுக்கு மணம் முடித்து வைக்கிறாளென்றால் ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே!''

"ஆச்சரியம்தான். ஆனால் உண்மை.''

"இதற்குக் காரணம்?''

அபராஜிதன் மனத்தில் என்னென்னவோ எண்ணங்கள் எழுந்து ஊசலாடின. இலங்காபுரனிடமிருந்து தான் தப்பியது முதல் அன்றுவரை நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் பார்த்து, சில நாட்களுக்குள் தன் வாழ்க்கையில் எத்தனை விசித்திரமான, விபரீதமான அலைகள் மோதியிருக்கின்றன என்பதை எண்ணி ஏங்கினான். 'மாதவியின் மனம் மாறியதற்குத் தேவர் காரணம் கேட்கிறாரே, எப்படிச் சொல்வது?' என்று தயங்கினான். 'மாதவி என்னிடம் மையல் கொண்டிருக்கிறாள். ஆகையால் வேறு பெண்ணை மன்னன் கழுத்தில் கட்டப் பார்க்கிறாள் என்று சொல்லுவதா?' என்று பலவாறாக யோசித்துப் பார்த்துக் கடைசியில் காரணத்தை மறைத்தே பேசினான். "பைங்கிளியின் மனத்தை அவள் மாமனாலேயே அறிய முடியவில்லையே. நாம் எப்படி அறிய முடியும் தேவரே!'' என்றான்.

சேனாதிபதியின் போக்கையும், தயக்கத்தையும் யோசனையையும் கவனித்த கருணாகரத்தேவனுக்கு சேனாதிபதி எதையோ மறைக்கிறாரென்பது திட்டமாகத் தெரிந்தாலும் அது என்ன என்பதை ஊகிக்க இயலாதவனாய்த் திண்டாடினான். பிறகு ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன் போல், "காரணம் எதுவாயிருந்தால் என்ன? நாட்டுக்கு நல்ல காரியம். சீக்கிரம் திருமணத்தை முடித்து வையுங்கள்,'' என்றான். சேனாதிபதி சொன்ன அடுத்த வார்த்தைகள் கருணாகரத்தேவனை ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிட்டன.

"இந்தத் திருமணத்தில் எனக்கிஷ்டமில்லை தேவரே,'' என்றான் அபராஜிதன்.

"இஷ்டமில்லையா! ஏன்?''

"நீர் கார்குழலியைப் பார்த்திருக்கிறீரா?''

"சிறு வயதில் பார்த்திருக்கிறேன்.''

"இப்பொழுது சமீபத்தில் பார்த்திருக்கிறீரா?''

"இல்லை.''

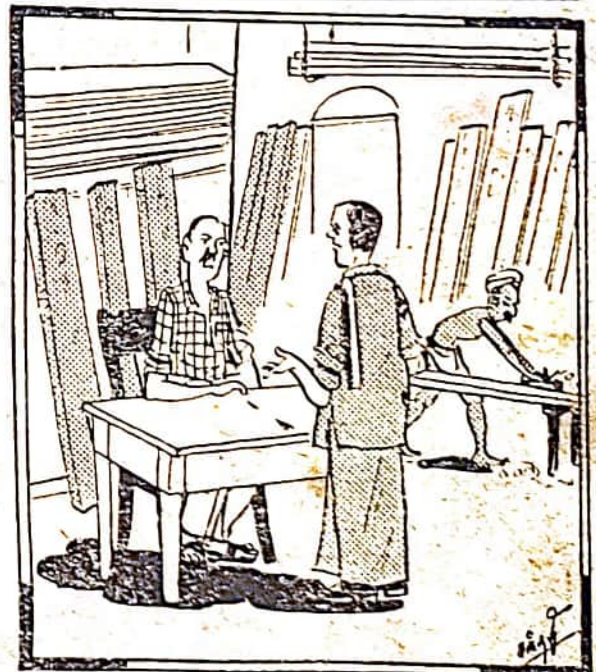
"பாரும், புரியும். கள்ளம் கபடமற்ற கார்குழலியை இந்தக் குடிகார அரக்கனுக்கு மணம் புரிவிப்பது எத்தனை பாபமென்பது புரியும்!''

சேனாதிபதியின் விசித்திரமான இந்த மாறுதலுக்குக் காரணத்தை அறியாத கருணாகரத்தேவன் ஒரு விநாடி ஏதோ யோசித்துவிட்டு, "பிரபு! அரசியல் பெரிய சதுரங்கம் போன்றது. அதில் எந்தக் காயைப் பலி கொடுப்பதும் தவறாகாது. தமிழ் நாட்டின் நன்மைக்காகக் கார்குழலியைத் தியாகம் செய்ய வேண்டிய அவசியமிருந்தால், செய்யவேண்டியதுதான்,'' என்று திட்டமாகச் சொன்னான்.

"தமிழ் நாட்டைப்போல் மூன்று தமிழ் நாடுகளைப் பலி கொடுப்பதானாலும் கொடுக்கலாம். அதற்காக ஒரு பேதையின் வாழ்வை அடியோடு அழிப்பது நியாயமல்ல.''

"இந்த நியாயத்தை எத்தனை நாளாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குக் கார்குழலியைப் பற்றி என்ன தெரியும்?''

"எல்லாம் தெரியும். அவள் அழகு

"என்னப்பா! ஒரு பீரோ செய்ய ஆர்டர் கொடுத்து ஆறு மாசமாச்சு. இன்னும் பீரோ வந்தபாடில்லை. இனி எனக்கு வேண்டாமப்பா அது! அந்த ஆர்டரை உடனே 'கான்சல்' பண்ணிடு!''

"அது உடனே முடியாதுங்க! கான்சல் லிஸ்டிலே போட்டால் அதுவும் வரிசைக் கிரமமாகத்தானுங்க வரும்!''

தெரியும். குணம் தெரியும். அவள் வார்த்தையில் இசை இருக்கிறது தேவரே! நடையில் நடனக் கலை இருக்கிறது."

"ஏதோ நேரில் பார்த்ததுபோல் பேசுகிறீர்களே!"

"பார்த்துவிட்டுத்தான் சொல்கிறேன். பார்த்ததுமட்டுமா? பேசினேன், பழகினேன், இருந்தேன்..."

தேவன், அபராஜிதனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

இதைக் கவனித்த அபராஜிதனும் சொன்னான்: "எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதென்று நினைக்கிறீரா? சந்தேகமில்லாமல் பிடித்திருக்கிறது. கார்குழலியைக் கன்னிமாடத்தில் கண்ட நாவாய்ப் புத்தி ஒரு நிலையில் இல்லை."

"கன்னிமாடமா?"

நீலமலையில் எதிரிகளிடமிருந்து தப்பியது முதல் அன்று கருணாகரத்தேவனை சந்தித்தவரையில் சகல தகவல்களையும் எடுத்துச் சொன்னான். இந்த வரலாற்றைக் கேட்ட பிறகு வெகு நேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்த கருணாகரத் தேவன் கடைசியாகச் சேனாதிபதியை நோக்கி, "பிரபு! விதி உங்கள் வாழ்க்கையில் பலவிதமாக விளையாடி இருக்கிறது. ஆனால் நாட்டின் விதியை நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஆகவே வீரபாண்டியனுக்கும் கார்குழலிக்கும் திருமணம் நடந்து தான் தீரவேண்டும். முத்திரை ஓலையை நானே எடுத்துச் சென்று திருமணத்தை முடித்து வைக்கிறேன்," என்று வெள்ளிக் குழலை எடுத்துக் கொண்டான்.

"அதை வையுங்கள் கீழே!" அதட்டலாக எழுந்தது அபராஜிதன் குரல்.

"ஓலையை என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?"

"எரிப்பதாக உத்தேசம்"

கருணாகரத்தேவன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் குழலை மஞ்சத்தில் வைத்துவிட்டு, "பிரபு! கடைசி முறையாகக் கேட்கிறேன். இந்தத் திருமணத்தைநடத்தப் போகிறீர்களா இல்லையா?" என்று வினவினான்.

"இல்லை." கண்டிப்பாகக் கூறினான் அபராஜிதன்.

"இதைக் கண்ட பிறகுமா?" என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் மடியிலிருந்து ஒரு பளபளப்பான வஸ்துவை எடுத்து அபராஜிதனிடம் நீட்டினான், கருணாகரத் தேவன். அதை விளக்கொளியில் இருமுறை திருப்பிப்பார்த்த அபராஜிதன் முகத்தில் எல்லையற்ற ஆச்சரியமும் கோபமும் தோன்றின.

(தொடரும்)

16. காகப்பணம்!

தன் கையிலிருந்த பளபளப்பான வஸ்துவை மீண்டும் இருமுறை திருப்பித் திருப்பி ஊன்றிக் கவனித்த அபராஜிதன் பக்கத்திலிருந்த மரப் பலகை மீது அதை ஒரு முறை ஓங்கித் தட்டினான்.

"தேவரே, இது உமக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?" என்றான்.

மங்கலான விளக்கின் ஒளியிலேயே பிரமாதமாகப் பிரகாசித்த அந்தத் தங்க நாணயம் மரப் பலகை மீது பலமாகத் தாக்கப்பட்டதும் ஒலிக்குச் சமமான ஒலியொன்றையும் கணீரென எழுப்பி, நிசப்தமாயிருந்த அந்த அறை பூராவும் திடீரெனச்சுண்டி விடப்பட்ட யாழின் ஒற்றைத் தந்தி போல் இன்பமயமான நாதத்தைப் பரப்பியது. சாதாரண சமயமாயிருந்தால் இதயத்துக்கு மிக இன்பத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய அந்தச் சப்தம் சந்தர்ப்ப விசேஷத்தால் அபராஜிதன் உள்ளத்துக்குப் பெருத்த வேதனையையே அளித்தது. இந்த நாணயத்தால் பாண்டிய நாட்டின் கதி அதோ கதியாகக் கூடுமென்பதைச் சந்தேகமறத் தெரிந்துக்கொண்டிருந்த சேனாதிபதி, கருணாகரத்தேவன் வாயாலேயே அதன் பூரா விவரத்தை அறிய விரும்பி,

மீண்டும், "தேவரே! நாணயம் சுத்தமான பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிறதே!" என்றான்.

தேவன் முகத்தில் கோபக்கனல் சொட்டியது. உக்கிரம் நிரம்பிய தன் கண்களைச் சேனாதிபதிமீது திருப்பிச் சொன்னான்: "பிறநாட்டுத் தங்கம் கிடைத்தால் பத்தரை மாற்று என்ன, பன்னிரண்டு மாற்றுக்குக்கூட நாணயம் அடிக்கலாம்."

சேனாதிபதியின் முகத்தில் ஆச்சரிய ரேகை சற்றே படர்ந்தது. "என்ன, பிற நாட்டுத் தங்கமா!" என்று வினவினான்.

"ஆமாம் பிரபு! பாண்டிய நாட்டுத் தங்கத்தில்தான் இந்தப் பொற் காசு அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் இலங்காபுரன் தங்கத்தைக் கட்டி கட்டியாகச் சிங்களத்திலிருந்து மூட்டை கட்டிக்கொண்டு வந்தானென்று நினைக்கிறீர்களா?" என்று பதிலுக்குக் கேட்டான் கருணாகரத்தேவன்.

அபராஜிதன் பதிலேதும் சொல்லாமல் மரப் பலகை மீது கிடந்த தங்க நாணயத்தை எடுத்து இருபுறத்தையும் மீண்டும் கவனித்துவிட்டு, "தேவரே! இதன் ஒரு பக்கத்தில் நாணயத்தின் மதிப்பு செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்தில்..." என்று ஏதோ சொல்லப் போனவனை கருணாகரத் தேவன் இடைமறித்து, "காகத்தின் சின்னம் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது," என்று வாசகத்தை முடித்தான்.

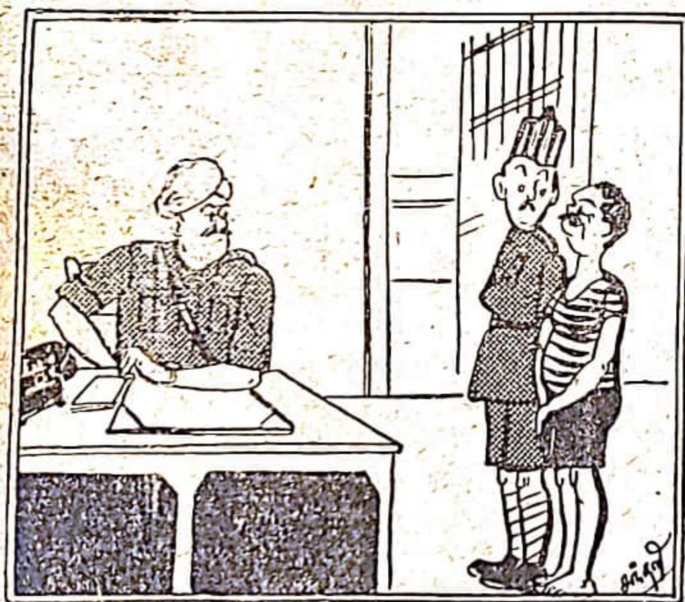
"காகத்தின் சின்னம் சிங்கள மன்னனை பராக்கிரமபாகுவினுடைய முத்திரையல்லவா?"

"ஆமாம் பிரபு! அந்த முத்திரையைத்தான் பாண்டிய நாணயத்தில் ஏற்றியிருக்கிறார்கள். இலங்கையில் பிரதான செலாவணி இந்த நாணயத்தின் மூலம் தான் நடக்கிறது."

"அப்படியானால் இதை இங்கு அச்சிடுவானேன்?"

"காரணம்தான் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி போலிருக்கிறதே பிரபு! ஒரு நாட்டார் மற்ற நாட்டாரைச் சுரண்டும்போது கையாளப்படும் முறைகளில் இதுவும் ஒன்றுதான். வீரபாண்டியனுக்கு உதவும் சாக்கை வைத்துக்கொண்டு தமிழகத்தின்மீது இலங்கையின் படையெடுப்பு நடந்திருக்கிறது. மன்னனைப் பொம்மையாக அரியணையில் உட்காரவைத்தவுடன் இலங்காபுரன் படைகளே பெரும்பாலும் பாண்டிய நாட்டை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டன. பொம்மை அரசன் கிடைத்தான். படை ஆதிக்கமும் முடிந்தது. அடுத்தபடி செலாவணியைத் தங்கள் கைக்குள் போட்டுக்கொள்ள வேண்டியது தானே. இலங்கைக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் நாணயம் ஒன்றானால் இலங்கைக்கு வேண்டிய பொற்காசுகளையெல்லாம் பாண்டிய நாட்டிலேயே அடிக்கலாம். பாண்டிய நாட்டுப் பொன்னைக் கொண்டே அடிக்கலாம். பாண்டிய நாட்டுப் பொற்கொல்லர்களே அடித்துத் தருவார்கள். இப்படியாகப் பாண்டிய நாடு நன்றாகச் சுரண்டப்படும். பொன் கொழிக்கும் பாண்டிய நாடு பொன்னிழந்து நிற்கும். படை ஆதிக்கத்திற்குப்பின் பண ஆதிக்கமும், பண ஆதிக்கத்திற்குப்பின் நாகரிக ஆதிக்கமும் ஏற்படும். அதன் முதற்படி இந்த நாணயத்தில் துவங்கியிருக்கிறது. இலங்கையின் முத்திரையான காகம் இப்பொழுதுதான் பாண்டிய நாணயத்தில் ஏறியிருக்கிறது," என்று விளக்கினான் தேவன்.

"இந்த நாணயத்தை நான் கடை வீதிகளிலோ செலாவணித் துறைகளிலோ

இன்ஸ்பெக்டர்: முன்னூத்தியொன்னு! இவனைக் கொண்டுபோய்ப் பதினெட்டாம் நம்பர் அறையிலே அடையப்பா.

கைதி: பதினெட்டாம் நம்பர் அறைதானுங்களே! அதுக்கு இவரு என்னாத்துக்குங்க நானே போய்க்கிறேனுங்க!

பார்க்கவில்லையே. உமக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது?" என்று அபராஜிதன் வினவினான்.

"இன்னும் நாணயம் சந்தைக்கு வர வில்லை பிரபு! இப்பொழுதுதான் நாணயச் சாலையில் பொற்கொல்லர் கள் காசு அடித்துக்கொண்டிருக்கிறார் கள்," என்றான் தேவன்.

"எத்தனை பொற்காசுகளை அடிக்க உத்தரவாகியிருக்கிறது?"

"ஒரு கோடிப் பொற்காசுகள்."

"ஒரு கோடிதானா? செலாவணிச் சுழற்சிக்குப் போதுமா?"

"போதாது பிரபு! இலங்காபுரன் மிகத் தந்திரமாக வேலையை முடிக்கப் பார்க்கிறான். முதலில் காகப் பணத்தை அடித்துப் பாண்டிய நாட்டு நாணயத் தோடு கலந்து சுழலவிட உத்தேசிக் கிறான். அப்படிச் சுழன்றால் காலக் கிரமத்தில் மக்களுக்குக் காகப் பணம் சகஜமாகிவிடும். பிறகு கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் காகப் பணத்தை அதிக மாகத் தயாரித்து காலக் கிரமத்தில் பாண்டிய நாட்டுக்குச் சொந்த நாண யமே இல்லாமல் அடித்துவிடுவதே இலங்காபுரன் திட்டம். திடீரெனக் காகப்பணத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தால் மக்கள் எதிர்ப்பார்களென் பதை நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறான் இலங்காபுரன்."

கருணாகரத்தேவன் பதிலைக் கேட்ட அபராஜிதன் சற்று நேரம் தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்து அறையில் சற்று நேரம் உலாவினான். பிறகு தேவனை நோக்கிக் கேட்டான். "நாணயத் தயா ரிப்பை இலங்காபுரன் இவ்வளவு ரகசி யமாக வைத்திருக்கும்போது உமக்கு எங்கிருந்து இந்தப் பொற்காசு கிடைத் தது?"

"நேற்று நான் யார் வீட்டில் தங்கி யிருந்தேனோ அந்த நண்பன் ஒரு பொற் கொல்லன். நாணயச் சாலையில் வேலை செய்கிறான்," என்று பதில் சொன்னான் கருணாகரத் தேவன்.

அபராஜிதன் மீண்டும் மௌனம் சாதித்தான். பாண்டிய நாட்டை எப் பேர்ப்பட்ட அபாயம் சூழ்ந்து வருகிற தென்பது அவன் மனக் கண்முன்னால் எழுந்து நின்றது. எண்ணற்ற காட்சி கள் அவன் புத்தியில் ஓடத்தொடங் கின. பாண்டிய நாட்டு மக்கள் சிங்கள ருக்கு அடிமைப்பட்டு அலுவல் புரியும் காட்சி, இலங்கையின் நாணயம் பாண் டிய நாணயத்தை அறவே ஒழித்துவிட் டதால் மாற்றரசர் பாண்டியர்களைப் பார்த்து நகைக்கும் காட்சி, சிங்களப் படைகள் சதா நடமாடுவதால் வெளி யில் தலைகாட்ட முடியாதபடி பாண்டி யப் பெண்கள் வீடுகளில் பதுங்கிக் கிடக் கும் காட்சி, பதுங்க முடியாமல் வெளி வந்த பெண்கள் மாற்றாரால் பலவந்த மாகத் தூக்கிச் செல்லப்படும் காட்சி, என இப்படியாகப் பல காட்சிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மனத்தில் எழுந்து அலைமோதவே அபராஜிதன் அறை நடுவிலிருந்த மஞ்சத்தின் மேல் உட்கார்ந்து தலையைத் தன் இரு கைக ளாலும் பிடித்துக் கொண்டான். சேனா திபதியின் இதயத்தில் ஓடிய எண்ணங் களைக் கருணாகரத் தேவனும் அறிந்து தானிருக்க வேண்டும். ஆகவே அபரா ஜிதன் மௌனத்தை வெட்டும் நோக் கத்துடன் இடையே புகுந்து, "பிரபு! இலங்காபுரனின் திட்டங்கள் அமுலுக்கு வந்தால் பாண்டிய நாட்டின் பிற்கால நிலை எப்படியிருக்குமென்று உங்க ளுக்கு நான் சொல்லத் தேவையில்லை. அவனை அடக்கும் வழிகள் இரண்டு தான். ஒன்று, சோழநாட்டுடன் ஒப்பந் தம். இல்லையேல் மழவராயனுடன் மணத் தொடர்பு. இவ்விரண்டில்..." என்று தொடர்ந்து பேசப்போன தேவனுடைய பேச்சை, "சோழநாட்டு டன் தொடர்பு கொண்டால் என்ன?" என்று அபராஜிதன் சொற்கள் வெட் டின.

கருணாகரத் தேவன் உதடுகளில் புன் சிரிப்பு தவழ்ந்தது. கார்குழலியிட முள்ள மையலால் சேனாதிபதியின்மனம் பெரிதும் மாறுதல் அடைந்திருப்பதை அறிந்ததால் ஏற்பட்ட பரிகாச ரேகை முகத்தில் படரத் தேவன் சொன்னான்:

"எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை பிரபு! ஆனால் அது இரண்டாம் பட்சமாகச் செய்யவேண்டிய முயற்சி. சோழ நாட் டுடன் நாம் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்வ தானால் சோழர்கள் ஆதிக்கம் பாண் டியநாட்டின்மீது படர நாம் தயாராக வேண்டும். ராஜாதிராஜன் தமிழ் மண் டலத்தை ஒரே குடை கீழ் ஆளத் திட்டமிட்டு வருகிறான். ராஜராஜன் காலத்தியப் பேரரசை மீண்டும் தமிழ கத்தில் அமைப்பது அவன் நோக்கம். தங்களுக்கு அது இஷ்டமானால் எனக் கும் இஷ்டம்தான். சிங்கள ஆதிக்கத் தைவிட இன்னொரு தமிழ் மன்னன் ஆதிக்கம் சிறந்ததுதான். ஆனால் சுதந் திரத்தைவிட ஆதிக்கம் சிறந்ததா

என்பதைத்தான் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்."

அந்த வயோதிக வீரன் சொற்களில் உண்மை ததும்புவதைக் கண்ட பாண்டிய சேனாதிபதி என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் திகைத்து, "அப்படியானால்..." என்று இழுத்தான்.

"மழவராயனுடன் மணத் தொடர்பு தான் பாண்டியநாட்டைக் காக்கச் சிறந்த வழி. மழவராயனிடமிருக்கும் படைகளுடன் பாண்டியப் படைகளும் இணைந்தால் இலங்காபுரனையும் சமாளிக்கலாம்."

"அதெப்படி முடியும்? மழவராயன் குறுநில மன்னன்தானே? அவனிடம் பெரிய படைபல மிருக்க முடியாதே."

"பிரபு, மழவராயனை லேசுப்பட்டவனென்று நினைக்கவேண்டாம். தமிழ் நாட்டு அரசியல் நிலைமையை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டு ரகசியமாகப் பெரும் படை திரட்டியிருக்கிறான். மேலமங்கலமும், கீழமங்கலமும் போர்க்கவசம் பூண்டு நிற்கின்றன. பல இடங்களைக் கோட்டையாக்கி அரண் அமைத்திருக்கிறான். அத்தனை பலமில்லாவிட்டால் குலசேகர பாண்டியனும், குலசேகர பாண்டியன் மூலமாகச் சோழ மன்னனும் அவனுடன் உறவாடப் பார்ப்பார்களா?"

கருணாகரத்தேவன் வாதத்தில் தவறு சிறிதுமில்லையென்றும் ராஜீய நிலையை அவன் உள்ளபடி எடைபோட்டு வைத்திருப்பவனென்பதும் சேனாதிபதிக்குத் தெள்ளெனத் தெரிந்தே இருந்தது. இருந்தபோதிலும் இந்த ராஜீயச் சிக்கல்களுக்காகக் கார்குழலியை வீரபாண்டியனைப் போன்றதொரு குடிகாரனுக்குப் பலியிடுவதா என்று நினைத்தான். அவன் நினைப்பை அறிந்துகொண்ட கருணாகரத்தேவன் சொன்னான். "வேறு வழியில்லை பிரபு! வீரபாண்டியன் திருமணம் நடந்துதான் தீரவேண்டும். நீங்கள் சொல்வதுபோல் கார்குழலி அழகும் குணமும் நிரம்பியவளானால் பாண்டிய நாடு புண்ணியம் செய்ததாகும். அவள் வரவால் ஒருவேளை வீரபாண்டியனே திருந்தினாலும் திருந்தலாம். அவன் திருந்தாவிட்டாலும் நாம் நமது படை பலத்தால் அரசனைப் பொம்மையாக்கி, ராணியின் கீழ்ப் பாண்டியவர்கள் சிறப்பு மீண்டும் சிறந்தோங்கும். இந்த விஷயத்தில் உங்கள் சொந்த உணர்ச்சிகளைப் புகவிடாதீர்கள். காம இச்சைக்காக அபராஜிதன் நாட்டைக் காற்றில் பறக்கவிட்டான் என்ற சாசுவதமான அபக்கியாதியைச் சரித்திரத்தில் சம்பாதித்துக் கொள்ளாதீர்கள்," என்று கூறிவிட்டுத் திருமண ஓலை இருந்த குழலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

அபராஜிதன் பேசாமலேயே உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் மனத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்த வேதனையை முகபாவத்திலிருந்து அறிந்துகொண்ட தேவன் மஞ்சத்தை அணுகி அவன் தோள்மேல் கையை வைத்து, "பிரபு! உங்கள் வேதனையை நன்றாக அறிவேன். ஆனால் நாம் மக்களின் நன்மைக்காக ஜீவிப்பவர்கள். ஆகையால் உத்தரவிடுங்கள்," என்றான்.

அபராஜிதன் தலை நிமிர்ந்து தேவனை நோக்கி, "எதற்கு உத்தரவு?" என்று வினவினான்.

"இந்தத் திருமணத்தை முடித்து வைக்க, இந்த நிமிஷமே நான் மேலைமங்கலத்துக்குப் பயணமாக வேண்டும்," என்றான் தேவன்.

"இலங்காபுரன் கண்ணில் பட்டால் உமது கதி என்ன ஆகும்?"

"பாண்டிய நாட்டின் கதி சரியாகும் வரையில் என் கதியைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. இருந்தாலும் நான் உங்கள் தூதன் என்பதை உணர்த்த ஓர் ஓலை எழுதிக்கொடுங்கள். சேனாதிபதி ஓலை இருக்கும்போது யாரும் என் நடமாட்டத்தைத் தடை செய்ய முடியாது."

அந்த அறையில் சம்பாஷணை இத்துடன் முடிந்தது. அபராஜிதன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அறையின் மூலைக்குச் சென்று எழுது கருவிகளைக் கொண்டு தேவன் கேட்டபடி ஓலை எழுதிக் கொடுத்தான். அதைப் பெற்றுக்கொண்ட தேவனும் ஒருமுறை அபராஜிதனை நோக்கினான். அபராஜிதன் கண்களும் தேவன் விழிகளைச் சந்தித்தன. அந்தப் பார்வையிலேயே நாட்டுக்காகத் தங்களைத் தியாகம் செய்யத் தீர்மானித்துவிட்ட அந்தத் தேசபக்தர் இருவரும் ஒருவர் உள்ளத்தில் ஓடிய உணர்ச்சி வெள்ளத்தை இன்னொருவர் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டு ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் பிரிந்தனர்.

இந்தச் சம்பவம் நடந்த அடுத்த இரண்டு நாட்களும் அபராஜிதன் தன் மாளிகையைவிட்டு வெளியிலேயே வரவில்லை. மாதவி அவனை இரண்டு

முறை கூப்பிட்டனுப்பினர். உடல் நிலை சரியாயில்லையென்று அந்த அழைப்பையும் மறுத்துவிட்டான். கருணாகரத்தேவன் யோசனைக்குத் தான் ஒப்புக்கொண்டது தேச நன்மையை உத்தேசித்துத்தானென்றாலும் கார்குழலியின் எழில் வதனம் அவன் உள்ளத்தை விட்டு அசையாமல் அவன் மனநிலையை ஆயிரத்தெட்டு கோணங்களில் திருப்பித் திருப்பித் தாக்கி இடைவிடாத வேதனையை அளித்துக்கொண்டிருந்தது. மூன்றாவது நாள் அந்த வேதனை உச்சநிலை அடையும்படியான நிகழ்ச்சியொன்று ஏற்பட்டது. திருமணத்திற்கு இசையும்படி மழவராயனைச் சரிப்படுத்திவிட்டதாகவும் மன்னர் உடனே புறப்பட்டு மேலமங்கலத்திற்கு வரவேண்டுமென்றும் கருணாகரத்தேவன் ஓலை அனுப்பியிருந்தான்.

வெடிக்கும் நிலையிலிருந்த மனத்துடன் அந்த ஓலையை அபராஜிதனே வீரபாண்டியனிடம் எடுத்துச் சென்றான்.

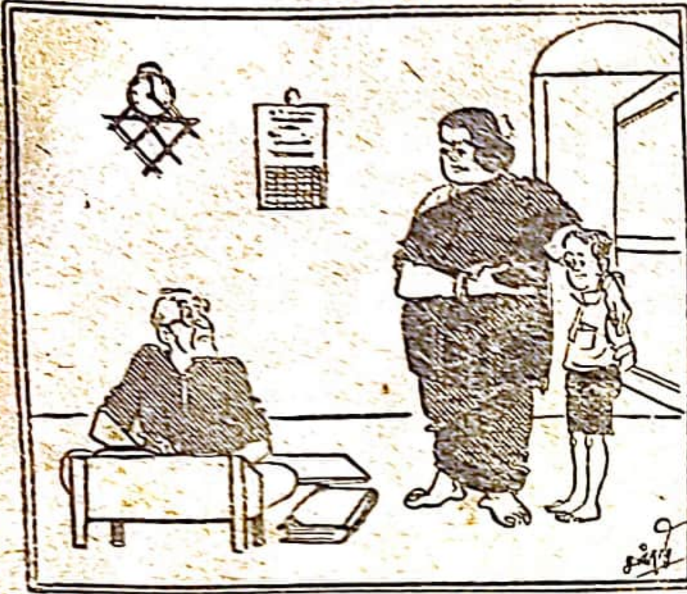
ஓலையைப் படித்த வீரபாண்டியன் அபராஜிதனை நோக்கி, "அபராஜிதா! நான் மீண்டும் ஓர் உற்ற நண்பனுக்குத் தவறு இழைத்துவிட்டேன்," என்றான்.

"யாருக்குப் பிரபு!"

"கருணாகரத்தேவனுக்குத்தான்!"

"தேவருக்கா!"

"ஆமாம் அபராஜிதா. என்னைக் கவிழ்க்கச் சதி நடந்த நாளிலிருந்து தேவனை இப்பக்கத்தில் காணாதிருக்கவே அவனும் சதிகாரனென்று நினைத்

"தெருப் பயல்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஏதோ நாடகம் போடுகிறார்களாம். அதிலே நம்ம ராமுவுக்குத் தகப்பனார் வேஷம் கொடுத்திருக்கிறார்களாம். அதை எப்படி நடிக்கணுமென்று கொஞ்சம் சொல்லிக்கொடுங்கள்."

தேன். ஆனால் உன்னை நான் செய்யச் சொன்ன வேலையைக் கருணாகரத்தேவன் என்ன திறமையாகச் செய்து முடித்திருக்கிறான் பார்! நீ நேராகப் போகாவிட்டாலும் தேர்ந்தெடுத்த தூதன் கெட்டிக்காரன்," என்று வீரபாண்டியன் சிலாகித்தான். அத்துடன் தொடர்ந்தும் சொன்னான்: "அபராஜிதா! இந்தத் திருமணத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட இஷ்டமே இல்லை. இருந்தாலும் மாதவி சொன்னதற்காகவும், மக்கள் நன்மைக்காகவும் என்னைத் தியாகம் செய்கிறேன். ஆனால் மாதவியிடமிருந்து ஒரு வாக்கு வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்."

"என்ன வாக்கு மகாராஜா?"

"திருமணமான பின்பும் என்னைக் கைவிடுவதில்லையென மாதவி உறுதி கூறியிருக்கிறாள். அதுவும் யார் முன்பு...? அவள் மாமனார் முன்பு! எந்த மருமகளாவது இப்படிச் சொல்லி மாமா கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறதைக் கண்டிருக்கிறாயா?" என்று இடிஇடியென்று சிரித்தான் அவன்.

"இல்லை, இல்லை இது புதுமைதான்" என்று அபராஜிதன் சொன்னாலும் ஏதோ ஆழ்ந்த திட்டம் வகுத்தே மூலங்காபுரனும், மாதவியின் போக்குக்கெல்லாம் உட்பட்டிருக்கிறான் என்பதை மட்டும் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

வீரபாண்டியன் தீராத உற்சாகத்துடனே மேலும் சொன்னான்: "திருமணமே மழவராயன் அளிக்கக்கூடிய உதவிக்காகத்தான் அபராஜிதா. எனது பைங்கிளியின் அழகுக்கு இணையான அழகு இந்த உலகத்தில் கிடைக்காது. வீரபாண்டியன் எத்தனையோ அழகிகளைப் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் சிங்களத்துப் பைங்கிளி வானில் ஜொலிக்கும் தனிநட்சத்திரம்," என்றான்.

ஆனால் அதே வானத்தில் எல்லா நட்சத்திரங்களையும் மறையச் செய்யக்கூடிய சந்திர பிம்பமும் உண்டு என்பதை வீரபாண்டியன் உணர்ந்து கொள்ள அதிக நாளாகவில்லை.

மேலமங்கலத்தை அடைந்த வீரபாண்டியன், மழவராயன் மாளிகையிலிருந்த ஓர் அறையிலிருந்து கீழே பரந்து கிடந்த மலர்ச் சோலைமீது கண்களை ஓட்டிக் கொண்டான். நிர்மலமான அந்த இரவில் சந்திரன் ஒளியில் பூமியில் ஒரு சந்திரன் நடமாடுவதுபோல் ஒரு மங்கை தோட்டத்தில் உலாவியதைக் கண்டான். அவளுடைய அழகைக் கண்டு அப்படியே ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்த மன்னன் தன் அறையைக் காத்து நின்ற மழவ நாட்டு வீரனை அருகில் அழைத்து, நந்தவனத்தில் உலவிய மங்கையைக் காட்டி, "அது யார்?" என்று விசாரித்தான்.

"அதுதான் எங்கள் அரச குமாரி."

"யார்! கார்குழலி இவள் தானா?"

"ஆமாம் பிரபு."

வீரபாண்டியன் ஒருமுறை மென்று விழுங்கினான். பிறகு அறைக் கோடிக்குச் சென்று அங்கு மஞ்சமொன்றில் பொற்கிண்ணத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த மதுவை எடுத்துக் 'களுக் களுக்' என்று இரண்டு வாய்கள் குடித்தான். அந்தக் குடிவெறியில் கிளறப்பட்ட மோக வெறியுடன் மாடிப்படிகளில் அதிவேகமாக இறங்கித் தோட்டத்தை நோக்கி அசுர வேகத்தில் சென்றான்.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

17. வீரபாண்டியன் இலக்கியம்

பாண்டிய மன்னன் பலகணி வழியாகத் தன்னை பார்த்ததையோ, பாத்திரத்திலிருந்த மதுவைப் பதட்டத்துடன் பருகிவிட்டுக் காம வெறியுடன் தன்னைத் தேடிக் கனவேகமாக வந்து கொண்டிருந்ததையோ, சிறிதும் அறியாத கார்குழலி தன் எண்ணங்களை எங்கெங்கோ சுற்ற விட்டவளாய் மலர்ச் சோலையின் நடுவேமெல்ல நடந்து சென்றாள். எங்கும் பால்நிலவு படர்ந்து கிடந்தாலும், காற்று ஸ்தம்பித்துவிடவே செடிகள் சிறிதுகூட ஆடாமல் விரும்பத்தகாத ஓர் அமைதியே நந்தவனத்தில் குடி கொண்டிருந்தது. சின்னஞ்சிறு வெண்ணிற மேகங்கள் குறுக்கே ஓடினாலும் வானவெளியில் மிதந்து ஓடக்கூடிய சந்திரன்கூட அன்று ஆகாயம் நிர்மலமாயிருந்ததன் காரணமாக நின்ற இடத்திலேயே நின்று கார்குழலியை உற்றுக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். இளவரசி பாங்கிகளுடன் பூப் பந்தாடுவதற்காக இடையே இடம்விட்டுச் சுற்றிலுமே செடிகள் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த மலர்ச் சோலையின் மத்தியிலிருந்த சமவெளியில் பசும் புல் செழித்து வளர்ந்திருந்தது. அந்த மரகதப் பாயின்மேல் மௌனமாக நடந்து சென்ற கார்குழலி அதன் ஓர் ஓரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு சுற்றுமுற்றும் நோக்கினாள். நாலு பக்கத்திலும் வளர்ந்திருந்த மலர்ச் செடிகள் அந்த மங்கையின் மனத்தைச் சூழ்ந்திருந்த சோகத்தை உணர்ந்தனபோல் துக்கத்துடன் உற்றுப் பார்த்தன. சாதாரணமாகக் காற்றில் அலைந்து அலைந்து தன்னைப் பார்த்ததும் வெள்ளை மலர்ப் பற்களைக் காட்டிக் குதூகலித்துக் கூத்தாடும் மல்லிகை, முல்லைக் கொடிகள் கூடச் சோகத்தால் தாழ்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கார்குழலி கவனித்தாள். தன்னுடைய கார்குழலுக்கு இணையற்ற மணம் தரும் மகிழ மரம் தூரத்தே பெரிதாக எழுந்து நின்று தன்னை நோக்கிக் கண்ணீர் உகுப்பது போல் ஓரிரு சின்னஞ்சிறு பழுப்பு மலர்களை உதிர்த்ததையும் பார்த்தாள். உள்ளே ஓடிய எண்ணங்களின் காரணமாகச் சுற்றிலும் சோகக் குறிகளையே கண்ட கார்குழலி வருத்தம் கலந்த பெருமூச்சொன்றையும் விட்டாள்.

இரவின் நேரம் ஏறியதால் ஊரடங்கி விட்டாலும் அவள் உள்ளத்தே பலப்பல எண்ணங்கள் எழுந்து எழுந்து அலைமோதிப் பேரிரைச்சலிட்டு அவள் அமைதியைப் பெரிதும் குலைத்துக் கொண்டிருந்தன. சில நாட்களுக்கு முன்பு கன்னிமாடத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களெல்லாம் அவள் உள்ளத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. காட்டில் அபராஜிதன் காயத்துக்குக் கட்டுப்போட்டது முதல் அவன் தப்பி யோடியது வரையில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றைக் கூட அவள் மறக்கவில்லை. எல்லாவற்றையும்விட அபராஜிதனின் கம்பீர உருவம் அவள் கருத்தில் ஸ்திரமாக வேரூன்றி நின்றது. அவன் யார் என்பதை அறியப் பலமுறை முயன்றும் அடிகளார் அதை சொல்ல மறுத்துவிட்டதால் அவனைப்பற்றி மேலும் தகவலறிய வேண்டுமென்ற எண்ணம் கார்குழலிக்கு இருந்துகொண்டே இருந்தது. ஒரு மனிதன் பெயரை அடிகளார் எதற்காக மறைக்கவேண்டும் என்று பல முறை யோசித்துப் பார்த்தும் விடை காணாத காரணத்தால் அந்தப் புருஷனை ஏதோ மர்மம் சூழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று தானாகவே தீர்மானித்துக்கொண்டாள். மர்மம் எதுவாயிருப்பினும் அவன் வாழ்க்கை மாசு படர்ந்ததாக இருக்க முடியாது

என்ற தீர்மானம் மட்டும் கார்குழலி யின் மனத்தில் திடமாக வேரூன்றி யிருந்தது.

கன்னிமாடத்துக்குள் அவன் வர அடியோடு மறுத்துவிட்டதையும், பிறகு தன் வற்புறுத்தலின் பேரிலேயே வர ஒப்புக்கொண்டதையும் சிந்தித் துப் பார்த்தாள். வந்த பிறகு தன் தங் தையின் கண்ணில் படாது தப்பி ஓடி விட்டதையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். இப்படியெல்லாம் அவன் நடந்து கொண்டதற்குக் காரணம் தன்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணின் பெயருக்கு இழுக்கு வரக்கூடாது என்பதுதான் என முடிவு செய்துகொண்டாள். இப் படி அவனைப்பற்றி ஏற்பட்ட நினைப்பு களாலும், முடிவுகளாலும் அவள் மனத்தில் பிரதிதினமும் வேலைகெட்ட வேளைகளிலெல்லாம் அபராஜிதன் உரு வம் எழுந்து நின்று என்னென்னவோ வேதனைகளை விளைவித்துக்கொண்டிருந் தது. இத்தகைய இன்ப வேதனைகள் எல்லாம் திடீரென உடைக்கப்பட்டு தான் கன்னிமாடத்தைவிட்டுத் தொலை தூரத்திலிருந்த மேலமங்கலத்துக்கு வரவேண்டிய அவசியம் நேரிட்டதை யும், இன்னும் சில நாளில் தனக்கு வீர பாண்டியனுடன் திருமண நிச்சயம் நடைபெறப் போவதையும் நினைத்து நினைத்து ஏங்கியவண்ணம் கார்குழலி அன்று நந்தவனப் புல்தரையில் தலை குனிந்து உட்கார்ந்திருந்தாள்.

நினைப்பு நிலைகுலைந்து எங்கெங்கோ ஓடிக்கொண்டிருந்ததால் வீரபாண்டி யன் தோட்டத்திற்குள் நுழைந்த தையோ தன்னை நோக்கி விடுவிடென வேகமாக வந்ததையோ, வந்து தனக்கு வெகு அருகில் நின்று தன் எழிலைப் பார்த்து பிரமித்துக்கொண்டிருந்த தையோ கார்குழலி கவனிக்கவேயில்லை. அவள் பேரெழிலைப் பார்த்த வீர பாண்டியன்கூட அத்தனை வெறியிலும் ஓரளவு நிதானத்துக்கு வந்து எதுவும் பேசச் சக்தியற்று வெகுநேரம் நின் றான். மாதவியின் அழகையே பேரழ காக நினைத்து மழவராயன் மகளுடன் மணத் தொடர்பு கொள்ள மறுத்த பாண்டிய மன்னனுக்கு, நந்தவனத்தில் பதுமைபோல் உட்கார்ந்திருந்த அந்தப் பாவை தந்த பரவசக் காட்சி பெரிய தொரு வியப்பை அளித்தது. இந்த அழகுக்கு முன் மாதவியின் அழகு

உறைபோடக் காணாது என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட வீரபாண்டியன் அவளுடன் பேசவேண்டுமென்ற ஆசையால் தானே சம்பாஷணையைத் துவக்க இச்சை கொண்டான். இச்சை கொண்டானே தவிர அந்த இச்சையைப் பூர்த்தி செய்வது அவ்வளவு எளிதான காரியமாகப் புலப்படவில்லை. சாதாரணமாகவே கலக்கமான அவன் புத்தி மதுவினால் மேலும் கலங்கியிருந்தபடியால் பேச்சை எப்படி ஆரம்பிப்பதென்று புரியாமல், "என்ன அரசகுமாரி!" என்று சம்பிரதாயமாகவே சம்பாஷணையைத் துவக்கினான்.

சிந்தனை அலைகளில் திடீரெனப் புகுந்த அந்த இரு சொற்கள் இந்த உலகத்துக்குச் சரேலென இழுக்கவே கார்குழலி மிரண்ட விழிகளோடு திரும்பிப்பார்த்தாள். தனக்கு வெகு அருகில் ஒரு புருஷன் நிற்பதைப் பார்த்ததும் எழுந்து சற்று விலகி நின்று அவனை ஏற இறங்க நோக்கி, "யார் நீ?" என்று கோபத்துடன் வினவினாள்.

பதிலுக்கு நகைத்தான் பாண்டிய மன்னன். "என்னை நீ அறிந்துகொள்ளும் சமயம் அதிக தூரத்திலில்லை." என்ற சொற்களையும் வெறி கலந்த அந்த நகைப்புடன் உதிர்த்தான்.

அவன் சிரிப்பும் பேச்சும் அவளுக்குப் பெரும் வெறுப்பை அளித்தது. ஆகவே அதிகம் பேச இஷ்டப்படாமல் அவன் அந்த இடத்தில் தங்கக்கூடாது என்பதை உணர்த்த, "இது அந்தப்புரத்து நந்தவனம்," என்றாள்.

"எனக்குத் தெரியும்" என்றான் வீரபாண்டியன்.

"தெரிந்தா வந்தாய்?" கோபத்துடன் ஆச்சரியம் கலந்த குரலில் கேட்டாள் கார்குழலி.

"ஆம். தெரிந்துதான் வந்தேன். அதுவும் நீ இங்கிருப்பதை அறிந்துதான் வந்தேன்."

"அந்தப்புரத்து சோலைக்குள் அனுமதியின்றி வரும் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா உனக்கு?"

"தெரியும். மரண தண்டனை. எங்கள் ஊரிலும் அதே பழக்கம்தான்."

"உன் ஊரா? எது உன் ஊர்?"

"பாண்டிய நாடு."

"பாண்டிய நாட்டில்?"

"மதுரை."

"மதுரையில் நீ?..."

"மன்னன்."

மூச்சே நின்றுவிடும் போலிருந்தது கார்குழலிக்கு. எதிரே நின்றவன் பாண்டியனென்பதை அவள் ஊகிக்கக் கூட

"பேஷ்! சபாஷ்! என் பையன் பரீட்சையில் பெயிலாகி விட்டான்! பலே, பலே!"

"ஐயோ! கஷ்டமே! என் பையன் பாஸாகி விட்டானே! காலேஜில் இடம் தேடணுமே! கடவுளே! என்ன செய்வேன்?"

இல்லை வீரபாண்டியன் உடையின் படாடோபத்தால் அவன் பெரிய பிரபுவாயிருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தாளே யொழிய அவனே பாண்டிய நாட்டு மன்னன் என்பதை மனத்தால் நினைக்கக் கூட முடியவில்லை அவளுக்கு. மன்னனுக்கு அவசியமான கம்பீரம் வீரபாண்டியனின் தோரணையில் அடியோடு இல்லாதிருந்ததோடு குடியால் சற்றுத் தள்ளாடியும் நின்று கொண்டிருந்தான். மன்னன் என அவனே அறிவித்துக் கொண்டதும் அவனை ஒரு முறை ஏறெடுத்துப் பார்த்த கார்குழலியின் உள்ளத்தில் வெறுப்பு மிக அதிகமாக எழுந்து நின்றது. 'இவனா பாண்டிய மன்னன்? இவனையா தந்தை என் மணாளனாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்?' என்று எண்ணிப் பார்த்துப் பிரமித்தாள். இந்த மன்னன் உருவத்துடன் கன்னிமாடத்தில் கண்ட அபராஜிதன் உருவத்தையும், நடையையும் தோரணையையும் இணைத்துப் பார்த்து, 'சே! அந்தக் கம்பீர புருஷன் எங்கே, இந்தக் குடிகாரன் எங்கே!' என்று மனத்திற்குள் சொல்லிக்கொண்டாலும் வெளியே ஏதும் சொல்ல வகையறியாதவளாய்த் தலைகுனிந்து மௌனமாகவே நின்றாள்.

தான் யாரென்பதைக் கேட்டதும் வெட்கம் கவிந்து கார்குழலி நிற்பதாகக் கற்பனை செய்து கொண்ட வீரபாண்டியன் மீண்டும் பேச்சைத் துவக்கி, "கார்குழலி! உன்னை நான் பார்த்ததில்லை. பார்த்த பிறகு..." என்று வார்த்தைகளை விழுங்கினான்.

கார்குழலி தரையில் பாய்ந்திருந்த கண்களைக் கம்பீரமாக உயர்த்தி, "பார்த்த பிறகு?" என்று வினவினாள்.

"அழகில் உனக்கிணை இந்தத் தமிழ் நாட்டில் யாரும் கிடையாது என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.'

"மகிழ்ச்சி மகாராஜா! இருந்தாலும் இத்தனை புகழ்ச்சிக்கு நான் தகுந்தவள் அல்ல."

"உன் தகுதி உனக்கு எப்படித் தெரியும். புஷ்பத்தின் மணம் புஷ்பத்துக்கா தெரியும்?" என்று சொல்லிப் புன்முறுவல் செய்த வண்ணம் கார்குழலியை நோக்கி ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான் வீரபாண்டியன்.

கார்குழலியும் ஓர் அடி எடுத்து வைத்துப் பின்னடைந்தாள். "பாண்டிய மன்னனே, இது உங்களுக்குத் தகுதியல்ல," என்று எச்சரிக்கை தொனிக்கும் குரலில் கூறினாள்.

"எது தகுதியல்ல?"

"இப்படித் தனிமையில் என்னுடன் தங்கியிருப்பது."

"தகுதியல்ல வென்று யார் சொல்வது?"

"யார் சொல்ல வேண்டும்? பரம்பரைப் பழக்கமில்லையா?"

"தமிழர் முறைக்கு இது மாறுபாடல்ல அரசகுமாரி."

கார்குழலியின் கண்களில் ஆச்சரியம் மீண்டும் உதயமாயிற்று. தன் நாட்டின் சுதந்திரத்தையே இலங்காபுரனிடம் அடமானம் வைத்திருக்கும் பாண்டிய மன்னன் தமிழர் முறையைப் பற்றிப் பேசுவது பெரும் விசித்திரமாயிருந்தது அவளுக்கு. இகழ்ச்சி கலந்த புன்முறுவலொன்றும் அவள் இதழ்களில் படர்ந்தது. "தமிழர் முறையா? அது என்ன முறை மகாராஜா? கன்னிப் பெண்ணின் தனிமையில் குறுக்கிடுவது தமிழர் முறையா? அல்லது அந்தப்புரத் தோட்டத்தில் காவலற்று இருக்கும் அணங்கை அணுகிப் பேச்சுக் கொடுப்பது தமிழர் முறையா?" என்று வினவினாள்.

மன்னனென்று அறிந்த பிறகும், இன்னும் சில நாட்களில் மணாளனாகப் போகிறவன் என்பதை உணர்ந்த பிற

கும், கார்குழலி தன்னைச் சிறிதும் மதியாமலும் பெண்களுக்குரிய நாணத்தைக் காட்டாமலும் எதிருக்கு எதிர் நின்று சம்பாஷிப்பதை அறிந்த வீரபாண்டியன் அவள் தைரியத்தை எண்ணிப் பெரிதும் வியந்தான்; அதற்காகப் பேச்சை நிறுத்தாமல் மேலும் பேச்சுக் கொடுத்து அவள் கேள்விகளுக்குப் பதிலும் சொன்னான். "நீ சொன்னதெல்லாம் தமிழர் முறைதான் கார்குழலி! தமிழ் இலக்கியங்களைப் பார்த்தால் தெரியும்."

"தமிழர் இலக்கியமா மகாராஜா?"

"ஆமாம் இளவரசி! தலைவனும் தலைவியும் களவியலில் ஈடுபடுவது தமிழ் இலக்கியம் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமாயிற்றே."

கார்குழலிக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியவில்லை. இத்தனை விபரீதமான ஓர் காரியத்துக்கு இலக்கியம் உபயோகப்படக் கூடும் என்று கனவிலும் அவள் நினைத்தவளல்ல. இப்பேர்ப்பட்டவனுக்கு மணமாலை சூடுவதைவிட மரணப் பாதையை நாடுவது எத்தனை நல்லது என்ற நினைப்புடன் வீரபாண்டியனை மீண்டும் ஒரு முறை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் வெறி முன்னைவிட அதிகமாகத் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது. அதிகக் குடியின் காரணமாக உதடுகளில் சற்று நடுக்கமும் தெரிந்தது. அவள் தன்னை அப்படி உற்றுப் பார்ப்பதைக் கண்ட வீரபாண்டியன் இதழ்களில் புன்முறுவல் படர்ந்தது. லேசாகச் சற்று சிரிக்கவும் சிரித்தான். அத்துடன், "நான் இலக்கியத்தை விளக்கிய பின்தான் இளவரசிக்கு உண்மை புலப்பட்டது போலிருக்கிறது?" என்று கேட்கவும் செய்தான்.

வீரபாண்டியனின் விபரீதமான இலக்கிய ரசனையும், வெறியை அள்ளித் தெளிக்கும் சிரிப்பும், விரகம் சொட்டும் பார்வையும் கார்குழலிக்குச் சொல்லவொண்ணா வெறுப்பை அளிக்கவே, விழிகளில் கோபம் எழுந்து தாண்டவமாட அவள் பாண்டிய மன்னனை நோக்கிக் கூறினாள்: "இலக்கியத்தில் கண்ட உண்மைகளைத் தாங்கள் வேண்டுமானால் கடைப்பிடியுங்கள் மகாராஜா. எனக்கு அதில் இஷ்டமில்லை. தவிர இலக்கியத்தைத் தாங்கள் சரியாகவும் படித்ததாகத் தெரியவில்லை. தலைவன் தலைவி விளையாட்டு காதலால் கட்டுண்ட உள்ளங்களுக்குத் தானே தவிர, ராஜீய காரணங்களுக்காகப் பலவந்தமாகக் கட்டுப்படும் பலி ஆடுகளுக்காக ஏற்பட்டதல்ல. அதுவும் தவிர தாங்கள் கோரும் இன்பத்தை இலக்கியத்தால் பெறமுடியாது மகாராஜா. காதலைக் கதை சொல்லியும் பெறமுடியாது. காதலின் இலக்கியம் தனி இலக்கியம். அதன் கதை தனிக் கதை. அதைப் புத்தகங்களில் படிக்க முடியாது. காதல் என்பது எண்ணத்தின் ஏட்டிலே உணர்ச்சியின் மையைக் கொண்டு உள்ளத்தினால் எழுதப்படும் அழியா இலக்கியம் மகாராஜா. அதை உங்களால் அர்த்தம் செய்து கொள்ள முடியாது."

கனவேகத்தில் உதிர்ந்த உணர்ச்சி சொட்டும் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் மதிமயங்கி நின்றான். எழிலோடு சொல்வேகமும் பெற்ற அந்தப் பெண்ணை எப்படியும் கைப்பற்றாமல் விடுவதில்லை என்ற தீர்மானத்துடன் எதிர்பாராதவிதமாக அவளை நோக்கித்தாவி அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, "குழலி! உன் வார்த்தைகளில் இலக்கியமிருக்கிறது. அத்துடன் இன்பமான கீதம்கூட இருக்கிறது. உன்னை மனைவியாகப் பெற நான் எத்தனையோ பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்," என்றான்.

கார்குழலியின் கோபம் எல்லை மீறியது. கையை உதறி விடுவித்துக் கொண்டு முகம் அக்னிபோல்ஜொலிக்க மிக உஷ்ணமானவார்த்தைகளை உதிர்த்தாள்: "நீ ஒரு மன்னனா? தனிமையில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணுடன் சரியாக நடந்துகொள்ளத் தெரியாத நீ, மக்களை எப்படிச் சரியாக ஆளப்போகிறாய்? நான் உன்னைமணந்தால் உனக்குப் பாக்கியமென்கிறாயே; எனக்கும் அது பாக்கியம்தானா என்பதை யோசித்தாயா? மழவராயன் மகளின் கரத்தை அவள் இஷ்ட விரோதமாகப் பிடிக்க உனக்கு என்ன தைரியம்? என்ன உரிமையுடன் என்னைத் தொட முன்வந்தாய்?"

"மணம் செய்துகொள்ளப்போகும் உரிமை."

"மணம் செய்துகொண்ட பின்புதான் அந்த உரிமை உண்டு. நினைவில் வைத்துக்கொள்."

"மரியாதையில்லாமல் பேசுகிறாய் அரசகுமாரி."

"நீ என்ன மரியாதையை எனக்குக் காட்டினாய்?"

"வீரபாண்டியனை நோக்கி முதன் முதலாக இப்படிப் பேசிய பெண் நீ ஒருத்திதான்."

"இப்பொழுதாவது தெரிந்துகொள். தமிழகப் பெண்களின் தன்மையை. மரியாதை கெட்டவன் மன்னனாயிருந்தாலும் மதிக்க மாட்டார்கள். இங்கிதம் தெரியாதவன் இந்திரனாயிருந்தால் இணங்க மாட்டார்கள்."

சாதாரணமாகவே முன் கோபமுடைய வீரபாண்டியன் இந்தத் தர்க்கத்தால் கொஞ்சநஞ்சமிருந்த நிதானத்தையும் அடியோடு இழந்தான்.

"அடி பெண்ணே! நீ வீரபாண்டியனை யாரென்று சரியாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. யாரென்பதை இதோ காட்டுகிறேன் பார்," என்று அவளை நோக்கிப் பாய்ந்து இரண்டுகைகளோடு இடையையும் சுற்றி வளைத்து இறுகப் பிடித்தான்.

கேவலம் மிருகத்துக்கும் கீழாக நடக்க முயன்ற வீரபாண்டியன் செய்கையால் கார்குழலியும் நிதானத்தை இழந்து தனது வலக்கரத்தைத் திமிறிவிடுவித்துக் கொண்டு, அவன் மண்டலத்தை ஆளும் மன்னனென்பதையும் மதியாது அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்து விட்டாள். இரு கைகளாலும் அவன் மார்பைப் பிடித்துத் தள்ளவே திடீரெனப் புல் தரையில் மல்லாந்து விழுந்தான், மன்னன் அவனைத் தள்ளி விட்டுச் சரேலென மான்போல் துள்ளி அந்தப்புரத்தை நோக்கிப் புல் தரையில் கால் பாவுகிறதோ இல்லையோ எனச் சந்தேகப்படும் படி வெகு வேகமாக ஓடினாள் மழவராயன் மகள். அவளைப் பிடிக்க உறுதி கொண்டு மன்னனும் எழுந்திருந்து ஓட முயன்றான். எழுந்து நின்ற மன்னனால் ஓர் அடிகூட முன்னால் எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. பின்னாலிருந்து இரும்பினும் வலிய இரு கரங்கள் அவனை இறுகப் பிடித்து நின்றன.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

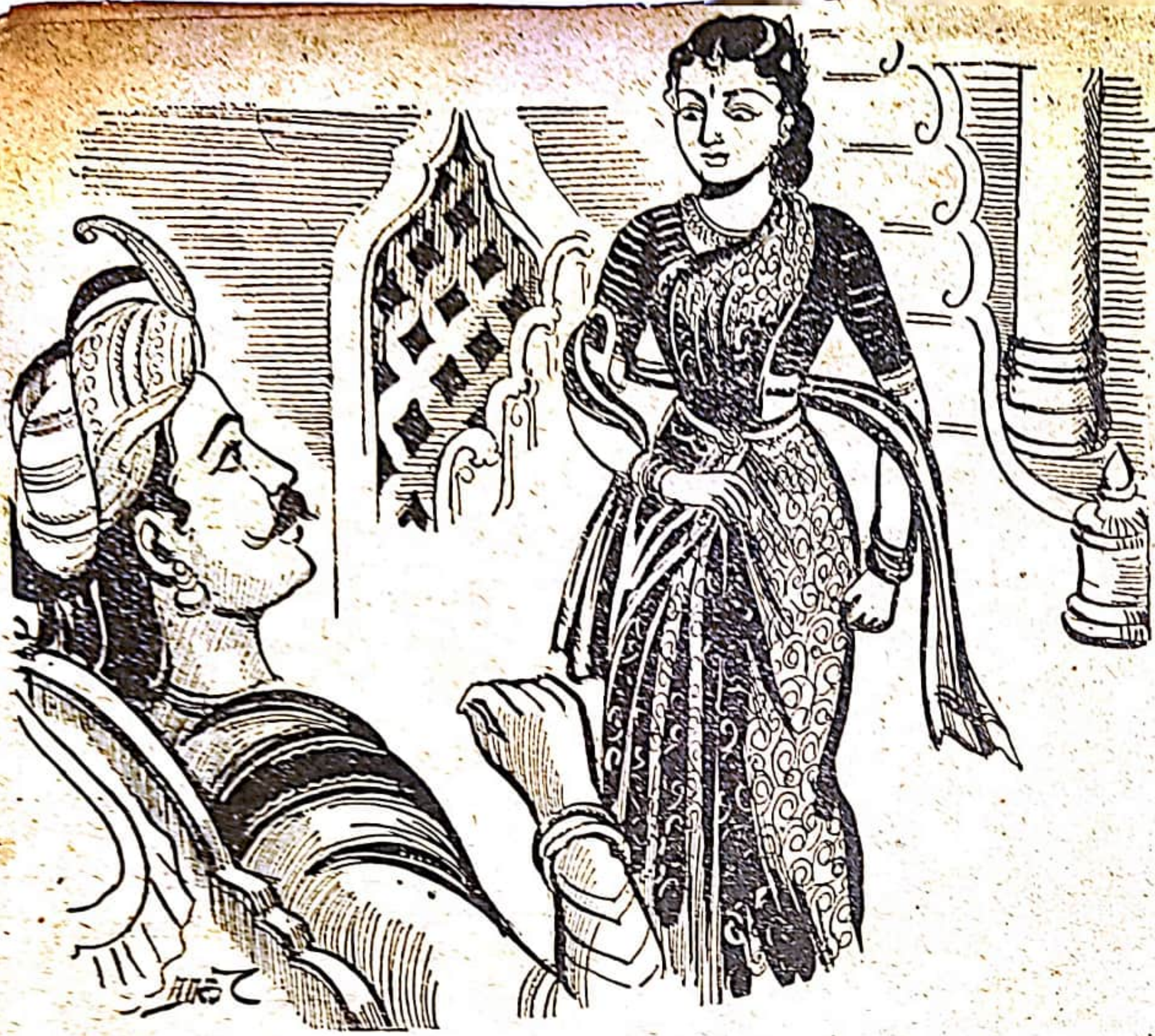
சாண்டில்யன்

18 திருக்குறளும் அடிகளாரும்

எதிர்பாராத விதமாகப் பின்னாலிருந்து திடீரெனப் பலமாகக் கட்டிப் பிடிக்கப்பட்டதால் காமவெறி கலந்து கோப வெறிக்கு இலக்கான வீரபாண்டியன், அந்தப் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள எத்தனித்து எத்தனை முறை திரும்பத் திரும்பத் திணறிப் பார்த்தும் எந்தவித பலனும் ஏற்படவில்லை. பின்னாலிருந்தவன் பிடி குரங்குப் பிடியாயிருந்ததோடு அவன் எண்ணமும் சைகளும் திண்மையாயிருந்தமையால் வீரபாண்டியனைச் சுற்றியிருந்த புஜங்களின் அழுத்தம் வரவர அதிகமாயிற்றே தவிர, சற்றும் குறைவதாயில்லை. தோட்டத்தை விட்டு ஓட்டமாக ஓடிய கார்குழலியின் உருவம் கண்ணுக்கு மறைந்த பின்பே பின்னாலிருந்தவன் தன் பிடியைத் தளர்த்தி வீரபாண்டியனுக்கு விடுதலையை அளித்தான். என்ன நன்றாக வண்டியில் பூட்டப்பட்டு நாள் பூராவும் நொறுக்கப்பட்டிருந்தாலும், பூட்டவிழ்க்கும் சமயத்தில் காளை எப்படி ஒரு முறை திமிறியே நுகத்தடியிலிருந்து விலகிக் கம்பீரமாக நிற்குமோ அம்மாதிரியே பின்னாலிருந்தவன் பிடியைத் தளர்த்தியதும் அதிலிருந்து தானே திமிறி வெளி வந்தவன்போல் ஒருமுறை தலையை உதறிக்கொண்டு தன்னைப் பிடித்தவன் யாரென்பதை அறியத் திரும்பினான். திரும்பியவன் கண்களில் கோப வெறி மறைந்து ஆச்சரியக்குறி மிகத் துரிதமாகப் பரவலாயிற்று. இடையில் காவி உடுத்தி, கழுத்திலும் தலையிலும் ருத்திராக்ஷ மணிந்து தங்கநிற மேனியுடன் நல்ல பறங்கிப் பழத்துக்குத் திருநீறு பூசியதுபோல் உடல் பூராவும் விபூதி பூசிக்கொண்டு தளதளவென்று சந்திர வெளிச்சத்தில் ஜொலித்துக் கொண்டு சிவானந்த அடிகளார் நின்று கொண்டிருந்தார் கேவலம் இந்த மாதிரி ஒரு மாமிசப் பிண்டத்திடமா நாம் அகப்பட்டுத் தத்தளித்தோம் என்பதை நினைக்க நினைக்க வீரபாண்டியனுக்கு ஆத்திரத்தைவிட வெட்கமே மேலோங்கி நின்றது. வீரபாண்டியனைக் கண்ட சில வினாடிகள் அடிகளார் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் தோன்றாதிருந்தாலும் கடைசியாக மெள்ள மெள்ள வியப்பின் அடையாளம் அவரது விசாலமான வதனத்திலும் படரத் தொடங்கியது. மென்று விழுங்கிப் பேசத் தொடங்கிய அவர் குரலிலும் சற்றுப் பயத்தின் சாயை தெரிந்தது. "யார்! பாண்டிய மன்னனா! மதுரையம்பதியின் அதிபதியா!" என்று அப்பொழுதுதான் புதிதாக அவனை அறிந்ததுபோல் விசாரிக்கலானார் அடிகளார்.

வீரபாண்டியன் பதிலேதும் சொல்லாமலே அவரை உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையில் ஆராய்ந்தான். பிறகு கேட்டான், "டேய் பண்டாரம்! நீ யார்? இங்கு வர உனக்கு யார் அனுமதி கொடுத்தது?" என்று.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அடிகளார் முகத்தில் கோபத்துக்குப் பதில் ஆச்சரியமே உதயமாகியது. அவரும் வீரபாண்டியனைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு அவன் காதுக்குப் படும்படியாகத் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டார், "குடி அதிகமில்லையே!

அப்படியிருந்தும் இப்படி எதற்காகப் பேச வேண்டும்?" என்று.

இந்தச் சொற்கள் காதில் விழுந்ததால் மீண்டும் நிதானத்தை இழந்த வீரபாண்டியன், "என்ன முணுமுணுக்கிறாய்? சொல்ல வேண்டியதை வெளிப்படையாகச் சொல்," என்றான்.

"அப்படி ஒன்றும் தங்களுக்குத் தெரியக் கூடாத விஷயமல்ல. தாங்கள் பேசிய பேச்சுக்களிலிருந்து தாங்கள் ஒரு வேளை..."

"என்ன ஒரு வேளை?" அதட்டினான் வீரபாண்டியன்.

"ஒன்றுமில்லை. எங்கள் ஊர் மது மிக மிக விசேஷமானது. மேலைமங்கலத்து மதுவென்றால் அதை நினைத்துப் பார்த்தே மயங்குபவர்கள் உண்டு."

"அதனால்...?"

"நினைத்தாலே நிதானம் தவறுமென்றால் பருகினால் கேட்க வேண்டுமா?"

"வேண்டியதில்லை. உங்கள் ஊர் மது சிறந்ததுதான். அதற்கும் நீர் பேசியதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"என் பேச்சுக்கும் அதற்கும் எந்த விதச் சம்பந்தமுமில்லை. ஆனால்..."

"ஆனால் என்ன ஆனால்?"

"தங்கள் பேச்சுக்கும் அதற்கும் ஏதாவது சம்பந்தமிருக்குமோ என்று அடியேனுக்கு ஒரு சிறு சந்தேகம்."

அடிகளாரின் பேச்சுக்களில் புதைந்து கிடந்த அர்த்தம் அப்பொழுதுதான் வீரபாண்டியனுக்கு மெள்ள மெள்ள உதயமாகத் தொடங்கியது. ஆகவே "டேய் பண்டாரம்! குடி வெறியில் நான் உளறுகிறேனென்பது உன் அபிப்பிராயமா?" என்று கர்ஜித்தான்.

அடிகளார் பயப்படுவது போல் பாசாங்கு செய்துகொண்டு, "அப்படிச் சொல்ல இந்த அடிகள் மடையனா? அப்படிச் சொல்லவில்லை, மன்னவா. சொல்ல இஷ்டமுமில்லை. ஆனால் திரும்பத் திரும்பத் தாங்களே ருசு அளிக்கிறீர்களே?" என்றார்.

"ருசுவா? என்ன ருசு?"

"இந்த ஊரில் என்னை யாரும் மரியாதைக் குறைவாகக் கூப்பிடுவது கிடை

யாது. எங்கள் மன்னர்கூட அடிக ளாரே என்று மிகப் பணிவுடன்தான் அழைப்பார். ஆனால் நீங்கள் பேசுவ தைப் பார்த்தால் நிதானத்திலிருக்கிற மனிதன் பேசும் பேச்சாகக் காணோம். அதனால்தான் சந்தேகித்தேன்.''

''என்ன சந்தேகிக்கிறீர்?''

''கொஞ்சம் அதிகமாகப் போய்விட் டதோ என்று.''

வீரபாண்டியன் அடிகளாரை நோக்கி ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான். அவன் கையும் இடைக் கச்சையிலிருந்த உடை வாளை நோக்கிச் சென்றது. அவன் உத் தேசத்தைக் கண்ட அடிகளாரும் பின் னால் சிறிது நகர்ந்து, ''மதுரை மன் னனே! தமிழ் மறையோதும் அடியார் களைத் தாக்குவது பெருந் தீது. இது உனக்குத் தெரியாதா?'' என்றார்.

''தாக்கப்போவதில்லை. கொல்லப் போகிறேன்!'' என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவரை நோக்கி உருவிய உடைவாளுடன் வந்தான் பாண்டியன்.

அடிகளார் பக்கவாட்டில் நகர்ந்து கொண்டே, ''மன்னவா! தமிழ் மறை யாம் திருக்குறளை நீ படிக்கவில்லை,'' என்றார்.

''படிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை.''

''அவசியமிருக்கிறது. அப்பொழுது தான் கொலையின் தன்மை எத்தன்மை யதென்று உனக்குத் தெரியும். வள்ளு வர் கூறுகின்றார்...''

''கூறுகின்றாரா? கூறட்டும். வள்ளுவ ரைக் கூறும் உன் நாக்கை முதலில் துண்டிக்கிறேன்.''

''துண்டித்தால் உனக்குத் தேவை யானது கிடைக்காது மன்னவா!''

இதைக் கேட்டதும் வீரபாண்டியன் சட்டென்று நின்றான். அடிகளார் தன் னிடம் ஏதோ கூற முயற்சிக்கிறாரென் றும் அவரிடம் ஏதோ ரகசியம் சிக்கி யிருக்கிறதென்றும் ஊகித்துக்கொண் டான். ஆகவே கேட்டான், ''என்ன அது?'' என்று.

''கேள் மன்னவா! வள்ளுவர் கூறு கின்றார், 'அறவினை யாதெனிற் கொல் லாமை கோறல் பிறவினை யெல்லாம் தரும்' என்று'' எனத் தன் சாதுர் யத்தை காட்ட முயன்ற அடிகளார் மேலும் தன் பாண்டித்தியத்தை விளக்க அப்பாட்டுக்கு அர்த்தமும் சொன்னார். ''அறவினையாதெனில்—தர்மமான மார்க்கம் எதுவென்றால், கொல்லாமை—கொல்லாதிருத்தல், கோறல்—கொல்லுதல், பிறவினை எல் லாம் தரும்—மற்றப் பல கெடுதல்களை விளைவிக்கும்.''

அடிகளாரின் குறளையோ அர்த்தத் தையோ விரும்பாத பாண்டிய மன்னன் அவர் முடிக்கும்வரை சும்மா இருந்து விட்டு, ''இதை எதற்காகச் சொல்லுகி றீர்?'' என்று கேட்டான்.

பாண்டியன் பேச்சில் மரியாதை உத யமாவதைக் கண்ட அடிகளாரும் மரி யாதையாகப் பேசத் தொடங்கி, ''இப் பொழுது நீங்கள் என்னைக் கொலை செய்ய முயன்றீர்கள் அல்லவா?'' என்று வினவினார்.

''ஆம். அந்த உத்தேசம் இருந்தது.''

''உத்தேசம் நிறைவேறி யிருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்?''

''என்ன ஆகியிருக்கும்?''

''என்னைக் கொன்ற பழி உங்களைச் சாரும்.''

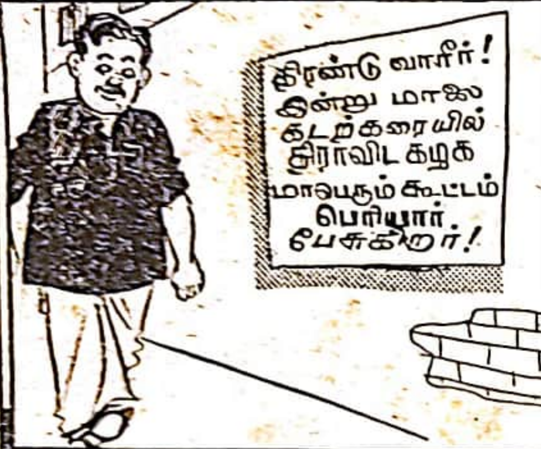
''அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை.''

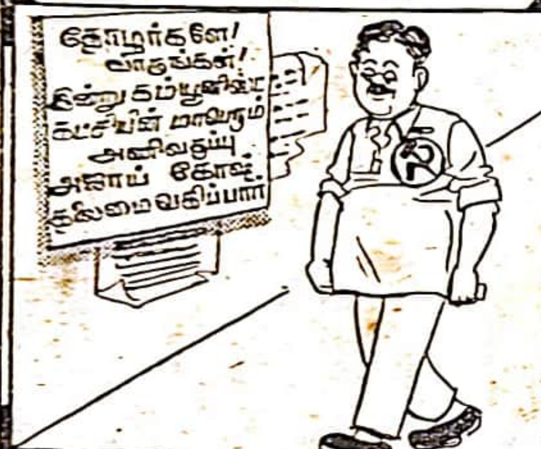
''தவிர என்னைக் கொன்றதற்காக மன்னர் உங்களைக் கோபிப்பார்.''

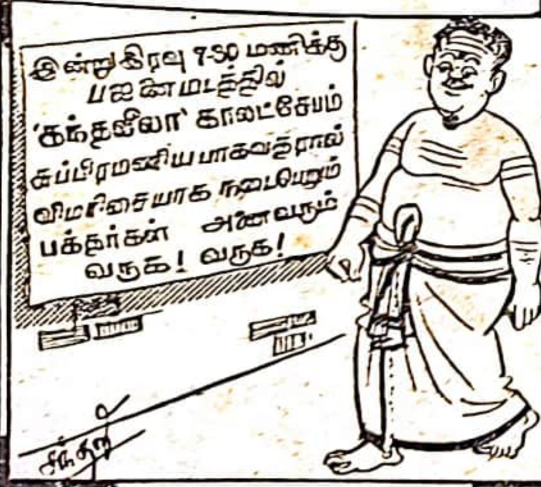
''இங்கு நீர் என்னைக் கட்டிப் பிடித்த

விவரத்தைக் கூறினுல் மழவராயன் கோபம் ஆறிவிடும்.''

''ஆனுல் கார்குழலியின் கோபத்தை ஆற்ற முடியாது.''

''ஏன்?''

''நான் அவள் குரு.''

வீரபாண்டியன் அடிகளாரை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். கார்குழலியைத் தன்னிடமிருந்து காப்பாற்ற அடிகளார் முயன்றதன் காரணமும் அவனுக்கு ஓரளவு தெரிந்தது. ஆகவே மெள்ள ஏதோ யோசித்துவிட்டு, ''அப்படியா!'' என்ருன்.

''ஆமாம் மகாராஜா!'' என்ருர் அடிகளார் சற்றுப் பெருமிதத்துடன். அத்துடன் சம்பாஷணை நின்றிருந்தால் பின்னுல் கதையில் நிகழவிருந்த பல விபரீதங்கள் நிகழாமலே இருந்திருக்கும். ஆனுல் அடிகளார் வீரபாண்டியனை அத்துடன் விடாமல் மேலும் துன்பப்படுத்த இச்சைகொண்டு இலக்கியத்தைத் தொடர்ந்தார். ''மகாராஜா! தங்களிடம் எனக்கு இலக்கியம் பேசுவதென்ருல் மிகவும் பிரியமாயிருக்கிறது. ஏன் தெரியுமா?'' என்ருர்.

''ஏன்?''

''தாங்கள் சற்று முன் இளவரசியுடன் இலக்கியம் பேசியதைக் கேட்டேன். கற்ருரைக் கற்ருரே காமுறுவர் என்பது தமிழ்ப் பெருமாட்டியின் திருவாசகம்.''

அடிகளார் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிருரா, நிஜமாகத்தான் பேசுகிருரா வென்பதை வீரபாண்டியன் புரிந்து கொள்ளாததால் அவன் பதிலேதும் பேசாமல் அவரையே பேசவிட்டான். அடிகளார் உற்சாகத்துடன் பேச முற்பட்டு, ''மகாராஜா! கற்றவர்களைக் கற்றவர்கள்தான் ரசிப்பார்கள். இலக்கிய ரசிகரான உங்கள் கோபத்தை இலக்கியத்தின் மூலம் ஆற்ற முடியுமென்றுதான் குறளைப் பற்றிக் கூறினேன். என்னை நீங்கள் கொன்றிருந்தால் கார்குழலிக்கு உம்மீது அடங்காத வெறுப்பு உண்டாகும். இப்பொழுதும் அவளுக்கு அபாரமான பிரியமிருப்பதாகக் கூற முடியாது. ஆனுல், இப்பொழுதுள்ள கொஞ்ச வெறுப்பு என் கொலையால் மலைபோலப் பெருகி அவள் உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்றுவிடும். பிறகு உங்கள் திருமணம் கனவுதான். மழவராயன் மணத் தொடர்பு ஏற்படாவிட்டால்

பாண்டிய நாட்டின் கதியைப் பற்றி நான் எதுவும் தங்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. ஒரு சின்னக் கொலையால் எத்தனை தொல்லைகள் பார்த்தீர்களா?'' என்றார்.

அடிகளாருக்கு இலக்கிய அறிவோடு அரசியல் அறிவும் அபாரமாக இருப்பதைக் கண்ட வீரபாண்டியன் அவரை நோக்கி, "உலகத்தைத் துறந்த உங்களுக்கு அரசியலைப் பற்றி என்ன கவலை?'' என்று வினவினன்.

''இவனுக்குக் கவலையில்லாத விஷயம் உலகத்தில் என்ன இருக்கிறது? அரசியல் கவலை இல்லாவிட்டால் மழவராயன் தங்களைத் தேட என்னை அனுப்பப் போவதில்லை. மன்னர் அனுப்பாவிட்டால் நானும் இங்கு வந்திருக்கப் போவதில்லை. இங்கு நடைபெற்ற காதல் களியாட்டத்தையும் கவனிக்கப் போவதில்லை,'' என்று சொல்லி அடிகளார் சற்று விஷமமாகப் புன்முறுவல் செய்தார்.

"என்ன! என்னைத் தேடும்படி கார்குழலியின் தந்தையா உங்களை இங்கு அனுப்பினர்!'' என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினன் வீரபாண்டியன்.

"ஆம்,'' என்றார் அடிகளார்.

''எதற்காக? அதுவும் இத்தனை நேரத்துக்குப் பின்...''

"அவசர ராஜாங்க காரியம்.''

"என்ன அப்படித் தலைபோகிற காரியம்?''

பதிலுக்கு ஒரு பெரிய வெடியை எடுத்து வீசினர் அடிகளார். "பாண்டிய நாட்டிலிருந்து தூதன் வந்திருக்கிறான்,'' என்றார்.

''தூதனா!''

''ஆம்!''

''ஓலை கொண்டுவந்திருக்கிறானா?''

"இல்லை. தங்களிடம் நேரில் பேச வேண்டுமாம்.''

"தூதனை அனுப்பியிருப்பது யார்?''

''இலங்காபுரன்!''

அடிகளாரின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஒருகணம் ஸ்தம்பித்த வீரபாண்டியன், ''இதை ஏன் முன்னமே என்னிடம் சொல்லவில்லை?'' என்று கேட்டான்.

"தாங்கள் சந்தர்ப்பமளிக்கவில்லை,'' என்று தாழ்மையுடன் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டாலும் அடிகளாரின் இதழ்களில் இகழ்ச்சியாகப் புன்முறுவலும் தோன்றியது.

''நாம் மீண்டும் பேசுவோம்,'' என்று கூறிவிட்டு அரண்மனையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான் வீரபாண்டியன். அவன் நாலடி தூரம் சென்றதும் அவனை அழைத்து நிறுத்திய அடிகளார், "பாண்டிய மன்னனே! நான் ஒரு விஷயம் சொல்கிறேன்—கேட்பீரா?'' என்று வினவினர்.

"சொல்லும்,'' என்றான் வீரபாண்டியன்.

"கார்குழலியை மறந்துவிடுங்கள்.''

''ஏன்?''

"பெண்களின் குணம் அப்படி.''

"என்ன குணம்?''

"ஒருவரைக் காதலித்துவிட்டால் அவனைப்பற்றிப் பெரிதாக நினைக்கிறார்கள். அடுத்தபடி வருபவன் அரசனயிருந்தாலும் அசட்டை செய்கிறார்கள்.''

வீரபாண்டியன் கண்களில் வெறி நிறைந்த ஒரு ஒளி பிறந்தது. "அடிகளாரே! மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துத் தலைவராக உமக்கு இஷ்டமா?'' என்று வினவினன்.

"பெரும் பாக்கியமல்லவா அது?'' என்றார் அடிகளார்.

"சரி. அதற்கு உம்மைத் தலைவராக்கி விடுகிறேன்.''

"அப்படித் தலைவனுக நான் என்ன செய்யவேண்டும்?''

"ஒரு ரகசியத்தை மட்டும் சொல்ல வேண்டும்.''

"என்ன! ரகசியமா?''

வீரபாண்டியன் அடிகளாருக்கு வெகு அருகில் வந்து, "அடிகளாரே! கார்குழலி யாரைக்காதலிக்கிருள்?'' என்று மிகக் குழைந்த குரலில் வினவினன்.

வீரபாண்டியனுக்குத் தன்னிடம் திடீரென அன்பு ஏற்பட்டதன் காரணத்தை அறிந்துகொண்ட அடிகளார் பின்னல் நகர்ந்துகொண்டே, "தெரிந்தால் தங்களிடம் இத்தனை நேரம் மறைத்தா வைப்பேன்?' என்றார்.

"அடிகளாரே! வீரபாண்டியனிடம் விளையாட வேண்டாம். விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு நகரும்,'' என்றான் மன்னன்.

அடிகளார், "தெரியாததைப் பற்றிக் கேட்டால் எப்படிச் சொல்லுவேன், மகாராஜா? தூதன் தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறான். கார்குழலியும் எனக்காகக் காத்திருப்பாள்!'' என்று சொல்லிக்கொண்டே வேகமாக

அந்தப்புரத்தை நோக்கி நடக்கலானார் அடிகளார்.

அவரைத் தொடர எண்ணி ஓர் அடி எடுத்துவைத்த வீரபாண்டியன் சற்று நிதானித்துத் தனக்குள் ஏதோ யோசித்த பிறகு விடுவிடு என்று மாளிகையை நோக்கி நடந்தான். மாளிகையை அடைந்ததும் மாடிப்படிகளில் ஏறித் தன் அறைக்குச் செல்ல முயன்றவன் வழியிலிருந்த மழவராயன் அறையின் சாளரங்கள் திறக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு உள்ளே நோக்கினன். உள்ளே இருந்த காட்சியைக் கண்டதும் அவன் உள்ளத்தே ஓரளவு அச்சமும் உண்டானாலும் என்னதான் நடக்கிறது என்பதை அறிய விரும்பி, சாளரத்தின் மூலமாக உள்ளே பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். உள்ளே மழவராயன் எதிரே கண்களில் கோபம் பொங்கக் கார்குழலி நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளுக்கும் அவள் தகப்பனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையில் தன்னைப்பற்றித் தகவல் வந்தபோதெல்லாம் பேருவகையடைந்த பாண்டிய மன்னன், மழவராயன் கடைசியாக மகளிடம் உரைத்த ஒரு செய்தியைக் கேட்டதும் விவரிக்க இயலாத பெரும் திகைப்படைந்து கனவேகமாகத் தன் அறைக்குச் சென்றான். அங்கு தனக்காகக் காத்திருந்த தூதனைக் கண்டதும் சற்றுமுன் கேட்ட செய்தியால் ஏற்பட்ட திகைப்பு மாறுமுனலும், அதனால் உண்டான கோபத்தால் நிதானத்தைப் பெரிதும் இழந்தும் "இது உண்மைதானா?" என்று இரைந்தான்.

அவன் அபிப்பிராயத்தை உணர்ந்த தூதனும், "ஆமாம் பிரபு!" என்றான் மிகப் பணிவுடன்.

"அவன் வந்து எத்தனை நாளாகிறது?" என்று சீறினான் வீரபாண்டியன்.

"மூன்று நாட்கள்," என்றான் தூதன்.

"மூன்று நாட்களா!" என்ற வீரபாண்டியன் மிதமிஞ்சிய திகிலால் பின்னலிருந்த ஆசனத்தில் தொப்பென்று விழுந்தான்.

(தொடரும்)

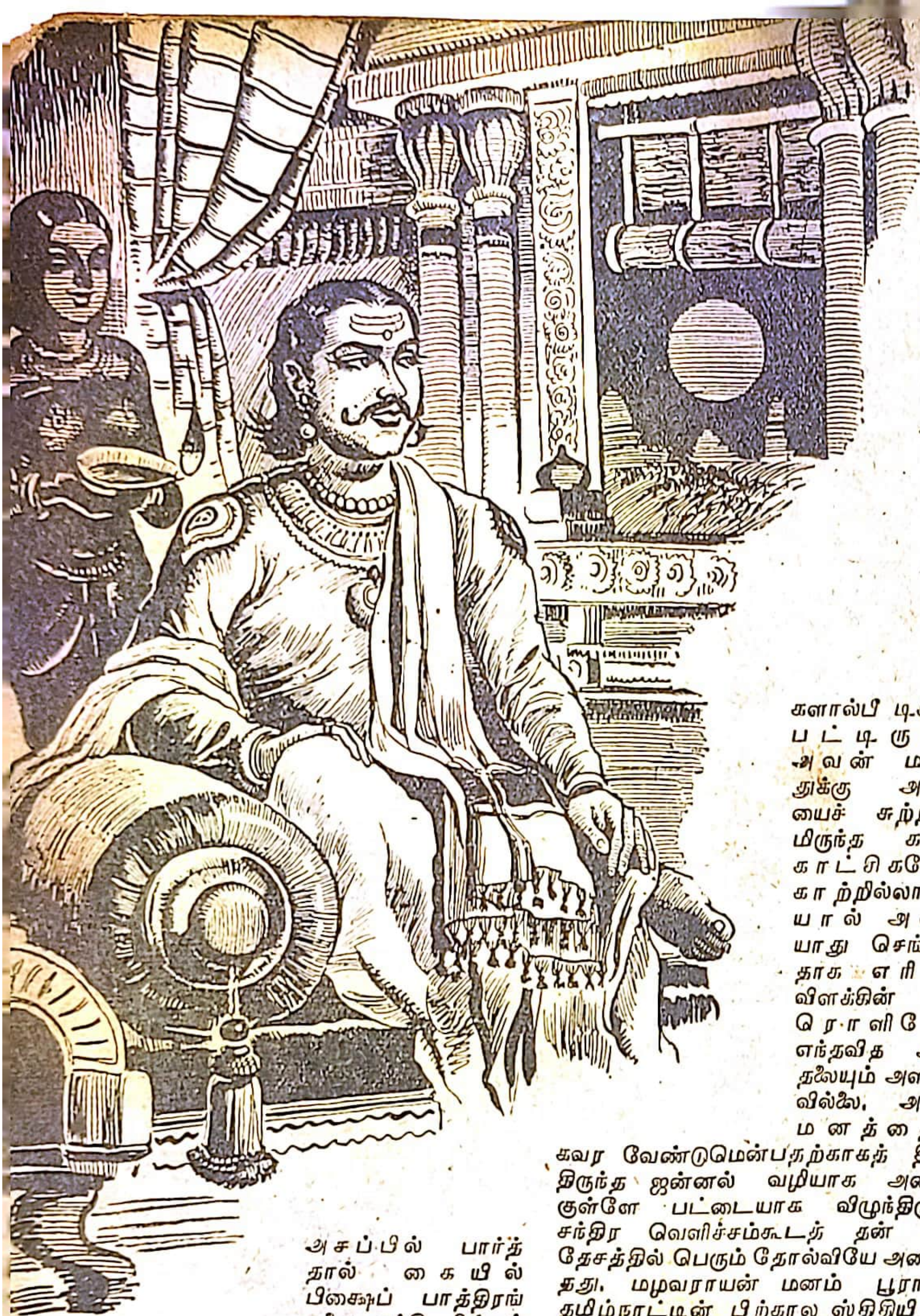
கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

19. தந்தையும் மகளும்

வீரபாண்டியனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு புல்தரையில் புள்ளிமான்போல் துள்ளியோடிய கார்குழலி அந்தப்புர வாயிலை அடைந்ததும் சற்று நேரம் நின்று ஏதோ சிந்தித்துவிட்டு, உள்ளே நுழையாமல் பக்கவாட்டில் திரும்பி மழவராயன் மாளிகையை நோக்கி வேகமாக நடந்தாள். மழவராயன் மாளிகையும் அந்தப்புரத்தை ஒட்டியேதான் கட்டப்பட்டிருந்தது. அக்கம்பக்கத்திலிருந்த மாளிகையும் அந்தப்புரமும் விலகி நிற்பதுபோல் பார்வைக்குத் தெரிந்தாலும் பெருங் கொடிகளால் மறைக்கப்பட்ட மாடிகளின் குறுக்குத் தாழ்வாரமொன்று இரண்டு கட்டிடங்களையும் இணைத்துப் பாலமிட்டிருந்தது. அந்தப் பாலத்தின் இரு கோடிகளிலும் இரு மாடிப்படி வரிசைகள் நந்தவனத்துக்குள் இறங்கியிருந்தன. இரண்டு கட்டிடங்களிலுள்ளவர்களும் மாடிப்படிகளிலிருந்தே பரஸ்பரம் சம்பாஷிக்கும்படியாக அத்தனை அருகில் கட்டிடங்கள் இருந்தாலும், மழவராயன் சில ஆண்டுகளாகத் தன் படுக்குமிடத்தை மாளிகையின் ஒரு கோடியிலிருந்து மற்றொரு கோடியில், அந்தப்புரத்துக்கு அருகாமையிலிருந்த அறைக்கு, மாற்றிக்கொண்டிருந்தான். மனைவி காலமான பிறகு மகள் தன் கண் பார்வையிலேயே இருக்க வேண்டுமென்று மழவராயன் செய்து கொண்ட ஏற்பாடு அது. படிகளில் ஏறிச் சென்று மாளிகையில் திரும்பியதும் முதன் முதலாகத் தென்படக்கூடியது மழவராயன் பள்ளியறைதான். பாண்டிய நாட்டுச்சிற்பத் திறமைக்குச் சான்ருக விளங்கிய பெரும் தூண்கள் மீது எழுந்து நின்ற அந்த அறையின் அடித்தளத்தில் கூட ஆயிரமாயிரம் சின்னஞ் சிறு வண்ணச் சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன. நாலு பக்கத்துச் சுவர்களிலும் கண்ணகியும் மணிமேகலையும் வாழ்ந்ததால் விளைந்த தமிழ்க் காவியங்கள் ஓவியங்களாக அமைந்திருந்தன. தோட்டத்தையும், அந்தப்புரத்தையும் நோக்கி இரு பக்கங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பெரிய சாளரங்களை வெய்யிலடிக்கும்போது மறைப்பதற்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த சுருள் தட்டிகளில்கூடத் தமிழர்களின் கலைத் திறமை நன்ருகக் காட்டப்பட்டிருந்தது. நீர்த் துளிகள் பட்டதும் இன்ப மணம் கமழும் இயற்கை வாய்ந்த அந்த வெட்டிவேர் தட்டிகளில் கூட, ஓரிரண்டு சுருட்டப்படாமல் அவிழ்ந்து கிடந்ததால் மழவராயன் அறை முழுவதும் கம்மென்று வாசனை அடித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்தத் தட்டிகளில்தான் எத்தனை எத்தனை சித்திர ஜாலங்கள்! அதோ ஒன்றில் கண்ணன் குழலூதும் எழிலுருவம்! இன்னென்றில் ராதை நடனமாடும் இன்பத் தோற்றம்! அந்த ராதையின் புடவையில் வானவில் காட்டும் அத்தனை வர்ணங்களுமா இருக்கும்! அவள் கன்னங்களிலென்ன கமலத்தின் சாயையா! உதடுகள் என்ன அத்தனை சிவப்பு! இப்படிப் பிரமிக்கும்படியாகத் தீட்டப்பட்டிருந்த உருவங்களுக்கு ஒளி வீசி இன்னும் அதிக உயிரிருக்கும்படியாகச் செய்து கொண்டிருந்தது அறையின் மூலையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு விளக்கு. அறை மூலையிலிருந்தவை மொத்தம் இரு பெரிய வெண்கலப் பெண்ணுருவங்கள்.

அசப்பில் பார்த்தால் கையில் பிக்ஷைப் பாத்திரங்களை ஏந்தி நிற்கும் எழில்பொழியும் ஏந்திழைகளைப் போன்ற தோற்றமளித்த அந்த இரண்டு விளக்குகளில் கார்குழலி உள்ளே நுழைந்தபோது ஒன்றுதான் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

அந்த விளக்குக்கு முதுகைக் காட்டிக்கொண்டு அறை நடுவே யிருந்த மஞ்சத்தில் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான் மழவராயன். எத்தனை எத்தனையோ கவலைகளால்பீடிக்கப்பட்டிருந்த அவன் மனத்துக்கு அறையைச் சுற்றிலுமிருந்த கலைக் காட்சிகளோ, காற்றில்லாமையால் அசையாது செங்குத்தாக எரிந்த விளக்கின் சுடரொளியோ எந்தவித ஆறுதலையும் அளிக்கவில்லை. அவன் மனத்தைக் கவர வேண்டுமென்பதற்காகத் திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாக அறைக்குள்ளே பட்டையாக விழுந்திருந்த சந்திர வெளிச்சம்கூடத் தன் உத்தேசத்தில் பெரும் தோல்வியே அடைந்தது. மழவராயன் மனம் பூராவும் தமிழ்நாட்டின் பிற்கால ஸ்திதியிலும் தனது மகளின் திருமண நிச்சய ஏற்பாடுகளிலுமே முற்றும் லயித்துக் கிடந்தது. ஆகவே கார்குழலி வேகமாக உள்ளே வந்ததையோ, அவள் தனக்கு எதிரே நின்றதையோ மழவராயன் கவனிக்கவே யில்லை. அவள் குரல் கொடுத்த பிறகுதான் இந்த உலகத்துக்கு வந்தான். வேகமாகப் பாய்ந்து வரும் காவிரி நீர் கரையால் தடுக்கப்பட்டதும் எப்படி ஒரு முறை அலை மோதித் திரும்புமோ அந்த மாதிரியே

கடுவேகத்துடன் வந்த கார்குழலியும் மழவராயன் மௌனத்தால் ஒரு நிமிஷம் தேக்கி நிறுத்தப்பட்டிருந்தாலும் உள்ளேயிருந்த ஆக்ரோஷத்தால் திரும்பி நோக்கி "அப்பா!" என்று அழைத்தாள்.

குரலில் ததும்பிய உஷ்ணத்தால் கணீரெனத் தெறித்த அந்த அழைப்புக் கூட மழவராயனை உலுக்கிவிடவில்லை. எதற்கும் அசைந்து கொடுக்கும் சுபாவமில்லாத மழவராயன் மிக மெதுவாகவே தலையை உயர்த்தி, "குழலியா!" என்றான் ஆச்சரியத்துடன்.

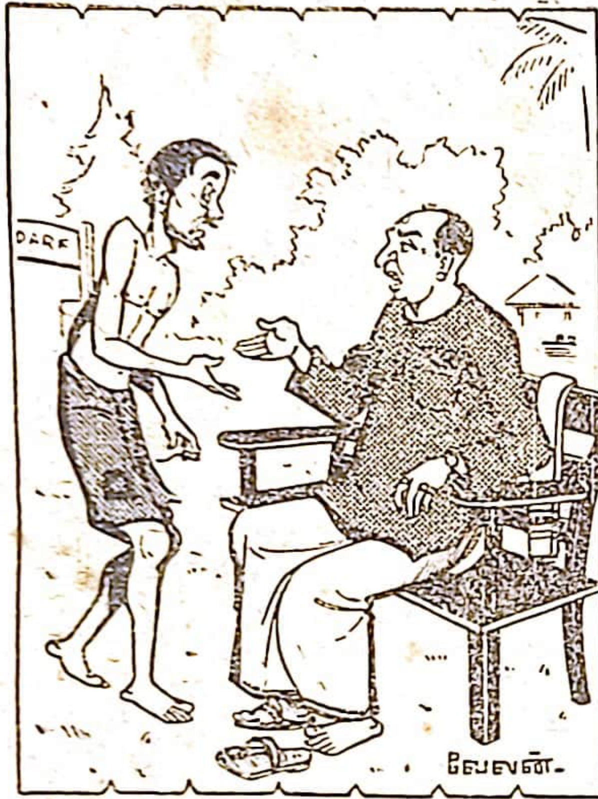
துடிப்பிலிருந்த கார்குழலிக்கு அவன் சாந்தம் அதிகக் கோபத்தை அளித்தது. "குழலிதான். ஏன், தெரியவில்லையா?" என்றாள்.

மழவராயன் கண்கள் அவள் முகத்தை ஒரு விநாடி ஆராய்ந்தன. பிறகு உதடுகள் மெல்லவே உச்சரித்தன, "தெரிகிறது," என்று.

"எதற்காக வந்தேனென்று ஏன் கேட்கவில்லை?" என்று கார்குழலி வினவினாள்.

"இவ்வளவு அவசரமாக வந்திருப்பவள் சொல்லாமலா போய்விடப் போகிறாய்?" என்ற மழவராயன் பேச்சோடு அவன் இதழ்களில் புன்முறுவலும் படர்ந்தது.

"சொல்லாமல் போகப்போவதில்லை. சொல்லி நியாயம் கேட்கவே நான்

பிச்சைக்காரன்: சாமி! நிக்க முடியலே சாமி...

கருமி: அட சரிதாம்பா! நான் வேண்டுமானால் எழுந்து கொள்கிறேன்! நீ தாராளமாய் உட்கார்!

வந்திருக்கிறேன்.'' என்றாள்.

''சொல்,'' என்பதற்கு அடையாளமாகப் பார்வையொன்றை அவள்மீது வீசினான் மழவராயன். அவன் மௌனத்தாலும் பார்வையாலும் உதறி எழுந்த உணர்ச்சிகளுடன், ''அந்தப்புர நந்தவனத்தை எத்தனை நாட்களாக அன்னியர்களுக்குத் திறந்துவிட்டிருக்கிறீர்கள்?'' என்று வினவினாள் அவள்.

மழவராயன் உணர்ச்சியற்ற முகத்திலும் சற்று உணர்ச்சி தோன்றி மறைந்தது. ''அப்படி எந்தவித உத்தரவும் போட்டிருப்பதாக எனக்கு நினைவில்லை,'' என்றான்.

''பழைய உத்தரவை மாற்றுவிட்டால் அந்தப்புர நந்தவனத்துக்குள் நுழையும் ஆடவருக்கு என்ன தண்டனை அளிக்கவேண்டும்?''

''சந்தேகமென்ன, மரண தண்டனைதான்.''

''அப்படியானால் மரண தண்டனைக்கு ஒரு உத்தரவு எழுதுங்கள்,''

''யாருக்குத் தண்டனை விதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லையே?''

''வீரபாண்டியனுக்குத்தான்.''

இந்தப் பதிலால் மழவராயன் ஏதாவது அசந்துபோய் விடுவானென்றோ, பிரமித்து அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு எழுந்து நின்றுவிடுவானென்றோ கார்குழலி நினைத்திருந்தால் அவள் ஏமாந்தே போனாள். கேள்விக்கும் ஆச்சரியத்துக்கும் அறிகுறியாக மழவராயன் புருவங்கள் ஒருமுறை ஏறி இறங்கின. அவ்வளவுதான். சாந்தம் நிரம்பிய குரலிலேயே மழவராயன் மீண்டும் மகளை வினவினான். ''யார்? மதுரை மன்னனா?''

''மதுரை மன்னனல்ல,'' என்றாள் பதிலுக்குக் கார்குழலி.

''வேறு வீரபாண்டியன் எது?''

''இலங்காபுரனுக்கு அடிமையாக ஒரு வீரபாண்டியன் இருக்கிறான்.''

மழவராயன் இதழ்களில் புன்முறுவல் லேசாகப் படர்ந்தது. ''அவனை அடிமைத்தளையிலிருந்து மீட்கவும், மதுரையின் உண்மையான மன்னனாக அவனை ஆக்கவுமே இப்பொழுது முயற்சி செய்கிறேன் குழலி,'' என்றான் மழவராயன்.

''முயற்சியா! எப்படி முயற்சி செய்கிறீர்கள்?''

''உன்னை அவனுக்கு எதற்காகத் திருமணம் செய்துகொடுக்கிறேனென்று நினைக்கிறாய்?''

''அவனைக் காப்பாற்றவா?''

''அவனைக் காப்பாற்ற அல்ல. நாம் பிறந்த இந்த நாட்டைக் காப்பாற்ற. தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்ற.''

இந்தப் பதிலைக்கேட்ட கார்குழலியின் கோபம் உச்ச நிலையை அடைந்தது. ''உங்களால் காப்பாற்ற முடியாது,'' என்றாள்.

''ஏன்?'' என்று வினவினான் மழவராயன்.

''இந்த வீரபாண்டியனை நான் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியாது.''

''ஏன், அவனுக்கென்ன குறைச்சல்?''

''குறைச்சல் எதுவுமில்லை. எனக்கு இஷ்டமில்லை.''

''உன் இஷ்டத்தை யார் கேட்டது?''

இந்தக் கேள்வியால் கோபம் உச்சநிலையை அடையவே கார்குழலி ஜொலிக்கும் கண்களுடன் தகப்பனைப் பார்த்தாள். மழவராயன் பார்வையில் மட்டும் கோபமோ பதட்டமோ இல்லை.

ஏதோ சாதாரண விஷயத்தைப் பற்றித் தர்க்கிப்பவன்போலவே மகளின் திருமண விஷயத்தைப் பற்றியும் தர்க்கிக்கலானுன் மழவராயன். "என் இஷ்டத்தை யார் கேட்டது? என் இஷ்ட விரோதமாக, நான் வெறுக்கும் ஒருவன் காலிலா என்னைக் கட்டப் போகிறீர்கள்?" என்று கார்குழலி மீண்டும் சீறியபோதுகூட மன்னன் சிறிதும் அசைந்து கொடுக்காமலே பதில் சொன்னுன். "குழலி! நீ அரச குமாரி. அரச வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் விருப்பு வெறுப்பு வைத்துக்கொள்வதால் விபரீதங்களே விளையும்," என்ருன்

"அரச குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்புக் கூடாதா! ஏன்? அவர்கள் மனிதர்களில்லையா? மனித உணர்ச்சிகள் அவர்களுக்குக் கிடையாதா? மற்ற மனிதர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? மற்றவர்களைப்போல் அவர்கள் சாப்பிடுவதில்லையா, உறங்குவதில்லையா, பிறப்பதில்லையா, சாவதில்லையா?" என்று வினவினுள் மழவராயன் மகள்.

"நீ சொன்ன அத்தனையிலும் வித்தியாசமிருக்கிறது கார்குழலி! மற்றவர்களைப்போல் அரசர்கள் சாப்பிடுவதில்லை. மற்றவர்கள் சாதாரண உண்டியுண்டால் அரசர்கள் சதா அறுசுவையுண்டியே உண்ணுகிருர்கள். மற்றவர்கள் சிறு வீடுகளில் வாழ்ந்தால் அரசர்கள் மாளிகைகளில் வாழ்கிருர்கள். மற்றவர்கள் பாயில் படுத்தால் மன்னர்கள் பஞ்சணையில் படுக்கிருர்கள். மற்றவர்கள் பாயில் படுத்தாலும் உறங்குகிருர்கள், மன்னர்கள் பஞ்சணையில் படுத்தாலும் உறங்குவதில்லை. மற்றவர்கள் பிறக்கும்போது தங்கள் குடும்பத்தை மட்டும் ரட்சிக்கும் கடனுடன் பிறக்கிருர்கள். மன்னர்கள் பிறக்கும் போது ஆயிரக் கணக்கான குடும்பங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்புடன் பிறக்கிருர்கள். மற்றவர்கள் சாகும் போது சாவுடன் அவர்கள் படலம் முடிந்துவிடுகிறது. மன்னர்கள் சாவு சரித்திரத்தில் எழுதப்படுகிறது. அவன் ஆட்சியின் பாதகமும் சாதகமும் ஏடுகளில் தீட்டப்படுகின்றன. அவர்கள் மாண்ட ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்குப் பின்பும் அவர்களை மக்கள் போற்றவோ தூற்றவோ செய்வார்கள். இத்தனை வித்தியாசங்களிருக்கின்றன. பிறப்பு இறப்புமட்டுமல்ல கார்குழலி, வாழ்க்கையிலும் பெருத்த வித்தியாசமிருக்கிறது. சாதாரணப் பிரஜைகள் இஷ்டப்படி திருமணம் செய்துகொள்ளலாம். மன்னர் மரபில் பிறந்தவர்கள் அப்படிச் செய்து கொள்ள முடியாது."

"ஏன்?"

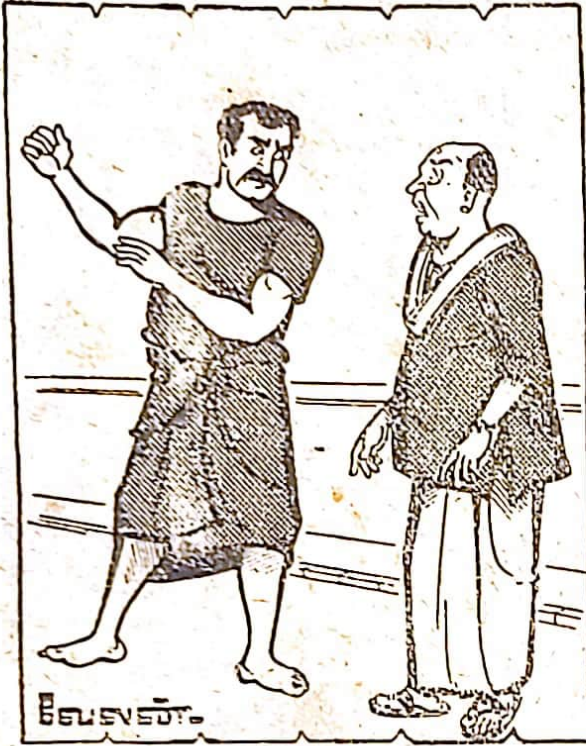
"சாதாரணப் பிரஜையின் திருமணம் அவனை மாத்திரம் பாதிக்கிறது. மன்னர் மரபினர் திருமணம் ஆயிரக் கணக்கான குடிமக்களைப் பாதிக்கிறது. ஆகவே, மன்னர் மரபினர் சம்பந்தப் பட்டவரையில் மக்களுக்காகத்தான் மணமே தவிர, மணத்துக்காக மணம் என்பது கிடையாது. எந்த இடத்தில் திருமணம் செய்துகொண்டால் ஜனங்களுக்கு லாபமாயிருக்குமோ அந்த இடத்தில்தான் அரச வம்சத்துப் பெண்கள் மணம் செய்துகொள்ள வேண்டும்," என்று விளக்கிச் சிறிது பேச்சை நிறுத்தினுன் மழவராயன்.

"இந்தக் குடிகாரனின் காலில் என்னைக் கட்டத் தீர்மானித்துவிட்டீர்களா? என்ன லாபத்தை உத்தேசித்து அப்படித் தீர்மானித்தீர்கள்?" என்று வினவினுள் கார்குழலி.

"முன்பு சொன்னதுபோல் நாட்டின் லாபத்தை உத்தேசித்துத்தான். இந்தத் திருமணத்தால் பாண்டிய நாடு பலப்படும். என் படைகளுடன் பாண்டியப் படைகள் சேர்ந்தால் இலங்காபுரன் சிங்களத்திலிருந்து அழைத்து வந்திருக்கும் படைகளின் பலம் பெரிதும் குறையும். அதனுல் இலங்காபுரன் பிடியும் பாண்டிய நாட்டின் மீதிருந்து சிறிது தளரும். பிறகு அவனைத் திரும்ப ஊருக்கு அனுப்புவது ஒரு பிரமாதமான காரியமல்ல. இப்படி இலங்காபுரன் அனுப்பப்பட்டுவிட்டால் போருக்குத் தயார் செய்யும் சோழ மன்னன்கூடப் போரைக் கைவிட்டு விடுவான்."

"ஏன், சோழமன்னனுக்கு உங்களைக் கண்டால் பயமோ?" என்ருள் கார்குழலி.

அவள் குரலில் தொனித்த ஏளனத்தை லட்சியம் செய்யாமலே, "பயமல்ல குழலி! சிங்களத்து ஆதிக்கம் தமிழ்நாட்டில் வேரூன்றக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் சோழமன்னன் படையெடுக்க முற்படுகிருன். அந்த ஆபத்து தீர்ந்தால் படையெடுக்கமாட்டான்," என்று விளக்கினுன் மழவராயன்.

மீசைக்காரர்: என்னமோ தெரியலை, இரண்டு நாளா என் கை 'துரு துரு'ன்னு ஊறுது. என்ன பண்ணற துன்னே தெரியலே!

மற்றவர்: ஒன்னும் பண்ண வேண்டாமுங்க! உங்களுக்கு எப்போ சௌகரியமோ, அப்போ கொடுங்கள் பாக்கியை!

"இதற்கெல்லாம் ராஜிய ஒப்பந்தங்களைச் செய்துகொள்ளலாமே," என்ருள் கார்குழலி.

"செய்துகொள்ளலாம். ஆனல் ஏட்டிலெழுதும் ஒப்பந்தங்களைவிட ரத்தத்தில் எழுதப்படும் ஒப்பந்தங்கள் நீண்ட காலமிருக்கும். தவிர வீரபாண்டியனுக்கும் உனக்கும் திருமணமாகி ஒரு மகன் பிறந்தால் மழவமும் பாண்டிய நாடும் ஒன்ருக இணைந்து பலமான ஒரு வல்லரசு சிருஷ்டிக்கப்படும். பிறகு பாண்டிய நாட்டவர் சக்தியை எதிர்த்து நிற்கச் சோழனுல்கூட முடியாது. உன் மகன் தீரனுயிருந்தால் சோழனையும் வெற்றி கொண்டு தமிழர்களின் பேரரசனுகக்கூட வாழலாம்," என்று பேசிக்கொண்டே போன மழவராயன் தான் பூவுலகில் இருக்கிருேமென்பதை மறந்து கனவுலகத்தில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தான்.

தன் உணர்ச்சிகளை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் தன்னை ராஜ்யத்துக்காகக் கை மாற்றப்படும் பொருளைப் போல் தகப்பன் நினைப்பதைக் கண்ட கார்குழலி, கோபத்தால் தொண்டையடைக்கக் கம்மிய குரலில் தகப்பனுரை நோக்கிச் சீறினுள். "அப்பா! நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மையா யிருக்கலாம். ஆனல் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் நான் வீரபாண்டியனை மணக்க முடியாது. அவனை நான் மனதார வெறுக்கிறேன்," என்ருள்.

"காலம் வெறுப்பை விருப்பாக மாற்றிவிடும். கசப்பைக் காதலாக்கும்," என்ருன் மழவராயன்.

"வீரபாண்டியனை மணப்பதை விட வைகையில் விழுந்து பிராணனை விடுவேன்."

"வைகை வெகுதூரம் இருக்கிறது. வைகையை நீ அடுத்த முறை பார்க்கும்போது வீரபாண்டியன் மனைவியாகவும், பாண்டிய ராணியாகவுமே பார்ப்பாய். சந்தேகமே வேண்டாம் கார்குழலி!" என்று சாந்தத்தை உதறிக் கொண்டு சீறி எழுந்த மழவராயன் தன் மகளை நோக்கி மேலும் கூறினுன்:

"மகளே! என் பொறுமையை அதிகமாகச் சோதிக்காதே. மன்னர் மகளாக நடந்துகொள். உணர்ச்சியை அடக்கிக் கடமையில் கவனத்தைச் செலுத்து. எத்தனை அபாயங்கள் நமது மக்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன என்பது உனக்குத் தெரியாது. உன் ஒருத்தி பிடிவாதத்துக்காக நாள் லட்சக் கணக்கான மக்களைப் பலி கொடுக்கத் தயாராயில்லை. இப்பொழுது வீரபாண்டியனைக் காண இலங்காபுரன் ஒரு தூதனை அனுப்பியிருக்கிருன்," என்று பேசிக்கொண்டே போன மழவராயன் சற்று நின்று மகளை நோக்கி, "ஏன் தெரியுமா?" என்று வினவினுன்.

"ஏன்?" என்று பதிலுக்குக் கேட்டாள் கார்குழலி.

"சோழ நாட்டிலிருந்து அவசரத் தூதன் ஒருவன் வந்து மதுரையில் தங்கியிருக்கிருன். அவன் யார் தெரியுமா?" என்று உதடுகளில் கோபங் கலந்த புன்முறுவல் தவழ மீண்டும் ஒரு கேள்வியை வீசினுன் மழவராயன்.

"யார்?" என வினவினுள் கார்குழலி.

மழவராயன் வார்த்தைகளை மிகுந்த மரியாதையுடனும் ஓரளவு பயத்துடனும் உச்சரித்தான்: "அண்ணன் பல்லவராயன்!"

இரு சொற்களைக் கொண்ட அந்த வார்த்தை கார்குழலியைக்கூட அதிரச் செய்யவே சட்டென்று தலை நிமிர்ந்து தகப்பனை நோக்கி, "யார்! சின்னப் பல்லவராயரா?" என்றாள்.

ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலை யசைத்தான் மழவராயன். இந்தப் பதில் கார்குழலிக்கு மட்டுமல்ல, அது வரை சாளரத்தருகில் மழவராயன் தன் பக்கம் வாதிப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டு நின்ற வீரபாண்டியனுக்கும் பேரதிர்ச்சியை விளைவிக்கவே, மிகவேக மாக நடந்து தன் அறைக்குச் சென்று அந்தச் செய்தியைத் தன் நாட்டுத் தூதன் மூலம் ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டான் அவன்.

சற்று நேரத்தில், தன் மெய்க் காவலர் படைத் தலைவனை வரவழைத்து, "நாளைக்கே பாண்டியநாடு புறப்பட வேண்டும். சகலத்தையும் தயார் செய்," என உத்தரவிட்டான். பிறகு தன்னுடன் வந்திருந்த இரு அமைச்சர் களையும் கூப்பிட்டுத் திருமண நிச்சயத்தை எப்படி நடத்துவது என்று வினவினன்.

"பாண்டிநாட்டு மன்னன் திருமண நிச்சயம் கோலாகலத்துடன் நடக்க வேண்டும். அதற்கு இப்பொழுது அவகாசமில்லை" என்றார் முதலமைச்சர்.

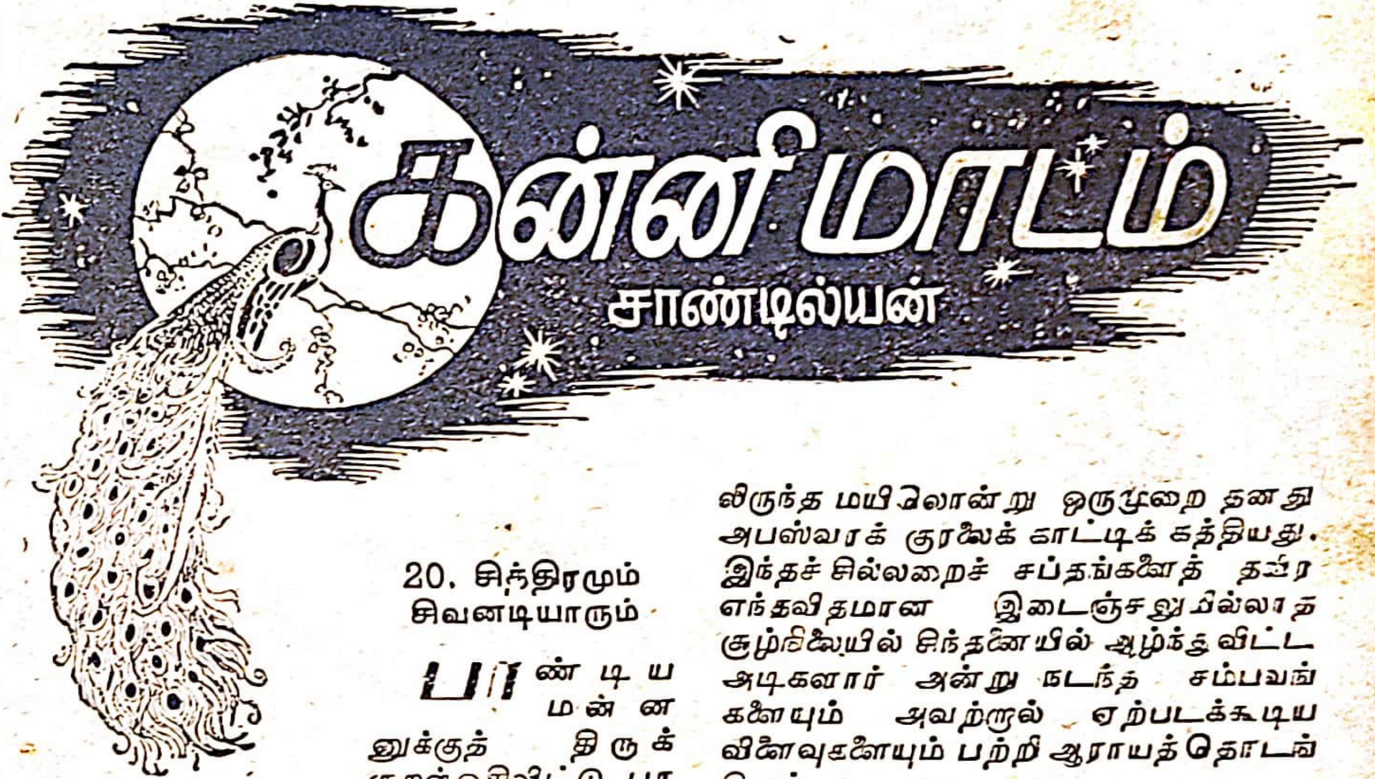
"திருமண நிச்சயத்திற்கு அவகாச மில்லாவிட்டாலும் திருமணம் நிச்சய மாகிவிட்டதாகப் பறையறைவிக்கச் செய்தால் போதும்" என்றார் மற்றவர்.

"அதனால் என்ன பிரயோசனம்?"

"பறையறைவித்தலே திருமண நிச்ச யத்திற்கு ஓர் அத்தாட்சி. பிறகு மழ வராயன் மணத்தொடர்பிலிருந்து விலக முடியாது. தவிர இந்தத் திருமணத் தொடர்பு நிச்சயமாகிவிட்ட செய்தி யுடன் மதுரை சென்றால் அண்ணன் பல்லவராயனையும் தைரியமாக எதித்துப் பேசலாம்."

இவர்கள் இப்படித் திருமணத்தை உறுதிப்படுத்தத் தீர்மானித்துக்கொண் டிருந்த அதே சமயத்தில் திருமணத்தை உடைக்கச் சிவானந்த அடிகளார் வேறொரு ஏற்பாட்டைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த ஏற்பாட்டை முன்னிட்டுச் சுமார் இருபத்தைந்து வயது மதிக்கக்கூடிய வாலிபனொரு வனைக் கார்குழலியின் அந்தப்புரத் துக்கு வெகு ரகசியமாக அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

(தொடரும்)

20. சித்திரமும் சிவனடியாரும்

பாண்டிய மன்னனுக்குத் திருக்குறள் ஓதிவிட்டு, பரபரப்புடன் நந்தவனத்திலிருந்து அந்தப்புரத்தை நோக்கி நடந்த அடிகளார், அந்தப்புரத்தின் கீழ்ப் பாகத்திலிருந்த தனது அறைக்கருகே வந்ததும் உள்ளே நுழைய மனமில்லாமல் தாழ்வாரத்திலேயே நின்று ஏதோ சிந்திக்கலானார். சூழ்நிலையும் சிந்தனைக்கு மிக அனுகூலமாயிருந்தது. எங்கும் நிசப்தம் நிலவிக் கிடந்தது,

நந்தவனத்துப் பக்கமாக அடிகளாரின் அறை அமைந்திருந்ததால் அங்கு காவல் வீரர்கள்கூட யாருமில்லை. கட்டிடத்தின் வெளிப் பக்கத்தில் காவல் புரிந்த வீரர்களின் நடமாட்டம்கூட இடையே தடுத்து நின்ற பெரும் சுவர்களின் காரணமாகக் காதில் விழவில்லை. நேரம் அதிகமாகி விட்டதால் கார்குழலியைத் தோட்டத்திலிருந்து எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஓரிரு பாங்கியரைத் தவிர மற்றப் பணிப் பெண்களெல்லோரும் உறக்கத்தின் அணைப்பில் பரவசப்பட்டுக் கிடந்ததால் மாடிப் பக்கமிருந்தும் கால்களின் நடமாட்டச் சத்தமோ, மெட்டிகளின் டக் டக் என்ற ஓசையோ, சிலம்புகளின் சலசலப்புச் சத்தமோ எதுவுமே கேட்காமல் அமைதி பரிபூரணமாக இருந்தது. கூண்டுகளில் உறங்காத ஏதோ ஓரிரு பறவைகளின் கிலா கிலா சப்தம் ஒவ்வொரு முறை கேட்டது.

நந்தவனத்தின் ஏதோ ஒரு பாகத்திலிருந்த மயிலொன்று ஒருமுறை தனது அபஸ்வரக் குரலைக் காட்டிக் கத்தியது. இந்தச் சில்லறைச் சப்தங்களைத் தவிர எந்தவிதமான இடைஞ்சலுமில்லாத சூழ்நிலையில் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்ட அடிகளார் அன்று நடந்த சம்பவங்களையும் அவற்றால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளையும் பற்றி ஆராயத் தொடங்கினார்.

அன்றுவரை வீரபாண்டியனை அடிகளார் பார்த்ததே இல்லை. பார்க்காததற்கு முன்பே அவருக்கு அவனிடம் மிகுந்த அருவருப்பு இருந்து வந்தது. பார்த்த பின்பு அந்த அருவருப்பு ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாகியதோடு, இப்பேர்ப்பட்டவனுக்கா கார்குழலியை மணம் முடித்துக்கொடுக்க மழவரையன் நினைத்திருக்கிறான் என்பதை எண்ணி எல்லையற்ற வியப்பில் மூழ்கினார். இலங்காபுரனின் தயவில் காலங்கழிக்கும் மன்னனும் ஒரு மன்னனா என்று அவனை வெறுத்து வந்த அடிகளார், அவனைத் தோட்டத்தில் நேரில் சந்தித்ததோடு, அவன் கார்குழலியிடம் நடந்துகொண்ட மாதிரியையும் கவனித்த பின்பு இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு மூர்க்கனிடம் தன் வளர்ப்புக் குழந்தையை ஒப்படைக்கக் கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

இதை எப்படியும் நிறுத்தியாக வேண்டும் என்று தீர்மானித்து அதற்கான மார்க்கம் என்ன என்பதைப் பற்றி யோசனையிலும் ஆழ்ந்தார். தாழ்வாரத்தில் இந்தமாதிரி சிந்தனையில் ஆழ்ந்த அந்த நேரத்திலும் வீரபாண்டியனின் உருவம் அவர் புத்தியில் எழுந்து நின்றது. குடியால் நிதானமிழந்த அவன் நடை, வெறியும் குழப்பமும் நிறைந்த அவன் கண்கள், ஊறிய

அவன் சரீரம், விஷமும் அறிவீன
மும் கலந்த அயோக்கியச் சிரிப்பு அத்
தனையும் அவர் கண் முன்பாக எழுந்து
தாண்டவமாடின. இத்தனை அழகில்
அவன் இலக்கியம் பேசிய லட்சணத்தை
நினைத்ததும் அடிகளார் உள்ளத்தில்
எரிச்சலோடு உதட்டில் சற்றுப் புன்
முறுவலும் தவழ்ந்தது.
நாட்டை ஆள்வதில்
அசட்டையும் காமவே
டையாடுவதில் கருத்தும்
கொண்ட அந்தக் கசட
னுக்குக் கண்ணின் கருமணி
போன்ற கார்குழலியைக்
கட்டிக்கொடுக்க மழவரா
யன் ஏன் ஒப்புக்கொண்
டான் என்பதும் அடிகளா
ருக்கு நன்றாகத் தெரிந்தே
யிருந்தது. நாட்டின் நன்
மையை உத்தேசித்து,
குலசேகர பாண்டியன்
மகன் விக்கிரம பாண்டிய
னுக்கோ அல்லது மது
ரையை ஆண்டு வரும் வீர
பாண்டியனுக்கோ மகளைப்
பலியிடுவதென மழவராயன்
முன்பே தீர்மானித்து
விட்டானென்பதை அடிகளார் அறி
வார்.

இந்த இரண்டுபேர்களில் யாருக்குக்

கார்குழலி கிடைப்பாள் என்பதில்தான் சந்தேகமிருந்தது. சோழ மன்னனின் படைப் பலத்தைக் கொண்டு மதுரையைக் கைப்பற்றிப் பின்னல் அரசாளக்கூடிய குலசேகர பாண்டியன் மகனுக்கா, அன்றி இப்பொழுதே அரசாளும் வீரபாண்டியனுக்கா என்பதிலிருந்த சந்தேகத்தைக் கருணாகரத் தேவன் வந்து உடைத்துவிட்ட பின்பே இந்தத்

திருமணம் நிச்சயமாயிற்று. இந்தத் திருமணத்தால் இலங்காபுரனை அடக்கி எப்படிச் சோழநாட்டுப் படையெடுப்பைத் தடுத்து மக்களைக் கோரமான யுத்தத்திலிருந்து காப்பாற்றலாம் என்பதைக் கருணாகரத் தேவன் எடுத்துச் சொன்னபோது அடிகளாரும் கூடத்தானிருந்தார். ஓரிரு சமயங்களில் குறுக்கிட்டும் பேசிப் பார்த்

ஆனால் கருணாகரத்தேவன் வீராவேசம் கலந்த பேச்சுக்கு முன்பு அடிகளார் நாகுக்காகக் குத்திக் குத்திப் பேசிய பேச்சும் கேட்ட கேள்விகளும் பயனற்றுப் போயின. தேவன் சொன்னதில் அரசியல் உண்மை புதைந்து கிடந்ததை மழவராயன் கண்டான். அடிகளார் குறுக்கிட்ட சமயங்களிலெல்லாம் அவரை உஷ்ணமாகப் பார்த்து அடக்கினான், அப்படியும் அடங்காமல்தான் அடிகளார் தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டினார். ஆனால் அது பலிக்கவில்லை. வீரபாண்டியனுக்குப் பெண்ணை மணம் முடித்துத் தருகிறேனென்று உறுதி கூறிவிட்டான் மழவராயன். அன்று முதல் வீரபாண்டியனை நேரில் ஒரு முறை பார்த்துவிட வேண்டுமென்று முடிவுக்கு வந்தார் அடிகளார். ஆனால் எத்தனை விபரீதமான சந்தர்ப்பத்தில் அவனைத் தான் பார்க்க நேரிடும் என்பதை மாத்திரம் அவர் அப்பொழுது

நேர்ந்த முறையை நினைத்த அடிகளார் தமக்குள்ளேயே நகைத்துக்கொண்ட தோடு நில்லாமல் வீரபாண்டியனுல் பாண்டிய நாட்டைக் காப்பாற்ற முடியாது என்ற முடிவுக்கும் வந்தார். பார்த்த மாத்திரத்தில் யாரையும் எடை போடக் கூடிய அடிகளார், பாண்டிய நாடு அதிக நாட்கள் வீர பாண்டியன் கையிலிருக்காது என்று சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டார். நாடற்ற ராணியாகக் கார்குழலி வாழ்வதிலும் அவருக்கு இஷ்டமில்லை.

அப்படி நாடற்ற ராணியாக வாழ்வதாலுல் இவனுக்கு ஏன் அவள் மணமாலை சூடவேண்டும் என்று யோசித்துப் பார்த்தார். அபராஜிதனைக் காட்டில் சந்தித்த நாளாய்க் கார்குழலியின் போக்கைக் கவனித்த அவர், அவள் மனம் அவனிடம் பூர்ணமாக ஒன்றி விட்டதை உணர்ந்து கொண்டிருந்தார். ஆகவே எப்படியாவது கார்குழலியைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற திடசித்தம் கொண்டு அதை அமுல் நடத்துமுன்பு கார்குழலியை ஆசுவாசப்படுத்திவிட்டுச் செல்வோமென அவள் அறையை நோக்கி நடந்தார்.

அடிகளார் கார்குழலியின் அறையை அடைந்தபோதுதான் கார்குழலியும் தந்தையுடன் வாதாடிவிட்டுத் திரும்பியிருந்தாள். மழவராயனுடன் வாதாடியதால் மனம் சுக்கல் சுக்கலாக வெடிக்கத் தன் அறைக்குத் திரும்பிய கார்குழலி பஞ்சணையில் படுக்காமல் பலகணியில் சாய்ந்து நின்று நந்தவனத்தில் கண்ணை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். நந்தவனத்தில் எத்தனை எத்தனையோ புஷ்பச் செடிகளும் மரங்களும் இருந்தாலும் ஒன்று கூட அவள் கண்களுக்குப் படவேயில்லை. எல்லாம் சர்வ சூன்யமாகத் தெரிந்தது அவளுக்கு. பார்வை நினைப்பைப் பொறுத்தது. நினைப்பு நிலைகுலையும்போது பார்வையும் நிலைகுலைந்து போகிறது. மனம் சூன்யமானுல் பார்வையும் சூன்யந்தான். உலகமே இருண்டுவிட்டது போல் அவள் உள்ளம் நினைத்ததால் அவள் சம்பந்தப்பட்டவரை உலகம் இருண்டுதான் கிடந்தது. அவளுக்கு அடிகளார் உள்ளே வந்தது கூடத் தெரியவில்லை. முதல் முறை "குழலி!" என்று அவர் மெள்ள அழைத்தது கூடக் காதில் விழவில்லை. இரண்டாம் முறை அவர் குரல் கொடுத்த பிறகு தான் அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அந்த முகத்தைப் பார்த்த அடிகளாரின் பார்வையில் பரிதாபம் கலந்து நின்றது. மன்னர் மரபில் பிறந்த கார்குழலி உரமான குணம் படைத்திருந்தவளாதலால் உள்ளம் வெடித்துக் கொண்டிருந்த அந்தச் சமயத்தில்கூடக் கண்ணீர் பெருக்கவில்லை. கண்ணீர் பெருக்காவிட்டாலும் அவள் கண்கள் கலங்கி நின்றதை அடிகளார் கவனித்தார். சோகத்தின் காரணமாக முகமும் வெளுத்திருந்தது. மயிர் சிறிது கலைந்தால்கூடத் தலையைக் கோதிவிட்டுக் கொள்ளும் பெண்மைக் குணத்தைக் கூட அவள் அந்தச் சமயத்தில் கைவிட்டிருந்ததால் முன்னுச்சி மயிர் பத்துப் பதினைந்து சேர்ந்து முகத்தின் பக்கத்தில் பட்டையாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. கழுத்தில் நேராகப் பதியாமல் பக்கத்தில் சிக்கியிருந்த ஓரிரண்டு ஆபரணங்களைக் கூடச் சரிப்படுத்தாமல் விட்டிருந்தாள் கார்குழலி. நிமிஷ நேரத்தில் இதையெல்லாம் கவனித்து, அவள் உள்ளப் போக்கை உணர்ந்து, பரிதாபத்தால் மனம் கரைந்த அடிகளார், "குழலி! எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசனை செய்து கொண்டிருக்கிறுய்? பணிப் பெண்களெல்லாம் எங்கே? எதற்காகத் தனியாக நின்று கொண்டிருக்கிறுய்?" என்று வினவினர்.

கார்குழலி பலவந்தமாக ஒரு புன்முறுவலை வரவழைத்துக் கொண்டாள். ஒரு முறை அடிகளாரை ஏறெடுத்துப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் கண்களைத் தரையில் சாய்த்துக்கொண்டே, "நேரமாகிவிட்டதென்று பணிப் பெண்களைப் படுக்க அனுப்பிவிட்டேன். எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை," என்றாள்.

"தூக்கம் வராததற்குக் காரணம்?" என்று வினவினர் அடிகளார். எந்தக் காரணத்தைச் சொல்லுவாள்? வீரபாண்டியனிடம் அவதிப்பட்டதைச் சொல்லுவாளா? மழவராயன் பிடிவாதத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவாளா? மனத்தில் புதைந்துகொண்டு தன்னைச் சதா அழைக்கும் அபராஜிதன் அழகிய உருவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவாளா? எதைப் பற்றிச் சொல்லுவாள்? ஆனுலும் எதையோ சொல்லவேண்டுமென்பதற்காக, "காரணம் எதுவுமில்லை அடிகளாரே!" என்றாள்.

அவள் பேச்சை அடிகளார்

அடியோடு நம்பவில்லை என்பதை அவர் முகம் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியது. அத்துடன் அடிகளார் தன் குயுக்தியையும் சற்று எடுத்துக் காட்டத் தொடங்கி, ''குழலி! உனக்குத் தூக்கம் வராத காரணம் எனக்குத் தெரியும்,'' என்றார்.

கார்குழலி அவரை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். ''எனக்குத் தூக்கம் வராத காரணம் உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினாள்.

''நன்றாகத் தெரியும்,'' என்றார் அடிகளார்.

''சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்,'' என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

அடிகளாரின் அடுத்த சொல் அவளை ஒரு உலுக்கு உலுக்கியது. உடலில் ஒரு நடுக்கமும் ஓடியது. ''இலக்கியம்!'' என்று பதில் சொன்னார் அடிகளார்.

''இலக்கியமா?'' ஏதும் புரியாதது போல் வினவினாள் கார்குழலி.

''ஆமாம். இலக்கியந்தான்''

''எந்த இலக்கியம்?''

''வீரபாண்டியன் இலக்கியம்.''

தூக்கி வாரிப்போட்டது கார்குழலிக்கு. கேள்வி நிரம்பிய பார்வையொன்றை அடிகளார் மீது வீசினாள். அடிகளார் விவரிக்கத் தொடங்கி, ''நான் தோட்டத்துக்கு வந்தபோதுதான் வீரபாண்டியன் உன்னுடன் இலக்கியம் பேசிக் கொண்டிருந்தான். தமிழ் இலக்கியமாயிற்றே என்று ஆசையுடன் கேட்டேன். இலக்கிய சர்ச்சை அத்தனை விபரீதத்தில் கொண்டு போய்விடுமென்று முன்கூட்டி எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் சற்று முன்பாகவே தடுத்திருப்பேன். திடீரென நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டு வீரபாண்டியனைத் தள்ளிவிட்டு நீ ஓடிவிட்டாயல்லவா?'' என்று வினவினார்.

''ஆம்.''

''பாண்டியன் அத்துடன் விடவில்லை. எழுந்திருந்து உன்னைத் தொடர முயன்றான். முடியவில்லை.''

''ஏன்?''

''நான் அவனை அணைத்துக்

புரிந்துகொண்டாள் கார்குழலி. தான் தப்பியதற்கு அடிகளாரே காரணம் என்பதை சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாள். புரிந்து கொண்டதும் நன்றி ததும்பும் கண்களை அவருக்காக உயர்த்தினாள். அத்துடன் இன்னொரு சந்தேகமும் கேட்டாள். ''நீங்கள் எதற்காகத் தோட்டத்திற்கு வந்தீர்கள்?'' என்று.

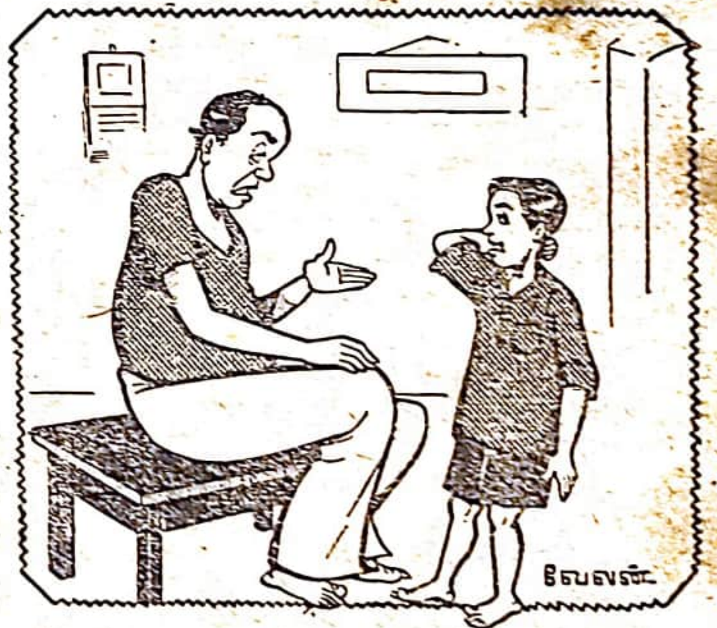
தான் தோட்டத்துக்கு வர நேர்ந்த காரணத்தை விளக்கிய அடிகளார், ''குழலி! பயப்படாதே. இந்த வீரபாண்டியனுக்கு உன்னை மணம் முடிக்க நான் ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டேன்!'' என்றார்.

கார்குழலி துக்கம் நிரம்பிய புன்முறுவலொன்றை அவர்மீது வீசி, ''தந்தை தீர்மானித்துவிட்டார் அடிகளாரே!'' என்றாள்.

''தந்தையின் தீர்மானத்தை நான் மாற்றிவிடுகிறேன். வீரபாண்டியன் குறைதிசயங்களை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.''

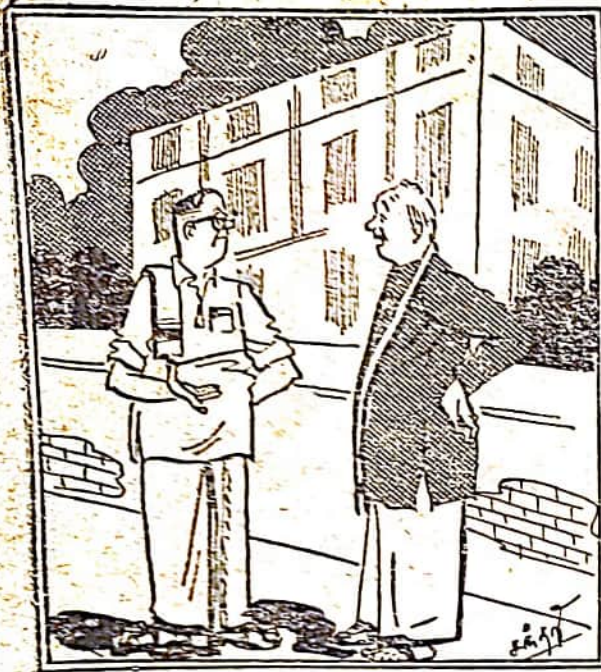
''நான் சொல்லியாகிவிட்டது.''

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட அடிகளார்

தகப்பனார்: ஏண்டா மக்கு, பக்கத்து விட்டுப் பாலு உன்னைவிட அதிக மார்க்கு வாங்குகிறானே, நீ மாத்திரம் ஏண்டா இப்படி மண்டுவா இருக்கிறே?

பையன்: நான் என்னப்பா செய்வேன்? அவன் புத்திசாலிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்னு எங்க வாத்தியார் அடிக்

"ஒன்னும் தேதி என்னிடம் வாங்கிய இருபது ரூபாயை நாலு நாள் முந்திதான் கொண்டு வந்து கொடுத்தாய். இப்பொழுது மறுபடியும் வந்து அதே இருபது ரூபாயைக் கடன் கேட்கிறாயே!"

"ஆமாம்பா! உனக்குக் கொடுக்க ஒருத்தரிடம் கடன் வாங்கினேன், ஒரு வாரத்தில் திருப்பிக் கொடுப்பதாக. அவருக்குக் கொடுக்கத்தான் இப்போது உன்னைக் கேட்கிறேன்!"

திகைத்துப்போய் "என்ன! நந்தவனத்தில் நடந்ததைச் சொல்லிவிட்டாயா?" என்று வினவினார்.

"அதுமாத்திரமல்ல, விவாக சம்பந்தமாகச் சகலத்தையும்பற்றி விவாதித்து விட்டேன்."

"தந்தை என்ன சொல்கிறார்?"

"விவாகம் என்னையும் வீரபாண்டியனையும் பொறுத்ததல்லவாம்."

"பின் யாரைப் பொறுத்ததாம்?"

"மழவநாட்டையும் பாண்டியநாட்டையும் பொறுத்ததாம்."

"ஓகோ!"

"ஆமாம், அடிகளாரே! இப்பொழுது திருமணம் மதுரைக்கும் மேலமங்கலத்துக்குந்தான்."

வேதனை ததும்பும் அவள் மதிவதனத்தைப் பார்த்த அடிகளார் நீண்ட நேரம் ஏதோ யோசனை செய்தார். சற்றுநேரம் அறையில் உலாவினார். அறைக்கோடிக்குச் சென்று பலகணி வழியாக வெளியே தோட்டத்தை நோக்கினார். பிறகு திரும்பி அறைச் சுவர்களைக் கவனித்தார். திடீரென ஓர் இடத்தில் ஸ்தம்பித்து நின்றார். சுவரின் ஒரு பகுதியை மிகவும் நெருங்கிப் பார்த்தார். பிறகு "கார்குழலி! அறைக் கோடியிலிருக்கும் விளக்கை எடுத்து வா!" என்றார். கார்குழலி தலையை நிமிர்த்தி அடிகளாரைப் பார்த்தாள். அவர் சுவரில் எதையோ பார்த்து மலைத்து நிற்பதைக் கண்டு அது என்னவென்பதைக் கவனிக்க ஆவல்கொண்டு அவர் கூறியபடியே தீபத்தை எடுத்து வந்தாள். அந்தத் தீபத்தைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு சுவரிலிருந்த சித்திரத்தை நன்றாக ஆராய்ந்தார். "குழலி! இதைப் பார்த்தாயா?" என்று வினவினார் முடிவில்.

"பார்த்தேன். ஆனால் இதில் என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டாள் கார்குழலி ஏதும் புரியாமலே.

"உன் விடுதலைக்கு வழி இருக்கிறது," என்றார் அடிகளார்.

"இந்தச் சித்திரத்தின் மூலமா?"

"ஆம்."

கார்குழலிக்கு ஏதுமே புரியவில்லை. அவர் முகத்தில் தன் கண்களைப் பதியவிட்டாள். அந்தக் கண்களில் எழுந்த கேள்விக்கு அடிகளார் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. தீபத்தைப் பழைய இடத்தில் கொண்டுபோய் வைக்கச் சொல்லிக் கார்குழலிக்கு உத்தரவிட்டார். பின்பு அவளை மஞ்சத்தில் உட்காரச் சொல்லித் தாம் எதிரே நின்று கொண்டு பேசலானார்.

"குழலி! நான் துறவி யென்பது உனக்குத் தெரியும்," என்று ஆரம்பித்தார்.

"தெரியும்," என்றாள் குழலி.

"ஆனால் சகலத்தையும் துறந்த என்னை இரு பாசங்கள் பிடித்து வாட்டுகின்றன..."

குழலி பதில் சொல்லவில்லை. அடிகளாரே தொடர்ந்து சொன்னார்: "ஒன்று, தமிழ்நாட்டின் பிற்கால நன்மை. இரண்டு, உன் நன்மை. குடும்பத்தை உதறிய எனக்கு, தமிழ்நாடு என்ற பெரிய குடும்பம் வாய்த்தது. பெண் முறைக்கு நீயும் வாய்த்தாய். இந்தப் பந்தங்களிலிருந்து என்னால் விடுபட முடியவில்லை. வீரபாண்டியனால் தமிழ் நாட்டுக்கு நன்மை உண்டென்று எனக்குத் தெரிந்தால் உன் நன்மையை நான் தியாகம் செய்வேன். ஆனால் வீரபாண்டியனிடம் எனக்கு

நம்பிக்கையில்லை. ஆகவே உன் திருமணத்தை உடைக்கத் தீர்மானித்து விட்டேன். தீர்மானித்தவன் வழி தெரியாமல் திண்டாடினேன். கடவுள் ஒரு வழியையும் காட்டிவிட்டார். அதோ அந்தச் சித்திரம். அதில் இருக்கிறது உனது விமோசனம்!" என்றார் அடிகளார்.

"அது எப்படி என்னைக் காப்பாற்றும்!" என்று வினவினாள் கார்குழலி.

"குழலி! நீ தமிழ் நாட்டுப் பெண். இந்த நாட்டில் எத்தனையோ வீர ஸ்திரீகள் பிறந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நிலைக்கு நீ உயர்ந்தால் காரியத்தைச் சாதிக்கலாம்."

கார்குழலி ஏதோ யோசித்தாள். "எதற்கும் தயாராக இருக்கிறேன், அடிகளாரே," என்றாள் இறுதியில்.

"எந்தத் தியாகத்துக்கும் தயாரா?"

"தயார்."

"தந்தையை உதறக்கூட?"

"அவசியமானால் அதற்கும் தயார்."

"சரி. அப்படியானால் உன் அந்தப்புரத்துத் திட்டிவாசல் சாவியைக் கொடு."

தலையணையின் கீழிருந்து சாவியை எடுத்துக் கொடுத்தாள் கார்குழலி. அதைப் பெற்றுக்கொண்டு நேராகத் தன் அறைக்குச் சென்ற அடிகளார் பெரிய காவித் துப்பட்டியை எடுத்துத் தலை முதல் கால்வரை போர்த்துக் கொண்டு சத்தம் போடாமல் திட்டி வாசலை நோக்கி நடந்தார். திட்டி வாசலை வெகு ஜாக்கிரதையாகத் திறந்து வெளியே வந்து மேலைமங்கலத் தெருக்களில் பலவற்றைக் கடந்து வேகமாகச் சென்று மறவர் குடிசைகள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து ஒரு குடிசையின் கதவைத் தட்டினார். கதவைத் திறந்த வாலிபனை நோக்கி, "உம், சீக்கிரம் மேலே ஒரு போர்வை அணிந்து கொண்டு கிளம்பு!" என்றார். வாலிபனும் கிளம்பினான். அவனை அழைத்துக்கொண்டு திட்டி வாசல் வழியாக மீண்டும் உள்ளே நுழைந்த அடிகளார் கார்குழலியின் அறையை நோக்கிச் சென்றார். போர்த்துக்கொண்டு திருட்டுத்தனமாகச் சென்ற அந்த இருவரும் அந்தப்புரத்துக்குள் நுழைந்ததைத் திட்டிவாசல் பக்கத்தில் மறைந்திருந்த மற்றொரு உருவம் கவனித்ததோடு நில்லாமல் அவர்களைச் சற்று தூரத்தில் பின்தொடர்ந்தும் சென்றது.

(தொடரும்)

...ன வளம்
...ல் ஐந்து நாவல்கள்

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்

க. நா. சுப்ரமணியம்

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்கிற இந்த நாவலைத் தங்கள் முதல் நாவலாகப் படைத்த தமிழர்களைப் பாக்கியசாலிகள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இந்த நாவலை முதல் தடவையாகப் படிக்கும்போதுதான் அது ஒரு நூதன அனுபவமாக அமைகிறது என்று சொல்ல முடியாது. ஒவ்வொருதடவை படிக்கும்போதும் அது ஒரு நூதனமான அனுபவமாகவே படுகிறது. படிக்கும்தோறும் படிக்கும்தோறும் நவநவமான ருசிகளைத் தரக்கூடிய இந்த நாவலில் விமரிசகன் எவ்வளவு குற்றங் குறைகள் கண்டால்தான் என்ன? வாசகன் எப்போதும் விரும்பிப் படிப்பான்.

நாவலாக இதில் உருவம் கட்டுக்கு அடங்கவில்லை. தமிழில் நாவலுக்கு என்று ஒரு மரபு ஏற்படாத காலத்தில் எழுதப்பட்ட இந்த நாவலில் உருவம் வழிந்தோடுகிறது என்பது ஒரு குறையாகாது. அளந்து பார்த்து வெட்டி நீட்டி இப்படித்தான் ஓர் உருவம் சமைக்க வேண்டும் என்று நாம் பிரம்மதேவனுக்குக் கட்டளை பிறப்பிக்க முடியுமா என்ன? அதேபோல வேதநாயகம் பிள்ளை எழுதி நமக்களித்திருக்கும் இந் நாவலில் வளர்த்தல், தொக்கி நிற்றல், அதிகப்பிரசங்கித்தனம் எல்லாம் இருக்கின்றன என்று சொல்லிப் பயனில்லை. அவற்றுடன் சேர்த்துத்தான் நமக்கு இதை ஆக்கித் தந்திருக்கிறார் அவர். நம் நினைப்பில் நாம் ஏற்படுத்திக்கொண்ட நாவல் என்கிற கஜக்கோல் சரியோ, தப்போ—யார் சொல்லமுடியும்? சுவாரஸ்யமான கதை—பலவிதமான சுழிப்புகளுடனும் நுங்கு நுரைகளுடனும் புது வெள்ளம்போல ஓடுகிறது இது. திளைத்து மூழ்கிக் களிக்க அறிந்தவர்கள் அதிருஷ்டசாலிகள்தான். கரை புரண்டு ஓடுகிறதே வெள்ளம் என்று தூர நின்று பெருமூச்சு விடுவதில் லாபம் இல்லை. கரைகள் இடிந்துவிட்டன என்று முறையிடுவது இலக்கிய வளத்துக்கு அடிகோலுவதாகாது.

"என்னுடைய ஹிந்து வாசகர்களுக்கு ராஜாக்களையும் ராணிகளையும் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்கப் பிடிக்குமே என்றுதான் ஞானம்பாளை மாறுவேஷத்தில் அரசனாக்கிப் பார்த்தேன்," என்று முகவுரையில் எழுதுகிறார் வேதநாயகம் பிள்ளை. வேட்டைக்குப் போய்ப் புருஷனிடமிருந்து பிரிந்துபோன ஞானம்பாளை ஒரு யானை மாலையிட்டுத் தூக்கிப் போய் விடுகிறது. முடியரசென்னும் கொடிய அரசுபற்றி அந்தக் காலத்துக்கும் அவர் அறிவுக்கும் எட்டிய வரையில் விவரிக்கிறார் ஆசிரியர். ஓர் அரசியல் பிரசங்கத்தையே புகுத்திவிடுகிறார். "ஜனங்களுடைய சௌக்கியத்துக்காக இராஜாங்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர, தன்னுடைய சௌக்கியத்துக்காக ஏற்படவில்லையென்பதை, அரசன் எப்போதும் தன்னுடைய கருத்தில் வைக்கவேண்டும்...ஒரு அன்புள்ள தகப்பன், தன் பிள்ளைகளுடைய சௌக்கியத்தின் மேல் நாட்டமாயிருப்பதுபோல், அரசனும் பிரஜைகளுடைய நன்மைகளை எப்போதும் தேடவேண்டும்... கடவுளைப்போல, அரசனுக்குச் சர்வலோக சஞ்சாரமும் சர்வ சக்தியும் இல்லாததால், உத்தியோகஸ்தர்கள் மூலமாகவே அரசன் அநேக காரியங்களை நடத்த வேண்டியதாயிருக்கும். அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் இராஜப் பிரதிநிதிகளாகையால், அவர்கள் சர்வோத்தமர்களாயிருக்கவேண்டும்...அரசன் யோக்கியர்களையே நாடுகிறான் என்று யாவருக்கும் தெரிந்தால், உலகத்தில் யோக்கியதை அதிகரிக்கவும், அயோக்கியதை வலசை வாங்கிப் போகவும் இடமாகுமல்லவா? சில இராஜாங்கத்தார் யோக்கியதையைக் குறித்து யாதொரு பரீக்ஷையும் செய்யாமல் கல்விப் பரீக்ஷை மட்டும் செய்துகொண்டு, அதில் யார் தேர்ந்து வருகிறார்களோ, அவர்களுக்கே எந்த உத்தியோகங்களையும் கொடுக்கிறார்கள்...... இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தாரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிற பாடசாலைகளில், ஈசுவர நிச்சயம், சன்மார்க்கம் முதலிய ஆத்மார்த்தமான விஷயங்கள் ...படாமல் லௌகிக சம்பந்தமான சில காரியங்கள் மட்டும் கற்பிக்கப்

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

21. அடிகளார் ஒன்று நினைக்க...

அந்தப்புரத்து விடிவிளக்குகளின் மங்கலான வெளிச்சத்தில்கூடத் தலையைக் காட்டாமல், இருட்டடித்த சுவர்களின் ஓரமாகவே நடந்து மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கார்குழலியின் அறையை அடைந்தார் அடிகளார். கூட வந்த வாலிபனும் அப்புறமோ இப்புறமோ சற்றும் அகலாமலும் அவர் காட்டிய ஜாக்கிரதைக்குச் சற்றும் குறையாமலும் மனிதனைத் தொடரும் நிழல்போல அவரைத் தொடர்ந்து வந்தான். அறையின் வாயிலை அடைந்த அடிகளார் வாலிபனை வெளியிலேயே இருக்கச் சொல்லிவிட்டுத் தான் மட்டும் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றார். வெளியே நின்ற வாலிபன் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். இரவோ இரண்டாம் ஜாமத்தை எட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஊரடங்கி எங்கும் நிசப்தம் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. அரச குமாரியின் அறைக்கு வெளியே யிருந்த பிரும்மாண்டமான தாழ்வாரத்தின் பெரிய தூண்கள் கூட அந்த நிசப்தத்தில் பெரிய பிசாசுகள் போல் நின்று கொண்டிருந்தன, தாழ்வாரத்தின் ஒரு கோடியிலிருந்த விடிவிளக்கின் வெளிச்சத்தைக் கூட ஓரிரு பெரும் தூண்கள் தடுத்துச் சில பகுதிகளில் இருட்டை வீசியிருந்ததால் பாதி இருட்டும் பாதி மங்கலான வெளிச்சமும் சேர்ந்து தாழ்வாரத்தை மிகப் பயங்கரமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தன. பயத்தையும் நிர்ப்பயத்தையும் மனம்தான் சிருஷ்டிக்கிறது. எந்த நிமிஷத்தில் எது நேர்ந்து விடுமோ என்ற திகில் மனத்தில் இருக்கும்போது மனிதனைச் சூழ்ந்திருக்கும் எதுவும் பயங்கரமாகவே தோற்றமளிக்கும். அடிகளாரைத் தொடர்ந்து வந்த வாலிபன் மனமும் அந்தச் சமயத்தில் சொல்லவொண்ணாத் திகிலில் ஆழ்ந்திருந்ததால் அடிகளார் அறைக்குள் சென்றிருந்த சில விநாடிகள் கூட அனேக யுகங்களாகவே அவனுக்குத் தோன்றின. சாதாரண நிலையில் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் இன்பம் பயக்கக் கூடிய தாழ்வாரத்துத் தூண்களும் தூண்களிலிருந்த பெரிய பெரிய பெரிய சித்திரங்களும் அவன் கண்களுக்குத் தன்னை விழுங்கக் காத்திருக்கும் பிரும்மாண்டமான பூதங்களைப் போலவே காட்சியளித்தன. அர்த்தராத்திரியில் அந்தப்புரத்தில், அதுவும் அரச குமாரியின் அறை வாசலில், தான் நின்று கொண்டிருப்பதைக் காவலர்கள் கண்டுவிட்டால் தன் கதி என்னவாகு மென்பதை அந்த வாலிபன் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்டிருந்ததால் அவன் இதயம் பயத்தால் டக்டக் என்று அவன் உடல் அதிரும்படியாக அடித்துக் கொண்டிருந்ததோடு, உள்ளத்தின் போக்குக்கு ஏற்ப முகத்தில் வியர்வைத் துளிகளும் அரும்பின. அதிக நேரம் அவனை அங்கு நிற்கவிட்டிருந்தால் அவன் பயத்தாலேயே பிராணனை விட்டிருப்பான். ஆனால் அவ்வளவு எளிதில் அவனுக்கு விடுதலையளிக்க விரும்பாத அடிகளார் சில விநாடிகளுக்குள்ளாகவே வாயிற்படிக்கு வெளியே தலையை நீட்டி உள்ளே வரும்படியாக அவனுக்குச் சமிக்ஞை செய்தார். வாலிபன் உள்ளே நுழைந்ததும் மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்ட அடிகளார் அவனை நோக்கி "இனிமேல் போர்வைக்கு அவசியமில்லை, எடுத்து விடலாம்," என்றார். வாலிபனும் உடலை மறைத்துச் சுற்றியிருந்த

போர்வையை எடுத்துப் பக்கத்திலிருந்த மஞ்சமொன்றில் எறிந்துவிட்டு அறையைச் சுற்றுமுற்றும் நோக்கினன். அப்படி அறையைத் துழாவிய அவன் கண்கள் பலகணிப் பக்கமாகச் சென்றதும் அங்கிருந்த கார்குழலியின் எழிலுருவத்தில் நிலைத்துப் பிரமித்துப் பரவசமடைந்து நின்றன. கார்குழலியின் கூரிய விழிகளும் அவனை ஏறெடுத்து நோக்கின.

வந்திருந்த வாலிபனுக்கு வயது இருபத்தைந்துக்கு மேலிருந்தாலும் அவயவங்களோ அறிவோ முதிர்ச்சியடையாத காரணத்தால் அவன் சிறு பையனைப் போலவே காணப்பட்டான். கச்சலான சரீரம், கலக்கமான பயம் நிறைந்த கண்கள், நீண்ட மெல்லிய ஆனால் வலுவற்ற கரங்கள், அந்தச் சிறிய சரீரத்தைக்கூடத் தாங்கச் சக்தியற்ற கால்கள் இவற்றுடனிருந்த வாலிபனின் தலை மயிர் அடர்த்தியாகவும் சுருண்டும் இருந்தது. தலை நடுவே வகிடு எடுக்கப்பட்டு காக்கையின் இறகுகளைப்போல வெட்டப்பட்டுத் தொங்கிய சுருட்டை மயிரிழைகளுக்கிடையே இருந்த முகம் வெளிறிட்டுக்கிடந்தது. லேசாக மீசை அரும்பு கட்டியிருந்தாலும் குழந்தையின் முகம்போலவேயிருந்த அவன் வதனமும் பொதுத் தோற்றமும் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கக் கூடிய வன்மை அவனுக்கில்லையென்பதைச் சந்தேகமற எடுத்துக் காட்டின. அத்துடன் அவன் பார்வையும் அவனிடம் மற்றவர்களுக்கு நம்பிக்கை யளிக்கக்கூடிய பார்வையாயில்லை. இவனை நம்புவது மண் குதிரையை நம்புவதற்குச் சமானம் என்று பார்த்தவுடனேயே கார்குழலி புரிந்துகொண்டாள். ஆனால் அடிகளாரும் அவனைச் சரியாகவே எடை போட்டிருப்பாரென்ற நம்பிக்கையாலும், காரணமாகவே அவனை அழைத்துவந்திருக்கிறாரென்ற எண்ணத்தாலும் உள்ளே எழுந்த அபிப்பிராயங்களை அடக்கிக்கொண்டு அடிகளார் அடுத்தபடி என்ன செய்யப் போகிறாரென்பதை ஆவலுடன் நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

அடிகளார் அனாவசியமான பேச்சுக்கு இடம் வைத்துக்கொள்ளாமலும் வாலிபனைக் கார்குழலிக்கு அறிமுகப்படுத்தாமலும் முதலில் வந்த வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்கி அறைக்கோடியிலிருந்த விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு வந்து சுவரிலிருந்த சித்திரத்தைச் சிறிதுநேரம் ஆராய்ந்தார். பிறகு வாலிபனையும் கார்குழலியையும் தனக்கு அருகில் வரும்படி அழைத்தார். இருவரும் வந்ததும் விளக்கைச் சித்திரத்துக்காகத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு வாலிபனை உற்று நோக்கி, "இதோ பாரி இது என்ன என்று தெரிகிறதா?" என்று வினவினர்.

"தெரிகிறது. கோட்டை." என்று பட்டென்று சிறிதுகூட யோசிக்காமல் பதில் சொன்னான் வாலிபன்.

அடிகளாருக்கு எரிச்சல் பற்றிக்கொண்டு வந்ததால் மிக உஷ்ணமாக அவனைப் பார்த்தார். "கோட்டை என்று கண்டுபிடித்துவிட்டாயா! பிரமாதம்! பிரமாதம்! இதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு உன்னைப்போன்ற வீரன் தேவையில்லை. குழந்தைகூடச் சொல்லும்!" என்று எரிந்து விழுந்த அடிகளார் வாலிபன் முகத்திலும் கோபம் ஏறுவதைக் கண்டு தன்னை அடக்கிக்கொண்டு மேலும் சொன்னர். "இது கோட்டைதான். நன்றாகக் கவனித்துப் பார். இந்தக் கோட்டையில் சில விசேஷங்களும் இருக்கின்றன."

வாலிபன் மீண்டும் பார்த்தான். எத்தனை நேரம் பார்த்தும் ஏதும் புரியாததால் அடிகளாரையே கேட்டான், "என்ன விசேஷங்கள் இருக்கின்றன? எனக்குப் புரியவில்லையே" என்று.

"இதோ பார், இந்தக் கோட்டையைச் சுற்றிலும் சைத்ரீகன் என்ன வரைந்திருக்கின்றான்?"

"காடுகளை எழுதியிருக்கிறான்."

"எங்காவது கிராமம் அருகிலிருக்கிறதா?"

"இல்லை."

"கோட்டையில் பழுதிருக்கிறதா?"

"இல்லை."

"சுற்றிலும் கிராமங்களே இல்லாத காட்டுப் பிரதேசத்தில் ஒரு பழங் கோட்டை. ஆனால் அதில் பழுதே இல்லை. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது?"

ஏதும் தெரியவில்லை வாலிபனுக்கு. அடிகளார் அவன் கட்டைப் புத்தியை நினைத்து உள்ளூர வெகுண்டாலும் வெளிக்குச் சாந்தமாகவே நடித்து விஷயத்தை விளக்கலானர்: "இது ஒரு பழைய கோட்டை. யாரும் உபயோகப் படுத்தாததால் வெகுகாலம் பாழடைந்துவிட்டது. ஆனால் இந்தக்

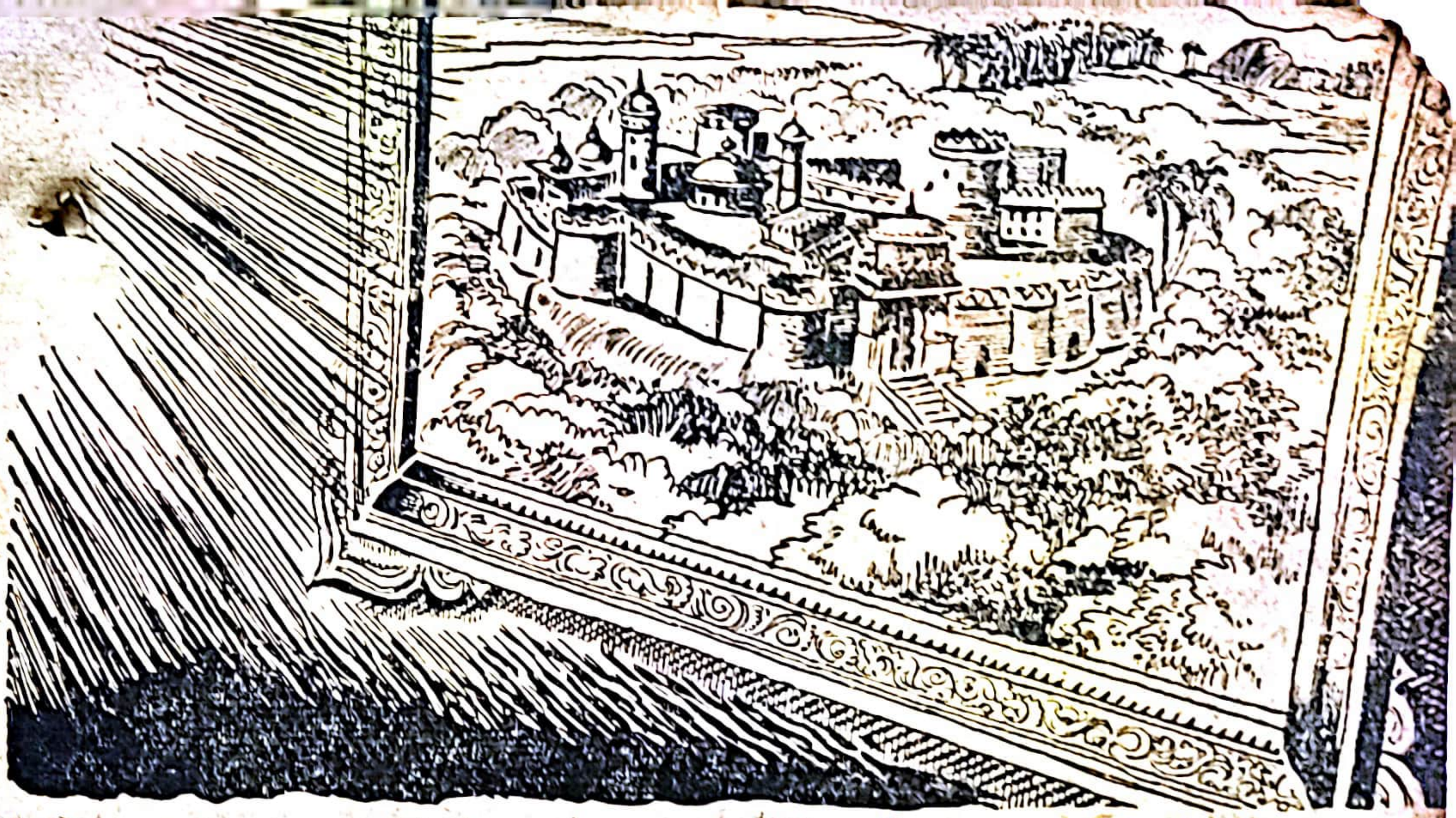
கோட்டையை மழவராயன் சமீபத்தில்தான் புதுப்பித்தான். அகழியைக்கூட ஆழப்படுத்தியிருக்கிறான். அகழியில் ஜலம் இன்னும் நிரம்பியிருக்கிறது. கோட்டைச் சுவர்கள் பலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. உள்ளேயிருந்த கட்டிடங்களும் நன்றாகச் செப்பனிடப்பட்டிருக்கின்றன...'' என்று பேசிக்கொண்டுபோன அடிகளார் சற்றுப் பேச்சை நிறுத்தி வாலிபனைப் பார்த்தார்.

''ஏன் நிறுத்திவிட்டீர்கள்? வார்த்தையை முடியுங்கள். இதுதான்...?'' என்று கேட்டான் வாலிபன்

'கார்குழலியின் கன்னிமாடம்!' என்று முடித்தார் அடிகளார்.

வாலிபன் வியப்பினால் பிரமித்து நின்றான். கார்குழலிக்குக் [illegible] ன்னி

ரமோ புதிதல்லவாகையால் எத்தகைய வியப்பையும் காட்டாமல் அடிகளார் எதற்காக இதையெல்லாம் விவரிக்கிறார் என்று யோசித்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தாள். வாலிபன் மட்டும் அடிகளாரை நோக்கி, "கன்னிமாடமா! இந்தக் கோட்டையா கன்னிமாடம்!" என்றான்.

"ஆம்," என்றார் அடிகளார்.

"இந்த வனாந்தரத்தில் இதை ஏன் கட்டினார்கள்?" என்று வாலிபன் வினவினான்.

"கட்டின காலத்தில் இது வனாந்தரமில்லை."

"இப்பொழுதுதான் வனாந்தரமாகி விட்டதே, இதை எதற்காகப் புதுப்பிக்க வேண்டும்?"

"அப்படிக் கேள். இதோ இந்த இடத்தைக் கவனி. இது என்ன தெரியுமா?"

"தெரியாமலென்ன? நீலமலை."

"நீலமலைக்குச் சற்றுக் கிழே பார். ஒரு வாய்க்கால்."

"ஆமாம், இருக்கிறது."

"இந்த வாய்க்கால் மேலை மங்கலச் சிற்றரசைப் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து பிரிக்கிறது."

வாலிபன் கண்கள் கற்று அகன்று அடிகளாரை நோக்கின. அத்துடன், "பாண்டிய நாட்டு எல்லையின் ஒரு பழங்கோட்டை. அதுவும் நன்றாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோட்டைக்காக வளர்த்திருந்த காட்டுடன் காலம் வேறு சுற்றுப்பிரதேசம் பூராவையும் காடாக அடித்திருக்கிறது." என்று அவன் உதடுகளும் முணுமுணுத்தன.

அப்பொழுதுதான் வாலிபனுக்கு உண்மை புலப்படுவதைக் கண்ட அடிகளார் அந்தக் களிமண் மண்டையிலேயே தான் விஷயத்தை விளங்க வைத்துவிட்டதை நினைத்து உள்ளூர உவகைகொண்டதோடு லேசாகப் புன்முறுவலும் செய்தார். வாலிபன் அவர் புன்முறுவலை சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல், "இந்தக் கோட்டை எதற்காகப் புதுப்பிக்கப்பட்டது? ஏன் இவ்வளவு பலப்படுத்தப்பட்டது?" என்று வினவினான்.

"காரணங்கள் இரண்டு," என்றார் அடிகளார்.

"சொல்லுங்கள்," என்றான் வாலிபன்.

"இப்பொழுதிருக்கும் ராஜீய நிலையில் மேலைமங்கலத்துக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் போர் மூண்டால் இந்த எல்லைக் கோட்டையில் படைகளை வைத்துப் பாண்டியப் படைகளின் முன்னேற்றத்தை ஓரளவு தடை செய்யலாம். இது முதல் காரணம்."

"இரண்டாவது?"

"இரண்டு, பாண்டியர்கள் கார்குழலியை அடைய ஆசைப்படுவதால்

அவர்களிடமிருந்து காப்பாற்ற இந்தக் கோட்டை உபயோகப்படும்."

"எப்படி?"

"இந்தக் கோட்டையில் கார்குழலி வைக்கப்படுவாள். அவளைக் காக்கப் படையும் நிறுத்தப்படும். இந்தக் கோட்டை சரியாகப் பாதுகாக்கப்பட்டால் எப்பேர்ப்பட்ட பெரும்படை இதைச் சூழ்ந்தாலும் இதைப் பிடிக்க ஒரு மாத காலமாவது ஆகும்."

"உண்மை தான். ஆனால் ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு அரசகுமாரியின் நிலை எப்படி மாறும்?"

"ஒரு மாதத்திற்குள் ராஜ்ய நிலை எப்படி மாறுமோ அப்படி மாறும். அது கிடக்கட்டும். அதல்ல இப்பொழுது வேண்டிய யோசனை. சரியான படை திரட்டினால் இந்தக் கோட்டையை ஒரு மாத காலம் பாதுகாக்கலாம் என்பதிலேயே நம் கருத்தைச் செலுத்த வேண்டும்," என்றார் அடிகளார்.

அடிகளாரின் மனம் எப்படி ஓடுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளச் சக்தியற்ற வாலிபன் அவரை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். அடிகளார் பதிலேதும் சொல்லாமல் அவனை உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு சரேலெனத் திரும்பி அறைக் கோடிக்குச் சென்று கையிலிருந்த விளக்கை வைத்துவிட்டுத் திரும்பினார். வாலிபன் தீவிர யோசனையிலிறங்கி விட்டான். அடிகளார் தன்னை எங்கு இழுத்துச் செல்கிறாரோ என்பதை அறியாமல் கலங்கியதால் மிதமிஞ்சிய பீதிக்கும் உள்ளானான். அடிகளாரின் போக்கு கார்குழலிக்குப் புரிந்துவிட்டதால் கலங்காத அவள் உள்ளம் கூடச் சிறிது கலங்கியது. சுவர்ப் பக்கத்திலிருந்து திரும்பிச் சற்று நடந்து அறையின் நடுவுக்கு வந்தார். வாலிபன் மட்டும் வெறி பிடித்தவன்போல் சித்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அறைக் கோடியில் விளக்கை வைத்துவிட்டுத் திரும்பிய அடிகளார் வாலிபனை அருகில் அழைத்து, "இந்தக் கோட்டையைக் காக்கும் பொறுப்பை நீ ஏற்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய படையை ரகசியமாகத் திரட்ட வேண்டும்," என்று உத்தரவிட்டார்.

வாலிபன் உடல் ஒரு முறை நடுங்கியது. "இதை நான் எதற்காகக் காக்க வேண்டும்?" என்று கேட்ட போது உடலின் நடுக்கம் அவன் குரலிலும் தெரிந்தது.

அடிகளாரின் முகத்தில் கோபக் குறி தோன்றலாயிற்று. "உன் தகப்பனார் உன்னை இங்கு அனுப்பியபோது என்ன சொல்லியனுப்பினார்?" என்று காரமாகக் கேட்டார்.

"நீங்கள் சொல்கிறபடி நடக்க வேண்டுமென்றார்."

"அதன்படிதான் இப்பொழுது நடக்கிறாயா?"

"முடியாத காரியத்தைச் சொன்னால் எப்படிச் செய்வேன்?"

"எது முடியாத காரியம்? வீரனாயிருப்பவனுக்குப் படை திரட்டுவது முடியாத காரியமா? ஒரு கோட்டையைக் காப்பது முடியாத காரியமா?"

"படை திரட்டப் பணம் வேண்டும்..."

"பணம் நான் தருகிறேன்."

"ஏற்கனவே கோட்டையிலிருக்கும் வீரர்களைத் தாக்கிக் கோட்டையைப் பிடித்த பின்புதானே உள்ளே நுழைய முடியும்? கோட்டையை நாம் பிடிக்கு முன்பு மழவராயன் வேறொரு படையை அனுப்பி நம்மைப் பின்புறம் தாக்கினால் கதி என்ன? கோட்டை வீரர்கள் முன்புறம்; உதவிப்படை பின்புறம். இரண்டுக்குமிடையில் நமது படை துவையல் செய்யப்படுமே?"

"இதையெல்லாம் நான் யோசிக்காதிருப்பேனா?"

"யோசித்துமா கோட்டையைப் பிடிக்கவும் அதற்காகப் படை திரட்டவும் தீர்மானித்தீர்கள்?"

"கோட்டையைப் பிடிக்க நான் எண்ணவில்லை. காக்கவே படை திரட்டச் சொன்னேன்."

"பிடிக்காமல் எப்படிக் காப்பது?"

"கோட்டையைப் பிடிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. கோட்டை வீரர்கள் அனைவரும் நான் சொல்கிறபடி கேட்பார்கள். தவிர அவர்களுக்கு மழவராயன் மகளிடத்தில் அளவற்ற அன்பு. அவளுக்காக உயிரையும் விடுவார்கள்."

"அந்த அன்புக்கும் நாம் படை திரட்டுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"மிகுந்த சம்பந்த மிருக்கிறது. அந்த அன்பினால்தான் எனக்கே இந்தத் துணிச்சல் வந்தது."

"நீங்கள் சொல்வதொன்றும் எனக்குப் புரியவில்லை அடிகளாரே."

"இதில் புரியாதது எதுவுமில்லையே? கார்குழலிக்காகக் கோட்டை வீரர்கள்

எதையும் செய்வார்கள். ஆகவே கோட்டையைத் திறந்து விடுவார்கள். கோட்டையைக் காக்க அங்கிருக்கும் வீரர்களே போதும். ஆனால் அங்கு கார்குழலியைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கவும் இடையில் சண்டை ஏற்பட்டால் சமாளிக்கவும் சிறு படையாவது வேண்டாமா?'' என்று கேட்டார் அடிகளார்.

அடிகளாரின் கேள்வி காதில் விழுந்ததும் வினாடி நேரம் அசைவற்று நின்றுவிட்டான் வாலிபன். கார்குழலியைத் தந்திரமாக அந்தப்புரத்திலிருந்து கடத்திக் கொண்டுபோய்க் கன்னிமாடக் கோட்டையில் காவல் வைக்கவே அடிகளார் யோசிக்கிறாரென்பதை அறிந்துகொண்ட வாலிபனுக்கு அதைச் செய்து முடிப்பது எத்தனை அபாயம் என்பது சந்தேகமறப் புரிந்துவிட்டதால் அவன் பதிலேதும் பேசாமல் அறையில் சற்று நேரம் உலாவினான். அடிகளாரின் யோசனையை ஏற்கனவே புரிந்து கொண்டுவிட்ட கார்குழலிகூட அந்தத் துறவியின் துணிச்சலைக் கண்டு அஞ்சி அவரை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். அந்த அரண்மனைச் சந்நியாசியின் முகத்தில் மட்டும் அச்சமோ வேறெவ்வித உணர்ச்சியோ இல்லாமல் முகம் கல்லாயிருந்தது.

வாலிபனே சம்பாஷணையைத் தொடங்கினான். "நீங்கள் என்னிடம் எதை எதிர்பார்க்கிறீர்களென்பது புரிந்துவிட்டது,'' என்றான் கோபம் குரலில் தொனிக்க.

"சந்தோஷம்,'' என்றார் அடிகளார்.

"இதில் சந்தோஷத்திற்கு என்ன இருக்கிறது? நீங்கள் சொல்கிற யோசனையில் அபாயம்தான் இருக்கிறது!'' என்றான் வாலிபன்.

"அபாயமில்லாமல் அரிய பொருள்கள் கிட்டுவதில்லை,''என்றார் அடிகளார்.

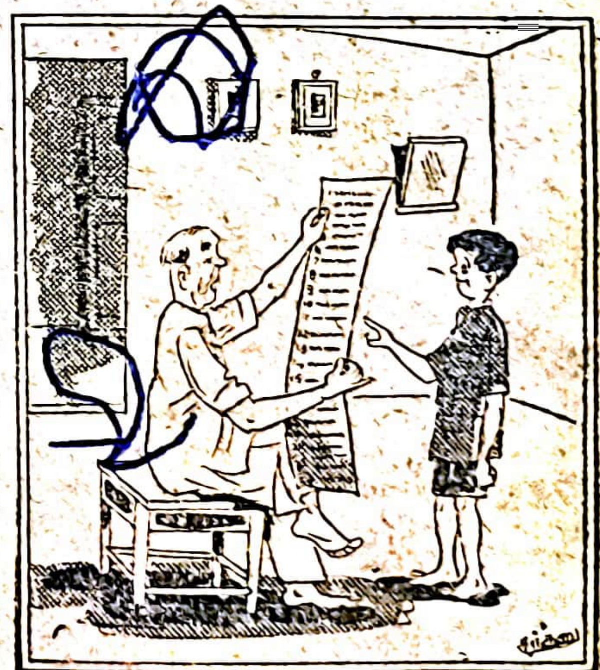
கார்குழலியின் மனத்தில் அடிகளாரின் பதில் சந்தேகத்தைக் கிளறிவிடவே அவளும் சம்பாஷணையில் புகுந்து, "எந்த அரிய பொருள் அடிகளாரே?'' என்று கேட்டாள்.

அடிகளார் கண் இமைக்கும் நேரம் யோசித்துவிட்டு, "உன்னைப்போன்ற அரியபொருள், குழலி!'' என்றார்.

கார்குழலியின் வதனத்தில் சந்தேகச் சாயை தீவிரமாகப் படரலாயிற்று. "அடிகளாரே! இவர் யாரென்று நீங்கள் சொல்லவில்லையே?'' என்று வினவினாள்.

கார்குழலியே அதிரும்படியாகச் சொற்களை உதிர்த்தார் அடிகளார். "இவன்தான் குலசேகர பாண்டியனின் மகன் விக்ரம பாண்டியன்.'' என்றார் மிக நிதானமாக.

அதிர்ச்சியினால் ஸ்தம்பித்து நின்றாள் மழவராயனின் மகள். இந்தப் பச்சைக் குழந்தைக்கா குலசேகர பாண்டியன் தன்னைக் கேட்டான் என்று நினைத்துப் பார்த்து ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்றையும் விட்டாள். ஆனால் குலசேகர பான்டியன் மகனுக்குத் தன்னைக் கேட்டதும், வீரபாண்டியனுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கத்தகப்பனார் ஒப்புக்கொண்டதும் எல்லாமே அரசியல் காரணமென்பதை நினைத்துப் பார்த்து, "யாரும் என்னை உணர்ச்சியுள்ள ஒரு பெண்ணைக் கருதவில்லையே!'' என்று உள்ளூரச் சொல்லிக்கொண்டாள். தன்னைத் தன் அந்தப்புரத்திலிருந்து கடத்திச் செல்ல அனுபவமோ சக்தியோ இல்லாத விக்ரம பாண்டியனை அழைத்து வந்திருக்கிறாரே அடிகளார் என்று நினைத்து ஆச்சரியமும் பட்டாள். தகப்பனார் தன்னை ஒருவனுக்குப் பலியிட நினைத்தால் வேறொரு இடத்தில் பலியிட அடிகளார்

மகன்: இது புத்தகத்துக்கான ஜாபிதா, அப்பா! நோட்டு ஜாபிதா நாளைக்கு எழுதிக்கொண்டு வருகிறேன்!

நினைக்கிறரே என்று நினைத்து உள்ளூர உருகினாள்.

அடிகளார் விக்ரம பாண்டியனுடன் பேசலானார்: 'விக்ரமா! உன் தாயாதியான வீரபாண்டியன் நீ உட்கார வேண்டிய சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். உன் தகப்பன் நாடு கடத்தப்பட்டு அனாதையாகத் திரிகிறான். இப்பொழுதுதான் அவனுக்கு உதவச் சோழ மன்னன் தயாராகயிருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தை நீ நழுவ விட்டால் பிறகு வீரபாண்டியன் மீது வெற்றி கொள்ள மீண்டும் சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது கஷ்டம். மழவராயனே கார்குழலியை வீரபாண்டியனுக்கு மண முடிக்கத் தீர்மானித்து விட்டான். பாண்டிய நாடும் மேலைமங்கலமும் இணைந்து விட்டால் சோழ மன்னனல்ல, அவன் பாட்டனாலும் வீரபாண்டியனை வெற்றி கொள்ள முடியாது. கார்குழலியின் கல்யாண ஏற்பாட்டை உடைத்தால்தான் உன் தாயாதிமேல் நீ வெற்றி கொள்ளலாம். உன் தகப்பன் கனவும் அப்பொழுதுதான் பலிக்கும். உங்கள் பரம்பரை மீண்டும் மதுரை ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்வது கார்குழலியின் கதியைப் பொறுத்திருக்கிறது," என்றார்.

"கார்குழலியைக் கன்னிமாடத்துக்குக் கொண்டு போய்விட்டால்...!"

"மழவராயன் மனம் மாறலாம். மழவராயனுக்குக் கார்குழலி ஒரே மகள்."

"பாண்டியன் வெகுண்டு படையெடுத்தால்..."

"கன்னிமாடச் சுவர்கள் அவளைக் காப்பாற்றும். கோட்டையைக் காக்கப் போர் அனுபவமுள்ள வீரன் ஒருவன் தேவை. அதற்குத் தான் உன்னைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன். என்ன இஷ்டமோ சொல். இல்லையேல் நீ இல்லாமலே இந்தக் காரியத்தை என்னால் சாதிக்க முடியும்," என்றார் அடிகளார்.

விக்ரமன் வெகு நேரம் யோசித்துவிட்டுச் சற்றுத் தயங்கியே சொன்னான், "உங்கள் இஷ்டம் அடிகளாரே!" என்று.

அடிகளார் மேற்கொண்டு துரிதமாக வேலைசெய்தார். "குழலி! உன் கையிலிருக்கும் அந்த முத்துவளையல்களைக் கழற்றிக்கொடு," என்று கழற்றி வாங்கி அவற்றை விக்ரமனிடம் கொடுத்து, "விக்ரமா! யவனச் சந்தையில் இவற்றை விற்றால் குறைந்தபட்சம் ஐயாயிரம் பொற்காசுகளாவது கிடைக்கும். அதை வைத்துக்கொண்டு ரகசியமாக வீரர்களைத் திரட்டு. திரட்டிய பிறகு நீ செய்தி யனுப்பினால் கார்குழலி இரவோடு இரவாகச் சில பணிப் பெண்களுடன் புறப்படுவாள். எல்லோரையும் குதிரைகளில் ஏற்றி வேகமாகக் கன்னிமாடத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர். அங்கு நான் வந்து சேருகிறேன்," என்றார்.

விக்ரமன் தன்னையும் அறியாமலே தலையை ஆட்டினான். "குழலி! இவனை அனுப்பிவிட்டு வருகிறேன்," என்று சொல்லிவிட்டு அடிகளார் விக்ரமனை அழைத்துக்கொண்டு திட்டிவாசலுக்கு வந்தார். அங்கு அவனிடம் திட்டிவாசல் சாவியையும் கொடுத்து, "விக்ரமா! துணிச்சலுடன் காரியத்தை முடி. கார்குழலி உனக்குக் கிடைப்பதோடல்லாமல் பாண்டிய வல்லரசும் உனக்குக் கிட்டும்," என்று போதித்து விட்டு மீண்டும் கார்குழலியின் அறைக்கு வந்தார்.

கார்குழலி தலையை இருகைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். அவள் முதுகை ஆர்வத்துடன் தடவிக்கொடுத்த அடிகளார், "மகளே! இந்த மடையனிடம் உன்னை ஒப்படைப்பேனென்று ஒரு காலும் நினைக்காதே. இந்தச் சமயத்துக்கு இவன் ஒரு கருவி. அவ்வளவுதான். என்னை நம்பு. தமிழ் மகளான உனக்கு அச்சம் உதவாது. அதைரியத்தை விட்டு வீரன் மகளாக நடந்துகொள். எதற்கும்தான் நானிருக்கிறேனே? உன்னைவிட்டு எங்கேபோகப் போகிறேன்?" என்று ஆறுதல் சொன்னார். ஆனால் அவர் சொன்ன கடைசி வார்த்தைகள் அடுத்த சில வினாடிகளில் உடைந்து போகும் என்பதை அடிகளார் எப்படி அறிவார்? அறையை விட்டு வெளியே வந்து படிகளில் இறங்கித் தன் அறையைச் சமீபித்த அடிகளார் மீது திடீரென்று ஒரு பெரும் போர்வை வீசப்பட்டது. தான் இறுகக்கயிற்றால் பிணிக்கப்படுவதையும் உணர்ந்தார். தன்னை மூட்டையாகக் கட்டு முன்பு கூச்சலிட எத்தனித்த அவர் பிரயத்தனமும் வீணாயிற்று. அவர் மண்டையில் பலமான அடியொன்றும் விழுந்தது. அடுத்த வினாடி அடிகளாருக்கு ஸ்மரணை தப்பி விட்டது.

(தொடரும்)

சின்ன விஷயங்கள்
விடைகள்

1. ஜூலை மாதம் முதல் தேதி யிலிருந்து. (சில விசேடப் பருவ நிலையுள்ள பிரதேசங்களில் மட்டும் அக்டோபர் மாதத்தில் தொடங்கப்படுகிறது.)

2. பம்பாய் நகரம் மகாராஷ்டிர ராஜ்யத்தோடு சேர்க்கப்படாமல் மத்திய அரசாங்கத்தின் நேரடி ஆட்சிக்குக் கொண்டுவரப்படுவதை ஆட்சேபித்து.

3. இன்னும் 25 ஆண்டுகளுக்குள் இது சாத்தியமாகலாம் என்று சில விஞ்ஞானிகள் கூறுகிறார்கள்.

4. திரு. வாஞ்சி ஐயர். தூத்துக்குடியில் ஜில்லாக் கலெக்டராக இருந்த ஆஷ் துரையை மணியாச்சி நகரில், 1911-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் 17-ஆம் தேதி இந்த இளைஞர் சுட்டுக்கொன்றார்.

5. பிறப்பதற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பே பற்கள் உருப்பெறத் தொடங்கி ஈறுக்குள் மறைந்திருக்கின்றன.

6. 1864-ஆம் ஆண்டு, ஜெனிவா நகரத்தில்.

7. பெரிய புராணம் இயற்றிய சேக்கிழார்.

8. தவறு; கன்னிகா பரமேசுவரி தேவஸ்தானத்துக்குச் சொந்தமானது இந்த மார்க்கெட்.

9. காமன்வெல்த் பிரதமர்கள் மகாநாட்டில் கலந்துகொள்ள.

10. ஆம். கோர்ட்டில் அனுமதி பெற வேண்டும்.

11. ஆம்.

12. (ஈ) மலை.

13. 'பசும் பொன்' என்பது மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள அவருடைய சொந்தக் கிராமத்தின் பெயர்

14. காலை 7.15. பகல் 2.00 இரவு 7.15.

15. டாக்டர் கான்சாகிப்.

16. இவற்றை எழுதியவர் ஈசாப்பு என்ற கிரேக்க அடிமை. கி. மு, 600-ஆம் ஆண்டில் இவர் வாழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

17. தென் அமெரிக்காவில் உள்ள ஆண்டிஸ் மலைத் தொடர். இதன் நீளம் 4500 மைல்.

18. ஆந்திர ராஜ்யத்து மலைப் பிரதேசங்களில்.

19. பல்லடம் திரு. சஞ்சிவி ராவ்.

20. தாவர வகையைச் சேர்ந்தது. ஒரு செடியினின்றும் இறக்கிப் பக்குவப்படுத்தப்படும் பால்தான் பெருங்காயம்.

20-க்கும் சரியான விடை நீங்கள் சொல்லியிருந்தால்: பிரமாதம்!
16—19: பேஷ்!
10—15: பரவாயில்லை!
10—க்குக் கீழே—!!

மறந்ததும்

ரேடியோ நிகழ்ச்சிகளின் தரம் உயர்ந்தால் போதும்.

ஒரு தியேட்டரில் வீசப்படும் கல், மறு தியேட்டரில் போய் விழுந்து விடக் கூடாதல்லவா?

விற்காமலிருந்தால் பல கோடிக் குடும்பங்களில் அமைதி கிடைக்கும்.

முக்கியமாக, பரீட்சைகளுக்கு முந்திய இரவுகளில்.

முதல் சிரமம் தஸ்தாவேஜுகளின் கையெழுத்தைப் புரிந்துகொள்ளுவது.

செக்கின் கீச்சுச் சப்தத்தை நிறுத்தச் செய்வது முதலாவது சீர்திருத்தமாகும்.

பிரார்த்தனை மண்டபங்களின் ஸ்டாலின் படத்துக்குப் பதிலாக ஏசுநாதரின் படங்கள் வைக்கப்பட்டிருப்பதே காரணம்.

ஆனால் ஏனோ, வார்த்தைகளே புரியாதபடியாகும் வாய்ப்பாட்டு வித்வான்களைப் பெரிதும் வெறுக்கிறார்கள்.

அதற்கு முன்பே அவர்கள் அகக்கண் பார்வை இழந்துவிட்டனர்.

பார்!'' என்று தன் காதில் இருந்த ஜிமிக்கியைக் குலுக்கிக் காட்டினாள் சுகுணா.

''என் சிநேகிதி ஒருத்தி என்னை அழ வைக்கவேண்டும் என்றே இதை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாளாம். பல நாட்களுக்குப் பிறகுதான் அவளைப் பார்த்தேன். அவள் வீடு அடையாறில் இருக்கிறது. அவளிடம் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டபோது, நீ ஜெயிலுக்குச் சென்று இரண்டு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. எங்கள் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காகவாவது நாங்கள் சும்மா இருக்கவேண்டியதாய் இருந்தது,'' என்று சொல்லி விட்டு வெளியே பார்த்தாள் சுகுணா.

''அந்தச் சிநேகிதி யார்? இப்பொழுது எங்கே போகிறோம்?'' என்றான் செல்லையா.

''அவள் வீட்டுக்குத்தான்,'' என்று சுகுணா சொல்லும்போது, கார் ஒரு பங்களா போர்டிகோவில் போய் நின்றது.

அதே பங்களாவுக்குள் முன்பு எப்பொழுதோ நுழைந்ததைப் போலிருந்தது செல்லையாவுக்கு.

கார் ஹாரன் சத்தம் கேட்டதும் உள்ளேயிருந்து ஒரு பெண் ஓடிவந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து ஒரு பெரிய மனிதர் வந்தார். அவர்களைப் பார்த்ததும் அடையாளம் கண்டு கொண்டான் செல்லையா.

''ஆமாம். இவர்களிடம்தான் முதலில் வேலை தேடி வந்தேன்,'' என்றான்.

''கடைசியாக இவர்கள் வீட்டில் தான் நீ வேலை செய்யப் போகிறாய்!'' என்று அழுத்தம் திருத்தத்தோடு சொன்ன சுகுணா, ''இதோ, இந்தக் குறும்புக்காரி செய்த சேட்டையால் தான் முன்பு நீ ஜெயிலுக்குப் போகும்படி ஆயிற்று!'' என்றாள்.

செல்லையா அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

''செல்லையா, என்னை மன்னித்துவிடு,'' என்றாள் பிரமிளா தன் கண்களில் பனித்த நீரை மறைக்க முயன்றுகொண்டு.

''அதெல்லாம் முடியாது. அவனை அநியாயமாகத் தண்டித்ததற்கு நீமட்டுமல்ல, நானும் இன்னும் வீட்டில் இருப்பவர்கள் எல்லாரும் தண்டனை அடையத்தான் வேண்டும்—அவன் சமையலைச் சாப்பிடுவதன் மூலம்!'' என்று சொல்லிச் செல்லையாவை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார் பிரமிளாவின் தந்தை.

ஆனால் அனுபவித்திருக்கமாட்டாய். உன்னைவிட நரக வேதனை எப்படியிருக்குமென்று எனக்குத் தெரியும். நரக வேதனையைச்சிருஷ்டித்திருப்பதே நான்தான். நரகத்தின் ஒரு பகுதியை இதோ காட்டுகிறேன் பார்," என்று கோபத்துடன் இரைந்து வீரர்களுக்குக் கண்ணைக் காட்டினான்.

இந்த இரண்டாம் முறை கிட்டி முளைகள் இன்னும் ஆழமாகவும் பலமாகவும் அடிக்கப்பட்டன. கயிறுகள் நன்றாக முறுக்கேற்றப் பட்டன. வலி தாளாமல் கதறினார் அடிகளார். நெற்றிக்கட்டுமிக அதிகமாக இறுக்கப்பட்டதால் ரத்தக் குழாயொன்று உடைந்து மூக்கின் வழியாக ரத்தமும் பிரவகித்தது. மீண்டும் சித்திரவதையை நிறுத்திய வீர பாண்டியன் "டேய்! வீணாகப் பிராணனை விடாதே! சொல்லிவிடு. யாரவன்?" என்றான். அடிகளார் பேசவில்லை. அவர் தலை மயக்கம் போட்டுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. "கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுங்கள்," என்று ஆக்ஞாபித்தான் பாண்டிய மன்னன். வீரனொருவன் அறைக் கோடியிலிருந்து குவளையில் கொண்டு வந்து கொடுத்த நீரைப் பருகியதால் சிறிது சுரணை வந்த அடிகளார் கண்களைத் திறந்தார். அப்பொழுதும் அவருக்கு அரை மயக்கமாகவே இருந்தது. பந்தங்களுக்கருகே நின்ற ஓரிரு வீரர்களின் நிழல்கள் தரையில் படுத்திருக்கும் பிசாசுகளைப் போல் விழுந்திருந்தன. எதிரே குரூரச் சிரிப்புடன் நின்று கொண்டிருந்த வீர பாண்டியன், யமன் போலும் பக்கத்திலிருந்த வீரர்கள் யமகிங்கரர்கள் போலும் தோன்றியது அடிகளாருக்கு. தாம் உண்மையாக நரகத்துக்கு வந்துவிட்டதாகவே அடிகளார் நினைத்தார். அந்தச் சமயத்தில் எங்கோ ஒரு காதத்துக்கு அப்பாலிருந்து எழுவதுபோல் அவர் காதில் வீர பாண்டியன் கேள்வி ஒலித்தது, "சொல்லப் போகிறாயா இல்லையா!" என்று. அப்பொழுதுதான் இன்னும் இகலோகத்திலிருக்கிறோமென்ற உணர்வு வந்தது அடிகளாருக்கு. பதிலேதும் சொல்லச் சக்தியில்லாததால், 'முடியாது,' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டினார் அடிகளார்.

மூன்றும் முறை கிட்டிகள் அடிக்கப்பட்டு கயிறுகள் முறுக்கப்பட்டன. மணிக்கட்டுகளும், கால்களும் சுரணையற்றுவிட்டன. மூக்கில் ரத்தம்

வீரர்கள் பணியைத் தொடங்கினார்கள். அடிகளாரின் பாதங்களில் உட்கார்ந்த இருவரும் இரு கத்திகளால் கிட்டியின் முனைகளை ஓங்கி ஒரு முறை அடிக்கவே கால்கள் விரிந்து போகும்படியாக இறுகி நரம்புகள் புடைத்து உடல் முழுதும் மரண வலி எடுத்தது. அதே சமயத்தில் பக்கவாட்டுகளில் மணிக்கட்டுக் கயிறுகளை முறுக்கி நின்றவர்கள் புள்களைச் சுற்றவே கயிறு இறுகி மணிக்கட்டுகள் உடைந்து போவது போன்ற வேதனையை அளித்தது. அந்த வினாடியிலேயே தூணுக்குப் பின்னால் அடிகளார் நெற்றிக் கட்டுக் கயிற்றின் நுனிகளை முறுக்கி நின்றவனும் கையிலிருந்த கிட்டியைச் சுழற்றினான். அடிகளாரின் நெற்றியின் நரம்புகள் புடைத்தன. மேலும் மேலும் சுழற்றப்பட்ட கிட்டியால் நரம்புகள் கண்ணுக்குத் தெரியும்படி நன்றாக எழுந்து நின்று அடிகளாரின் வெள்ளை நிறத்தை குங்குமச் சிவப்பாக அடித்ததோடு ஓரிரு இடங்களில் கரு ரத்தமும் தோய ஆரம்பித்தது. மூளை நரம்புகள் வெடித்துவிடும் நிலைக்கு வந்துவிட்ட ஏக காலத்தில் கால்களிலும், கைகளிலும், நெற்றியிலும் புடைத்துவிட்ட நரம்புகள் வரவர இறுக்கப்பட்டதால் மரணவலியை உடல் பூராவும் பாய்ச்சவே, "ஐயோ! சிவ சிவா!" என்று அலறினார் அடிகளார்.

இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் சித்ரவதையை ஒரு நிமிடம் நிறுத்தும்படி உத்தரவிட்ட வீரபாண்டியன், "அடிகளாரே! சிவனை அழைத்துப் பயனில்லை. நீர் சரண் புகவேண்டியது தற்சமயம் வீரபாண்டியனை! வீணாக வேதனைப்பட்டுச் சாகவேண்டாம். உண்மையைச் சொல்லிவிடும்," என்றான்.

சொல்லவொண்ணா வேதனையால் திணறிக்கொண்டிருந்த அடிகளார், "அட பாதகனே! என்னைக் கொன்றாலும் என் வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தையும் வராது. இந்த யமகிங்கரர்களைக் கொண்டு உன்னாலானதைச் செய். சிவனடியார் பாவம் உன்னை விடாது. இதைவிடப் பத்து மடங்கு அதிக வேதனையை நீ நரகத்தில் அடையப் போகிறாய்" என்று விக்கலுக்கும் திணறலுக்கும் இடையே கூவினார் அடிகளார்.

"டேய் சாமியாரே! நரகத்தைப் பற்றி நீ ஏடுகளில் படித்திருப்பாய்,

அதிருப்படியாக நகைத்தான். "அடிகளாரே! கிட்டி கட்டியதும் உமக்குச் சரித்திரம் கற்பனையில் தோன்றுகிறது. [illegible]க்கு வருகிறது. என்னுடைய பிற்காலத்தைப் பற்றிய அக்கறையும் ஏற்படுகிறது. இந்தமாதிரிச் சமயத்தில் உம்மைப் போல என்னிடம் பலபேர் உளறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பலன் மட்டும் எல்லோருக்கும் ஒன்றுதான். வீரபாண்டியனுக்கு வேண்டிய தகவலை இந்தக் கிட்டிகளும் மணிக் கயிறுகளும் தரத் தவறியதே கிடையாது. சிவனடியார் என்று கூறுகின்றீர். சிவ பரம்பரையிலும் சித்திரவதை அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பது தங்களுக்கு நினைவில்லை போலிருக்கிறது. கடந்த காலத்தைச் சற்றுக் கருத்தில் செலுத்திப் பாரும்," என்றான்.

அடிகளாருக்கு அத்தனை வேதனையிலும் கடந்த காலத்தைப் பற்றி வீரபாண்டியன் நினைவூட்டியது ஆச்சரியத்தையே அளித்ததால் "கடந்த காலமா? மன்னவா!" என்று வினவினார்.

"ஆம்! கடந்த காலந்தான். அன்பே சிவம் என்று போதித்த சிவனடியார்கள் சமணர்களைக் கழுவில் ஏற்றி வேடிக்கை பார்க்கவில்லையா? அதிலிருந்தே சித்திரவதை சிவனடியாருக்குக் கை கண்ட மருந்து என்பது புலனாகவில்லையா?" என்றான் வீர பாண்டியன்.

"மன்னவா! கடந்த காலத்தைப் பற்றிச் சர்ச்சை செய்ய நமக்கு யோக்கியதையில்லை. எத்தனையோ தலைமுறைகளுக்கு முன்பாக நடந்த சம்பவங்கள். அவற்றில் எத்தனை உண்மையோ எத்தனை பொய்யோ? அரனை நாடிய அடிகளார் அத்தனை தீச்செயலில் ஈடுபட்டிருக்கமாட்டார்கள். காலத்தின் ஏடுகளில் களங்கம் நிரம்ப உண்டு. இலக்கியத்திலும் இடைச் செருகல் உண்டே மன்னவா! சரித்திரத்தில் கேட்கவா வேண்டும்? ஆகையால் கழுவேற்றிய கதையை வைத்துக் கொண்டு சிவனடியாரைத் தூற்றாதே. அடியார்களுக்குச் செய்யப்படும் அபவாதம் அவனுக்கே செய்யப்படுவதாகும்."

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் மீண்டும் ஒரு பேய்ச் சிரிப்புச் சிரித்து "அடிகளாரே! சரித்திரம்கூடச் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தபடி மாறும் போலிருக்கிறது. சிவனடியார்களைப் பற்றி சமய புராணங்களில் கூறப்படும் மற்றத் தகவல்கள் சரி. கழுவேற்றிய படலம் மட்டும் கட்டுக் கதை போலிருக்கிறது. நம்பினால் முழுவதையும் நம்பவேண்டும். இல்லையேல் நம்பவே கூடாது. அரைகுறை நம்பிக்கை எப்பொழுதும் ஆபத்தில்தான் கொண்டு விடும்," என்று கூறிவிட்டு, "கடைசி முறையாகக் கேட்கிறேன். கார்குழலியின் மனத்தைக் கவர்ந்து நிற்கும் கயவனின் பெயரைச் சொல்லும். இல்லையேல் நான் என் கடமையைச் செய்ய நேரிடும்," என்றான்.

"கடமையா! என்ன கடமை மன்னவா? என்னைச் சித்திரவதை செய்வது ஒரு கடமையா?"

"ஆம்."

"எனக்குப் புரியவில்லையே?"

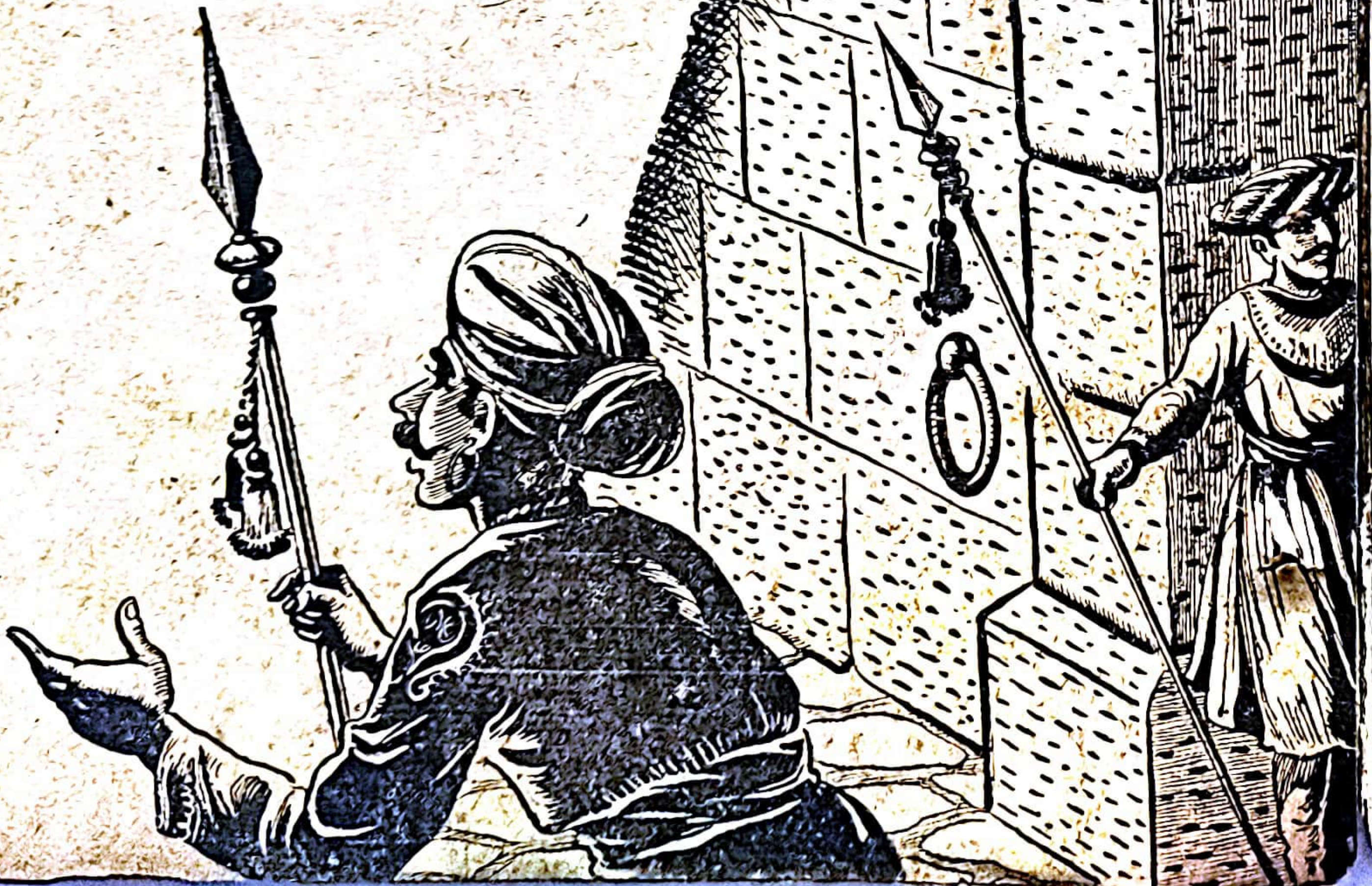
"தமிழகத்தில் போரைத் தவிர்க்கப் பாண்டிய நாட்டுடன் மழவ நாடு இணைய வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக எனக்கும் கார்குழலிக்கும் திருமணம் அவசியம். நாட்டைக் காக்கும் கடமையைச் செலுத்தவே இந்தத் திருமணத்துக்கு ஒப்புக்கொண்டேன். ஆனால் அதற்குக் குறுக்கே நிற்கிறான் ஒருவன். அவனை அகற்ற வேண்டியது என் கடமையாகிறது. அவன் பெயர் உமக்குத்தான் தெரியும். நீர் சொல்ல மறுக்கிறீர். ஆகையால் அதை உம்மிடமிருந்து வரவழைப்பதும் என் கடமையாகிறது," என்று விளக்கிய வீரபாண்டியனின் கடமை உணர்ச்சியைக் கண்டு வியந்த அடிகளார். 'அடடா! இந்தப் பிசாசும் கடமையைப் பற்றிப் பேசுகிறதே" என்று நினைத்தாரேயொழிய அதற்குப் பதிலேதும் சொல்லமாட்டாமல் திணறினார்.

மேற்கொண்டு அனாவசியமாகச் சம்பாஷணையை வளர்த்த இஷ்டப்படாத வீரபாண்டியன், "உம்! நேரமாகிறது. யார் அவன்? சொல்லப் போகிறீரா இல்லையா?" என்று மிக உக்கிரமாகக் கேட்டான்.

"முடியாது மன்னவா. என்னைக் கொன்று போட்டாலும் சொல்ல மாட்டேன். என் ஆணையை மீறமாட்டேன்," என்றுஅடிகளார் மறுத்ததும் வீரபாண்டியன் அவரை நோக்கி மிகக் குரூரமாகப் புன்முறுவல் செய்து, "உமது திமிர் எவ்வளவு தூரம்தான் போகிறதோ பார்ப்போம்," என்று கூறிவிட்டு அவன் கட்டளையை எதிர்நோக்கி நின்ற வீரர்களுக்காகக் கண்களைச் செலுத்தி, "மயிலே மயிலே என்றால் இறகுபோடாது. உம்...ஆகட்டும்," என்றான்.

"நிரபராதியான ஒருவனை, இட்ட ஆணையின் பயனாக ஓர் ஆள்பெயரைச் சொல்ல முடியாத ஒரு பரதேசியைச் சித்திரவதை செய்வது பாண்டிய மன்னனான உனக்குத் தகுமா என்று யோசித்துப் பார். மன்னர்கள் செய்யும் காரியங்கள் அன்றன்றோடு மடிவதில்லை மன்னவா! சரித்திரத்தின் ஏடுகளில் அவை பதியப்படும். சைவத்திலே பிறந்து சைவத்திலே தழைத்த பாண்டிய வம்ச பரம்பரையில் வந்த வீர பாண்டியன் ஒரு சிவனடியாரைச் சித்திரவதை செய்தான் என்ற அபக்கியாதி உன் சரித்திரத்தில் எழுதப்பட வேண்டுமா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார். வேண்டாம். பாவத்தையும் அழியாப் பழிச் சொல்லையும் அள்ளித் தரும் இந்தப் பணியில் இறங்காதே! என் வார்த்தையைக் கேள்," என்று அடிகளார் உணர்ச்சி ததும்பும் குரலில் கெஞ்சினார்.

பதிலுக்கு வீரபாண்டியன் அறையே

முனைகளில் கிட்டிப்புள்களைப் பிணைத்து முறுக்கிக் கொண்டான். கிட்டிகள் சுழற்றப்பட்டால் கயிறு முறுக்கேறி மணிக்கட்டுகளை முறிக்கும். இத்தனை ஏற்பாடுகளுக்குப் பிறகும் திருப்தி யடையாத வீரபாண்டியன், "அடிக ளார் மண்டையிலும் ஒரு கயிற்றைப் போடு" என்றான். அடுத்த வினாடி அவர் தலையைச் சுற்றியிருந்த ருத்தி ராட்ச மாலை அப்புறப்படுத்தப்பட்டு, நெற்றியின் நடு மத்தியில் மணிக் கயிறு குறுக்கே போடப்பட்டது. அந்தக் கயிற்றின் இரு முனைகளையும் தூணுக்குப் பின்னால் பிடித்து நின்ற வீரன் அதிலும் முனையை மாட்டிக் கயிற்றை நன்றாக முறுக்கிக் கொண்டான்.

தம்முடைய உயிர் நிலைகள் அனைத் தையும் பிணைத்து விட்டுக் குரூரமான புன்முறுவலுடன் எதிரே நின்ற வீர பாண்டியனை ஒருமுறை நோக்கினார் அடிகளார். அவருடைய பார்வை தரை யிலிருந்து தன்னை நோக்கி எழுந்ததைக் கவனித்த வீரபாண்டியனும் "என்ன அடிகளாரே! என்ன பார்க்கிறீர்?" என்று வினவினான்.

கிட்டி கட்டி நிறுத்தப்பட்டு, சித்திர வதைக்கு ஆளாக இருந்த அந்த நேரத் திலும் இடக்கு புத்தி மட்டும் போகாத தால் "தங்களுடைய ஏற்பாடுகளைத் தான்பார்க்கிறேன்" என்றார் அடிகளார்.

"எப்படி இருக்கின்றன ஏற்பாடு கள்?" என்று புன்முறுவலுடன் கேட் டான் வீர பாண்டியன்.

"இந்த வேலையை இதை விடச் சிறப்பாகச் செய்யத் தங்களைத் தவிர வேறு யாராலும் முடியாது" என்று அடிகளார் பதில் சொன்னார்.

பதிலிலிருந்த விஷமத்தைப் புரிந்து கொண்ட வீரபாண்டியனும் நிதானத் தைச் சற்றும் இழக்காமல், "அந்த உண்மையை நீர் புரிந்து கொண்டது பற்றி மகிழ்ச்சி. ஆனால் அடுத்து வர இருக்கும் நிகழ்ச்சி என்ன என்பதை அறிந்து கொண்டீரா?" என்று வின வினான்.

"அறிந்து கொண்டேன் மன்னவா! ஆனால் இது உனக்குத் தகுமா என்று யோசித்துப் பார்."

"எது தகுமா?"

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

23. மதுரையின் எல்லையில்...

பாண்டிய மன்னன் இட்ட பணியை முன்னிட்டுப் பந்தங்களுடனும் மணிக்கயிறுகளுடனும் உள்ளே நுழைந்த வீரர்கள் தங்கள் வேலையைக் கனகச்சிதமாக நிறைவேற்றத் தொடங்கி, கடவுளை நினைத்துக் கண்களை மூடி நின்ற சிவனடியாரின் இரு கரங்களையும் முரட்டுத்தனமாகப் பிடித்துத் தரதரவென்று இழுத்துச் சென்று அறைநடுவே இருந்த தூணோடு தூணாகச் சாத்தி, அவர் வயிற்றுக்குக் குறுக்கே ஒரு வலுவான கயிற்றைப் பாய்ச்சி அவரையும் தூணையும் இரண்டு மூன்று பிரதட்சிணங்கள் வந்து மார்பிலிருந்து வயிறு வரை வரி வரியாகத் தெரியும்படி நன்றாகத் இறுகப் பிணைத்தார்கள். பிறகு சிலர் பந்தங்களால் வெளிச்சம் காட்ட மற்றும் சிலர் அறையின் சாளரங்களையெல்லாம் இழுத்து மூடிக்கொண்டு வந்தார்கள். கம்பத்தில் சரேலென மோதப்பட்டதாலும் கயிற்றை இறுக்கிக் கட்டியிருந்ததால் வயிறு பல இடங்களில் அழுந்தியும், பிதுங்கியும் மூச்சு விட முடியாமல் திணறியதாலும் கடவுளின் நினைப்பைப் பறக்கவிட்டுக் கண்களைத் திறந்த அடிகளார், அறையில் நடக்கும் ஏற்பாடுகளைப் பார்த்ததும் தம்மைச் சட்டென்று சிவபதம் அனுப்பும் யோசனை வீரபாண்டியனுக்கு இல்லையென்பதையும் சித்திரவதை செய்வதே உத்தேச மென்பதையும் தெரிந்துகொண்டார். தான் சப்தம் போட்டால் வெளியே கேட்காதிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே சாளரங்கள் சாத்தப் படுகின்றனவென்பதையும் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்ட அடிகளாருக்குத் தம்மைச் சித்திரவதை செய்வதில் வீரபாண்டியன் இத்தனை ரகசியத்தை எதற்காகக் கையாள வேண்டும் என்பது மட்டும் புரியாத புதிராயிருந்தது. ஆனால் அந்தப் புதிருக்கு விடை கண்டுபிடிக்கவோ அவருடைய சிந்தனைகளை வேறு பிராந்தியங்களில் சஞ்சரிக்க விடவோ அவகாசம் கொடுக்காமலே வீரபாண்டியன் "உம், சீக்கிரம் ஆகட்டும்!" என்று வீரர்களைத் துரிதப் படுத்தவே அவர்களும் சாளரங்களைச் சீக்கிரமாக மூடிவிட்டுக் கதவையும் அழுத்தித் தாளிட்டார்கள். அடிகளாரைக் கட்டியிருந்த தூணுக்கு எதிரேயிருந்த தூணிலும் பக்கவாட்டிலிருந்த தூணிலும் பொருத்தப்பட்டிருந்த இரும்புப் பூண்களில் இரண்டு பந்தங்கள் செருகப்பட்டன. அறைக் கோடிக்கு ஒரு வீரன் பந்தம் காட்டிச் செல்ல இரு வீரர்கள் பின்னே சென்று அங்கிருந்த கிட்டிகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். காலில் தனக்குக் கிட்டி கட்டி அடிக்கப் போகிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொண்ட அடிகளாரின் உடல் பூராவிலும் பயம் மின்னல் வேகத்தில் ஊடுருவிச் சென்று அவரை ஓர் ஆட்டு ஆட்டியது. ஆனால் வீரபாண்டியனிடம் இந்த அலுவலைப் பன்முறை செய்திருக்கும் வீரர்கள் மட்டும் தங்கள் பணியில் எந்தவித அருவருப்பையும் காட்டாமல் திட்டமாகக் காரியத்தில் இறங்கினார்கள். இரண்டு வீரர்கள் அடிகளின் பாதங்களில் உட்கார்ந்து இரு கால்களையும் ஒன்று சேர்த்துக் கணுக்கால்களுக்கு முன்பும் பின்பும் வளைவான இரு மரக் கட்டைகளைக் கொடுத்து விலங்கு போல் மாட்டினார்கள். வளைந்திருந்த மரக் கட்டைகளைப் பொருத்தி இடையே கால் இறுக அகப்பட்டுக்கொண்டதும் மரப்பகுதிகளின் நுனிப்பாகங்களிலிருந்த துவாரங்களுக்குள் மர ஆப்புகள் லேசாக அடிக்கப்பட்டன. சுத்திகளைக்கொண்டு அந்த ஆப்புகள் இறுக்கப் பட்டால் கால்கள் இறுகி நரம்புகள் புடைத்து வெடிக்கும் ஸ்திதிக்கு வந்து விடுமென்பதை அறிந்த அடிகளாரின் நெஞ்சு திக் திக்கென்று அடித்துக்கொண்டது. வீரர்கள் அத்துடன் விடவில்லை. ஒவ்வொரு கையின் மணிக்கட்டிலும் ஒவ்வொரு வீரன் ஒவ்வொரு கயிற்றைச் சுற்றி, கயிற்றின்

அச்சிட்டு வெளியிட்டவர்: பி. வி. பார்த்தசாரதி, எம். ஏ., பி. எல். ஆசிரியர்: எஸ். ஏ. பி. அண்ணாமலை, எம். ஏ., பி. எல். முகவரி: 83. புரசை வாக்கம் ஹைரோடு, சென்னை—10, தமிழ் நாடு

அடிகளார் முகத்தில் பயத்தின் சாயை பலமாகப் படர்ந்தது. "மன்னவா! மன்னிக்கவேண்டும். வீணாக என்னைத் துன்புறுத்தாதே. அவன் பெயரை நான் சொல்ல முடியாது!" என்று கெஞ்சினார் அடிகளார்.

"ஏன்?"

"சொல்வதில்லையென ஆணையிட்டிருக்கிறேன்."

"எங்கு ஆணையிட்டீர்?"

"கன்னிமாடத்துக்கு அருகில்."

"எந்தக் கன்னிமாடம்?"

'நீலமலைக்கருகில் இருக்கும் கார்குழலியின் கன்னிமாடம்."

நீலமலையின் பெயரைக் கேட்டதும் ஸ்தம்பித்து நின்ற வீரபாண்டியனின் மனத்தில் சந்தேகம் பலமாகப் படர்ந்தது. உள்ளேயிருந்த சந்தேகம் கண்களில் வீச, "கார்குழலிக்கு அவனை எப்படித் தெரியும்?" என்று வினவினான்.

"அவன் காயப்பட்டிருந்தான்," என்றார் அடிகளார்.

"போர்க் காயமா?"

"ஆம்."

வீரபாண்டியன் சற்று நேரம் தீவிரமாகச் சிந்தித்துக்கொண்டே அறையில் உலாவினான். 'அந்தப் பிராந்தியத்தில் நடந்த ஒரே போர், சதிகாரர்களுக்கும் சிங்கள வீரர்களுக்கும் நடந்திருக்கிறது. அந்தச் சதியில் இருவர் தப்பியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும்,' என்று தீர்மானித்துக்கொண்ட வீரபாண்டியன், "அடிகளாரே! யார் அவன்?'" என்றான் மீண்டும்.

அடிகளார் மௌனம் சாதித்தார். "பேசமாட்டீரா? இதோ உம்மைப் பேசவைக்கிறேன்," என்று கூறிவிட்டு, "யாரங்கே?" என்று கூவினான். மறுநிமிடம் மணிக் கயிறுகளுடனும், பந்தங்களுடனும் யமகிங்கரர்கள் போல் உள்ளே நுழைந்த நான்கு வீரர்களை நோக்கி, "அதோ அந்தத் தூணில் இந்தச் சாமியாரைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள்!" என்று வீரபாண்டியன் பயங்கரமாக இரைந்தான். இனித் தமது உயிர் அரைக் காசு பெறுதென்பதை உணர்ந்த அடிகளார், மிதமிஞ்சிய திகிலால் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு சிவத்தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

(தொடரும்)

பதை நினைத்த அடிகளார், அவனை நினைத்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டார். அறை நடுவிலிருந்து மஞ்சத்தில் சாய்ந்துகொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் அவர் முகத்தில் பிரதிபலித்த நிலையும் அவர் கண்களை மூடியதையும் கண்டு கட்டிடமே அதிரும்படியாகப் பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

அந்தச் சிரிப்பினால் பய பீதியுடை கலந்த அடிகளார், மெள்ள சமாளித்துக்கொண்டு, "யார்! பாண்டியமன்னனா?" என்று வியப்பும் திகிலும் கலந்து தொனித்த குரலில் பேசினார்.

"ஆம் அடிகளாரே! பிரயாணம் உமக்குச் சற்றுச் சிரமமாய் இருந்திருக்கும்?" என்றான் வீரபாண்டியன், நகைத்துக்கொண்டே.

"தாங்கள் என்னை அழைத்திருந்தாலே வந்திருப்பேனே? தாங்களும் இத்தனை சிரமப்பட்டு என்னையும் இத்தனை சிரமத்துக்கு உள்ளாக்க வேண்டாமே!" என்றார் அடிகளார் ஓரளவு தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு.

"அடிகளாரே! போன தடவை சந்தித்த போதிருந்ததைவிட இப்பொழுது உமக்குப் பேச்சிலும் தோரணையிலும் அதிகப் பணிவு இருப்பதைப் பார்க்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்," என்று எதிரே ஒடுங்கிக் குனிந்து நின்ற அடிகளாரைப் பார்த்துச் சொன்னான் வீரபாண்டியன்.

இந்தக் கேள்வி அடிகளாரின் இயற்கையான விஷம புத்தியைத் தூண்டிவிடவே, அவர் தமது சொரூபத்தைக் காட்டத் தொடங்கி, "மன்னவா! எதுவும் சூழ்நிலையையும் சந்தர்ப்பத்தையும் பொறுத்தது. சென்ற தடவை நாம் சந்தித்தபோது இருந்த சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் வேறு," என்றார்.

வீரபாண்டியன் இதழ்களில் புன்முறுவல் மறைந்து கண்களில் கோபம் துளிக்கத் தொடங்கியது. தான் அவர் கைகளில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்ததையே துறவி மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் என்பதை அறிந்துகொண்ட வீரபாண்டியன், உள்ளே குரூரமும் உதட்டில் இனிப்புங்கொண்டு சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தான்: "அடிகளாரே! நீர் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. அன்றைய சூழ்நிலை வேறு. இன்றைய சூழ்நிலை வேறு. அன்று என் உடலைக் கட்டிப் பிடித்தீர்கள். வேறொருவன் அந்தக் காரியத்தைச் செய்திருந்தால் அவன் கரங்களை வெட்டிக் கழுகுகளுக்குப் போட்டுவிடுவேன்! ஆனால் உமது விஷயத்தில் அப்படி நடந்துகொள்ள இஷ்டப்படவில்லை," என்றான்.

"என்னிடம் ஏன் இவ்வளவு கருணையோ?"

"முதலில், நீர் என் பிற்கால மனைவியின் குரு."

"ஓகோ."

"இரண்டாவதாக, சிவனடியார்."

"மன்னருடைய பத்தினி பக்தியாலும் சிவ பக்தியாலும் அடியேன் உயிர் தப்பியது."

"இன்னும் தப்பவில்லை."

அடிகளார் பிரமித்துப் பார்த்தார் வீரபாண்டியனை. வீரபாண்டியன் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து அவருக்கு வெகு அருகில் வந்து சற்று நேரம் அவரை உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு கேட்டான்: "அடிகளாரே! அன்று நந்தவனத்தில் சொன்ன சொற்கள் நினைவிருக்கிறதா உமக்கு?"

"எந்தச் சொற்கள் மன்னவா?"

"பெண்களின் குணத்தைப் பற்றிய சொற்கள்."

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே!"

"பெண்கள் ஒருவனைக் காதலித்துவிட்டால், அடுத்து வருபவன் அரசனாயிருந்தாலும் அசட்டை செய்கிறார்கள் என்று சொல்லவில்லையா நீர்?"

"சொன்னேன்."

"பிறகு நான் என்ன கேட்டேன்?"

"கார்குழலி யாரைக் காதலிக்கிறாள் என்று கேட்டீர்கள்."

"என்ன பதில் சொன்னீர்?"

"எனக்குத் தெரியாது என்று சொன்னேன்."

அடுத்த வினாடி இடிபோல் முழங்கினான் வீரபாண்டியன். "அது சுத்தப் பொய்!" என்று கர்ஜித்த அவன் குரலைத் தொடர்ந்து அவன் விழிகள் நெருப்பைக் கக்கின. "உமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்! அவன் பெயரைச் சொல்லிவிட்டுத் தப்பித்துச் செல்லும். இல்லையேல்..." என்று பயமுறுத்தலை முடிக்காமல் சிறிது நிறுத்தினான் வீரபாண்டியன்.

தாலும் ஆதவனும் மெல்ல மெல்ல மலை
வாயிலில் மறைந்தான். தன்னைச் சிறை
பிடித்தவனைச் சானும் நேரத்தை
எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்த அடி
களாருக்கும் கடைசியாக விமோசனம்
வந்தது. காலையில் அவருக்குப் பதில்
சொன்ன வீரன் இரவின் முதல் ஜாம
இறுதியில் அடிகளாரின் அறைக்கு
வந்து தன்னுடன் வரும்படி சைகை
செய்யவே அவரும் அவனைத்
தொடர்ந்து சென்றார். முன்னே அவ்
வீரன் விளக்குக் காட்டிச் செல்ல,
பின்னே அடிகளார் வர, அவரை இரு
வீரர்கள் பின் தொடர, பவனிபோல்
அந்தக் கோஷ்டி மாளிகையின் மாடிப்
படிகளில் ஏறிச் சென்றது. மாடியி
லிருந்த பிரும்மாண்டமான ஓர் அறைக்
குள் அடிகளாரை நுழையச் சொல்லி
விட்டு வீரர்கள் வாயிற்படியிலேயே
நின்றுவிட்டனர்.

நெஞ்சு திக்கு திக்கென்று அடிக்க
அடிகளார் அந்த அறைக்கு நுழைந்தார்.
அறையில் விளக்குகள் அவ்வளவாக
இல்லை. இருந்த ஓரிரண்டு விளக்கு
களும் ஒவ்வொரு மூலையில் வைக்கப்
பட்டிருந்தமையால், அறையின் பாதி
பாகம் இருட்டடித்தே கிடந்தது. அடி
மேல் அடிவைத்து உள்ளே நுழைந்த
அடிகளார், சுற்று முற்றும் கண்களை
ஓட்டி, அங்குகூட யாரும் இல்லாததைக்
கண்டு திகைத்துக் கொண்டிருந்த சம
யத்தில், "அறையின் இந்தக் கோடிக்கு
வாரும்!" என்று ஒரு குரல் கிளம்பியது.
மாளிகை பழைய மாளிகையாதலாலும்,
சுவர்களும் பிரும்மாண்டமாயிருந்தபடி
யாலும், "அறையின் இந்தக் கோடிக்கு
வாரும்! இந்தக் கோடிக்கு வாரும்!"
என்று நாலா பக்கத்திலிருந்தும் எதி
ரொலிகள் கிளம்பி அடிகளாரின் திகிலை
ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக்கின. தன்னை
அழைத்த குரலை நிமிஷ நேரத்தில்
அடையாளம் கண்டுகொண்ட அடிக
ளார், "சிவ சிவ! இவனிடமா அகப்பட்
டுக்கொண்டோம்!" என்று திக்பிரமை
பிடித்து நின்றார்.

அடுத்த விநாடி, வெளியே இருந்த
வீரர்கள் கொண்டுவந்த பெரிய விளக்
குகளின் ஒளி அறை நடுவே உட்கார்ந்
திருந்தவன்மீதுபட்டதும், தமது ஊகம்
சரியானதென்பதை அடிகளார்சந்தேக
மறப் புரிந்துகொண்டதோடு, தன் கதி
எப்படி இருக்கப்போகிற தென்பதைப்
பற்றியும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். சிவ
னைத் தவிர தம்மைத் தப்ப வைக்கக்
கூடியவர் உலகத்தில் யாருமில்லை என்

லிருந்து தப்பிவிடும், ஜாக்கிரதை!" என்று உத்தரவிட்டு வெளியே சென்றான். மற்ற வீரர்களும் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டார்கள். அவர்கள் சென்றதும் வெகு நேரம் ஏதேதோ யோசித்தவண்ணம் திண்டில் சாய்ந்து கிடந்தார் அடிகளார்.

மனத்தில் கவலை அதிகமாயிருந்ததால் மிக அவஸ்தையான அந்தப் பிரயாணத்துக்குப் பின்கூடக் கண்கள் மூட மறுத்தன. தனிமையான நிலையிருந்தும், மெத்தென்ற பஞ்சணையும் திண்டுமிருந்தும், தூக்கம் அடிகளாரை அணுகவும் மறுத்தது. பொழுது விடிந்த பின்பு பலகணிகள் வழியாக வெளியே பார்த்தால் தாமிருக்கும் ஊர் எது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம் என மனப்பால் குடித்த அடிகளார், அந்த எண்ணமும் பலிக்காது என்பதை விடிந்ததும் தெரிந்துகொண்டார். சூரியோதயமான வெகு நேரத்துக்குப் பின்பும் பலகணிகள் திறக்கப்படவில்லை. சாதாரண அறைகளைப் போலல்லாமல் அந்த அறையின் பலகணிகள் மிக உயரத்தில் காற்று வாரிகளைப் போல் அமைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கவனித்த அடிகளார், அந்த அறை ராஜாங்கக் கைதிகளுக்காக ஏற்பட்ட அறை என்பதையும், சாளரத்தின் மூலம் யாரும் தப்பி ஓடாமலிருப்பதற்காக உயரத்தில் சிறு பலகணிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் புரிந்து கொண்டார். வெளியிலிருந்து கேட்ட குதிரைகளின் கனைப்பிலிருந்தும், வயலுக்குச் செல்லும் மாடுகளின் கழுத்து மணியோசையிலிருந்தும் தாம் காவல் வைக்கப்பட்டிருப்பது கிராம எல்லையிலுள்ள பழைய மாளிகை யொன்றில் என்பதை அடிகளார் உணர்ந்தார். அற்குமேல் எதையும் அறிந்து கொள்ள அவரால் இயலாமல் போயிற்று. ஆகவே பகல் செல்லட்டும் என்று காத்திருந்தார்.

கவலை காலத்தை நீட்டுகிறது. ஆகவே கவலை நிறைந்த உள்ளத்துடன் இரவை எதிர் நோக்கியிருந்த அடிகளாரைத் துன்புறுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால்தானோ என்னவோ பகல் மிக மெதுவாக நகர்ந்தது. பகலில் அரசர்கள் அருந்தும் அறுசுவை உண்டி அளிக்கப்பட்டதையோ, இதர உபசாரங்களையோ சிறிதும் ரசிக்காமலே அந்தி நேரத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார் அடிகளார். அடிகளாரிடம் பரிதாபத்தினாலும் அடுத்து வர இருந்த நிகழ்ச்சிகளைக் காண விரும்பாத

நன்றாக அவிழ்த்து விடப்பட்டதும் அதுவரை முடக்கப்பட்டுக் கிடந்த அவயவங்களைச் சுவர்தீனப்படுத்திக் கொள்ள அப்படியும் இப்படியும் கை கால்களை நீட்டி மடக்கியும், முதுகை ஒருபுறமாகத் திருப்பி முறுக்கி சதைத் திமிரை முறித்தும், விரல்களையும் மணிக்கட்டுகளையும் சொடுக்கிவிட்டுக் கொண்டும் ஒருவாறு நிதானத்துக்கு வந்த அடிகளார், தாமிருந்த அறையை சுற்று முற்றும் நோக்கினார். அறையின் தன்மையையும் மஞ்சத்திலிருந்த பஞ்சணையையும் பார்த்த அடிகளார், அது பெரிய மாளிகையின் அறையென்பதை யும், தம்மைக் கொண்டுவந்தவர்கள் தமது அந்தஸ்துக்குச் சரியாகவே தம்மை நடத்த விரும்புகிறார்களென் பதையும் உணர்ந்து கொண்டார். தம்மை அவிழ்த்துவிட்ட பிறகு தம் எதிரே நின்றிருந்த முரட்டு வீரர்களைப் பார்த்ததும், தாம் சிறைவைக்கப்பட் டிருந்த இடம் அந்தஸ்தாயிருந்தாலும் கொண்டுவந்த மனிதர்கள் அவ்வளவு சாத்வீகப் பிராணிகளல்ல என்பதை யும் புரிந்து கொண்டார். நின்றிருந்த வீரர்கள் அணிந்து கொண்டிருந்த உடைகளிலிருந்தும் அவர்கள் எந்த ஊர்க்காரர்கள் என்பதை அறிவது சாத்தியமில்லாது போயிற்று. இடை யிலிருந்த வாளைத் தவிர வேறு ராணுவ உடை எதையும் அவர்கள் அணியாத தால் அவர்கள் யாரென்பதை ஊகிக்கச் சக்தியற்றவரானார் அடிகளார். இருந் தாலும் அவர்களுடன் பேச்சுக் கொடுத் துப் பார்ப்போமென்று மெள்ள ஆரம் பித்து, "நீங்கள் இந்த ஊர்தானே?" என்று விசாரித்தார்.

வீரர்கள் உடனே பதில் சொல்லா மல் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். கடைசியில் ஒருவன் மட்டும் அடிகளாரை நோக்கி, "இல்லை," என்றான்.

"எந்த ஊரோ?" என்றார் அடிகளார், குழைந்த குரலில்.

"தங்களிடம் சொல்ல உத்தர வில்லை!" உஷ்ணமாகக் கிடைத்தது பதில்.

"யாரிடமிருந்து உத்தரவில்லை?" என் றார் அடிகளார், அத்தனை இக்கட்டி லும் தமது ஹாஸ்யத்தை விடாமல்.

ஆனால் வீரர்கள் மசிபவர்களாகக் காணோம். "அதை இன்றிரவு புரிந்து கொள்வீர்கள்!" என்றான் முதலில் பேசிய வீரன்.

"இரவு வரை..." என்று இழுத்தார் அடிகளார்.

"தாங்கள் இந்த அறையிலேயே இருக்கவேண்டியதுதான்!" என்று அடி களாரின் பேச்சைப் பாதியில் வெட்டி பதில் சொன்னான் வீரன். மேலும் நிலை மையைப் படபடவென்று சில வார்த் தைகளில் விளக்கத் தொடங்கி, "பொழுது புலர்ந்ததும் உங்களைக் கவ னிக்க வைத்தியர் வருவார்..." என்று ஏதோ சொல்லப் போனான்.

"வைத்தியரா! எதற்காக?" என்று அடிகளார் இடைமறித்துக் கேட்டார்.

"உங்கள் தலையிலுள்ள காயத்துக் குப் பச்சிலை வைத்துக் கட்ட." என்று விளக்கினான் வீரன்.

"முதலில் அடிப்பானேன். பிறகு பச்சிலை வைத்துக் கட்டுவானேன்! ஏன் இந்தச் சிரமமெல்லாம் உங்களுக்கு?" என்று சற்று விஷமமாக வினவினார் அடிகளார்.

"இன்றிரவு புரிந்து கொள்வீர்கள்."

"எல்லாம் இரவில்தான் புரியுமா?"

"ஆமாம்."

"ஏன் அப்படி? பகலில் புரிய வைத் தால் என்ன?"

"அதைப் பற்றியும் இரவில் புரிந்து கொள்ளலாம்!"

அந்த வீரனிடம் தமது ஜபம் ஏதும் பலிக்காதென்பதைச் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்ட அடிகளார், மேற் கொண்டு ஏதும் பேசாமல் மௌனம் சாதித்து மெத்தென்ற பஞ்சணையி லிருந்த திண்டில் சாய்ந்து கொண்டார். வீரனே மேலே பேசினான். "வைத்தியர் வந்து உம்மைக் கவனிப்பார். போஜன வசதிகள் எல்லாம் இந்த அறையி லேயே கிடைக்கும். தங்களுக்கு எது வேண்டுமானாலும் இங்குள்ள வீரர்களி டம் கூறினால் உடனே கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். தங்களுக்கு எந்தவித சௌகரியக் குறைச்சலும் இருக்காத படி பார்த்துக்கொள்ள எங்களுக்கு உத்தரவிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வீரர்களிடம் அனாவசியமாகப் பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டாம். தப்பிவிடவும் முயலவேண்டாம். அதுவும் எந்தவிதப் பலனையும் அளிக்காது!"

அடிகளார் அவனுக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. அவனும் அவரிட மிருந்து பதில் எதையும் எதிர்பார்க் காமலேயே தன் பேச்சை முடித்ததும், மற்ற வீரர்களுக்காகத் திரும்பி, "இவர் தப்பினால் உங்கள் உயிரும் உடலி

நடக்காது என்று தமக்குள்ளேயே விவாதித்துப் பார்த்து, அந்தப்புரக் காவலுக்கும் தாம் மூட்டை கட்டப்பட்டதற்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லையெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டார். ஒன்றுமட்டும் அவருக்கு சந்தேகமறப் புரிந்தது. யார் தம்மை இந்த ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்திருந்தாலும் அவன் அன்றிரவு தமது நடவடிக்கைகளை ஊன்றிக் கவனித்திருப்பதோடு தம்மை நிழல்போலவும் தொடர்ந்திருக்கிறான் என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டார் அடிகளார். "அப்படித் தொடர்ந்தவன், விக்ரமனையும் பார்த்திருப்பானா? விக்ரமன் யார் என்பதை அறிந்திருப்பானா?" என்று யோசித்துப் பார்த்தார். யார் என்று அறிந்திருந்தால் அவனும் தம்மோடு இன்னொரு மூட்டையாக வண்டியில் இருப்பானென்றும், அப்படி அவன் சகவாசம் இல்லாதிருக்கவே அவனை யாரும் பிடித்திருக்க மாட்டார்கள் என்றும் முடிவு செய்து கொண்டார். தவிர, தாம் பிடிபட்டது விக்ரமனைத் திட்டி வாசலை விட்டு அனுப்பிய வெகு நேரத்துக்குப் பின்பே என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்த்ததும் அவர் மனம் அந்த விஷயத்தில் ஆறுதல் அடைந்தது. தாம் இருந்தாலும் விட்டாலும் கார்குழலி வீரபாண்டியனிடமிருந்து தப்பிவிடுவாள் என்ற நிம்மதியில் மூட்டைகளோடு மூட்டையாக ஆடியபடியே பிரயாணம் செய்தார் சிவானந்த அடிகளார்.

ஆனால் அவர் நிம்மதி அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. விடிய ஒரு ஜாமம் இருக்கையிலேயே வண்டி ஏதோ ஓரிடத்தில் நின்றது. அதற்கு முன்னேயிருந்த பல வண்டிகள் பூட்டவிழ்க்கப்பட்டதால் திமிறி விலகிய காளைகளின் கழுத்து மணிச் சத்தம் காதில் மிக இன்பமாக விழுந்தது. வேகமாக வைக்கப்பட்ட நுகத்தடிகள் தரையில் உராய்ந்ததால் ஏற்பட்ட சர்ரென்ற சப்தத்தாலும், 'காளைகளைப் பிடித்துக் கட்டு. சாமான்களை மாளிகைக்குள் கொண்டு போ' என்ற கூச்சலாலும், சேரவேண்டிய இடத்தை அடைந்து விட்டதாக அடிகளார் எண்ணினார். அவர் எண்ணியதும் சரிதான். அடுத்த விநாடி மூன்று நான்கு முரட்டு ஆட்கள் அடிகளாரை அப்படியே அலாக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தாம் ஒரு பெரிய மஞ்சத்தின் மீது பலமாக எறியப்பட்டதை அறிந்த அடிகளார், தமது கண்களைத் திறந்து உலகத்தைப் பார்க்கும் விநாடியை எதிர்பார்த்து ஏங்கினார். அந்த விநாடியும் சீக்கிரமே வந்தது.

முட்டைபோல் ஆடிப் பக்கத்திலிருந்த ஏதேதோ மூட்டைகள் பேரில் மோதியதாலும் தம்மைச் சாமான் வண்டியில் கட்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் எங்கோ தம்மைக் கொண்டு போகிறார்கள் என்பதையும் ஊகித்துக் கொண்டார் அடிகளார். ஆனால் எங்கு கொண்டுபோகிறார்கள், யார் கொண்டு போகிறார்கள், எதற்காகக் கொண்டு போகிறார்கள் என்ற விவரங்களை மட்டும் என்ன யோசித்துப் பார்த்தும் அவரால் ஊகிக்க முடியவில்லை. அந்தப்புரத்தில் தாம் கார்குழலியிடம் பேசியதோ, அவள் அறையில் தாம் செய்த ஏற்பாடுகளோ யாருக்கும் தெரியக் காரணமில்லை என்பதை அடிகளார் சந்தேகமற அறிந்திருந்தார். ஆகையால், அது சம்பந்தமாகத் தம்மை யாரும் பிடித்திருக்க மாட்டார்கள் என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டார். ஒருவேளை திட்டி வாசல் வழியாகச் சென்ற விக்ரமனை அழைத்து வந்ததை யாராவது பார்த்திருப்பார்களோ என்று சிந்தித்தார். 'அப்படிப் பார்த்திருந்தால் அந்தப் புரத்துக் காவலாளிகள் பார்த்திருக்கலாம். அவர்கள் பார்த்திருந்தால் உடனே கைது; பிறகு மரண தண்டனை. ஒரே முடிவுதானே தவிர, இந்த மாதிரி இரண்டுங் கெட்டானாக எதுவும்

கன்னிமாடம்

22. திருவடி நிழல்

இறைவன் திருவடி நிழலை அடைய விரும்புவதாக அனேகம் பேர் சொல்கிறார்கள். வாழ்க்கையில் அலுப்புத் தட்டும் சமயங்களில், 'ஆண்டவா, என்னை ஏன் இன்னும் இந்த உலகத்தில் வைத்திருக்கிறாய்? உன் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடாதா?' என்று இறைஞ்சுகிறார்கள். ஆண்டவன் உண்மையாகவே அவர்களிடம் கருணை கூர்ந்து அவர்களைத் தன்னிடம் சேர்த்துக்கொள்ள இஷ்டப்பட்டு, மரணத்துக்குக் காரணமாக உடல் உபாதையைக் கொடுக்க ஆரம்பித்தானானால். வேண்டுகோளின் தன்மை அடியோடு மாறிவிடுகிறது. கொஞ்சம் உடல் மெலிந்து தள்ளாட்டம் ஏற்பட்டு, இறைவன் திருவடியின் கட்டை விரல் கண்ணுக்குத் தெரிந்தவுடனேயே தங்களை எப்படியாவது அந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து காப்பாற்றி விட இறைவனை வேண்டுகிறார்கள். இறைவன் திருவடிகளிலிருந்து தப்பி சிலகாலமாவது இந்த உலகத்தில் வசிப்பதற்காக அவனிடமே சரணமடைகிறார்கள். இறைவனுக்கு அபிஷேகம், அஷ்டோத்திர, சகஸ்ரநாம அர்ச்சனைகள் நடக்கின்றன. தாங்கள் தப்புவதற்காகத் தாயையும், தாரத்தையும் உபவாசமிருக்கச் சொல்பவர்களும் உண்டு. ஏனென்றால், இறைவன் திருவடிக்கு மனிதன் ஆசைப்படுவதெல்லாம் வெறும் பாசாங்கே தவிர வேறில்லை. யாரும் மரணத்தை விரும்புவதில்லை. இந்த உலகம் வெறும் நரகம் என்று உபன்யாசம் செய்பவர்களும் கேட்பவர்களும் சகல பேருமே இந்த நரகத்தில் எத்தனை நாள் ஜீவிக்க முடியுமோ அத்தனை நாள் ஜீவிக்கவே இஷ்டப்படுகிறார்கள். மனிதனுக்கு உயிர் வெல்லம். அதைக் கொடுத்த ஆண்டவனிடம் திருப்பிக் கொடுக்க உண்மையில் எந்த மனிதனுக்கும் இஷ்டம் கிடையாது. இது சம்பந்தப்பட்டவரையில் சாதாரண மனிதனும் துறவியும் ஒரே ரகம்தான். இந்த உலகம் அநித்தியம் என்று துறவறத்தை மேற்கொள்பவர்கள்கூட மடங்கள், சிஷ்யர்கள் போன்ற உலக பந்தங்களை ஏராளமாக, சிருஷ்டித்துக்கொண்டு சுகமாகவே வாழப் பிரயத்தனப் படுகிறார்கள். மரண பயம் வரும்போது எப்பேர்ப்பட்ட துறவியும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஆசைப்பட்டு அதற்காக எந்தத் தியாகத்துக்கும் தயாராவது இயற்கை. அந்த இயற்கைக்குத் தாமும் மாறுபட்டவரல்ல என்பதை அடிகளார் அடுத்து நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகளில் நிரூபித்துக் கொண்டார்.

அடிகளாருக்கு ஸ்மரணை வந்த போது தாம் எங்கிருக்கிறோம் என்பதை உடனே அறிய முடியாத ஸ்திதியில் இருந்தார். தலையில் பலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட அடியினால் ஏற்பட்ட காயம் அப்பொழுது சற்று வலியைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. தம்மைச் சுற்றிப் பெரிய துப்பட்டி போர்த்தப்பட்டுத் தாம் பலமாகக் கட்டப்பட்டிருப்பதையும், கை கால்களைக்கூட நீட்ட முடியாமல் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதையும் உணர்ந்தார். கால்கள் மடக்கிக் கட்டப்பட்டிருந்ததால் முட்டியிலும் அதற்குக் கீழும் பெரும் வலி எடுத்துக்கொண்டிருந்தது. தலையையும் மூடி, துப்பட்டி கட்டப்பட்டிருந்ததாலும் மூக்குக்கு நேரே துவாரம் செய்யப்பட்டிருந்ததாலும் தம்மைக் கொல்லும் நோக்கம் அந்த அரக்கர்களுக்கு இல்லையெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டார். அடிக்கடி கேட்ட கடக் கடக் என்ற சப்தத்தினாலும் தான்

ஆருக ஓடியது. மூளை வெடித்து விடும் ஸ்திதிக்கு வந்து விட்டது. ஒரு விநாடியிருந்தால் அடிகளார் சிவ பதம் எய்தியிருப்பார். அதற்குமேல் தாங்க முடியாத அடிகளார் ஏதோ முணுமுணுத்தார். வீரபாண்டியன் அவருக்கு வெகு அருகில் வந்ததும் "உம்! சொல்லிவிடு" என்றான்.

"அபராஜிதன்," என்ற வார்த்தை மிகப் பலஹீனமாக உதிர்ந்தது அடிகளாரின் உதடுகளிலிருந்து.

"யார் என் சேனாதிபதியா!" என்று காதுக்கருகே இரைந்தான் வீரபாண்டியன். ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாக அசைந்த அடிகளாரின் தலை அடுத்த விநாடி தொங்கிவிட்டது.

அதற்குமேல் அடிகளாரைத் திரும்பிப் பார்க்காத வீரபாண்டியன் ஏதேதோ யோசனைகள் சிந்தனையில் அலைமோத, நின்ற இடத்திலேயே ஸ்தம்பித்து நின்றான். சில விஷயங்கள் அவனுக்குப் புரிந்தன. சிலவிஷயங்கள் புரியவில்லை. "அபராஜிதன் நீல மலைக்குப் போனதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் சந்காரரைப் பிடிக்கப் போனதாகச் சொன்னான். காயம் பட்டதையோ கார்குழலியை சந்தித்ததையோ சொல்லவில்லை. அவன் சொல்லாதது இயற்கை. ஆனால் அதை மாதவி ஏன்மறைத்தாள்? இலங்காபுரன் ஏன் மறைத்தான்?" என்று தன்னைத் தானே கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டான். மாதவிக் கூடத் தனக்கெதிராகச் சதி செய்கிறாளா என்று கூட எண்ணினான். ஆனால் அவளிடமிருந்த மையலால் அப்படி யிருக்காது என்று அந்த யோசனையை ஒரு விநாடி உதறினான்.

"ஒரு வேளை மாதவி அபராஜிதன் மேல் மையல் கொண்டு அவனைக் காப்பாற்ற எண்ணுகிறாளா?" என்று மீண்டும் யோசித்துப் பார்த்தான். சில நாட்களுக்கு முன்பு, தான் அரண்மனை அறையில் நுழைந்தபோது மாதவியும் அபராஜிதனும் இருந்த நிலையையும் அதற்கு அவள் சொன்ன போலிச் சமாதானத்தையும் எண்ணி எண்ணி இதயம் பொங்கி, தான் எவ்வளவு முட்டாளென்பதை நினைத்துப் பொருமினான். அபராஜிதன் தனக்குக் கிட்டிய உறவினனென்பதையும் தனக்குப் பதில் சிம்மாசனத்தில் யாராவது உட்காரவேண்டுமென்றால் அவன்தான் உட்கார முடியுமென்பதையும் யோசித்துப் பார்த்து அவனை அரியணை

ஏற்றவே நீலமலையில் சதி நடந்திருக்கிறது என்ற முடிவுக்கும் வந்தான். இப்படித் தன் சிம்மாசனத்துக்கும் தான் விரும்பும் இரு பெண்களுக்கும் இடையே எழுந்து நின்ற அபராஜிதனை ஒழித்துக் கட்டத் தீர்மானித்துத் தன் வீரர்கள் பக்கம் திரும்பி, "அந்தச் சாமியாரை அவிழ்த்துக் கீழே தள்ளிவிட்டுச் சீக்கிரம் போய் பிரயாணத்துக்குச் சித்தம் செய்யுங்கள்!" என்று உத்தரவிட்டான்.

"எப்பொழுது பயணம்?" என்று கேட்டான் ஒரு வீரன்.

"முட்டாள்! இப்பொழுதுதான்," என்று சர்ஜித்தான் வீரபாண்டியன்.

அதற்குமேல் தாமதிக்கத் துணிவில்லாத வீரர்கள் அடிகளாரின் கட்டுகளை நீக்கிக் கயிறுகளையும் அவிழ்த்து அவரைக் குற்றுயிரும் குலையுயிருமாகக் கீழே தள்ளிவிட்டு வீரபாண்டியன் பின்தொடரக் கீழே சென்றார்கள்.

அடுத்த ஒரு நாழிகைக்குள் மதுரையை நோக்கி வாகனங்கள் உருண்டோடின. வண்டிகளின் கடகட சத்தமும் குதிரைகளின் குளம்படிகளும் நிச்சப்தமான அந்த இரவில் பெரிதாகச் சப்தித்தன. வீரபாண்டியன் யாருடனும் பேசாமலே நான்கு வெண்ணிறக் குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட வாகனத்தில் சென்றான். அமைச்சர்கள் கேட்ட ஓரிரு கேள்விகளுக்குக் கூட அவன் பதில் சொல்லவில்லை. சீக்கிரம் மதுரையை அடைந்து அபராஜிதன் தலையைத் துண்டித்துக் கோட்டை வாயிலில் நாட்ட வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் சென்ற வீரபாண்டியனுக்கு மதுரையில் பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது. மதுரைக் கோட்டை வாயிலுக்குச் சற்று முன்பாகவே சிங்கள வீரர் படையொன்று அவனை எதிர்கொண்டது. படைத் தலைவன் மன்னன் வாகனத்தை அடைந்து தலைதாழ்த்தி, "மன்னவா! தாங்கள் இன்று மதுரைக்குள் பிரவேசிக்கக் கூடாது," என்றான்.

"புகக் கூடாதா?"

"ஆம்,.மகாராஜா."

"ஏன் புகக்கூடாது?"

"தலைவர் உத்தரவு." என்றான் வீரன்.

"யார் அந்தத் தலைவன்?" என்று கர்ஜித்தான் வீரபாண்டியன்.

"இலங்காபுரத் தண்டநாயகன்!" என்று கிடைத்தது பதில், மரியாதையுடன்—ஆனால் சற்று அழுத்தமாக.

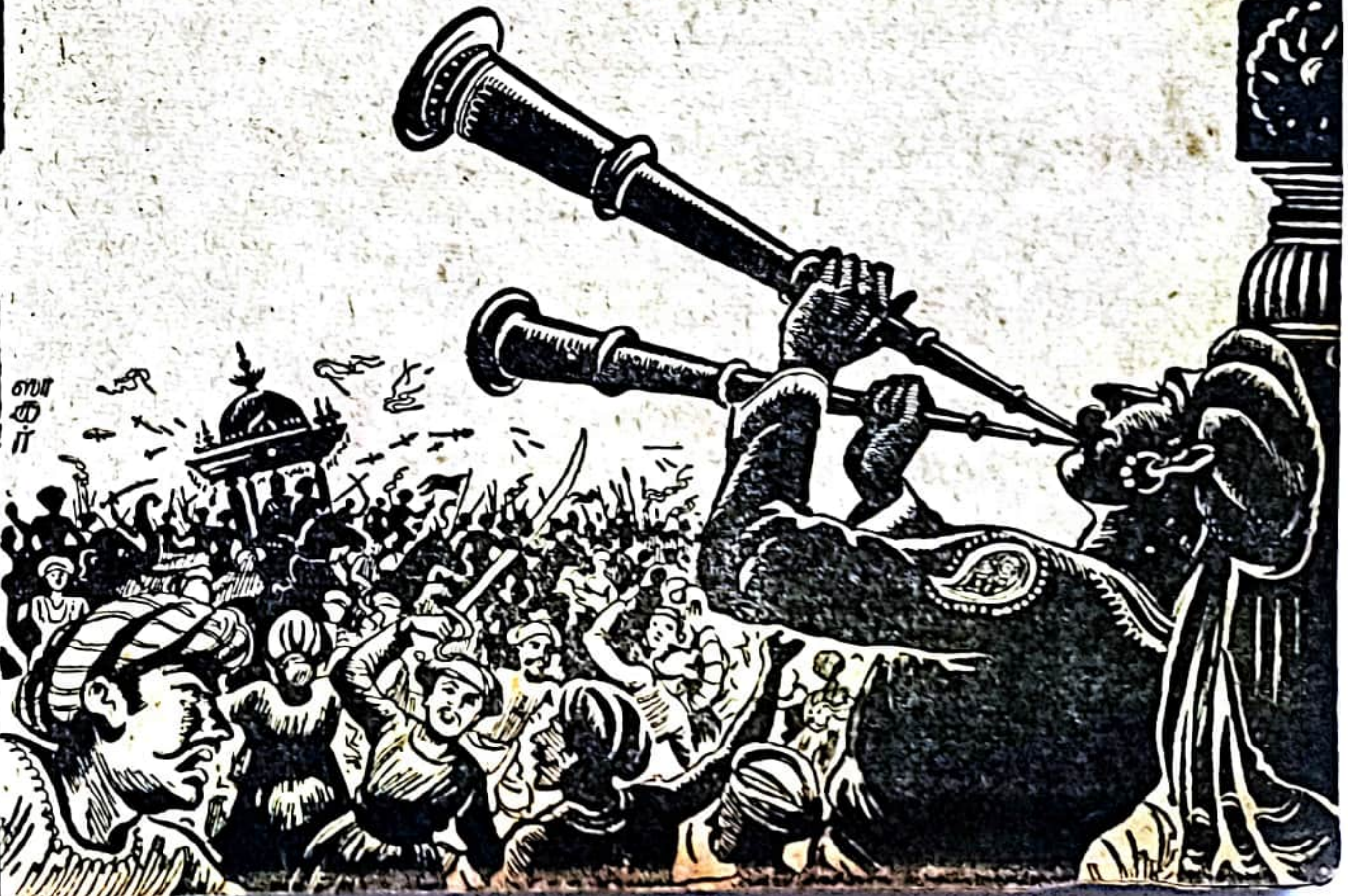
(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

24. மக்கள் எழுச்சி!

இலங்காபுரத் தண்டநாயகனின் சிங்களப் படைத் தலைவனால் மதுரையின் எல்லையிலேயே மடக்கி நிறுத்தப்பட்ட மன்னன் வீர பாண்டியனின் மனோநிலை வெடிக்கத் தயாராயிருக்கும் எரிமலையின் நிலையை ஒத்திருந்தது. அபராஜிதன் தனக்கெதிராகச் சதிசெய்து தனது அரியணையில் அமர முயன்றான் என்ற நினைப்பும் மாதவியும் கார்குழலியும் தன்னைப்புறக் கணித்து அபராஜிதனிடம் ஆட்பட்டுக் கிடக்கின்றார்களென்ற ஆக்ரோஷமும் கிளப்பிவிட்ட அக்னி ஜ்வாலை அப்பொழுதும் அவன் உள்ளத்தில் குமுறிக் கொண்டிருந்தது. அடிகளார் அபராஜிதன் பெயரை உச்சரித்த விநாடியிலிருந்து மதுரையின் எல்லையை அடை

யும்வரை, தனக்குக் குழி தோண்டக் கூடிய உறவினனைத் தன் சிம்மாசனத்துக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்த தன் முட்டாள்தனத்தை எண்ணி எண்ணி மனம் உடைந்து கொண்டிருந்த வீரபாண்டியனுக்கு இலங்காபுரத் தண்டநாயகனின் உத்தரவு விவரிக்க இயலாத ஆத்திரத்தையும், கோபத்தையும் உண்டாக்கவே, அவன் சிங்களத்துப் படைத்தலைவன் மீது சீறி விழுந்தான். உள்ளேயிருந்த குமுறலுக்கு ஒன்றரை நாள் பிரயாண அலுப்பும், சற்று தூரத்தில் ‘வா வா’ என்றழைப்பதுபோல் கம்பீரமாக எழுந்து நின்ற மதுரையின் கோட்டை வாசல்களும் தூபம்போடவே, சிங்களத்துப் படைத்தலைவன்மீது எரிமலை படீலென வெடித்து நெருப்புப் பொறிகளை வாரி இறைப்பதுபோல் வார்த்தைகளை உதிர்க்கத் தொடங்கிய வீரபாண்டியன், “டேய் மடையா! உனக்காவது அந்த இலங்காபுரனுக்காவது தலையில் மூளை ஏதாவதிருக்கிறதா?” என்று இரைந்தான்.

அவன் பேசிய தோரணையையும் உபயோகித்த வார்த்தைகளையும் கண்ட சிங்களத்துப் படைத்தலைவனின் புருவங்கள் ஆச்சரியத்தால் சற்றே உயர்ந்தன. இலங்காபுரனின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே நடுங்கக் கூடிய வீரபாண்டியன், சிங்களத்துச் சேனாதிபதியின் கைப்பொம்மையென மதிக்கப்படும் மதுரை மன்னன், இவனா இப்படிப் பேசுகின்றான் எனப் பக்கத்திலிருந்த அமைச்சர்கள்கூட ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இந்த வார்த்தைகள், இலங்காபுரன் காதுகளில் விழுந்தால் வீரபாண்டியனின் நிலை என்ன ஆகுமோ ஏது ஆகுமோ என்ற அச்சத்தால் சுற்றிலுமிருந்த வீரர்கள் பயத்துடன் மூச்சுவிடாமல் நின்றார்கள்.

இத்தனைக்கும் சிங்களத்துப் படைத்தலைவன் மட்டும் சற்றும் அசையாமலே பதில் சொல்லத் தொடங்கி, “மகாராஜா! என்னைப் பற்றி நீங்கள் எப்படிப் பேசினாலும் பாதகமில்லை. ஆனால் எங்கள் சேனாதிபதியைப் பற்றி மரியாதையாகப் பேசுவதே நல்லது,” என்றான். அவன் சொன்ன பதிலில் அதிக வேகமில்லையென்றாலும், வார்த்தைகளை உச்சரித்த மாதிரியில் சற்று எச்சரிக்கை கலந்திருந்தது.

அவன் பதிலையோ பேச்சின் தொனியையோ அதில் தொக்கி நின்ற எச்சரிக்கையையோ வீரபாண்டியன் கவனிக்கத் தவறவில்லையென்றாலும் தன் கோபத்தைச் சற்றும் குறைத்துக் கொள்ளாமலே, “இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் எப்பொழுது மதுரையின் மன்னனானான்?” என்று வினவினான்.

“அந்த உன்னத பதவிக்கு அவர் வர ஆசைப்படவில்லை அரசே,” என்றான் சிங்கள வீரன் இதழ்களில் இகழ்ச்சி கலந்த புன்முறுவல் பிரதிபலிக்க. மதுரை மன்னன் பதவி எத்தனை மட்டமானது என்பது அவன் சொற்களில் திட்டமாக விளங்கியது. சொற்களை அர்த்தம் செய்துகொள்ள முடியாத பேர்களுக்கு அவன் முகபாவமும், இதழ்களில் தோன்றிய சிரிப்பும், கண்களில் கொட்டிய விஷமும் விஷயத்தை உள்ளபடி விளக்கியிருக்கும். ஆனால் மனத்தில் வேறு மனிதர்களைப் போட்டுக் குழப்பிக்கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் புத்திக்கு மட்டும் இந்தப் பதிலின் உள்ளர்த்தம் புரியாதிருக்கவே அவன் பழைய உஷ்ணத்துடனேயே கேட்டான்: “அப்படியானால் மன்னனை மதுரைக்குள் பிரவேசிக்கக்கூடாது என்று உத்தரவிட இலங்காபுரனுக்கு அதிகாரமளித்தது யார்?”

"தாங்கள்தான் மகாராஜா!" என்ருன் சிங்களத்துப் படைத்தலைவன்.

"நானு!" வீரபாண்டியன் கேள்வியில் ஆச்சரியம் பிரதிபலித்தது.

"ஆம், தாங்கள்தான். தங்கள் உத்தரவின் மேல்தான் அவர் மதுரையையும் பாண்டிய நாட்டையும் பாதுகாத்து வருகிருர். தங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியதும் அவர் கடமையாக இருக்கிறது." உள்ள நிலையைச் சாமர்த்தியமாகச்

சுட்டிக்காட்டினன் சிங்களப் படைத்தலைவன்.

"ஆமாம்...அதற்காக...?" என்று ஏதும் புரியாமலே கேட்டான் பாண்டிய மன்னன்.

"இன்றிரவு தாங்கள் மதுரைக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டாமென உத்தர விட்டிருக்கிருர்." திட்டமாகக் கிடைத்தது பதில்.

"ஏன்? மதுரையில் இப்பொழுது எனக்கென்ன ஆபத்து காத்திருக்கிறது?"

"பெரிய ஆபத்து மகாராஜா! தங்கள் உயிருக்கே ஆபத்து நேரிடலாம்."

சிங்களப் படைத்தலைவனின் இந்தப் பதிலைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் தனது வாகனத்திலிருந்து தரையில் குதித்தான். மற்ற அமைச்சர்களும் வீரர்களும் தரையில் இறங்கினர். கீழே குதித்த வீரபாண்டியன் ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையுடன் சற்று நேரம் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தபின் சிங்களப் படைத் தலைவனை நோக்கி, "என்ன! என் உயிருக்கு ஆபத்தா! எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே?" என்ருன்.

"மகாராஜா! நாம் சற்றுத் தனிமையில் பேசலாமா?" என்ருன் சிங்களப் படைத்தலைவன். தனது வீரர்களுக்கோ அமைச்சர்களுக்கோ தெரியாமல் அவன் ஏதோ சொல்ல முயற்சிக்கிருனென்பதை உணர்ந்துகொண்ட வீரபாண்டியன் தன் வீரர்களை விட்டுச் சற்று தூரம் சிங்களப் படைத்தலைவனுடன் நடந்து சென்ருன். இருவரும் தங்கள் படைகளை விட்டுத் தனித்து வந்ததும் சிங்களப் படைத்தலைவன் விஷயத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி, "மகாராஜா! தாங்கள் மழவராயன் ஊருக்குப் போயிருந்த சமயத்தில் மதுரையில் இரு முறை புரட்சி ஏற்பட்டுவிட்டது," என்று மெள்ள ஆரம்பித்தான்.

"என்ன புரட்சியா! நமது படைகளா!" என்று திகிலும் வியப்பும் தாண்டவமாடக் கேட்டான் வீரபாண்டியன்.

"படைகளல்ல மகாராஜா! படைகளாயிருந்தால் நொடிப் பொழுதில் சமாளித்துவிடலாமே. தவிர படைகளை அபராஜிதன் மிகத் திறமையுடன் அடக்கி வைத்திருந்தான்," என்ருன் சிங்களப் படைத்தலைவன்.

வீரபாண்டியன் தன் விழிகளைச் சிங்களப் படைத்தலைவனுக்காக உயர்த்தி ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான், "அபராஜிதன் படைகளை அடக்கி வைத்திருந்தானு!?" என்று.

"ஆம் மகாராஜா! அவர் உதவியில்லாவிடில் மக்களை அடக்கியிருக்க முடியாது."

"மக்களா புரட்சி செய்தார்கள்?"

"ஆம் மகாராஜா!"

"எதற்காக?"

"சொன்னல் தங்களுக்கு மனவருத்தமாயிருக்கும்."

"பாதகமில்லை சொல்."

"தங்களை ஆட்சிப் பீடத்திலிருந்து நீக்க வேண்டும் என்பதற்காக."

வீரபாண்டியன் பிரமை பிடித்து நின்ருன். தன்மீது மக்களுக்கிருக்கும் வெறுப்பை அவன் உணர்ந்தேயிருந்தான். அவர்கள்மீது அவனுக்கும் வெறுப்பு பூரணமாயிருந்தது. மக்கள் உண்மையில் மாக்கள் என்பதும் அவர்களை மிருகங்களைப்போல் அடக்கி ஆள்வதே முறை என்பதும் அவன் சித்தாந்தமாயிருந்தது. ஆகவே அவர்கள் புரட்சி செய்ததில் அவனுக்கு வியப்பில்லை. அவர்களை அடக்க அபராஜிதன் ஏன் உதவி புரிந்தான் என்பது மட்டும் அவனுக்கு விளங்காத பெரும் புதிராயிருந்தது. ஆகவே மேற்கொண்டு புரட்சியின் பூரணத் தகவலை அறிவதற்காக வினவினன், "பிறகு என்ன நடந்தது?" என்று.

சிங்களத்துப் படைத் தலைவன் விளக்கிச் சொன்னன்: "மகாராஜா! மக்கள் புரட்சிக்குக் காரணம் யுத்த பயம்தான். இருமுறை மக்கள் எழுச்சி ஏற்பட்டது. மறவர்களும் மற்ருேரும் நமது படைகளுடன் இரு முறை கைகலந்தார்கள். இரு தரப்புக்கும் நஷ்டம் அதிகம்தான். சிங்கள வீரர் பலர் வெட்டிச் சாய்க்கப் பட்டார்கள். இரண்டு முறைகளிலும் அபராஜிதன் கலகக் கூட்டங்களின் நடுவே சென்று புரட்சிக்காரரை அடக்காதிருந்தால் மதுரையிலுள்ள சிங்களப் படைப் பகுதி அடியோடு அழிந்திருக்கும்."

"அபராஜிதன் பாண்டிய வீரர்களைக் கொண்டு புரட்சியை அடக்கினனு?"

"இல்லை மன்னவா! பேசி அடக்கினன்."

"என்ன! பேசி அடக்கினனு?"

"ஆம் மகாராஜா! சிங்களப் படைகளின் வாளுக்குப் பயப்படாத கலகக் கூட்டம் அவன் சொல்லுக்குத்தான் அடங்கியது."

வீரபாண்டியன் மூளை மிகத் துரிதமாக வேலைசெய்ய தொடங்கியது. அபராஜிதனிடம் மக்களுக்கு அத்தனை பிரியமிருந்தால் மதுரையின் ஆட்சிப் பீடம் தனக்குச் சாசுவதமில்லை என்று நினைத்தான். ஆகவே அவனை முதலில் ஒழித்துக் கட்டுவதைத் தவிர வேறில்லை

எனத் தீர்மானித்துக் கொண்ட வீர பாண்டியன், "இப்பொழுது புரட்சி அடங்கிவிட்டதல்லவா?" என்றான்.

"அடங்கிவிட்டது மகாராஜா. ஆனால் மீண்டும் கிளம்பும் போலிருக்கிறது."

"ஏன்?"

"தாங்கள் வரும் செய்தி முன்னதாக ஊரில் பரவிவிட்டது."

"செய்தியைப் பரப்பியது யார்?"

"யாரென்று தெரியவில்லை."

"எனக்குத் தெரியும்."

மன்னன் பதிலை கேட்ட படைத்தலைவன் மலைத்து, "என்ன! தங்களுக்குத் தெரியுமா! யாரது மகாராஜா!" என்று வினவினான்.

வீரபாண்டியன் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. இத்தனையும் அபராஜிதன் வேலையாகத்தானிருக்கும் என்று அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான். மக்களை அடக்குவதுபோல் அடக்கி, சமயத்தில் தூண்டிவிட்டுத் தன்னை ஒழித்துவிடப்பாண்டிய சேனாதிபதி திட்டம் போட்டிருக்கிறான் என்று ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்ட வீரபாண்டியன் சிங்களப் படைத் தலைவனை நோக்கி, "எப்படியும் இப்பொழுதே மதுரையில் நுழையத் தீர்மானித்து விட்டேன். உன் வீரர்களை மதுரையை நோக்கித் திருப்பிக் கொள்," என்றான்.

"வேண்டாம் மகாராஜா! நிலைமை மிக அபாயமாயிருக்கிறது. சோழ மன்னன் படைத்தலைவனும் தூதுவனுமான அண்ணன் பல்லவராயன் மதுரைக்கு வந்த நாளாக ஊர் அமளிப்படுகிறது. எங்கும் யுத்தத்தின் பேச்சாக இருக்கிறது. எப்படியும் தங்களுக்கு மழவராயன் பெண்ணோ படைத்துணையோ கொடுக்க மாட்டானென்றும், உங்களால் நாட்டைப் பாதுகாக்க முடியாதென்றும் மக்கள் பகிரங்கமாக வீதிகளில் பேசுகிறார்கள். சோழ நாட்டுக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் யுத்தம் நிச்சயம் என்கிற உறுதி மக்களிடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைக்கே நீங்கள்தான் காரணமென்று மக்கள் கருதுகிறார்கள். நீங்கள் வருவதை அறிந்ததும் கோட்டை வாசல் தாரைகள் ஊதப்பட்டால் மக்கள் மீண்டும் எழுந்து விடுவார்கள்," என்றான் சிங்களத்துப் படைத்தலைவன்.

"எழுந்தாலென்ன? உன்னிடம் எத்தனை வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்?"

"இருபது வீரர்கள்."

"ஒருவனைமுன்னதாக அனுப்பி நூறு சிங்கள வீரர்களைக் கோட்டை வாசலில் நம்மைச் சந்திக்கச் சொல்."

"சந்தித்தால்?"

"சிங்களப் படை புடை சூழ நாம் பட்டணப் பிரவேசம் செய்வோம்."

"மக்கள் மறுத்தால்?"

"குதிரைகளின் குளம்புகள் அவர்கள் தலைகளில் மிதித்தோடும்."

எந்தக் குரூரமான உத்தரவையும் சாதாரணமாக வரவேற்கக்கூடிய சிங்களப் படைத் தலைவன்கூட இந்த மிருகத்தனமான உத்தரவைக் கேட்டதும் பிரமித்து ஒருகணம் நின்றான்.

"என்ன யோசிக்கிறாய்?" என்று வீர பாண்டியன் வினவினான்.

"ஒன்றுமில்லை மகாராஜா! தங்களிஷ்டம்," என்று கூறிவிட்டுத் தன் வீரரில் ஒருவனை அழைத்து மன்னர்

முன்கதைச் சுருக்கம்

சிங்களத்துத் தண்டநாயகனின் கீழே அடிமையாக ஆட்சி செய்து வருகிறான் பாண்டிய மன்னன் வீர பாண்டியன். இலங்காபுரனின் மருமகளான மாதவியிடம் அவனுக்கு மையல். இந்த இழிநிலையைப் போக்க, பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜிதனும், அவனுடைய தோழர்களும் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். சதி கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, நிஷதராசன், வங்கார முத்தரையன் ஆகிய இருவர் சிரச்சேதம் செய்யப்படுகின்றனர். கோட்டை வாசல் கம்பத்தில் அவர்கள் தலைகள் செருகப்படுகின்றன. பழிக்குப் பழி வாங்கச் சபதமேற்கிறான் அபராஜிதன்.

குறுநில மன்னனான மழவராயனின் மகள் கார்குழலி அபராஜிதனின் காதலி. இவர்கள் காதல் நிறைவேற, சிவானந்த அடிகளார் என்ற துறவி உறுதுணையாக நிற்கிறார். இதற்கிடையே மாதவியின் யோசனையின் பேரில் பாண்டிய மன்னனுக்கும் கார்குழலிக்கும் திருமணம் ஏற்பாடாகிறது. கார்குழலியைத் தப்ப வைக்க முயலும் அடிகளார் பாண்டிய மன்னனிடம் சிக்குகிறார்; சித்திரவதைக்குள்ளாகிறார். அவர் மூலம், கார்குழலியின் காதலன் அபராஜிதன் என்பதை அறிந்த வீரபாண்டியன் கடுஞ்சினம் கொள்கிறான். மதுரைக்குத் திரும்பும் அவனை நகர வாசலில் சிங்களத்து வீரர்கள் தடுத்து நிறுத்துகிறார்கள்.

கட்டளையை அவனுக்குத் தெரிவித்தான்.

மதுரை மாநகர் வாயில் மன்னன் நெருங்கியதும் தாரைகள் பலமாகச் சப்தித்தன. அவன் உத்தரவுப்படி நூறு வீரர்கள் கொண்ட சிங்களப் படை யொன்று வெகு வேகமாக வந்து அவனைக் காவல் செய்யச் சூழ்ந்து நின்றது. அதே சமயத்தில் கோட்டைக்குள் பலமான கூச்சலும் எழுந்தது. இரவு நெருங்கிவிட்டதால் எங்கும் விளக்குகள் கொளுத்தப்பட்டிருந்தன. சாதாரணமாக மதுரைக்குப் பொலிவை அளிக்கும் அந்த விளக்குகள் கூட அன்று அழகுக்குப் பதில் பயங்கரத்தையே அளித்தன. தாரை ஊதப் பட்டதுமே மன்னன் வரவை உணர்ந்து கொண்ட மக்கள் ஆங்காங்கு கூட்டம் கூட்டமாகச் சேர்ந்துவிட்டனர். சிலர் பந்தங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு அப்புறமும் ஓடினர். மக்களின் கூட்டங்களை மறித்து குதிரைப் படையும் யானைப் படையும் அணிவகுத்து நின்றன. நாலா திக்கிலிருந்தும் மறவர்களும் குறவர்களும், தேவரும், மீனவரும், கொல்லரும், குயவரும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்துகொண்டிருந்தார்கள். பலர் பந்தங்களை உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பலர் சின்னஞ்சிறு கத்திகளை இடையில் செருகியிருந்தார்கள்.

மன்னனைக் கண்டதும் மக்களிடையே கூச்சல் பலமாக எழுந்தது. "மன்னனே திரும்பிப்போ! மாபாதகனே திரும்பிப் போ! ஏன் மீண்டும் மதுரைக்கு வருகிறாய்?" என்ற கூச்சல் பல இடங்களிலிருந்து எழுந்தது. கூட்டமும் பவனியை இரு பக்கத்திலும் நெருக்கலாயிற்று. ஓரிரு சிறு கத்திகளும் மன்னன் மீது வீசப்பட்டன. அவற்றிலொன்று வந்து வாகனத்தின் மீது விழுந்தது. வீரபாண்டியனுக்கு நிதானம் அடியோடு காற்றில் பறந்தது. பெண்கள் சிலர் மாடிப் பலகணிகள் வழியாகத் தலையை நீட்டிச் சிரித்தார்கள். "மழவராயன் மகளெங்கே?" என்று ஒரு பக்கத்திலிருந்து யாரோ கேட்டதும் மற்றப் பெண்கள் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். "மன்னனுக்கு மணாட்டியாகத்தான் பைங்கிளியிருக்கிறாளே?" என்றாள் ஒருத்தி.

மன்னன் அடியோடு நிதானத்தை இழந்தான். இரு பக்கத்திலுமிருந்த கூட்டம் போதாதென்று எதிரேயிருந்தும் ஒரு கூட்டம் பந்தங்களுடன் வந்துகொண்டிருந்தது. "அக்கம் பக்கத்திலோ எதிரேயிருப்பவர்களோ யாராயிருந்தாலும் வெட்டித் தள்ளி வேகமாகச் செல்லுங்கள்," என்று கூவினான் வீரபாண்டியன் வாகனத்தில் எழுந்து நின்று. அடுத்த கணம் சிங்களப் படைவீரர்கள், உருவிய கத்தியும் கையுமாக எழுந்து மதுரை மாநகர் மக்களின் மேல் பாய்ந்தார்கள். தலைகள் பல உருண்டவுடன் சற்றுத் தேங்கி நின்ற மக்கள் கும்பல் பீரிட்டு எழுந்த ஆவேசத்துடன் மீண்டும் மன்னன் வாகனத்தின் மீது பாய்ந்தது. வெட்டப் பட்ட மக்களின் தலைகள் மீதும் பிரவகித்த ரத்தத்தின் மீதும் உருண்டோடிய வாகனத்தில் மிகக் கம்பீரமாக அமர்ந்து அரண்மனையை எட்டிய வீரபாண்டியன் நேராகத் தனது நீதி ஸ்தலத்துக்குச் சென்றான். அரண்மனை வாயிலிலேயே அவனைச் சந்தித்த இலங்காபுரனும் அபராஜிதனும் மன்னனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். நீதி மண்டபத்தின் மத்தியிலிருந்த அரியணையில் அமர்ந்து கொண்ட வீரபாண்டியன் வெகு நேரம் மௌனம் சாதித்தான். கடைசியாகத் தலையை நிமிர்த்தி நின்றிருந்த இரு படைத் தலைவர்களை நோக்கினான். மன்னன் குறிப்பை உணர்ந்த அவ்விருவரும் அரியாசனத்தை அணுகியதும் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்த மன்னன் அபராஜிதனுக்காகச் சுட்டிக் காட்டி, "அதோ அந்த அயோக்கியனைக் கைது செய்யுங்கள்," என்று நீதி மண்டபமே அதிரும்படியாகக் கூவினான். சற்று நேரம் பயங்கரமான அமைதியொன்று நீதி மண்டபத்தில் நிலவியது. சேனாதிபதி மீது கை வைக்க யாருக்குமே துணிவு வரவில்லை.

"ஏன், நான் சொல்வது காதில் விழவில்லையா?" என்று மீண்டும் சீறினான் மன்னன். அதற்குமேல் தயங்கினால் தங்கள் தலைக்கு ஆபத்து வரும் என்று அஞ்சிய படைத்தலைவர் இருவரும் உருவிய வாட்களுடன் அபராஜிதனை நெருங்கினார்கள். அவர்கள் அவன்மீது கைவைக்கப்போன தருணத்தில் நீதி மண்டபத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து மிகப் பயங்கரமாக எழுந்த ஒரு சிரிப்பு கோடையிடிபோல் திரும்பத் திரும்பச் சப்தித்தது. அந்தச் சிரிப்பு வந்த திசையை நோக்கிய வீரபாண்டியன் முகம் சவமென வெளுத்தது.

(தொடரும்)

25. மண்டபம் சிரித்தது

தூலங்களிலிருந்து ஆங்காங்கு தொங்கிக் கொண்டிருந்த சர விளக்குகளாலும் தூண்களில் இணைக்கப்பட்டிருந்த மணி விளக்குகளாலும் மகோன்னதமாக ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்த அந்த மாபெரும் மண்டபத்தில் எழுந்த அந்தச் சிரிப்பொலி, மண்டபத்தின் விசாலமான சுவர்களிலும், பிரும்மாண்டமான தூண்களிலும் தாக்கி எதிரொலி செய்யவே மண்டபமே நாலாபக்கத்திலிருந்தும் மன்னனைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போன்ற பயங்கரத்தை விளைவித்தது. காவலரும் பாவலரும் நீதி வல்லுனரும் சூழ்ந்து நின்ற அந்த நீதி மன்றத்திலே, அப்படி அத்து மீறித் துணிச்சலாகச் சிரித்தவன் யாராயிருக்குமென்பதை அறிய அபராஜிதனும் இலங்காபுரனும் கூடச் சிரிப்பு வந்த திசையை நோக்கிக் கண்களைத் திருப்பினர். அத்திசையிலிருந்த மனிதனைக் கண்டதும், ராட்சதனைப்போல் பெரிய சரீரத்துடனிருந்த இலங்காபுரன் கண்களில் கூட ஓரளவு அச்சம் உதயமாயிற்று. அந்த மனிதன் எப்பொழுது மண்டபத்திற்குள் வந்தான் என்பதை அறிவதில் முனைந்தது அபராஜிதன் சித்தம். மண்டபத்திலிருந்த மற்றவர் எண்ணங்கள் திகிலால் பீடிக்கப்பட்டிருந்ததால் எந்தவித யோசனையோ முணுமுணுப்போ கூட இல்லாமல் மண்டபத்தில் மௌனமே தாண்டவமாடியது. நீதிஸ்தலத்தில் இருந்த அத்தனைபேர் மனங்களும் பதிந்து நின்ற அந்த மனிதன் மட்டும் எதற்கும் அஞ்சாமலும் நின்ற இடத்திலிருந்து அசையாமலும் சிரிப்பை ஓரளவு அடக்கிக்கொண்டு எதிரேயிருந்த பாண்டிய சபை மீது கண்களைச் சுழல விட்டான்.

மண்டபத்தின் தெற்கு மூலையிலிருந்த தூணொன்றில் சாய்ந்து நின்ற அந்த மனிதன் நடுத்தரப் பருவத்தைத் தாண்டிச் சில வருஷங்களே ஆகியிருக்கும் என்பதற்கு அறிகுறியாக ஓரிரு திரைகள் முகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. ஆஜானுபாகுவான சரீரத்துடனும் விசாலமான நெற்றியுடன் நின்ற அவன் முகத்திலிருந்த போர் வடுக்கள் அவன் எத்தனையோ யுத்தரங்கங்களைப் பார்த்திருக்கிறான் என்பதை அறிவுறுத்தின. அவன் பார்வையில் ஒரு திடம் மட்டுமின்றி, யாரையும் ஊடுருவிப் பார்த்து அசைக்கக் கூடிய ஒருவிதக் கூர்மையும் இருந்தது. மேல் உதட்டில் அடர்த்தியாக வளர்ந்து இரு புறங்களிலும் வில்போல் மேல் நோக்கியிருந்த பயங்கர மீசையுடன் தலையிலிருந்து தொங்கிய மயிரிழைகள் சில சல்லாபம் செய்து கொண்டிருந்தன. இடையில் அகலமும் நீளமுமாகத் தொங்கிய பெரிய பட்டாக்கத்தி எல்லாவற்றையும் விடப் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தது. அவன் நின்ற தோரணையையும் பார்த்த பார்வையையும் கண்டவர்கள் அவனுக்கும் பயம் என்ற உணர்ச்சிக்கும் ஸ்னானப் பிராப்தி கூடக் கிடையாதென்பதைப் புரிந்து கொண்டார்கள். அவன் பார்வையில் பிறருக்கு அச்சம் விளைவிக்கும் அம்சம் கலந்திருந்தது. இந்தக் கதை நிகழ்ந்த காலத்தில் அவன் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நடுங்கிய பேர்கள் அனந்தம். தமிழ் நாட்டின் மாற்றூர்களுக்கெல்லாம் குலைநடுக்கம் கொடுத்து வந்த சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதி அண்ணன் பல்லவராயன்—ராஜதந்திரத்தில் இணையற்று விளங்கிய சோழநாட்டு

முதலமைச்சர் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பல்லவராயனின் இளையோனான அன்னன் பல்லவராயன்—அன்று அந்தப் பேரவையில் அப்படிப் பயங்கரமாகச் சிரித்தது யாருக்கு வியப்பாயிருந்தாலும் வீரபாண்டியனுக்கு மட்டும் வியப்பாயில்லை. வீரபாண்டியன் உலகத்தில் யாரிடமாவது பயந்தானென்றால் அது அன்னன் பல்லவராயனிடம்தான். இலங்காபுரனை விரட்டி, சோழ சாம்ராஜ்யத்தைப் பாண்டிய நாட்டின் மீது நிலை நாட்டுவேன் என்று பகிரங்கமாகப் பறையறிவித்தவன் தமிழ் நாட்டிலேயே அன்னன் பல்லவராயன் ஒருவன்தான். அப்பேர்ப்பட்ட அன்னன் பல்லவராயன் சோழ நாட்டிலிருந்து தூதுவனாக வந்திருக்கிறான் என்ற செய்தியைக் கேட்ட தினத்திலிருந்தே திகிலடைந்திருந்தான் வீரபாண்டியன். அந்தத் தூதுவன் மிக இக்கட்டான நிலையில் தன் நீதி மண்டபத்தில் முன்னறிவிப்பின்றி நுழைந்தது மாத்திரமல்லாமல் சிரித்து அவமானப்படுத்தியதையும் நினைத்த வீரபாண்டியன் உள்ளத்தில் முதலிலிருந்த அச்சத்துடன் ஓரளவு கோபமும் கலந்து கொண்டது.

அப்படி அச்சமும் கோபமும் கலந்து தொனித்த குரலில் வீரபாண்டியன் அன்னன் பல்லவராயனை நோக்கி, 'பல்லவராயரே! முன்னறிவிப்பின்றி நீதித்தலத்தில் நுழைவதும் அடக்கமின்றி அவமரியாதையாகச் சிரிப்பதும்தான் சோழ நாட்டவர் கற்ற தூது முறையா?'' என்று கேட்டான்.

தடங்கல் ஏதுமின்றிக் கணீரென்று எழுந்தது பல்லவராயனின் பதில். ''இடத்திற்குத் தகுந்த முறையைக் கையாளுவதுதான் தூதுவர் லட்சணம் மகாராஜா!''

''இடத்திற்குத் தகுந்த முறையா!'' ஆச்சரியத்துடன் வினவினான் வீரபாண்டியன்.

''தங்கள் நீதிமுறைக்குத் தகுந்த தூது முறை,'' என்ற பல்லவராயனின் பதிலில் ஓரளவு ஏளனமும் கலந்திருந்தது.

வீரபாண்டியன் கண்களில் கோபம் மெள்ள மெள்ள உதயமாகத் தொடங்கவே புருவங்களும் சற்று உயர எழும்பின. ''என் நீதி முறையில் என்ன இழுக்கைக் கண்டுவிட்டீர்?''

''நீர் செலுத்தும் நீதியில் நியாயமிருக்கிறதோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அசந்தர்ப்பமானது என்பது மட்டும் தெரியும்.''

''எப்படி அசந்தர்ப்பமானது?''

''சென்ற சில நாட்களில் தங்கள் தலைநகரில் இரண்டு முறை மக்களின் எழுச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த இரண்டு எழுச்சியையும் அடக்கியவர் தங்கள் சேனாதிபதி. அவரைக் கைது செய்ய மகாராஜா உத்தரவு போடுகிறீர்கள்...'' என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப்போன பல்லவராயன் வேண்டுமென்றே வாசகத்தை முடிக்காமல் நிறுத்தி மெல்லச் சிரித்தான்.

''உத்தரவு செய்தாலென்ன?'' கடுமையாக எழுந்தது மன்னன் கேள்வி.

''தங்களுக்குப் புரியாவிட்டாலும் தங்களைச் சூழ்ந்துள்ள எல்லோருக்கும் புரிந்திருக்கிறது., தங்களை இன்று தங்கள் மக்களிடமிருந்து காத்து நிற்பது தங்கள் சேனாதிபதியின் கரம். அந்தப் பாதுகாப்பையும் நீங்கள் உதறிவிட்டால்....''

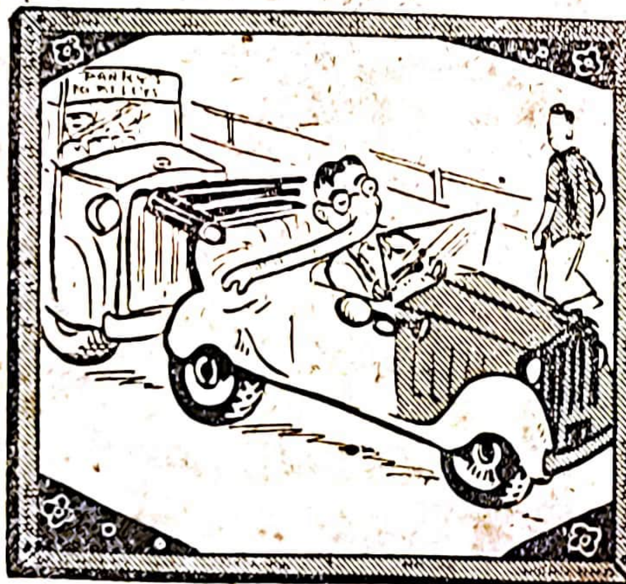
''உதறிவிட்டால்?''

''எங்கள் வேலை, சுலபம்.''

''என்ன உங்கள் வேலை?''

அன்னன் பல்லவராயன் சொன்ன பதில் அவையையும் திக்பிரமையில் ஆழ்த்தியது. மன்னனை ஏறெடுத்துப் பார்த்த பல்லவராயன்

துதிக்கை முளைத்தால்!—4

காரையும் ஓட்டலாம்!
கையையும் காட்டலாம்!

ரெக்ஸோனுவில் இப்போது ஓர் புதுமை உள்ளது!

நறுமணம்...

முன்னைவிட...

மிக அதிகம்!

இப்போது அபரிமிதமான
நறுமணம் கமழும் ரெக்ஸோனு
சோப் நீடித்த புத்துணர்ச்சியளிக்கும்!

RP. 143-50 TM ரெக்ஸோனு ப்ரொப்ரைடரி லிமிடெடுக்காக இந்தியாவில் தயாரித்தது

"பாண்டியநாட்டை வெற்றிகொள்ளும் வேலே" என்றான் அழுத்தம்திருத்தமாக.

அதுவரை கூடியவரை அமைதியைக் கையாண்ட வீரபாண்டியன் தன் சுயரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டான். பல்லவராயன் பதிலுக்குப் பின்பு மன்னன் ஏதாவது உளறிவிடப்போகிறானே என்று பயந்த இலங்காபுரன் எச்சரிக்கை ததும்பிய தன் விழிகளை வீரபாண்டியன்மீது நிலைக்கவிட்டான். நிதானத்தை அடியோடு இழந்துவிட்ட வீரபாண்டியன் எந்த எச்சரிக்கையாலும் பயனடையக்கூடிய நிலையைத் தாண்டிவிட்டதால் உக்கிரத்துடன் சோழநாட்டுத் தூதுவனை நோக்கி வார்த்தைகளைக் கொட்டினான்.

"பல்லவராயரே! உம்மைத் தவிர வேறு யாராவது இந்தப் பேச்சை இந்த சபாமண்டபத்தில் பேசியிருந்தால் பற்களை உடைக்க ஆணையிட்டிருப்பேன். நீர் தூதுவராதலால் தப்பினீர். இந்தப் பாண்டியநாட்டை வெற்றி கொள்ளுவதற்கு நீரல்ல, உமது அண்ணன் இருக்கின்றானே அந்தக் கிடூப் பல்லவராயனல்ல, உமது மன்னனிருக்கின்றானே ராஜாதிராஜன் அவனே வந்தாலும் முடியாது. இங்குள்ள படைபலத்தின் வன்மையைச் சமயம் வரும்போது உணர்த்துவோம்," என்று மண்டபமே அதிரும்படியாக இரைந்தான் வீரபாண்டியன்.

பதிலுக்குப் புன்முறுவல் செய்தான் பல்லவராயன். "சமயம் வரும்போது தாங்கள் சிம்மாசனத்திலிருந்தால் உணர்த்தலாம். ஆனால் மதுரை இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் தங்களை வெற்றிகொள்ளும் பாக்கியம் சோழ வீரர்களுக்குக் கிடைக்காது போலிருக்கிறதே," என்று பதிலும் சொன்னான்.

பல்லவராயன் போக்கை வீரபாண்டியன் உணரவில்லையே தவிர இலங்காபுரனும் அபராஜிதனும் நொடிப்பொழுதில் உணர்ந்துகொண்டார்கள். எப்படியாவது பாண்டிய மன்னனைச் சண்டைக்கு இழுத்து அவன் செய்யக்கூடிய

அநீதியைக் காரணமாக வைத்துப் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுக்கவே அண்ணன் பல்லவராயன் முயல்கிருன் என்பதையும், அதற்காகவே பாண்டியநாடு வந்திருக்கிருனென்பதையும் தூதாக வந்திருப்பது வெறும் புரட்டு என்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்ட அபராஜிதன் நிலைமையை ஓரளவு சீர்ப்படுத்த முயன்று இருவர் சம்பாஷணைக்கும் இடையே புகுந்து "பல்லவராயரே! பாண்டிய அவையில் நீர் பேசும் முறை சோழ மன்னர்கள் கௌரவத்துக்கு உகந்ததாகாது," என்ருன். நல்லவேளை, இந்தச் சமயத்தில் அபராஜிதன் கைகொடுக்க வந்தானே என்று இலங்காபுரன் சந்தோஷப்பட்ட சமயத்தில் கோப வெறியால் கவரப்பட்டிருந்த வீரபாண்டியன் சமாதானத்துக்கு இடமேயில்லாதிருக்கும்படியான மார்க்கத்தில் நுழைந்தான்.

துதிக்கை முளைத்தால்!—5

வராத சப்ளையரை வரவழைக்கலாம்!

"எங்கள் சம்பாஷணையில் நுழைய உனக்கு யார் அனுமதி கொடுத்தது?" என்று அபராஜிதனை அடக்கிவிட்டுப் பல்லவராயனை நோக்கி, "பல்லவராயரே! என்னை வெற்றி கொள்ளும் பாக்கியம் சோழ வீரர்களுக்குக் கிடைக்காதென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஏனென்ருல் பாண்டிய நாட்டு வீரரும் சிங்கள வீரர்களுமாகச் சேர்ந்து சோழ நாட்டைச் சிதைக்கச் சித்தமாயிருக்கிருர்கள். பேச்சில் வீரம் காட்டமாட்டார்கள் பாண்டிய நாட்டவர். காலம் வரும்போது போர் அரங்கில் வேல்களாலும் வாட்களாலும் பேசிக்கொள்வோம். அது கிடக்கட்டும். இப்போது எதற்காகப் பாண்டிய நாடு வந்தீர்? சொல்லும்" என்ருன்.

"சோழ மன்னர் ஆணையை நிறைவேற்ற," என்ருன் பல்லவராயன்.

"என்ன ஆணை?"

"பாண்டிய மன்னனே கேள்! சிங்களத்துடன் நீ கொண்டிருக்கும் உறவு தமிழ் நாட்டின் நன்மைக்கும் கௌரவத்துக்கும் பாதகமானது என்று சோழ மன்னர் கருதுகின்ருர். இந்த சிம்மாசனத்தில் நீண்ட நாட்கள் உட்காரத் தங்களுக்கு ஆசையிருக்கும் பட்சத்தில் இலங்காபுரனையும் தமிழ் மக்களைக் காலடியில் வைத்துத் துவைத்துக் கொண்டிருக்கும் சிங்களப் படைகளையும் மீண்டும் சிங்களம் அனுப்பிவிட வேண்டும். இன்னும் ஒரே ஒரு நிபந்தனை."

"என்ன அது?"

"இலங்காபுரன் படைக்குப் பதில் சோழ நாட்டுப் படையின் ஒரு பகுதி உமது தலைநகரைக் காத்து நிற்கும்."

இந்த பதிலைக் கேட்டதும், "என்ன சொன்னீர் பல்லவராயரே! உமது மன்னனுக்கு மதி கெட்டுவிட்டதா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே மிதமிஞ்சிய சினத்துடன் ஆசனத்திலிருந்து சரேலென எழுந்தான் வீரபாண்டியன்.

அவன் ஆத்திரத்தை இன்னும் அதிகமாகக் கிளறிவிட இஷ்டப்பட்ட பல்லவராயன், "மன்னவா! இதில் ஆத்திரத்துக்கு என்ன இருக்கிறது? இப்பொழுது உங்கள் நாட்டிலிருப்பது சிங்கள ஆதிக்கம். அதற்குப் பதிலாகச் சோழர் ஆதிக்கம் கிடைக்கும். வேறு நாட்டவர் ஆதிக்கத்துக்கு, உள்நாட்டு மன்னர்—அதுவும் தூய தமிழர்—ஆதிக்கம் கிடைப்பது பெரும் பாக்கியமல்லவா?" என்ருன்.

ஆசனத்தருகேயிருந்த படிகளில் இரண்டைத் தாண்டிக் கீழே காலை வைத்தான் வீரபாண்டியன். ஏதோ விபரீதம் நேரிடப் போகிறதென்ற அச்சத்தால் இலங்காபுரன் தானிருந்த இடத்தைவிட்டு இரண்டே எட்டில் மன்னனெதிரே வந்து, "மகாராஜா!

JASMINE

ஆத்திரம் வேண்டாம். தூதுவனை எதுவும் செய்யாதீர்கள்,'' என்று கெஞ்சினான் காதுக்கருகில். ஆனால் இலங்காபுரன் வார்த்தைகள் பல்லவ ராயன் காதிலும் விழுந்திருக்கவேண் டும். ஆகவே பல்லவராயன் புன்முறு வலுடனேயே பேசத் தொடங்கி இலங் காபுரனை நோக்கி, "தண்டநாயகரே! மன்னனை எச்சரிக்கவேண்டாம். அவர் என்னை எதை வேண்டுமானாலும் செய் யட்டும். வேறு நாட்டு வீரர்களைக் கொண்டு குடிகளின் தலைகளை வெட்டிப் போட்டு அவர்கள் குருதியில் வாகன சக்கரங்கள் உருண்டோட மதுரையின் தெருக்களில் மக்கள் ரத்தச் சுவட்டை போட்டிருக்கும் பாண்டிய மன்னன் தூதுவனைக் கொன்றுவென்றால் அது வும் தற்சமயம் பாண்டியநாடு அடைந் திருக்கும் பண்பையே குறிக்கும். எங் கள் நாட்டுக் கதை வேறு," என்றான்.

"என்ன உங்கள் நாட்டுக் கதை?" என்று உக்கிரத்துடன் கூவினான் வீர பாண்டியன்.

"மன்னன் ஆட்சிக்காக மக்கள் தலை உருண்டது சோழ நாட்டுக் கதையல்ல மகாராஜா! மனு நீதிக்காக, தேரடியில் மன்னன் மகன் தலை உருண்டதுதான் எங்கள் நாட்டுக் கதை,'' என்று இகழ்ச்சியுடன் கூறிய பல்லவராயன், "மகாராஜா! உங்கள் மனம் இப் பொழுது ஆத்திரத்தில் கட்டுண்டிருப்ப தால் எதையும் செய்யத் துணிய லாம். ஆனால் துணிவதெல்லாவற்றை யும் செய்ய உங்களால் முடியாது. என் னைக் கைதுசெய்ய நீங்கள் துணிய லாம். ஆனால் அதுவும் முடியாது. சந்தேகமிருந்தால் இதோ பாருங்கள்,'' என்று கையைத் தட்டினான். அடுத்த வினாடி பாண்டிய நீதி மண்டபப் பெருங் கதவுகள் பேரிரைச்சலுடன் திறந்தன. ஏராளமான சோழ வீரர்கள் எந்த நிலையையும் சமாளிக்கச் சித்த மாய் உருவிய வாட்களுடன் வாயிலை அடைத்து நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். "பார்த்தீர்களா மகாராஜா! நீதி தவ றும் தலத்துக்கு வரும் அண்ணன் பல்லவராயன் பைத்தியக்காரத்தன மாக வரமாட்டான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். முன்னறிவுப்புடன் உங்களைப் பேட்டி கண்டிருந்தால்

னீங்கள் தூதனென்றும் பாராமல் என்னைக் கொலை செய்ய ஆட்களை ஏவியிருக்கலாம். ஆகையால்தான் யாருமறியாமல் உங்கள் கூட்டத்துடனேயே உள்ளே வந்தேன். வெளியிலும் காவல் வைத்தேன். இப்பொழுது சொல்லுங்கள். சோழ மன்னருக்குத் தாங்கள் அளிக்கும் பதில் என்ன?'' என்று வினவினன்.

வீரபாண்டியன் உடனே பதிலேதும் சொல்லவில்லை. கோபத்தால் நடுக்கம் கொடுக்கச் சற்று நேரம் நின்ற இடத்திலேயே நின்றான். பிறகு மரியாதையைக் காற்றில் பறக்கவிட்டு, "டேய் பல்லவராயா! சோழநாடு என்னிடம் வாலை ஆட்டினால் அதன் வாலைத் துண்டித்து விடுவேனென்று சொல். அவன் உள்நாட்டில் படை திரட்டினால் நான் சிங்களத்திலிருந்து இன்னும் அதிகப் படைகளைக் கொண்டு வர முடியுமென்று சொல். சோழ மன்னன் அரசு சுதந்திர அரசாக நிலைக்க வேண்டுமானால் பாண்டிய நாட்டுக்கு உடனே பணிய வேண்டுமென்று சொல். பலம் மிக்க பாண்டிய நாட்டுடன் நல்லுறவு வேண்டுமென்றால் உன்னைப் போன்ற வெறியர்களை அமைச்சர்களாகவும் சேனாதிபதியாகவும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்று சொல். சிங்களத்துத் தண்டநாயகரை என் நாட்டைவிட்டு அனுப்பு முன்பு என் உயிரை விட்டு விடுவேன் என்று சொல்...'' என்று விடு விடு என்று பேசிக்கொண்டு போன வீரபாண்டியனை இடைமறித்த பல்லவராயன், "தங்கள் உயிரைத் தங்களிஷ்டப்படி எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம், ஆனால் நாட்டை?'' என்று வினவினன்.

"அதையும் என்னிஷ்டப்படி செய்து கொள்வேன்.''

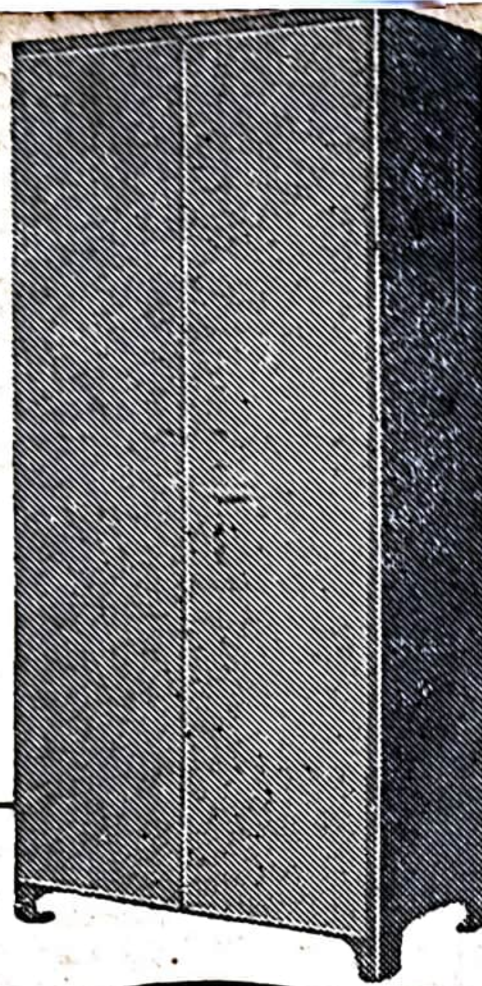
"அப்படியானால்?''

"உன் மன்னன் நிபந்தனைகள் எதையுமே ஏற்க முடியாது.''

"அப்படியானால் போர்தான் மகாராஜா.''

"சித்தமாயிருக்கிறேன்.'' அழுத்தம் திருத்தமாகப் பதில் கூறினன் வீரபாண்டியன்.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

26. மாயவலை

முன் கோபத்தாலும் பதட்டத்தாலும், மந்த புத்தியுள்ளவர்களுக்கு இயற்கையான அசட்டுத் தைரியத்தாலும், போருக்குச் சித்தமாயிருப்பதாக வீரபாண்டியன் பதிலிறுத்த மாத்திரத்தில் தான் வந்த காரியம் முடிந்ததென்ற காரணத்தால் இதழ்களில் தவழ்ந்த புன் சிரிப்புடன், "தங்கள் சித்தம் மன்னவா. மீண்டும் நாம் போர் அரங்கில் சந்திப்போம்," என்று கூறி விட்டுச் சுற்று முற்றுமிருந்தோரை இகழ்ச்சியாகப் பார்த்துவிட்டு மரியாதைக்காக அரியணையை நோக்கித் தலை தாழ்த்திவிட்டு கம்பீரமாக வெளியே நடந்து சென்றான் பல்லவராயன். அவனுடன் பாண்டிய நாட்டு அமைதியும் வெளியே நடந்து விட்டதென்பதை அறிந்து கொண்ட அபராஜிதன் ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டான்.

பல்லவராயன் வெளியேறிய பின்பு சபை முழுதும் புயலுக்குப்பின் அடையும் அமைதியைப் பெற்றிருந்தது. வீரபாண்டியன் சீற்றம் அடுத்தபடி யார் மீது பாயப்போகிறதோ என்று சபையிலிருந்த அனைவரும் எதிர்பார்த்து நின்றனர். அண்ணன் பல்லவராயன் போன திசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன், சிங்கள வீரர்களை விட்டுப் பல்லவராயனையும் அவன் நூறு வீரர்களையும் நிர்மூலம் செய்து விட்டாலென்ன என்று ஒருகணம் நினைத்தான். அதனால் உண்டாகக்கூடிய ஆபத்து உடனே மனத்தில் எழுந்து நின்றது. அப்படி ஏதாவது செய்யும் பட்சத்தில் மக்களிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்ற யாராலும் முடியாது என்பதை நினைத்துத் தன்னைச் சிறிது அடக்கிக்கொண்ட வீரபாண்டியன், அபராஜிதன்மீது கண்களைத் திருப்பினான். பிறகு தன் வீரர்களை நோக்கி "ஏன் இவனை இன்னும் கைது செய்யவில்லை?" என்று கர்ஜித்தான்.

அதுவரை நிகழ்ந்த சம்பவங்களால் மெய்ம்மறந்திருந்த வீரர்கள் அரசன் உத்தரவை நிறைவேற்ற அபராஜிதனைக் கைது செய்ய அவன்மீது கையை வைக்கப்போன தருணத்தில், "சற்றுப் பொறுங்கள் மகாராஜா" என்று எழுந்தது இலங்காபுரனின் குரல்.

இலங்காபுரன் தனக்காகப் பரிந்து பேச முன்வந்ததைப் பார்த்த அபராஜிதன் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. வீரபாண்டியனும் ஆச்சரியத்துடன் இலங்காபுரனை நோக்கி, "எதற்காகப் பொறுக்க வேண்டும் மாமா?" என்று வினவினான்.

அத்தனை பேருக்கெதிரில் மன்னன்

தன்னை மாமா என்று அழைத்ததை இலங்காபுரன் ரசிக்காவிட்டாலும் மெள்ளத் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு, "மகாராஜா! இன்னும் அபராஜிதன் விசாரிக்கப்படவில்லை. அவன் செய்த குற்றம் என்ன என்பதும் தெரியவில்லை," என்று கூறினன்.

வீரபாண்டியன் இதழ்களில் இகழ்ச்சியும் கோபமும் கலந்து தாண்டவமாடின. "அவன் குற்றம் எனக்குத் தெரியும்," என்றன் மன்னன்.

"தங்களுக்குத் தெரிந்தால் போதாது மன்னவா! பாண்டிய நாட்டில் நீதி ஸ்தலமிருக்கிறது. நீதி வல்லுனர்கள் இருக்கிருர்கள். அதற்காக மண்டபமும் இருக்கிறது" என்றன் அபராஜிதன் அச்சம் எள்ளளவும் கலக்காத குரலில்.

"அந்த மண்டபத்தில்தான் நாமிருக்கிறேம். நீதியில் வல்லவரும் இதோ இருக்கிருர்கள். உன்குற்றம் மற்றவருக்கும் தெரிய வேண்டுமானல் இதோ சொல்கிறேன் கேள். நீலமலையில் சதி நடந்ததே தெரியுமா உனக்கு?"

"நன்முகத் தெரியும், அதைப்பற்றி நானே தங்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன்."

"அந்தச் சதிகாரர்களில் நீயும் ஒருவன்."

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட அபராஜிதன் முகத்தில் மட்டுமின்றி இலங்காபுரன் முகத்திலும் சற்றுச் சந்தேகச் சாயை படர்ந்தது. "யார் சொன்னது தங்களுக்கு?" என்று வினவினன் அபராஜிதன்,

"யார் சொன்னலென்ன? சதி நடந்தது உண்மை. அதில் நீயும் ஒருவன் என்பதும் உண்மை. அங்கிருந்து தப்பும்போது நீ சிங்கள வீரர்களால் தாக்கப்பட்டுக் காயமடைந்ததும் உண்மை," என்றன் வீரபாண்டியன். இந்தத் தகவல்கள் மன்னனுக்கு எப்படிக் கிடைத்ததென்பதை அறியாவிட்டாலும் ஓரளவு மன்னன் விஷயத்தை அறிந்திருக்கிருனென்ற காரணத்தால் அபராஜிதன் திட்டமாகவே பேசலானன்: "மன்னவா! சதி நடந்தது உண்மை. நான் அங்கே போனதும் உண்மை. ஆனல் சதியில் கலக்க நான் செல்லவில்லை. சதியைக் குலைக்கச் சென்றேன்."

"அதற்கு ருசு?"

"ருசு நான் அளிக்க வேண்டுமா?"

"அளிக்காமல் நீ சொல்வது 'உண்மை என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"மதுரையின் தெருக்களில் தெரியவில்லையா உங்களுக்கு? ஆட்டம் கொடுத்திருக்கும் இச்சிம்மாசனத்தை நான் அடைய விரும்பினல் சதி செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை மகாராஜா. மதுரையின் வீதிகளில் சென்று மக்களை அழைத்தாலே போதும். மறு விநாடி மன்னனகிவிடுவேன். இது உண்மை என்பது உங்கள் மாமாவுக்கும் தெரியும். ஏன், சற்றுமுன் உங்களுக்கே தெரிந்திருக்க வேண்டும். மக்கள் குரலிலிருந்து தெரிந்திருக்க வேண்டும். இந்தச் சிம்மாசனத்தை அடைய நான் ஆசைப்பட்டால் மக்கள் எழுச்சியை இருமுறை அடக்குவானேன்? இவையெல்லாம் ருசு அல்லவா?" என்று உணர்ச்சி ததும்பும் குரலில் கணீரெனப் பேசினன் பாண்டிய சேனதிபதி.

ஆனல் களங்கப்பட்ட வீரபாண்டியன் உள்ளம் உள்ளதை உணர இஷ்டப்படவில்லை. "அபராஜிதா! நீ சொல்வது உண்மையே என்று வைத்துக்கொண்டாலும் உன்னை உயிருடன் விடுவது பிசகு. ஓர் உறையில் எப்படி இரண்டு வாட்கள் இருக்க முடியாதோ அப்படியே ஒரு நாட்டில் அரசாளத் தகுந்த இரு உறவினர் இருக்க முடியாது. அப்படி இருந்தால் நாடு இரண்டு படும். ஆகவே பாண்டிய நாட்டின் நன்மையை உத்தேசித்தும் உன்னை ஒழிப்பதுதான் முறை என்று கூறிவிட்டு, "டேய்! இவனை வெளியே கொண்டுபோய் வைத்திருங்கள். நீதி வல்லுனரைக் கலந்துகொண்டு என் முடிவைச் சொல்லுகிறேன்," என்று வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டான் வீரபாண்டியன். இரு வீரர்கள் பக்கங்களில் ஈட்டி தாங்கிவர அலட்சியமான பார்வையுடன் வெளியே சென்றன் அபராஜிதன்.

நீதி எப்படிப் போகுமென்பது நீதி வல்லுனருக்கு மட்டுமின்றி மண்டபத்திலிருந்த மற்ற வீரர்களுக்கும் புரிந்து தானிருந்தது. மண்டபத்தின் கதவுகள் சாத்தப்பட்டவுடன் வீரபாண்டியன் மீண்டும் அரியணையில் அமர்ந்து, "மாமா! நீதி வல்லுனரும் நான் சொன்னதைத்தானே சொல்லமுடியும்?" என்று இலங்காபுரனை நோக்கி வினவினன்.

இலங்காபுரன் சிறிது நேரம் ஆழ்ந்த யோசனையிலிறங்கிவிட்டுப்

பிறகு சொன்னுன்: "மன்னவா. இவ ஜேக்கொல்வதில் ஆபத்திருக்கிறது.''

"என்ன ஆபத்து?''

"மக்கள் மீண்டும் கொதித்து எழுந் தால் அவர்களை சமாளிக்க நமது சைனி யத்தால் முடியாது.''

"ஏன் முடியாது?''

"தங்கள் சைனியமும் மக்களுடன் சேர்ந்து விடும். மீதியிருக்கும் சொற்ப சிங்களப் படை யினர் இரவில் எந்த நேரத்திலும் வெட்டப் படுவார்கள்.''

வீரபாண்டியனும் நீண்ட நேரம் யோசித்தான். பிறகு கேட்டான், "வேறு என்ன செய்யலாம் மாமா?'' என்று.

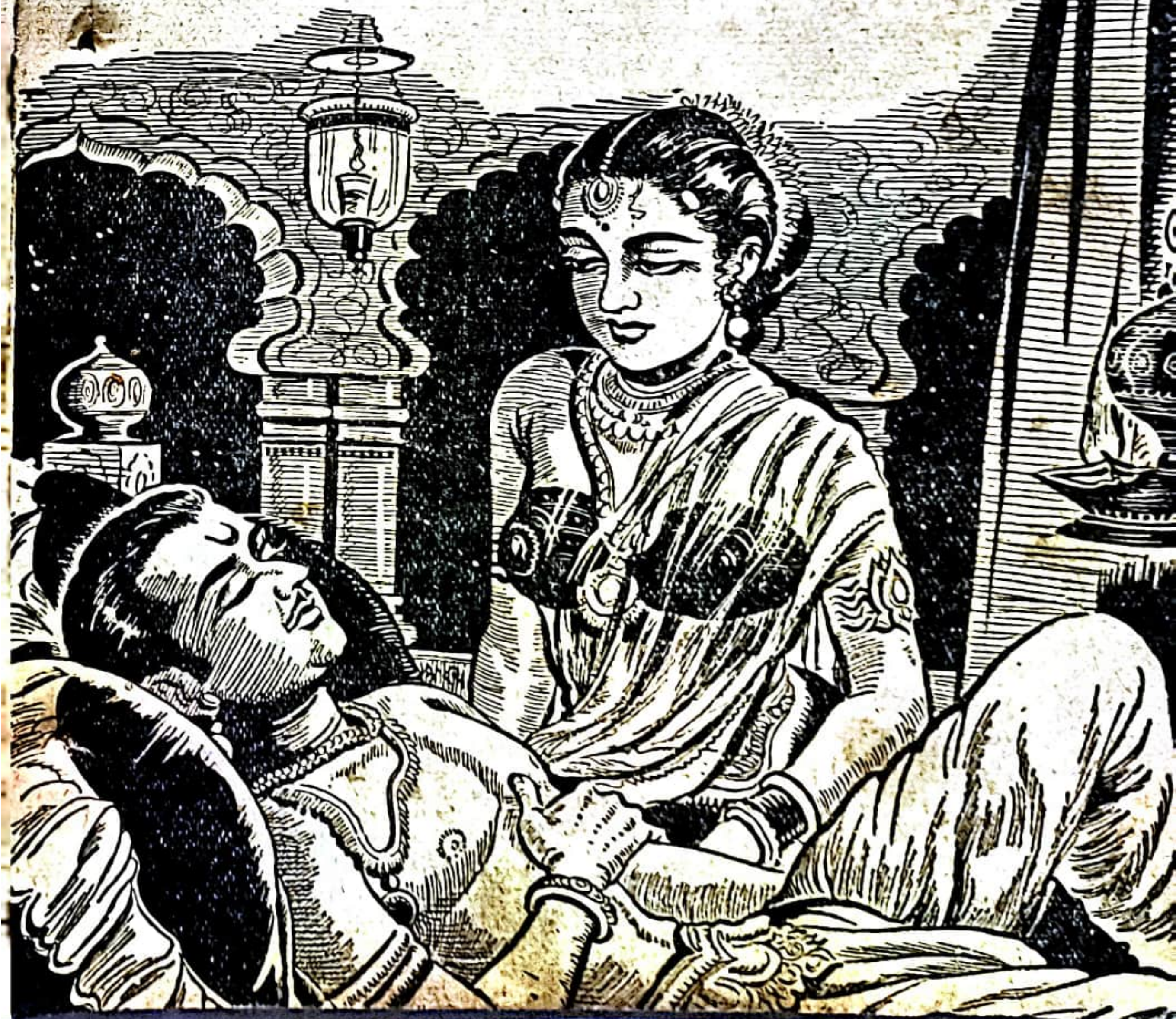
"ஆபத்தை அருகில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது.''

"அப்படியென்ருல்?''

"தூர அனுப்பிவிடவேண்டும்!''

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே.''

"நாடு கடத்திவிடுங்கள். பாண்டிய எல்லைக்குள் மீண்டும் காலை வைத்தால் ஒழித்துவிடுவதாக உத்தரவிடுங்கள். அவன்

மக்கள் கண்களிலிருந்து நீண்ட காலம் மறைந்துவிட்டால் மக்கள் அவனை மறந்துவிடுவார்கள். மக்களுக்கு மறதி அதிகம் மன்னவா!''

இலங்காபுரன் யோசனையை ஏற்க முதலில் வீரபாண்டியன் இஷ்டப்படா விட்டாலும் இறுதியில் ஒப்புக்கொண்டான். அந்த உத்தரவை நிறைவேற்றச் சென்ற இலங்காபுரன் வெளியே நின்ற அபராஜிதனை அணுகி, "அபராஜிதா! உன் உயிர் தப்பியது. நீ இன்றிரவே மதுரையை விட்டுப் புறப்பட வேண்டும். இரண்டு நாட்களுக்குள் பாண்டிய எல்லையைத் தாண்டியாக வேண்டும்'' என்றான்.

"என்ன! நாடு கடத்தும் உத்திரவா!"

"ஆம்."

அபராஜிதன் பதிலேதும் சொல்லாமல் மிகுந்த துக்கத்துடன் தனது மாளிகையை நோக்கி நடந்தான். அரண்மனை வாசலில் குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் வரவுக்காகக் காத்திருந்த பையனைக் கூடக் கவனிக்காமல் நடந்தே சென்றான். பாண்டிய நாட்டை விட்டுப் போகவேண்டுமே என்ற துக்கம் நெஞ்சை அழுத்தத் தன் மாளிகையை அடைந்த அபராஜிதன் நேராகத் தன் படுக்கையறைக்குச் சென்று வாளைக் கழற்றி ஒரு பக்கமாக எறிந்துவிட்டு மஞ்சத்தில் தொப்பென விழுந்து வெகு நேரம் ஏதோ யோசித்த வண்ணம் படுத்திருந்தான். இரவு ஏறத் தொடங்கியது. இருளும் நன்றாகச் சூழ்ந்து விட்டது. கண்ணை மூடி மஞ்சத்தில் படுத்துக் கொண்ட அபராஜிதன் மனத்தில் என்னென்ன எண்ணங்களோ அலை மோதின, உள்ளே எழுந்து கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளின் காரணமாகப் பெருமூச்சொன்றை உள்ளே இழுத்தான். திடீரென எழும்பிய ஜாதிமல்லிகையின் வாசனை அவனைக் கம்மென்று சூழ்ந்து கொண்டது. இதேது இத்தனை வாசனை என்று கண்களைத் திறந்தான் அபராஜிதன். அவன் படுக்கையில் அவனை மிக நெருங்கி அப்சரஸ் போல் அபாரமான எழிலுடன் உட்கார்ந்திருந்தாள் சிங்களத்துப் பைங்கிளி.

மனேநிலை அத்தனை கலவரப்பட்ட அந்தச் சமயத்தில்கூட, மாதவியின் மனேகர எழிலைக் கண்டு மயங்காம லிருக்க அபராஜிதனல் முடியவில்லை. அமைதியை நாடியதன் காரணமாக அறைவிளக்குகளை ஏற்றுமலே படுத்தி ருந்ததால் அறையில் நிலவிய இருட்டு அவன் நிதானத்தைக் குலைப்பதற்குக் காரணமாயிருந்தது. மாதவி மஞ்சத் தின் ஓரத்தில் உட்காராமல் அவனை நன்ருக நெருங்கி தன் இடையுடன் அவன் இடுப்பு லேசாக உரையும்படி உட்கார்ந்திருந்தாள். தோளுக்காக வளைந்து எடுப்பான அவள் மார்பின் மேல் சற்றுத் தவழ்ந்து தொங்கிய நீண்ட அவள் பின்னல்கூட அபரா ஜிதன் பக்கவாட்டில் பட்டு அவள் அசையும்போதெல்லாம் அவன் உடலைத் தொட்டு ஏதோ ரகசியத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. உடலை அரைகுறையாகச் சுற்றிப் பாதி இடங் களில் பட்டும் பாதி இடங்களில் நெகிழ்ந் தும் கிடந்த அவள் சேலை முந்தானைப் பாகம் மஞ்சத்தில் கிடந்த அவன் வலது கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தது. அறை யில் விளக்குகள் இல்லாவிட்டாலும் தாழ்வாரத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கு ஒன்றின் வெளிச்சம் பாதி திறந்திருந்த ஒரு சாளரத்தின் வழி யாகப் பட்டையாக அவள்மீது பாய்ந்து அவள் உடலின் இடது பாகத்துக்கு மட்டும் ஒளி பாய்ச்சி யிருந்ததால், பாதி இருளும் பாதி ஒளியுமாய், பாதி தேவாம்சமும் பாதி அசுர அம்சமும் கலந்து, பிரளயகாலப் பதுமைபோல் காட்சியளித்தாள் மாதவி. அவள் மேல் விழுந்திருந்த அந்த அரை வெளிச்சம்கூட ஒரே நிலையில் இல்லா மல், தாழ்வாரத்துக்குள் தலை நீட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு வேப்பங்கிளையின் அசைவால் அவ்வப்பொழுது மறைந்து மறைந்து பிரகாசித்ததால் மாதவியின் உடல் வனப்பு அபராஜிதன் கண்ணுக்குத் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து அவன் சித்தத்தைப் பெரி தும் கலக்கி கொண்டிருந்தன. அவள் பார்வையிலிருந்த மயக்கத்தை அவள் செவ்விய பெருத்த இதழ்கள் உதிர்த்

தக் கொண்டிருந்த உன்மத்தச் சிரிப்பு ஒன்று அதிகப்படுத்தியது. இத்தனைக்கும் தூபம் போடுவது போலிருந்தது ஜாதி மல்லிகையின் வாசனை.

மல்லிகைக்குத்தான் இத்தனை வாசனையா அல்லது மாதவி வைத்திருப்பதால் அதற்கு இத்தனை வாசனை ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று ஆராய்ந்தான் அபராஜிதன். திறந்த கண்களை அவன் முகத்திலிருந்து வாங்காமலே. கண்களும் நீண்ட நேரம் நிலைத்து நிற்கவில்லை. அவன் உள்ளத்தைப் போலவே அவை சலனமடைந்து அவள் உடலெங்கும் பாய்ந்து அவளை ஆராயத் தொடங்கின. மேன்மேலும் அவளது எழிலின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும். அலசின. பூவின் மதுவைச் சாப்பிடு முன்பாக, பூவைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும் வண்டுகளைப்போல அவன் இரு கருவிழிகளும் தன் முகத்தையும் உடலையும் வலம் வந்ததைக் கண்ட மாதவி வழக்கம்போல் களுக்கென்று மெல்லச் சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்புக்கூட அவன் சிந்தனை அலைகளைக் கலைக்க முடியவில்லை. அவன் மனம் பூராவும் மதுரையையும் பாண்டி நாட்டையும் காற்றில் பறக்கவிட்டு அந்த மோகனாங்கியின் வசீகர எழிலிலேயே சிக்கிக் கிடந்தது. வாளைப் பிடிப்பதிலோ, மனிதர்களைக் கொல்வதிலோ சிறிதும் கூச்சம் காட்டாத அவன் கை, அவள் சேலை முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்தச் செய்கையில் கூட ஓரளவு கூச்சத்தை அடைந்து நின்றது. பின்பு அந்தக் கையே மெள்ளத் துணிவுடன் எழுந்து அவள் முகத்துக்கருகில் முத்துச் சரத்தோடு தொங்கிக் கொண்டிருந்த சட்டியைச் சரிப்படுத்திவிட்டது.

மாதவி இன்னும் சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்து தன் கைகளிலொன்றை அவன் உடலுக்கு அப்புறத்தில் வைத்துக் கொண்டாள். இப்படி அவள் இரு கரங்களுக்கிடையே கிடந்த அபராஜிதன் ஒரு முறை தன்னை உதறிக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றான். அப்படி முயன்றதன் காரணமாக அவள் உடலுடன் தன் உடல் உராயும் ஸ்திதிக்கு வந்துவிடவே மீண்டும் மஞ்சத்தில் விழுந்து, "மாதவி! வேண்டாம் மாதவி!" என்றான்.

"எது வேண்டாம்?" என்று சொல்லிக் கொண்டே மாதவி அவன் மார்புக்காகத் தாழ்ந்து தன் இரு கைகளையும் இரு புஷ்ப மாலைகள் போல் அவன் கழுத்தைச் சுற்றவிட்டாள். அவள் பூங்கரங்களும் பூவுடலும் மார்பில் துவண்டதால், மாயவலைக்குள் பூர்ணமாகச் சிக்கி நெறியை அறவே கைவிடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டான் அபராஜிதன். அவனை மீளா நரகத்திற்கு இழுக்க இச்சை கொண்ட, மாதவி அவன் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தைப் பதிய வைத்துக்கொண்டு காதுக்கருகில் தன் இதழ்களைத் திருப்பி அந்தரங்க எண்ணங்கள் ஒலியிலேயே அலைபாய, "அபராஜிதா!" என்று மிக மெதுவாக அழைத்தாள்.

(தொடரும்)

அங்கும் இங்கும்

இந்தியாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து வரும் பிரிட்டிஷ் தேசிய மாணவர் சங்கத்தின் தலைவர், இந்தியக் கல்லூரி மாணவர்களுக்கும் பிரிட்டிஷ் கல்லூரி மாணவர்களுக்குமிடையே மூன்று ருசிகரமான வித்தியாசங்கள் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

1. பிரிட்டிஷ் மாணவனைக் காட்டிலும் இந்திய மாணவன் வயதில் இளையவன்.

2. கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் சொல்லித் தருவதைத்தான் இந்திய மாணவர்கள் கற்கிறார்கள். பிரிட்டனிலோ, பேராசிரியர்கள் சொல்லித் தருவதைக் காட்டிலும் கல்லூரியிலுள்ள வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மாணவர்களாகவே கற்றுக் கொள்வது அதிகம்.

3. இந்திய மாணவர்கள் அரசியலில் மிகுதியாகப் பங்கு கொள்கிறார்கள். ஆனால் பிரிட்டிஷ் மாணவர்களோ, அரசியல் அறிவு படைத்தவர்களாயிருந்தாலும் நேரடியாக அரசியலில் ஈடுபடுவதில்லை.

27. உன்னையே மன்னனாக்குவேன்!

உணர்ச்சி, நெறி, அறிவு, இம்மூன்றையும் விளக்கின் சுடர். திரி, எண்ணெய் ஆகிய மூன்றுக்கும் ஒப்பிடலாம். எண்ணெய் போதிய அளவு இருக்கும் வரையில்தான் சுடர் விளக்கின் முகப்பிலேயே அடங்கி நின்று தன் பணியை ஒழுங்காகச் செய்கிறது. உணர்ச்சிகளின் தன்மையும் இப்படித்தான். அறிவாகிற எண்ணெய் நெறியாகிற திரியின் ஊடே பாய்ந்து நிற்கும் வரையில்தான் உணர்ச்சியாகிய சுடரும் கட்டுக்கடங்கி நிற்கிறது. மனித எண்ண விளக்கில் அறிவு மட்டும் வற்றிவிட்டால் உணர்ச்சிச் சுடர் பெரிதாகக் கிளம்பி கட்டு மீறிப் பின்நோக்கிப் பாய்ந்து படர்ந்து எரிந்து நெறியென்னும் திரியைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்கிவிடுகிறது. ஆகவே எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் நெறியுள்ளவர்கள் அறிவுப் பக்கமாகத் திரும்பி அதை அடியோடு வற்றவிடாமல் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். உணர்ச்சிகளுக்கு இடங்கொடுப்பவன் அறிவை அடியோடு வற்றவிட்டு நெறியையும் உணர்ச்சிகளுக்குப் பலி கொடுத்துவிடுகிறான். இந்தக் காரணத்தினால்தான் பழைய கிரந்தங்களில் நெறியுள்ளவர்களைத் தூங்கா விளக்குக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மேலிருந்து சதா சர்வகாலம் எண்ணெய் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும் தூங்கா விளக்கைப்போலவே நெறியுள்ளவர்களும் எப்பேர்ப்பட்ட இக்கட்டான சமயத்திலும் அறிவைப் பயன்படுத்தி நெறியைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிறார்கள். இது பெரிய விசித்திரந்தான். ஆனால் அத்தகைய விசித்திரம் மனித சரித்திரத்தில் எண்ணற்ற முறைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

அத்தகையதொரு விசித்திரத்தாலும் சமயத்தில் கை கொடுத்த அறிவின் பலத்தாலும்தான் அன்று அபராஜிதனும் தப்பினான்.

எல்லையற்ற மயக்கம்தரும் மாதவி பேரெழில் பெரும் மாயப் போர்வையாக எழுந்து அவன் அறிவைக் கவர்ந்துகொண்டதாலும், கிள்ளையினும் இனிய சொற்கள் அவன் காதுக்கு வெகு அருகில் ஒலித்ததாலும், புஷ்பத்திலும் மெல்லிய இரு இதழ்கள் அவன் கன்னத்தில் புதைந்து கிடந்ததாலும், அவள் கரங்களிரண்டும் இரண்டு சர்ப்பங்கள்போல் வழவழப்புடன் அவன் உடலைத் தழுவி நின்றதாலும், அபராஜிதனுடைய உணர்ச்சிகள் பெரிதாகச் சுடர்விட்டு அவன் உடலைப் பலவிதமாகச் சித்திரவதை செய்துகொண்டிருந்தன. அந்த மாயக்கன்னியின் சாகசத்தாலும் அவளது அங்கவிசேஷங்களின் இணையற்ற சக்தியினாலும் அபராஜிதனின் அறிவு சுக்கல் சுக்கலாகத் தெறித்துவிடும் நிலைக்கு வந்ததன்றி, மௌனமான, நிசப்தமான அந்தச் சூழ்நிலையில் அவன் உணர்ச்சிகளும் பெரிரைச்சலாக உள்ளத்தே கிளம்பி சொர்க்கமா நரகமா என்று சொல்லமுடியாத ஒரு சொப்பன உலகத்துக்கு அவனை வெகு வேகமாக இழுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தன.

காமுகனையும் ஞானியையும் பெரியோர்கள் ஒன்றாகத்தான் கருதுகிறார்கள், இருவரும் தன்னிலை மறந்தவர்கள் என்ற காரணத்தால். அப்படித் தன்னிலை மறந்து நின்ற காரணத்தால் மாதவி அழைத்த அழைப்புக்கு அபராஜிதன் 'பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அவன் புத்தி ஒரு நிலையில் இல்லாமல் எங்கெங்கோ சென்றுகொண்டிருந்தது. கொந்தளிக்கும் கடலில் அகப்படும் சில மரக்கலங்களுக்கு அதிர்ஷ்ட

வசமாகத் தரை தட்டுப்படுவதுபோல் கொந்தளித்து நின்ற அவன் உணர்ச்சியில் மெள்ள மெள்ள உதய மாகத் தொடாங்கியது கார்குழலியின் எழிலுருவம். அந்த உருவம்.எழுந்ததும் அபராஜிதன் உணர்ச்சிகள் வேறு புறமாக இழுக்கப்படவே மார்மேல் துவண்டு கிடந்த மாதவியை விட்டு அவன் மனம் கன்னி மாடத்தின் காட்டிலும் கட்டிடத்தி லும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்காகத் தாவத் தொடங்கியது.

உடல் வளைந்து தலைதாழ்த்தி தன் முகத்துக்கு எத்தனை அருகில் வந்து கார்குழலி தன் காயத்தைப்பரிசோதித் தாள் என்பதை அபராஜிதன் நினைத் துப் பார்த்தான். மஞ்சள் தீட்டி தன் கண்களுக்கு எதிரே நின்ற் கழுத்து சற்றுக் கிழே துலங்கிய வனப்புப்

பிரதேசம் இத்தனையிலும் எத்தனை கவர்ச்சி இருந்தது என்ற எண்ணங்கள் அவன் சித்தத்தே எழுந்தன. தான் விழித்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அன்பு பாய்ந்து நின்ற அவள் அம்புஜ விழிகள் தன் விழிகளை எத்தனை காந்த சக்தியுடன் கவர்ந்து நின்றன என்பதையும் அபராஜிதன் எண்ணிப் பார்த்தான். கருணை சொட்டிய அந்த விழிகளெங்கே, மயக்கம் தரும் மாதவியின் விழிகளெங்கே? உறுதி காட்டிய அந்த உதடுகளெங்கே, உன்மத்தம் அளிக்கும் இந்த உதடுகளெங்கே? பால் வடியும் அந்தக் குழந்தை முகமெங்கே, காமம் சொட்டும் இந்த சாகசக்காரியின் வதனமெங்கே? கருத்தை உருக்கி ஒரே நிலையில் இழுக்கும் கார்குழலியின் தெய்வீக உருவம் எங்கே, கருத்தைக் குலைத்து நாலா பக்கத்திலும் சிதறவிடும் மாதவியின் காமச்சிலை எங்கே?

இப்படியாகத் திரும்பத் திரும்பத் தன் வாழ்க்கையில் மோதிய இருபெண் மணிகளின் உருவங்களையும் குணாதிசயங்களையும் ஒப்பிடத் தொடங்கியதன் காரணமாக அபராஜிதன் அறிவும் ஓரளவு சுயநிலைக்கு வரத்தொடங்கியது. காட்டாற்று வெள்ளத்தில் துரும்பென அடித்துச் சென்றுகொண்டிருந்த தன் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே தேவதையான கார்குழலியைத் தன் சித்தத்தில் விதி மிதக்க விட்டதோ என்று அந்தச் சமயத்தில் அபராஜிதன் நினைக்கலானான். அப்படி சூழ்நிலை திரும்பத் திரும்ப அவன் கைகளும் மாதவியின் பக்கவாட்டிலிருந்து மெள்ள அகன்று மெத்தை மேல் தொப்பென விழுந்தன.

உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் துவண்டு கிடந்த அவன் உடல் சற்றுச் சரிப்படுவதிலிருந்தும், கண்ணைத் திறந்து பார்த்த அவன் பார்வையில் பழைய மயக்கம் மறைந்து நிதானம் துலங்கியதிலிருந்தும் அவன் அறிவு தன்னை விட்டு வேறு ஏதோ மார்க்கத்தில் சஞ்சரிக்கத் துவங்கிவிட்டதென்பதை

அறிந்துகொண்ட பைங்கிளி அவன் மேலிருந்த கைகளை அகற்றுமலும் தன் கன்னத்திலிருந்து அவன் கன்னத்தை விடுவிக்காமலும் கேட்டாள், "என்ன யோசிக்கிறுய் அபராஜிதா?" என்று.

அபராஜிதன் இதழ்களில் துச்சமான புன்முறுவல் ஒன்று படர்ந்தது. "நாமிருக்கும் நிலையைப்பற்றி யோசிக்கிறேன் மாதவி," என்று மெள்ள பதில் சொன்னதோடு அவளை லேசாக விலக்கிக் கொண்டு எழுந்திருக்கவும் முயன்றான்.

மாதவி அவனை விடவில்லை. மெள்ள அவன் கரங்களைத் தன் கரங்களால் அழுத்திப் பிடித்து, "நாமிருக்கும் நிலையில் என்ன தவறு இருக்கிறது?" என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டாள்.

"எது தவறு, எது தவறல்ல என்பது அவரவர் நோக்கத்தைப் பொறுத்தது மாதவி."

"நீ சொல்வது புரியவில்லை."

"அப்படிப் புதிர் ஒன்றும் நான் போடவில்லையே. எனக்குத் தவருகத் தோன்றுவது உனக்குத் தவருகத் தோன்ருதிருக்கலாம். நம்மிருவருக்கும் சரியென்று தோன்றுவது உலகத்துக்குத் தவருகத் தோன்றலாம்."

பைங்கிளி அவன் சொன்ன பதிலின் முதற்பகுதியை விட்டுவிட்டுப் பிற்பகுதியை எடுத்துக்கொண்டு, "உலகத்தைப் பற்றி நாம் கவலைப்படுவானேன்?" என்று கேட்டாள்.

"நாம் உலகத்தில் இருப்பதால்," என்று பதில் சொன்னுன் அபராஜிதன்.

"நம் உலகம் வேறு. நம்மைப் பழிக்கக் கூடிய உலகம் வேறல்லவா?"

அபராஜிதன் படுத்த நிலையிலிருந்தே அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினுன். பைங்கிளி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னுள்:- "அபராஜிதா! காதல் உலகம் தனி. மனிதர் நிரம்பிய இந்தப் பூவுலகம் தனி. காதலர் ஒன்றுபடும்போது தங்களுக்கென ஒரு தனி உலகத்தைச் சிருஷ்டித்துக் கொள்கிருர்கள். அந்த உலகத்தில் பிறர் வம்புக்கு இடமில்லை. காதல் ஒன்றைத் தவிர அங்கு வேறெதற்குமே இடமில்லை."

அபராஜிதன் சற்று ஏதோ யோசித்துவிட்டுச் சொன்னுன்: "காமம் வேறு; காதல் வேறு மாதவி."

இதைக் கேட்டதும் மாதவியின் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. "என்ன அறிவீனமான பேச்சு அபராஜிதா! காமம் வேறு காதல் வேறு என்பது வெறும் பிரமை. அறிவு

மிருந்த உங்கள் வள்ளுவர்கூடக் காமத்துப்பால் எழுதினரே தவிர சாதற்பால் எழுதவில்லையே,'' என்றாள் மெதுவாக.

தர்க்கம்ஏறஏற மாதவியின் மாயவலையினின்று நன்றாக மீண்டுவிட்ட அபராஜிதன், பதிலுக்கு அவளைத் தன் மீதிருந்து தூக்கிவிட்டு மஞ்சத்தில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். பிறகு அவளை நோக்கி, ''மாதவி! வள்ளுவரை விட்டுவிடு. நீயே யோசித்துப் பார். காதல் அறிவைப் பற்றியது. காமம் உணர்ச்சியைப்பற்றியது. உடலைப் பற்றியது,'' என்றான்.

''உடலில்லாவிட்டால் அறிவில்லை அபராஜிதா! காமமில்லாவிட்டால் காதலுமில்லை,'' என்றாள் மாதவி அவன் தோள்மேல் சாய்ந்துகொண்டே.

அவள் உடலை மெள்ள சற்று அப்புறமாக நகர்த்திவிட்டுக் கட்டிலிலிருந்து எழுந்த அபராஜிதன் அவள் எதிரே சற்று நேரம் நின்று அவளை உற்றுப் பார்த்தான். இணையற்ற உடலழகும் அறிவும் நிரம்பிய இந்தப் பெண்மட்டும் நெறிபடைத்தவளாயிருந்தால் மாதர் குல திலகமாக விளங்குவாளே என்று நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்ட அபராஜிதன், ''தர்க்கத்தால் என்ன பயன் ஏற்படப்போகிறது மாதவி? என் உள்ளத்தில் தற்சமயம் காதலுக்கோ காமத்துக்கோ இடமில்லை. அப்படியே நான் உன்னைக் காதலித்தாலும் உன் நலனை உத்தேசித்தே இந்தச் சமயத்தில் உன்னைக் கைவிடுவதுதான் நியாயமாகும்.''

''என் நலனா! என்ன அது?'' பைங்கிளியின் கண்களில் ஆச்சரியம் எழுந்து நின்றது.

''நான் அரசனால் அவமதிக்கப்பட்டவன். நாடு கடத்தப்பட்டவன். எங்கு போவேனோ எங்கு அலைவேனோ சொல்ல முடியாது. அந்த வாழ்க்கைக்கு உன்னை இழுப்பது தவறாகும். மன்னனால் நான் வெறுக்கப்பட்டவன். நீ விரும்பப்பட்டவள். மன்னனுக்காக மதுரையை அரசாளும் இலங்காபுரன் மருமகள். அப்பேர்ப்பட்ட நீ அரண்மனையின் போக போக்கியங்களைவிட்டு நாடோடியாகத் திரியப்போகும் என்னை நாடுவதில் அர்த்தமென்ன இருக்கிறது,'' என்று சொல்லி முடித்துவிட்டு அறையைவிட்டு வெளித் தாழ்வாரத்துக்காக நகர்ந்தான் அபராஜிதன். வெளித்தாழ்வார விளக்கு, அவனையும்

குளிர்ச்சியையும் சுக
க்ஷவரத்தின் வழு
வழுப்பையும் அளிப்பது
ஐஸி-கூல்
க்ஷவரத்திற்குப் பின்
உபயோகிக்கும் லோஷன்
முகக்ஷவரம் செய்துகொண்ட பின், ஐஸி-கூல் லோஷனை உபயோகியுங்கள். நீங்கள் குளிர்ச்சியையும் புத்துணர்ச்சியையும் பெறுவீர்கள். ஐஸி-கூல் லோஷன்—சிறு கத்தி காயங்களை ஆற்றுகிறது. மேலும், இது புருஷர்களுக்கான லாவண்டர் மணமுள்ளது.
எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும்.
PEARLINE PARIS PRIVATE LTD.
P. O. Box 493, Bombay-1.
I.K.2.

அவனைத் தொடர்ந்து பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த மாதவியையும் பார்த்து வெட்கப்படுவதுபோல் சற்று மங்கி எரிந்தது. அதை லேசாக மறைத்து நின்ற வேப்பங்கிளை கூட வெப்பத்துடன் வெளியே வரும் அபராஜிதனுக்கு விசிறுவதுபோல் காற்றில் லேசாக அசைந்தது.

காற்றில் அசைந்த அந்த வேப்பங்கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே வெறித்து நோக்கினான் அபராஜிதன். தூரத்தே தெரிந்த மலைகளுக்கு அப்பாலுள்ள மேலமங்கலத்தில் கார்குழலி இருக்கிறாளென்ற நினைப்பு பின்னால் தன் தோளைத் தழுவி நின்ற மாதவியை அறவே மறக்கச் செய்தது. கார்குழலியின் பிற்காலக் கதியிலும் அவள் வீரபாண்டியன் மனைவியானால் படக்கூடிய அவதியையும் நினைத்து மனம் புழுங்கவே ஏக்கமான பெருமூச்சு ஒன்றும் அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

அந்த நிலையிலிருந்த அவனைச் சற்று அசைத்த பைங்கிளி, "அபராஜிதா! உன் பேச்சில் தவறுகள் இருக்கின்றன," என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

ஒரு கையால் வேப்பங் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவளை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதன், "என்ன! என் பேச்சில் தவறா? எது தவறு மாதவி?" என்று வினவினான்.

"நீ நாடோடி என்பது தவறு."

"நாடு கடத்தப்பட்டவன் நாடோடியில்லாமல் வேறு எப்படியிருக்க முடியும்?"

"நாடு கடத்தும் உத்தரவு மன்னனிட்டதுதானே?"

"ஆமாம்."

"அதை மாற்றிவிட்டால் போகிறது."

"உன் சிபாரிசினாலா!"

"சிபாரிசு எதற்கு?"

"மன்னனிடம் நீ சொல்லித்தானே உத்தரவை மாற்ற முடியும்?"

"மன்னனிடம் சொல்லவேண்டிய அவசியமென்ன?"

"உன் எழிலுக்கு மன்னன் அடிமையல்லவா?"

"உண்மை. அவன் எழிலுக்கோ வீரத்துக்கோ நான் அடிமையல்லவே."

சைக்கிள்!
போக வர வசதியான வாகனம் —என்னுடையதாக இல்லாமல பிறருடையதாக இருக்கும் வரை.

"அதை மன்னன் உணர்ந்தால் உனக்கும் ஆபத்துதானே?"

மாதவி இகழ்ச்சியாகச் சிரித்தாள். "இவன் ஒரு மன்னன்! இவனால் எனக்கு ஆபத்து! நான்இஷ்டப்பட்டால் நாளையே இந்த மன்னன் முடி துறப்பானென்பது உனக்குத் தெரியாதா அபராஜிதா!"

"தெரியும் மாதவி! உங்கள் பிடியில் பாண்டிய நாடு சிக்கிக் கிடப்பது யாருக்குத்தான் தெரியாது?"

"தெரிந்துமா மன்னன் தயவு எனக்கு வேண்டுமென்கிறாய்?"

"மன்னன் என்று ஒப்புக்கு ஒருவன் தேவையாயிருக்குமட்டும் அவன் தயவும் சிங்களத்துக்குத் தேவைதான். வேண்டுமானால் உன் மாமா வேநாளைக்கு வீரபாண்டியனை அகற்றி மதுரையை ஆளலாம். ஆனால் அந்த ஆட்சி நான்கு நாளைக்குக்கூட நிலைக்காது. மக்கள் ஒருபுறமும், சோழன் ஒருபுறமும் உங்கள் ஆட்சியைப் பறித்து சிங்களத்துக்கு ஓட்டிவிடுவார்கள். ஆகையால் பெயருக்கு ஒரு பாண்டியன் அரியணையில் அவசியம். அந்த அவசியமிருக்குமட்டும் அவன் ஆணைக்கும் பலம் உண்டு."

மாதவி அபராஜிதனை ஏற இறங்க நோக்கிவிட்டுப் பிறகு கேட்டாள்: "அந்த அவசியமில்லாவிட்டால்?"

"அவசியம் எப்படி இல்லாது போகும்?"

மாதவி அவனை மிக நெருங்கி நின்று தன் கையிலொன்றை அவன் கையுடன் இணையவிட்டாள். "கேள் அபராஜிதா! இந்த மன்னனை மக்கள் வெறுக்கிறார்கள், நானும் வெறுக்கிறேன். பேடிகளைக் கண்டால் என் மாமனுக்கும் பிடிக்காது. உன்னை மக்கள் விரும்புகிறார்கள், நானும் விரும்புகிறேன், வீரனான உன்னை ஒரு நிபந்தனைக்குட்பட்டு மாமாவும் விரும்புவார்......" என்று சொல்லிக்கொண்டு போன மாதவியை இதழ்களில் இகழ்ச்சிக்குறி தோன்றப் பார்த்த அபராஜிதன் அவள் பேச்சை இடையிலேயே வெட்டி, "அது என்ன நிபந்தனை மாதவி?" என்று கேட்டான்.

"சிங்களத்துடன் தொடர்பு," என்றாள் மாதவி.

அபராஜிதன் கண்களில் கோபம் மெள்ள ஏறத் தொடங்கியது. "சிங்களத்துக்கு அடிமையாகவேண்டும் என்று சொல்," என்று கடுமை ததும்பும் குரலில் கூறினான்.

"சிங்களத்தின் அடிகளில் பாண்டி நாடு தத்தளிக்கும்போது நட்புக்கு இடம் ஏது?"

"என் ஏற்பாட்டுக்கு நீ இணங்கினால் அடிமைத்தனம் நீங்கி நட்பு நிலவும்."

"என்ன உன் ஏற்பாடு?"

"உன்னை அரியணையில் ஏற்றுவது. வீரபாண்டியனை அகற்றி உன்னையே மன்னனாக்குவேன். பிறகு..."

"பிறகு?"

"உனக்கு நான்அடிமையாகக் காலங் கழிப்பது,"என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனை மிக நெருங்கி அவன்மேல் நன்றாகச் சாய்ந்த மாதவி, "அபராஜிதா! நான் சொல்வதைக் கேள். உன் நாடோடி வாழ்க்கையையே மாற்றி ஒரு கணத்தில் நான் சொர்க்கப் பாதைக்கு இழுத்துச் செல்கிறேன்," என்று சொல்லி அவன் கையையும் பிடித்து அறைக்காக இழுத்தாள்.

பழைய மயக்கத்தை அடியோடு துறந்துவிட்ட அபராஜிதன் உள்ளத்தில் கோபம் பீறிட்டெழுந்ததால் அவள் கையைத் தன் கையிலிருந்து உதறி அவளைத் தன்னிடமிருந்து விலக்கி, "மாதவி! நீ இன்னும் அபராஜிதனைச் சரியாக அறியவில்லை. பாண்டிய நாட்டை ஆள எனக்குச் சிங்கள ஈட்டிகளோ பைங்கிளியின் சூழ்ச்சியோ தேவையில்லை. மதுரையின் மக்களுக்கு ஒரு குரல் கொடுத்தால் போதும், அடுத்த விநாடி மன்னனாகிவிடுவேன். வீரபாண்டியன் வீரமற்றவனானாலும் பாண்டியமரபில் பிறந்தவன். எனக்கும் அவனுக்கும் ரத்தபந்தமிருக்கிறது. சிங்களத்துச் சீமாட்டிக்காக அதை வெட்டித்தள்ள நான் விரும்பவில்லை. ஆகையால் பயனற்ற இந்தப் பேச்சை விட்டுவிடு. நான் நாடோடிதான். இருந்தாலும் சுதந்திர புருஷன்," என்றான்.

அவன் பேசப்பேச அவன் முகத்தில் ஜொலித்த வீரத்தைக்கண்ட சிங்களத்துப் பைங்கிளியின் உள்ளத்தில் காமாக்கினி கொழுந்து விட்டெரியவே அவள் அவனை நெருங்கி, "அபராஜிதா! வேண்டாம். சொல்வதைக் கேள். நீயும் நானும் சேர்ந்தால் தமிழ் நாட்டுக்கே புதியதொரு சகாப்தத்தைச் சிருஷ்டிக்கலாம்," என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனை இரு கைகளாலும் அணைத்தாள்.

"மாதவி! உன் ஏற்பாடுகளைச் சுயமரியாதையுள்ள எந்தத் தமிழனும் ஏற்க முடியாது. சிங்களத்துப் பெண்ணால் அபராஜிதன் சிங்காதனம் பெற்றான் என்ற அவச் சொல்லுக்கு ஆளாக நான் இஷ்டப்படவில்லை. பல்லவ மரபில் பிறந்தவன் பைங்கிளிக்காக நாட்டின் சுதந்திரத்தைக் காற்றில் பறக்க விட்டான் என்ற வெட்கக்கேடும் எனக்கு வேண்டாம். விடு என்னை," என்று திமிறி அவள் கைகளைப் பலவந்தமாகத் தன் மீதிருந்து அகற்றினான்.

மாதவியின் முகத்தில் கடுங்கோபம் எழுந்தது. "அபராஜிதா! என் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு அழிந்து போகாதே," என்று கூறிக்கொண்டே அவனை மீண்டும் நெருங்கினாள்.

அவள் இரு கைகளையும் இரும்புப் பிடியில் சிறைப்படுத்திக்கொண்ட அபராஜிதன், "உளறாதே மாதவி! இப்படி வா, உன்னை அரண்மனைக்கு அனுப்புகிறேன்," என்று சொல்லி அவளைச் சரசரவென்று இழுத்துச் சென்று வெளியே செல்லும் தாழ்வாரத்தின் மூலையில் கொண்டுவந்துவிட்டு, "டேய் யாரங்கே!" என்று இரைந்தான்.

மங்கலான வெளிச்சத்தில் அவனை நோக்கி வந்த வீரனிடம், "இந்தா, இவளைக் கொண்டுபோய் அரண்மனையில் சேர்த்துவிடு," என்று உத்தரவிட்டான்.

"மாட்டேன். இந்த இடத்தை விட்டு நகரமாட்டேன்," என்று அபராஜிதனிடம் ஒன்றினாள் மாதவி.

அபராஜிதன் அளவுக்கு மீறிய வெறுப்புடன், "இந்தா இவளைப்பிடி," என்று வீரனை நோக்கி அவளைத் தள்ளினான். மாதவி கீழே விழ இருந்தாள். வந்த வீரன் வெகு லாகவமாக அவளைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டான். குனிந்து அவளைத் தாங்கிய அந்த வீரன் எழுந்ததும் அவன் முகத்தில் தாழ்வாரத்தின் விளக்கு பிரகாசித்ததைக் கண்ட அபராஜிதன் மட்டுமல்ல, பைங்கிளியும் சொல்லவொண்ணா பிரமிப்பால் கல்லெனச் சமைந்தார்கள். ஒரு கையில் மருமகளைத் தாங்கியும் இன்னொரு கையை வாளின்மேல் வைத்தும் பெரிய ராட்சதனைப்போல் எழுந்து நின்றான் சிங்களத்துத் தண்டநாயகனான இலங்காபுரன்.

(தொடரும்)

28. அரச காரியமும் சரச காரியமும்

அகாலத்தில் அன்னிய புருஷன் வீட்டுக்கு வந்து அவனால் முரட்டுத்தனமாகத் தள்ளப்பட்ட தன் மருமகளைத் தாங்கிப் பிடித்துத் தூக்கி நிறுத்திய இலங்காபுரன், அவள் கால்களைத் திடமாக நிலத்தில் ஊன்றிய பிறகு அவளை விட்டு விலகி நின்று, அவளையும் அபராஜிதனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். வேறு பட்ட உள்ளமுள்ள அந்த இருவர் இதயங்களும் இலங்காபுரன் தங்களை நோக்கிய அந்தச் சில வினாடிகளில் மட்டும் ஒரே விதமான உணர்ச்சிகளைப் பெற்றுத் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரே வேடன் குறிக்கு இலக்கான இரு புருக்களைப்போல அவர்களிருவரும் அசந்தர்ப்பமான நிலையால் ஏற்பட்ட அச்சத்தாலும் வெட்கத்தாலும் சங்கடத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு எதுவும் பேசாமலும் திடமாக நிற்காமலும் என்ன செய்வது, என்ன சொல்வது என்று அறியாமலும் இலங்காபுரன் எதிரில் மௌனமாகவே நின்றார்கள். மாமன் கண்களால் ஊடுருவப்பட்ட மாதவி வெட்க மிகுதியாலும் அபராஜிதனிடம் பட்ட அவமானத்தாலும் குன்றிப் போய் மாமனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் சக்தியற்றவளாய்த் தாமரைக் கண்களைத் தரைக்காகச் சாய்த்துக் கொண்டாள். மாதவியைப் பிடித்த சமயத்தில் இலங்காபுரனை நன்றாகப் பார்த்த அபராஜிதனும் அவன் நன்றாக எழுந்து நின்று தன்னைப் பார்க்கத் தொடங்கியதும் அவன் கண்களைச் சந்திக்க வல்லமையற்று வேறு புறமாகப் பார்த்தான். தாழ்வாரத்தில் அடித்துக் கொண்டிருந்த மங்கலான வெளிச்சம் அம்மூவரிடையே நிலவிய மௌனத்தின் பயங்கரத்தைச் சற்று அதிகப்படுத்தியே காட்டியது. பயங்கரமான அம்மௌனத்தைத் தூரத்தேயிருந்து வந்த மீனாட்சியம்மன் ஆலயத்தின் இரண்டாம் ஜாமத்தின் மணியோசை ஓரளவு கலைக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் அதையும் விடச் சக்தியுடன் மௌனத்தைத் துண்டித்தன மிக நிதானமாக உச்சரிக்கப் பட்ட இலங்காபுரன் சொற்கள்.

"உன்னை இங்கு நான் சந்திப்பேனென்று எதிர்பார்க்கவில்லை மாதவி!" என்றான் இலங்காபுரன் ஆத்திரம் சிறிதும் தொனிக்காத குரலில். மாதவி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அந்த நிலையில் ஒரு பெண்ணுக்கு ஏற்படக் கூடிய சங்கடத்தைப் புரிந்து கொண்ட அபராஜிதனே அவளுக்காகப் பேச முற்பட்டு, "தண்டநாயகரே! தங்கள் மருமகள் மீது கோபிக்க வேண்டாம்..." என்று இழுத்தான்.

இலங்காபுரன் கண்கள் அபராஜிதனை நோக்கித் திரும்பியபோது அவன் இதழ்களிலும் கோபப் புன்முறுவல் ஒன்று தவழ்ந்தது. "என் மருமகள் மீது சேனாபதியவர்களுக்கு இத்தனை தயவு எத்தனை நாளாகப் பிறந்திருக்கிறது?" என்று வினவினான்.

இந்த இரண்டொரு வார்த்தைகளால் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு ஓரளவு சுயநிலைக்கு வந்த அபராஜிதனும் இலங்காபுரனைத் தைரியமாக ஏறெடுத்துப் பார்த்து,

"தங்கள் மருமகனுக்கு யார் தயவும் தேவையில்லை. மாதவியின் தயவுக்குத்தான் மதுரையம்பதியிலுள்ள மாபெரும் பிரபுக்களெல்லாம் காத்திருக்கிறார்களே!" என்றான்.

"தாங்கள் மட்டும் அந்தப் பிரபுக்களுக்கு விலக்குப் போலிருக்கிறது?" என்று வினவினான் இலங்காபுரன், குரலில் உஷ்ணம் ஏற.

"விலக்கென்று யார் சொன்னது?"

"யாரும் சொல்ல வேண்டிய ஸ்திதியில் நீங்கள் வைக்கவில்லையே!"

மாதவியைத் தான் பிடித்துத் தள்ளியதையே இலங்காபுரன் மறைமுகமாக இப்படிக் குறிப்பிடுகிறான் என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன் மேற்கொண்டு என்ன பேசுவதென்று அறியாமல் ஒருகணம் வாளா நின்று விட்டுச் சொன்னான், "இங்கு நடந்ததைத் தாங்கள் தவறாக நினைக்க வேண்டாம்," என்று.

"தவறாக நினைக்கவில்லை சேனாதிபதியவர்களே! சரியாகவே புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்," என்று கோபம் உச்ச நிலையை எட்டவே குரலைக் கடுமையாக உயர்த்தினான் இலங்காபுரன்.

"சம்பவங்களின் உண்மை அர்த்தம், சந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்தது. சந்தர்ப்ப விசேஷத்தால் உண்மை பொய்யாகவும் பொய் உண்மையாகவும் தெரிவதுண்டு," என்றான் அபராஜிதன்.

"இப்பொழுது எந்த உண்மை பொய்யாகத் தெரிந்திருக்கிறது? இந்த அகாலத்தில் மாதவி தங்கள் வீட்டிலிருப்பது பொய்யா? அல்லது அவளை நீங்கள் சற்று முன்பு பலாத்காரமாகத் தள்ளியது பொய்யா?" என்று கேட்டான் இலங்காபுரன்.

"இதெல்லாம் பொய்யல்ல பிரபு. இந்த உண்மைகளுக்குத்

தாங்கள் செய்யக்கூடிய வியாக்கியானம் விபரீதமாயிருக்கலாம். தங்கள் மருமகள் இங்குவந்தது உண்மை. வந்த காரணம் உங்களுக்குத் தெரியாது. நான் அவளைப் பிடித்துத் தள்ளியது உண்மை. தள்ளிய காரணம் உங்களுக்குத் தெரியாது."

"பருவப்பெண் பரபுருஷன் வீட்டுக்கு இரவில் வருவது தவம் செய்வதற்கா? அவளைப் பிடித்து ஒரு புருஷன் மிருகத்தனமாகத் தள்ளுவது அவள் மேலுள்ள அன்பைக் குறிக்கவா? அல்லது மரியாதையைச் சுட்டிக் காட்டவா?"

இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லு முன்பு அபராஜிதன் கண்கள் ஒருமுறை மாதவிக்காகச் சென்றன. பிறகு இலங்காபுரனுக்காகத் திரும்பி, "நான் நினைத்தது சரியாகப் போய்விட்டது," என்றான்.

"என்ன நினைத்தீர்கள்? எது சரியாகப்போய்விட்டது?" என்று வினவினான் இலங்காபுரன்.

"நீங்கள் விபரீத அர்த்தம்தான் செய்வீர்களென்று நினைத்தேன். அது சரியாகப் போய்விட்டது. சாதாரண மனிதர்கள் இந்தமாதிரி அர்த்தத்தைச் செய்திருந்தால் சிறிதும் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கமாட்டேன். சிங்களத்துச் சாம்ராஜ்யத்தை இதர நாடுகளில் நிலைநாட்டக்கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் சிங்களத்துத் தண்டநாயகன் இங்கு நடந்த சம்பவங்களின் ஆழத்தை ஆராய்ந்து பார்க்காமல் எடை போடுவது எனக்கு எல்லையற்ற வியப்பைத்தான் தருகிறது. தண்டநாயகரே! தங்கள் மருமகளைப் பெண் என்ற முறையில்தான் எண்ணுகிறீர்களா?"

"ஏன், அவள் பெண்ணில்லையா!"

"என்ன அம்மா, இங்கே அம்புஜம் வந்திருக்கிறாளே, பார்த்தீர்களா?"

"ஏண்டியம்மா அம்புஜம்! ஒரு பாட்டுத் தான் பாடேன். வந்ததிலிருந்து பொம்மை போல உட்கார்ந்திருக்கிறாயே!"

"பெண்தான் பிரபு. ஆனால் சாதாரணப் பெண்ணல்ல."

"இவளிடம் என்ன அசாதாரணத்தைக் கண்டு விட்டீர்கள்?"

"எப்படி அசாதாரணமென்பது தங்களுக்குத் தெரியும்."

"என்னைவிடத் தாங்கள்தான் மாதவியை அதிகமாக அறிந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் விளக்கிச் சொல்லுங்கள்."

"அவள் பெண்மட்டுமல்ல தண்டநாயகரே! அரசியல் சதுரங்கத்தில் முக்கியமான காய். தங்கள் திட்டங்களை நிறைவேற்றும் அற்புதக் கருவி."

அபராஜிதனுடைய கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்ட இலங்காபுரன் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் பெரிதாக மலர்ந்தன. மேலுதடு சிறிது அசைந்ததால் மீசை பயங்கரமாக எழுந்து தாழ்ந்தது. இலங்காபுரன் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலை நொடிப் பொழுதில் கண்டு கொண்ட அபராஜிதன், தனக்கு அனுகூலமாகத் திரும்பிய அந்த நேரத்தை வீணாக்க விரும்பாமல் மேலும் பேசலானான்: "ஆமாம் தண்டநாயகரே! அவள் ஓர் அற்புத அரசியல் கருவிதான். சிங்களம் சிருஷ்டித்த இந்தப் பேரெழில் வாய்ந்த மாயக்கருவி இங்கு பருவப்பெண் என்ற முறையில் வரவில்லை. சிங்களத்துக்குப் பரிந்து பேச வந்தாள். அபராஜிதனுடன் சரசமாட வரவில்லை. அவள் நாட்டுப் பற்றைத் தன் பிறந்த நாட்டுக்காகத் திருப்ப வந்தாள். அவள் இங்கு வந்தது உமக்காகத்தான், உமது நன்மைக்காகத்தான், உமது நாட்டுக்காகத்தான். அவள் வந்தது அரச காரியம். சரச காரியமல்ல. உங்கள் நாட்டின் பெருமையைத் தேட நினைத்தாள். அவள் ஏற்பாட்டுக்கு ஒப்புக் கொண்டிருந்தால் நான் சிறுமைப் பட்டிருப்பேன்..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போன அபராஜிதனை இடைமறித்த இலங்காபுரன், "அவள் தங்களிடம் எதை நாடி வந்தாள்?" என்று வினவினான்.

"சிங்களத்து சாம்ராஜ்யத்தைத் தமிழ் நாட்டில் நிலைநிறுத்த என் உதவியை நாடி வந்தாள்" என்றான் அபராஜிதன் சிறிதும் தாமதமில்லாமல்.

"எத்தகைய உதவி?"

"என் வாளைச் சிங்களத்துக்கு அர்ப்பணிக்கச் சொன்னாள்"

"அதற்குப் பதிலாக எதைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னாள்?" இலங்காபுரனின் கேள்வியில் இகழ்ச்சியுடன் சந்தேகமும் கலந்து தொனித்தது.

"மதுரையின் சிங்காதனத்தை" என்றான் அபராஜிதன், இலங்காபுரன் கண்களைத் தன் கண்களால் சிறிதும் சலனமின்றிச் சந்தித்து.

இலங்காபுரன் கோபத்துடன் பைங்கிளியை நோக்கித் திரும்பி, "இது உண்மைதானா மாதவி? உனக்குச் சகலத்தையும் அர்ப்பணித்திருக்கும் வீரபாண்டியனுக்குத் துரோகமா செய்யத் துணிந்தாய்?" என்று வினவினான்.

மாதவி பதிலேதும் பேசவில்லை. அபராஜிதனே பதில் சொன்னான்: "நான்தான் அப்பொழுதே சொன்னேனே, மாதவிக்கு மன்னனும் முக்கியமல்ல; நானும் முக்கியமல்லவென்று. அவளுக்கு வேண்டியது சிங்கள சாம்ராஜ்ய விஸ்தரிப்பு. அதற்கு உதவக் கூடியவர்களைப் பார்க்கிறாள். வீரபாண்டியனை மக்கள் வெறுக்கிறார்கள். என்னை விரும்புகிறார்கள். யார் அரியணையிலிருந்தால் சிங்களத்துக்கு நல்லது? நீங்களே சொல்லுங்கள்," என்றான்.

இலங்காபுரன் சற்று நேரம் பதிலேதும் சொல்லாமல் அப்படியும் இப்படியும் உலாவினான். மிக சாமர்த்தியமாக அபராஜிதன் சம்பவங்களின் ஒரு பகுதியை மட்டும் விளக்கி, தன்னைப் பெரிய அபக் கியாதியினின்றும் மாமன் கோபத்தினின்றும் மீட்டு விட்டதற்காக நன்றி ததும்பும் கண்களை அவனை நோக்கி ஒரு விநாடி உயர்த்தினாள் மாதவி. அபராஜிதன் அவள் பக்கம் திரும்பவேயில்லை. இலங்காபுரனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். ஆழ்ந்த யோசனையுடன் தாழ்வாரத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்த இலங்காபுரன் கடைசியாக நின்று அபராஜிதனுக்காகத் திரும்பி, "சேனாதிபதியவர்களே! மாதவியைத் தவறாக நினைத்து விட்டேன். அது கிடக்கட்டும். மாதவிக்குத் தாங்கள் சொன்ன பதிலென்ன?" என்று கேட்டான்.

"தேசத்துரோகியாக மாற மறுத்து விட்டேன். திரும்ப அரண்மனைக்குச் செல்லும்படி கூறினேன். மாதவி இணங்கவில்லை. அவள் ஏற்பாட்டுக்கு ஒப்புக் கொண்டால்தான் போவேனென்று சொன்னாள். ஆகையால், கொஞ்சம் முரட்டுத்தனத்தையும் உபயோகிக்க வேண்டியதாயிற்று," என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

"சேனாதிபதியவர்களே! மாதவி பெண் என்பதற்காக அவள் யோசனையை நீங்கள் உதறியிருக்கலாம். ஆனால் நானே அந்த ஏற்பாட்டுக்கு உடன் பட்டால்..." என்று மெள்ள இழுத்தான் இலங்காபுரன்.

"தங்களுக்கும் அந்தப் பதில் தான் கிடைக்கும்."

"ஏன் நாடாளும் வாழ்க்கையை விட நாடோடி வாழ்க்கை சிறந்ததென்றா?"

"சந்தேகமென்ன? சிறந்தது தான்."

"நாடாளும் வாழ்க்கையில் செல்வம் உண்டு, செல்வாக்கு உண்டு."

"நாடோடி வாழ்க்கையில் மன நிம்மதியுண்டு. மகிழ்ச்சியுண்டு."

"உலகத்துக்கு ஒவ்வாத வார்த்தை."

"நானே உலகத்துக்கு ஒவ்வாத மனிதன். இல்லாவிட்டால் மதுரையின் மணி மகுடத்தை இருமுறை புறக்கணித்திருப்பேனா?"

இலங்காபுரன் அபராஜிதனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தான். "சேனாதிபதியவர்களே, நீர் அதிர்ஷ்டக் கட்டை. உமது புத்தி இப்படித்தான் போகும். நீர் காலைக்குள் பிரயாணமாக வேண்டுமே என்பதற்காகப் பார்க்கவே வந்தேன். வந்த சமயத்தில் இந்தக் கதை சேர்ந்து கொண்டது. மன்னர் உம் மீது பெரிதும் கோபங் கொண்டிருக்கிறார். நீர் மதுரையில் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு விநாடியும் ஆபத்து தான். எந்த நிமிஷமும் மன்னர் மனம் மாறி, தங்கள் தலையை உடலிலிருந்து பிரிக்க உத்தரவிடலாம். சற்று நேரத்திற்கு முன்பு கூட உங்களைக் கொல்லாமல் விடுவது அநீதியென்று உறுமிக் கொண்டிருந்தார். ஆகவே, சீக்கிரம் புறப்படுங்கள்," என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான் இலங்காபுரன்.

அவர்கள் சென்றதும் சற்று நேரம் தாழ்வாரத்திலேயே நின்ற அபராஜிதன் தன் ஏற்பாடுகளைத் துரிதமாகச் செய்யத் துவங்கி வேலையாட்களை அழைத்துப் பயணத்துக்கு அனைத்தையும் சித்தப்படுத்தச் சொன்னான். "சாமான்கள் சொல்பமாக இருக்கட்டும். நான்கு குதிரைகளுக்கு மேல் வேண்டாம். என்னுடன் இரண்டு வீரர்கள் வந்தால் போதும்," என்று உத்தரவிட்டான். ஏற்பாடுகள் விடுவிடு என்று நடந்தன. முதல் இரண்டு ஜாமங்களில் விசாரணையும் விசாரணைக்குப் பின் காமவலையும் கழுத்தைச் சுற்ற அவதிப்பட்ட அபராஜிதன் மூன்றாம் ஜாமத்தில் வீரர் இருவர் பின்தொடரப் பிரயாணச் சாமான்களை ஒரு குதிரை ஏற்றி வர மதுரை மாநகரை விட்டு யாருக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாக வெளியேறினான். கோட்டை வாசலைத் தாண்டி சிறிது தூரம் சென்றதும் மதுரையை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தான். அஷ்டைசுவரியத்துடன் கூடிய மகாலக்ஷ்மியை விட்டுப்போவது போலிருந்தது அவனுக்கு. அந்தப் பிரிவாற்றாமையால் ஏக்கங் கலந்த பெருமூச்சொன்றும் வெளிப்பட்டது அவனிடமிருந்து. கடைசியாகத் தலையைக்குனிந்த வண்ணம் குதிரையைத் தட்டி நடத்தினான்.

இரண்டு நாள் பயணத்தை ஏதேதோ யோசனை செய்து கொண்டே செய்தான் அபராஜிதன். நீலமலையையும் தனக்குக் காரி காயத்தைக் கழுவிய காட்டு வாய்க்காலையும் தாண்டிய சமயங்களில்கூட அவன் சிந்தனை எங்கோ சுழன்று கொண்டிருந்தது. இரண்டு நாள் பிரயாணத்துக்குப் பிறகு மழவராயன் எல்லைக்கு வந்ததும் அபராஜிதன் சேவகனான சொக்கப்பெருமாள், "பிரபு! மழவராயன் எல்லையில்

நுழைந்துவிட்டோம். இனி எந்தப் பக்கம் செல்வது?" என்று வினவினான்.

அபராஜிதன் சுற்றுமுற்றும் கண்களை ஓட்டிவிட்டுத் தூரத்தே தெரிந்த ஒரு மாளிகையைக் கண்டு, "அதோ, மழவராயன் படைத் தலைவர்களில் ஒருவன் மாளிகை இருக்கிறது. அங்கே போவோம்," என்றான்.

மதுரையின் சேனாதிபதிக்கு மாளிகையில் பெருபசாரம் நடந்தது. மழவராயன் படைத் தலைவன் அபராஜிதன் குதிரைகளையும் ஆட்களையும் கவனிக்க ஊழியரை ஏவி விட்டு, தானே அபராஜிதனுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைக் கவனிக்கலானான். தங்கத் தாம்பாளங்களில் இருவருக்கும் உணவு பரிமாறப்பட்டது. இருவரும் சாப்பிட்டுக் கைகழுவிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அந்த மாளிகையே அலறும்படியாகக் கிரீச் என்ற அலறல் கேட்டது.

அபராஜிதன் கை கழுவுவதைச் சட்டென்று நிறுத்திப் படைத் தலைவனைப் பார்த்தான். படைத் தலைவன் சொன்னான்: "அதைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள் பிரபு."

"மனிதன் அலறுகிறான்..."

"அவனைக் கண்டால் நாமே அலறுவோம்."

"ஏன்?"

"வந்து நீங்களே பாருங்கள்," என்று மாடியிலிருந்த ஓர் அறைக்கு அபராஜிதனை அழைத்துச் சென்றான் மழவராயன் படைத் தலைவன். அங்கு நெற்றியில் கட்டுடனும் கண்கள் பிதுங்கியும், கைகால்கள் வீங்கியும் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்த மனிதனைக் கண்டதும் சற்றுப் பிரமித்த அபராஜிதன் இறுதியில், "அடிகளாரே! இதென்ன கோரம்?" என்று கூவிக் கொண்டே அவரை அணுகினான். கிட்டே வந்த அபராஜிதனை ஏற இறங்கப் பார்த்த அடிகளார் அவனை அடையாளம் புரிந்து கொண்டு, "யார், சேனாதிபதியவர்களா!" என்றார் பலஹீனமான குரலில்.

"ஆமாம். அடிகளாரே!"

"நல்ல வேளை வந்தீர்களே."

"ஏன்?"

"கொஞ்சம் குனியுங்கள்."

அபராஜிதன் குனிந்தான். அடிகளார் அவன் காதில் ஏதோ முணுமுணுத்தார். அபராஜிதன் முகத்தில் சொல்லவொண்ணாக் கிலி பரவத்தொடங்கியது. "இது உண்மைதானா?" என்று கேட்ட அவன் குரலும் நடுங்கியது.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

29. இரவில் வந்த ரகசியப்படை வீரர்

அந்தரங்கமாகக் காதுக்கருகில் அடிகளார் அளித்த தகவலைக் கேட்ட அபராஜிதன் அகத்தே எழுந்த உணர்ச்சிகளால் சற்று நேரம் ஏதும் பேசச் சக்தியற்று அசைவற்று நிலைத்து நின்றுவிட்டு, பிறகு யோசனையில் ஆழ்ந்த வண்ணம் அறையில் அங்குமிங்கும் உலாவலானான். ஒருமுறை சாளரத்துக்கருகச் சென்று வெளியே எட்டிப் பார்த்து நீண்ட நேரம் அங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். அபராஜிதனையே கிலியிலும் குழப்பத்திலும் ஆழ்த்தக்கூடிய அப்பேர்ப்பட்ட என்ன தகவலை அடிகளார் சொல்லியிருப்பார் என்பதை அறிய முயன்ற மழவராயன் படைத் தலைவனும் சொக்கப் பெருமாளும் ஏதுமறியாமல் திகைத்து நின்றனர்.

அப்பொழுது பகல் நேரம். இளவேனிற் காலத்துச் சூரியனின் கிரணங்கள் இருக்கவேண்டிய வெப்பத்துக்கு அதிகமாகவே உறைத்துக் கொண்டிருந்ததால் உஷ்ணம் எல்லோர் உடலையும் அளவுக்கு அதிகமாகவே வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. தூரத்தேயிருந்த மரங்களில் முதல் நாள் மாலை புஷ்பித்த புஷ்பங்கள் சூரிய கிரணங்களில் வாடி வதங்கிக்கொண்டிருந்தன. சாளரத்துக்குச் சற்று தூரத்தில் தெரிந்த தடாகத்தின் நீரில் மிதந்துகொண்டிருந்த நீர்ப்பறவைகள்கூட நீர்மட்டத்தின் உஷ்ணத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் கரைக்குத் தாவித் தரையில் சுற்றி நடந்துகொண்டிருந்தன. புல் வெளியில் மேய்ச்சலுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த மாட்டு மந்தையிலிருந்த சில மாடுகள் வெப்பந் தாங்காமல் மேய்ச்சலைவிட்டுப் புல் வெளியை அடுத்திருந்த பெரிய மரங்களின் நிழல்களில் தங்குவதற்காகத் தங்கள் கழுத்திலிருந்த பெரிய மணிகள் 'டங் டங்' என்ற ஒலிபரப்ப நடந்துசென்றதன. ஓரிருகன்றுக்குட்டிகள் மட்டும் கழுத்திலிருந்த பால் மணிகளும், சிறு மணிச் சலங்கைகளும் சப்திக்க வெறிகொண்டு துள்ளி எழுந்து எகிறிக்கொண்டிருந்தன. எங்கும் ஏக தாபம். எல்லாத் தாபத்திற்கும் மேல் அபராஜிதன் உள்ளம் தாபத்தால் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. என்றும் எல்லா உள்ளங்களையும் கவரக்கூடிய அத்தனை இயற்கைக் காட்சிகளும் அவன் உள்ளத்தைச் கவராதது மட்டுமல்ல, கண்ணுக்கும் தெரியவில்லை. கருத்து எங்கோ நிலைத்திருந்ததால் கண் பார்வையிழந்து கிடந்தது.

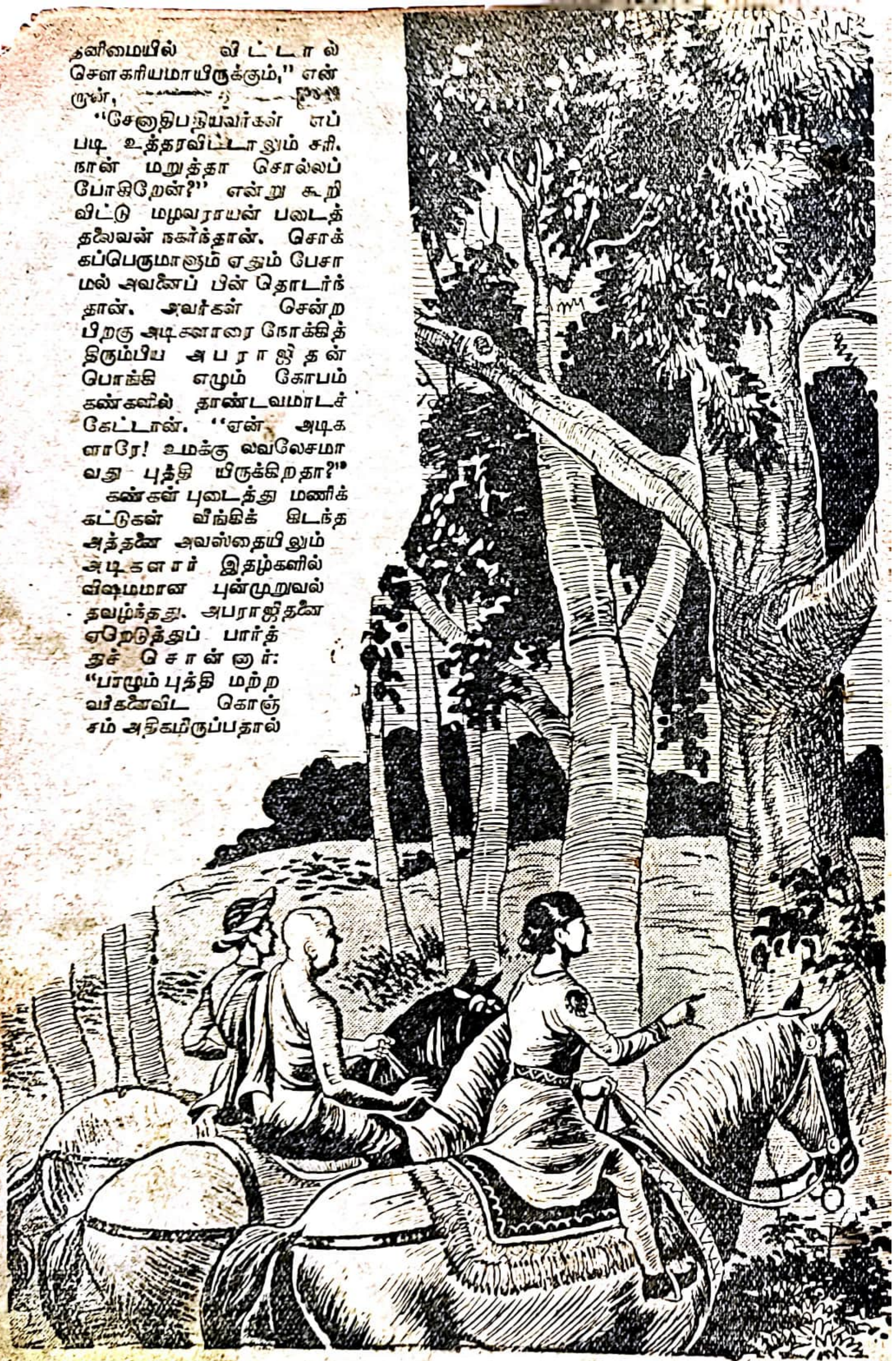
இப்படி நீண்ட நேரம் சாளரத்துக்கு வெளியே வெறித்துப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த அபராஜிதன் மீண்டும் அறையின் நடுவுக்கு வந்தபோது அவன் முகத்தைக் கவனித்த அடிகளார் மட்டுமல்ல, மற்ற இருவரும்கூட அந்தச் சில நிமிஷங்களில் அவன் மனம் என்ன பாடு பட்டிருக்கிறதென்பதை அறிந்து கொண்டனர். களையான அவன் முகத்தில் சோகம் நிரம்பப் படர்ந்து நின்றது. ஒளி நிரம்பிய கண்களில் துக்கமும் கவலையும் நிரம்பி நின்றன. யோசனையால் பக்கப் பொறியின் நரம்பு ஒன்றும் புடைத்தெழுந்து நின்றது. அவனைப் பார்த்த சொக்கப்பெருமாள்கூட 'எந்த அபாயத்தையும் திரணமாக மதிக்கக் கூடிய சேனாபதியின் உள்ளத்தையே உலுக்கும்படியான அந்தச்சேதி என்னவாயிருக்கும்?' என்று வியந்தான். 'நாடு கடத்தும் உத்தரவைக் கேட்ட சமயத்தில் கூட சலிக்காத அபராஜிதன் இந்தச் சாமியார் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு அரண்டு போனானே. விஷயம் என்னவாயிருக்கும்?' என்று ஆராய்ந்தான். ஆராய்ச்சி பயனளிக்காததால் விஷயம் தானாக வெளிவரட்டும் என்று காத்திருந்தான். ஆனால் அபராஜிதனின் வார்த்தைகள் அவன் எதிர்பார்ப்பைத் தகர்த்தெறிந்தன.

சொக்கப் பெருமாளையும் மழவராயனின் படைத் தலைவனையும் மாறிமாறிப் பார்த்த அபராஜிதன், "நான் அடிகளாருடன் பேச வேண்டியிருக்கிறது. நீங்களிருவரும் சற்று நேரம் எங்களைத்

தனிமையில் விட்டால் சௌகரியமாயிருக்கும்," என்றான்.

"சேனாதிபதியவர்கள் எப்படி உத்தரவிட்டாலும் சரி. நான் மறுத்தா சொல்லப் போகிறேன்?" என்று கூறிவிட்டு மழவராயன் படைத்தலைவன் நகர்ந்தான். சொக்கப்பெருமாளும் ஏதும் பேசாமல் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். அவர்கள் சென்றபிறகு அடிகளாரை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதன் பொங்கி எழும் கோபம் கண்களில் தாண்டவமாடக் கேட்டான். "ஏன் அடிகளாரே! உமக்கு லவலேசமாவது புத்தி யிருக்கிறதா?"

கண்கள் புடைத்து மணிக்கட்டுகள் வீங்கிக் கிடந்த அத்தனை அவஸ்தையிலும் அடிகளார் இதழ்களில் விஷமமான புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. அபராஜிதனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தச் சொன்னார்: "பாழும் புத்தி மற்றவர்களைவிட கொஞ்சம் அதிகமிருப்பதால்

வந்த ஆபத்துத்தான் இது.''

அந்தப் பதிலைக் கேட்ட அபராஜிதன் முகத்தில் கோபத்தோடு இகழ்ச்சியும் கலந்து கொள்ளவே கடுமையான குரலிலேயே மீண்டும் கேட்டான், ''அப்படிப்புத்தியிருப்பதற்கு இதுதான் அடையாளமாக்கும்?'' என்று.

''எது?'' என்று ஏதுமறியாதவர் போல் அடிகளார் கண்களை உயர்த்தினார்.

''கார்குழலியைக் காற்றில் பறக்கவிட்டு இங்கு நீர் கல்லுப்பிள்ளையார் மாதிரி உட்கார்ந்திருப்பது,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''என் இஷ்டத்தின் மேலா நான் இங்கு உட்கார்ந்திருக்கிறேன்?'' என்று இடக்காக ஒரு கேள்வியை வீசினார் அடிகளார்.

''பின் யார் இஷ்டத்தின் மேல்?''

''வீரபாண்டியன் இஷ்டத்தின் மேல்.''

''வீரபாண்டியன் இஷ்டமா?''

''ஆம். இல்லாவிட்டால் இங்கு ஏன் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்? அதுவும் இந்த நிலையில்.''

''நீங்கள் குழலிக்குச் செய்த ஏற்பாடு வீரபாண்டியனுக்குத் தெரிந்துவிட்டதா?''

''தெரியாது.''

''என்ன புதிர் போடுகிறீர் அடிகளாரே?'' என்று கேட்ட அபராஜிதன் குரலில் சலிப்பும் தென்படவே அடிகளார் அவனை மேலும் அந்தகாரத்தில் ஆழ்த்த இஷ்டப்படாமல், ''சேனாதிபதியவர்களே! வீரபாண்டியன் அவசியமானதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அனாவசியமானதை அவனால் சரிப்படுத்த முடியாததைத் தெரிந்து கொண்டான்...'' என்று சம்பாஷணையை மேலே தொடர்ந்தார்.

''புதிருக்கு மேல் புதிர் போட்டால் புரியவில்லையே அடிகளாரே. எது அவசியம், எது அனாவசியம்? எதை வீரபாண்டியன் தெரிந்து கொண்டான்? எதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை? சரிப்படுத்த முடியாதது என்று சொன்னீர்களே, அது எது?'' என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

''கார்குழலியை வீரபாண்டியனிடமிருந்து தப்புவிக்கச் செய்த ஏற்பாட்டை அவனை மணக்க விரும்பும் அவன் தெரிந்துகொள்வது அவசியம். அதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. நான் செய்த ஏற்பாடுகளை அவ்வளவு

அவனை ஏன் வெறுக்கிறாள் என்பதை அறிந்து கொள்வது அனுவசியம். வெறுப்பு இருக்கிறது என்பதை அறிந்தபின்பு விலகுவதுதான் ஆண்மகனுக்கு முறை. அந்த முறையை அனுஷ்டிக்க வீரபாண்டியன் இஷ்டப்படவில்லை. அவள் வெறுப்புக்குக் காரணத்தை அறிய ஆசைப்பட்டான்."

"ஆசைப்பட்டது நிறைவேறியதா?"

"சந்தேகமென்ன? என் கைகால்களையும் நெற்றிக் கட்டையும் பார்த்தால் தெரியவில்லையா?"

"வீரபாண்டியன் உம்மைக் கிட்டி கட்டி அடித்திருக்கிறானென்பது தெரிகிறது."

"சாதாரணமாகவா . அடித்தான்? கிட்டி கட்டும் கலை இன்று தமிழ் நாட்டில் யாரிடமாவது இருக்கிறதென்றால் அது வீரபாண்டியனிடம்தான் இருக்கிறது. நன்றாக வெளுத்துவிட்டான் என்னை."

அபராஜிதன் அடிகளாரைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தான். அவன் உள்ளம் நெகிழ்வதைக் கவனித்த அடிகளார் சொன்னார். "என்னிடம் பரிதாபப் படவேண்டாம் பிரபு. என்னுடைய தவறுக்கு நான் செலுத்திய காணிக்கை இது," என்று கைகால்கள் மீது தமது கண்களை ஓட்டினார் அடிகளார்.

"நீங்கள் செய்த தவறுதான் என்ன?"

"நுணலும் தன் வாயாற் கெடும் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?"

"ஆகா, கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்."

"நான்தான் நுணல்."

"என்ன அடிகளாரே இது?"

"உண்மைதான் பிரபு. அந்தப்புரத்து நந்தவனத்தில் கார்குழலியிடம் முறை தவறி நடக்க முயன்ற வீரபாண்டியனை நான் தடுத்தேன். தடுத்ததோடு நின்றிருந்தால் இந்த அவஸ்தைக்கு இடமிராது. ஆனால் சிறிது என் நகைச்சுவையையும் காட்டினேன். பெண்கள் மனம் வேறு இடத்தில் லயித்து விட்டால் அதைத் திருப்புவது பெரும் பிரயத்தனம் என்று சொன்னேன். அது இந்த அவஸ்தையில் கொண்டு வந்து விட்டது. வீரபாண்டியன் இரவோடு இரவாகக் கட்டி என்னை இங்கு கொண்டு வந்தான். உருத் தெரியாமல் அடித்தான். நான் வேதனையைத் தாங்கியிருக்கலாம். முடிந்தவரை தாங்கினேன். ஆனால் நான் வீரனல்ல பிரபு. கேவலம் அடிகள்தானே. இறுதியில் அவன் அறிய முயன்ற அத்தனையையும் கொட்டிவிட்டேன்," என்று விவரித்தார் அடிகளார்.

"அவன் என்ன அறிய முயன்றன்?"

"கார்குழலி யாரை விரும்புகிருள் என்று அறிய முயன்றுன்."

"நீர் என்ன சொன்னீர்?"

"தெரியாது என்று சொன்னேன்,"

"பிறகு?"

"துன்புறுத்தினன். தாங்கமுடியாததால்..." இங்கு சற்றுப் பேச்சை நிறுத்திய அடிகளார், "பிரபு! இதற்கு மேல் எதையும் கேட்காதீர்கள்," என்றுர்.

அபராஜிதன் விடவில்லை. "தாங்க முடியாததால்...?" என்று வினவினன்.

அடிகளார் சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு வேண்டுமென்றே பேச்சை மாற்றி, "கார்குழலி யாரை விரும்புகிருளென்பது எனக்கு எப்படித் தெரியும்? பெண் உள்ளத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளத் துறவியால் முடியுமா? ஆகையால் தப்புவதற்கு ஒரு உபாயம் கண்டுபிடித்தேன்," என்றுர்.

"என்ன உபாயம்?"

"கார்குழலி தங்களைக் கன்னிமாடத்துக்கருகில் சந்தித்தாளல்லவா?"

"ஆமாம்."

"அந்தச் சம்பவத்தை உபயோகப் படுத்திக் கொண்டேன்."

அடிகளாரை மேற்கொண்டு அபராஜிதன் எதுவும் கேட்கவில்லை. மனத்தைச் சூழ்ந்து நின்ற இருள் திடீரென அகன்று விட்டதால் என்ன நடந்திருக்கும் என்பது வெட்டவெளிச்சமாகி விட்டது அவனுக்கு.

'அடிகளாரை வீரபாண்டியன் கிட்டி கட்டி அடித்திருக்கிருன். அடிகளாருக்கோ கார்குழலி யாரை நாடியிருக்கிருளென்பது தெரியாது. ஆகையால் தப்புவதற்காக என் பெயரை உளறியிருக்கிருர். நான் காயத்துடன் வந்து கன்னிமாடத்தில் கிடந்ததையும் கார்குழலி எனக்குக் கட்டுக் கட்டி உபசரித்ததையும் கேட்ட வீரபாண்டியன், நீலமலை,அதற்கருகாமையில் கன்னிமாடம், என் காயம், அவள் உபசரிப்பு எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கோத்து ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டான்,' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான் அபராஜிதன். மதுரை மாநகருக்கு வந்தவுடன் ஆக்ரோஷத்துடன் வீரபாண்டியன் தன்னைக் கைது செய்ய உத்தரவிட்ட காரணமும் தெள்ளென விளங்கியது அபராஜிதனுக்கு.

அவன் மனத்தில் ஓடிய எண்ணங்களை ஊகிக்க முயன்ற அடிகளார் பேச்சுக் கொடுத்து அவன் மௌனத்தைக் கலைத்தார். 'பிரபு! என்னை மன்னித்து விடுங்கள். உங்கள் பெயரைச் சொல்வதில்லையென்று கன்னிமாடத்துக் காட்

டில் நான் சத்தியம் செய்தது நினை விருக்கிறது. கார்குழலியிடம் நான் மூச்சுவிடவில்லை. ஆனால் வீரபாண்டியன் கிட்டி சத்தியத்தை முறித்து விட்டது. என்ன செய்யட்டும்?''

''என் பெயரைச் சொன்னதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை அடிகளாரே. கார்குழலி ஆபத்திலிருக்கிறாளே என்று தான் அஞ்சுகிறேன்.''

''எந்த நிமிஷத்திலும் அவள் அந்தப் புரத்தை விட்டு வெளியேறலாம். வீரபாண்டியன் திருமணத்தை அவள் வெறுக்கிறாள். தப்பவோ நான் வழி செய்திருக்கிறேன். அத்துடன்...''

''அத்துடன்?''

''விக்கிரம பாண்டியனும் நம்பக் கூடிய மனிதனல்ல.''

''விக்கிரம பாண்டியனா!''

''ஆமாம். குலசேகர பாண்டியன் மகன்.''

''அவனுக்கு இதில் என்ன சம்பந்தம்?''

''கார்குழலியைத் தப்ப வைக்கும் பொறுப்பை அவனிடம்தான் ஒப்படைத்திருக்கிறேன். அந்தப்புரத்துத் திட்டி வாசல் சாவியும் அவனிடம்தான் இருக்கிறது.''

''இதை ஏன் முன்பே சொல்லவில்லை?''

''எப்படிச் சொல்லுவேன். கார்குழலி ஆபத்திலிருக்கிறாள் என்று காதில் சொன்னவுடனே தான் நீங்கள் அப்படியே மலைத்துவிட்டீர்களே.''

''சரி நான் வருகிறேன்,'' என்று அபராஜிதன் கிளம்பினான். வாயிற்படிக்காகச் சென்ற அபராஜிதனை நோக்கி, ''எங்கு போகிறீர்கள் பிரபு?'' என்று சத்தம் போட்டு நிறுத்தினார் அடிகள்.

''கேட்பானேன்? மேலைமங்கலத்திற்குத்தான்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''நானும் வருகிறேன்,'' என்றார் அடிகளார்.

''உங்களால் பிரயாணம் செய்ய முடியாது.''

''முடியும்.''

''கிட்டிக் காயங்கள்?''

''இப்பொழுது அவ்வளவு வலியில்லை.''

என்ன சொல்லியும் அடிகளார் கேட்காததால் அவரையும் அழைத்துக் கொண்டே பயணப்பட்டான் அபராஜிதன். அடிகளார் குதிரையில் ஏறக் கூடிய ஸ்திதியில் இல்லாததால் இரண்டு பேராகத் தூக்கிவிட்டு அவரைக் குதிரையின் முதுகில் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். திணறிக் குதிரை மேல் உட்கார்ந்த அடிகளார் லகானைப் பிடித்துக் குதிரையை லேசாக நடத்திச் சென்றார். சன்னியாசி அவ்வளவு திறமையுடன் குதிரை சவாரி செய்வதைக் கண்ட சொக்கப் பெருமாள், 'அடிகளார் சன்னியாசி ஆகுமுன்பு ஏதாவது சைன்னியத்தில் இருந்திருப்பாரோ!' என்றுகூட வியந்தான். மேலை மங்கலத்துக்கு அருகிலிருந்த காட்டை அவர்கள் அடைந்தபோது நள்ளிரவுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. திடீரெனக் குதிரையின் லகானைப் பிடித்திழுத்து நிறுத்திய அடிகளார், ''பிரபு! சற்று நில்லுங்கள்,'' என்று கூறி விட்டு எதையோ உற்றுக் கேட்டார். சற்று தூரத்தில் குதிரைகளின் குளம்படி கேட்டது. ''கள்ளர் கூட்டமாயிருக்குமா?'' என்று அபராஜிதன் கேட்டான். அடிகளார் மீண்டும் உற்றுக் கேட்டுவிட்டு, ''ஏதோ படை வருகிறது போல் தெரிகிறது. குதிரைகளின் குளம்படிகள் ஒரே சீராகக் கேட்கின்றன,'' என்றார்.

''இரவில் படை நடமாட்டம் ஏது? யுத்தமும் மூளவில்லையே,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்,'' என்றார் அடிகளார். அவர் மதிப்பிட்டது சரியாகத்தான் முடிந்தது. இருபத்தைந்து பேர் கொண்ட படையொன்றுதான் வந்தது. முந்திக் குதிரைகளிலிருந்த வீரர்கள் பந்தம் காட்டிச் சென்றார்கள். பின்னால் பூர்ண இரும்புக் கவசமணிந்த சிலர் சென்றனர். முதலிலிருந்த குதிரைக்குப் பின்னர் வந்த குதிரையில் ஆஜானுபாகுவாக இருந்த ஒரு வீரனைக் கண்ட அடிகளார் திக்பிரமை பிடித்துக் கையிலிருந்த சேணத்தையும் நழுவவிட்டு, ''அட இழவே! இவன் எங்கேயிருந்து முளைத்தான்? எதற்காக இந்தப் படையை அழைத்துப் போகிறான்? எங்கு போகிறான்?'' என்று குளறினார்.

(தொடரும்.)

நிகழ்ச்சி நிரல்

கடவுள் வணக்கத்துக்குப் பின் சங்கக் காரியதரிசி வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். பின்பு உதவிக் காரியதரிசி வந்தனோபசாரம் கூறக் கூட்டம் இனிது முடிந்தது.

30. விஷ ஓலை

காட்டு முகப்பிலிருந்த மரங்களின் கரும் இருட்டிலேயே அடிகளார் நின்றிருந்தபடியாலும், பாதையும் காட்டை ஒட்டியே அமைந்திருந்ததாலும், படை அணிவகுப்பில் சென்ற ஒவ்வொரு வீரனையும் எடை போடக்கூடிய ஸ்திதியிலேயே அடிகளார் இருந்தார். இருந்தபோதிலும், உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை இரும்புக் கவசமணிந்து ஆஜானுபாகுவாகக் குதிரையில் அமர்ந்து சென்ற முதல் வீரனைக் கண்டதுமே மனம் நிதானத்தை இழந்ததால், அவனுக்குப் பின்னால் சென்ற வீரர்களைப் பார்க்கக்கூடத் திராணியில்லாதவரானார் அடிகளார். அப்படி அவர் நிலை தடுமாறி, குலை நடுக்கமெடுத்துக் குழறிக்கொட்டியதைக் கண்ட அபராஜிதனும் அந்த வீரனை ஒருமுறை உற்று நோக்கிவிட்டு அடிகளாருக்காகத் திரும்பி, "யாரவன் அடிகளாரே?" என்று வினவினான்.

"ஏன், அவனைத் தெரியவில்லையா உங்களுக்கு? அவனைத் தெரியாதவர்கள் தமிழ் நாட்டிலேயே இருக்க முடியாதே!" என்றார் அடிகளார்.

"அவ்வளவு பிரபலஸ்தனா!"

"ஆமாம் பிரபு."

"இவன் பெயர்?"

"நிஜப் பெயர் தெரியாது..."

"பொய்ப் பெயர்தான் என்னவோ?"

"இவனுக்குப் பொய்ப் பெயர் இல்லை. காரணப் பெயர் இருக்கிறது."

"அதைத்தான் சொல்லுங்களேன்."

அடிகளார் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. சற்று அபராஜிதனை நோக்கிவிட்டு "இவன்தான்..." என்று மீண்டும் நிதானித்தார்.

"இவன்தான்...?" முடுக்கினான் பாண்டிய சேனாதிபதி.

"கள்ளுக்கடை வீரன்" என்றார் அடிகளார் நிதானமாக.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் எதற்கும் அசையாத அபராஜிதன் மனமும் சிறிது அசைந்து எழுந்த கவலைக்கு அடையாளமாக முகத்திலிருந்த புன்முறுவலும் சற்று மறைந்தது. "மார்க்யேனா இவன்!" என்று குரலில் கவலை தொனிக்க வினவினான் அபராஜிதன்.

"ஆமாம் பிரபு! அவனேதான்," என்று அடிகளார் பதில் சொன்னார்.

யவனனான மார்க்கியனை அறியாதவர்கள் அந்தக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலேயே கிடையாது. எப்பேர்ப்பட்ட கும்பலிலும் அடையாளம் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய வகையில் மிக உயர்ந்த சரீரம் படைத்தவன். நிகரற்ற பலமுடையவன். வியாபாரத்துக்காக யவன நாட்டிலிருந்து மேற்குக் கடற்கரையிலுள்ள முசிறி வந்த மார்க்கியன், தென் பிரதேசத்திற்குள்ளே புகுந்து தமிழுறையும் நாடுகள் அனைத்திலும் சுற்றினான். இணையற்ற தமிழ் நாட்டு மதுவை உண்டு காலக்கிரமத்தில் அதற்கே அடிமையாகி, சதா கள்ளுக்கடைகள் பக்கத்திலேயே திரிந்து கண்ட பேர்களையெல்லாம் சண்டைக்கிழுத்துக் கொன்று கொண்டிருந்தபடியால் அவனைக் கண்டு மக்கள் அஞ்சினார்கள். கள்ளுக்கடைச் சண்டையானபடியால் மன்னர்கள் அதைப் புறக்கணித்தார்கள்.

அவனது தொல்லையைத் தாங்க மாட்டாத ஒவ்வொரு அரசாங்கமும்

அவனை நாடு கடத்தினது. கடைசியாக அவன் வந்து சேர்ந்த இடம் மழவராயரின் மேலைமங்கலம். இப்படி ஊர் ஊராகத் திரிந்து கள் குடித்துச் சண்டை பிடித்துப் பிறர் மண்டை உடைத்து வெளியே விரட்டப்பட்ட மார்க்கீஸுக்கு, 'கள்ளுக்கடை வீரன்' என்ற புனைப் பெயர் உலவலாயிற்று. மார்க்கீஸ் என்ற இயற்பெயர் மார்க்கேஸாக மருவி வந்தது. மருவி வந்த பெயரும் மறைந்துபோய்க் காரணப் பெயர் நாடெங்கும் நிலைக்கலாயிற்று. அவனுக்குக் கெட்ட பெயர் ஆயிரமிருந்தபோதிலும் அவனுக்கிணையாகத் தமிழ் நாட்டில் போராடக்கூடியவர் அதிகமில்லை என்ற பெரிய கீர்த்தியும் கிடைத்திருந்தது மார்க்கீஸுக்கு.

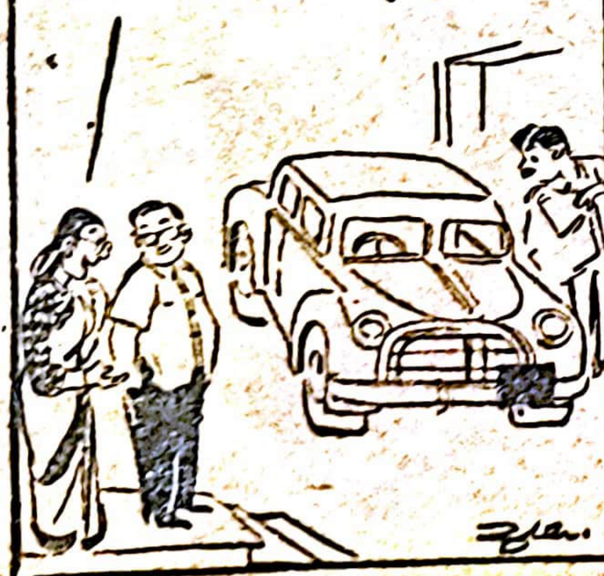
கள்ளுக்கடை வீரனுக்கு இத்தகைய கீர்த்திகள் இருந்தாலும் அவனுக்கு ஒரு படை உண்டென்றோ அவன் அதற்குத் தலைமை வகித்து ஒழுங்காக அமைத்துச் செல்ல முடியுமென்றோ யாரும் நம்பியதேயில்லை. ஆகவே, அவன் ஒரு சிறு படையுடன் சென்றது ஆச்சரியத்தை மட்டுமின்றி வேறு சில எண்ணங்களின் காரணமாக அச்சத்தையும் விளைவித்தது. ஒருவேளை விக்கிரமபாண்டியன் கார்குழலியைத் தப்பவைக்க இந்த அயோக்கியனை அமர்த்திவிட்டானோ என்று நினைத்தார். ஆனால் அது சாத்தியமில்லை என்ற முடிவுக்கும் இறுதியில் வந்தார். 'கார்குழலி தனியே போகமாட்டாள். இரண்டு சேடிகளையாவது அழைத்துச் செல்லுவாள். இரண்டு சேடிகளும் அரச குமாரியும் போகச் சிவிகைகள் வேண்டும். அவற்றையும் காணோம். விக்கிரம பாண்டியனும் படையில் இல்லை. வெகு சின்னப் பையன். படையில் போகிறவர்கள் எல்லோருமே திடகாத்திரசாலிகள்...' என்று ஏதேதோ யோசனையில் ஆழ்ந்த அடிகளாரை அபராஜிதன் எழுப்பினான். "அடிகளாரே! படை போய்விட்டது. நீர் இன்னும் விழித்துக்கொள்ளவில்லையே?" என்றான்.

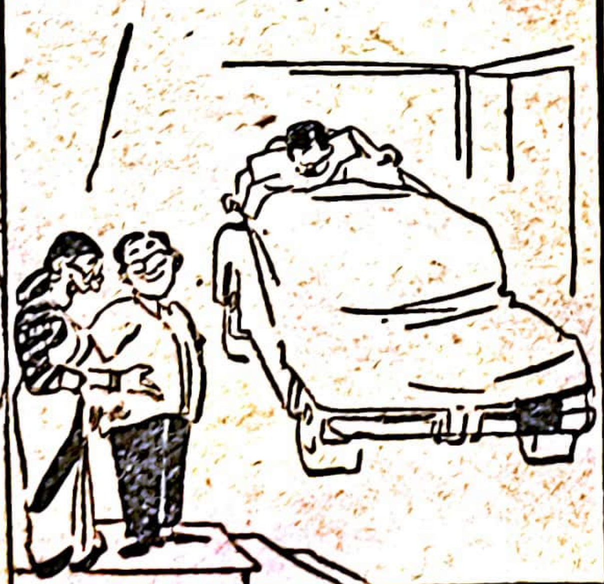
"படை போய்விட்டது தெரியும். ஆனால் எங்கே போகிறது? அதுவும் இந்த அர்த்தராத்திரியில், இந்த அயோக்கியன் தலைமையில்? மேலைமங்கலத்திலிருந்து..." என்று அடுக்கிக்கொண்டே போன அடிகளாரை இடைமறித்த அபராஜிதன், "மேலைமங்கலத்திலிருந்துதான் வந்திருக்க வேண்டும் என்று எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டான்.

"இந்தப் பாதை நேராக மேலைமங்கலக் கோட்டை வாசலிலிருந்து வருகிறது," என்று விளக்கினார் அடிகளார்.

"அப்படியே மேலைமங்கலத்திலிருந்து வந்தால்தானென்ன? உங்கள் மன்னன் ஏதாவது காரியமாக அனுப்பியிருக்கலாம்."

"சாத்தியமில்லை. கள்ளுக்கடையானை மன்னர் ஏற்கனவே இருமுறை

சிறைப்படுத்தியிருக்கிறார். இதில் ஏதோ மர்மமிருக்கிறது."

அபராஜிதனுக்கு இதில் எந்த மர்மமும் இருப்பதாகப் புரியவில்லை. சிறைப்படுத்தியவர்களை மீண்டும் உபயோகிப்பது மன்னர்களுக்குச் சாதாரணம். போர்க்களமாகிக் கிடந்த தமிழ் நாட்டில் எந்த நல்ல வீரனுக்கும் வேலை கிடைத்துக் கொண்டுதானிருந்தது. ஆகவே அடிகளாரை நோக்கி, "வீணாக மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளாதீர்கள். இதில் மர்மம் ஏதுமிருக்காது. அவசியமிருந்தால் எத்தனை அயோக்கியனாயிருந்தாலும் நாங்கள் உபயோகப் படுத்திக் கொள்வது வழக்கம்," என்றான் அபராஜிதன்.

"எங்கள் மன்னர் வேறு தினுசு," என்று ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொல்லிவிட்டுக் குதிரையை நடத்தினார் அடிகளார். கோட்டை வாசலை நெருங்கிய பிறகுதான் அடிகளார் ஊகம் எத்தனை சரியானது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான் பாண்டிய சேனாதிபதி. அடிகளார் கோட்டை வாசலில் குதிரையை விட்டு இறங்கித் தட்டுத்தடுமாறி நடந்து கோட்டைக் காவலன் மாளிகையை நெருங்கி அவனை அவசர அவசரமாக எழுப்பினார். அப்பொழுதுதான் கண்ணயர்ந்த கோட்டைக் காவலன் கோபத்துடன் எழுந்து வந்து.

"யாரது?" என்று சீறிக் கொண்டே வார்த்தையை ஆரம்பித்தவன் அடிகளாரைப் பார்த்து ஒரு விநாடி மலைத்து நின்று மிகப் பணிவான குரலில், "அடிகளாரா! இதென்ன தலையில் கட்டு?" என்று பேச்சைத் துவங்கினான்.

"கட்டு இருக்கட்டும். பெரிய இக்கட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது." என்றார் அடிகளார்.

"என்ன இக்கட்டு? ஏதும் புரியாமல் விழித்தான் கோட்டைக் காவலன்.

"சற்று முன்பு நமது கோட்டையிலிருந்து படை ஏதாவது வெளியே சென்றதா?" என்று அடிகளார் வினவினார், அவன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலே.

"படையா? சென்ற ஒரு ஜாமத்தில் ஒரு மனிதன்கூடக் கோட்டையை விட்டு வெளியே போகவில்லை."

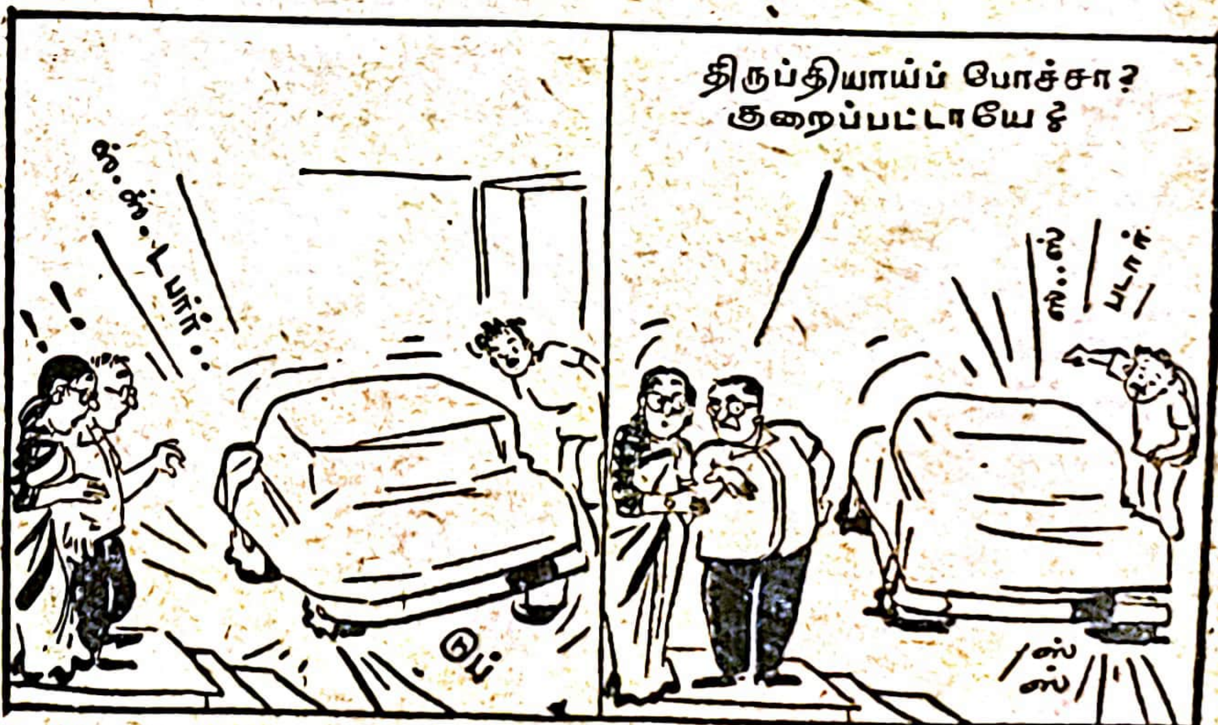
"நிச்சயமாகத் தெரியுமா?"

"தெரியும்."

"எதற்கும் காவலாளிகளைக் கேட்டுப் பார்."

"கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை, எனக்கே தெரியும்."

"உனக்குத் தெரியாது. கேட்கவேண் வேண்டிய அவசியமிருக்காது. விசாரித்துப் பார்," என்று வற்புறுத்தினார் அடிகளார்.

இதுவே பெரிய வெடி!

உஷ்! உஷார்!
படீரென வெடிக்கும்,
பக்கத்தில் நிற்பானேன்?
புஸ்ஸென்று சீறும்.
பேசாமல் நழுவிடலாம்.
ஒரே தாண்டலில்
ஓடுவது மேல்.
என்ன செய்வது?
வாங்கி வந்த புடவை
மனைவிக்குப் பிடிக்கவில்லை!

அடிகளார் பின் தொடர வெளியே வந்த கோட்டைக் காவலன் கோட்டை மீது காவல் புரிந்து நின்ற இரு வீரர்களுக்குக் குரல் கொடுத்து, "டேய்! சென்ற ஒரு ஜாமத்தில் வாசல் வழியாகப் படை ஏதாவது சென்றதா?" என்று கூச்சலிட்டான்.

கோட்டை மதில் மீது நின்ற வீரரில் ஒருவன், காவலன் காதில் கேட்பதற்காக இரைந்து கூவினான். "ஈ காக்காய் கூடச் செல்லவில்லை," என்று.

காவலன் அடிகளாரைப் பெருமிதத்துடன் பார்த்தான். அடிகளார் பதிலுக்கு இகழ்ச்சியாகச் சிரித்து, "நல்ல காவல் இது! இந்தக் கோட்டையிலிருந்து வந்த இருபத்தி ஐந்து வீரர்களை நாங்கள் மூவர் கண்களால் பார்த்தோம். இங்கிருந்து ஈ காக்காய் கூடப் போகவில்லையாமே?" என்றார் அடிகளார்.

"கோட்டை வீரர்கள் கண்களிலிருந்து யாரும் தப்ப முடியாது அடிகளாரே," என்றான் காவலன் கோபத்துடன்.

"தப்ப முடியும் என்பதற்கு என் கண்களே சாட்சி."

"சொப்பனம் கண்டிருப்பீர்."

"விழித்திருக்கும்போது காண்பதில்லை."

பளிச் பளிச்சென்ற பதிலால் வாட்டிய அடிகளாரோடு அதுவரை மௌனமாய் நின்றிருந்த அபராஜிதனும் கலந்து கொண்டான். "காவலரே! அடிகளார் சொல்வது உண்மை. நாங்களும் பார்த்தோம்," என்றான்.

காவலன் பாண்டிய சேனாதிபதிக்காகக் கண்களைத் திருப்பி அவனையும் சொக்கப் பெருமானையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு "இவர்கள் யார்?" என்று அடிகளாரைக் கேட்டான்.

"இவர் பாண்டிய சேனாதிபதி..." என்று அடிகளார் உச்சரித்த மாத்திரத்தில் காவலன் கோபம் காற்றில் பறக்கவே அவன் சேனாதிபதியை வணங்கி, "பிரபு! மன்னிக்க வேண்டும். தங்களை நான் இதற்கு முன்பு பார்த்ததில்லை," என்றான்.

"பாதகமில்லை. விஷயத்தைக் கவனிப்போம். நள்ளிரவில் மேலைமங்கலத்தில் படை நடமாட்டத்துக்கு அவசியமில்லை. ஆனால் ஒரு படை சென்றது மட்டும் உண்மை. அதற்குத் தலைமை வகித்துச் சென்றவன் கள்ளுக்கடையான்," என்றான் அபராஜிதன்.

காவலன் முகத்தில் பிரமை குடிகொண்டது. "கள்ளுக்கடையானா! அவன் கலந்தால் காரியம் மோசமானதாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது என்ன செய்வதென்று புரியவில்லையே. அவர்களை மறிக்க வீரர்களை அனுப்பலாமா?" என்று வினவினான்.

"அனுப்பிப் பயனில்லை. அவர்கள் தொலை தூரம் போயிருப்பார்கள்," என்று காவலனுக்குப் பதில் சொல்லிய அடிகளார் அபராஜிதனை நோக்கி, "வாருங்கள் மன்னனை எழுப்பிச் சேதி சொல்லுவோம்," என்று சொல்லி மெள்ளத் தத்தித் தத்திக் குதிரை ஏறினார்.

"மன்னனை இந்த நேரத்தில் எழுப்ப வேண்டுமா?"

"அவசியமிருந்தால் எழுப்பத்தானே வேண்டும்," என்ற அடிகளார் மேற்கொண்டு பேச்சுக்கு இடம் வைக்காமல் குதிரையை நடத்தினார். அபராஜிதனும் சொக்கப்பெருமாளும் மௌனமாகவே அவரைப் பின்பற்றிச் சென்றனர். நேராக அந்தப்புரத்துத் திட்டி வாசலில் குதிரையை நிறுத்திய

அடிகளார் கீழே இறங்கி, திட்டி வாசலைச் சிறிது அழுத்திப் பார்த்தார். மிகச் சுலபமாகத் திட்டி வாசல் திறந்ததைக் கண்டதும் குதிரைமேலிருந்த அபராஜிதனை நோக்கினார். அவர் கண்களில் பிதமிஞ்சிய திகில் தாண்டவமாடியதைக் கண்ட அபராஜிதன் விஷயத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டு, "கார்குழலி..." என்று ஆரம்பித்தான்.

"ஓடிவிட்டாள்," என்று முடித்தார் அடிகளார்.

"எதற்கும் உள்ளே போய்ப் பார்த்து விட்டு வாருங்கள்," என்றான் அபராஜிதன்.

உள்ளே சென்று கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் திரும்பிய அடிகளார், "பிரபு! சந்தேகமில்லை. கார்குழலியையும் காணோம். தோழிகள் அறையும் காலியாயிருக்கிறது. வாருங்கள், மன்னனைப் பார்ப்போம்," என்றார்.

அடிகளாரின் முயர்சியால் அர்த்த ராத்திரியில் எழுப்பப்பட்ட மழவராயன் அவர்களைத் தன் சயன அறையிலேயே சந்தித்தான். அடிகளார் தகவலைப் பயந்து பயந்து சொன்னார். தகவலைக் கேட்டதும் என்ன நடக்குமோ ஏது நடக்குமோ என்று திகில்பட்ட அபராஜிதன்கூட மழவராயன் மனோதிடத்தைக் கண்டு மலைத்துப் போனான். மழவராயன் தீர்க்காலோசனையுடன் வெகு நேரம் உட்கார்ந்திருந்துவிட்டு, "அடிகளாரே! இதைப்பற்றிக் காலையில் ஒரு முடிவுக்கு வருவோம். அதுவரை படுத்துப் பிரயாண அலுப்பைத் தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள்," என்று கூறிவிட்டு வேலையாட்களை அழைத்துப் பாண்டிய சேனாதிபதிக்கும் அவன் பணி மகனுக்கும் வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுக்க உத்தரவிட்டான்.

"வேண்டாம் மன்னவா! நாங்கள் அடிகளாரின் அறையிலேயே தங்குகிறோம்." என்று சொல்லிய அபராஜிதன் மழவராயனை வணங்கிவிட்டு அடிகளாரைத் தொடர்ந்து சென்றான். அவர்களை அறையில் படுக்கச் சொல்லிய அடிகளார் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் எழுந்து அடிமேல் அடி வைத்துப் பூனைபோல் மழவராயன் அறையை நெருங்கி, சாளரத்தின்மூலமாக உள்ளே கவனித்தார். அவர் நினைத்தது சரியாகப் போய்விட்டது மழவராயன் தூங்கவில்லை அப்பொழுதுதான் ஓர் ஓலையை எழுதி முடித்து முத்திரையை

வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதைத் தாங்கிச் செல்ல அவன் பக்கத்தில் ஒரு தூதனும் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தான். அடிகளார் வேகமாகத் தமது அறைக்குத் திரும்பி வந்து அபராஜிதனை எழுப்பி, "பிரபு! குடி முழுக்கிப் போய் விட்டது..." என்று வேகமாக வந்ததால் மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கத் திக்கு முக்காடிச் சொன்னார்.

"என்னய்யா இது?" அபராஜிதன் வினவினான் ஏதும் புரியாமல்.

"வாருங்கள் காட்டுகிறேன்," என்று கூறிய அடிகளார் அவனை அறையிலிருந்து வெளியே அழைத்து வந்தார். அவர்கள் வெளியே வருவதற்கும் தூதுவன் தோட்டத்துப் படிகளின் வழியாக இறங்கி வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அவனை அபராஜிதனுக்குச் சுட்டிக் காட்டிய அடிகளார், "பிரபு! அவன் மழவராயனின் அந்தரங்கத் தூதுவன்," என்றார்.

அபராஜிதன் தூதுவனையும் நோக்கி அடிகளாரையும் நோக்கினான். அவன் பதில் சொல்லு முன்பு அடிகளாரே பேசத்தொடங்கி, "அவனிடம் ஒரு கடிதம் இருக்கிறது," என்றார்.

"என்ன கடிதம்?"

"கார்குழலியின் வாழ்க்கையை நாசம் செய்யக்கூடிய விஷ ஓலை," என்ற அடிகளார் துக்கத்தால் பெருமூச்சு விட்டார்.

அபராஜிதன் ஏதும் புரியாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றான். "அர்த்த ராத்திரியில் ஒரு தூதன்! அவனிடம் ஓர் ஓலை! அதனால் மழவ மன்னன் மகளின் வாழ்க்கையே நாசம்! இதென்ன மர்மம்?" என்று யோசித்தான்.

அடுத்த விநாடி அடிகளார் மர்மத்தை உடைத்தபோது மனமே உடைந்து போகும் நிலையை எய்தினான் அபராஜிதன். மனம் சுக்கல் சுக்கலாக உடையும் அந்த நிலையில் வீரனை அபராஜிதன்கூடச் சுய நிலை இழந்து, "அப்படி ஒருகாலும் இருக்காது, அடிகளாரே," என்று கெஞ்சினான்.

"மழவராயனை உமக்குத் தெரியாது," என்று சுருக்கமாகப் பதில் சொன்ன அடிகளாரும் கடிதத்தை நினைத்து நடுங்கினார்.

அதென்ன அப்பேர்ப்பட்ட கடிதம்?

(தொடரும்)

முன்கதைச் சுருக்கம்

சிங்களத்துத் தண்டநாயகனின் கீழே அடிமையாக ஆட்சி செய்து வருகிறான் பாண்டிய மன்னன் வீர பாண்டியன். இலங்காபுரனின் மருமகளான மாதவியிடம் அவனுக்கு மையல். இந்த இழிநிலையைப் போக்க, பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜிதனும், அவனுடைய தோழர்களும் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். சதி கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, நிஷதராசன் வங்காரமுத்தரையன் ஆகிய இருவர் சிரச் சேதம் செய்யப்படுகின்றனர். கோட்டை வாசல் கம்பத்தில் அவர்கள் தலைகள் செருகப்படுகின்றன. பழிக்குப் பழி வாங்கச் சபதமேற்கிறான் அபராஜிதன்.

குறுநில மன்னனான மழவராயனின் மகள் கார்குழலி அபராஜிதனின் காதலி. இவர்கள் காதல் நிறைவேற, சிவானந்த அடிகளார் என்ற துறவி உறுதுணையாக நிற்கிறார். இதற்கிடையே மாதவியின் யோசனையின் பேரில் பாண்டிய மன்னனுக்கும் கார்குழலிக்கும் திருமணம் ஏற்பாடாகிறது. கார்குழலியைத் தப்ப வைக்க முயலும் அடிகளார் பாண்டிய மன்னனிடம் சிக்குகிறார்; சித்திரவதைக்குள்ளாகிறார். அவர் மூலம், கார்குழலியின் காதலன் அபராஜிதன் என்பதை அறிந்த வீரபாண்டியன் கடுஞ் சினம் கொள்கிறான். அவன் மதுரைக்குத் திரும்பும்போது, எழுச்சி கொண்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்யும் மக்களைக் குரூரமாகத் தாக்குவதுடன், எழுச்சிக்குக்காரணம் அபராஜிதன் என்று அவனை நாடுகடத்த உத்தரவிடுகிறான். சிங்களத்துப் பைங்கிளி தன் அழகாலும், தண்டநாயகன் தன் வஞ்சகப் பேச்சாலும் அபராஜிதனை மயக்கி, வீரபாண்டியனைத் துரத்திச் சிம்மாதனத்தில் அவனை ஏற்ற முயலுகிறார்கள். அதற்கு மறுத்து, சொக்கப்பெருமாள் என்ற சேவகனுடன் மதுரையிலிருந்து வெளியேறுகிறான் அபராஜிதன். வழியில் அடிகளாரைச் சந்திக்கிறான். இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, சில போர் வீரர்கள் கண்ணில் தென்படுகிறார்கள்.

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

மழவராயன் பதிலும் அடிகளின் திகிலும்

அடிகளார் அப்படிப் பட்டவர்த்தனமாக விஷ ஓலையின் விஷயத்தை விளக்கி உடைத்துச் சொன்ன பிறகும்கூட, பாண்டிய சேனாதிபதியான அபராஜிதனுக்கு அதில் பூரணமான நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. வீரனை ஒரு தமிழ் மன்னன் அத்தகைய ஒரு கடிதத்தை எழுதியனுப்புவானென்று நினைக்கக்கூட அவனால் முடியவில்லை. உண்மையில் கடிதம் மட்டும் அடிகளார் சொன்னதுபோல் அமைந்திருந்தால் தமிழ் நாட்டின் சரித்திர ஏடுகளில் மழவராயனைப் பற்றி எழுதப்படும் பகுதிகளில் கரி பூசப்படும் என்பதையும், பிற்கால மக்கள் அவனைப் பற்றிப் படிக்கும் போதெல்லாம் இகழ்ச்சியையும் ஏசலையும் அள்ளிக் கொட்டுவார்கள் என்பதையும் அபராஜிதன் உணர்ந்ததால் எந்தக் காரணத்தை முன்விட்டும் மழவராயன் அத்தனை கேவலமான வழியில் இறங்க மாட்டான் என்றே தீர்மானித்தான். அப்படி யோசனைகள் சிந்தனையில் ஊடுருவிச்செல்ல, திக்பிரமை பிடித்தது போல் நின்றிருந்த பாண்டிய சேனாதிபதியை உற்றுப் பார்த்த அடிகளார் அவன் மனத்தில் ஓடிய எண்ணங்களை அரை விநாடியில் புரிந்துகொண்டார். ஆகவே அவனைப் பார்த்து "சேனாதிபதியவர்களுக்கு நான் சொல்வதில் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை போலிருக்கிறது," என்று பாதி கேள்வி தொக்கி நின்ற ஒரு வாசகத்தை வீசினார்.

கவலையால் தாழ்ந்து நின்ற அபராஜிதனின் கண்கள் அடிகளாரை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. சற்று நேரம் நிதானித்துவிட்டு அவன் பதில் சொன்னான்: "அடிகளாரே! நீங்கள் ஏதோ ஊகத்தின் மேல் சொல்லிவிட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். இத்தகைய ஒரு காரியத்தில் இறங்கினால் மழவராயன் பெயர் மண்டலமெங்கும் சிரிப்பாய்ச் சிரிக்கும். தெரியுமா? இதை மழவராயன் யோசித்திருக்க மாட்டான் என்று நம்புகிறீரா?"

அடிகளார் அரைக்கணம் கூடத் தயங்காமலே சேனாதிபதியை நோக்கி, "பிரபு! மழவராயன் எந்தக் காரியத்திலும் யோசிக்காமல் இறங்கமாட்டான். ஆனால் எப்பொழுது யோசிக்கிறான், எப்பொழுது யோசிக்கவில்லை என்பது மட்டும் யாருக்கும் தெரியாது. அர்த்த ராத்திரியில் அவனை வந்து எழுப்பினோமே, அவன் எப்படி நடந்துகொண்டான் பார்த்தீர்களா?" என்று கேட்டார்.

அடிகளார் எதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியாததால் சற்று ஆலோசித்த அபராஜிதன், "எதைப்பற்றிக்குறிப்பிடுகிறீர்கள் அடிகளாரே? மழவராயன் நடந்துகொண்டதில் எந்த வித்தியாசமும் எனக்குத் தெரியவில்லையே. ஒரு மன்னன் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ அப்படித்தான் நடந்துகொண்டான்," என்றான்.

"அதைச் சொல்லவில்லை பிரபு. நாம் எந்தக் காரியத்துக்காக அவனை எழுப்பினோம்?" என்று சற்று எரிச்சலுடன் கேள்வி கேட்டார் அடிகளார்.

"கார்குழலி காணவில்லை என்பதை அறிவிக்க."

"அதை அறிவித்தோமா?"

"ஆமாம்."

"மழவராயன் சிறிதாவது அசைந்தானா பார்த்தீரா?"

"இல்லை."

"கார்குழலி ஓடிவிட்டாள் என்ற தகவலை, தகப்பன் நிலைதடுமாறத் தத்தளிக்கக்கூடிய செய்தியை, நள்ளிர

வில் வந்து சொல்கிறேம். அவன் ஏதும் நடக்காதது போல் நம்மைப் படுத்துக் கொள்ளச் சொல்கிருன். அத்தனையையும் கேட்டுக்கொண்டு கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி உட்கார்ந்திருந்தான் கவனித்தீரா?''

''கவனித்தேன்.''

''சரி. அதுதான் போகட்டும். நானும் தான் கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரமாக ஊரிலில்லையே. மறைந்தே போய்விட்டேனே. எங்கு போனுய் என்று கேட்டானு பார்த்தீர்களா?''

''கேட்கவில்லை.''

''திரும்பி வந்தவன் சாதாரணமாகவா வந்திருக்கிறேன்...''

''வேறு எப்படி வந்திருக்கிறீர்?''

''தலையில் இத்தனை பெரிய கட்டும் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேனே, எதற்காகக் கட்டு என்ருவது விசாரித்தானு? எதையாவது கேட்டானு? அக்கறையாவது காட்டினனு பாரும். தனக்கும் இந்த விவகாரங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லாதது மாதிரியும் இவையெல்லாம் தினசரி நடக்கக்கூடிய காரியங்கள் மாதிரியும் கம்மென்று உட்கார்ந்திருந்தான் மழவராயன். அத்தனையும் அழுத்தம். அவனுக்கு நான் முக்கியமில்லை, நீர் முக்கியமில்லை, பெண்ணும் முக்கியமில்லை...'' என்று எரிச்சல் தாங்கமாட்டாமல் அடுக்கிக்கொண்டு போன அடிகளாரை இடைமறித்த அபராஜிதன், ''பின் எதுதான் முக்கியம்?'' என்று வினவினுன்.

''தமிழ்நாடு ஒன்றுதான் முக்கியம்'' என்று குரலில் பூரண உறுதி துலங்கக் கூறிய அடிகளார், ''பிரபு! சந்தேகமே வேண்டாம். கடிதம் வீரபாண்டியனுக்குத்தான் போகிறது. வீரபாண்டியனுக்குப் பெண்ணைப் பலியிடத் தீர்மானித்துவிட்டான் மழவராயன்,'' என்றும் தொடர்ந்து அறிவித்தார்.

''வீரபாண்டியனிடம் அப்படியென்ன வீரத்தைக் கண்டுவிட்டான் மழவராயன்?'' என்று கேட்டான் அபராஜிதன் கோபம் சற்றுக் குரலில் ஏற.

''வீரபாண்டியன் வீரமற்றவன் என்பது மழவராயனுக்கு நன்ருகத் தெரியும். ஆனல் குலசேகர பாண்டியன் மகனுக்கு மகளைக் கொடுப்பதைவிட வீரபாண்டியனுடன் ஏற்படக்கூடிய மணத் தொடர்பே தமிழ் நாட்டைக் காப்பாற்றும் என்று மழவராயன் நினைக்கிருன்,'' என்று அடிகளார் சொன்னுர்.

''வீரபாண்டியனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தால் தமிழ்நாடு எப்படித் தப்பும்? இலங்காபுரன் தமிழ்நாட்டை விட்டு ஓடிவிடுவானு, இல்லை சோழன் தான் படையெடுப்பை நிறுத்திவிடுவானு?'' என்று சேனுதிபதி வினவினுன்.

''வீரபாண்டியனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தால் பாண்டிய நாடும் மழவ நாடும் இணையும். கார்குழலி பாண்டிய ராணியானுல் வீரபாண்டியன்மீது சிங்களத்துப் பைங்கிளிக்குள்ள ஆதிக்கம் குறையும். அவன் ஆதிக்கம் குறைந்தால் இலங்காபுரன் யோசனையும் வீரபாண்டியன் காதுகளில் ஏருது. பிறகு தன் போதனை ஏறும் என்று மழவராயன் தீர்மானித்திருக்கிருன்.''

''போதனை ஏறினுல்?''

''இலங்காபுரன் ஸ்தானத்துக்கு மழவராயன் வருவான்.''

''இலங்காபுரனிடமிருக்கும் சிங்களத்துப் படைகளுக்கு யார் பதில் சொல்லுவது?''

அடிகளார் மெல்லப் புன்முறுவல் காட்டினுர். ''மழவராயன் இத்தனை நாள் கையைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தானென்று நினைக்கிறீர்களா? மழவராயனும் படைபலத்தைப் பெருக்கியிருக்கிருன், சிற்றரசான மழவநாடு தனித்து எதுவும் செய்ய முடியாது என்பது மழவராயனுக்குத் தெரியும். ஆனுல், பாண்டிய நாட்டுடன் இணைந்தால் தன் படையின் பலத்தால் சிங்களவர்களை விரட்டி விடலாம் என்று மழவராயன் நினைக்கிருன். அப்படி விரட்டிவிட்டால் சோழன் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுப்பதும் அனுவசியமாகிவிடும். சோழர்களிடம் பாண்டியநாடு நட்புக் கொள்ளலாம். தமிழ் மன்னர்கள் ஒற்றுமையால் தமிழ்நாட்டில் அமைதி நிலவும் என்பது மழவராயன் தீர்மானம்,'' என்று கூறினுர்.

அத்தனை கவலையிலும் அபராஜிதன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பைக் கண்ட அடிகளாருக்குக் கோபம் எழவே லேசாக உஷ்ணம் ஏறிய குரலில் கேட்டார்; ''இதில் சிரிப்பதற்கு என்ன கண்டுவிட்டீர்?'' என்று.

''சிரிக்காமல் என்ன செய்வது அடிகளாரே! தமிழ்நாட்டின் தலைவிதியை நினைத்தாலே சிரிப்பாகத் தானிருக்கிறது,'' என்று சொன்னுன் அபராஜிதன்.

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை," என்றார் அடிகளார்.

"மழவராயன் இந்த மணத் தொடர்பால் இலங்காபுரனை விரட்டி, சோழ நாட்டுடன் தொடர்பு கொள்ளத் திட்டம் போடுகிறானல்லவா?"

"ஆமாம்."

"வீரபாண்டியன் திட்டம் வேறு."

இதைக் கேட்ட அடிகளார் கண்களில் ஆச்சரியம் பொங்கி வழிய அபராஜிதனை நோக்கினார். அவர் முகத்தில் தாண்டவமாடிய ஆச்சரியத்தையும் அதில் தொக்கி நின்ற சந்தேகத்தையும் பார்த்த அபராஜிதன் விளக்கினான்:

"ஆமாம் அடிகளாரே! வீரபாண்டியன் திட்டம் இதற்கு நேர்மாறானது. வீரபாண்டியன் இந்த மணத் தொடர்பினால் இலங்காபுரனை விரட்ட இஷ்டப்படவில்லை. சோழநாட்டுடன் நட்புக் கொள்ளவும் தயாராயில்லை. சோழ நாட்டுடன் போர் செய்யப் பறை சாற்றிவிட்டான்."

அடிகளாருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. "என்ன, சோழநாட்டுக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் போர் மூளப் போகிறதா!" என்று வாயைப் பிளந்து அதிர்ச்சியைப் பொறுக்காமல் தமது வழுக்கைத் தலையையும் ஒரு முறை வலது கையால் தடவிக் கொண்டார்.

"ஆமாம்," என்று திட்டமாகச் சொன்னான் அபராஜிதன்.

"யார் சொன்னது?"

"வீரபாண்டியனே சொன்னான். அதுவும் நடுச் சபா மண்டபத்தில் அமர்ந்து."

"யாரிடம் சொன்னான்?"

"அண்ணன் பல்லவராயனிடம்."

"யார்! சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதியிடமா!" மூச்சு நின்றுவிடும் போலிருந்தது அடிகளாருக்கு. வீரபாண்டியன் முட்டாளென்று அடிகளாருக்குத் தெரியும். ஆனால் சோழப் பேரரசைப் போருக்கு அழைக்கும் அத்தனை முட்டாள்தனம் அவனிடம் குடிகொண்டிருக்கும் என்று அவர் நினைக்கவேயில்லை. ஆகவே குரலில் பிரமிப்பு பூர்ணமாகத் தொனிக்கச் சொன்னார், "பிரபு! இருவர் திட்டமும் நேர் விரோதமாக இருக்கிறதே!" என்று.

ஆமாம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்த அபராஜிதன் சற்றுச் சிந்தித்துவிட்டு, "இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?" என்று அடிகளாரை நோக்கி வினவினான்.

"எதைப் பற்றி?"

"கார்குழலியின் கதியைப் பற்றித்தான்."

"அதில் நாம் என்ன செய்ய முடியும்? மழவராயன் வீரபாண்டியனை உடனே பயணப்பட்டு வரச்சொல்லி அவசர ஓலை எழுதியனுப்பியிருக்கிறான். கார்குழலி ஓடிவிட்டதையும் அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறான்..." என்று சொன்ன அடிகளாரின் பேச்சை இடையே வெட்டிய அபராஜிதன், "எங்கு ஓடியிருக்கிறாள் என்று தெரியுமா?" என்று வினவினான்.

"நல்ல கேள்வி கேட்டீர்கள்! மழவராயனுக்கா தெரியாது? கார்குழலி போய்விட்டாள் என்றதுமே நீலமலைக் கருகிலுள்ள கன்னிமாடத்துக்குத்தான் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டிருப்பான். தமிழ் நாட்டில் அவளுக்குப் புகலிடமளித்து அவளைப் பாதுகாக்கக் கூடிய கோட்டை அது ஒன்றுதான்

ஒரு வேண்டுகோள்

அன்புள்ள வீட்டுக்காரருக்கு,

கோடை காலத்தில், தாங்கள் திடீர் திடீரென்று தாங்கள் நண்பர்களுடன் விஜயம் செய்து வீட்டை அவர்களிடம் காட்டிக் காட்டிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டீர்கள். பலகாரம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த நானும், எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்துக் கொண்டிருந்த என் மனைவியும், தூங்கிக் கொண்டிருந்த எங்கள் கைக்குழந்தையும் தங்கள் குழுவினரின் முன்னறிவிப்பற்ற வருகையினால் நிலைகுலைந்து நெளிந்தோமே தவிர, வருந்தியதில்லை.

அப்போது அழைத்துவந்த நண்பர்களை அன்பு கூர்ந்து இப்போது மறுபடி அழைத்து வாருங்கள். வீட்டின் ஒவ்வொரு அறையிலும் எத்தனை அழகாக மழை கொட்டுகிறது! உங்கள் நண்பர்கள் கட்டாயம் பார்க்க வேண்டிய காட்சி.

—குடித்தனக்காரர்

என்பது அவனுக்கு நன்ருகத் தெரியும்," என்ருர் அடிகளார். பின்னர், மேலும் சொன்ஞர்: "கருணுகரத் தேவர் வந்து பாண்டிய நாட்டுக்கும் மழவநாட்டுக்கும் திருமணத் தொடர்பைப் பேசி நிச்சயித்தவுடனேயே மழவராயன் நிலைமையைக் கன்னிமாடத்திலிருந்த கார்குழலியை மேலைமங்கலத்துக்கு வரவழைத்துவிட்டான். இங்கு கார்குழலி இருந்தபோது வீரபாண்டியன் அவளிடம் முறைதவறி நடந்து கொண்டதைக் கூட மழவராயன் பொருட்படுத்தவில்லை. மகள் திருமணத்தை எதிர்த்ததால் அவளைத் தன் கண் பார்வையிலேயே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே திரும்பவும் கன்னிமாடத்துக்கு அனுப்பாமல் இங்குள்ள அந்தப்புரத்திலேயே வைத்துக் கொண்டான். இப்பொழுது அவள் ஓடிவிட்டதால் வீரபாண்டியனை வரச்சொல்லி ஓலை எழுதியிருக்கிருன். வீரபாண்டியனை விட்டுக் கன்னிமாடக் கோட்டையைமுற்றுகையிட்டு மகளைப் பிடித்து ராட்சஸ விவாகம் செய்து கொள்ளச் செய்வதே மழவராயன் நோக்கம். அதைத்தான் கடிதத்தில் எழுதியிருப்பான்."

"ராட்சஸ விவாகமா!" என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினுன் அபராஜிதன்.

"ஆமாம்," என்று பதிலிறுத்தார் அடிகளார்.

"காதலற்ற விவாகம்..." என்று முணுமுணுத்தன அபராஜிதன் உதடுகள்.

"ஆனல் சாஸ்திர சம்மதம்," என்ருர் அடிகளார்.

"என்ன சாஸ்திரம் அது?" வெறுப்புடன் கேட்டான் சேனுதிபதி.

"க்ஷத்திரிய தர்மத்தைப் பற்றிய சாஸ்திரம். பலவந்தமாகப் பெண்களைத் தூக்கிச் சென்று திருமணம் புரியும் ராட்சஸ விவாகத்தை க்ஷத்திரிய தர்மம் அனுமதிக்கிறது," என்ருர் அடிகளார் மீண்டும்.

"வடநாட்டுத் தர்மம்," கோபத்துடன் எழுந்தது அபராஜிதன் குரல்.

"தமிழ்நாட்டுடன் கலந்துவிட்டது," என்று சற்றுத் தமது சொருபத்தைக் காட்டினுர் அடிகளார்.

வெகுண்டு எழுந்த உள்ளத்தால்

உக்கிரம் பூர்ணமாகக் குரலில் தொனிக்க, "அது எந்தத் தர்மமாக இருந்தாலும் சரி அடிகளாரே! அது தமிழ் நாட்டில் உடைக்கப்படும். மனிதர்கள் க்ஷேமத்துக்காக வகுக்கப்படுவது தர்மம். அறநூல் மகிழ்ச்சியை மண்ணுக்குவதற்காக அல்ல. இந்த மழவராயனல்ல, வீரபாண்டியனல்ல, உலகமே திரண்டு வந்தாலும் சரி, என் ஒரு வாள் இருக்கும்வரையில் கார்குழலியை யாரும் அவள் இஷ்ட விரோதமாக நெருங்கமுடியாது," என்று சீறினன் சேனுதிபதி. "வீரபாண்டியன் இங்கு வருவதற்குள் நாம் கன்னிமாடத்தை அடைய வேண்டும்" என்று பேச்சை ஓட்டிய சேனுதிபதி சட்டென்று ஏதோ ஆலோசித்து, "ஆமாம்! அவள் கன்னி மாடத்துக்குத்தான் போயிருப்பாளென்பது என்ன நிச்சயம்," என்று கேட்டான்.

"வேறெங்கு போகமுடியும்?" என்று பதில் கேள்வி போட்டார் அடிகளார்.

"நாம் காட்டில் சந்தித்த இருபத்து ஐந்து வீரர்களில் நீர் சொன்ன விக்கிரம பாண்டியனையும் காணேம். சிவிகைகளும் இல்லையே."

"அதனுலென்ன? சந்தேகத்தை அகற்றப் படை இரண்டாகப் பிரிந்து போயிருக்கலாம். காட்டின் பின்புறமாகச் செல்ல ஓர் ஒற்றையடி குறுக்குப் பாதை யிருக்கிறது. சந்தேகம் வேண்டாம் பிரபு! கார்குழலி முட்டாளல்ல. இந்த அடிகளால் வளர்க்கப்பட்டவள். கன்னிமாடத்து வீரர்களெல்லோரும் அவளுக்காக உயிரைக் கொடுப்பார்கள். அவள் அவர்களை நம்பித்தான் சென்றிருக்கிருள். விக்கிரம பாண்டியனையோ கள்ளுக்கடையானையோ அவள் நம்பிப் போயிருக்கிருளென்று நினைக்கவேண்டாம்."

"அப்படியானுல் அவர்களை அமர்த்துவானேன்?"

"அவன் எங்கே அமர்த்தினுன்? விக்கிரமபாண்டியனிடம் ஆள்களை அமர்த்தச்சொல்லி நான்தான் ஏற்பாடு செய்தேன். அதற்காகக் கார்குழலியின் முத்து வளையல்களைக்கூட வாங்கிக் கொடுத்தேன்."

"உமது வேலைதானா இது? இந்த நல்ல கைங்கரியத்தை எதற்காகச் செய்தீரோ?"

"காகுழலி கன்னிமாடத்துக்குப் போனால் மழவராயன் அவளை அங்கிருந்து கொண்டுவந்து வீரபாண்டியனுக்கு மணமுடிக்கப் பார்ப்பானென்பது எனக்குத் தெரியும். ஒருவேளை மன்னன் உத்தரவுக்குக் கோட்டை வீரர்கள் பணியத் துணிந்தாலும் அவர்களைச்சமாளிக்க நமக்கென்று சில வீரர்கள் வேண்டாமா? அதற்காகத்தான் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தேன். ஆனால் அந்தமுட்டாள்விக்கிரமபாண்டியன் போயும் போயும் கள்ளுக்கடையானை அமர்த்துவானென்று நான் எதிர்பார்த்தேனா?" என்று அடிகளார் சலித்துக்கொண்டார்.

"அடுத்தபடி நாம் செய்யவேண்டியது என்ன?" என்று கவலையுடன் விசாரித்தான் அபராஜிதன்.

ராஜதந்திரத்திலும் போர்த் தந்திரத்திலும் பிரசித்தி பெற்ற அபராஜிதனே தம்மை யோசனை கேட்டது பற்றி அடிகளாருக்குச் சற்றுப்பெருமைதான். இருந்தாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமலே சொன்னார்: "பிரபு! இரண்டு மூன்று நாட்களில் வீரபாண்டியன் எப்படியும் இங்கு வந்து சேருவான். அவனும் மழவராயனும் செய்யும் முடிவுகளை நாம் அறிந்துகொண்ட பின்பே நமது நடவடிக்கையைப்பற்றி முடிவு செய்யவேண்டும். ஆகையால், இரண்டு நாட்கள் தாங்கள் தலைமறைவாயிருப்பதே நல்லது."

"நான் எப்படித் தலை மறைவாய் இருக்க முடியும்? நான் வந்திருப்பது உங்கள் மன்னனுக்குத் தெரியுமே."

"மாறு உடை அணிந்துகொள்ளுங்கள். உங்களை இந்த ஊரிலேயே மறைத்து வைக்க இடமிருக்கிறது. நீங்கள் ஏதோ அவசர அலுவலாகத் தெற்கு நோக்கிச் சென்றுவிட்டதாக மன்னனிடம் சொல்லிவிடுகிறேன்."

"சிவப்பெரும் பழமான தாங்கள் எனக்காகப் பொய் சொல்லவேண்டுமா?" என்று சாதுரியமாக வினவினான் அபராஜிதன்.

"சிவோஹம்! அப்பனே, அவன் பெயர் சொன்னால் சகல பாபங்களும் சாம்பலாகும். அவன் பெயர் சொல்லி இந்த அற்ப பாபத்தை அகற்றிக் கொள்ள இந்த அடிகளால் முடியாதா?" என்று இன்னும் அதிக சாதுரியத்தைக் காட்டி நகைத்தார் அடிகளார். அபராஜிதனும் சிறிது கவலை கரையவே கலகலவென்று நகைத்தான்.

அத்துடன் அறையில் படுக்கச் சென்ற இருவரும் பாக்கி இரவைத் தூங்காமலே கழித்தனர். விடியற்காலையிலேயே அடிகள்ரர் சேனுதிபதிக்குச் சாதாரண வீரனின் உடையைக் கொடுத்து அவனையும் சொக்கப் பெருமாளையும் மேலமங்கலத்துக்குத் தெற்குக் கோடியிலிருந்த ஒரு சிவ மடத்தில் தங்கவைத்தார். அங்கு அவர்களுக்குச் சகல சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுக்கத் தமது சிஷ்யப் பண்டாரங்களையும் நியமித்துவிட்டு, காலையில் மழவராயனைச் சந்தித்து அபராஜிதன் அவசர வேலையாகச் சென்றுவிட்ட தகவலையும் தெரிவித்தார். அடிகளார் திட்டப்படியே எல்லாம் நிறைவேறின. மழவராயன் சேனுதிபதியின் வரவையோ போக்கையோ ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்கவில்லை. அடிகளாரும் அவன் போனதைப் பற்றி லட்சியம் செய்யாதது போலும், தனக்கு அதில் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாதது போலும் நடமாடிக் கொண்டு, அடிக்கடி உதட்டில் சிவ நாமஸ்மரணையுடனும் உள்ளத்தில் கார்குழலியைப் பற்றிய கவலையுடனும் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருந்தார்.

நாட்கள் மூன்று ஓடின. பெரும் புயல் புகுந்ததுபோல் மிகுந்த பரபரப்புடனும் கோபத்துடனும் மேலமங்கலத்துக்குள் நுழைந்த வீரபாண்டியன் நேராக மழவராயன் மாளிகைக்குச் சென்றான். அடுத்த சில விநாடிகளில் பாண்டிய மன்னன் மழவராயன் அந்தரங்க அறையில் அவனைச் சந்தித்துச் சீறி, கேள்விகளைச் சரமாரியாக வீசினான். அவர்கள் இருவர் பேச்சையும் சாளரத்தின் வெளிப் பாகத்திலிருந்து ஒட்டுக்கேட்ட அடிகளார், பாண்டியன் சீறலைப் பற்றிச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யவில்லை. ஆனால் மழவராயன் மிக நிதானமாகச் சொன்ன முதல் பதில் அவரை ஓர் உலுக்கு உலுக்கிக் கலங்க வைத்தது. இரண்டாவது பதிலைக் கேட்டதும் அடிகளார் தலை மிதமிஞ்சிய திகிலால் சுற்ற ஆரம்பித்தது. மூன்றாவது பதில் அவர் திட்டங்களுக்கெல்லாம் முற்றுப் புள்ளி வைக்கவே மூர்ச்சை போடும் நிலை எய்தினர் சிவானந்த அடிகளார்.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

32. வேலும் வேல்விழிகளும்

முழு இருட்டு மேலைமங்கலத்தைக் கவ்வாததால் பளிச்சென்று எரியக்கூடிய விளக்குகள்கூட மங்கலாகத் தெரிந்த அந்திப் பொழுதைச் சற்றே அடுத்து வந்த அந்த ஆரம்ப இரவிலே, அரண்மனையின் அந்தரங்க அறையிலே, வீரபாண்டியன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மழவராயன் பதிலளிக்கும்வரையில் விஷயம் அத்தனை விபரீதத்துக்குப் போகக்கூடும் என்பதைச்சிவானந்த அடிகளார் கனவில்கூடக் கருதவேயில்லை. வீரபாண்டியனிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக் கார்குழலி முனைந்தால் எத்தகைய நடவடிக்கையை எடுப்பாள் என்பதை மழவராயன் ஓரளவு ஊகித்துவிடுவான் என்பதை அடிகளார் அறிந்துதானிருந்தார். ஆனால் அத்தகைய நடவடிக்கையை அவளிடமிருந்த முன்கூட்டியே எதிர்பார்த்து அதை முறியடிக்கக்கூடிய சகல முன்னேற்பாடுகளையும் அவன் செய்து முடித்திருப்பான் என்பதை அவனுடன் ஆயுள் பூராவும் பழகிய தன்னால் கூட அறிய முடியவில்லையே என்பதை நினைத்துப் பாதி ஆச்சரியத்திலும் கார்குழலியின் கதி எப்படிப் போய் முடியுமோ என்ற கவலையால் பாதி துக்கத்திலும் மூழ்கினார் சிவானந்த அடிகளார்.

மங்கலான அறை வெளிச்சத்தில் கற்சிலைபோல் உட்கார்ந்திருந்த மழவராயனைச் சலனமான பார்வையோடும் நிதானமற்ற நடையோடும் நெருங்கிய வீரபாண்டியன் எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிப்பது என்று தெரியாமல் ஒரு நிமிஷம் திணறிய பிறகு, "கடிதம் கிடைத்தது," என்று கர்ஜித்தான். யோசனை நிரம்பிய மழவராயன் கண்கள் சற்று உயர்ந்து வீரபாண்டியனை நோக்கின. பிறகு பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்துக்குச் சென்று லயித்தன. அந்த சமிக்கையைப் புரிந்துகொண்டாலும் வீரபாண்டியன் ஆசனத்தில் அமர இஷ்டப்படாமலே, "இங்கு கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்காருவதற்காக வரவில்லை. உங்கள் புதல்வி எங்கு ஓடிவிட்டாள், எதற்காக ஓடினாள், ஓட எப்படி நீங்கள் அனுமதித்தீர்கள் என்பதை அறியவே வந்தேன்," என்று சரமழை போலச் சொற்களை உதிர்த்தான்.

கார்குழலி ஓடிவிட்டதால் சற்றுக் கவலையுடனிருந்த அச்சந்தர்ப்பத்தில் கூட மழவராயன் உதடுகளில் லேசான புன்முறுவலொன்று தோன்றி மறைந்தது. எதிரே நின்ற வீரபாண்டியனை மீண்டும் தழுவிய அவன் கண்களில், 'இவன் என் மகளுக்குச் சரியான மணாளனா?' என்ற சந்தேகமும் தொக்கி நின்றதாகப் புலப்பட்டது சாளரத்தின் மறைவில் நின்றிருந்த அடிகளாருக்கு. வீரபாண்டியன் ஆத்திரத்துக்கோ

கூச்சலுக்கோ அசைந்து கொடுக்காமலும் ஆசனத்தில்கூடச் சிறிதும்அசங்காமலும் பதில் சொன்னான் மழவராயன்: "பாண்டிய மன்னவனே! கையைக் கட்டிக்கொண்டு உங்களை இங்கு உட்கார வைக்க நான் கடிதம் எழுதி வரவழைக்கவில்லை. என் புதல்வி கார்குழலி, தங்களுக்கு மனைவியாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கும் பெண், கன்னிமாடத்துக்கு ஓடிவிட்டாளென்பது நிச்சயம். ஏன் ஓடிவிட்டாள் என்று என்னைக் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. உங்களுக்கே தெரிந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். உங்களிடமுள்ள பிரியத்தால்தான் அவள் ஓடியிருக்க வேண்டும். ஓட ஏன் அனுமதித்தேனென்று கேட்கிறீர்கள். நான் அனுமதித்து அவள் போயிருந்தால் அதற்கு ஓடிப்போவது என்று தமிழில் சொல்வதில்லை. அனுப்புவது என்ற சொல்தான் பொருந்தும்."

மழவராயன் பதிலில் தொக்கியிருந்த இகழ்ச்சியைக் கவனிக்கும் நிலையிலோ அதற்குப் பதில் கொடுக்கும் நிலையிலோ வீரபாண்டியன் இல்லை. கார்குழலியைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே அவன் சிந்தை நிலைத்திருந்ததால் மீண்டும் கோபத்துடன் கேட்டான்: "கன்னிமாடத்துக்கு ஓடிவிட்டாளா! யாருடன் போயிருக்கிறாள்?"

"விக்ரமபாண்டியனுடன் போயிருப்பாளென்று தோன்றுகிறது." என்று பதில் சொன்னான் மழவராயன். இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் வெளியேயிருந்த அடிகளார் மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு மழவராயன் ஒரு வேளை யட்சிணி உபாசகனோ என்று நினைத்தார். ஆனால் அவன் பின்னால் விளக்கம் செய்தபோது மேலைமங்கலத்தின் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் அவனுக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்கிறது என்பதை நினைத்து வியந்தார்.

வீரபாண்டியன் விழிகள் மழவராயனை நோக்கி ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. 'விக்கிரம பாண்டியனா?' என்ற கேள்வியும் அவன் பார்வையில் தொக்கி நின்றது. அதை நொடிப்பொழுதில் ஊகித்துக்கொண்ட மழவராயன், "சந்தேகம் வேண்டாம். குலசேகர பாண்டியன் மகன்தான், தங்கள் தாயாதிதான். அவன்தான் இந்த வேலையைச் செய்திருக்க வேண்டும். கார்குழலி ஓடியதற்கு முன்பு ஒரு வாரமாகவே அவன் மேலைமங்கலத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறானென்பதை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்தேன். அவனைக் காரணமின்றிக் கைது செய்வதற்குமில்லை.

சோழநாடு அவனுக்கு ஆதரவளிக்கத் தயாராயிருக்கிறது. ஆகையால் அவன் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க உத்தரவிட்டேன். அவன் நடமாட்டம் கன்னிமாடத்தின் பக்கமாகக்கூட இரு முறை இருந்ததாக அறிந்தேன். உள்ளே எக்காரணத்தைக் கொண்டாவது நுழைந்தால் கைது செய்யுமாறும் ஒற்றர்களுக்கு உத்தரவிட்டிருந்தேன். அவன் அப்படி எதுவும் செய்யத் துணிந்ததாகத் தெரியவில்லை. திடீரென அவனும் கள்ளுக்கடையானும் சேர்ந்து திரிவதாகத் தகவல் கிடைத்தது. ஒரு நாள் இரவு குழலி எப்படியோ தப்பி விட்டாள் கள்ளுக்கடையானையும் இருபத்தைந்து வீரர்களையும் கன்னிமாடத்துக்குச் செல்லும் பாதையில் கண்டதாகத் தகவல் கிடைத்தது. பிறகு ஒற்றர்களை விட்டு நகரம் பூராவும் விக்ரம பாண்டியனைத் தேடச் சொன்னேன். அவனும் மறைந்து விட்டான். இதிலிருந்து நாம் கொள்ளக்கூடிய ஊகம் ஒன்றுதான்.

கார்குழலியை விக்ரம பாண்டியன் தான் தப்புவித்திருக்கிருன்."

"அவனுக்கென்ன இதில் அக்கறை இருக்கிறது?" என்று குறுக்கிட்டான் வீரபாண்டியன்.

"அக்கறையிருக்கிறது. அவன் தகப்பனுரே அவளை, தன் மகனுக்குக் கொடுக்கும்படி என்னிடம் கேட்டார். தவிர, அரசியல் காரணங்களும் இருக்கின்றன. குலசேகர பாண்டியன் மகனுக்கு என் மகளைக்கொடுத்தால் மேலமங்கலமும் சோழநாடும் ஒன்றுபடும். பாண்டிய நாடும் மேல மங்கலமும் வேறுபடும். ஆனுல் ஒரு கேள்வி நீங்கள் கேட்கலாம், கள்ளுக்கடையானே அவளை அழைத்துப் போயிருக்கக் கூடாதா என்று. கள்ளுக்கடையான் தனியாகப் போரிடுவதில் கெட்டிக்காரனே தவிர இந்தமாதிரித் திட்டம் போட்டுக் காரியம் நடத்தும் யோக்கியதை அவனிடமில்லை. தவிர கன்னிமாடத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தவன் வீர பாண்டியன்தான்," என்று மிக அமைதியாக ஏதோ அரசியல் சிக்கலைக்குறித்து வாதாடும் நிபுணனைப் போலத் தன் மகள் ஓடிவிட்ட காரணங்களை அலசினுன் மழவராயன்.

சிக்கல் சிறிதும் இல்லாமல் தொடர்ச்சியாகவும் கோவையாகவும் உதிர்ந்த மழவராயன் சொற்களைக் கேட்ட வீர பாண்டியன் உள்ளத்தில் சொல்லவொண்ணுக் கோபமும் வேதனையும் எழுந்து தாண்டவமாடின. விக்ரம பாண்டியனையும் குலசேகரபாண்டியனையும் அந்த க்ஷணத்திலேயே வெட்டிச் சாய்த்து விடவேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. கார்குழலி, கேவலம் ஒரு பெண், அவள் ஓடிவிட்டதால் தன் திட்டங்கள் சுக்கு நூருகச் சிதைந்து போவதை எண்ணிப் பார்த்தான் வீரபாண்டியன். 'கார்குழலியுடன் திருமணமில்லையேல் மேலமங்கலத்தின் உதவியில்லை. மேலமங்கலத்தின் உதவியில்லையேல் சோழப் பேரரசுடன் போர் அசாத்தியம். ஆனுல் போருக்குச் சித்தமாயிருப்பதாக அண்ணன் பல்லவராயனிடம் பகிரங்கமாக என் நீதிமண்டபத்திலேயே அறிவித்திருக்கிறேனே,' என்று சிந்தித்து! அந்தச் சிந்தனையால் கோபம் பொங்கித் ததும்பும் குரலில் மழவராயனை நோக்கிக் கேட்டான்: "நிலமிலைக்கருகிலுள்ள கன்னிமாடம்தானே? அதைப் [illegible] இருநூறு வீரர்களை அனுப்பி அதைத் தாக்கிப் பிடித்துக் கார்குழலியை அழைத்து வந்து விட்டாலென்ன?"

மழவராயன் உதடுகளில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. "கன்னிமாடத்தைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொன்னவர்கள், தகவலைச் சரியாகச் சொல்லவில்லையென்று தெரிகிறது. கன்னிமாடம் ஒரு கோட்டை. அதை இருநூறு வீரர்களல்ல, ஆயிரம் வீரர்கள் தாக்கினுல் கூடப் பிடிப்பது சாத்தியமல்ல. ஆனுல் அதையும் சாத்தியமாக்கி வைத்திருக்கிறேன். கார்குழலிக்கும் உங்களுக்கும் திருமணம் நிச்சயமானதும் கோட்டையிலிருந்த நூறு வீரர்களில் எழுபத்தைந்து வீரர்களை மேலமங்கலத்துக்கு வரவழைத்துவிட்டேன். மீதி இருப்பவர் இருபத்தைந்து பேர்தான். கள்ளுக்கடையானுடைய இருபத்தைந்து வீரர்களும் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தாலும் மொத்தம் ஐம்பது வீரர்கள். ஐம்பது வீரர்களால் கோட்டையைப் பாதுகாக்க முடியாது. நொடிப் பொழுதில் நீங்கள் கோட்டையைப் பிடித்து விடலாம்," என்முன் மழவராயன். இந்தப் பதிலை வெளியிலிருந்து கேட்ட அடிகளார் அடியோடு நிலைகுலைந்து போனுர். கன்னிமாடத்திலிருந்து எதற்காக மழவராயன் வீரர்களை வரவழைத்தான் என்று ஏங்கினுர். வீரபாண்டியன் வெறியிலிருந்து கன்னிமாடம்கூடக்கார்குழலிக்குப் புகலிடமளிக்க முடியாதே என்று தத்தளித்தார். இப்படி மழவராயன் தன் திட்டங்களிலெல்லாம் மண்ணை அள்ளிப்போடுவானென்று அவர் நினைக்கவேயில்லை. மழவராயன் சொன்ன அடுத்த பதிலிலிருந்து விதியும் கார்குழலி வாழ்க்கையில் விளையாடியிருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டார்.

"கோட்டையிலிருந்த வீரர்களை ஏன் வரவழைத்து விட்டீர்கள்?" என்று பாண்டிய மன்னன் வினவினுன்.

"கன்னிமாடக் கோட்டை பாண்டிய நாட்டிலிருந்து ஏற்படக்கூடிய தாக்குதலைச் சமாளிக்கப் பலப்படுத்தப்பட்டது. பாண்டியநாட்டுடன் திருமணத் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிடுவது நிச்சயமாகிவிட்டதால் அங்கு காவல் அவசியம் இல்லையல்லவா? கோட்டையைச் சீராக வைத்துக் கொள்வதற்கு அவசியமான வீரர்களை மட்டும் விட்டு வைத்தேன்," என்று விளக்கினுன் மழவராயன்.

[illegible]

யில் ஆழ்ந்தான். ஓரிரு முறை ஏதோ சொல்லத் துவங்கியபோதும் பேச்சு சரியாக வராமல் இதழ்கள் மட்டும் அசைந்தன. கடைசியாக மெள்ளச் சமாளித்துக் கொண்டு, "கோட்டையைப் பிடிப்பது அவ்வளவு சுலபமானுல் என்னே ஏன் வரவழைத்தீர்கள்? நீங்களே கோட்டையைத் தாக்கி மகளைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்திருக்கலாமே," என்று வினவினுன்.

மழவராயன் அவனே ஏறெடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டே, "இங்குதான் தமிழர் பண்பு வந்து குறுக்கிடுகிறது," என்று சொன்னுன்.

வீரபாண்டியன் கண்கள் மழவராயன் மனப்போக்கை அறிய முடியாமல் தவித்தன. கடைசியாக, "இதில் தமிழர் பண்பு எங்கு குறுக்கிடுகிறது?" என்று வினவினுன்.

"மனமில்லா மணம் தமிழர் பண்பல்ல," என்ருன் மழவராயன்.

"உம்..."

"கார்குழலி பலவந்த விவாகத்திலிருந்து தப்பி ஓடியிருக்கிருள். நான் கோட்டையை முற்றுகையிட்டால்...?"

"முற்றுகையிட்டால்...?"

"மழவராயன் என்ருெரு மன்னனிருந்தான், பெண்ணைப் பலவந்தப்படுத்த போரிட்ட வீரன் அவன் என்று சரித்திரத்தில் எழுதப்படும். அத்தகைய கீர்த்தியைப் பெற எனக்கிஷ்டமில்லே."

"அது எனக்கு மட்டும் பாதகமில்லையோ?"

"அதைத் தீர்மானம் செய்வது தங்கள் பொறுப்பு. ஆனுல் பாதகமில்லே என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம்."

"எப்படி?"

"முதலில் இஷ்டமில்லாத பெண்ணே விவாகம் செய்துகொள்ள நீங்கள் தயாராயிருக்கிறீர்கள். ஆகவே அதன் பலாபலன்களை நீங்கள் அனுபவிப்பது தவருகாது தவிர, ராட்சஸ விவாகத்தை க்ஷத்திரிய தர்மம் அனுமதிக்கிறது."

"அது தமிழர் தர்மமல்லவே."

"அல்ல. ஆனுல் தர்மத்தை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் தங்கள் திட்டங்கள் என்ன ஆவது?"

மழவராயன் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிருனு, நிஜமாகத்தான் பேசுகிருனு என்பது வீரபாண்டியனுக்கு புரியாததால் சற்று நேரம் பேசாமலே இருந்தான். ஏதோ மனத்தில் சந்தேகம் உதிக்கவே கேட்டான்: "கன்னிமாடத்தை முற்றுகையிட்டுக் கார்குழலியை நான் மீட்டு வருவதில் உங்களுக்கு ஆட்சேபணை ஏதுமில்லையே?"

"ஆட்சேபணை இருந்தால் உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதி வரவழைப்பேனு, அல்லது கன்னிமாடத்தில் வீரர்கள் இல்லாதிருக்கும் தகவலைத்தான் சொல்லுவேனு? நீங்கள் கார்குழலியை மணப்பதில்தான் எனக்குச் சம்மதம். தமிழ்நாட்டின் நன்மை இந்தத் திருமணத்தின் மூலம்தான் உருவாகவேண்டும்," என்ருன் மழவராயன்.

மேற்கொண்டு அவர்களுக்குள் நடந்த பேச்சைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாமல் மிக வேகமாகத் தமது அறைக்கு ஓடிய அடிகளார் ஒரு காஷாயத் துணியை எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு அபராஜிதன் தங்கியிருந்த சிவமடத்துக்கு வந்து சேர்ந்து அபராஜிதனைத் தனியாக ஓர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்று அரண்மனையில் தாம் ஒட்டுக் கேட்ட தகவல்களை விவரித்தார்.

நிதானமாக அத்தனை தகவலேயும் கேட்டுக்கொண்ட அபராஜிதன், "விஷயம் விபரீதமாகத்தானிருக்கிறது அடிகளாரே!" என்ருன்.

"ஆம்! ஆனுல் இதில் ஒரு சௌகரியமும் இருக்கிறது," என்ருர் அடிகளார்.

"என்ன சௌகரியம்?"

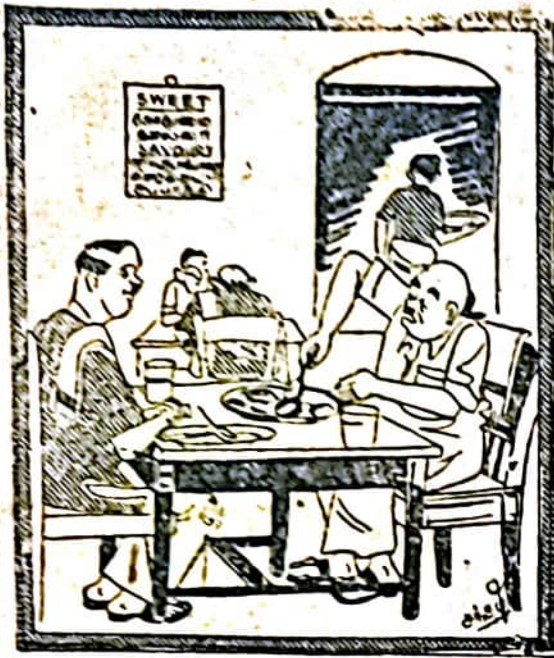
"மழவநாட்டு வீரர்கள் இதில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

கட்டுரை

'பூனையைப் பற்றி உன் தாய் மொழியில் ஒரு கட்டுரை எழுது' என்ற கேள்விக்கு ஒரு மாணவன் எழுதியது:

"சீ! சனி! மொசு மொசுவென்று காலைக் காலே வந்து சுற்றிக் கொண்டு! பீடையையடித்து விரட்டு. உன் அப்பாவுக்கு அடியோடு மூளை இல்லை. இதை எங்கேயிருந்து பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்!"

சென்னை வாசி: என்னங்க, மதராஸ் ஒட்டல் பலகாரங்கள் எல்லாம் எப்படிங்க இருக்குது?

கிராமவாசி: (ஸ்பூனைக்கொண்டு சாப்பிடப் பழகாதவர்) என்னங்க சொல்றது? இன்னும் ஒரு விள்ளல்கூட எடுத்து வாயில் போட்டுக்கொள்ளவில்லையே! அதுதான் வழுக்கி வழுக்கி ஓடிக்கிட்டே இருக்குதே!

மழவராயன் தனது பெயர் இதில் இணைக்கப்படுவதை விரும்பவில்லை."

"ஆமாம்."

"ஆகவே, கோட்டைக்குச் செல்லும் அந்தரங்க வழியை அறிந்துள்ள ஒரே மனிதன் பின்னடைந்து நிற்கிறான்."

"வீரபாண்டியனிடம் மழவராயன் அந்த வழியைக் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்?"

"பிரபு! இது கோட்டை ரகசியம்- நாளைக்குப் பாண்டியநாட்டுடன் போர் மூண்டால் என்ன செய்வது? அரசாங்க சம்பந்தமான ரகசியங்களை மழவராயன் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் யாருடனும் சொல்லமாட்டான். ஆனால் ஓர் ஆபத்து இருக்கிறது."

"என்ன?"

"என்னைப் பிடித்துவைக்கப் பார்ப்பான்."

"ஏன்?"

"எனக்கு அந்த வழி தெரியுமல்லவா?"

"தெரிந்தாலென்ன?"

"கார் குழலிக்கு உதவி செய்ய நான் அந்த வழியாக வீரர்களை அழைத்துச் சென்றால்?"

"ஓகோ!"

"ஆமாம். ஆகவே என்னைப் பிடித்து வைக்க மழவராயன் முயலுவான். ஆகையால் நான் உடனே கன்னிமாடம் போகவேண்டும்."

"நானும் வருகிறேன்."

"வேண்டாம். இரண்டு நாள் இங்கிருந்து வேறு ஏதாவது விவகாரம் நடக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டு வாருங்கள். நான் இன்றிரவே செல்கிறேன்," என்று திட்டமாக அறிவித்த அடிகளார் அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினார்.

அடிகளார் ஊகம் சரியாகவே முடிந்தது. அவருடைய அறைகள் சோதனையிடப்பட்ட தகவல்களைச் சொக்கப் பெருமாள் அறிந்து வந்து சொன்னான். வீரபாண்டியனும் வந்த வேகத்தில் புறப்பட்டு பாண்டியநாடு சென்றுவிடவே இண்டாவது நாளில் மேலை மங்கலம் சிறிது சாந்தியைப் பெற்றது. ஆனால் சாந்தி பெறாத உள்ளத்துடனிருந்த அபராஜிதன், அடிகளார் சொற்படி இரண்டு நாட்களைக் கழித்துவிட்டு சொக்கப்பெருமாளுடன் கன்னிமாடத்தை நோக்கிக் கிளம்பினான். ஒன்றரை நாள் பயணத்துக்குப் பின்பு கன்னிமாடத்தின் கோட்டைக்கெதிரில் வந்த பாண்டிய சேனாதிபதி, கதவுகளைத் திறப்பதற்காக, "டேய்! யாரங்கே?" என்று உரக்கக் குரல் கொடுத்தான். கோட்டை வாசலில் இருந்த இரு காவல் வீரர்கள் புதிதாக வந்த குதிரை வீரர்களைக் கண்டதும் கொம்புகளை எடுத்து ஊதினார்கள். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கோட்டை தளத்தில் வீரர்கள் நடமாட்டம் தெரிந்தது. இரண்டு பேர் எட்டிப் பார்த்தார்கள். வீரர்களில் ஒருவன் கையிலிருந்த வில்லில் அம்பைப் பொருத்தி, நாணை இழுத்து அபராஜிதன் மார்புக்காகக் குறிவைத்தான். அதே வினாடி அகஸ்மாத்தாக அங்கு வந்த கார்குழலியும் கோட்டையின் கைப்பிடிச் சுவரிலிருந்து வெளியே எட்டிப் பார்க்கவே மனோகரமான அந்த இரவு நேரத்திலே உள்ளத்தையே அள்ளும் அவள் வேல் விழிகளின் எழிலைப் பருகி நின்ற அபராஜிதன், கார்குழலியின் பார்வைக்கு எட்டாத கோட்டையின் மற்றொரு கோடியிலிருந்து பிரும்மாண்டமான ஓர் உருவம் எழுந்ததையோ, தன் மார்புக்கு நேராக அது பெரிய வேலொன்றை எடுத்து ஓங்கிக் குறி பார்த்ததையோ கவனிக்கவில்லை.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

33. சேனாதிபதிக்கு வரவேற்பு!

வாழ்க்கை ஆற்றுப் பிரவாகத்தைப் போன்றது. உத்தேசப்படி அது ஓட முடிவதில்லை. சின்னஞ் சிறு அருவியாகப் பயணத்தைத் துவங்கும் ஆறு அடைய உத்தேசிக்கும் இடம் ஆழ்கடல்தான். ஆனால் நேராக, ஒரே சீராக ஓடிச் சென்று கடலில் கலந்துவிடப் பிரவாகத்தால் முடிவதில்லை. இடையே அதன் பாதையைத் தடை செய்து திக்கை மாற்றித் திருப்பிவிடும் மலைப் பாறைகள் எத்தனை! அதன் ஓட்டத்தைக் குறைத்து நீரைத் தேக்கிக் கொள்ளும் பள்ளங்கள் எத்தனை! அதன்நீருக்குச்சுவையும் குணமும் ஊட்டும் மூலிகைகள் எத்தனை! அதன் நீரைப் பாழாக அடிக்கும் துவர் நிலங்கள் எத்தனை! இப்படியாக இத்தனையிலும் தட்டுத் தடுமாறி லட்சியத்தை எட்டுமுன் இல்லாத கஷ்டமெல்லாம் பட்டுத் திசை மாறி மாறிப் பலமுறை வளைந்து செல்லும் ஆற்றின் பிரவாகத்தைப் போன்றதுதான் மனித வாழ்க்கையும். இதிலும் எத்தனையோ தடங்கல்கள் உண்டு. தெரியாத திருப்பங்களும் உண்டு. எந்த இடத்தில் நமது வாழ்க்கை எப்படித் திருப்பப்படும் என்பதை நாம் அறியுமுன்பே நாம் வேறொரு மார்க்கத்தில் இழுத்துச் செல்லப்படுவோம். அருவியைத் திருப்ப ஆங்காங்கு கிடக்கும் சின்னஞ் சிறு பாறைகளைப் போல எத்தனையோ இயற்கை இடைஞ்சல்களை இறைவன் வாழ்க்கைப் பாதையிலும் சிருஷ்டித்திருக்கிறான்.

அவையெல்லாம் பௌதிகப் பொருள்கள் அல்லவாதலால் புறக் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. ஆனால் அத்தகைய இடைஞ்சல் ஏற்படும்போது உள்ளம் உணர்கிறது. அப்படி உணரும்போது ஆற்றின் படிப்பினையை உணர்ந்துகொண்டு சற்று வளைந்து கொடுத்துச் செல்லும் மனிதன் லட்சிய சித்தி அடைகிறான். அப்படி வளைந்து கொடுக்காத மனிதன் வரண்ட நிலத்தில் பாய்ந்த நீரைப் போல உள்ளே இழுக்கப்பட்டு இருந்த சுவடே தெரியாமல் மறைந்து போகிறான். அறிவாளியான மனிதர்கள் வளைந்து கொடுத்து வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுகிறார்கள். பாண்டிய சேனாதிபதியான அபராஜிதனும் அத்தகைய அறிவாளிகளில் ஒருவனாயிருந்தபடியால் தான் கன்னிமாடத்தில் அடுத்து நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகளில் அவன் வெற்றி காண முடிந்தது.

மேலை மங்கலத்திலிருந்து புறப்பட்டபோது கன்னிமாடத்தில் எந்த விதமான எதிர்ப்பையும் அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. முன்னே சென்ற அடிகளார் கோட்டைக் காவலுக்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டுத்

தன் வருகைக்காகக் காத்திருப்பாரென்றும் தான் வந்ததை அறிவித்ததும் கோட்டைக் கதவுகள் தாமாகவே திறக்கப்படுமென்றும் திட்டமாகக் கருதியிருந்தான். ஆகவே கோட்டை மீது தோன்றிய வீரன் வில்லை வளைத்து நாணை இழுத்து அம்பைக் குறிவைத்த போதும் அபராஜிதன் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமலே நின்றான். தான் இன்னுனென்பதை அறியாததாலேயே அம்பு குறி வைக்கப்படுகிறதென்பதை உணர்ந்த சேனாதிபதி, தான் யாரென்பதை அறிவித்ததும் நிலைமை மாறி விடுமென்ற நிச்சயத்திலிருந்த சமயத்தில் அகஸ்மாத்தாக அங்கு கார்குழலியும் வந்து எட்டிப் பார்க்கவே அவன் நிச்சயம் மேலும் உறுதியாகி அடுத்த இரண்டு கணங்களில் தான் கோட்டைக்குள் இருக்கப்போவதை எண்ணிக் குதூகலித்தான். அந்தக் குதூகலத்தினாலும் தைரியத்தினாலும் எப்பொழுதும் அபாயத்தை எதிர்நோக்கி எச்சரிக்கையுடன் நாலா பக்கத்திலும் வட்டமிடும் சுபாவங் கொண்ட அபராஜிதன் கண்கள்கூட அந்தச் சில விநாடிகளில் வேறெதிலும் நாட்டங் கொள்ளாமல் கார்குழலியின் வேல் விழிகளில் உறவாடி நின்று உலகையே மறந்து கோட்டையின் மற்றொரு கோடியில் பயங்கரமாக உருவாகிக் கொண்டிருந்த பெரிய அபாயத்தைக் கவனிக்கச் சக்தியற்றுக் கிடந்தன. ஆனால் இத்தகைய கவர்ச்சியில் சிக்காத சொக்கப்பெருமான் கண்கள் மட்டும் கோட்டையின் மேன் தளத்தின் ஒரு கோடியிலிருந்து இன்னொரு கோடிக்கு உலாவியதால் மறுபுறத்தில் திடீரென எழுந்த பிரம்மாண்டமான உருவத்தையோ, அது சேனாதிபதிக்காக வேலைக் குறிவைத்து ஓங்கியதையோ கவனிக்கத் தவறவில்லை. அந்த உருவத்தால் எறியப்பட்ட வேல் அபராஜிதனைத் தாக்கு முன்னமே சொக்கப்பெருமாள் சட்டென்று பக்கவாட்டில் சாய்ந்து சேனாதிபதியின் குதிரைக் கடிவாளத்தைப் பிடித்துப் பின்னுக்காகத் தள்ளவே அபராஜிதனைத் தாக்கவிருந்த வேல் அப்புறமாக விழுந்தது.

இத்தகைய வரவேற்பால் கொதித்தெழுந்த சேனாதிபதி குதிரையைச் சற்றுத் திருப்பி வேல் வந்த திசையை நோக்கி, "யாரவன் வேலை எறிந்தது?" என்று கோபமும் ஆத்திரமும் கலந்த குரலில் உரக்கக் கூவினான்.

வேலை எறிந்த அந்தப் பிரம்மாண்டமான உருவமும் மிகவேகமாகக் கோட்டைக் கதவுகளின் மேல் வளைந்தோடிய தளச் சுவருக்காக வந்து நின்று, "நான் தான் எறிந்தேன். யார் நீ? இந்த இரவில் எதற்காக வந்தாய்?" என்று இடி போன்ற குரலில் பதில் கேள்விகளை வீசியது.

ராட்சஸன் போல் கோட்டை மீது நின்ற அந்த மனிதனைப் பார்த்த அபராஜிதன், 'இவன்தான் கள்ளுக்கடையானாக இருக்க வேண்டும்' என்று தீர்மானித்துக் கோட்டைமீதிருக்கும் அவனுடன் வம்பு வைத்துக் கொள்ளுவதால் லாபமில்லையென்ற முடிவுக்கும் வந்து தன் கண்களை மீண்டும் கார்குழலிக்காகத் திருப்பி, "ராஜகுமாரி! தங்களுக்கு மிக முக்கியமான செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். கோட்டைக் கதவுகளைத் திறக்க உத்தரவிடுங்கள்," என்றான்.

கார்குழலி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். அதற்குள் அவள் பக்கத்திலிருந்து எழுந்த இன்னொரு குரல், "சொல்வதை அங்கிருந்தே சொல். உள்ளே வரவேண்டிய அவசியமில்லை," என்றது. அந்தக் குரல் வந்த திசையில் கண்களை ஓட்டிய அபராஜிதன் கார்குழலிக்குச் சற்றுத் தள்ளி நின்றுகொண்டிருந்த இளைஞனைக் கண்டான். ஒற்றைநாடியான அவன் சரீரத்தையும், குழந்தை முகத்தையும் கண்ட சேனாதிபதி, அடிகளார் சொன்னதையும் நினைத்துப் பார்த்து, 'இவன்தான் விக்ரம பாண்டியனாயிருக்க வேண்டும்' என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்து மீண்டும் அடக்கத்துடனேயே பதில் சொன்னான்: "பிரபு! நீங்கள் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆகவே நான் சொல்வதைத் தங்களிடம் சொல்ல முடியாது. ராஜகுமாரியிடம் தனிமையில் தான் சொல்லவேண்டும்."

"இஷ்டமிருந்தால் சொல்லலாம்; இல்லாவிட்டால் செல்லலாம்," என்றான் கள்ளுக் கடையான்.

"செல்ல உத்தேசமில்லை. இங்கிருந்து கோட்டை மீதுள்ள உங்களை அண்ணாந்து பார்த்துக் கத்தவும் முடியும். எங்கே, அந்த அடிகளாரைக் கூப்பிடுங்கள். நான் யாரென்பது அவருக்குத் தெரியும்," என்றான் அபராஜிதன் பதிலுக்கு.

கார்குழலிக்குக் கீழே பாய்ந்திருந்த கோட்டைச் சுவரின் நிழலில் குதிரை

மீது வீற்றிருந்த அபராஜிதன் முகம் சரியாகத் தெரியவில்லை. சற்று எட்டிப் பார்த்து, "அடிகளார் இங்கில்லை. உங்கள் முகம் சரியாகத் தெரியவில்லை. பெயரையாவது சொல்லுங்களேன்," என்று கேட்டாள்.

சற்று நேரம் சிந்தித்த சேனாதிபதி அவளை நோக்கி, "நான்தான் தங்களால் முன்னொரு முறை காப்பாற்றப் பட்டவன்," என்று சொன்னான். கார்குழலி மகிழ்ச்சியுடன், "யார்! யாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவா!" என்றாள்.

"ஆமாம்."

"அன்று காயமடைந்து வந்தீர்களே?"

"ஆமாம். இன்று மரணமடைய இருந்தேன்."

"ஏன்?"

"அதோ, அந்தத் தடியன் என் மீது வேலை எடுத்து இப்பொழுதுதானே வீசினான்?"

"யார், மார்க்யேனா?"

"அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். அப்பேர்ப்பட்ட பெரிய மனிதரை அறிமுகம் செய்து கொள்ளும் பாக்கியம் இதுவரை கிடைக்கவில்லை."

மேலிருந்து இந்தப் பதிலைக் கேட்ட கார்குழலி திகைத்துப்போய், "மார்க்யோ! எனக்கு அவரிருப்பது தெரியவில்லையே, உனக்கெப்படித் தெரிந்தது," என்று கேட்டாள்.

"நீங்கள் பந்தத்துக்கு அருகில் நிற்கிறீர்கள். வெளிச்சத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இருட்டிலிருப்பவர்கள் தெரியாது. நான் அந்தக் கோடியிலிருந்து வேலை எறிந்தேன். இங்கிருக்கும் பந்தங்களின் வெளிச்சம் நேராக முகத்தில் விழாவிட்டாலும் மார்பில் விழுந்திருக்கிறது. வேண்டுமானால் எட்டிப் பாருங்கள்," என்றான் மார்க்கியன்.

"வேலெறிய உனக்கு யார் உத்தரவு கொடுத்தது?" என்று எரிந்து விழுந்தாள் கார்குழலி.

"வேலை எறிய எனக்கு யார் உத்தரவும் தேவையில்லை அரசகுமாரி. நான் இந்தக் கோட்டையின் காவலன். இதைக் காப்பது என் பொறுப்பு. எந்த எதிரியையும் கொன்றுபோட எனக்கு உரிமை உண்டு," மார்க்கியன் பதிலைக் கேட்ட கார்குழலியின் கோபம் இன்னும் அதிகமாகவே, "வந்திருப்பவர் விரோதி என்பது உனக்கெப்படித் தெரியும்?" என்று வினவினாள்.

"பாண்டிய நாட்டு வீரர்களின் உடைகளை அணிந்திருக்கிறார்."

"இருந்தாலென்ன?"

"இருந்தாலென்னவா!" ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்தான் மார்க்யேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சம்பாஷணைக்குள் புகுந்த விக்ரம பாண்டியனும், "என்ன அப்படிக் கேட்கிறாய் அரசகுமாரி? பாண்டிய மன்னனிடமிருந்து தப்பி நீ இங்கு ஓடிவந்திருக்கிறாய். பாண்டிய வீரர்களை இங்கு அனுமதிப்பது பூனையை மடியில் கட்டிக்கொண்டு சகுனம் பார்க்கிற கதையாகவல்லவா முடியும்? இவர்கள் வீரபாண்டியனின் வேவுகாரர்கள் அல்லவென்பதை யார் நிரூபிக்க முடியும்?" என்று வினவினான்.

கார்குழலி பதில் கூறுவதற்கு முன்பாகவே கிளம்பியது மற்றொரு குரல்: "நான் நிரூபிக்க முடியும்."

"யார் நீரா?" என்று கேட்டான் விக்ரம பாண்டியன்.

"ஆமாம்," என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்து கைப்பிடிச் சுவருக்காக எட்டிப் பார்த்த அடிகளார், "பிரபு! மன்னிக்க வேண்டும். இரண்டு மூன்று நாள் மும்முரமான வேலை. அசதியில் சற்றுக் கண்ணை மூடிவிட்டேன்," என்று கூவிவிட்டு, "டேய்! யாரங்கே, கதவைத் திறவுங்கள்," என்று ஆக்ஞாபித்தார். அடுத்த சில விநாடிகளில் பிரம்மாண்டமான அந்தக் கோட்டைக் கதவுகள் கிரீச், கிரீச் என்ற சப்தங்களுடனும் கடமுட வென்று மரம் முறிவது போன்ற ஓசைகளுடனும் திறக்கப்பட்டன. பாண்டிய சேனாதிபதி சொக்கப் பெருமாள் பின்தொடர, குதிரையைக் கோட்டைக்குள் செலுத்தினான்.

அதே கன்னிமாடத்திலிருந்து முன்பொரு முறை தப்பி வந்த காரணத்தால் கோட்டையின் உள் வயணம் ஓரளவு தெரிந்தே இருந்தது அபராஜிதனுக்கு. இருந்தபோதிலும் அவசரத்தில் முன்பு ஓடிவிட்டவனாதலால் உள்ளே சென்றதும் குதிரையிலிருந்து கீழிறங்கிக் கோட்டையை ஒரு முறை சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். கோட்டைக் கதவை அடுத்திருந்த சுவர்கள் சுமார் பத்தடி அகலமிருந்தபடியால் மேலே கமான் வளைத்துக் கோட்டையின் இருபுறங்களையும் இணைக்கப் பாலம் கட்டியிருந்தார்கள். இதனால் அந்த இடைவழி நன்றாக இருட்டிக் கிடந்தது. அந்த இருட்டை நீக்கச் சுவரில் செருகப்பட்டிருந்த ஒரே பந்தம் கூட அவ்வப்பொழுது எண்ணெய் வார்க்கப்படாமையால் தன் பணியைச் சரியாகச் செய்யாமல் அவிந்துபோய்ப் பந்தத் துணியில் மட்டும் சிறிது நெருப்புப் பொறிபொறியாய்த் தெரிய ஒப்புக்குப் பந்தமாயிருந்தது. கோட்டைக்குள்ளே வந்த வாடைக் காற்று, பந்தத்தை அடியோடு அணையவிடாமல் பொறிகளை அவ்வப்பொழுது சற்று ஜொலிக்கச் செய்ததே யொழிய எண்ணெயில்லாப் பந்தத்தை முழுதும் எரியவிடச் சக்தியற்றதாயிற்று. இந்த வாயிலை அடுத்து நின்றது பெரிய இடைவெளி. இடைவெளியை அடுத்து நின்றது

முதலில் வீரர் கூடம். அதற்குப் பின்னால் எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றது கார்குழலி இருந்த அந்தப்புரக் கட்டிடம்.

அபராஜிதன் விநாடிக்குள் கண்களைச் சுழலவிட்டுக் கோட்டையின் தன்மையை அளவெடுத்துக் கொண்டான். சுவர்கள் அகலமாகப் பலமாகக் கட்டப்பட்டிருப்பதையும் சுவர்களைச் சுற்றிக் கைப்பிடியும், கைப்பிடியை ஒட்டி முன்பாகவே பெரிய தளமும் ஓடுவதைக் கவனித்தான். ஆங்காங்கு தளத்தில் பத்துப் பத்து வீரர் ஏறிச் செல்ல,படிகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. கைப்பிடிச் சுவரும் நேராக இல்லாமல் ஆங்காங்கு கோட்டையின் அமைப்பை ஒட்டி, சிறுசிறு வளைவுகளாக வளைந்து நின்றது. ஒவ்வொரு பாகத்திலும் சுமார் இருபது இருபது வீரர்கள் நிற்கலாமென்பதையும் அப்படி நிற்கும் பட்சத்தில் கோட்டையின் முன்புறத்தில் மட்டும் நானூறு வீரர்களை நிறுத்தலாமென்பதையும் சேனாதிபதி கணக்கிட்டுக் கொண்டான். கோட்டையின் கைப்பிடிகளில் ஆங்காங்கு விற்களைப் பொருத்தவும் ஈட்டிகளைச் சாய்த்து வைக்கவும் வசதிகள்செய்யப்பட்டிருப்பதையும் கவனித்த சேனாதிபதி, "இந்தக் கோட்டை மட்டும் சரியாகக் கையாளப்பட்டால் இதைப் பிடிக்க, பாண்டிய மன்னனல்ல; அவனுடன் சோழனும் சேர்ந்து வந்தாலும் ஆறுமாத காலமாகும்," என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

இப்படி அவன் கோட்டையை ஆராய்வதில் முனைந்திருந்த சமயத்தில் கோட்டைத் தளத்திலிருந்தவர்கள் கீழே இறங்கி வந்ததல்லாமல், அது வரை குடி போதையில் மயங்கிக் கிடந்த கள்ளுக்கடையானுடைய இருபத்தி ஐந்து வீரர்களும் கோட்டைக் கதவு திறந்த சப்தத்தால் அறைந்து எழுப்பப்பட்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்து குவிந்து நின்றார்கள். அவர்களுக்கு நேர் எதிர்ப் பக்கத்தில் கோட்டையைக் காக்க நிறுத்தப்பட்ட மழவராயன் வீரர்கள் கும்பலாக நின்றார்கள். இப்படி தனித் தனியே நின்ற இரு கும்பல்களையும் பார்த்த அபராஜிதன் கோட்டையைக் காக்க இருந்த அந்த ஐம்பது வீரர்கள் இரண்டு கட்சிகளாகப் பிரிந்து நிற்கிறார்கள் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டு எல்லோருக்கும் முன்னால் தன்னை வரவேற்க வந்த அடிகளாரை நோக்கி, "அடிகளாரே! வீரபாண்டியனிடமிருந்து இளவரசியைக் காப்பாற்ற நல்ல ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள்," என்றான் இகழ்ச்சி பூராவாகத் தொனித்த குரலில்.

"பாண்டிய..." என்று ஆரம்பித்த அடிகளார் பாண்டிய சேனாதிபதி பார்த்த உஷ்ணமான பார்வையால் வார்த்தையை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு, "பிரபு! ஏற்பாடு என்னுடையதல்ல. எல்லாம் பிற்காலப் பாண்டிய மன்னன் சாமர்த்தியம்," என்று விக்ரமபாண்டியனுக்காகக் கண்ணைச் செலுத்தினர்.

"பிற்காலப் பாண்டிய மன்னனைப் பிறகு கவனிப்போம் அடிகளாரே. தற்காலப் பாண்டிய மன்னன் படையுடன்வருகிறானே. அவனை எப்படி சமாளிப்பதாக உத்தேசம்? இந்த இருபத்து ஐந்து குடிகாரக் கள்ளர்களைக் கொண்டா?" என்று வினவினான் சேனாதிபதி.

"இவர்கள் கள்ளர்களல்ல. என்

கேள்வி நேரம்

நாய்கள் ஏன்
நம்மைப் போலப்
பேசுவதில்லை?
இட்டிலி வாங்கக்
காசு எதற்கு?
குழாயில் தண்ணீர்
கொட்டுவது எப்படி?
போர்த்துக் கொண்டால்
குளிராதது ஏன்?
என் அருமை மகனே!
இவை அனைத்தும்
சுவைமிக்க வினாக்கள்தான்.
ஆயினும் குழந்தாய்!
ஒன்று கேட்கிறேன்.
குளிரின் கொட்டல்,
கொசுவின் பிடுங்கல்,
மூட்டைக் கடிப்பு,
முதுகு அரிப்பு,
இத்தனை நடுவில் நான்
நித்திரை ஆழும்
நடுநிசி வேளையில்
கேள்விமேல் கேள்வி நீ
கேட்பது எதனால்?

வீரர்கள்," என்றான் கள்ளுக்கடையான் இடைமறித்து.

"உன்னைப் போல் தானிருக்கிறார் கள்."

"ஏன், எனக்கென்ன?"

"ஒன்றுமில்லை. மரம்போல் வளர்ந் திருக்கிறான், ஆனால்..."

"அதனாலென்ன?"

"மூளையில்லை." சரேலென வெளி வந்தது பாண்டிய சேனாதிபதியின் பதில்.

இந்தப் பதிலால் என்ன ஆபத்து விளையுமோ என்று திகைத்து நின்றாள் கார்குழலி. அவள் திகைப்பும் சரியா கவே முடிந்தது. "என்ன சொன்னாய் மடையா?" என்று பெரிதாகக் கூச்ச லிட்டுக்கொண்டு பூதாகாரமான உட லுடன் ராட்சஸ நடை நடந்து அபரா ஜிதனை நோக்கி, கண்களில் தீப்பொறி பறக்க நெருங்கியவனான மார்க்கியன் அடுத்த விநாடி தன் இரு கரங்களையும் ஓங்கிக் கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலாகச் சேனாதிபதியின் மீது பாய்ந்து விட் டான். கண்மூடிக் கண் திறக்கும் நேரத்தில் அந்தச் சம்பவம் நடந்து விட்டபடியால் யாரும் குறுக்கிடுவதற் குக்கூட அவகாசமில்லாது போயிற்று. அபராஜிதன் தொலைந்தான் என்ற உற்சாகத்தில் கள்ளுக்கடையான் குடி கார வீரர்கள் போட்ட கொம்மாளக் கூச்சல் அந்தக் கோட்டைச் சுவர் களில் மோதி, பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தது. மிதமிஞ்சிய திகிலால் சத்தம் போடக்கூடக் கார்குழலியால் முடிய வில்லை. அவள் தலை சுழன்றது. மேலே யிருந்த மார்க்கியனின் பெரிய உருவத் தின் காரணமாகக் கீழே அகப்பட்டுக் கொண்ட அபராஜிதன் சரியாகக் கண் ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அடுத்த கணம் எதுவுமே கண்ணுக்குப் புலப் படாமல் மயக்கமுற்று அடிகளாரின் தோள்மேல் சாய்ந்தாள். அடிகளார் திகில் வசப்பட்டு, சுரணை கெட்டு யார் தன்மேல் சாய்கிறார்களென்பதைக்கூட அறியமாட்டாமல் மரக்கட்டை போல் நின்றார். அவரைக்கூட ஓர் உலுக்கு உலுக்கிச் சுய நிலைக்குக் கொண்டு வரும் படியான ஒரு நிகழ்ச்சி அடுத்த விநாடி நடந்தது.

(தொடரும்)

34. திட்டமும் கவலையும்

மதுரைச் சேனாதிபதியாயிருந்த மாவீரன் மீது மார்க்கியன் மூர்க்கத்தனமாகப் பாய்ந்து அவனைக் கீழே தள்ளி மேலே படுத்து ஒற்றை முழங்காலால் அவன் தொடையை நெறித்ததன்றி அவனைக் கொன்று போடவும் இடையிலிருந்த உடைவாளை வலது கையால் எடுத்து ஓங்கவே அபராஜிதன் சகாப்தம் அத்துடன் தீர்ந்ததென்று முடிவுகட்டிய அடிகளார் ஏதும் சொல்லவோ மெல்லவோ மாட்டாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றார். அப்படி ஸ்தம்பித்து நின்ற அவரை அடுத்து நேர்ந்த அதிசய நிகழ்ச்சி ஓர் உலுக்கு உலுக்கி இகலோகத்துக்கு இழுத்து வந்தது. கத்தியை ஓங்கிய மார்க்கியன் கை ஓங்கியது ஓங்கியபடியே நின்றுவிட்டது. மெள்ளச் சேனாதிபதியைத் தரையிலேயே விட்டு விட்டு எழுந்திருந்த கள்ளுக்கடையான் உண்மையாக நிரம்பக் கள்ளைக் குடித்தவனைப்போல் இரண்டடி பின்னுக் கடைந்து தள்ளாடி நிற்க முயன்று, முடியாமையால் தடாலெனத் தரையில் விழுந்தான். அத்துடன் அவன் கைகால்களும் வலிப்பால் இழுக்கப்படுவனபோல் அசைந்தன. கீழே சற்று முன்பு மரணத்தின் பிடிகளில் சிக்கிக் கிடந்த அபரார்ஜிதன் மட்டும் ஏதும் நடக்காததுபோல எழுந்திருந்து சட்டையின் முன்புறத்திலிருந்த தூசிகளைத் துடைத்து விட்டுக்கொண்டு சொக்கப்பெருமாளைக் கூப்பிட்டு, "இந்தா, பின்புறத்தைத் துடைத்து விடு," என்றான். சொக்கப்பெருமாளுக்கும் இது சாதாரணக் காட்சியாகத் தானிருக்கவேண்டும். அபராஜிதன் கீழே விழுந்ததைக் கண்டும் அவன் உதவிக்குச் செல்லாமல் குதிரையின் சேணத்தைப் பிடித்து நின்றுகொண்டிருந்த சொக்கப்பெருமாள் எசமான் உத்தரவைக் கேட்டதும் சேணத்தை விட்டு அவன் முதுகைத் தட்டிவிட முற்பட்டான்.

அபராஜிதன் கீழே விழுந்ததும் கொம்மாளமிட்ட கள்ளுக்கடையான் வீரர்கள் கூச்சலை நிறுத்தி, திக்பிரமை பிடித்தவர்களாய்க் கீழே விழுந்து கைகால்களை உதறிக்கொண்டிருந்த தங்கள் தலைவனையும், கம்பீரமாக நல்ல உயரத்துடன் அலட்சியத்துடன் தன் வேலையைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த அபராஜிதனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்கள். பீதமிஞ்சிய உணர்ச்சி வசப்பட்டு நொடிப்பொழுது ஸ்மரணை இழந்திருந்த மழவராயன் மகளும் மயக்கம் கலைந்து மகிழ்ச்சிக்கும் மட்டற்ற ஆச்சரியத்துக்கும் இலக்காகி, பாண்டிய சேனாதிபதியைப் பார்த்துப் பிரமித்து நின்றாள். பயங்கொள்ளியும் சிறு பிராயத்தால் நிதானம் தெரியாதவனுமான விக்ரம பாண்டியன் மனத்தில் விவரிக்க இயலாத எண்ணங்கள் பல எழுந்து விளையாடின. அவற்றில் மேம்பட்டு நின்றது பொறாமை. அபராஜிதனை முதன் முதலாகப் பார்த்தபோதே அவனிடம் வெறுப்படைந்த விக்ரம பாண்டியன், அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் கார்குழலி அவனைப் பார்த்த மாதிரியைக் கவனித்ததிலிருந்தே விஷயத்தை ஓரளவு ஊகித்துக்கொண்டான். உலக அனுபவம்

அதிசயமில்லாதவனுயிருந்தாலும் 'இவன் உனக்குப்போட்டியாக வரக்கூடியவன்' என்று இயற்கை அவனை எச்சரித்தது. கார்குழலியின் விழிகள் அந்த எச்சரிக்கைக்குச் சாட்சி கூறின. அத்துடன் அபராஜிதன்மீது கள்ளுக்கடையான் பாய்ந்ததும் கார்குழலி மயக்கமுற்றதைப் பார்த்ததும் விக்ரம பாண்டியன் அடியோடு சந்தேகம் தெளிந்து 'இவனைக் கோட்டையில் விட்டு வைப்பது மிகவும் பிசகு' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். போதாக்குறைக்கு பலவ ராக்ஷஸனான மார்க்கியன் அடைந்த தோல்வி அவன் தீர்மானம் சரியென்பதற்கு மற்றொரு சான்ருக நின்றது. இப்படிப் பலர் பலவிதமாக எண்ணமிட்டு நிற்க, மழவராயன் படையைச் சேர்ந்த கன்னிமாடக் கோட்டை வீரர்கள் மட்டும் எதிலும் கலக்காமல் தனித்தே நின்று, மேல் நடக்கப்போவது என்னவென்பதைக் கவனிக்கலானுர்கள்.

உடம்பிலிருந்த தூசுகளைத் துடைத்துக்கொண்ட அபராஜிதன் அங்கு எந்தச் சம்பவமுமே நடக்காததுபோல் சொக்கப் பெருமாளை நோக்கி, "நீ இங்கேயே குதிரைகளைப்பார்த்துக்கொண்டிரு. நான் அரச குமாரியிடம் அந்தரங்கமாகச் சில விஷயங்களைப் பேசிவிட்டு வருகிறேன்," என்று கூறிவிட்டு, கள்ளுக்கடையான் வீரர்களுக்காகத் திரும்பி, "உங்கள் தலைவனுக்கு ஆபத்து ஏதுமில்லை. இன்னும் சில நிமிஷங்களில் எழுந்துவிடுவான். எழுந்ததும் நல்ல வெந்நீரில் குளிப்பாட்டுங்கள் அவனை. பழைய ஸ்திதிக்கு வந்துவிடுவான்," என்று சொல்லிவிட்டு அரசகுமாரிக்காகக் கண்களைத் திருப்பினுன்.

கார்குழலியின் கண்களில் ஆச்சரியம் ததும்பிக்கொண்டிருந்தது. ஏதோ சொல்ல எண்ணி முடியாமையால் திறந்த இதழ்களைத் திரும்பவும் மூடி, அடிகளாரை நோக்கினுள். அதுவரை தங்களிடம் நிலவிவந்த மௌனத்தைக் கலைக்கும் நோக்கத்துடனும் பழையபடி சௌஜன்யத்தை நிலைநிறுத்தும் உத்தேசத்துடனும் அடிகளார் தமது இயற்கையான பாணியில் சம்பாஷணையைத் துவங்கி அபராஜிதனை நோக்கி "பிரபு! தங்களை மாபெரும் வீரரென்றுதான் நினைத்திருந்தேன்..." என்று ஏதோ இழுத்தார்.

புன்சிரிப்புத் தவழும் இதழ்களுடன் அவரை நோக்கிய அபராஜிதன், "ஏன் அடிகளாரே! இப்பொழுதென்ன அதில் சந்தேகம் வந்துவிட்டது தங்களுக்கு?" என்று வினவினுன்.

"அதில் சந்தேகமில்லை. ஆனுல் மாந்திரீகமும் தெரியும்போலிருக்கிறதே!" என்று அடிகளார் மேலும் சொற்களை அடுக்கினுர்.

"மாந்திரீகமா!" ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் அபராஜிதன்.

"ஆமாம். இல்லாவிட்டால் அந்த மகா வீரன் மார்க்கியனிடமிருந்து இன்று நீங்கள் தப்பியிருக்க முடியாது. ஒரு விருந்தாளியைக் கொன்ற அபவாதம் அரச குமாரியின் தலையில் வந்து விடிந்திருக்கும்," என்றுர் அடிகளார்.

"ஆமாம் பிரபு! எதிர்பாராமல் திடீரெனப் பாய்ந்துவிட்டான் மார்க்கியன். அவனைத் தடை செய்ய வீரர்களை ஏவக்கூட எனக்குத் தோன்றவில்லை," என்று அடிகளாருடன் சேர்ந்து சமாதானம் சொன்னுள் மழவராயன் மகள்.

"அதனுல் பாதகமில்லை அரச குமாரி. இந்த மாதிரி வெறி பிடித்த யவனர்கள் எத்தனை பேரையோ நான் பார்த்திருக்கிறேன்," என்று கார்குழலிக்குப் பதில் சொன்ன அபராஜிதன் அடிகளாரை நோக்கி, "இது மாந்திரீகமல்ல. ஓர் அபூர்வ அடி. நரம்புகளைப் பற்றியது. தமிழர்களிடமிருந்து மறைந்து வரும் பல கலைகளில் இது ஒன்று. மனிதனுக்குச் சில நரம்பு ஸ்தானங்கள் மிகப் பலவீனமானவை. அங்கு லேசான அடி பட்டாலும் உடலில் மின்னல் பாய்வது போல் நரம்புகளை உலுக்கிவிடும். அடியால் நரம்புகள் நிலை குலைந்து போவதால் சில நிமிஷங்கள் வலிப்பும் ஏற்படும். உயிருக்கு ஆபத்தான அடிகளும் உண்டு. ஆனுல் அவற்றை நான் உபயோகப்படுத்துவதில்லை," என்றுன்.

"மார்க்கியன் இழுத்துக்கொண்டு கிடந்ததைப் பார்த்தால் காக்கை வலிப்பு மாதிரி இருந்ததே..." என்று மேலும் சந்தேகம் கேட்ட அடிகளாரின் வார்த்தைகளைக் கோபத்துடன் வெட்டிய விக்ரமபாண்டியன், "வலிப்பு எது மாதிரியிருந்தாலென்ன? இவன் ஏதோ முக்கிய செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிருனமே. அதைக் கேட்போம்," என்றுன்.

பாண்டிய சேனுதிபதியை ஏக வசனத்தில் பேசத் துணிந்த விக்ரம

"இன்றைக்கு எனக்குத் தலைவலி, அத்தோடேயே காப்பி போட்டேன்."

"உடனே டாக்டரைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும்."

"பரவாயில்லை. இப்போது தேவலை."

"உன்னைச் சொல்லவில்லை. என்னைச் சொன்னேன்."

பாண்டியன் அசட்டுத்தனத்தை நினைத்துப் பார்த்த அடிகளார் மிகுந்த இகழ்ச்சி சொட்டும் பார்வை யொன்றை அவன்மீது வீசி, "விக்ரமா! நமது கையால் ஆகாத பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கும் வீரர்களிடம் மரியாதை காட்டுவது நமது உள்ளத்துக்கும் நல்லது, உடலுக்கும் நல்லது," என்று போதித்தார்.

போதனை ஏற்கும் மனோபாவம் பொறுமையால் மதியிழந்த விக்ரம பாண்டியனுக்கு இல்லாது போகவே அவன் கூறினான்: "நான் மன்னர் மரபில் பிறந்தவன்."

முன்னைவிட அதிக இகழ்ச்சியுடன் வெளிவந்தது அடிகளாரின் பதில். "நான் வீரத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறேன். நீ அந்தஸ்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறாய்," என்றார்.

"அந்தஸ்து இருக்கிற இடத்தில் வீரமிருக்காதோ?" என்று வினவினான் விக்ரமபாண்டியன்.

"இருப்பதை யாரும் தடை செய்வதில்லை. அபூர்வமாக இருப்பதும் உண்டு," என்று சொல்லி அபராஜிதனுக்காகக் கண்களைச் செலுத்திவிட்டு, "ஆனால் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு இடங்களில் அந்தஸ்தும் வீரமுமோ, அந்தஸ்தும் அறிவுமோ சேர்ந்து உறைவதில்லை," என்று முடித்தார்.

அடிகளாரும் விக்ரமபாண்டியனும் மெள்ள சண்டையிலிறங்குவதைக் கவனித்த கார்குழலி இடையே புகுந்து, "சரி சரி. எதற்காக இந்த வீண் தர்க்கம்? வாருங்கள், இவர் சொல்ல வேண்டிய செய்தியைக் கேட்போம்," என்று கூறிவிட்டு விக்ரம பாண்டியனைப் பார்த்து, "நீங்கள் மன்னர் மரபில் பிறந்தவராயிருக்கலாம். அதற்காக என்னிடம் அபிமானமுள்ளவர்களை அவமரியாதையாகப் பேச நான் அனுமதிக்கமாட்டேன். நினைவிருக்கட்டும்," என்று எச்சரித்துவிட்டு, திரும்பி எதிரேயிருந்த கட்டிடத்துக்காக நடந்தாள். குமுறும் இதயத்துடனும் கலங்கிய சித்தத்துடனும் விக்ரம பாண்டியன் அவளுக்கு ஒருபுறமும், உவகை பொங்கும் உள்ளத்துடனும் கவலையற்ற பார்வையுடனும் அபராஜிதன் ஒருபுறமும் வர, அடிகளார் அவளுடன் செல்லும் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டே பின் தொடர, கார்குழலி முதல் கட்டிடத்தின் மாடிக்குச் சென்ற பெரும் படிகளில் ஏறிச் சென்றாள். அப்படிச் செல்லும் போதே தனக்கு இருபுறத்திலும் வந்த இரு பேர்வழிகளின் தன்மையையும் எடை போட்டுக் கொண்டே சென்றாள். சரியாகக் கால் பாவாமலும் நிதானமின்மையால் பக்கவாட்டுகளில் அப்புறமும் இப்புறமும் சாய்ந்தும் தளர் நடை போட்டு வந்த விக்ரமபாண்டியனையும், நன்றாக உயர்ந்த கம்பீரமான சரீரத்துடனும் உடலின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் சொட்டும் பௌருஷத்துடனும் போருக்குச் செல்பவனைப் போலவே உறுதியான நடையுடனும் பக்கத்திலேறிவந்த பாண்டிய சேனாதிபதியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த கார்குழலி முன்பின் யோசிக்காமல் கன்னிமாடத்துக்கு ஓடிவந்துவிட்ட தன்னைக் காப்பாற்ற ஒரு வீரன் கிடைத்தானே என்ற அமைதியால் பெருமூச்சொன்றும் விட்டாள். உடல் பாரம் மிகுதியால் கால்களை அகல வைத்தும் பெருமூச்சு விட்டும் சிரமப்பட்டாலும் அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமலே வேகமாக ஏறிவந்த அடிகளாரும் அந்த இருவருக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தைக்

கவனிக்கத் தவறவில்லை. கார்குழலியைத் தப்பவைக்கத் தான் செய்த முட்டாள்தனத்துக்குக் கடவுள் மன்னிப்பளித்தே அந்தப் போர் வீரனைத் தங்களுக்குத் துணையாக அனுப்பியிருக்க வேண்டுமென்றும் நினைத்துப் பார்த்து அரனின் இணையற்ற காருண்யத்தை எண்ணி எண்ணி மனமுருகினர்.

இருபது படிகள் ஏறிச் சென்றதும் இருந்த மந்திராலோசனை மண்டபத்திற்குள் அந்த நால்வரும் புகுந்ததும், "அடிகளாரே! பாண்டிய நாட்டுப் பிரபு நீண்ட தூரம் பிரயாணப்பட்டு வந்திருக்கிறாரே? அவர் தங்குவதற்கான வசதிகள் செய்ய யாராவது வீரனை அனுப்ப வேண்டாமா?" என்று வினவினாள் கார்குழலி.

"அதற்கு இப்பொழுது அவசியமில்லை அரச குமாரி. நான் தங்களிடம் சொல்ல வேண்டிய செய்தியைச் சொல்லி விடுகிறேன்," என்று அபராஜிதன் கூறியதும் அங்கிருந்த ஆசனங்களில் மற்ற மூவரும் அமர்ந்து கொண்டார்கள். அபராஜிதன் மட்டும் உட்காராமல் சற்று நேரம் உலாவி விட்டு, சாளரத்தின் வெளிப்புறமாகக் கோட்டை மீது கண்களைச் செலுத்தி விட்டு மீண்டும் அறையின் நடுப் பாகத்துக்கு வந்து கார்குழலி, விக்ரமபாண்டியன், அடிகளார் மூவர் மீதும் சில விநாடிகள் கண்களை ஓட்டினான். அந்தப் பார்வையைச் சகிக்காத விக்ரமபாண்டியன், "சொல்ல வேண்டியதை சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்," என்றான். அவன் அப்படி மரியாதையாகக் கூப்பிட்ட போதிலும் குரலிலிருந்த உதாசீனத்தைக் கவனிக்கத் தவறாத அபராஜிதன், "நான் செய்தி கொண்டு வந்திருப்பது தங்களுக்கல்ல. அரசகுமாரிக்கு. தங்கள் எதிரில் பேசலாமா என்பதற்காகத்தான் தயங்குகிறேன்," என்று சொல்லி விட்டுச் சற்று யோசித்தான்.

"நான் தான் அரசகுமாரியை மேலை மங்கல அந்தப்புரத்திலிருந்து தப்புவித்து அழைத்து வந்திருக்கிறேன். தெரியுமா?" என்றான் விக்ரமபாண்டியன்.

"அரச குமாரியின் வளையல்களை விற்ற பணத்தில் வீரர்களைத் திரட்டி, அடியேன் கொடுத்த திட்டி வாசல் சாவியின் உதவியால்," என்று தமது பாகத்தையும் உணர்த்தினர் அடிகளார்.

கார்குழலி லேசாக நகைத்தாள். விக்ரமபாண்டியன் கோபம் எல்லையை எட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் மெள்ளத் தன்னை அடக்கிக் கொண்டு அடிகளாரை நோக்கி, "தங்கள் உதவியை யார் மறுத்தது?" என்று கேட்டான்.

"யாரும் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அவரவர் செய்ததை அவரவர் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும் போலிருக்கிறதே என்று பார்த்தேன்," என்றார் அடிகளார் மீண்டும்.

"எதற்காகச் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும்?"

"எனக்கெப்படித் தெரியும்? முதலில் நீ செய்த உதவியை இந்தப் பிரபுவுக்குச் சொல்லி காட்டினாய். எனக்கும் அதில் பங்கு உண்டு என்பதை விளக்க நான் பேசினேன்."

இந்தத் தர்க்கம் கார்குழலியின் தலையீட்டால் தடைப்பட்டது. "எதற்காக இந்தச் சச்சரவு? அவர் சொல்வதைக் கேட்போம்" என்று அவர்கள் வாயை மூடிய கார்குழலி, "பிரபு! இவர் இருப்பதால் பாதகமில்லை நீங்கள் கொண்டு வந்துள்ள செய்தியைச்சொல்லுங்கள்," என்று கேட்டாள். அபராஜிதன் ஒரு கேள்வியுடன் தனது செய்தியை விவரிக்கத் தொடங்கி, "தற்சமயம் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள அரசியல் நிலைமை தங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா?" என்று வினவினான்.

"ஓரளவு தெரியும்," என்றாள் கார்குழலி.

"தெரிந்தாலும் எனக்குத் தெரிந்த வகையில் அதைச் சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள். இதோ இருக்கும் விக்ரமபாண்டியன் தந்தையான குலசேகர பாண்டியனை, பாண்டிய நாட்டு அரியணையில் ஏற்றிவிடச் சோழ வல்லரசு முடிவு செய்திருக்கிறது. வீரபாண்டியனைச் சிம்மாதனத்திலேயே இருத்தச் சிங்களப் பேரரசு தீர்மானித்திருக்கிறது. இந்த இரண்டு பேரரசுகளில் யார் எண்ணம் ஈடேறும் என்பது மேலைமங்கலச் சிற்றரசின் கையில்—அதாவது தங்கள் கழுத்தில்—இருக்கிறது..." என்று சிதாவித்த அபராஜிதனை இடைமறித்த அடிகளார் "இவள் கழுத்திலா!" என்றார் ஆச்சரியத்துடன்.

"ஆம். மேலைமங்கலத்து அரச

குமாரியின் கழுத்தில் யார் கட்டும் தாலி ஏறுமோ அதைப் பொறுத்திருக்கிறது தமிழ் நாட்டின் தலைவிதி. இது தங்களுக்குப் புதிதல்ல அடிகளாரே: அரசகுமாரிக்கும் புதிதல்ல. ஆனால் நான் அடுத்துச் சொல்லப்போகும் செய்தி புதித," என்று தன் பேச்சைச் சற்று நிறுத்தினான் அபராஜிதன். கார்குழலி முகத்தில் எந்த விதச் சலனமுமின்றி, சிலைபோல் உட்கார்ந்திருந்தாள். அபராஜிதன் தொடர்ந்து பேசினான்: "கார்குழலியின் கழுத்தில் தான் கட்டும் தாலிதான் ஏறவேண்டுமென்று வீரபாண்டியன் தீர்மானித்துவிட்டான். அடிகளாரே! நீங்கள் இங்கு வந்த பின்பு உங்கள் அறைகள் சோதனையிடப்பட்டன. அது அவ்வளவு முக்கியமல்ல. அத்துடன் வேறொரு செய்தியும் அறிந்தேன். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் வீரபாண்டியன் பெரும் படையுடன் இந்தக் கோட்டையை முற்றுகையிடப் போகிறான்..."

"வரட்டும் வீரபாண்டியன். அவனைச் சமாளிக்கத் தயாராயிருக்கிறோம்," என்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

"தயாராயிருப்பீர்கள் என்று நம்பித்தான் இங்கு வந்தேன்," என்று அவனை நோக்கிச் சொன்ன அபராஜிதன் கார்குழலியைநோக்கி, "ராஜகுமாரி! ஆனால் என் நம்பிக்கையில் மண் விழுந்துவிட்டது. இங்கிருக்கும் படையில் பாதி கள்ளர்கள். பாதிப்பேர் படை வீரர்கள். பிரிந்து நிற்கும் இந்த இரு படை வீரர்களை ஒன்று சேர்ப்பதும் கஷ்டம். நான் வேறு யோசனையுடன் வந்தேன் ராஜகுமாரி..." என்று சற்றுத் தயங்கினான்.

"என்ன யோசனை பிரபு?"

"வீரபாண்டியன் கோட்டையை முற்றுகையிடு முன்பு உங்களைக் கோட்டையை விட்டு எங்காவது அனுப்பி மறைத்துவிட்டு இங்கிருக்கும் வீரர்களைக் கொண்டு அவனுடன் சண்டை போட்டுக் காலத்தைஓட்டலாம் என்று நினைத்தேன். அவனுக்கு இருக்கும் அவகாசம் குறைவு. எந்த நேரமும் சோழப் பேரரசின் படையெடுப்பு பாண்டிய நாட்டின்மீது ஏற்படலாம். அண்ணன் பல்லவராயன் ஏற்கெனவே போர்முரசு கொட்டிவிட்டான். ஆகையால் தாமதம்தான் வீரபாண்டியனின் எதிரி. அதற்கு வழிசெய்ய ஆசைப்பட்டேன். தாமதித்தால் அவன் நாட்டுக்கே ஆபத்து. அதைக் காப்பாற்ற அவன் திரும்பி ஓடவேண்டும். அப்படியில்லாமல் இதைப் பிடித்தாலும் வெறும் கூட்டைத்தான் பிடிப்பான். கிளி பறந்திருக்கும்..." என்று மேலும் ஏதோசொல்லப்போன அபராஜிதன் திடீரென கீழே பெருங் கூச்சல் கிளம்புவதைக் கேட்டுச் சாளரத்துக்காகச் சென்று எட்டிப் பார்த்தான். அவன் தலையைக் கீழிருந்தே பார்த்த மழவராயன் வீரர்களில் ஒருவன், "பிரபு! ஆபத்து! ஆபத்து! சீக்கிரம் வாருங்கள். உங்கள்வீரனைக் கொல்கிறார்கள்," என்று கூச்சலிட்டான். பேச்சை அப்படியே பாதியில் விட்ட அபராஜிதன் மிக வேகமாக வாயிற் படியைக் கடந்து படிகளில் இறங்கி ஓடினான்.

"என்னோடு நாலு வார்த்தை பேசக்கூட உங்களுக்கு நேரமில்லை. ஆறு மணிக்கு எழுந்திருப்பதும், பல் தேய்த்துக் காப்பி குடிப்பதும், குளித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு ஆபீசுக்குப் புறப்படுவதும், உங்களுக்குச் சரியாயிருக்கிறது. நாளையிலிருந்து காலையில் நாலு மணிக்கே எழுந்திருங்கள்!"

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

35. சிலம்ப விளையாட்டு

'உங்கள் வீரனைக் கொல்கிறார்கள்' என்று மழவப் படை வீரன் அபராஜிதனை நோக்கிக் கூவிய போது அவன் எதையும் கூட்டியோ குறைத்தோ சொல்லவில்லை. சொக்கப் பெருமாளின் நிலை படுமோசமாகத் தானிருந்தது. அபராஜிதன் அரசிளங் குமரியுடன் மாடியறையில் பேசப் படிகளில் ஏறிச் சென்றவுடனேயே, கள்ளர்கள் சொக்கப் பெருமாளிடம் தங்கள் வேலைகளைக் காட்டத் துவங்கி விட்டார்கள்.

தங்கள் தலைவனான மார்க்கியேனுக்கு நேர்ந்த கதியால் திக்பிரமை பிடித்துப் போன கள்ளர்கள் அபராஜிதன் தலை மறைந்ததும் ஓரளவு தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு சொக்கப் பெருமாளைப் பார்த்து மெள்ளக் கேலி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். பூராவாகக் குடித்து விட்டிருந்ததால் சிலர் அவனை நோக்கித் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வந்தார்கள். இன்னும் சிலர் விநோதமாகக் கூச்சலிட்டார்கள்.

ஒருவன், "டேய்! நீ யார்? உன் பெயரென்ன?" என்று குழறினான். கள்ளர்களின் நிலையை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட சொக்கப் பெருமாள் அவர்களிடம் எந்த வம்பையும் வைத்துக்கொள்ள இஷ்டப்படாமல், "டேய், நெருங்காதே! விலகி நில்," என்று மட்டும் எச்சரித்தான்.

ஆனால் அடுத்த வினாடியே பத்துப் பதினைந்து கள்ளர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். சிலர் அவனுடைய சட்டையைப் பிடித்திழுத்தார்கள். அதற்குள் வலிப்புச் சற்றே நின்றதால் எழுந்து மாடிக் கைப்பிடிச் சுவரில் சாய்ந்துகொண்ட மார்க்கியேனும், "அவனைப்பிடித்து இங்குஇழுத்து வாருங்கள்," என்று உத்தரவிட்டான்.

அதற்கு மேல் தாமதிப்பது தகாது என்ற முடிவுக்கு வந்த சொக்கப் பெருமாள் தன் வாளை உருவ முயன்றான். வாளின் மேல் கை போவதைக் கண்ட கள்ளர்களில் நாலைந்து பேர் திடீரென அவன்மீது பாய்ந்து வாளைப் பிடுங்கி எறிந்தார்கள். அடுத்த கணம் சொக்கப்பெருமாளின் மேலங்கிகள் தார் தாராகக் கிழிக்கப்பட்டன. அத்துடன் அவனைக் கீழேயும் தள்ளிக்காலைப் பிடித்துத் தரையில் தரதரவென்று இழுத்துச் சென்றார்கள். கள்ளனொருவன் அவன்மீது ஏறி உட்கார்ந்து அவன் தலையைத் தூக்கித் தரையில் மோத ஆரம்பித்தான். சொக்கப்பெருமாளும் தன்னாலானவரை திமிறப் பார்த்தான். ஆனால் தனி மனிதன் பல பேர்களிடமிருந்து எப்படித் தன்னைத் தப்புவித்துக் கொள்ள முடியும்? அவன் கைகளைச் சில கள்ளர்கள் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். மார்பில் ஏறி உட்கார்ந்தவன் சொக்கப் பெருமாள் தலையைத் தரையில் இடித்தான். ஒரு முறை தான் அப்படி இடிக்க முடிந்தது.

அடுத்த இடி இடிக்கு முன்பு சொக்கப் பெருமாளின் மார்மேல் உட்கார்ந்த கள்ளன் அலறி எழுந்தான். மற்றும் பலர், 'ஐயோ ஐயோ' என்று கூச்சலிட்டனர். இதற்குக் காரணம் என்னவாயிருக்குமெனக் கண்களைச் சப்தம் வந்த திசையில் ஓட்டிய மார்க்கியேன் படிக்குப் பக்கத்தில் சாத்தப்பட்டிருந்த பெரிய மூங்கிற் கழியைக் கையிலேந்தி அபராஜிதன் நிற்பதைக் கண்டான்.

சேனாதிபதியின் கரத்திலிருந்த அந்தக் கழி வேகமாகச் சுழன்று கள்ளர்களின் மேல் மிகுந்த பலத்துடன் திரும்பத் திரும்ப இறங்கலாயிற்று. மார்க்கியேன் சேனாதிபதியை அணுகாமலே, "விடாதீர்கள். அவனைச் சூழ்ந்து கொள்ளுங்கள்." என்று இரைந்தவே கள்ளர்கள் வாட்களை உருவிக்கொண்டு அபராஜி

தனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

ஆனால் அந்த வாட்கள் அனைத்தும் சிலம்புக் கழி முன்பு பயனற்றுப் போயின. சில வாட்கள் கழியால் வேகமாகத் தட்டப்பட்டுக் காற்றில் பறந்து தரையில் கிளிங் கிளிங் என்று சப்தமிட்டுக் கொண்டு வீழ்ந்தன. அப்படி வாளையிழந்தவர்கள் மீது மூங்கிற்கழி தயா தாட்சண்யமின்றிச் சரேல் சரேலென இறங்கிக்கொண்டிருந்தது. அபராஜிதன் கழியைச் சுழரறிய வேகத்தில் அவன் இருக்குமிடம் கூட அந்தச் சிலம்ப வித்தையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மழவ வீரர்களுக்குப் புலப்படவில்லை. மின்னல்போல் பளிச் டளிச் சென்று நாலாபக்கங்களிலும் தெறித்து ஒரு சிலம்ப அரணுக்குள் மனித உருவமொன்று நிற்பது போலத்தான் தோன்றியது. கண்ணமைக்கும் நேரத்தில் ஏழெட்டுக் கள்ளர்கள் தரையில் சாய்ந்துவிடவே மர்றவர்கள் சிலம்பத்தின் எல்லைக்குள் வரப் பயப்பட்டு ஒருபுறமாக ஒதுங்கினார்கள்.

அப்படி அவர்கள் ஒதுங்கியவுடன் சிலம்ப ஆட்டத்தை நிறுத்திய அபராஜிதன், மழவ வீரர்களுக்காகத் திரும்பி, "மழவ வீரர்களே! உங்கள் வீரம் நன்றாயிருக்கிறது! உங்களைப் போன்ற ஒரு வீரனை இந்தக் கள்ளர்கள் கொல்லும்போது பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். மழவ நாட்டுக்கு இது பெருமை தரக்கூடியதுதான்" என்றான் குரலில் சற்றே இகழ்ச்சி தொனிக்க.

இதைக் கேட்டதும் மழவர் படை வீரர்களில் தலைவனாயிருந்த வீரன், அபராஜிதனை நெருங்கி "பிரபு! நீங்கள் சொல்வது நியாயந்தான் ஆனால் மார்க்யேனுடைய ஆட்களை நாங்கள் தாக்கினால் இக் கோட்டையின் நிலை விபரீதமாகிவிடும். அவனுடைய ஆட்கள் எல்லோரும் போதையிலிருக்கிறார்கள். ஒருவனை எங்கள் வீரன் தொட்டாலும் இரு படைகளும் கை கலக்கும். இப்பொழுது கோட்டையைக் காக்க ஐம்பது பேர்தாவிருக்கிறோம். இதிலும் பாதி மடிந்துவிட்டால் எங்கள் அரசகுமாரியின் கதி என்னவாகும்?" என்று வினவினான்.

அவன் சொன்னது முற்றும் உண்மை என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன் பயத்தால், ஒரு புறமாக ஒதுங்கி, கூடியிருந்த கள்ளர்களுக்காகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். பிறகு கள்ளர்களில் இருவரை அழைத்து, "மார்க்யேனைக் கைது செய்து ஏதாவது ஓர் அறையில் பூட்டி வையுங்கள். காலையில் அவனை விசாரிக்கிறேன்," என்று உத்தரவிட்டான்.

அந்த உத்தரவை நிறைவேற்ற எந்தக் கள்ளனும் முனையவில்லை. அபராஜிதன் அழைப்பை ஏற்று முன்னால் வந்த இருவர்கள் கூட மீண்டும் பின்னடைந்து விட்டார்கள். அபராஜிதன் முகத்தில் கோபக்குறி லேசாக உதயமாகத் தொடங்கியது. மீண்டும் கையிலிருந்த சிலம்பக்கழி உயரும் போலிருந்தது. "உத்தரவை நிறைவேற்றப் போகிறீர்களா இல்லையா?" என்று சீறினான் சேனாதிபதி.

"அவர் எங்கள் தலைவர். அவரை எப்படிக் கைது செய்வோம்?" என்றான் ஒரு கள்ளன்.

"உங்களுக்கெல்லாம் சம்பளம் தருவது மார்க்யேனல்ல. மேலைமங்கலத்து அரசகுமாரிதான். உங்கள் தலைவன் இன்று நடந்துகொண்ட மாதிரியிலிருந்து அவன் தலைமைப் பதவிக்கு லாயக்கில்லையென நிரூபித்துவிட்டான். அரசகுமாரியைப் பார்க்க வருபவர்களைக் கொல்ல முயல்வது வரம்பு மீறிய செய்கை. வேறு ஏதாவது கோட்டையாயிருந்தால் இந்தக் குற்றத்திற்கு மரண தண்டனை அளித்திருப்பார்கள். இவனுக்கு என்ன தண்டனை கொடுப்பதென்பது பற்றிக் காலையில் தீர்மானிப்போம். முதலில் அவனைக் கைது செய்யுங்கள்," என்று அதட்டினான் அபராஜிதன்.

கள்ளர்கள் அதற்கும் இசையாமல் போகவே, கிழிந்த சட்டையுடனும் புழுதி படிந்த முகத்துடனும் நின்றிருந்த சொக்கப்பெருமாளைக் கூப்பிட்டு, "சொக்கா! வில்லும் அம்பறாத் தூணியும் கொண்டு வந்திருக்கிறாயல்லவா?" என்றான்.

"கொண்டு வந்திருக்கிறேன்."

"ஓர் அம்பைத் தொடுத்து மார்க்யேனை ஒழித்துவிடு."

இந்த உத்தரவைக் கேட்ட மார்க்யேன் அயர்ந்து போனான். தலைவன் உத்தரவுப்படி சொக்கப் பெருமாளும் வில்லில் அம்பைப் பூட்டி நாணை இழுத்தான். அவன் அம்பைப் பூட்டி எய்யு முன்பு, "நில்," என்ற சொல்லொன்று மாடிப்படிகளிலிருந்து வந்தது.

குரல் வந்த திசையில் திரும்பிப் பார்த்த அபராஜிதன், கார்குழலி தன் கருவிழிகளில் கோபம் பொங்கி வழிய நின்றிருப்பதைக் கவனித்தான். அபராஜிதன் மாடியறையிலிருந்து கீழே ஓடிவந்த போது அவனைத் தொடர்ந்து வந்த கார்குழலியும், விக்ரம பாண்டியனும், அடிகளாரும் கீழே நடந்த சிலம்பச் சண்டையைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தில் ஏதும் சொல்லவோ செய்யவோ இயலாமல் ஸ்தம்பித்து நின்று கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அந்த ஆச்சரிய நிலையையும் அபராஜிதன் உத்தரவு அறுத்துப் போடவே அம்பை எய்ய வேண்டாமென்று உத்தரவிட்ட கார்குழலி படிகளில் இறங்கி வந்து கள்ளர்களையும் மார்க்யேனையும் மிகுந்த கோபத்துடன் நோக்கினாள். மழவப் படை வீரர் மீதும் அவள் கண்கள் சில விநாடிகள் நிலைத்தன. கடைசியாக இகழ்ச்சியுடன் சொன்னாள்: "உங்களை வைத்துக் கொண்டா நான் இந்தக் கோட்டையைக் காப்பாற்றிவிடப் போகிறேன்?"

மழவப் படைத் தலைவன் அரசகுமாரியை நோக்கிப் பதில் சொன்னான்: "நாங்கள் என்ன செய்யலாம் ராஜகுமாரி? இங்குள்ள அத்தனை வீரர்களுக்கும் பொதுத் தலைவன் யாருமில்லை..."

"ஏனில்லை?" என்று கோபத்துடன் கேட்டான் கார்குழலிக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த விக்ரமபாண்டியன்.

"எங்கிருக்கிறான்? மழவப் படை படைகளுக்கு நான் தலைவன்... என்று

சொல்லிக்கொண்டே போன மழவப் படைத் தலைவனை இடைமறித்த அடிகளார், "கோட்டைக்கு விக்ரமபாண்டியன் தலைவன். இங்குள்ள ஆத்மாக்களுக்குச் சாமியாரான நான் தலைவன். அடுப்பங்கரைக்கு..." என்று சொல்லி வாக்கியத்தைப் பாதியிலேயே நிறுத்தி இடி இடியெனச் சிரித்தார். அத்துடன் நில்லாமல் அபராஜிதனையும் பார்த்து, "பார்த்தீர்களா பிரபு? இங்கு தலைவர்களுக்குக் குறைச்சலே இல்லை," என்றும் கேலியாகச் சுட்டிக் காட்டினார்.

விக்ரம பாண்டியன் அடிகளாரை மிக உஷ்ணமாகப் பார்த்தான். அதைப் பற்றி அடிகளார் லட்சியம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. கள்ளர்களைப் பார்த்து அவரே உத்தரவிட்டார். "டேய் அயோக்கியர்களா! உங்கள் தலைவனை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள். பின் பக்கமிருக்கும் அறையில் பூட்டி வைப்போம். உம்... வாருங்கள்," என்று அதட்டவே இரு கள்ளர்கள் மார்க்கியனை அணுகினார்கள். மார்க்கியனும் அதற்கு மேல் தகராறு ஏதும் செய்யாமல் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான். அவனை அழைத்துப் போய் பின் பக்கத்திலிருந்த அறையிலடைத்துவிட்டு வந்த அடிகளார், கார்குழலி முதலிய சகல பேரும் நின்று கொண்டிருந்த இடங்களிலேயே மௌனமாக நிற்பதைப் பார்த்து, "குழலி! இரவு முழுதும் இப்படியே நின்று கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. வா, போவோம். உன்னை உன் தோழிகளிடம் விட்ட பிறகு நான் இந்தப் பிரபுவுக்கும் அவர் வீரனுக்கும் இருக்க வசதி செய்து கொடுக்கிறேன். மீதி பேசவேண்டியது ஏதாவது இருந்தால் அதைக் காலையில் பேசிக் கொள்வோம்," என்றார்.

கார்குழலி பேசாமல் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் திரும்பி வந்த அடிகளார் மழவப் படை வீரர்களையும் கள்ளர்களையும் கோட்டைக் காவலுக்கு அனுப்பிவிட்டு வீரர்கள் தங்கும் முன் கட்டிடத்திலேயே அபராஜிதனுக்கும் ஓர் அறையை ஒழித்துக் கொடுத்தார்.

அங்கிருந்த மஞ்சத்தில் படுத்த அபராஜிதன் இரவு வெகு நேரமட்டும் ஏதோ யோசித்தபடியே இருந்தான். அவன் மனம் தமிழ்நாட்டு ராஜீய விவகாரங்களில் உழன்று கொண்டிருந்தது. அத்துடன் கார்குழலியின் பரிதாப நிலையையும் எண்ணிப் பார்த்தான். விரபாண்டியன் மட்டும் இந்தக் கன்னிமாடத்துக் கோட்டையை முற்றுகையிடடால் இதைக் காக்க எந்த வழியையும் காணோம் என்று ஏங்கிப் பெருமூச்செறிந்தான். எண்ணங்கள் இப்படிப் பலவிதமாக அலைமோதிக் கொண்டிருந்ததால் தூக்கம் பிடிக்காமல் எழுந்து அறையை விட்டு வெளியே செல்லவும் முயன்றான்.

தரையில் படுத்திருந்த சொக்கப் பெருமாளும் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு தலைவனைப் பின் தொடரத் தலைப்பட்டான்.

"நீ வேண்டாம் சொக்கா," என்று அபராஜிதன் அவனைத்தடுத்து நிறுத்தி விட்டான்.

தனிமையாகவே அறையை விட்டு வெளியே சென்ற அபராஜிதன், கோட்டையின் ஒவ்வொரு பாகமாகச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு பின் பக்கத்திலிருந்த ஒரு சிறு நந்தவனத்தை அணுகினான். அந்த நந்தவனத்தில் புஷ்பச் செடிகளோடு குட்டையான மாமரங்களும் தங்கள் நீண்ட கிளைகளைத் தரையில் படுக்க விட்டிருந்தபடியால் நந்தவனம் மிக அடர்த்தியாயிருந்தது. அதைத் தாண்டித்தான் தென்புறக் கோட்டைச் சுவருக்குப் போக வேண்டும். அந்தச் சோலைக்குள் சில அடிகளே நடந்திருப்பான் அபராஜிதன். தன்னைத் தவிர வேறு சிலரும் அச் சோலைக்குள் நடமாடுவதை அறிந்து சட்டென்று நின்றான். வெகு அருகில் இருவர் ரகசியம் பேசுவது அவன் காதில் பட்டது. இடையே மாமரத்திலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த சம்பங்கிக் கொடி அபராஜிதனுக்கும் மாமரத்துக்கு அப்புறமிருந்தவர்களுக்கும் திரை போட்டிருந்ததால் அவர்கள் பேசுவதை மிக அருகாமையிலிருந்தே உற்றுக் கேட்க முடிந்தது பாண்டிய சேனாதிபதிக்கு. அவர்கள் பேசியபேச்சிலிருந்து என்னென்ன விபரீதங்கள் கார்குழலியை எதிர் நோக்கியிருக்கின்றனவென்பதைப் புரிந்து கொண்டான் அபராஜிதன்.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

36. கல்லுக்கு அடியில் கருநாகம்

கிருஷ்ணபக்ஷம், கடந்து சுக்ல பக்ஷம் தலை நீட்டியிருந்தாலும், அன்று அமாவாசைக்கு மறுதினமேயாகையால் மையிருட்டே எங்கும் மண்டிக் கிடந்தது. பந்தங்கள் செருகப்பட்டிருந்த கோட்டைச் சுவர்களின் ஓரிரண்டு இடங்கள் நீங்கலாக, கன்னிமாடம் முழுவதையும் நன்றாக வளைத்துக் கொண்ட காரிருள் நந்தவனப் பிரதேசத்தில் தன் ஆட்சியைப் பரிபூரணமாகச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது. நந்தவனத்தைச் சுற்றி வளைத்து அமைப்பாக அரணிட்டுக் கொண்டு பெரிய ராக்ஷஸிகளைப் போல பயங்கரமாகத் தரையில் படுத்துக் கொண்டிருந்த நீண்ட ஒட்டு மாமரக் கிளைகள் ஒன்றுக்கொன்று நன்றாகப் பின்னிக் கொண்டிருந்தபடியாலும், அவற்றில் முல்லை, மல்லிகை, காக்கரட்டைக் கொடிகள் தாவியேறிப் படர்ந்து பந்தலிட்டிருந்தபடியாலும் கோட்டைச் சுவர்களில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த பந்தங்களின் வெளிச்சம் சிறிதுகூட நந்தவனத்துக்குள் புக முடியாமல் நந்தவனப் பிரதேசம் முழுவதிலும் இருளின் கடுமை இணையற்று நிறைந்திருந்தது.

இத்தகைய இருட்டுக்குத் துணை செய்யவும் அங்கு கவிந்திருந்த கோரத்தை அதிகப் படுத்தவும் நிலவிக் கிடந்த நிசப்தத்தை அவ்வப்பொழுது கிழித்த சுவர்க் கோழிகளின் சப்தம், உள்ள பயங்கர நிலையை உச்சஸ்தாயிக்குக் கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தது. கன்னிமாடக் கிரீடங்களின் பொந்துகளிலிருந்த புறாக்கள் உறங்கிவிட்டாலும், மாடச் சுவரின் ஓரங்களில் பகலெல்லாம் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வௌவால்கள் அடிக்கடி சிறகடித்துப் பறந்து மாமரக் கிளைகளில் தட் தட் என்ற சப்தத்துடன் உட்கார முயன்றன. என்ன இருட்டாயிருந்தாலும் லட்சியம் செய்யாத ஓரிரு குளவிகள் மாமரத்திலிருந்து கிளம்பி ரீங்காரம் செய்து எந்த நிமிஷத்திலும் எதிர்படும் யாரையும் கொட்டிவிடும் முறையில் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தன. உலகத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட கஷ்டத்திலும் பயங்கரத்திலும் நல்லதும் கலந்திருக்கிறது என்பதை அறிவுறுத்தத்தானோ என்னவோ, அத்தனை இருட்டிலும், இருட்டினால் விளைந்த கோரத்திலும் அபராஜிதன் நின்றிருந்த இடத்தைத் திரையிட்டுக் கிடந்த சம்பங்கிக் கொடி தன் மஞ்சள் நிறப் புஷ்பங்களிலிருந்து சுகந்தத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் இருட்டின் கோரமோ சம்பங்கியின் சுகந்தமோ பற்பல எண்ண அலைகளால் பீடிக்கப்பட்டு மன அமைதியை அறவே இழந்து நின்ற அபராஜிதனைச் சிறிதும் பாதிக்கவே இல்லை. சம்பங்கித் திரையை அடுத்து நின்ற இருவர் பேசுவதில் தன் காதுகளை மாத்திரமின்றி உணர்ச்சிகளையும் லயிக்க விட்டிருந்த அபராஜிதன், தான் இருந்த சூழ்நிலையை அறவே மறந்து, 'பேசும் இருவர் யார்? என்ன பேசுகிறார்கள்?' என்பதை அறிவதிலேயே நாட்டமுடையவனாய்ச் சிறிதும் அசையாமல் மூச்சைக் கூடப் பலமாக விடாமல் நின்றான். முதலில் பேச்சைத் துவக்கியவன் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொண்டு குரலை மிக அடக்கியே பேசினானாலும் அவன் வாயிலிருந்து இரண்டொரு சொற்கள் உதிர்ந்தவுடனேயே அவன் யாரென்பதை அபராஜிதன் தெரிந்துகொண்டான். தான் சென்றவுடனேயே படுக்கச் சென்ற விக்ரம பாண்டியன் அந்த இரவில் அங்கு எதற்காக வந்தான்? அவனுடன் கூட இருப்பவன் யார் என்பதை ஆராயு முன்பாக விக்ரம பாண்டியன் விஷயத்தை உடைக்க ஆரம்பித்தான்.

"நீ ஜாதியில் கள்ளன். அதுவும் குடியால் அடிக்கடி நிதானத்தை இழப்பவன்..." என்று பேச்சைத் துவங்கிய விக்ரம பாண்டியனை இடையிலேயே தடுத்த கள்ளன், "ஆமாம் மகாராஜா!

அப்படித் தெரிந்திருந்து என்னை எதற்காக ரகசியம் பேச அழைத்தீர்கள்?'' என்று முரட்டுத்தனமாக வினவினான்.

கள்ளன் வார்த்தை தடிப்பதைக் கண்ட விக்ரம பாண்டியன் தன்னைச் சிறிது அடக்கிக்கொண்டு வார்த்தையை வேறு பாணியில் திருப்பி, "தெரிந்திருந்தும் ஏன் அழைத்தேனென்று கேட்கிறாயா? உங்களைக் கள்வர்களென்று தெரிந்திருந்தும் உங்களை என் படையில் சேர்க்க ஏன் ஒப்புக் கொண்டேன்?'' என்று பதில் கேள்வி போட்டான்.

"ஏன்?'' என்று மீண்டும் கேட்டான் கள்ளன்.

"கள்ளர்கள் குடிப்பார்கள். அவசியமானால் கொள்ளையும் அடிப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் பரம்பரைச் சரித்திரத்தை அறிந்தவர்களுக்கு, மற்றொரு உண்மையும் தெரியும். கள்ளர்களிடம் ஒருவன் நம்பிக்கை மாத்திரம் வைத்து விட்டால் அந்த நம்பிக்கை குலையும்படியாக ஒரு நாளும் நடந்து கொள்ள மாட்டார்கள்,'' என்று விளக்கினான் விக்ரம பாண்டியன்.

விக்ரம பாண்டியன் கள்ளர்களை மதிப்பிட்டதில் எந்தத் தவறுமில்லையென்பதை அபராஜிதனும் அறிந்தே இருந்தான். ஆனால் விக்ரம பாண்டியன் கள்ளர் குலத்தைத் திடீரெனக் காரணமில்லாமல் ஸ்தோத்திரம் செய்யமாட்டானென்பதையும் ஏதோ ஆழ்ந்த கருத்துடனேயே அந்தப் பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்கப்படுகிறதென்பதையும் உணர்ந்த அபராஜிதன் மேற்கொண்டு சம்பாஷணையைக் கவனிக்கலானான்.

விக்ரம பாண்டியன் கள்ளன் மீது தன் வலையை மிகச் சாமர்த்தியமாக வீசத் தொடங்கி மேலும் சொன்னான். "நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யாத ஒரு கள்ளன் நம்பிக்கை மோசம் செய்யக் கூடிய ஆயிரம் வீரர்களைவிட எத்தனையோ மேலானவன். பாண்டிய நாட்டுக் கள்ளர்களிடம் எத்தனை எத்தனை நற்குணங்களிருக்கின்றன? தெய்வ பக்தியில் அவர்களுக்கு நிகர் யாரைச் சொல்ல முடியும்? தேவி மீனாட்சியின் திருக் கோயிலும், கள்ளழகப் பெருமான் திருச் சன்னிதியிலும் அவர்கள் கொண்டு குவிக்கும் தானியங்கள் கணக்கிடப்படுமா? கள்ளர்கள் வீரர்கள், தெய்வ பக்தி நிரம்பியவர்கள், நம்பிக்கை மோசம் செய்யாத கண்ணிய புருஷர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களின் தொழில் கொள்ளை, குடிப்பது கள் என்பதற்காக அவர்களைத் தமிழ் நாட்டில் யார் புறக்கணிக்க முடியும்?''

சாதுர்யமாகவும் உண்மை போலவும் மிக ரகசியமான குரலில் அந்த ரங்கமாகவும் விக்ரம பாண்டியன் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த அம்மொழிகளால், இரவு அதிகமாக ஏறிய காரணத்தால் குடிபோதை நீங்கியிருந்த கள்ளன், மீண்டும் கள்ளைக் குடித்த ஸ்திதிக்கு வந்தான். அவன் மனோநிலையை விக்ரமனும் புரிந்து கொண்டுதானிருக்க வேண்டும். ஆகவே கள்ளனைப் பூராவாகத் தன் கையாளாக்கிக் கொள்ள இச்சித்து, "கள்ளர்களை வீணாக நான் புகழ்வதாக நினைக்காதே. நான் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் நிரூபிக்க முடியும்,'' என்றான்.

"எதை நிரூபிக்கப் போகிறீர்கள்?'' என்று கள்ளன் கேட்டான்.

"கள்ளர்களிடம் நம்பிக்கை வைக்கலாம் என்பதை.''

"எப்படி நிரூபிப்பீர்கள் மகாராஜா?''

"என் பிற்கால வாழ்க்கையையே உன் கையில் ஒப்படைக்கிறேன் என்று வைத்துக்கொள்...''

கள்ளன் பயந்தே போனான். "வேண்டாம் மகாராஜா! அத்தனை பெரிய பொறுப்பு எனக்கு வேண்டாம்,'' என்று குழறினான்.

"பயப்படாதே! உனக்கு ஓர் ஆபத்தும் வராமல் நான் காப்பாற்றுகிறேன். நான் சொல்கிறபடி மட்டும் செய்.''

"என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள் என்னை?''

"முதலில் செய்வதாக உன் தெய்வத்தின் மேல் ஆணையிடு. பிறகு சொல்கிறேன்.''

ஆணை என்றதும் கள்ளன் சிறிது கலகலத்துப் போனான். விஷயம் ஏதோ விபரீதம் என்று அவனுக்கு உள்ளூரத் தெரிந்தாலும் விக்ரம பாண்டியனை எதிர்த்து ஏதும் சொல்லத் தைரியமில்லாதவனாய், "சரி மகாராஜா! கள்ளழகர் மேல் ஆணை! நீங்கள் சொல்கிறபடி செய்கிறேன். ஆனால் கொலை மட்டும் முடியாது. கள்ளன் எதிரிக்கு எதிரே நின்று வெட்டுவான். மறைந்திருந்து வெட்ட மாத்திரம் துணிய மாட்டான்.'' என்றான்.

விக்ரம பாண்டியன் லேசாகச் சிரித்துவிட்டு, "உன்னை யாரும் கொலை செய்யச் சொல்லவில்லை. சுபமான காரியத்துக்குத்தான் ஏவப் போகிறேன். அதுவும் தமிழ் நாட்டுக்கு மிகவும் நன்மை பயக்கக் கூடியது," என்று மெள்ள விஷயத்துக்கு வந்தான்.

"சொல்லுங்கள்," என்றான் கள்ளன்.

"ஜாக்கிரதையாகக் கேள். இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் வீரபாண்டியன் பெரும் படையுடன் இந்தக் கோட்டையை முற்றுகையிடப் போகிறான்."

"யார் சொன்னது?"

"இன்றிரவு ஒரு பிரபு வந்தான் பார், அவன்தான் அரசகுமாரியிடம் தெரிவித்தான். அப்படி வீரபாண்டியன் இந்தக் கன்னிமாடத்தை முற்றுகையிட்டால்..."

"இதைக் காவல் புரிய ஆள் இல்லையே!"

"ஆளும் இல்லை. ஆயுதங்களும் கிடையாது."

"அப்படியானால்?"

"நாலே நாட்களில் வீரபாண்டியன் கோட்டைக் கதவை உடைத்து உள்ளே புகுந்து உங்கள் அனைவரையும் வெட்டிப் போடுவான். அத்துடன் உங்களுக்கெல்லாம் சம்பளம் கொடுக்கும் அரசகுமாரியையும் தூக்கிச் செல்வான்."

"அட கடவுளே!"

"கடவுளை அழைத்துப் பயனில்லை. அதைத் தடுக்க வழி செய்ய வேண்டும்."

"வழி இருக்கிறதா?" என்று

கேட்ட கள்ளன் குரல் பயத்தால் சற்று ஆடியதை அபராஜிதன் கவனித்தான்.

விக்ரம பாண்டியன் கள்ளன் பயத்தைத் தனக்கு அனுகூலமாகக் கொண்டு மேலே தொடர்ந்தான்: "வழி இருக்கிறது. வழி செய்யவே உன்னை ரகசியத்தில் இங்கு அழைத்தேன்."

"என்ன வழி? அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"நான் கொடுக்கும் ஓலையை நீ எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்."

"எங்கே?"

"இங்கிருந்து இரண்டு காத தூரத்திலுள்ள ஊருக்கு. ஊர் பொன்னமராவதிக்கு வெகு அருகிலிருக்கிறது."

"யாருக்குக் கடிதம்?"

"என் தந்தைக்கு."

"யார், குலசேகர மன்னனுக்கா?"

"ஆம்."

"அவர் என்ன செய்ய முடியும்?"

"நீ துரிதமாக என் ஓலையை அவரிடம் கொடுத்தால் அவர் தனது வீரர்களுடன் உடனே புறப்பட்டு, கன்னி மாடம் வருவார். எந்த நிமிஷத்திலும் அவருக்குத் துணை நிற்கும் வீரர்கள் நூறு பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இங்கு வந்தவுடன் தகுந்த பாதுகாப்புடன் நாம் கார்குழலியை இங்கிருந்து கொண்டுபோய் விடலாம். அப்புறம் வீரபாண்டியன் இங்கு வந்தால் வெறும் கோட்டைதான் இருக்கும்."

கள்ளன் சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்தான், பிறகு கேட்டான், "இந்த நல்ல யோசனையை அரசகுமாரியிடமே சொன்னாலென்ன?" என்று.

கள்ளன் கேள்வி பாண்டியனுக்கு உள்ளூர ஆத்திரத்தை மூட்டிவிட்டாலும் அவன் மேலுக்குச் சாந்தமாகவே பதில் சொன்னான்: "சொல்லலாம். ஆனால் இது அவர்கள் காதில் தற்சமயம் ஏறாது."

"ஏன்?"

"அரசகுமாரிக்குத் துன் மந்திரிகள் இருவர் இருக்கிறார்கள். அவள் இஷ்டப்பட்டாலும் அந்த இருவரும் அரசகுமாரியை இங்கிருந்து நகரவிடமாட்டார்கள். ஆகையால் அரசகுமாரியின் இஷ்டத்தையும் மீறித்தான் இந்தக் காரியத்தை நாம் சாதிக்க வேண்டும். நீ சம்மதித்தால் என் தந்தை இங்கு வந்ததும் உனக்கு நூறு பொற்காசுகள் இனாம் தருகிறேன். நாளையே என் தந்தை மதுரை சிம்மாசனத்தில் உட்காரலாம். அப்பொழுது உன் அந்தஸ்து எத்தனை உயரும் பார்," என்று ஆசை காட்டினான் விக்ரம பாண்டியன்.

சிறிது நேரம் சம்பங்கித் திரைக்கு அப்புறத்திலிருந்து சம்பாஷணை ஏதும் காதில் கேட்கவில்லை. கள்ளன் நீண்ட நேரம் யோசித்துவிட்டு இறுதியில் சொன்னான்: "மகாராஜா! நீங்கள் சொல்லும் பணியைச் செய்கிறேன். நீங்கள் கொடுக்கப்போகும் பொற்காசுகளுக்காக அல்ல, பின்னால் எனக்குக் கிடைக்கக் கூடிய அந்தஸ்துக்காகவும் அல்ல, ஆனால் இந்தக் கோட்டையிலுள்ள அத்தனை பேரையும், முக்கியமாக எங்கள் அரச குமாரியையும் வீர பாண்டியன் சினத்திலிருந்து காக்கத்தான். ஓலையைக் கொடுங்கள்."

"ஓலையை இன்னும் எழுதவில்லை. முதலில் உன்னுடைய சம்மதத்தைத் தெரிந்து கொண்டு பிறகு எழுதலாமென்றிருந்தேன். காலையில் ஓலையை எழுதி முடித்துவிடுகிறேன். அடையாளத்துக்கு என் முத்திரை மோதிரத்தையும் தருகிறேன்," என்றான் வீர பாண்டியன்.

"நான் எப்பொழுது புறப்பட வேண்டும்?" என்று வினவினான் கள்ளன்.

"நாளை இரவு. எல்லோரும் உறங்கிய பின் கோட்டை வாசற்கதவுகளைத் திறக்க நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்," என்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

"உங்களை எங்கு சந்தித்து ஓலையைப் பெறுவது? தங்கள் அறைக்கு வரட்டுமா?"

"வேண்டாம். நானே சந்திக்கிறேன். உன்னைச் சந்திப்பது, ஓலையைக்கொடுத்தனுப்புவது எல்லாம் என் பொறுப்பு. இடையில், நாமிருவரும் சந்தித்தால் கூட ஒருவருடன் ஒருவர் பேச வேண்டிய அவசியமில்லை. புரிகிறதா?"

கள்ளனுக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டபடியால், "சரிதான்," என்று ஒரே வார்த்தையிலேயே பதிலை முடித்துக் கொண்டான்.

"சரி, நீ போய்ப் படுத்துக்கொள்," என்று அவனை அனுப்பிவிட்ட விக்ரம பாண்டியனும் பூனை போல் அடிமேலடி வைத்து நடந்து கட்டிடங்களின் முன்புறத்துக்காகச் சென்றான்.

அவர்கள் சென்ற வெகு நேரம் வரை

சம்பங்கிக் கொடிக்கு அருகிலேயே நின்றிருந்த பாண்டிய சேனுதிபதியும் முடிவில் நகர ஆரம்பித்து, மனத்தில் ஏதேதோ எண்ணங்கள் அலைபாய, கட்டிடங்களின் பக்கமாகச் செல்லாமல் கோட்டையின் தென் புறச்சுவரை நோக்கி மெல்ல நடந்தான். விக்ரம பாண்டியன் எண்ணம் சந்தேகத்துக்குச் சிறிதும் இடமின்றி விளங்கிவிட்டது அபராஜிதனுக்கு.

அங்கிருந்த கார்குழலியை மெள்ளத் தூக்கிச் சென்றுவிட்டால் வீரபாண்டியன் அவளைத் தொடர இஷ்டப்படமாட்டானென்று விக்ரம பாண்டியன் மனப்பால் குடித்திருக்கிருனென்பதையும், அவ்வெண்ணம் காரணமாகவே வீரபாண்டியன் கோட்டையை வளைக்கு முன்பு தகப்பன் உதவி கொண்டு பெண்ணைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விட உத்தேசிக்கிருனென்பதையும் அபராஜிதன் திட்டமாகப் புரிந்து கொண்ட போதிலும் இந்தச் சிக்கலை எப்படித் தீர்ப்பதென்பதை அறியாமல் திண்டாடினுன்.

நெல்லைப் பாண்டியனை குலசேகரனுக்குச் சோழர்கள் ஆதரவிருக்கிறது. அவன் சோழ நாட்டு வீரர்கள் நூறு பேர்களுடன் வந்தால் கோட்டைக்குள் அவனை விடமுடியாதென்று யார் சொல்ல முடியும்? அவன் வரும் சமயமறிந்து விக்ரம பாண்டியன் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டால் யார் மறுக்க முடியும்? வீர பாண்டியன் படையெடுப்பு சீக்கிரமே ஏற்படக் கூடிய ஸ்திதி இருக்கும்போது அதனின்று தப்ப மார்க்கம் கிடைத்தால் கார்குழலி அதை ஏற்கமாட்டாளென்பது என்ன நிச்சயம்? அவளைத் தப்புவிப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்து அப்பனும் பிள்ளையும் அவளைச் சோழ நாடு கடத்திச் சென்று, அதே ராட்சச விவாகத்தை விக்ரம பாண்டியன் செய்து முடித்தால் கார்குழலியின் கதி என்ன?...

ஏதும் தெரியாத சிறு பிள்ளை போல் இருக்கும் இந்த விக்ரம பாண்டியன் கல்லுக்கடியில் மறைந்துறையும் கரு நாகம்போல் ஏதுமறியாத கார்குழலியை ஒழிக்கத் திட்டம் போட்டு உள்ளூரத் தன் விஷ ஜ்வாலையைக் கக்க ஆரம்பித்துவிட்டானே. இந்த விஷப்

நீங்கள் நீதிபதியாயிருந்தால்

இந்த வழக்கில் எப்படித் தீர்ப்பளிப்பீர்கள்?

மாலை நேரம்; மின்சார வண்டியில் கூட்டமான கூட்டம். எள் விழ இடமில்லை. அவ்வளவு நெருக்கம். சங்கரலிங்கம் வேகமாக ஓடிவந்து வண்டிக்குள் ஏறினர். அவரது சட்டைப்பை சற்றுக் கனமாக இருந்தது. பைக்குள் ஒரு பெரிய மணிபர்சும் காகிதக் கற்றைகளும் வைத்திருந்தார்.

மணிபர்சின் மீது கோபாலின் பார்வை விழுந்தது. அவனும் ஓடிவந்து அவர் ஏறிய வண்டியிலேயே ஏறிக்கொண்டான்.

ஸ்டேஷன் வந்தது; ஏறுகிறவர்களும், இறங்குகிறவர்களுமாய் நெருக்கடி ஏற்பட்ட சமயம், சங்கரலிங்கத்தின் பையில் கைவிட்டான் கோபால்.

கபக்கென்று அந்தக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார் சங்கரலிங்கம்! கோபாலைத் தரதரவென்று இழுத்து வந்து ரயில்வே போலீசாரிடம் ஒப்படைத்தார்.

போலீசார், சங்கரலிங்கத்தின் பர்சில் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது என்று பார்த்தார்கள்.

என்ன ஆச்சரியம்! பர்சில் காலணுக் கூட இல்லை!

"நான் இந்த மாதிரித் திருட்டுப் பயல்களுக்காகத்தான் பணத்தைப் பர்சில் வைப்பதில்லை!" என்று தன் சாமர்த்தியத்தைத் தானே புகழ்ந்து கொண்டார் சங்கரலிங்கம்.

போலீசார் கோபால் மீது குற்றப் பத்திரம் தாக்கல் செய்தனர். நீங்கள் நீதிபதியாயிருந்தால் கோபாலைத் தண்டிப்பீர்களா? பர்சில் தான் காசே இல்லையே?

விடை 72-ஆம் பக்கம்.

"பாம்பை எப்படிச் சமாளிக்கலாம்?" என்று இப்படிப் பலவாறாக யோசனை செய்த அபராஜித பல்லவன் இந்தச் சிக்கலுக்கு ஏதும் விடை கிடைக்காதவனாய்க் கோட்டையைச் சுற்றி நடந்து களைப்பாகத் தன் அறைக்குச் சென்று மஞ்சத்தில் வீழ்ந்து அதிகக் கவலையால் நித்திரை வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்தான். நேரம் ஏறிக்கொண்டே போனது கூடத் தெரியாமல் மஞ்சத்தில் புரண்டுகொண்டிருந்த சேனாதிபதி திடீரெனத் துள்ளி எழுந்து, "சொக்கா! டேய் சொக்கா!" என்று அவசர அவசரமாகச் சொக்கப்பெருமானை எழுப்பினான்.

சொக்கப்பெருமாள் ஏதோ சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டவன்போல் குத்துக்கல்போல் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்து, "என்ன எசமான்?" என்று வினவினான்.

"பொழுது விடிந்ததும் நீ இந்தக் கோட்டையை விட்டுப் போய்விட வேண்டும்," என்றான் சேனாதிபதி.

சொக்கப்பெருமாள் ஏதும் புரியாமல், "எங்கே எசமான்?" என்று வினவினான்.

இருவரும் அந்தச் சமயத்தில் தனியே இருந்தபோதிலும் அபராஜிதன் சொக்கப்பெருமானைத் தனியே அழைத்து, அவன் காதில் கிசு கிசுவென்று சில வார்த்தைகளைச் சொன்னான். அவற்றைக் கேட்கக் கேட்க, சொக்கப்பெருமாள் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி ஏறிக் கொண்டிருந்தது. சேனாதிபதி விஷயத்தைக் கூறி முடித்ததும் அதை ஆமோதிப்பவன்போல், "உத்தரவு எசமான்," என்றான் சொக்கப்பெருமாள்.

"அதோ, அந்த மூலையிலிருக்கும் விளக்கின் திரியைத் தூண்டிவிட்டு விளக்கை இப்படி எடுத்து வா. ஓலையையும் எழுத்தாணியையும் எடு," என்று உத்தரவிட்ட அபராஜிதன் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சொக்கப்பெருமான் விளக்குக் காட்ட ஓர் ஓலையில் ஏதோ அவசர அவசரமாக எழுதி முடித்து ஓலையைச் சொக்கப்பெருமாளிடம் கொடுத்துவிட்டு மஞ்சத்தில் சாய்ந்து மன நிம்மதியுடன் உறங்கி விட்டான்.

மன நிம்மதியுடன் படுத்ததால் சேனாதிபதி நீண்ட நேரம் தூங்கிவிட்டான். கல்லி மாடக் கோட்டையில் பொழுது புலர்ந்ததையோ, தாரைகள் ஊதப்பட்டதையோ அறியாமலே சூரியன் உதயமான வெகு நேரம் மட்டும் தூங்கிக் கொண்டேயிருந்த சேனாதிபதியைச் சொக்கப்பெருமாள், "எசமான் எழுந்திருங்கள். அரசகுமாரி தங்களை 'அழைத்துவரச் சொல்லி ஆள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்," என்று எழுப்பினான். தூக்கம் கலைந்து நேரமாகிவிட்டதை உணர்ந்து மஞ்சத்திலிருந்து துள்ளி எழுந்த சேனாதிபதியும், "இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் வருவதாகச் சொல்," என்று வந்த வீரனுக்குப் பதில் சொல்லியனுப்பிவிட்டு ஸ்நான பானங்களை முடித்துக்கொண்டு புது உடை அணிந்து கோட்டை வாசலுக்கு எதிரிலிருந்த மாடிப்படிகளில் ஏறிச் சென்றான். மாடியறைக்குள் நுழையு முன்பு, கண்முன் எதிர்ப்பட்ட காட்சியைக் கண்டு சட்டென்று உள்ளே நுழையாமல் வாயிற்படியிலேயே சிறிது தாமதித்தான். அவனுக்கு நேர் எதிரில் பின்பக்கமாகப் பலமாக இறுக்கிக் கட்டப்பட்ட கைகளுடன் மார்க்கியன் வேல் தாங்கிய இரு வீரர்களுக்கிடையே நின்றுகொண்டிருந்தான். பக்கவாட்டில் இரண்டு ஆசனங்களில் கார்குழலியும் விக்ரம பாண்டியனும் அமர்ந்திருந்தார்கள். கார்குழலிக்கு ஒருபுறத்தில் சற்றுத் தள்ளி நின்ற அடிகளார், உள்ள நிலையை அரைப் புன்முறுவலுடன் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். மார்க்கியனைப் பற்றிய விசாரணை துவங்கி விட்டதென்பதை அறிந்த சேனாதிபதி, தான் உள்ளே போவதா அல்லவா வென்று தயங்கிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், "வாருங்கள்! உங்களுக்காகத் தான் காத்திருக்கிறோம்," என்று கிள்ளையினுமினிய குரலில் கார்குழலி அழைத்ததும் மந்திர உச்சாடனத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுச் செல்லும் சிம்மம் போல் மெள்ள நடந்து அவளுடைய ஆசனத்தின் வலதுபுறத்தில் போய் நின்றுகொண்டான். ஒருபுறம் அபராஜிதனும் மற்றொருபுறம் அடிகளாரும் நிற்கவே ஏதோ பெரிய படைப் பலத்தைப் பெற்றுவிட்ட தைரியத்தோடு கார்குழலி தன் விசாரணையைத் தொடங்கினாள்.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

37. அல்லிப் பூம்பொழிலும் அன்னப் பேடையும்.

முன் கட்டிடத்து மாடியறை, மேலே வளைந்தோடிய கமான்களுடனும் இடையே இருந்த இரண்டு பிரம்மாண்டமான தூண்களுடனும் கிட்டத்தட்ட பெரிய மண்டபம் போலவே காட்சியளித்தது. எதிரிகளைத் தடுப்பதற்காகக் கோட்டைச் சுவர்களைப் பலப்படுத்திய மழவராயன், உள்ளிருந்த கட்டிடங்களில் அதிகக் கவனம் செலுத்திப் பழுது பார்க்காததால், தூண்களில் செதுக்கப்பட்டிருந்த சில பிம்பங்கள் மூக்கை இழந்தும், ஒற்றைக் கண்ணில் குழி விழுந்தும், வாயில் காரை உதிர்ந்து பொக்கையாகவும், பல விபரீதத் தோற்றங்களுடன் நின்றுகொண்டிருந்தன. எதிரேயிருந்த பெரிய சாளரங்களில்கூட மரம் சற்றுச் சக்கை பெயர்ந்திருந்தது. இத்தனை விகாரங்களிலும் சிற்பியின் கைத்திறமை காரணமாக மாடியறை மிகக் கம்பீரமாகவே விளங்கியது. விசாரணை தொடங்கிய சமயம் காலை நேரமாதலாலும் கதிரவனும் விசாரணையைப் பார்க்கும் ஆவலுடன் எழுந்து வானத்திலேறத் தொடங்கிவிட்டபடியாலும், சாளரங்களில் ஒன்று கிழக்குப் பக்கமாக அமைந்து கதவுகளும் நன்றாகத் திறந்து விடப்பட்டிருந்தமையாலும், கார்குழலியின் அந்த விசாரணை மண்டபத்துக்குள் வெயில் பட்டை பட்டையாகத் தரையில் விழுந்து தூரத்தே உட்கார்ந்திருந்த அரசகுமாரியின் மலர்ப் பாதங்களையும் லேசாகத் தழுவலாயிற்று. சூரியன் கிளம்பியதும் கன்னிமாட உறைவிடங்களிலிருந்து சிறகடித்துக் கிளம்பிய புறாக்களின் சப்தம் வெளியே கேட்டதோடு அப்புறாக்களிலொன்று சாளரத்திலும் வந்து அமர்ந்து விசாரணையை உற்றுக் கவனிக்கத் தொடங்கியது.

இடையே இருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து விசாரணையைத் துவக்கிய கார்குழலி மீது கண்களை ஓட்டிய அபராஜிதன் அவள் நாட்டை ஆளப் பிறந்த ராணியென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லையென்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவள் உட்கார்ந்திருந்த தோரணையிலேயே அரச குடும்பத்தாருக்கு இருக்கவேண்டிய கம்பீரம் நன்றாகத் தெரிந்தது. கருணை வழிந்தோடிய அவள் மயிலை பாய்ந்த கருவிழிகளில் ஓரளவு உறுதியும் நிலைத்திருக்கக் கண்டான் அபராஜிதன். அன்று இத்தனைக்கும் கார்குழலி பிரமாதமாக அலங்காரம் எதுவும் செய்துகொள்ளவில்லை. பாண்டிய நாட்டு நெசவாளர் கைத்திறனை விளக்கும் லேசான சரிகை வேலைப்பாடமைந்த பட்டுச் சேலையொன்றைத்தான் அணிந்திருந்தாள்.

கழுத்திலிருந்த ஒரே ஒரு வைர ஆபரணம்கூட சங்கிலும் வெண்மையான அவள் கழுத்தழகுடன் போட்டி போடச் சக்தியற்றுத் தவித்து வெட்கி வளைந்து கிடந்தது. வாரிக் கட்டிய இடையில் திருகுப்பூகூட இல்லாமல் இரண்டு செங்கழுநீர்ப் புஷ்பங்களை மட்டுமே அணிந்திருந்தாள். இவ்வளவு சொல்பமான அலங்காரத்தை அவள் இயற்கையழகு பெரிதும் ஈடு செய்திருந்தமையால் சர்வாபரண பூஷிதையாய்க் கொலுவீற்றிருக்கும் ஒரு ராணியைப் போலவே விளங்கினாள் கார்குழலி. அவள் கரிய குழலிலும், பக்கவாட்டிலிருந்த சிவந்த கன்னத்திலும், வெண் கழுத்திலும், மைவிழிகளிலும் கண்களை ஓடவிட்டிருந்த பாண்டிய சேனாதிபதி கண்களோடு இதயத்தையும் உணர்ச்சிகளையும் ஓடவிட்டிருந்தபடியால் கார்குழலி விசாரணையைத் துவக்கி மார்க்யேனைக் கேட்ட முதல் கேள்வியைச் சரியாகக் கவனிக்கவில்லை. இரண்டாம் முறை அவள் கேள்வியைத் திருப்பிய பிறகுதான் சற்றுச் சுரணை வந்து விசாரணையில் கருத்தைச் செலுத்தலானான்.

கார்குழலி தன் கரிய விழிகளை இலேசாக உயர்த்தி எதிரே நின்ற யவன வீரனைப் பார்த்துக் கேட்டாள். "மார்க்கியோ! கோட்டையைப் பாதுகாக்க உன்னை அமர்த்தினேன். கோட்டைக்குள் ரகளை விளைவிப்பதற்காக அல்ல. நேற்று நீ நடந்துகொண்ட முறைக்கு என்ன சமாதானம் சொல்கிறாய்?"

மார்க்கியன் பதிலேதும் சொல்லாமல் மரம்போல் நின்றான். கார்குழலி கேள்வியைத் திருப்பி, "என்ன மார்க்கியோ! கேட்டதற்குப் பதில் ஏதும் இல்லையே. மௌனத்தால் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்கிறாயா?" என்று வினவினாள்.

மார்க்கியன் பதில் சொல்லும் முன்பு விக்கிரம பாண்டியன் தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டத் தொடங்கி, "இதில் சந்தேகமென்ன? மௌனமாயிருந்தால் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டதாகத்தான் அர்த்தம். தவிர இதில் விசாரணை என்ன இருக்கிறது. இவன் செய்த காரியங்களைத்தான் நாம் கண்கூடாகக் கண்டோமே!" என்றான்.

இதைக் கேட்ட அடிகளார் லேசாகச் சிரித்து விக்கிரம பாண்டியனை நோக்கி, "விக்ரமா! நீ பாண்டிய நாட்டு மன்னனால் விசாரணை எப்படி நடக்குமோ தெரியாது. ஆனால், குற்றவாளியை விசாரித்த பிறகே தண்டிப்பதென்ற ஒரு வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் நீண்ட நாளாக இருந்துவருகிறது. அத்துடன் வழக்கு என்று வந்தால் வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட இருவர் தம் சொல்லையும் ஏழு தரம் கேட்டுத்தான் தீர்ப்புச் சொல்ல வேண்டியதென்ற விதியும் இருக்கிறது. அத்தனை தூரம் சிரமப்படுவது உன்னைப்போன்ற அரசகுமாரர்களுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கலாம். ஆனால், மழவ நாட்டுப் பரம்பரையில் அது சர்வ சகஜம்," என்று சுட்டிக்காட்டினார்.

"நாம் நேற்றுக் கண்ணால் கண்டதை விடப் பிரமாதமாக எதை இந்த விசாரணையில் கண்டுபிடித்து விடப் போகிறீர்கள்?" என்று அடிகளாரை நோக்கிச் சீறினான் விக்ரம பாண்டியன்.

"சிவ சிவ! கண்ணால் காண்பதும் பொய். காதால் கேட்பதும் பொய். தீர விசாரிப்பதே மெய்," என்ற அறிவுரை ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு விக்ரம பாண்டியனை அர்த்தபுஷ்டி நிரம்பிய விழிகளால் அடிகளார் பார்த்தார்.

கார்குழலி இருவர் மீதும் கனல் கக்கும் விழிகளைப் பாய்ச்சினாள். "அடிகளாரே! விசாரணை மண்டபம் நினைவிலிருக்கட்டும்," என்றாள்.

அடிகளார் மிகப் பணிவுடன், "அரசகுமாரி! அதைத் தாங்கள் அந்தப் பக்கத்திலிருக்கும் பிற்காலப் பாண்டி மன்னருக்குத் தெளிவு படுத்துவதுதான் அவசியம்," என்று கூறிவிட்டார். அத்தனை பணிவிலும் அவர் விக்ரமபாண்டியனைப் பார்த்த பார்வையில் பணிவோ மதிப்போ இருப்பதாகப் புலப்படவில்லை.

அத்துடன் இந்த விவாதம் அடங்கவே கார்குழலி மார்க்கியனைப் பார்த்து மேலும் சொல்லலானாள்: "மார்க்கியோ! உன்னை இந்தக் கோட்டையைப் பாதுகாக்க வீரர்களை அழைத்து வர அமர்த்தினேன். நீயோ கள்ளர்களை அழைத்து வந்திருக்கிறாய். போதாததற்கு அவர்களைக் குடிக்கவும்வைத்துப்போதையையும் நன்றாகவேற்றியிருக்கிறாய்..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போன அரசகுமாரியை இடையே தடுத்த மார்க்கியன், "அரசகுமாரி! விக்ரம பாண்டியன் போட்ட திட்டத்துக்கு மழவப் படை வீரர்களை நான் அழைத்து வர முடியுமா? அல்லது பாண்டியப் படை வீரர்களைத்தான் திரட்டிக்கொண்டு வர முடியுமா?" என்று வினவினான்.

38. புஷ்ப பாணம்

மாலை மங்கும் நேரமாதலால் கன்னி மாடப் புழக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள்ளிருந்த ஓரிரு செங்கழுநீர்ப் புஷ்பங்கள் கதிரவன் பிரிவால் சோகித்துத் தங்கள் மலர் முகங்களை மூடிக்கொண்டு மொட்டுகளாகித் தண்ணீர் மட்டத்தில் சாய்ந்து நின்றன. அண்டை வீட்டுக்காரனின் அவதியால் உற்சாகப்படும் அயோக்கியனைப் போல் பக்கத்திலிருந்த ஆம்பல்கள் கூம்பிய வாய்திறந்து சிரித்துக் காற்றில் அலைந்து அலைந்து குதூகலித்தன. இந்த அநியாயத்தைப் பார்க்கச் சகியாதவை போல், பறவைகள் தங்கள் இருப்பிடம் தேடிக் கூட்டம் கூட்டமாக ஆகாயத்தில் பறந்து சென்றன.

அந்திப் பொழுதின் அழகு எங்கும் பரவிப் பரிமளித்துக் கிடந்தது. இருள் சூழ்ந்ததும் காதலனை அடையப் போகிறோம் என்ற நினைப்பினால் அந்திப் பெண் தன் ஆகாய முகத்தில் வெட்கச் சிவப்பைக் காட்டினாள். அவள் இன்ப கீதத்துக்குச் சுருதி சேர்ப்பவை போல் ஒட்டு மாந்தளிர்க் கிளைகளில் உட்கார்ந்திருந்த குயில்கள் 'கூ கூ' வென்று இசைக்கத் தொடங்கின. அந்திப் பெண்ணின் முகச் சிவப்பு மட்டுமில்லாமல் ஸப்த வர்ணங்களும் தன் மேனியில் அடங்கியிருக்கும் கர்வத்தால் ஆண் மயிலொன்று தோகை விரித்து உல்லாசமாகத் தோட்டத்துப் புல்வெளியில் கம்பீரமாகத் தலையை உயர்த்தி நடந்து சென்றது. இந்த வேடிக்கையையெல்லாம் பார்ப்பதற்காக கன்னிமாடக் கோபுரப் பொந்துகளின் பக்கத்திலிருந்த விளிம்புகளில் புறாக்கள் அழகு நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

கார்குழலியைப் பற்றிய கவலைகள் கருத்தில் அலைமோதிக் கொண்டிருந்ததால் இயற்கையின் இத்தனை விசித்திரங்களையும் சற்றும் கவனிக்காதவனாய் உட்கார்ந்திருந்த அபராஜிதன் தனக்குப் பின்னால் கார்குழலி நிற்பதைக் கண்டதும் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றான். "வேண்டாம். எழுந்திருக்க வேண்டாம். உங்கள் சுவர்க்கத்தை நான் கலைக்க வரவில்லை," என்று சொல்லிக் கொண்டே கார்குழலி அவன் பக்கத்திலமர்ந்தாள்.

அவள் மிகச் சமீபத்தில் உட்கார்ந்ததால் எத்தனை எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் உடலை உருவியோடத் திண்டாடிய அபராஜிதன் அவள் கேட்ட முதல் கேள்விக்கோ, அடுத்தபடியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கோ பதிலேதும் சொல்ல வகையற்றவனாய்ப் பக்கவாட்டில் கண்களைச் செலுத்தி அவளை ஒருமுறை பார்த்தான். அவள் கட்டியிருந்த பாண்டிய நாட்டு வெண்பட்டின் தலைப்பில் பூவேலைப் பாடு இரண்டு சாண் அகலத்துக்குச் செய்யப்பட்டிருந்ததால் அவள் மார்பகத்தை மறைத்தோடிய இடங்களில் சேலை ஒரே சித்திர மயமாகக் கிடந்ததன் காரணமாக, கைதேர்ந்த சிற்பியால் செதுக்கப்பட்ட பதுமை போலக் காட்சியளித்தாள் கார்குழலி. ஓரிரு மயிரிழைகள் அவள் சிவந்த வதனத்தில் தவழ்ந்து விளையாடின. இயற்கையாகவே மயிலைப் பழித்த அவள் கருவிழிகளில் தீட்டப்பட்டிருந்த மை,

இமைகளின் கருமையுடன் போட்டி போட முடியாத காரணத்தால் கண்களிலிருந்து சற்றுக் கழிந்து கண்களுக்கு அடியிலிருந்த செப்புப் பிரதேசத்தில் படிந்து தங்கும் ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு என்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தது. செயற்கைக் கருப்பான மையின் திமிரைப் பார்த்து அவள் அஞ்சன விழிகள் இமைகளுக்கு அடியிலிருந்து சிரித்தன. அவற்றைவிட அதிகமாக வெண் பற்களைக் காட்டி ஜொலித்த அவள் கழுத்திலிருந்த விலையுயர்ந்த முத்துமாலை அச்சமயத்தில் கார்குழலியின் அந்தரங்கத்தில் என்ன எண்ணங்கள் ஓடுகின்றன என்பதை அறியும் நோக்கத்துடன் அவள் இதயத்தின் மேல் காதை வைத்துப் படுத்துக் கிடந்தது. மனத்தை அள்ள இத்தனை வசதிகளே போதுமோ? அப்படி

யிருக்க, கார்குழலி [illegible] தலையில் அத்தனை ஜாதி மல்லிகையையும் அவற்றுக்கிடையே ஒரு மனோரஞ்சித மலரையும் சூட வேண்டும்?

இப்படி அவள் அழகின் ஒவ்வோர் அம்சத்தையும் கண்களால் விழுங்கிக் கொண்டு, வேனிற் காலத்தின் வெப்பத்தைத் தாங்காமல் மங்கை நீராடிய தன் விளைவாக இயற்கையாக அவள் உடலிலிருந்து வீசிக் கொண்டிருந்த ஸ்நானப் பொடிகளின் நறுமணத்தாலும், தலையிலிருந்த ஜாதிப் புஷ்பத்தின் சுகந்தத்தாலும் அறிவை அறவே இழந்த அபராஜிதன் கார்குழலிக்குப் பதிலேதும் சொல்லாமலே அவள்மீது திருப்பிய கண்களை மீண்டும் அல்லிப் பொழிலுக்காக ஓடவிட்டான். அவன் நிலையைப் பார்த்த கார்குழலி மெல்லச் சிரித்தாள். குளத்திலிருந்த அல்லி மலர்களும் அவன் திண்டாட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டதால் அவையும் சிரித்தன.

கார்குழலியின் சிரிப்பினால் சற்றே சிந்தனையும் சங்கடமும் கலந்த அபராஜிதன் வாயிலிருந்தும் மெள்ள வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன. "என்ன சிரிக்கிறீர்கள் ராஜகுமாரி?" என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

"திடீரென்று மௌனியாகிவிட்டீர்களே என்று சிரித்தேன்," என்றாள் கார்குழலி மெதுவாக, அவனை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்து.

அத்தனைக்கும் அவள் பக்கம் திரும்பி [illegible] அபராஜிதன் அல்லிகள் மீது கண்களை ஓட்டிய வண்ணமே சொன்னான்; "நான் எப்படி மௌனியாக முடியும் ராஜகுமாரி?"

"ஏன் ஆக முடியாது?" என்று 'கிரம்பா பென்சொல' என்று தமிழ்க் கவிகள் வருணித்த தழதழுத்த குரலில் கேட்டாள் கார்குழலி.

"யோகிகள்தான் மௌனிகளாக முடியும்."

"நீங்கள் யோகியாக முடியாதோ?" விளையாட்டாகக் கேட்டாள் கார்குழலி.

அபராஜிதன் இதழ்களில் புன்முறுவல் சற்றே தவழ்ந்தது. "முடியாமலென்ன ராஜகுமாரி? இப்பொழுது யோகியாகத்தான் ஆகிவிட்டேனே," என்றான்.

"சொல்வதை விளக்கித்தான் சொல்லுங்களேன்," என்று கார்குழலி வினவினாள்.

"எனக்கு இப்பொழுது யோகம் அடிக்கிறது. ஆகையால் நான் யோகிதானே?"

"யோகம் அடிக்கிறதா!"

"சந்தேகமென்ன? இரண்டு பாண்டிய மன்னர்கள் மணத்துக்குப் போட்டியிடும் மழவராயன் மகள். சோழப் பேரரசின் அபிலாஷைக்கும் பாண்டிய பட்டத்தின் பிற்கால நிலைக்கும் இடையே தராசின் முள்ளைப் போல் நிற்கும் மேலை மங்கலத்தின் அரசகுமாரி. இந்த ஏழையின் தனிமையைத் தவிர்க்கத் தானாக முன்வரும்போது, அதை யோகம் என்று அழைக்காமல் வேறு எந்தப் பெயரிட்டு அழைப்பது?"

இதைக் கேட்ட கார்குழலியின் மலர் முகம் இன்னும் அதிகமாக மலர்ந்து அவள் இதழ்களில் இன்பப் புன்முறுவலொன்றும் படரவே, விஷமமாகக் கேட்டாள் அவள்: "தாங்கள் யோகியாகிவிட்டதால் நான் யோகத்தைக் கலைப்பது சரியாகுமா?"

"ஏன் சரியாகாது?" என்று அபராஜிதனும் பதிலுக்கு ஒரு கேள்வியை வீசினான்.

"யோகத்தைப் பெண்கள் கலைப்பதைப் புராணங்களில் கண்டித்திருக்கிறார்களே."

"இது புராண யோகமல்லவே?"

"நீங்கள் சொல்வது..."

"புரியாவிட்டால் புகலுங்கள் சொல்கிறேன். புராணங்களில் ரிஷிகள் தீரர்களாக யோகிகளானார்கள். அதைக் கலைக்கப் பெண்கள் வந்தார்கள். என் விஷயம் அப்படியில்லையே."

"ஏன் இல்லை?"

"என்னை யோகியாக்கியது நீங்கள். நீங்கள் உண்டாக்கியதை நீங்களே கலைத்தால் அது எப்படிக் குற்றமாகும்?"

மகிழ்ச்சி நிரம்பியதால் இதயம் விட்டுச் சிரித்தாள் மழவராயன் மகள். அப்படிச் சிரித்தபோது மெல்லப் பக்கவாட்டில் சாய்ந்த அவள் தேகம் லேசாகத் தன் மேல் படவே விவரிக்க இயலாத இன்ப வேதனையை அடைந்தான் பாண்டிய சேனாதிபதி. அவன் வேதனையை அதிகமாக்க, சாய்ந்த உடலை அகற்றாமலே மேலும் பேச்சைக் கொடுத்த கார்குழலி, "உங்களோடு நான் எப்படிப் பேச முடியும்?" என்றாள்.

"ஏன் பேச முடியாது?"

"நீங்கள் பேச்சில் வல்லவர்கள்."

"யார் சொன்னது?"

"இன்னொருவர் சொல்வானேன்? நான்தான் காதாரக் கேட்டேனே."

"எப்பொழுது கேட்டீர்கள்?"

"காலை விசாரணையின் போது. குற்றம் செய்தவனைக் குற்றமற்றவனாக்கி விட்டீர்கள்."

"குற்றம் செய்தவன் யார்?"

"மார்க்கியன்."

"உங்கள் விஷயத்தில் என்ன குற்றத்தைச் செய்தான்?"

"உங்களிடம் குற்றமிழைத்தால் அது எனக்குச் செய்த குற்றமாகாதோ?" என்று துவங்கிய கார்குழலி அளவுக்கு மீறி அந்தரங்கத்தைத் தெரிவித்துவிட்டோமே என்ற நினைப்பால் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தினாள். அவள் சொற்களின் அர்த்தத்தை உணர்ந்துகொண்ட அபராஜிதனும் அல்லிக் குளத்திலிருந்து சரேலெனத் திரும்பி அவளை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். வாவியுள்ளிருந்த செங்கழுநீர்ப் புஷ்பத்துடன் போட்டி போடுவதைப் போல அவள் முகம் தரையை நோக்கிச் சாய்ந்தது. ஆனால் விகசித்த அந்த மலர்த் தாமரை மட்டும் மூடவில்லை, மலர்ந்தது மலர்ந்தபடியே இருந்தது.

இருள் மெள்ள மெள்ளச் சூழத் தொடங்கிவிட்டதால் சாதாரணமாகவே கருத்தை அள்ளிச் செல்லும் கார்குழலியின் சோபித முகம் மிக மங்கலான வெளிச்சத்தில் அதிக மயக்கத்தைத் தரும்படியாக இருந்ததை அபராஜிதன் கவனித்தான். கூர்மையான அவன் கருவிழிகள் புஷ்பத்திலிருந்து புஷ்பத்துக்குத் தாவும் நிலையற்ற வண்டுகளைப்போல, அவள் உடலின் பலவிடங்களில் நிமிர்ந்தும் மலர்ந்தும் அடங்கியும் சாய்ந்தும் கிடந்த மலர்களில் தாவித் தாவிச் செல்லத் தொடங்கி இறுதியாக முகத் தாமரையிலும், தாமரையில் பதிந்து கிடந்த இரு நீலோத்பலங்களிலும், செம்பருத்தியிலும் அழகான பட்டுக் கன்னங்களிலும் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின.

அந்த ஆண்மகனின் கண்களின் ஓட்டத்தைக் கடைக் கண்ணால் கண்ட

கார்குழலியின் தேகம் பூராவும் சொல்லவொண்ணா நாணம் பரவியதால் ரத்தம் குபீரென்று பாய்ந்து முகத்திலும் கன்னங்களிலும் கடும் சிவப்பு ஏறியது. சேலை இறுகியிருந்ததால் ஏற்கனவே கன்றிக் கிடந்த இடை இன்னும் அதிகமாகக் கன்றி குங்குமச் சிவப்பாகி வெண்பட்டுச் சேலையிலும் ரத்த வர்ணத்தைச் சற்றே பாய்ச்சியது. வலிய அவனுடன் பேசிய தாமரைத் தளங்களைப் போன்ற இதழ்கள் வேகமாகத் துடித்தன. விம்மிக் கிடந்த கவர்ச்சிப் பிரதேசங்கள் இன்னும் அதிகமாக உறுதிப்பட ஆரம்பித்ததால் இன்ப வேதனையைத் தாளாமல் அசைந்தாள் கார்குழலி. அவள் உடலிலிருந்த மலர்களே அபராஜிதனை அவஸ்தைப் படுத்தப் போதும். அப்படியிருக்க மன்மதன் வேறு எதற்காகத் தன் புஷ்ப பாணங்களை அவன்மீது சொரிய வேண்டும்?

இரண்டு பாண்டியர்கள் அடையப் போட்டியிடும் பைங்கிளியாள் தன் பக்கத்தே அமர்ந்திருந்ததாலும், இருள் விளைவித்த அசந்தர்ப்பத்தாலும், அவள் உடல் தன் மீது அப்பொழுதும் உராசிக் கொண்டிருந்ததாலும், வளைந்து வளைந்து நெளிந்து நெளிந்து ஓடிய அவள் உடலின் இன்பப் பிரதேசங்கள் கண்களைத் தாக்கிய காரணத்தாலும் உன்மத்த நிலையை அடைந்த அபராஜிதன் அவள் மடியில் செயலற்றுக் கிடந்த அவள் பூங்கரத்தை எடுத்துத் தன் இரண்டு கைகளிலும் பத்திரப் படுத்திக்கொண்டு "ராஜகுமாரி..." என்று தயக்கத்துடனும் அவள் காதுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலிலும் மெல்ல அழைத்தான்

"உம்..." என்றாள் அவள் பதிலுக்கு.

ஒரே ஒரு தந்தியைச் சுண்டிவிட்டால் சப்திக்கும் வீணை நாதத்தைப் போன்ற அந்த ஹுங்காரத்தைக் கேட்டு ஒருமுறை மென்று விழுங்கிய அபராஜிதன், "ராஜகுமாரி! கனவு நிலைப்பதில்லை," என்று முணுமுணுத்தான்.

"ஆமாம்."

"ஆமாம் என்றால்?"

"அப்படியிருக்கக் கனவு காண்பதில் பயனென்ன?"

கார்குழலி பதில் சொல்லவுமில்லை, கைகளில் சிறைபட்டுக் கிடந்த கரத்தை விடுவித்துக் கொள்ளவுமில்லை, அவள் பூங்கரம் ஒருமுறை அவன் கைக்குள்ளேயே 'இது கனவல்ல' என்று சுட்டிக் காட்டச் சுழன்றது. அவள் விரல்கள் அவன் விரல்களில் இரண்டை உடைத்துப் பாய்ந்து அவற்றுடன் பின்னிக்கொண்டு கரம் சுட்டிக் காட்டிய உண்மையை உறுதிப்படுத்த முயன்றன. எதற்கும் அஞ்சாத அபராஜிதன் இதயம் அந்தச் சமயத்தில் கனவேகமாக அடித்துக் கொண்டாலும் உணர்ச்சியின் உச்சி முனையில் நின்றதால், அவன் விரல்கள் முரட்டுத்தனமாக அவள் விரல்களைப் பிடித்து அழுத்தின. அந்த முரட்டுத்தனம் அவளுக்கு வேண்டியிருந்தது. அவள் அவனைப் பார்த்து மோகனச் சிரிப்பு ஒன்றை வீசினாள். மெல்லிய பூங்கொடி தொத்தியேற முரட்டுக் கட்டை தேவையாயிருக்கத்தான் செய்கிறது. முட்கள் மேல் விகசிப்பதையே ரோஜாப் புஷ்பம் விரும்புகிறது. முரட்டுத்தனமும் மென்மையும் இயற்கையில் கலந்தே நிற்கின்றன. மென்மைக்கு முரட்டுத்தனமும், முரட்டுத்தனத்துக்கு மென்மையும் இன்பமூட்டும் சக்திகளாக வாய்க்கின்றன

"அண்ணாச்சி! நம்ம மதிப்பு உசந்து போச்சுங்க. இனி எவனாச்சும் நம்மைத் திருடன், கொள்ளைக்காரன்னு பேசினான், சும்மா விடப்படாது!"

"அப்படி என்ன தம்பி வந்தது?"

"நம்ம நிதி மந்திரியே தன்னைப் பெரிய கொள்ளைக்காரன்னு சொல்லிட்டாரே!"

அவன் அப்படித் தன் கைவிரல்களை முறித்ததில் இன்பமே கண்ட கார்குழலி அவனைப் பார்க்கச் சக்தியற்றவளாய்த் தன் முதுகை அவனுக்காகத் திருப்பிக் கொண்டு கையை விடுவித்துக் கொண்டாள். கை விடுபட்டதாலும் அவள் திரும்பியதால் தனக்கு வெகு அருகில் வந்துவிட்ட அவள் முதுகுப் பிரதேசத்தாலும் அதிலே செழித்துக் கிடந்த கேசமே காரணமாகச் செவேலென்று தெரிந்த கழுத்துப் பிரதேசத்தாலும், அதற்கு மேல் பின்னி எடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த கேசங்களில் செருகிக் கிடந்த மல்லிகைச் சரங்களாலும் சுய உணர்வை அறவே கைவிட்ட அபராஜிதன், 'எங்கு வந்திருக்கிறோம், எதற்காக வந்திருக்கிறோம்' என்ற யோசனைகளை யெல்லாம் காற்றில் பறக்கவிட்டு அவள் தலையிலிருந்து தொங்கிய ஜாதிச்சரத்தை மீண்டும் சரியாக எடுத்து மீண்டும் அவள் தலையில் செருகினான். முதுகுச் சேலையை சரிப்படுத்திவிடும் பாவனையில் அவள் இரு தோள்களின் வழுவழுப்பையும் கைகளின் ஸ்பரிசத்தால் அறிந்து கொண்டான். கழுத்தைச் சுற்றியிருந்த அந்த முத்துமாலை ஏன் அவ்வளவு சிக்கிக் கிடக்கிறதென்று அவற்றையும் பிரித்தெடுத்தான். அவன் எண்ணங்கள் எங்கெங்கோ சுழன்றன. இதே நிலையில் வீரபாண்டியன் அரண்மனையின் அந்தரங்க அறையிலிருந்த சமயத்தில் சிங்களத்துப் பைங்கிளியின் கழுத்தைத் தொடவும் வெறுத்த தன் மனம் கார்குழலியின் கழுத்திலேயே எதற்காகப் பதிந்து கிடக்கிறது என்று நினைத்தான். அதைப் பற்றி அவளையே கேட்போமென்று அவள் காதுக் கருகில் இதழ்களைக் கொண்டுபோனான். இதழ்களுக்குத் துணிவில்லாததாலோ என்னவோ அவை காது கருகில் போகக் கூசி கன்னத்தில் ஆழப் பதிந்து கிடந்தன. சற்று நேரம் கழித்துக் கழுத்திலும் பதிந்தன. கழுத்தில் பதிந்ததால் [illegible] இருந்த கன்னத்தில் கார்குழலியின் பட்டுக் கன்னம் திரும்பித் திருப்பித் தடவியது.

ஓட்டல் முதலாளி: மற்ற ஓட்டல் மாதிரிப் பொய் சொல்லமாட்டேன். இங்கு தயாரிக்கிறதெல்லாம் எண்ணெயில்தான். நெய் இல்லை.

சாப்பிட்டவர்: ஆனால் காப்பியை மட்டும் தயவு பண்ணிப் பாலில் தயாரித்துவிடுங்களேன். ஒரே எண்ணெயாக மிதக்கிறது!

கார்குழலி லேசாகத் துவண்டாள். துவண்ட அவள் பூவுடல் அவன் மேல் பலமாகச் சாய்ந்தது. பயத்தால் பதுங்கும் குழந்தை போலவும் மரத்தின் பலமான கிளைகளில் உறையும் சின்னஞ் சிறு பறவை போலவும் அவள் அவன் அடைக்கலத்தை நாடினள். அடைக்கலம் தர ஆசைப்பட்டுத் துடித்த அவன் கரங்கள் கைதியை உள்ளடைத்துக் கொள்ளும் சிறைக் கம்பிகள் போல் அவளைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டன. இருட்டு நன்றாகக் கவிந்துகொண்டது. உலகத்தையே மறந்து தரைமேல் வீற்றிருந்த காதலர்களைக் கண்டு அல்லி மலர்கள் நகைத்தன. கன்னிமாடப் புறாக்கள் வெட்கப்பட்டு உள்ளடைந்தன. மல்லிகை, முல்லை, காக்கரட்டைப் புஷ்பங்கள் மாந்தளிர்களுக்கு இடை இடையே திருட்டுத்தனமாக எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. புஷ்பபாணனும் இரக்கம் சிறிதுமின்றி அவர்கள்மீது தன் மலர்க்கணைகளை இடைவிடாது பொழிந்தான்.

தங்களுக்கெனத் தனிச் சுவர்க்கத்தை சிருஷ்டித்துக் கொண்ட அந்த இருவரும் இவ்வுலகத்தை அடியோடு மறந்ததால் மாமரத்தில் தொங்கிய மல்லிகைக் கொடியின் மறைவில் ஓர் உருவம் நின்றிருந்ததையோ, அது தங்களை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்ததையோ கவனிக்கவே இல்லை.

(தொடரும்)

39. அடிகளார் எச்சரிக்கிறார்!

மாரன் மலர்க்கணைகளால் மதி மயங்கி உள்ளத்தோடு உள்ளம் உறவாட, உணர்ச்சிகள் ஊஞ்சலாட, உன்மத்த நிலையிலிருந்த அந்த இருவரில் அபராஜிதனே முதலில் சுய உணர்வு பெற்றுத் தன் கரங்களில் சிக்கிக் கிடந்த அந்த இன்ப மலருக்குச் சற்றே சுதந்திரம் அளித்து லேசாக விலகி உட்கார்ந்தான். ஆனால் அந்தச் சுதந்திரத்தை அந்த மலர் விரும்பினால்தானே! சுதந்திரம் எல்லாச் சமயங்களிலும் இனிக்கிறதா என்ன? எந்த விஷயமும் வேம்பாயிருக்கும் வேளைகள் மனித வாழ்வில் எத்தனையோ உண்டு. காதல் வசப்பட்ட காரிகை தனிமைப் படும்போது அவளுக்குக் கற்கண்டு கசப்பதும், குளிர்மதி சுடுவதும் கவிஞர்கள் கண்ட காட்சிகள் அல்லவா!

ஆகவே, அபராஜிதன் அப்படித் தன்னை விட்டு விலகி உட்கார்ந்ததை விரும்பாத கார்குழலி, 'ஏன் விலகி உட்கார்ந்தீர்கள்?' என்று கேட்கத் தைரியமில்லாமலும் மிதமிஞ்சிய நாணத்தால் என்ன செய்வது என்று விளங்காமலும் சேலையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து விழிகளைத் தரையில் ஓட்டி வெகு நேரம் பேசாமலே இருந்தாள். இவள் மௌனத்தால் பெரிதும் சங்கடப்பட்டான் சேனாதிபதி. சற்று முன்பாகத் தான் தொட்டுப் பிடித்ததை எண்ணி எண்ணி ஏதோ செய்யக் கூடாத குற்றத்தைச் செய்து விட்டவன் போல் மனத்தில் விவரிக்க இயலாத கிலியாலும் வருத்தத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு அப்படியும் இப்படியும் அசைந்தான். 'பச்சிளங்குழந்தை போன்ற கார்குழலியை வீரபாண்டியன் முற்றுகையினின்று காப்பாற்ற வந்த நான் இந்தத் தனிமையில் அவள் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டது நியாயமா?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டு, மனச்சாட்சி குத்தியதால் பெரிதும் மனங்கலங்கித் திண்டாடினான். 'அரசன் மகளான கார்குழலி எங்கே? காட்டை விட்டு விரட்டப்பட்டுப் பரதேசி போலிருக்கும் நானெங்கே? எங்கள் இருவருக்கும் எசமானிக்கும் அடிமைக்கும் இருக்கக் கூடிய உறவைவிட வேறென்ன உறவு இருக்க முடியும்? அப்படியிருக்க இந்தப் பைத்தியக்கார எண்ணத்தில் என் மனம் ஏன் புகுந்தது?' என்று நினைத்து ஏங்கினான்.

கார்குழலியின் எண்ணங்கள் அவன் எண்ணங்களுக்கு நேர் விரோதமான திக்கில் பிரவாகித்துக் கொண்டிருந்தன. புயலில் அகப்பட்டுக் கரை காணாது தவித்த கப்பலுக்கு நங்கூரம் பாய்ச்ச ஒரு துறைமுகம் அகப்பட்டது போன்ற உணர்ச்சி அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவள் மனத்தில் ஒரு நிம்மதி கலந்த இன்ப வேதனையே நிரம்பி நின்றது. வெறி பிடித்த வீரபாண்டியனும் கோழையான விக்கிரம பாண்டியனும் தள்ளப்புறத்தப்பட்ட தனக்கு உண்மையாகவே ஒரு வீரன் கிடைத்தானே என்பதில் கள்ளமற்ற அவள் உள்ளம் களிப்புற்றிருந்தது.

'அந்தப் புருஷனின் பெயர் என்ன? அவர் யார்?' என்ற விவரங்களை அறிந்து கொள்ளவும் அவள் மனம் ஆசையால் துடித்தது. அவன் அந்தஸ்து உயர்ந்தது என்பதிலோ அவன் பல யுத்தரங்கங்களைப் பார்த்தவனென்பதிலோ கார்குழலிக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அடிகளார்

அவனே 'பிரபு, பிரபு' என்று அழைத்து வந்ததை அவன் பல்முறை கவனித்து வந்திருக்கிருள். மகா சூக்ஷ்ம புத்தி யுள்ள அடிகளார் அனுவசியமாக ஒருவரைப் பிரபு என்று மரியாதை கொடுத்து அழைக்க மாட்டாரென் பதையும், ஆனல் எக்காரணம் கொண்டோ அந்தப் பிரபுவின் பெயரையும் உண்மையான உத்தியோகத்தையும் அவர் மறைக்கிருர் என்பதையும் கார்குழலி உணர்ந்தே இருந்தாள். ஆனல் அடிகளார் எதற்கும் மசியாத பேர்வழி யென்பதும் அவருக்கு இஷ்டமில்லாத செய்தியை அவரிடமிருந்து வரவழைப்பது கடினமென்பதும் அவளுக்குத் திட்டமாகத் தெரிந்திருந்த படியால் அதைப் பற்றி விசாரிக்காமலே விட்டுவிட்டாள். ஆனல் தனக்கும் அப் பிரபுவுக்கும் உறவு இத்தனை தூரத்துக்கு நெருங்கிய பிறகு, அவரையே கேட்பதில் தவறில்லை யென்ற நோக்கத்தால் மெள்ள சம்பாஷணையைத் துவக்கி, "பிரபு!" என்ருள்.

கார்குழலியின் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த இனிமையான அந்த ஒரு சொல் திடீரென்று மயக்கத்தைக் கலைக்கவே, அபராஜிதன் தலை நிமிர்ந்து, "என் ராஜகுமாரி!" என்று திரும்பினுன் மெதுவாக.

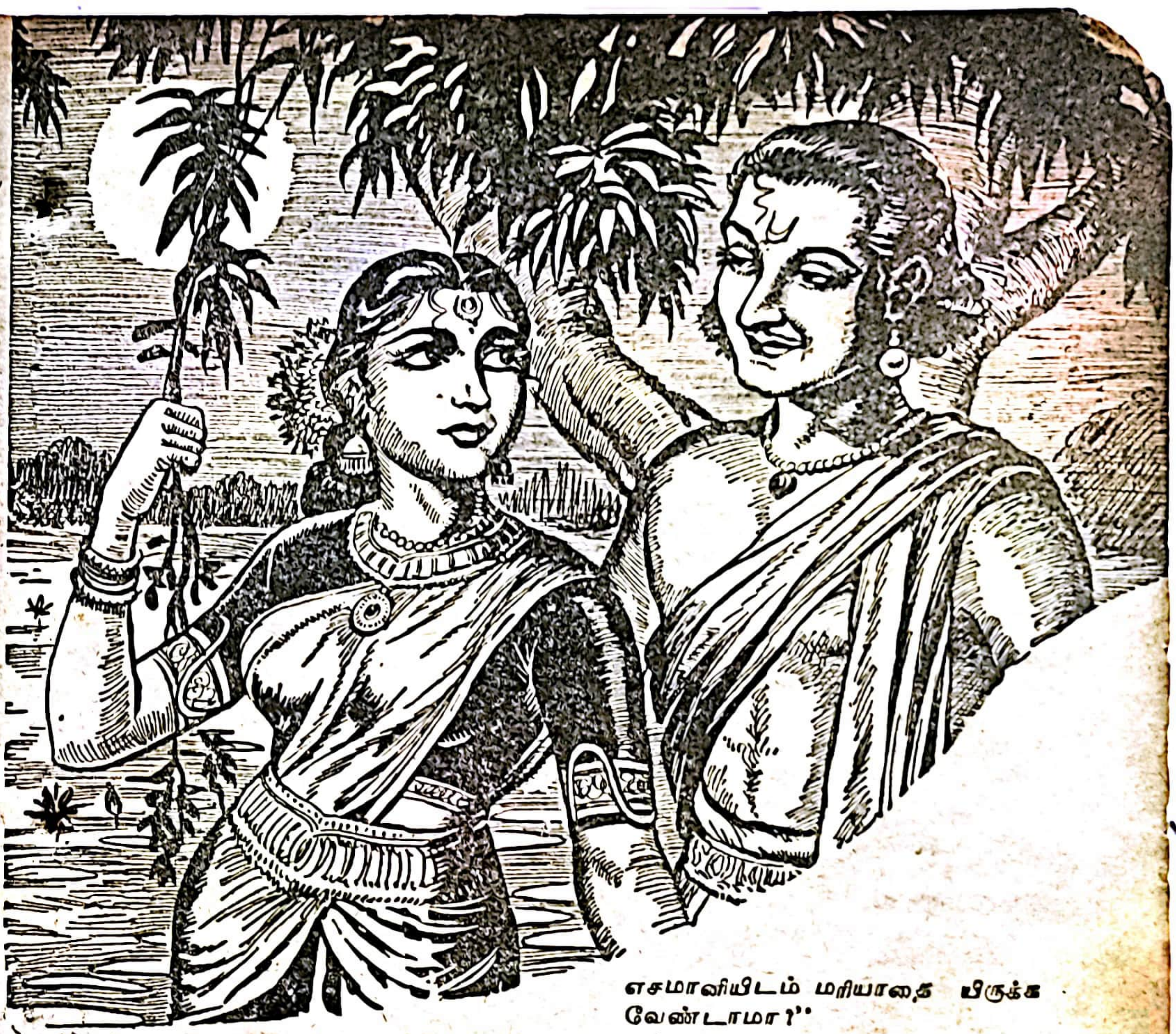
கார்குழலி அவன் பக்கம் திரும்பாமல், திரும்பிய முதுகைத் திரும்பிய படியே இருக்க விட்டு, தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டே, "இன்னும் ராஜகுமாரிதானு?" என்று கேட்டாள்.

"இன்னும் என்ன, எப்பொழுதும் நீங்கள் ராஜகுமாரிதான்."

"மற்றவர்களுக்குச் சரிதான். உங்களுக்கு?"

"மற்றவர்களுக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?" என்று பதில் சொன்ன அபராஜிதன் லேசாக நகைக்கவும் செய்தான்.

அவன் சிரிப்பை லட்சியம் செய்யாமல் கார்குழலி, "மற்றவர்கள் எனக்கு..." என்று ஏதோ தொடங்கி

பாதியிலேயே வெட்டிதை, "அடிமைகள்!" என்று பூர்த்தி செய்தான் சேனாதிபதி.

"அப்படியே இருக்கட்டும். நீங்கள்...."

"என் நானும்தான் உங்களுக்கு அடிமை. இதில் உங்களுக்கு இன்னும் சந்தேகமிருக்கிறதா ராஜகுமாரி?"

அவன் தனக்கு அடிமை என்று சொன்னதால் பெரிதும் பூரிப்படைந்தாலும், அவன் காட்டிய மரியாதையால் வெறுப்படைந்த கார்குழலி வெகுண்டு, "உங்களுக்கு! ராஜகுமாரி! வார்த்தைகளில் வரவர மரியாதை ஏறுகிறதே தவிர, குறையக் காணோம்," என்றாள்.

அபராஜிதன் உதடுகளில் புன்முறுவலொன்று தவழ்ந்தது. அவன் கேட்டான்: "என் ராஜகுமாரி! அடிமைக்கு எசமானியிடம் மரியாதையிருக்க வேண்டாமா?"

"இருக்க வேண்டியதுதான். சில அடிமைகள், சில சமயங்களில் மரியாதையும் சில சமயங்களில் உரிமையும் காட்டுவதுதான் விந்தையாயிருக்கிறது," என்றாள் அவள்.

அவள் 'சில' என்று சுட்டிக் காட்டியது தன்னைத்தான் என்று அபராஜிதன் கொண்டாலும், அதை வெளியில் காட்டாமலே சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்து விட்டு. மெள்ள அவள் தோளை ஒரு முறை தொட்டு, "குழலி!" என்று அழைத்தான்.

அப்படி அவன் சொந்தமாக அழைத்ததால் அங்கம் குளிர்ந்த கார்குழலி தலையை உயர்த்தி முதுகையும் பக்கவாட்டில் வளைத்து தன் மலர் முகத்தை அவனுக்காகத் திருப்பிப் புன்முறுவல் செய்து, "பிரபு! இப்பொழுதுதான் புரிந்ததா?" என்றான்.

அத்தனை இருட்டிலும் ஈட்டிகள் போல் ஜொலித்த அபராஜிதன் கண்கள் அவளை விழுங்கி விடுவனபோல் பார்த்தன. அவன் உதடுகள், "எப்பொழுதோ புரிந்துவிட்டது குழலி!" என்று முணு முணுத்தன.

"ஏன் புரியாததுபோல் நடித்தீர்கள்?"

"என் நிலைமை அப்படி."

"என்ன உங்கள் நிலைமை? நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயரென்ன? சொல்ல மாட்டீர்களா?"

"இப்பொழுது என்னைக் கேட்காதே குழலி. காலம் வரும், சொல்கிறேன்."

"ஏன், என்னிடம் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லையா?"

"நம்பிக்கையிருக்கிறது. ஆனால் நான் யாரென்பது தவறி உன்னிடமிருந்து வெளிப்பட்டால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. பல விஷப் பூச்சிகளுக்கிடையில் இன்று நீ சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய். அவற்றை நசுக்கி எறிந்த பின், நான் யாரென்பதை நீயே புரிந்துகொள்வாய்."

அபராஜிதன் உள்ள நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லச் சொல்ல அவனைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் கார்குழலிக்கு உதயமாகவே, அவள் வருத்தம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டாள். அவள் பெருமூச்சையும், அதைத் தொடர்ந்து வெளிப்பட்ட 'ஹூம்' என்ற ஆயாச சப்தத்தையும் கேட்ட அபராஜிதன் பெரிதும் மனம் புழுங்கினாலும் உண்மையைச் சொல்ல வகையில்லாதவனாய்த் தத்தளித்தான். தான் நாடு கடத்தப்பட்ட பாண்டிய சேனாதிபதி என்பதை விக்ரம பாண்டியன் அறிந்தால் திடீரென்று எச்சரிக்கப்பட்டு விடுவானென்பதையும், தான் கன்னிமாடத்திலிருக்கும் தகவல் வீரபாண்டியனுக்குத் தெரிந்தால் அவன் கன்னிமாடத்தைப் பிடிப்பதற்கு முயற்சிகளைச் சற்றுக் கடுமையாகவே எடுப்பானென்பதையும் அறிந்த அபராஜிதன், தான் யாரென்பதைச் சிலகாலம் மறைத்து வைப்பதே கார்குழலியின் நன்மைக்கு ஏற்றது என்று தீர்மானித்தான். இருந்தாலும் அவள் மனத்தே எழுந்த துக்கத்தைத் துடைக்கத் தீர்மானித்து, அவளைத் தன் இரு கைகளாலும் அருகில் இழுத்து, "குழலி! என்னை நீ நம்புகிறாயா, இல்லையா?" என்று அவள் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தை ஒட்டிக்கொண்டு கேட்டான்.

அவன் கன்னத்தில் அவள் கன்னம் இழைந்தது. பதிலுக்கு அவள் சொன்னாள், "நான் நம்புகிறேன். நீங்கள் தான் நம்பவில்லை," என்று. "நம்பாமலில்லை குழலி! காரணமாகத்தான் கொஞ்சம் பொறுக்கச் சொல்கிறேன். நான் சொல்வதைக் கேட்கமாட்டாயா?"

"கேட்கமாட்டேனென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்?"

"கோபிக்காதே. இன்னும் சில நாட்கள் பொறுத்திரு. வீரபாண்டியன் விவகாரம் முடியுமட்டும் காத்திரு. என்னிடம் பூரண நம்பிக்கை வை."

நம்பிக்கை அப்பொழுதே பூர்ணமாக இருக்கிறதென்பதற்கு அடையாளமாகச் சற்று அவன்மேல் அதிகமாகவே சாய்ந்தாள் மழவராயன் மகள். ஆனால் இரவு ஏறுகிறதென்ற காரணத்தாலும், இன்னும் தான் கவனிக்க வேண்டிய வேலைகள் இருக்கிறதென்ற நினைப்பாலும் அவளைத் தன்னிடமிருந்து விலக்கிய அபராஜிதன், "குழலி! எழுந்திரு, நேரமாகிறது," என்றான்.

கார்குழலியும் அதற்குமேல் ஏதும் பேசாமல் மெள்ள எழுந்திருந்து தலைமயிரைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டு புடவையையும் சரிப்படுத்திக் கொண்டாள். அபராஜிதன் அவள் கைகளிரண்டையும் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு, "குழலி! வீரபாண்டியனைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாதே. அவன் கண்ணில் மண்ணைத் தூவ எனக்கு வழி தெரியும். வழியும் ஓரளவு செய்திருக்கிறேன். தைரியமாக அறையில் போய்ப் படுத்துத் தூங்கு," என்றான்.

"ஏன் நீங்கள் வரவில்லையா?" என்றாள் அவள்.

"நான் போய்க் கொல்லர்கள் வேலை எத்தனை தூரம் நடந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்த்துவிட்டு, கோட்டைக் காவலையும் சோதித்து விட்டு வருகிறேன்," என்றான் அபராஜிதன்.

மேற்கொண்டு பதில் பேசாமல் மெள்ள கன்னி மாடத்தை நோக்கி நடந்தாள் கார்குழலி. அபராஜிதன் மட்டும் அல்லிப் பூம்பொழிலின் கரையிலேயே நின்று அசைந்து செல்லும் அப் பூங்கொடியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அல்லிப் பூம்பொழிற் கரையிலேயே அந்த மையிருட்டிலே நடந்த நாடகத்தை அத்தனை நேரம் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு மல்லிகைக் கொடிகளுக்கருகில் மறைந்து நின்ற உருவம், மறைவிடத்தை விட்டு வெளிவந்து தனிமையில் நின்றிருந்த பாண்டிய தளபதியின் தோளில் மெல்லக் கையை வைத்தது. அதனால் யோசனைகள் சிதறப் பின்பக்கம் திரும்பிய அபராஜிதன், தனக்குப் பின்னால் அடிகளார் நின்றிருப்பதையும் அவர் கண்கள் தன்னைத் துழாவிக் கவனிப்பதையும் பார்த்தான்.

சாதாரணமாக விஷமம் ததும்பும் அடிகளார் முகத்தில் அன்று ஈயாடவில்லை. இருந்தாலும் அவர் பேசிய வார்த்தைகளில் இடக்கு நன்றாகத் தொனிக்கத்தான் செய்தது. அபராஜிதனை ஏற இறங்கப் பார்த்த அடிகளார், "இந்த அடியார் அருகாமையில் வந்தது சேனாதிபதியவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ?" என்றார்.

"பிடிக்காமலென்ன?" என்றான் அபராஜிதன், ஏதோ பதில் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக.

"எப்படிப் பிடிக்கும்...." என்று இழுத்த அடிகளார், "பிரபு! கார்குழலி குழந்தை. உலக விவகாரங்களை அதிகமாக அறியாதவள்.." என்று ஆரம்பித்தார்.

"ஆமாம்."

"ஆகையால் அவள் பலவீனப்பட்டாலும் நீங்கள்தான் எச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும்."

"நீங்கள் சொல்லுவது புரியவில்லையே!" என்றான் அபராஜிதன்.

அடிகளார் தமது அடி உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு சற்றுக் கடுமையாகச் சொன்னார்: "புரியும்படியாகச் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். முதன் முதலாக, இந்தக் கன்னிமாடத்துக்கு எதிரிலுள்ள காட்டில் சந்தித்த நாளாகக் குழலி உங்களை விரும்புகிறாளென

நீங்கள் நீதிபதியாயிருந்தால்

சென்ற இதழ் விடை

[இருபத்தைந்து வருட காலமாக ஆறுமுகத்தின் வீட்டுக்குப் பின்புறம் இருந்தது ஒரு வேப்ப மரம். அதன் கிளை தன் வீட்டை முட்ட வருவதால் வெட்டும்படி வக்கீல் நோட்டீஸ் கொடுத்தார் அடுத்த வீட்டுக்காரர். ஆறுமுகம் அனுபவ பாத்தியம்கொண்டாடி மரத்தை வெட்ட மறுத்தார். அடுத்த வீட்டுக்காரர் வெட்டி, வெட்டிய கிளையை ஆறுமுகத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்டார். ஆறுமுகம் சினந்து அடுத்த வீட்டுக்காரர் மீது வழக்குத் தொடுத்தார். அடுத்த வீட்டுக்காரர் குற்றவாளியா?]

அல்ல. பிறருக்குச் சொந்தமான அசையாப் பொருளையோ, அல்லது யாருக்கும் சொந்தமில்லாத அசையாப்பொருளையோ குறைந்தது இருபது வருட காலம் ஒருவன் யாதொரு இடையூறுமின்றி அனுபவித்து வருவானேயானால் அவனுக்கு அதுசொந்தமானதாகக் கருதப்படும். அதுவே அனுபவபாத்தியம்.

இங்கு ஆறுமுகத்துக்கு அப்படிப்பட்ட உரிமை எதுவும் அடுத்த வீட்டில் கிடையாது. மரக் கிளைகள் ஓரே இடத்தில் அசையாமல் இருக்கவுமில்லை. அவை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டும் மாறிக் கொண்டும் வருகின்றன. தவிர, கிளைகளை வெட்டுமாறு பக்கத்து வீட்டுக்காரர் வக்கீல் நோட்டீஸ் கொடுத்தும் ஆறுமுகம் எந்தவிதமான நடிவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. பக்கத்து வீட்டுக்காரர் தன் வீட்டிலே நுழைந்துவிடும் நிலையிலுள்ள கிளைகளை வெட்டி ஆறுமுகத்திடம் ஒப்படைத்து விட்டார். எனவே, பக்கத்து வீட்டுக்காரர் மீது குற்றமோ, தவறோ இல்லை.

[சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் அளிக்கப்பட்ட ஒரு தீர்ப்பை (1. எம். எல். ஜே. 510.) அடிப்படையாகக் கொண்டது.]

எனக்குத் தெரியும். அதை நானே வீரபாண்டியனிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்பொழுது அவன் இங்கு வந்து கோட்டையில் அடைபட்டுக் கிடப்பதற்கு நான் வீரபாண்டியனிடம் கூறிய தகவல்களே முக்கிய காரணம். வீரபாண்டியன் எப்படியும் வெகு சீக்கிரம் கன்னிமாடத்தை முற்றுகையிடுவான். அதன் விளைவு என்ன ஆகுமென்று யாருக்கும் தெரியாது. ஒருவேளை வீரபாண்டியன் வெற்றி கொண்டு, கார்குழலி பாண்டிய நாட்டு ராணியாக நேர்ந்தால்..."

"நேர்ந்தால்...?"

"பாண்டிய நாட்டு ராணி பரிசுத்தமானவளாயிருக்கவேண்டும். மக்களைப் பரிபாலிப்பவள் மாசற்றவளாயிருக்க வேண்டும்."

"அவள் ராணியாக வேண்டுமென்பது தங்கள் கனவா?"

"ஒரு காலத்தில் இருந்தது. இப்பொழுது இல்லை"

"ஏன்?"

"கார்குழலி உங்களிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்திருப்பதால். அரியணையைப் பகிர்ந்துகொள்ளக் கூடிய வீரபாண்டியன் கயவனாயிருப்பதால்."

அடிகளார் சொன்ன விஷயங்களை மனத்தில் நன்றாக வாங்கிக்கொண்ட அபராஜிதன் சொன்னான்: "அடிகளாரே! உங்கள் இஷ்டப்படியே போர் முடியும் வரை கார்குழலியை நான் தனிமையில் சந்திக்காதிருக்கிறேன். அதற்குப் பிறகு...?"

"அவன் விட்ட வழிப்படி நடக்கட்டும் பிரபு! உங்கள் எண்ணம் ஈடேற ஈசன் அருள் புரியட்டும்," என்று ஆசீர்வதித்துவிட்டுத் திரும்பிச் சென்ற அடிகளாரை, "அடிகளாரே! ஒரு வார்த்தை," என்று கூப்பிட்டு நிறுத்தினான் சேனாதிபதி.

"என்ன பிரபு?"

"போகும்போது கோட்டைக் காவலர்களிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுப் போவீர்களா?"

"ஆகா!"

"இன்று நள்ளிரவில் விக்ரமபாண்டியன் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறக்கச் சொல்லுவான்..."

"ஓகோ!"

"திறந்துவிடச் சொல்லுங்கள்."

"சரி."

"ஒரு கள்ளன் குதிரைமீது வெளியே செல்வான்."

"அப்படியா!"

"ஆமாம். அவனைச் செல்ல அனுமதிக்கலாம்."

அடிகளார் முகத்தில் வியப்புக்குறி பலமாகத் தென்பட்டது. "இதன் மர்மத்தை நான் அறியலாமோ?" என்று வினவினார்.

"பின்பு சொல்கிறேன்," என்று முடிவு கட்டிய சேனாதிபதி, தன் அறையை நாடிச் சென்றான்.

நள்ளிரவும் மெள்ள வந்தது. முன்னேற்பாட்டின்படியே விக்ரம பாண்டியன் கோட்டைக் கதவுக்கருகில் கள்ளனைச் சந்தித்து அவனிடம் ஒரு பண முடிப்பையும் ஓலையையும் கொடுத்தான். "ஜாக்கிரதை! சொன்னபடி வேலையை முடித்துவிடு. இந்தப் பணத்தை உன் வழிச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்," என்று கூறிவிட்டு, "யாரங்கே, கதவுகளைத் திற," என்று உரக்கக் கூவினான். அவன் உத்தரவுப்படி கோட்டைக் கதவுகள் திறந்தன. கள்ளன் குதிரைமீதேறி வெளிச் சென்றான். ஏதோ பெரிய காரியத்தை நிறைவேற்றிவிட்ட பெருமிதத்துடனும் மகிழ்ச்சி பொங்கும் மனத்துடனும் தன் அறைக்குச் சென்று மஞ்சத்தில் மல்லாந்து விழுந்த விக்ரம பாண்டியன், "இன்னும் இரண்டு நாளில் இந்த அடிகளுக்கும் அந்தப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவுக்கும் சரியான பாடம் கற்பிக்கிறேன்," என்று கருவிக்கொண்டான்.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. மூன்றாவது நாள் காலையில் நூறு குதிரைகள் தடதடவென கோட்டைக்குள் பாய்ந்து வந்தன. மிகக் குதூகலத்துடன் தந்தையைச் சந்திக்க மாடிப் படிகளில் இறங்கி ஓடிவந்த விக்ரம பாண்டியன், குதிரையிலிருந்து அப்பொழுதுதான் கீழே குதித்த அந்தப் படையின் தலைவனைக் கண்டதும், மிதமிஞ்சிய திகிலாலும் ஏமாற்றத்தாலும் முகம் சவம்போல் வெளுக்க மேற்கொண்டு நகரக்கூட முடியாதவனாய்க் கல்லெனச் சமைந்து நின்றான்.

(தொடரும்)

40. முற்றுகை

தந்தைதான் வந்துவிட்டார் என்ற திடநம்பிக்கையுடன் திடு திடுவென்று மாடிப்படிகளில் இறங்கிவந்து, வந்த மனிதனைக் கண்டதும், நகரக்கூட வகையற்றவனாய் நட்ட கல்லைப்போல நின்றுவிட்ட விக்ரம பாண்டியனைத் தவிர, மற்ற அத்தனை பேருக்கும் அந்தக் காலை நேரம் ஓரே இன்பமயமாகக் காட்சியளித்தது. காலைக் கதிரவனின் இளங்கதிர்கள் கன்னிமாடக் கோட்டைச் சுவர்கள்மீதும் இதர கட்டிடச் சுவர்கள் மீதும் முந்திய நாள் இரவு பெய்து உறைந்து கிடந்த பனி முத்துக்களை ஊடுருவிச் சென்று வான வில்லின் வர்ண ஜாலங்களையெல்லாம் ஆங்காங்கு லேசாக எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. இரவு முழுவதும் நனைந்ததால் உண்டான குளிரைப் போக்கிக் கொள்ளவும் தங்கள் மேனியிலுள்ள ஈரத்தை உலர்த்திக் கொள்ளவும் கன்னி மாடத்தின் கிழக்குத் திக்கில் வளர்ந்திருந்த செடிகளிலிருந்த புஷ்பங்கள் நன்றாக விரிந்து கிரணங்களைத் தங்கள் மீது கிரகித்துக் கொண்டன. விடியும் வரை வெளிக்கிளம்பாதிருந்த சிட்டுக் குருவிகள் வெயிலடித்த சாளரங்களில் உட்கார்ந்தும் மீண்டும் வெளியே பறந்தும், சற்று நேரம் தத்தித்தத்தி நடந்தும், பரஸ்பரம் கொத்தியும் விளையாடி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. பொந்துகளில் அடைந்த புறாக்கள் கலகலவென்று ஏகக் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு சில ஆகாயத்தில் சற்றுநேரம் பறந்தும், சில உப்பரிகைகளில் நடந்தும், மற்றும் சில கோட்டைச் சுவருக்கும் மாடிப்படிகளுக்கும் இடையே இருந்த வெளிப் பிரதேசத்தில் சர்ரென்று இறங்கிவந்தும், இன்னும் சில மாடிப்படிகளுக்கு இரு புறங்களிலுமிருந்த கைப்பிடிகளில் தங்கித் தலைகளைச் சாய்த்து அப்புறமும் இப்புறமும் பார்த்தும், பார்ப்பதற்கு மிக ரம்மியமான காட்சியை அளித்துக் கொண்டிருந்தன. இந்தப் புறாக்களின் சத்தத்தோடு போட்டி போடுவன போல் காட்டிலிருந்த பக்ஷி ஜாலங்கள் நானாவிதமான ஸ்வரங்களை எழுப்பி இன்பமாகக் கூவியதன்றி, சில பறந்து வந்து கோட்டை மீதும் உட்கார்ந்து கோட்டையில் தங்களுக்கும் சொந்தம் உண்டு என்பதை நிரூபித்தன. அவற்றிலிருந்த மைனா ஒன்று தன் மஞ்சள் மூக்கைக் கோட்டைச் சுவரில் வைத்துச் சாணைக் கல்லில் கத்தியைத் தீட்டுவது போல் மாற்றி மாற்றித் தீட்டத் தொடங்கியது. வெண் கழுத்துடனும் பழுப்பு நிற இறக்கைகளுடனும் கூடிய பருந்து ஒன்று ஜிவ்வென்று கிளம்பி ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுத் தடீரெனத் தாழப் பறந்து சென்று தன் நிழலைக் கன்னிமாட முன்வெளி முற்றத்திலே வெகு வேகமாகப் பாய்ச்சிச் சென்றது. எங்கும் எத்தனை எத்தனையோ வகையில் எத்தனை எத்தனையோ பக்ஷி ஜாலங்கள்! எங்கும் பனித்துளிகள்! பனி உறைந்த புஷ்ப வகைகள்! பச்சை நிறத்தால் பனி முத்துக்களுக்குத் தனிச் சிறப்பூட்டிய பசும் புற்கள், இலைகள்! இயற்கையின் எழில் இப்படி அப்படி என்று வர்ணிக்க முடியாத அளவுக்கு எங்கும் விசிறிக் கிடந்தது.

எந்த இதயத்திலும் இன்பத்தைப் பாய்ச்சக் கூடிய இயற்கையின் அந்தக் காலை நேர இந்திர ஜாலங்கள் அனைத்தும், விக்ரம பாண்டியன் இதயத்தில் மட்டும் இனிமையை அடியோடு வற்றச் செய்து அவன் உள்ளத்தைக் கொந்தளிக்கும் அலை கடலாக மாற்றியிருந்தது. இதோ அருந்தலாம் என்று ஆசையுடன் வைத்திருந்த பாலைச் சரேலென்று பூனை கவிழ்த்து விட்டால் ஏற்படக் கூடிய நிலையை அடைந்திருந்த விக்ரம பாண்டியன், தான் இரண்டு நாட்களாகக் குடித்துக் கொண்டிருந்த பால் இப்படித் திடீரெனத் திரிந்து போய் விஷமாக மாறும் என்பதைச் சொப்பனத்தில்கூட நினைக்காததால் அடியோடு திக்பிரமை பிடித்து நின்றான். தந்தை வருவாரென்ற நினைப்பில் கார்குழலியைப் பற்றித் தான் வகுத்த திட்டங்களெல்லாம் தவிடு பொடியாகி விட்டபடியால் இனித் தன் கதியென்ன வென்பதை அவன் மனம் தீவிரமாக ஆராயவும் தொடங்கியது. கோழையான

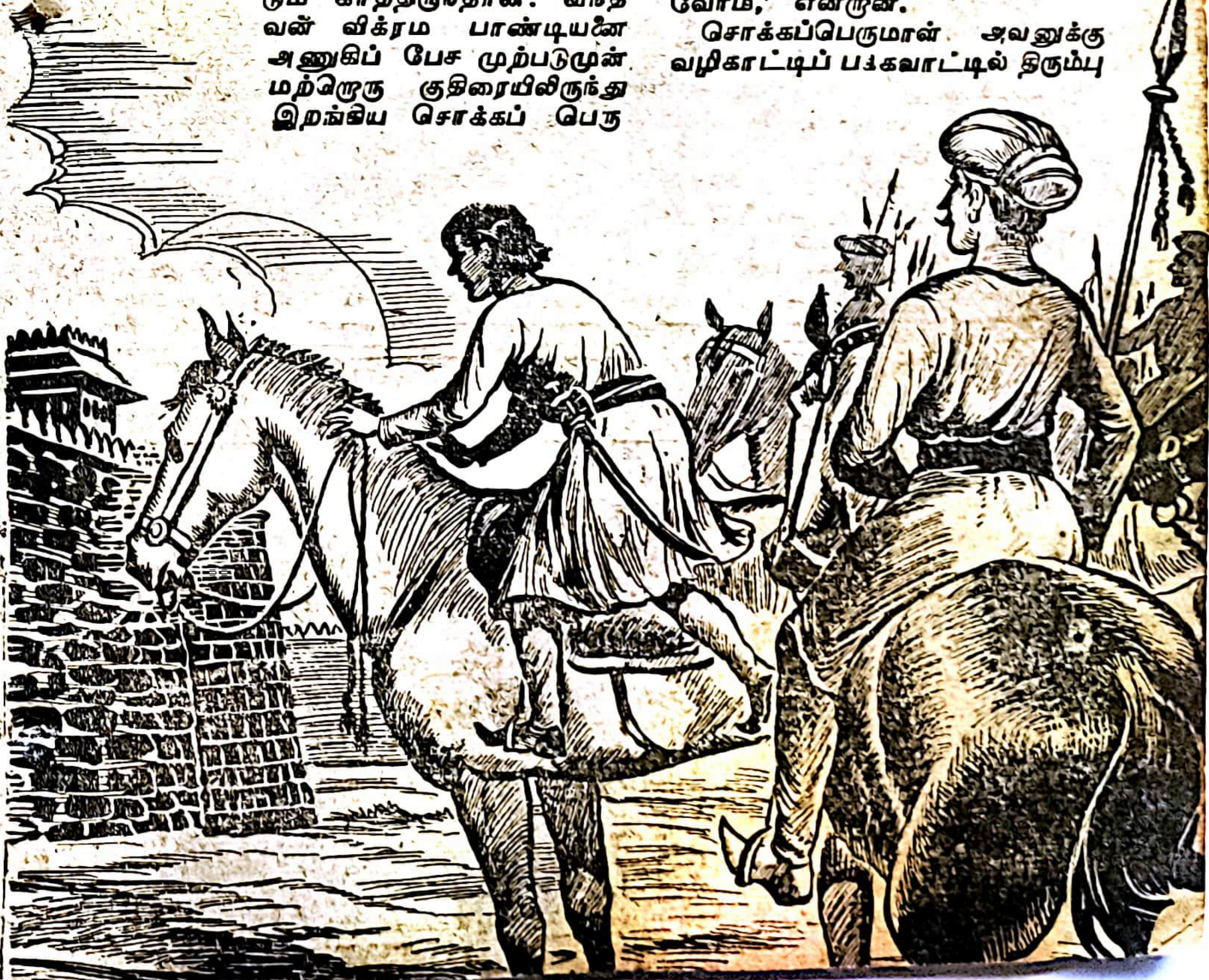
விக்ரமபாண்டியன் வீரபாண்டியனோடு யுத்தத்தை அடியோடு எதிர்பார்க்காமையால் ஏற்பட்ட விபரீதங்கள் பல. கார்குழலியைத் தான் தூக்கிச் சென்று விட்டால் வீரபாண்டியன் தன்னைத் தொடரமாட்டான் என்று முதலில் நினைத்தான். அந்த எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. கண்டிப்பாய், கன்னிமாடத்தை முற்றுகையிட்டு முறியடித்துக் கார்குழலியை மீட்பேன் என்று விரபாண்டியன் முரசு கொட்டி விட்டான். அந்த முடிவை அபராஜிதனிடமிருந்து கேட்ட நாளாகக் கன்னிமாடத்திலிருந்து தப்ப, வழி பார்த்து கடைசியாகத் தந்தை உதவி கொண்டு மழவன் மகளுடன் ஓடி விடச் செய்த ஏற்பாடும் படுதூளாகி விட்டது. மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்பதை ஆராய்ந்து அசனாலும் எந்தப் பலனும் ஏற்படாது போகவே தன் திட்டங்கள் குலைந்து போனதற்குக் காரணம் யாதாயிருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்க்கலானான் விக்ரமபாண்டியன் "நான் அனுப்பிய கள்ளன் என்ன ஆனான்? கையில் பணத்தையும் கொடுத்ததால் ஓடி விட்டானா? தந்தையிடம் அவன் ஒரு வேளை ஓலையைக் கொடுத்து அவர் வந்து சேரத்தான் வசதியில்லாது

போயிற்று?'' என்று தனக்குத்தானே பல கேள்விகளைப் போட்டுக் கொண்டு எதற்கும் பதில் கிடைக்காமல் குழம் பினான். அப்படி அவன் குழம்பித் திகைத்து நின்ற சமயம், கோட்டைக் குள் நுழைந்த படைத் தலைவன் சரே லெனத் தரையில் குதித்து மாடிப் படி களுக்காக மிக வேகமாக நடந்து வந் தான்.

வந்தவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் ஒரு பெரிய படைத் தலைவனாயிருக்க வேண்டும் என்பதை அவன் நடையிலி ருந்தும், கூட வந்த வீரர்கள் அவனிடம் நடந்துகொண்ட பணிவான மாதிரியி லிருந்தும், அவன் குதிரையில் சேணத் தில் பொருத்தப் பட்டிருந்த வெள்ளிப் பிடிகளிலிருந்தும் ஊகித்துக் கொண்ட விக்ரம பாண்டியன் அவன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டதும் ஒரு வேளை தகப்பனார் தமக்குப் பதில் இவனை அனுப்பியிருக்கலாமோ என்ற சபலத்தால் அவன் அருகில் வருமட் டும் காத்திருந்தான். வந்த வன் விக்ரம பாண்டியனை அணுகிப் பேச முற்படுமுன் மற்றொரு குதிரையிலிருந்து இறங்கிய சொக்கப் பெரு மாள் அவனைத் தடுத்து, "பிரபு! எச மானர் அங்கில்லை, பின்புறக் கட்டிடத் திலிருக்கிறார்," என்று எச்சரித்தான்.

சொக்கப்பெருமாள் ஆகாயத்திலி ருந்து குதித்ததைப் போல் திடீரெனக் குதிரையில் வந்து இறங்கியதையும், வந்த பிரபுவை மிக உரிமையுடன் அழைத்துத் தடுத்ததையும் கண்ட விக்ரமபாண்டியனுக்கு ஓரளவு உண்மை மெள்ள மெள்ள உதய மாகவே தன் திட்டங்கள் எந்தக் கார ணத்தாலோ சுவடு மாறிவிட்டதென்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தவனாய் மீதிப் பாரத்தை இறைவன் மீது போட்டு மேற்கொண்டு என்ன தான் நடக்கிறது பார்ப்போமென்று எதுவும் பேசாம லும் தன்னருகில் வந்தவனை வாவென்று அழையாமலும் செயலற்று நின்றுவிட்டான். வந்தவனும் விக்ரம பாண்டியனைச் சற்றும் சட்டை செய்யாமல் "சொக்கா! முதலில் எசமானரிடம் அழைத்துப் போ அவர் கட்டளையைக் கேட்டு வரு வோம்," என்றான்.

சொக்கப்பெருமாள் அவனுக்கு வழிகாட்டிப் பக்கவாட்டில் திரும்பு

முன் மற்றொரு பக்கத்திலிருந்து அங்கு வந்துசேர்ந்த அபராஜிதன், "காரி! நீ இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துவிடுவாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. சொக்கப்பெருமானை அனுப்பி இரண்டு நாட்கள் தானே ஆகின்றன?" என்று மிகுந்த மகிழ்ச்சி ததும்பும் குரலில் பொன்னமராவதியில் படைத் தலைவனான காரிவளவனை முகமன் கூறி வரவேற்றான்.

பாண்டிய சேனாதிபதியைக் கண்டதும் தலை தாழ்த்தி வணங்கிய காரிவளவன், "என்ன அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் பிரபு! தாங்கள் கட்டளையிட்டால் அதற்குப் பின் ஒரு விநாடி தாமதிப்பேனா?" என்றான்.

"அதற்குச் சொல்லவில்லை காரி! படை திரட்டிக்கொண்டு வரச்சொன்னதால் ஓரிரண்டு நாட்கள் கழிக்கலாம் என்று நினைத்தேன்," என்றான் அபராஜிதன்.

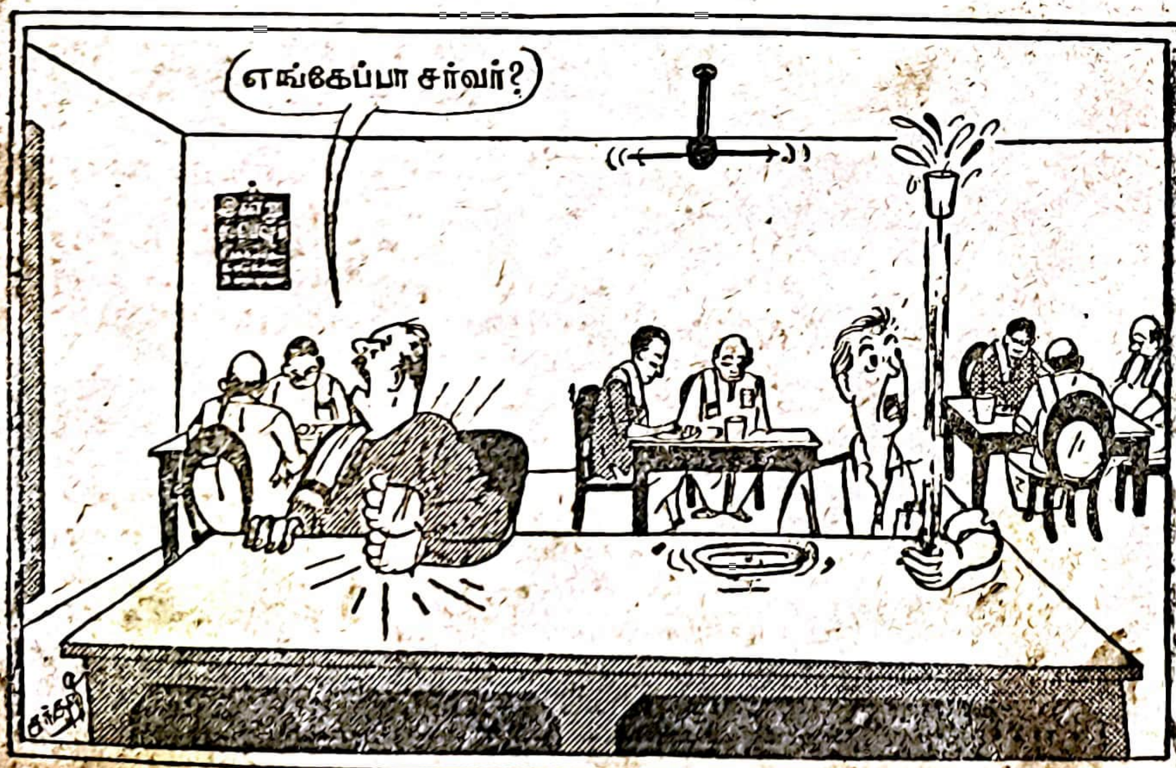
"படை திரட்டுவதாவது! நீங்கள் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் பாண்டிய நாடே திரண்டு வந்துவிடாதா?..." என்று ஏதோ மேலும் சொல்லப் போன காரி அபராஜிதனின் கண்களில் தொனித்த எச்சரிக்கையைக் கண்டு வார்த்தைகளைப் பாதியிலேயே விழுங்கினான்.

காரிவளவன் சாதாரணமாக இரைந்தே பேசும் சுபாவமுள்ளவனாதலால் அவன் பேசிய சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் விக்ரமபாண்டியன் காதில் தெளிவாக விழுந்தன. அபராஜிதனிடம் ஏற்கெனவே பலமான சந்தேகம் கொண்டிருந்த விக்ரமபாண்டியனுக்குக் காரியின் வார்த்தைகள் இன்னும் அதிக சந்தேகத்தை ஊட்டின. விக்ரமபாண்டியன் முகத்திலிருந்தே அவன் மனம் போகும் போக்கைப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன் காரியை மேலே பேச விடாமல் தடுக்க விக்ரமபாண்டியனை அவனுக்கு அறிமுகம் செய்விக்கத் தொடங்கி, "காரி! இவர்தான் விக்ரமபாண்டியன்...!" என்றான்.

விஷமம் ததும்பும் தன் கண்களால் விக்ரமபாண்டியனை ஏற இறங்கப் பார்த்த காரி "ஓகோ! இவர்தான் பிற்கால பாண்டிய மன்னரா?" என்று வினவினான். அவன் குரலில் ஏளனம் மறைவாயில்லாமல் வெளிப்படையாகவே தொனித்ததால் விக்ரமபாண்டியனின் வெளுத்த முகங்கூடக் கோபத்தால் சற்றே சிவக்கவே அவன் உஷ்ணமாகவே பதில் சொன்னான், "நான் குலசேகர பாண்டியன் மகன்!" என்று.

"அதாவது—மதுரையின் பழைய மன்னர்பிரானைச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று கூறிவிட்டு லேசாகப் புன்முறுவலும் செய்தான் காரி.

இதற்கு மேல் சம்பாஷணையை வளர விடுவது அனுசிதம் என்ற முடிவுக்கு வந்த அபராஜிதன், "காரி! விக்ரமபாண்டியன் நமது நண்பர்..." என்று ஆரம்பித்த பேச்சை இடையிலேயே வெட்டிய காரிவளவன்

"அதைத்தான் கடிதத்தில் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறீர்களே, பிரபு!" என்றான்.

"ஆமாம் காரி! அவர்தான் இவர். இவருடைய உதவியில்லாதிருந்தால் கார்குழலி இந்தக் கன்னிமாடத்துக்கு வந்தேயிருக்க முடியாது," என்றான் அபராஜிதன் காரியின் வார்த்தைகளிலிருந்த ஏளனத்தை அறியாதவன்போல.

"வாஸ்தவம்!" என்ற காரியின் சொற்களில் மட்டுமின்றி குரலிலும் ஹாஸ்யம் ததும்பி நின்றது.

விக்ரம பாண்டியன் கோபத்தின் எல்லையை எட்டிக் கொண்டிருந்தான். மாடிப்படிகளில் அப்பொழுதுதான் இறங்கிவந்த அடிகளார்கூட, காரியைக் கண்டதும், "எப்பொழுது வந்தீர்கள்? வாருங்கள்! வாருங்கள்!" என்று குதூகலத்துடன் வரவேற்றுத் திடீரென விக்ரம பாண்டியனுக்காகத் திரும்பிய போது அவன் பேயறைந்ததைப் போல் நின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து அதன் காரணத்தை அறிய முடியாமல் குழம்பினர். குதிரைகள் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்ததால் கன்னிமாட உப்பரிகைக் கைப்பிடியிலிருந்து எட்டிப் பார்த்த கார்குழலிகூட, குதிரையிலிருந்து இறங்கிய காரியைக் கண்டதும் அவனை உடனே அடையாளம் கண்டுகொண்டு 'இவர் எப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்தார்?' என்று பிரமித்தாள். அதே சமயத்தில் ஆயுதம் தரித்த கள்ளர்களுடன் அந்தப் பக்கமாக வந்த மார்க்கியனும், வந்த படையையும் படைத் தலைவனையும் அபராஜிதனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கோட்டைப் பாதுகாப்புப் பற்றி இனி அதிகப் பயமில்லையென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

சில வினாடிகளுக்குள் மழவ வீரர்களும் அந்த இடத்தில் வந்து சேரவே கன்னிமாடத்தின் முன் வெளிப் பிரதேசம் ஏதோ பெரிய போர்ப் பயிற்சிக்கூடம் போலக் காட்சி யளிக்கலாயிற்று. அபராஜிதன் அதற்கு மேல் அங்கு அனாவசியமாக நிற்க இஷ்டப்படாமல், "மார்க்கியோ! இவர்தான் பொன்னமராவதியின் படைத் தலைவரான காரிவளவன். வீரபாண்டியன் இந்தக் கோட்டையை முற்றுகையிடும் பட்சத்தில் நமக்குத் துணைபுரிய நூறு வீரர்களுடன் வந்திருக்கிறார்," என்றான்.

"ஒரு தொல்லை தீர்ந்தது பிரபு!"

"என்ன தொல்லை மார்க்கியா?"

"கோட்டையைப் பாதுகாக்கும் தொல்லை. இனி நூறு வீரபாண்டியர்கள் வந்தாலும் சமாளிக்கலாம்."

"உண்மைதான் மார்க்கியா. முதலில் இவருடைய வீரர்களுக்கு இருப்பிடத்திற்கு வசதி செய்து கொடு. குதிரைகளைக் கொட்டடியில் கட்ட ஏற்பாடு செய். இப்பொழுதுள்ள இடம் போதாதென்றால் நந்தவனத்துக்கு முன்புறத்தில் பெரிய கொட்டகை போடு," என்று உத்தரவிட்டு, "அடிகளாரே! பிற்பகலில் உங்களைச் சந்திக்கிறேன்," என்று அவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு "காரி! வா" என்று காரியை அழைத்துக் கொண்டு கட்டிடத்தின் பின்புறத்திலிருந்த தன் அறையை நோக்கி நடந்தான். சொக்கப்பெருமானும் அவர்களைத் தொடர்ந்தான். அறைக்குள் வந்ததும் சொக்கப்பெருமான் வெகு ஜாக்கிரதையாகச் சாளரங்களை மூடிவிட்டு அறைக் கதவை ஒருக்களித்து அறை வாசலில் காவலிருக்க, உள்ளேயிருந்த இருவரும் மனம்விட்டுப் பேசலாயினர்.

அபராஜிதன் உடனே பேசத் தொடங்கவில்லை. நீண்ட நேரம் மௌனமாகவே மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். பாண்டிய சேனாதிபதியிடமிருந்து என்ன வார்த்தைகள் வரும் என்பதை எதிர்பார்த்துக் காரியும் பேசாமல் அவனை உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் நின்றிருந்தான். கடைசியாக, சேனாதிபதியிடமிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்தபோது அதில் ஓரளவு பரிதாபமும் துக்கமும் கலந்திருப்பதைக் கண்டான் காரி.

"காரி! மழவராயன் மகள் மிகவும் அபாயமான சூழ்நிலையில் சிக்கியிருக்கிறாள்," என்று மெள்ள ஆரம்பித்தான் அபராஜிதன்.

"வீரபாண்டியனிடமிருந்துதானே?" என்றான் காரி.

"அது ஒருவித அபாயம். பகிரங்கமானது. இன்னொரு வித அபாயம் இங்கேயே இருக்கிறது. ரகசியமானது."

"அப்படியா!"

"ஆமாம் காரி! இந்த விக்ரம பாண்டியன் இருக்கிறானே..."

"யார்? படிகளில் நின்றிருந்தானே அந்தக் கோழையா? அவன் என்ன செய்ய முடியும் பிரபு?"

"அவன் எதுவும் செய்ய முடியும் காரி. விஷப் பூச்சிக்குச் சமமானவன்.

நம் அருகிலேயே ஊர்ந்து தீண்டக் கூடியவன்.''

''வீரபாண்டியன் முற்றுகையிட்டால் இவன் செய்யக் கூடியது என்ன இருக்கிறது? இருவரும் தாயாதிகள். இவன் இங்கிருப்பது தெரிந்தால் கார்குழலியை விட்டு இவனை முதலில் பிடித்துக் கொன்று தன் சிம்மாசனத்துக்கு இருக்கும் போட்டியைத் தீர்த்துக் கொள்வான் வீரபாண்டியன்.''

''உண்மைதான் காரி! ஆனால் இவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள என்ன செய்வான், என்ன செய்யமாட்டான் என்பதைத் திட்டமாகக் கூற முடியாது. வீரபாண்டியன் உயிர்ப்பிச்சை அளிப்பதானால் கோட்டை வாயிலைக் கூடத் திறந்து விட்டு விடுவான்.''

''அதற்கு அவனுக்கு வசதி இருக்கிறதா?''

''இல்லை காரி! தற்சமயம் இல்லை! ஆனால் ஆசை காட்டி ஒரு கள்ளனை மயக்கிய விக்ரம பாண்டியன் மற்ற வீரர்களையும் மயக்க முயலலாம். அது கோட்டைப் பாதுகாப்புக்குப் பலவீனமல்லவா? ஆமாம், விக்ரமபாண்டியன் அனுப்பிய கள்ளனை என்ன செய்தாய்?''

''சிறையில் அடைத்திருக்கிறேன் பிரபு! சொக்கப் பெருமாள் நீங்கள் சொன்னபடி அணுவளவும் பிசகாமல் காரியத்தை நிறைவேற்றிவிட்டான். நீங்கள் அவனை இவ்விடத்தைவிட்டு விடியற் காலையிலேயே அனுப்பிவிட்டீர்களா? அவன் காட்டிற்குள் நள்ளிரவு வரை ஒளிந்திருந்து கள்ளன் காட்டு மார்க்கத்தில் நுழைந்ததும் அவன் மீது பாய்ந்து வீழ்த்தி அவனைக் குதிரையுடன் கட்டி நேராகப் பொன்னமராவதி கொண்டு வந்து சேர்த்து, நீங்கள் கொடுத்த ஓலையையும் கொடுத்தான். நான் கள்ளனைச் சிறையில் போட்டுவிட்டு என் வீரர்களில் நூறு பேரை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். அதிருக்கட்டும்; எதற்காக நூறே பேரை அழைத்துக்கொண்டு வரச் சொன்னீர்கள்? உத்தரவிட்டிருந்தால் ஐந்நூறு வீரர்களையாவது கொண்டு வந்திருப்பேனே,'' என்றான் காரி.

''காரணமாகத்தான் நூறு பேரை அழைத்து வரச் சொன்னேன் காரி. இக்கோட்டை சிறியது. ஏற்கனவே ஐம்பது பேரிருக்கிறார்கள். உன் வீரர்களைச் சேர்த்து நூற்றைம்பது பேராயிற்று. இவர்களுக்குச் சௌகரியங்கள் செய்து கொடுப்பதற்கும் ஆயுதங்களை அளிப்பதற்குமே வசதியில்லை. போரை அடியோடு எதிர்பார்க்காத விக்ரம பாண்டியன் ஆயுதங்களையும் சேர்க்கவில்லை. உணவுப் பொருள்களையும் நிரப்பிக் கொள்ளவில்லை. எல்லாவற்றையும் நான் வந்து செய்தேன். நான் வந்து கொல்லர்களைக் கூப்பிட்டு வேல்கள் தயார் செய்த பின்பும் ஆயுத பலம் நமக்குக் குறைவாகவே இருக்கிறது. இப்பொழுதிருக்கும் வேல்களைக் கணக்கிட்டால் வீரனொருவனுக்குப் பத்து வேல்கள் கிடைப்பது கூடக் கஷ்டம். எதற்கும் வீரபாண்டியன் முற்றுகையிடும் முன்பு இன்னும் கொஞ்சம் வேல்களைத் தயார் செய்து அம்புகளுக்கும் இரும்பு முனைகளை அடிப்போம்,'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

''மேற்கொண்டு எதுவும் செய்ய அவகாசமில்லை பிரபு!'' என்றான் காரி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே.

''ஏன் காரி?''

''கன்னிமாடத்தை முற்றுகையிட வீரபாண்டியன் படைகளுடன் புறப்பட்டுவிட்டதாகப் பொன்னமராவதியில் ஏக அமர்க்களமாயிருக்கிறது. எந்த நிமிஷத்திலும் வீரபாண்டியன் இக்கோட்டையை வளைத்துக்கொள்ளலாம்.''

காரியின் சொற்களைக் கேட்ட அபராஜிதன் மீண்டும் தீவிரமாகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். கடைசியாகச் சொன்னான்: ''காரி, எப்படியும் நாம் கார்குழலியைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும். இருக்கிற அவகாசத்திற்குள் ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடிப்போம். நீ சீக்கிரம் ஸ்நானம் செய்து விட்டுவா.''

அபராஜிதன் கட்டளைப்படி உடைகளைக் களைந்து ஸ்நானத்துக்குக் கிளம்பினான் காரி.

அன்று முழுவதும் முற்றுகையைச் சமாளிப்பதற்கான வேலைகளில் இருவரும் முனைந்தனர். கொல்லர் பட்டறைகள் நாள் முழுவதும் இடைவிடாது சப்தித்தன. குதிரை வீரர்களை அணி வகுத்து நடத்திப் பயிற்சியளித்ததால் கன்னிமாடம் கிடுகிடுவென்று அதிர்ந்தது. கோட்டைச் சுவரை அடுத்து நின்ற தாழ்வாரத்தையும் ஆயுதக் கூடுகளையும் பரிசோதித்த பாண்டிய சேனாதிபதியும் காரியும்

யார் யாரை எங்கெங்கு நிறுத்தி எப்படிப் போர் புரிவதென்பதை நிச்சயம் செய்து கொண்டார்கள். எதிரிகள் ஏணி வைத்து மதில்களில் ஏறத் துணிந்தால் அவர்கள் மீது எண்ணெய் காய்ச்சி ஊற்றக் கொப்பரைகள் பல கோட்டைச் சுவர் தாழ்வாரத்தில் எழுப்பப்பட்ட இரும்புக் கிராதிகளில் பொருத்தப்பட்டன. அவற்றுக்குக் கீழே தீ போடுவதற்கும் பெரிய அடுப்புகள் அமைக்கப்பட்டன. பெரிய மரங்களைக் கொண்டு எதிரி கதவை இடித்துத் தள்ள முயன்றால் அதைச் சமாளிக்கப் பெரிய இருப்புச் சலாகைகள் கதவுகளுக்குக் குறுக்கே பக்கத்துக் கட்டைகளில் பொருத்தப்பட்டன. கதவுகள் இடங் கொடுத்தாலும் ஆயுத வண்டிகள் நுழைய முடியாதபடி தடுக்கக் கதவுக்குச் சற்றுத்தள்ளி, பெரிய பெரிய மர முளைகள் வட்டமாக அடிக்கப் பட்டன. இரண்டு நாட்களுக்குள் கன்னிமாடம் பூரண ஆயுதம் பூண்டு யுத்த வெறி கொண்ட அரக்கன் போல் வீரபாண்டியனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இரண்டு நாட்களிலும் கார் குழலியின் மனம் சொல்லவொண்ணு வேதனையால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது. பிரதி தினம் மாலை வேளைகளில் அல் லிப் பொழிலுக்கருகில் உட்கார்ந்த அவள் இரண்டு நாட்களிலும் ஏமாந்தே திரும்பினாள். உள்ளத்தேயிருந்த துக்கத்தால் உறக்கம் பிடிக்காமல் இரவில் ஏங்கிய வண்ணம் படுக்கையில் படுத் திருந்தாள். முதல் நாளிரவை மெள்ளக் கழித்த குழலி இரண்டாம் நாளிரவு அடியோடு உறக்கம் கொள்ளாமல் படுக்கையில் புரண்டாள். தொடர்ச்சியாகக் கண்விழித்ததால் அவள் உடல் அயர்ந்து துவண்டு கிடந்தது. துக்கம் பீரிட்டதால் மார்பு திடுதிடுவென்று அடித்துக் கொண்டது. இரண்டாவது நாள் இரவின் மூன்றும் ஜாமத்தில் வீரபாண்டியன் முற்றுகை முரசம் கோட்டைக்கு வெளியே திடுதிடுவென மிகப் பயங்கரமாகச் சப்தித்தது.

(தொடரும்)

GIFT COUPON

5 LBS.

OK

6 POINTS

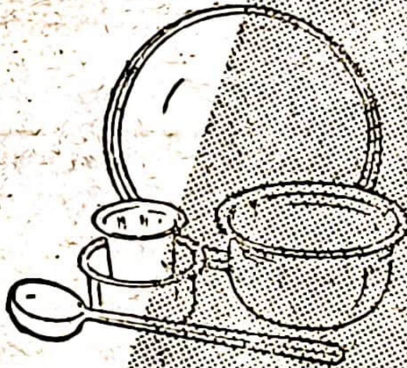
பார்த்து வாங்குங்கள்.

இந்த மாதிரி

இனாம் பரிசுக் கூப்பன்

நீங்கள் வாங்கும்

ஓ.கே. வனஸ்பதி

டின்களில் உள்ளதா என்று நன்கு கவனித்து வாங்குங்கள்

1 பவு., 2 பவு., 5 பவு., 10 பவு., லீவர்–லிட் டின்களில் கிடைக்கின்றன.

உங்கள் அருகிலுள்ள 'ஓ.கே.' வியாபாரி. உங்களுக்கு உதவி செய்ய இருக்கிறார்

குடும்பத்திலுள்ள பெண்கள் கவனிக்கவும்: இந்தப் பரிசுத் திட்டம் உங்கள் லாபத்திற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுக்குத் தேவையான ஒரு பூரண ஸெட் பாத்திரங்களை நீங்கள் இனாமாகப்பெறும்வரை இது நீடிக்கும். டின்னில் கூப்பன் இருக்கிறதா எனக் கவனியுங்கள். இல்லையென்றால், "ஏன் இல்லை"? என்று கடைக்காரரிடம் விசாரியுங்கள்.

தி ஈஸ்ட் ஏஷியாடிக் கம்பெனி (இந்தியா) பிரைவேட் லிமிடெட், மதராஸ் -1

41. அடிகளின் ரோஷமும் விக்ரமன் வேஷமும்

இரவின் மூன்றாம் ஜாமத்திலே, எவரும் கண்ணயரும் நேரத்திலே, கன்னிமாடத்துக்கு எதிரேயிருந்த காட்டின் முகப்பிலே, வீரபாண்டியன் முன்னணிப் படைகள் போர் முரசைப் பலமாக அடிக்கவே, கோட்டைக்குள் மிகுந்த பரபரப்பு ஏற்பட்டு வீரர்கள் பந்தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டு நாலா பக்கங்களிலும் ஓடலாயினர். காமத்தால் கண்விழித்துக் கிடந்த கார்குழலி மாத்திரமின்றி அத்தகைய உணர்ச்சிகளால் பீடிக்கப்படாத அவள் தோழிமாரும் கன்னிமாடத்து மாடியின் வெளித் தாழ்வாரத்திலே வந்துகூடி, காட்டுப் புறத்தே கண்களை ஓட்டினர். நந்தவனத்தை அடுத்து அமைக்கப்பட்டிருந்த கொட்டகைகளில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகள் அவிழ்க்கப்பட்டு, சேணம் பூட்டப்பட்டன.

குதிரைப் பாதுகாப்பாளரால் துப்படித் தயார் செய்யப்பட்ட குதிரைகளை நோக்கி ஆயுதபாணிகளாகத் திடுதிடுவென்று ஓடிவந்த வீரர்கள் அவற்றின் மேல் பாய்ந்தேறி, கன்னிமாடக் கோட்டைச் சுவரின் நாலா பக்கங்களிலும் வேகமாகப் புரவிகளை ஓட்டிக் காவலைச் சோதனை செய்தனர். மற்றும் சில குதிரை வீரர்கள் கோட்டைக் கதவுகளின் முன்பாக அணிவகுத்துச் சாரிசாரியாக நின்று கதவு உடைக்கப்படும் பட்சத்தில் அதைச் சமாளிப்பதற்குத் தயாரானார்கள். காலாட் படையினரும், கோட்டை மதில்களைக் காப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்டவருமான சிலர் பந்தங்களை ஏந்திக் கோட்டைச் சுவரை ஒட்டி நாலா பக்கத்திலும் ஓடிக்கொண்டிருந்த அகலமான தாழ்வாரத்தில் ஏறிச் சென்று இருபதடிக்கு ஒருவராக நின்று வெளிச்சம் காட்டலாயினர். காலாட் படையில் வில்லவரும் வேலெறிபவர்களும் ஆங்காங்கு தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த ஆயுதங்களைத் தாங்கி எதிரிப் படைகளைக் குறி பார்த்து நின்றனர். அபராஜிதனும் காரியாலும் பயிற்சியளிக்கப்பட்ட கள்ளரும் மற்ற வீரர்களும் தங்கள் தங்கள் பணிகளை ஏதோ மாபெரும் விசையால் இயக்கப்பட்ட மந்திரப் பாவைகளைப் போல பணி புரிவதைக் கண்ட அடிகளார் அதிசயத்தில் ஆழ்ந்து போனார்.

எத்தனை எத்தனையோ கவலைகளில் ஆழ்ந்து உறக்கம் பிடிக்காமல் தமது காவி போர்த்த பஞ்சணையில் படுத்துக் கிடந்த அந்தத் துறவி, முரசொலி கேட்ட மாத்திரத்தில் அவசர அவசரமாக எழுந்திருந்து கன்னிமாடத்துக்கு முன் வெளி முற்றத்திற்கு ஓடிவந்தார். தாம் எழுந்த துரிதத்தைவிட அதிக துரிதத்தில் வீரர்கள் எழுந்துவிட்டதையும் சில வினாடிகளுக்குள்ளாக அவர்கள் உடையணிந்து [illegible] படைகளை ஏந்திக் கன்னிமாடத்தைக் காபந்து செய்துவிட்டதையும் பார்த்த அடிகளார் பாண்டிய சேனாதிபதியின் சாமர்த்தியத்தை எண்ணிப் பார்த்து, 'இவனுக்குப் பெரிய வீரன் என்று பெயர் வந்ததில் வியப்பேதுமில்லை' என்ற முடிவுக்கு வந்தார். அத்துடன், 'இப்பேர்ப்பட்ட [illegible]

கோட்டையிருப்பதால்' எதிரிகள் இதைப் பிடிப்பது அவ்வளவு சுலப மல்ல. வீரர்களின் தொகை காரண மாக எதிரிகள் இதைப் பிடித்தாலும் பெரும் பலிகொடுத்தே கன்னிமாடக் கோட்டைக்குள் நுழைய வேண்டி யிருக்கும். ஆகவே 'கார்குழலியை வீர பாண்டியன் அடைவது அவ்வளவு சுலபமல்ல' என்று தமக்குள்ளேயே யோசித்து, இருந்த நிலை பற்றி ஓரளவு திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டார். மகிழ்ச்சியின் காரணமாக மந்தகாச வதனத்துடன் மாடிப்படிக்கருகே வந்து நின்ற குதிரை வீரர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்ததால் எதிரே வந்த விக்ரமபாண்டியனைக் கவனிக்காமல் அவன் மீது மோதிக் கொண்டார்.

அடிகளாரின் பிரும்மாண்ட தேக மும் முக்கியமாக வெண்மையான ஆனால் உறுதியான வழுக்கைத் தலை யும் திடீரென மேலே மோதியதால் ஏற்பட்ட வலியாலும், நாலு பேருக்கு எதிரில் பாண்டிய மன்னர் மரபில் வந்த தன் மேல் அவர் விகாரமாக மோதிவிட்டாரே என்ற ஆத்திரத் தாலும் சினம் கண்களில் உதிர அவரை நோக்கிய விக்ரமபாண்டியன் "என்ன அடிகளாரே! உமக்குக் கண் மண் ஏதாவது தெரிகிறதா இல் லையா?" என்று வினவினான்.

அடிகளார் சற்று நிதானித்துக் கொண்டு மிகுந்த இகழ்ச்சி ததும் பும் பார்வையொன்றை அவன் மீது வீசினார். வீரபாண்டியன் அப்பொழுது தான் உறக்கம் நீங்கி வருகிறானென் பதையும், அந்தச் சமயத்திலும் அவன் போர்க் கவசமணியாமல் சாதாரண உடைகளுடன் சண்டையை வேடிக்கை பார்க்க வருகிறவன் போல் வந்திருக் கிறானென்பதையும், இடையில் வாளோ, கையில் வேலோ எந்தப் போர்க்கோலமும் இல்லாமல் இருப் பதையும், அந்த ஒரே பார்வையில் அளவெடுத்துக் கொண்ட அடிகளார், "கண் தெரியவில்லை மன்னவா!" என்று விஷமம் நிரம்பிய குரலில் சொன்னார்.

"ஏன்? கண் குருடாகிவிட்டதா?" என்று விக்ரமபாண்டியன் உஷ்ணமா கக் கேட்டான்.

"உண்மையாகவே குருடாகிவி[illegible]

வல் செய்துகொண்டே.

"எதனால்?" அடிகளார் பேசிய மாதி ரியில் ஏதோ சந்தேகம் உந்தவே சற்றுத் தயக்கத்துடன் இந்தக் கேள் வியை வீசினான் விக்ரமபாண்டியன்.

"இதுவரை வீரர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்."

"நீர் சொல்வது புரியவில்லை."

"புரியவில்லையா? கேளுங்கள் மன் னவா! அதோ பாருங்கள் எத்தனை வீரர்கள் பந்தங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்!"

"ஆமாம், நிற்கிறார்கள்."

"அவர்கள் நிற்கிறார்களே தவிர குதிரை வீரர்கள் நிற்கவில்லை. அங் காங்கு சஞ்சரித்தபடி இருக்கிறார்கள்."

"அதனாலென்ன?"

"அதனாலென்னவா? பந்தங்களின் ஜாஜ்வல்யமான பிரகாசத்தில் கவச மணிந்த வீரர்கள் குறுக்கே உலாவு னால்..."

"உலாவினால்?"

"பளபளப்பான கவசங்கள் பந்தங் களால் பிரகாசிக்கின்றன. அவற்றை அணிந்த வீரர்கள் வேகமாகக் குறுக் கும் நெடுக்கும் செல்வதால் அந்தப் பிரகாசம் பளீர் பளீரெனக் கண்களைத் தாக்குகின்றன மன்னவா! இதனால் என் கண்கள் குருடாயின. ஆனால் மனம் மகிழ்ச்சியால் திறந்திருக்கி றது. ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற இந்த மாதிரி வீரர்கள் உலவும் காட் சியை நான் கண்டு எத்தனை நாளா கின்றன! அநேக வருஷங்களுக்கு முன்பு மழவராயன் இப்படித்தான் தன் படைகளை நடத்துவான். அவன் யுத்தரங்கங்கள் பலவற்றில் நான் இருந்திருக்கிறேன். வீரர்கள் என்ன வேகமாகச் சென்று தாக்குவார்கள்! இராக் காலப் போராட்டங்களில் எத்தனை தலை உருளும்! எத்தனை முண் டங்கள் எழுந்து 'கோர தாண்டவம்' டும்! எத்தனை குதிரைகள் வீரிட்டலறி மாயும்! எத்தனை யானைகள் பிறிட்டுக் கதறும்! அத்தனை காட்சியும் பந்தங் களின் வெளிச்சங்களில் எப்படி ஜொலிக்கும் தெரியுமா மன்னவா! அந்த யுத்தரங்கங்களில் ஏற்படும் எதிரிகள் கூக்குரலைத் தமிழர்கள் படைகளின் சிங்காதம் அடக்கும். எதிரிகள் வாழ்வை நமது வேல்கள் [illegible]

ஏதேதோ யோசனைகளில் ஆழ்ந்த சிவானந்த அடிகளார், எதிரே ஒரு விக்ரம பாண்டியன் நிற்கும் என்பதையோ அவனுடன் தான் சம்பாஷணையில் இறங்கியிருப்பதையோ நினைக்காமல் தமது வீரப் பணிகளைப் பற்றிய கனவுலகில் சஞ்சரிக்கலானார். அப்படி அந்தக் கனவில் ஆழ்ந்துவிட்ட அடிகளாரின் கண்களில் எதிரே நடமாடிய வீரர்கள், பந்தங்கள், வேல்கள், கவசங்கள் இவை தோற்றமளித்தனவே யொழிய மற்ற எல்லாம் மறைந்துவிட்டன. ஈ, எறும்புக்குக் கூடத் தீங்கிழைக்கக் கூடாதவரும் உலக பந்தங்களை அறவே வெறுத்ததற்கு அடையாளமாகக் காவி கட்டியிருப்பவருமான அந்த அடிகளாரின் பேச்சைக் கேட்ட விக்ரம பாண்டியன் அதமிஞ்சிய ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்து நின்றான், அடிகளாரின் முகத்தில் அமைதிக்குப் பதிலாகப் போர் வெறி ஓங்கி நிற்பதையும், ரோஷத்தால் அவர் முகத்தில் கருஞ் சிவப்பேறி இருப்பதையும், ஏற்கனவே பளிச் பளிச்சென்று மின்னும் கண்கள் அதிகமாக மின்னுவதையும் கண்ட விக்ரமபாண்டியன், "இவர் உண்மையில் துறவியா, போர் வெறியரா?" என்று தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டு உள்ளேயிருந்த எண்ணங்களை வெளியிலே விடவும் தொடங்கி, "அடிகளாரே! உம் நிலைக்கும் பேச்சுக்கும் சம்பந்தமிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே," என்றான் மெதுவாக, ஆனால் உறுதியாக.

அடிகளார் தமது போர்த் தியானத்தைச் சற்றே கலைத்துக் கொண்டு விக்ரமபாண்டியனை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். அதுவரை வெறி கொண்டிக் கிடந்த துறவியாரின் கண்களில் விஷமம் புகுந்து கொள்ளவே அவர் பதில் சொன்னார், "மன்னவா! நிலைக்கும் பேச்சுக்கும் மட்டுமல்ல, நிலைக்கும் செய்கைக்கும் கூடப் பல இடம் மாற்றத்தைக் காண்கிறோமல்லவா?" என்று.

விக்ரம பாண்டியன் ரத்தக் குறையாலும் பயத்தினாலும் வெளுத்திருந்த தன் சோகை முகத்தை அவருக்காகத் திருப்பி, "காண வேண்டியது அவசியமா?" என்று கேட்டான்.

"அவசியமல்ல மன்னவா! ஆனால் காலம் மாறிக் கிடக்கிறது. அதனால்

நிற்கும் நிலைக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமிருக்கிறது," என்றார் அடிகளார்.

"என்ன அப்பேர்ப்பட்ட காலம்?"

"தமிழ்நாடு தற்காலமிருக்கும் காலம். அதில் மட்டும் வீரர்கள் நிரம்ப இருந்தால் இன்று பாண்டியநாடு சிங்களத்தின் கால்களில் சிக்கிக் கிடக்குமா?"

"தமிழ்நாட்டில் வீரர்கள் இல்லையென்று சொல்கிறீரா?" என்று விக்ரம பாண்டியன் வினவினான்.

அடிகளார் பதிலுக்குத் தமது கண்களைச் கோட்டை மதில் சுவர் தாழ்வாரத்துக்காக உயர்த்தி யவனர்கள் போல் உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை போர்க்கவசமணிந்து நடமாடிய பாண்டிய சேனாதிபதியையும், மார்பிலும் தலையிலும் மட்டும் கவசமணிந்து அவனுடன் சென்று கொண்டிருந்த சாரளவல்லியும் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார்: "அடியோடு இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. சிலர் இருக்கிறார்கள்."

விக்ரம பாண்டியன் கோழையானாலும் கிருத்திரமக்காரனானதலால் அடிகளார் பார்வை சென்றவிடத்தையும் அதைத் தொடர்ந்து உதிர்த்த வார்த்தைகளையும் கவனித்து அவற்றின் அர்த்தத்தையும் புரிந்துகொண்டான். இருந்தாலும் அடிகளாரை இடித்துக் காட்ட வேண்டுமென்பதற்காகச் சொன்னான். "அடிகளாரே! அப்படி வீரர்கள் குறைந்து போனாலென்ன? தங்களைப் போன்றவர்கள் இருக்கிறார்கள்ளல்லவா?"

அடிகளார் பெரிதாகச் சிரித்துவிட்டு "மன்னவா! புரிந்துகொண்டு விட்டீர்கள்," என்றார்.

"எதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டேன்?" உஷ்ணமாக எழுந்தது அந்தக் கோழையின் கேள்வி.

"நிலை மாற வேண்டிய அவசியத்தை."

"என்னது!"

"நான் வீரனாகவும் நீர் துறவியாகவும் மாற வேண்டிய அவசியத்தை."

"அடிகளாரே!..." சினத்துடன் கூவினான் விக்ரமபாண்டியன்.

அவன் சினத்தைக் கண்டு அஞ்சாத அடிகளார் வெந்த புண்ணில் வேலை விடும் பணியை மேற்கொண்டார். "விக்ரமா, சற்று முன்பு என் முகத்தில் போரின் வெறியைக் கண்டாய். துறவியின் முகத்தில் எதற்காக...

சிருஷ்டியின் ரகசியத்தை நீ அறியாதவன். எப்பேர்ப்பட்டவனும் பிறவிக் குணத்தை ஜயிக்க முடிவதில்லை. ஆண்டாண்டுகளாகக் காட்டில் தவம் செய்த முனிவர்களே உணர்ச்சிகளை வெற்றிகொள்ள முடியவில்லையென்றால் ராஜாங்கத்திலிருக்கும் துறவியான என்னால் எப்படி வெற்றிகொள்ள முடியும்? வீரர்களான தமிழர்களைக் கண்டதும் என் இயற்கைக் குணம் செயற்கை அடக்கத்தை உதறி எறிந்துவிட்டது. உண்மைத் தமிழனுக்கு ரத்தத்தில் ஊறியிருக்கும் வீராவேசம், உணர்ச்சிகளில் சதா சுழன்று கொண்டிருக்கும் உறுதியின் விசுவாசம்; அநீதியைக் கண்டதும் அறிவில் சுடர்விடும் ஆத்திரத்தின் ஜ்வாலை, வீரச் செயல்களின் குறிகளைப் பார்த்ததும் நரம்புகளில் ஏற்படும் துடிதுடிப்பு, ஆயுதங்கள் உராயும் என்ற எண்ணத்திலேயே இதயத்தில் ஏற்படும் மகிழ்ச்சிக் கொந்தளிப்பு அத்தனையும் ஏற்பட்டுவிட்டன, விக்ரமா! ஆனால் நீயோ சண்டையை வேடிக்கை பார்க்க வரும் சாதாரண மனிதனைப் போல் அரைத் தூக்கத்துடன் இங்கு வந்து நிற்கிறாய். என் உணர்ச்சிகள் உனக்கு ஏன் ஏற்படவில்லை? நீயும் தமிழ்நாட்டில் பிறந்தவன் தானே? வீரன் தானே?" என்று படபடவென்று யாரும் அதுவரை கண்டறியாத கோபத்துடன் வெடித்துத் தள்ளினார் அடிகளார்.

அடிகளாரின் ஆத்திரத்திலே அயர்ந்து வேகத்துடன் உதிர்ந்த சொற்றொடரி பல அடிபட்டுச் செயலிழந்து உணர்ச்சி குன்றித் தலை குனிந்து நின்றான் விக்ரம பாண்டியன். அடிகளார் மேலும் சொன்னார்: "விக்ரமா! நான் சொல்கிறேனென்று வருத்தப்படாதே. நீ பெரிய வீரனாக வாழவேண்டுமென்ற ஆசையால் சொல்கின்றேன். எனக்கும் தமிழ்நாட்டு ராஜ குடும்பங்களுக்கும் உள்ள நேசத்தை முன்னிட்டுச் சொல்கிறேன். ஒருவேளை சோழப்பேரரசின் உதவியால் உன் தந்தை குலசேகர பாண்டியன் மீண்டும் மதுரையின் அரியணையில் அமர்ந்தால், அவனுக்குப் பின் அந்த பீடத்தில் அமரவேண்டிய நீ, வீரபாண்டியன் போலிருக்கக் கூடாது. வீர வாளேந்தி பரம்பரைப் புகழ் குன்றாமல் தமிழ்நாட்டின் பெருமை சீரழியாமல் அரசாளத் தகுந்தவனாகவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்தால் சொல்கிறேன். நீ அரசனானால் இந்த அடிகளுக்குத் தேவையானது ஒன்றுதான். பொன் வேய்ந்த பராந்தகனும், கங்கைகொண்ட ராஜேந்திரனும் இராமாயணக் கதை கேட்ட மாத்திரத்தில் அநீதியை அழிக்க நால்வகைப் படையுடன் ஆழியில் இறங்கிய குலசேகரப் பெருமானும், நீதி வழங்கக் கையைத் துண்டித்துக் கொண்ட பொற்கைப் பாண்டியனும் அரசாண்ட இந்தத் தமிழ்நாட்டிலே கோழையும் சபலசித்தனுமான விக்ரம பாண்டியனும் அரசாண்டான் என்ற பழிச்சொல்லுக்கு, சரித்திரத்தின் இழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகாதிருக்கவேண்டும் என்பதுதான் தேவை. ஆகவே போ விக்ரமா! போய், போர்க்கோலம் பூண்டுவா. பாண்டிய வம்சத்தில் யாரைப் பார்த்தாவது பிறர் பரிகசித்தால் நான் பொறுக்காதவன். மற்ற வீரர்கள் உன்னை இப்படிப் பார்த்தால் பரிகாசம் செய்வார்கள். உனக்காக இல்லாவிட்டாலும் உன் தந்தைக்காக, உன் வம்சத்துக்காகப்

ஒத்திகை

"நாடகத்துக்கு நேரமாகிவிட்டதே? இன்னுமா ஒத்திகை நடக்கிறது?"

"என்ன பண்ணட்டும்? வசனம் நினைவிலேயே நிற்க மாட்டேனென்கிறதே!"

"அழகுதான்! ஒரு மாதமாய் நெட்டுருப் போட்டுமா இப்படி? அங்கே எல்லோரும் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்."

"சரி, சரி, ஒப்பிக்கிறேன், கேள்."

"சீக்கிரம் ஆகட்டும்."

"இதோ! ஊம்...'பெரியோர்களே! இன்றைய நாடகத்துக்கு என்னை தலைமை...' ஊம்... அடுத்த வார்த்தை என்ன?"

போர்க் கோலம் அணிந்துகொள் போ," என்றார் அடிகளார், வெறுப்பு, கோபம், இகழ்ச்சி அத்தனையும் கலந்த குரலில்.

மகுடியில் புன்னகவராளியைத் திரும்பத் திரும்ப ஊதினால் படமெடுத்து மயங்கி நிற்கும் அரவத்தைப் போல அடிகளாரின் வீரமந்திரோபதேசத்தால் நின்ற விக்ரமபாண்டியன், மகுடி வாசிப்பு முடிந்ததும் படத்தைச் சுருட்டிக் கொண்டு புற்றை நோக்கி ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பைப்போல் சரசரவென்று தன் அறைக்காக நடந்து சென்றான். அறைக்குச் சென்றவன் போர்க்கோலம் அணியவில்லை. படுக்கை மேல் வெகு நேரம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அறைக்குள் வேகமாக நுழைந்த முத்து நகை, "பிரபு! தங்களை இளவரசி அவசரமாக அழைக்கிறார்கள்," என்றாள்.

"எங்கிருக்கிறாள் உன் எசமானி?"

"கோட்டைச் சுவர் தாழ்வாரத்தில்."

"என்ன செய்கிறாள்?"

"யாருடனோ பேசப் போகிறார்கள்."

"யாருடன்?"

"எதிரிகளுடன்."

"எதிரிகளுடனா?"

"ஆமாம் பிரபு! இரண்டு குதிரை வீரர்கள் வந்து அகழிக்கு அப்பால் நின்று முரசு கொட்டி அழைத்திருக்கிறார்கள்."

அதற்கு மேல் விக்ரமபாண்டியன் எக்கேள்வியையும் கேட்காமல் கிடுகிடுவென்று போர்வேஷம் தரித்து, கோட்டைச் சுவர் தாழ்வாரத்தின் மீது ஏறிச் சென்றான். கார்குழலி அங்கு ஏற்கனவே நின்றிருந்தாள். அவளுக்கு இரு பக்கங்களிலும் அபராஜிதனும், காரியும், பின் பக்கத்தில் மார்க்கியனும் நின்றிருந்தார்கள். விக்ரமபாண்டியனும் அவர்களுக்குப் பின்னால் வந்து நின்று வெளியே நோக்கினான். கோட்டைச் சுவருக்கு வெளியே அகழியை அடுத்து இரு வீரர்கள் குதிரை மீது ஆரோகணித்து நின்றார்கள். அவர்களில் ஒருவன் முரசறைபவன். மற்றவன் வீரபாண்டியன். மீண்டும் ஒரு முறை முரசு முழங்கியது. வீரபாண்டியன் உக்கிரம் கலந்த பெருத்த குரலில் தன் கேள்வியை வீசினான், "விக்ரம பாண்டியன் அங்கு இருக்கிறானா?"

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

42. இரவில் பறந்த அம்பு!

அகழிக்கு அப்புறத்தே நின்று வீரபாண்டியன் விடுத்த முதல் கேள்வி காதில் விழுந்ததும் விக்ரம பாண்டியன் பிதமிஞ்சிய திகிலால் வெல வெலத்துப் போனான். பயத்தின் காரணமாக, கச்சலான அவன் சரீரமும் ஒரு நிலையில் நில்லாமல் கன்னி மாடக் கோட்டைச் சுவரின்மீது மெல்ல அப்படியும் இப்படியும் அசைந்தது. கால்களில் ஊடுருவிச் சென்ற நடுக்கத்தைச் சமாளித்துக் கொள்ள அவன் கைகள் கோட்டைக் கைப் பிடிச் சுவரை அவசியத்துக்கு அதிகமாக அழுத்திப் பிடித்தன. எதிரி வாசலில் வந்து நின்று கூவிய காரணத்தால் மற்றவர்கள் விக்ரம பாண்டியன் நிலையைக் கவனிக்காவிட்டாலும் அடிகளார் மட்டும் பக்கவாட்டாக ஒரு பார்வை பார்த்து உள்ள விஷயத்தை ஊகித்துக் கொண்டார். விக்ரமபாண்டியன் அப்பொழுதிருந்த நிலையில் அவனிடமிருந்து எந்தக் கேள்விக்கும் பதில் வராதென்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட அடிகளார் அபராஜிதனுக்காகத் திரும்பி, "பிரபு! கேள்வி விக்ரம பாண்டியனைப் பற்றியதானாலும் பதிலை நீங்களே சொல்லிவிடுவது நலம்," என்று யோசனை சொன்னார்.

அபராஜிதன் தன் கண்களை விக்ரம பாண்டியனுக்காகத் திருப்பி, "வீர பாண்டியனுக்கு நான் பதில் சொல்லட்டுமா? உத்தரவு கொடுக்கிறீர்களா?" என்று வினவினான்.

"அவர் உத்தரவு எதற்கு?" என்று அடிகளார் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

"கேள்வி அவரைப் பற்றியது. அவரே அதற்குப் பதில் சொல்ல இஷ்டப்படலாம்," என்றான் அபராஜிதன்.

"அப்படி ஒன்றும் அவர் இஷ்டப் படவில்லை." என்று விக்ரமபாண்டியன் அபிப்பிராயத்தை அடிகளார் தமது தமது திருவாக்கு மூலமே தெரிவித்தார்.

தான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலேதும் வராமலிருப்பதையும், கோட்டை மதில் பிராந்தியத்தில் ஏதோ தர்க்கம் நடப்பதையும் கவனித்த வீரபாண்டியன் சற்றே கோபம் ஏறிய குரலில் மீண்டும் கேட்டான்; "நான் கேட்டது உங்கள் காதில் விழுந்ததா இல்லையா?" என்று.

உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை கம்பீரமாக யவனர்களைப் போல் இரும்புக் கவசம் பூண்டு நின்றிருந்த அபராஜிதன் அதற்கு மேலும் மௌனமாயிருப்பது தங்கள் பலவீனத்தைக் குறிக்கும் என்ற காரணத்தால் கவசத்தின் வாய்ப்புறத்தை மட்டும் திறந்துவிட்டுக் கொண்டு, தான் இன்னானென்று அடையாளம் தெரியாதிருப்பதற்காகக் குரலையும் மாற்றிக்கொண்டு பேசத்

தொடங்கி, ''பாண்டிய மன்னனே! உன் கேள்வி விசித்திரமாயிருக்கிறது. இங்கு யார் இருந்தால் உனக்கென்ன? இல்லாவிட்டால் உனக்கென்ன? முற்றுகையைப் பற்றி ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருந்தால் சொல்,'' என்றான்.

வீரபாண்டியன் சற்றே தலையை உயர்த்தி தன்னை எதிர்த்து இத்தனை தைரியமாகப் பேசுகிறவன் யாரென்பதை அறிய முயன்றான். அபராஜிதன் கண், வாய்ப் பிரதேசங்கள் தவிர முகத்தின் மற்றப் பாகங்கள் கவசத்தால் மறைக்கப்பட்டிருந்ததால் அடையாளம் ஏதும் புரியாது போகவே கோபத்தால் நிதானமிழந்த வீரபாண்டியன், ''டேய் முட்டாள்! காணமில்லாமல் நான் விக்ரமபாண்டியனைப்பற்றி விசாரிக்கவில்லை. இந்தமுற்றுகைக்கும் அவனுக்கும் பெரிதும் சம்பந்தமிருக்கிறது. அவன் அங்கிருக்கிறான் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அவனை வரசசொல்,'' என்றான்.

''மன்னனே, முட்டாள்தனம் யாருக்கு இருக்கிறதுஎன்பதைச் சீக்கிரமே புரிந்து கொள்வீர். அது கிடக்கட்டும். நீர் சொல்ல வேண்டியது

ஏதாவதிருந்தால் கோட்டைத் தலைவனை என்னிடம்தான் சொல்லவேண்டும்,'' என்று அபராஜிதன் திட்டமாக அறிவித்தான்.

''டேய் கோட்டைத் தலைவனே, இன்னும் சில நாட்களில் உன் தலையை இந்தக் கோட்டை வாசலில் செருகி வைக்கிறேன்...,'' என்று ஆரம்பித்த வீரபாண்டியனை அபராஜிதனின் பயங்கரச் சிரிப்பு ஒன்று அடக்கியது.

கோபமும் வெறியும் கலந்த அந்தச் சிரிப்பை அபராஜிதனிடமிருந்து எதிர்பார்க்காத அடிகளார்கூட அந்தப் பயங்கரச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கலங்கினார். எதிரேயிருந்த காடு பூராவும் அந்தச் சிரிப்பு ஊடுருவிச் சென்று ஒலித்ததால் வீரபாண்டியன் மனத்தில்கூட ஓரளவு அச்சம் உதயமாயிற்று. அந்தப் பயங்கரச் சிரிப்பை உதிரவிட்ட அபராஜிதன் மரியாதையைக் கைவிட்டுப் பேசலானான்: ''மன்னனே! கோட்டை வாசல் மீது தலைகளை வெட்டிச் செருகுவதில் நீ சமர்த்தனென்பதைத் தமிழ்நாடு அறியும். அப்படி வெட்டுவதற்கும் உனக்குச் சாமர்த்தியம் கிடையாதென்பதும் மக்களுக்குத்தெரியும். சிங்களவர் படைப் பலம் உன்னைப் பேசச் செய்கிறது. பிற நாட்டு ஆதிக்கம் உன் கரங்களுக்கு வலுவு கொடுக்கிறது. உன் அதிகாரத்துக்குச் சப்பைக் கட்டு போடுகிறது. ஆனால் எல்லோர் தலைகளையும் வெட்டிவிட முடியுமென்று மட்டும் கனவு காணாதே. இங்குள்ள வீரர்களின் தலைகளை நீ வெட்டுமுன் ஒரு தலைக்குப் பத்துத் தலையாக உன் சைன்னியத்தில் உருளும் என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்.''

வீரபாண்டியன் கண்கள் கோபத்தால் கனன்றன. உடல்கூட நிதானத்தை இழந்து துடித்தது. ஓர் அற்பன் தன்னைப் பார்த்து இகழ்ச்சியாகப் பேசத் துணிந்து விட்டானே என்ற ஆத்திரம் அவன் உள்ளத்தை உலுக்கியது. இருந்தபோதிலும்

அதையெல்லாம் அடக்கிக்கொல்டு. “டேய்! நீ யாராயிருந்தாலும் சரி. கோட்டையைக் காவல் புரிய லாயக் கற்றவனென்பதை நிரூபிக்கிருய். அசட்டுத் துணிச்சலால் மற்றவர்களை யும் உன்னேடு சேர்த்துக் கூண்டோடு கைலாசம் கொண்டு போகநினைக் கிருய். அநாவசியமாக நான் உன் கோட்டைக்குள் இருப்பவர் களின் ரத்தத்தைச் சிந்த விரும் பாததால்தான் விக்ரம பாண்டிய னுடன் பேச விரும்பினேன். இந்தக் கன்னிமாடத்துக்கு மழவராயன் மகளை திருட்டுத்தனமாக அழைத்து வந்தது அவன்தான். அவனுக்கு இப்பொழு தாவது புத்தி வந்து கோட்டையை என்னிடம் ஒப்புவிக்கும் பட்சத்தில் அங்கிருக்கும் வீரர்களுக்கும் விக்ரம னுக்கும் மன்னிப்பு கிடைக்கும். இல்லை யேல் இந்தக் கோட்டைச் சுவர்களின் கற்களை ஒவ்வொன்ருய்ப் பெயர்த்து எடுத்து. கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் ஒவ் வொரு வீரன் தலையையும் வெட்டி யெடுத்து வாயிலில் தோரணமாகக் கட்டிக் கழுகுகளுக்கு இரையாக்கு வேன்.” என்ருன்.

“வீரபாண்டியா! பழமொழிகளைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் உளறு கிருய். வில்லம்பிலும் சொல்லம்பு கூர் என்பது நல்ல பழமொழிதான். ஆனல் சொல்லம்பை வீரர்கள் யுத்த களத்தில் கப்பிவிடுப்பதை நான் பார்த்ததில்லை. உன் சொல்லம்புகள் பிறரைக் கொல்ல முடியுமானல் நாங்கள் அனைவரும் இத்தனை நேரம் மடிந்து மண்ணுகப் போயிருப்போம். ஆனல் மடியவில்லை, பார். எதையும் செய்கையில் காட்ட முயன்று பார், மன்னவா! நானும் உனக்குப் பதில் சொல்ல முடியும். சொற்களைக் கொண்டல்ல; விற்களைக் கொண்டு. வம்பு பேசியல்ல; அம்புகளை வீசி. சமயம் வரும்போது எங்கள் போர்க் கலங்கள் உன் வசைபாடு களுக்கு மற்ருெரு விதமான இசை பாடும். இறுதியாகச் சொல்கிறேன் கேள். மழவ நாட்டு இளவரசியை நீ தொடுமுன்பு இங்குள்ள வீரர்களின் தலைகள் முதலில் உருண்டாக வேண் டும்,” என்ருன் அபராஜிதன்.

“அப்படி உன்னிடம் எத்தனை வீரர் கள் இருக்கிருர்கள்!”

“பெண் பிடிக்க வந்திருக்கும் உன் னையும் உன் சகாக்களையும் அடித்து விரட்டப் போதுமான வீரர்கள் இருக் கிருர்கள்.”

“உன்னிடமிருப்பது ஐம்பது அறு பது வீரர்கள்தான் என்பதை நாம் அறிவோம். விக்ரம பாண்டியனின் கள்ளர்கள் இருபத்தைந்து பேர், மழவ வீரர்கள் இருபத்தைந்து பேர். உன்னை யும் அந்தச் சாமியாரையும் சேர்த்து ஐம்பத்திரண்டு. நான் இரண்டாயிரம் வீரர்களுடன் வந்திருக்கிறேன்,” என்று சொல்லி அபராஜிதனுக்குச் சற்றுத் தள்ளி நின்றிருந்த அடிகளாரைக் கையாலும் சுட்டிக் காட்டிஞன்.

இன்னும் வீரபாண்டியன் தம்மை மறக்கவில்லையென்பதை அவன் வாய்ப்படக் கேட்ட அடிகளாரும் சற்று நடுங்கினர். சில நாட்களுக்கு முன்பு, அவன் தனக்குச் சிவபதத்தைக் காட்டச் செய்த ஏற்பாடுகளை நினைத்த போது அவர் சிந்தை பெரிதும் கலங்க லாயிற்று. மீண்டும் வீரபாண்டியனுக் கும் அபராஜிதனுக்கும் சம்பாஷணை துவங்கவே தன் பயத்தை மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு அடிகளார் சம்பா ஷணையில் கவனம் செலுத்தலானர்.

“மன்னவா! உன் கணக்குப்படி என் னிடம் ஐம்பத்திரண்டு பேர்கள்தானே இருக்கிருர்கள். இதோ பார்,” என்று சொல்லி, காரிக்காகத் திரும்பிய அபரா ஜிதன், “நமது வீரர்களில் நூறுபேரை வரச்சொல்,” என்று உத்தரவிட்டான். அடுத்த வினடி காரி போட்ட சத்தத் தால் கோட்டையின் பல பாகங்களி லும் காவல் புரிந்துகொண்டிருந்த வீரர்கள் தடதடவென அபராஜிதனி ருந்த இடத்துக்கு வந்து குவிந்தனர். வந்தவர்களின் எண்ணிக்கையை வீர பாண்டியன் உணரும்பொருட்டு, பந்தங் களைத் தூக்கிப் பிடிக்க உத்தரவிட்ட அபராஜிதன் வீரபாண்டியனை நோக்கி மீண்டும் சொன்னுன்: “பாண்டிய மன் னனே! என் படையின் ஒரு சிறு பகு தியை எண்ணிப் பார். நூறு வீரர்க ளுக்குமேல் இருக்கிருர்கள். இதே மாதிரி நூற்றுக்கணக்கான பேர்கள் கோட்டையின் ஒவ்வொரு பகுதியை யும் காவல் புரிகிருர்கள். தரைப்படை தவிர குதிரைப் படையும் உள்ளே ஏராளமாக இருக்கிறது. வேல்களை ஆயிரக்கணக்கில் அடித்து வைத்திருக் கிறேன். விஷம் தீட்டப்பட்ட அம் புகள் வேறு ஏராளமாயிருக்கின்றன. எங்களிடமுள்ள உணவுப் பொருள்கள் இன்னும் இரண்டு வருஷ காலத்துக்கு வரும். ஆகையால் தவருன கணக்கின லும் வீண் நம்பிக்கையாலும் நிதா னத்தை இழக்காது உன் சிங்களக் கூலி

களைக் கொண்டு சரியாகப் போரிடு,'' என்றான்.

அபராஜிதன் பக்கத்தில் நின்றிருந்த கார்குழலி அவன் துணிச்சலையும் எதிரியைத் திணறவைக்கக் கூடிய சமயோசித புத்தியையும் கண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்தாள். இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு வீரன் தன் வாழ்க்கையின் மிக இக்கட்டான சந்தர்ப்பத்தில் கிடைத்தது தன் அதிர்ஷ்டமென்றே எண்ணினாள். அவளைப் போலவே மற்ற வீரர்களும் அவனைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு நின்ற அந்த சமயத்தில்கூட விக்ரம பாண்டியன் புத்தி பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருந்ததால், அவன் வீர பாண்டியன் ஒவ்வொரு அசைவையுமே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வீரபாண்டியன் கோபம் எல்லை மீறிவிட்டதையும், அதனால் குதிரை மீதே சிறிது சலனப்பட்டு அவன் அசைந்ததையும் கண்ட விக்ரமபாண்டியன் இதெல்லாம் எந்த அனர்த்தத்தில் கொண்டு போய்விடுமோ என்ற அச்சத்தால் அபராஜிதனை நோக்கி, "அவன் கோபத்தை வீணாகக் கிளறுகிறீர்கள். வீரபாண்டியனை நான் நன்றாக அறிவேன்,'' என்றான்.

இந்த எச்சரிக்கையின் காரணமாக விக்ரம பாண்டியனுக்காகத் திரும்பிய அபராஜிதன், "உங்களைவிட வீரபாண்டியனை நான் நன்றாக அறிவேன்,'' என்று பதில் சொல்லிவிட்டு வீரபாண்டியனை மீண்டும் நோக்கி, "மன்னவா! நீ போய் வரலாம். இனிப் பேச வேண்டியது எதுவுமில்லை. ஒரே ஒரு விஷயம் மாத்திரம் சொல்கிறேன். இந்தக் கன்னி மாடத்தைக் காக்க இதோ உன் கண்ணில் படும் நூறு வீரர்களே போதும். சிறு படையை வைத்தே நீண்ட காலம் முற்றுகையைச் சமாளிக்கும் முறையில் இக்கோட்டை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோட்டைச் சுவர்களிலுள்ள வளைவுக் கூடுகளைப் பார். ஒவ்வொரு கூட்டிலும் செய்யப்பட்டிருக்கும் துவாரங்கள் மூலம் மறைவிலிருந்தே அம்புகளை எய்யலாம். ஆகவே உன் வீரர்களைக் காட்டுக்குள்ளேயே நிறுத்தி வை. எவனாவது காட்டு முகப்பில் தலையை நீட்டும் பக்ஷத்தில் உடனே அம்பு பாய்ந்து மாள்வது திண்ணம். இதை நினைவில் வைத்துக் கொள். போய் வா மன்னவா. இனி யார் வெற்றி பெறுவார்கள் என்பது விதியின் கைகளில் இருக்கிறது,'' என்றான்.

வீரபாண்டியன் சலனமான தன் கண்களால் கோட்டையை ஒரு முறை அளவிட்டான். பிறகு வீரர்கள் கூட்டத்தை நோக்கினான். 'ஐம்பது வீரர்களுக்கு மேல் இல்லையென்று மழவராயன் சொன்னானே. ஏது இவ்வளவு வீரர்கள்!' என்று சிந்தித்தான். கவச மணிந்த கோட்டைக் காவலன் யார் என்பதை ஆராயப் பார்த்து முடியாமல் ஒரு முறை கோபப் பெருமூச்சு விட்டான். கடைசியாக அபராஜிதனை ஏறெடுத்துப் பார்த்து, "டேய்! உன் பிடிவாதத்தால் இந்தக் கோட்டையிலுள்ளவர்கள் சாக நினைத்தால் அது அவர்கள் பொறுப்பு. ஆனால் அப்படிச் சாக இஷ்டப்படாமல் சரணடைய இஷ்டப்பட்டால் அவர்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் வராது என்று தேவி மீனாட்சிமீது ஆணையிடுகிறேன். இந்த மாதிரிப் பேச்சுக்கு தூதுவரைத்தான் அனுப்புவது வழக்கம். கார்குழலியின் மனது புண்படக் கூடாது என்ற உத்தேசத்தாலும் உன்னைப் போன்றவர் பேச்சைக் கேட்டு அனாவசியமாகப் பல பேர் மடிய வேண்டாம் என்ற கருணையாலுமே நானே பேச வந்தேன். இனி உங்கள் இஷ்டம். ஏதாவது என்னுடன் பேச வேண்டியிருந்தால், உங்களுக்குப் புத்தி சரியான படி வேலை செய்து சரணடைய

கடுகைத் துளைத்து...

"பேரீச்சம் பழம் இருக்கிறதா?''

"இருக்கிறதே.''

"கொட்டை எடுக்காததா?''

"ஏன்? எடுத்ததும் இருக்கிறது.''

"கொட்டையை எடுத்துவிட்டுப் பாதாம் பருப்பு வைத்ததாக ஒருவகை இருக்கிறதாமே?''

"பேஷாய் இருக்கிறது. எவ்வளவு வேண்டும்?''

"பேரீச்சம்பழத்தில் இத்தனை தினுசா? ஆச்சரியம்தான்! சரி, ஒரு பலம் ஏலக்காய் கொடுங்கள். வேறொன்றும் வேண்டாம்.''

இச்சையிருந்தால் ஓலையை எழுதி அம்பில் மாட்டி என் பாசறைக்காக எய்தால் போதும்,'' என்று சொல்லிவிட்டுக் குதிரையைச் சரேலெனத் திருப்பிக்கொண்டு காட்டுக்குள் மறைந்தான். முரசறைவிப்பவனும் மன்னனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அவர்கள் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் காரி பெரிதாக நகைத்து, ''பிரபு! வீரபாண்டியன் கண்ணில் நன்றாக மண்ணைத் தூவிவிட்டீர்களே,'' என்றான்.

''நூறு வீரர்களைக் காட்டி அவனைப் பயமுறுத்தி விட்டீர்களே பிரபு!'' என்று மார்க்வேனும் சிரித்தான்.

ஏதோ தானும் பேசியாக வேண்டுமென்பதற்காக, ''மீதி ஐம்பது பேரை ஏன் அவனிடம் காட்டவில்லை?'' என்று விக்ரம பாண்டியன் கேட்டான்.

''காட்டவேண்டிய அவசியமில்லை. ஐம்பது பேர் கோட்டைக்குள்ளிருப்பதாக அவனுக்கு மழவராயன் தகவல் கொடுத்திருக்கிறான். அந்தத் தைரியத்தில்தான் வீரபாண்டியன் முற்றுகைக்கு வந்திருக்கிறான். ஆகவே, நூறு பேரைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு இங்குள்ள வீரர்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றிச் சந்தேகமுண்டாகும்...'' என்ற அபராஜிதனை நோக்கி, ''சந்தேகமுண்டானால்...?'' என்று வினவினான் விக்ரம பாண்டியன்.

''அந்தச் சந்தேகம் நமக்குப் பாதுகாப்பு. வீரர்கள் தொகை தெரியும் வரையில் நமது பலாபலம் வீரபாண்டியனுக்குத் தெரியாது. அது தெரியும் வரையில் அவன் கோட்டையைத் தாக்கமாட்டான். கோட்டையைச் சுற்றி முற்றுகையிட்டு நம்மைப் பட்டினிபோட்டுப் பணிய வைக்கப் பார்ப்பான். அல்லது நாம் சற்று அசந்திருக்கும் நேரமாகப் பார்த்துத் தாக்க முயற்சிப்பான். உடனடியாக நடவடிக்கை மட்டும் ஏதுமிருக்காது,'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்

அத்துடன் அவனுடன் பேச்சை முடித்துக்கொண்ட பாண்டிய சேனாதிபதி அடிகளாரை நோக்கி, ''அடிகளாரே! இளவரசியை அவர்கள் இருப்பிடத்துக்கு அழைத்துப் போங்கள். நானும் காரியும் சென்று கோட்டைக் காவலைச் சோதிக்கிறோம்,'' என்று கூறிவிட்டுக் கார்குழலியைப் பார்த்து, ''இளவரசி! உங்கள் இருப்பிடத்தின் மாடியறைகளிலிருந்து யாரும் எட்டிப்பார்க்கவேண்டாம். உங்கள் தோழிகளை நன்றாக எச்சரித்து வையுங்கள். என் ஊகம் சரியாகயிருந்தால் இன்று மாலைக்குள் எதிரிகள் காட்டுக்குச் சென்று உள்புறத்தில் பாசறைகளை அமைத்துத் தங்குவார்கள். உண்மை அபாயம் நாளைய பகல் முதலே துவங்கிவிடும். சிங்களத்து வில்லவர்கள் குறி தவறாதவர்கள். யார் தலை தெரிந்தாலும் அம்பெய்து கொன்றுவிடுவார்கள்,'' என்று எச்சரித்தான்.

''பிரபு! வீரபாண்டியன் சிங்களப் படையைத்தான் கொண்டு வந்திருக்கிறானென்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

''பாண்டியப் படைகளை அவன் கொண்டு வர முடியாது.''

''ஏன்?''

''வீரபாண்டியன் தாயாதியான விக்ரம பாண்டியன் நம்முடனிருக்கிறான். வீரபாண்டியன் சிம்மாசனத்துக்கு விக்ரம பாண்டியன் போட்டியாக நிற்கிறானென்பது பாண்டிய வீரர்களுக்குத் தெரியும். பாண்டிய வீரர்களுக்குத் தன்னிடம் எந்தவித பக்தியும் கிடையாதென்பது வீர பாண்டியனுக்கும் தெரியும். பாண்டிய வீரர்களை அழைத்து வந்து விக்ரம பாண்டியனைக் கண்டதும் அவர்கள் ராஜ பக்தி எதிரி பக்கம் சாய்ந்தால் தன் கதி அதோகதி ஆகிவிடும் என்பதை வீரபாண்டியன் அறிவான். அவன் அறிந்தாலும் அறியாவிட்டாலும் சிங்களத்துச் சேனாதிபதியான இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் அறிவான். ஆகவே பாண்டிய வீரர்களை வீரபாண்டியன் அழைத்துச் செல்வதற்கு அவன் ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டான்.''

கார்குழலி புரிந்து கொண்டாள். அபராஜிதன் அரசியல் ஞானத்தின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொண்டாள். விஷயங்களை அவன் அலசிப் பார்க்கும் அழகை நினைத்து நினைத்து வியந்தாள். இப்பேர்ப்பட்டவன் தன் பெயரை மாத்திரம் சொல்ல மறுக்கிறானே என்ற விசனத்தால் மெல்லப் பெருமூச்சும் எறிந்தாள். ஏதோ நினைப்புகள் மனத்தைச் சூழ்ந்து கொள்ளவே சம்பாஷணையை அத்துடன் அறுத்துக்கொண்டு தன் இருப்பிடத்தை நோக்கி மெல்ல நடந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து விக்ரம பாண்டியனும் நடந்தான். ஆனால் அவன் மனத்தில் எண்ணற்ற எண்ணங்கள் எழுந்து வேறு திக்கில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. எதிரேயிருந்த வீரபாண்டியன் படை

பலத்தையும் அதனால் ஏற்படக்கூடிய விபரீதத்தையும் எண்ணிப் பார்த்தான். அத்துடன் ஒவ்வொரு வினாடியும் கார் குழலிக்குப் புதிதாக வந்து முளைத்த அபராஜிதன் மீது மதிப்பும் அன்பும் அதிகப்படுவதையும் சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஏங்கினான். அந்தச் சிந்தனைகளை ஏந்தி நடந்து அறைக்குள் சென்று கவசங்களைக் களைந்த பின்பும் கவலை அவன் மனத்தை வாட்டி நின்றது. தன் எண்ணத்தில் மண் விழுவதை நினைத்து நினைத்து வருந்திய அவன் உள்ளத்தில் மறுநாள் பொழுது புலர்ந்த பின்பும் பொழுது போன பின்பும்கூட ஒரு நிம்மதி ஏற்படவில்லை.

பகல் பூராவும் மாடி யறையில் நின்று எதிரேயிருந்த காட்டைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். காட்டுக்கு அப்புறத்தே உள்ள சிங்களப் படைகள் ஆயுத வாகனங்கள் உட்புகுவதற்காகக் காட்டை யடுத்துப் பாதை முற்பட்டதால், வெட்டி முறித்த மரங்கள் தடால் தடாலென்று விழும் சப்தம் காதைப் பிளந்தது. காட்டுக்குள் மூன்று பாதைகளை அமைத்த வீரபாண்டியன் காட்டு முகப்புக்கு வண்டிகளைக் கொண்டுவராமல் பக்கத்து மரங்களின் மறைவில் படைகளை நிறுத்தினான். இடையே மரங்கள் அடர்த்தியாக இருந்த இடத்தில் தன் கூடாரத்தை அமைத்துக் கொண்டான். இரவில் வீரபாண்டியன் பாசறை பந்தங்களின் வெளிச்சத்தில் மின்னியது. அதே இரவில் என்ன செய்வதென்று புரியாமல் ஏதோ யோசித்த வண்ணம் கன்னி மாடத்தின் புறாக் கூண்டுகளுக்குச் செல்லும் மாடிப்படிகளில் ஏறி உச்சிக் கூண்டை அடைந்து எதிரி பாசறையைக் கவனித்த விக்ரம பாண்டியனுக்கு ஒரு விபரீத யோசனை உதயமாயிற்று. ஒரு வினாடி ஏதோ யோசித்த விக்ரம பாண்டியன் விடுவிடு என்று கீழே ஓடிச் சென்று வில்லும் கையுமாகத் திரும்பி மீண்டும் உச்சிக்கு வந்தான். வந்ததும் அப்புறமும் இப்புறமும் பார்த்துவிட்டு மடியிலிருந்து ஓர் ஓலையை எடுத்து அம்பில் மாட்டி வில்லில் அம்பைப் பொருத்தி நாணை இழுத்து வீரபாண்டியன் கூடாரத்துக்காகக் குறிவைத்து வாளியைப் பறக்கவிட்டான்.

...

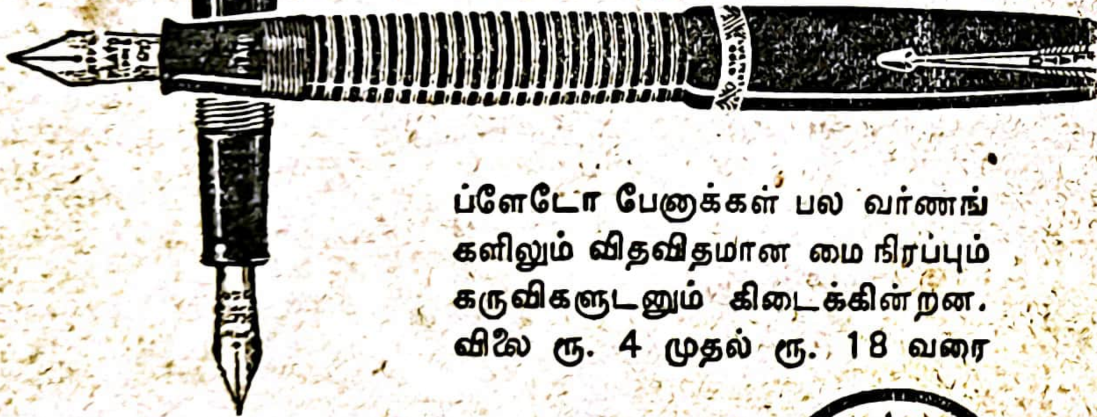
(தொடரும்)

நல்ல பேஞ உங்களுக்கு
உபயோகிக்கையில் தெரியம்

தற்புகழ்ச்சி அல்ல; ஆயிரக்கணக்கானவர்களில் அனுபவ ஞானம் ப்ளேடோ பேஞக்கள் திடமானவை. நீண்டு உழைப்பவை ஒழுகாமல் என்றும் உபயோகப்படுபவை என்பது.

Plato

ப்ளேடோ பேஞக்கள் பல வர்ணங்களிலும் விதவிதமான மை நிரப்பும் கருவிகளுடனும் கிடைக்கின்றன. விலை ரூ. 4 முதல் ரூ. 18 வரை

ஒரு மாத்ரே தயாரிப்பு

பூர்ண விநியோக உரிமையாளர்
பெஸ்ட் பௌண்டன்-பென் டிபோ
79. தேவ்கரன் மான்ஷன்
ப்ரின்ஸெஸ் தெரு. பம்பாய் - 2.

SHILPI-MP-423-TAM.A

43. கசங்கிய ஓலை

கன்னிமாடத்தைச் சூழ்ந்து நின்ற காடு, வீரபாண்டியன் படைகளின் பாசறைப் பந்தங்களால் நல்ல வெளிச்சத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், மரங்கள் இருந்த அடர்த்தியின் காரணமாக வெளிச்சத்தை அதிகமாக வெளியே வீசாமலும், பாசறைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்த இடங்களை எதிரிக்குக் காட்டிக் கொடுக்காமலும் பாதுகாப்புச் செய்து கொண்டிருந்தது. அவ்வப்பொழுது எண்ணெய் ஊற்றப்பட்டதால் நல்ல ஜ்வாலையைப் பெற்ற பந்தங்கள் மட்டும் அடிக்கடி கட்டுப்பாட்டைச் சிறிதே குலைத்து, மரங்கள் அசைந்ததால் ஏற்பட்ட காற்றில் அலைந்து அலைந்து ஜ்வாலையைப் பெருக்கிக்கொண்டு, கூண்டிலிருந்து தலை நீட்டும் பறவை இனங்களைப்போல, சரேல் சரேலென்று தங்கள் தீத் தலைகளை எழுப்பி எழுப்பிக் கன்னிமாடத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தாங்கள் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கும் செய்தியை அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. இவற்றின் விஷம சுபாவத்தை அறிந்த சிங்களப் படை வீரர் பந்தங்களைச் சுற்றிலுமிருந்த கொடிகளையும் மரக் கிளைகளையும் கழித்துப் போட்டு இவை பக்கவாட்டுகளில் எதையும் தொட இடமின்றிச் செய்து கொண்டிருந்தனர். நன்றாகக் கட்டப்பட்ட மூன்று வேல்களுக்கிடையிலும் மரத்தின் சில பெரிய கிளைகளிலும் ஆங்காங்கு செருகப்பட்டிருந்த பந்தங்கள் அடிக்கடி ஒன்றின் பக்கமாக மற்றொன்று சாய்ந்து யாருக்கும் புரியாத ஜாடைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தன. சரியான இருட்டில் வெளியே உலாவ வரும் விஷ ஜந்துக்கள்கூட வெளிச்சத்தாலும் வீரர்களின் நடமாட்டத்தாலும் பயந்து தங்கள் பாழிகளுக்குள்ளிருந்து புறத்தே தலையை நீட்டாமல் பதுங்கிக் கிடந்தன. காட்டில் ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்த புற்றுகளிலிருந்த சர்ப்பங்கள் சற்று நேரம் வெளியே வந்து படமெடுத்து நின்று உள்ள நிலைமையை அறிந்து திரும்பவும் சரேன்று வாலை வளையவிட்டு, பிலத்துவாரங்களில் நுழைந்துவிட்டன. மரக் கிளைகளிலேயே வாழும் பச்சை ஓணான்கள் தாங்கள் இருப்பது தெரியாமல் மூச்சுக்கூட விடாமல் மரத்தோடு மரமாக ஒட்டிக்கிடந்தன. எங்கும் நல்ல இருளும் வெளிச்சமும் கலந்திருந்ததால் காட்டு மரங்களின் பெரிய கிளைகள் ஆங்காங்கு நீண்ட நிழல்களைப் பாய்ச்சி, தப்பித் தவறி வெளியே வந்துவிட்ட வனம் வாழ் பிராணிகளுக்குப் புகலிடம் அளித்துக்கொண்டிருந்தன. ஆங்காங்கு பந்தங்களிலிருந்து வீசிக்கொண்டிருந்த வெளிச்சம் சிங்கள வீரர்கள் பகடையாட உதவிக்கொண்டிருந்தது. வீரபாண்டியன் கொடுமைக்கு அஞ்சி எந்தப் பிராணியும் காட்டில்கூடத் தலை நீட்டப்பயப்பட்ட அந்த இரவில் நரிகள் மட்டும் எந்தவித அச்சமும் கொள்ளாமல் பலமாக ஊளையிடத் தொடங்கி, இரவின் தன்மையை மிகப் பயங்கரமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தன.

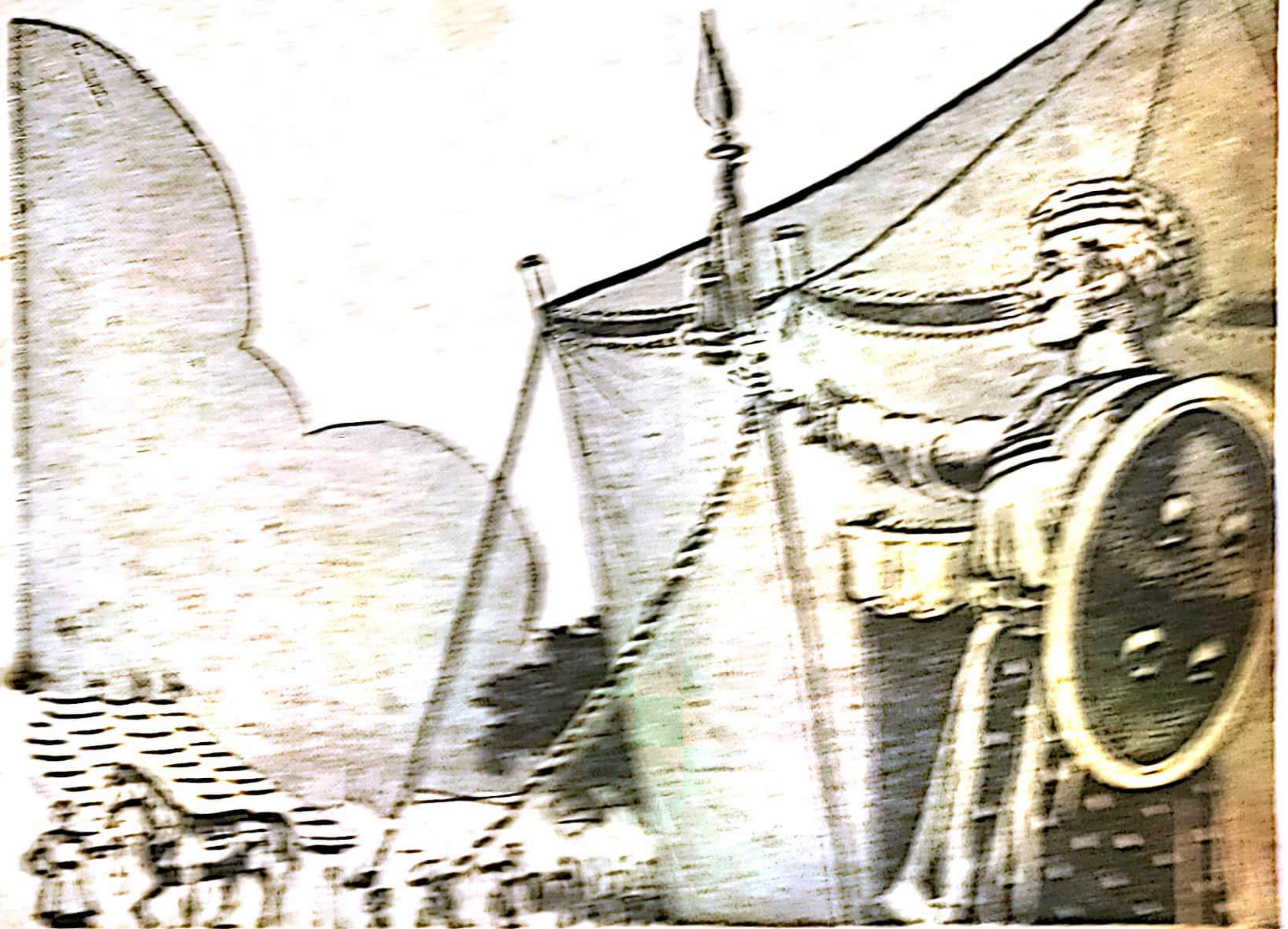
இத்தகைய வனப் பிரதேசத்தின் நடுப் பகுதியில் கன்னிமாடக் கோட்டை வாசலுக்கு நேர் எதிர் திக்கில் கூடாரத்தை அமைத்துத் தங்கியிருந்த வீரபாண்டியன் அன்றைய நிகழ்ச்சிகளால் ஆத்திரமும் வேதனையும் கலந்த உள்ளத்துடன் தன் மலரணையில் மல்லாந்து கிடந்தான். சிந்தனையில் திரும்பத் திரும்பத் தோன்றிய அந்தக் கவசமணிந்த வீரனின்

உறுதியுடன் பார்வை பார்க்க அவன் பேசிய மொழிகள், வீசிய வாளைப் போலவே. இவை திரும்பத் திரும்பக் காது களில் ஒலிக்க ஒலிக்க வீரபாண்டியன் சித்தத்தை அடி யோடு கலக்கிவிட்டதுடன் சிறிது நேரம் படுக்கையில் புரளு வதும் சிறிது நேரம் அமைதியின்றி படுப்பதுமாகச் சித்திர வதைக்குள்ளாகிக் கொண்டிருந்தான். கயமணிக்க வீரன் கூற சில அவன் பேசிய முறை, அவன் கைகளை வீசிய பாணி இவையனைத்தையும் எங்கோ பார்த்திருப்பது போன்ற உணர்ச்சி வீரபாண்டியனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தாலும் எங்கு பார்த்தோம் என்பதை நினைக்க முடியாதவனாகத் திண்டாடினான். தன்னை எதிர்த்து அவ்வளவு தைரியமாகப் பேசக் கூடியவர்கள் தமிழ் நாட்டில் யாராயிருக்க முடியும் என்ற கணக்கையும் போட்டுப் பார்த்து ஒவ்வொருவராக விலக்கி வந்து கடைசியில் குன்றமாகிவிட்ட எண்ணிக்கை

யில் எதிர்பாராமல் சிக்கினான் வீர பாண்டியன். வீரனின் அடையாளத்தைக் கண்டு பிடிக்கும் முயற்சி தோல்வி. அடையவே கோட்டையின் படை பலத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கலானான். "மொத்தம் ஐம்பது வீரர்கள் இருப்பதாகத்தானே மழவராயன் சொன்னான். கண் கூடாக நூறு வீரர்களைப் பார்த்தோமே. இந்த அதிகப்படி வீரர்கள் யார்? மொத்தம் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? நம் படைகளைச் சமாளிக்கப் போதுமான வீரர்கள் இருப்பார்களா? அப்படியிருந்தால் இன்னும் படைகள் நாம் மதுரையிலிருந்து வரவழைக்க வேண்டுமா? மதுரையிலிருந்து இனி வீரர்களை வரவழைப்பதும் முடியாத காரியமாயிற்றே. இரண்டாயிரம் வீரர்களை அனுப்புவதற்கே இலங்காபுரன் ஆட்சேபித்தானே. இன்னும் அதிகப்படி வீரர்களைக் கேட்டால் அனுப்ப மறுப்பது நிச்சயமாயிற்றே. எந்த நிமிஷத்திலும் சோழப் பேரரசின் படையெடுப்பை எதிர்பார்த்து நிற்கும் மதுரையைப் பாதுகாப்பதைவிடக் கன்னிமாடப் பெண் கோட்டை அவ்வளவு அவசியமல்ல வென்று இலங்காபுரனாய் நினைத்தால் அதுவும் நடக்கலாமே. அப்படி இலங்காபுரன் உதவி அனுப்பாமல், அழைத்து வந்திருக்கிற படையும் கன்னிமாடத்தை வீழ்த்தப் போதாமல் தான் திரும்ப நேரிட்டால் மழவநாடும், பாண்டிய நாடும், ஏன் உலகமே கைகொட்டிச் சிரிக்குமே!" என்று இப்படிப் பலவாறும் யோசித்துக் கடைசியாக எழுந்த யோசனையின் விளைவாக மனத்தில் புகுந்த திகிலால் திண்டாடிய வீரபாண்டியனுக்கு ஆறுதலளிக்கும் தூதன்போல் விக்கிரமபாண்டியன் விடுத்த வாளி கூடாரத்தின் உச்சியில் சர்ரென்று பாய்ந்து நின்றது.

அம்பின் பாய்ச்சலால், சிந்தனை கிளப்பிய வம்பின் சிக்கலிலிருந்து விடுதலை அடைந்த வீரபாண்டியன் மஞ்சத்திலிருந்து துள்ளி எழுந்து கூடாரத்தைவிட்டு வெளியே ஓடிவந்தான். மன்னன் வரு முன்பே அம்பு பாய்ந்து கூடாரத்தில் தைத்ததைப் பார்த்துவிட்ட காவலாளிகளும் அரசன் கூடாரத்தின் முன்பாகக் கூட்டம் கூட, ஒருவன் பக்கத்திலிருந்த மரத்தின் மேல் ஏறிக் கூடாரத்தின் உச்சியிலிருந்த அம்பைப் பிடுங்கி எடுத்து அரசனிடம் தந்தான். மன்னன் கூட அம்பைச் சோதித்த வீர

பாண்டியன் அதன் உடலில் ஓர் ஓலையும் கட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து அதை அவிழ்த்து எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தான். படிக்கப் படிக்கப் பாண்டிய மன்னன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி ஏறுவதையும், சாதாரணமாகச் சலனத்தால் துடிக்கும் அவன் இதழ்களில் புன்முறுவல் படருவதையும் கண்ட சிங்கள வீரர்கள் செய்தி என்னவாயிருக்கும் என்று யோசித்துக் கொண்டு நின்றனர். ஓலையைப் படித்த மன்னன் வீரர்களைத் திரும்பிப் பார்க்காமலும் ஒரு வார்த்தைகூட அவர்களுக்கு விளக்கம் சொல்லாமலும் விரைவாகக் கூடாரத்துக்குள் சென்று அங்கிருந்த விளக்கில் ஓலையை மிகவும் கவனமாகப் படித்தான். கடிதத்தில் அவன் கண்டது இதுதான்:

"வீரபாண்டியா! நீயும் நானும் குடும்ப வைரிகள். பாண்டிய நாட்டு அரியணைக்காகவும் போரிடுகிறோம். ஆனால் நாமிருவரும் நமது குலப் பெருமையை முன்னிட்டு ஒன்று சேரவேண்டிய அவசியம் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. மழவ நாட்டு இளவரசி கார்குழலிக்காக நீ இந்த முற்றுகையில் இறங்கி இருக்கிறாய். உன்னிடமிருந்து தப்புவிக்க அவளை நான் இங்கு கடத்திக் கொண்டு வந்தேன். ஆனால் நாம் இருவரும் ஏமாறப் போகிறோம். வேறு இடத்தில் அவள் மனம் லயித்திருக்கிறது. உன்னைப் பார்த்து இன்று வசை மொழிகள் பேசினானே அவன் தான் அவள் ஆசை நாயகன். பாண்டிய மன்னர் குலத்தில் பிறந்த இருவருக்கு இழிவு தேடப் பாமரன் ஒருவனை நாடும் பாவையையும், அவளுடன் சேர்ந்தோரையும் பழிதீர்த்துக் கட்டுவது நம் குலப் பெருமைக்கு இன்றியமையாதது. நீ மட்டும் நான் தப்பிச் செல்ல அனுமதி அளிப்பதானால் இந்தக் கோட்டை வாயிலை உன் படைகளுக்கு இரகசியமாகத் திறந்துவிட என்னால் முடியும். இதற்கு உன் நிபந்தனைகள் என்ன! தெளிவாக எழுதி ஓலையை அம்பில் கட்டிக் கன்னிமாடத்தின் உச்சிக் கூண்டின் சாளரத்துக்காக எய்துவிடு—விக்ரம பாண்டியன்."

ஓலையின் செய்தியைப் படித்த வீரபாண்டியன் பெரிதும் உவகை எய்தினாலும் ஓரளவு சந்தேகம் கொண்டான். இத்தனை எழுதினவன் கோட்டையின் படை பலத்தைப் பற்றி ஒரு வரிகூட எழுதாததைக் கவனித்த வீரபாண்டியன், 'இந்த விக்ரம பாண்டியனை நம்பலாமா கூடாதா?' என்ற ஐயங்கொண்டு சிறிது நேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்தான். ஏதோ யோசனை திடீரென மனத்தில் உதயமாகவே மீண்டும் அவசரமாகக் கடிதத்தைப் படித்தவன் சற்று நின்ற இடத்திலேயே தள்ளாடிக் கூடாரத் துணியைப் பிடித்து நிதானித்துக் கொண்டான். 'சந்தேகமேயில்லை, சந்தேகமேயில்லை.' என்று வெறி பிடித்தவன்போல் உளறிய பாண்டிய மன்னன் முகத்தில் பயமும் அச்சரியமும் கலந்த ரேகை ஒன்று படரத் தொடங்கியது. ஓலையை மீண்டும் பிரித்து "வேறொரு இடத்தில் அவள் மனம் லயித்திருக்கிறது. உன்னைப் பார்த்து இன்று வசை மொழிகள் பேசினானே அவன்தான் அவள் ஆசை நாயகன்" என்று திரும்பத் திரும்பக் கடிதத்திலிருந்த வாக்கியத்தைச் சொல்லிக் கொண்டான். கார்குழலியின் மனம் லயித்திருக்கிற இடம் எது என்பதைத் தான் அவனிடம் கிட்டியில் சிக்கிய அடிகளார் உளறியிருக்கிறாரே.

தன்னை எதிர்த்து வசை மொழிகளை வீசிய வீரனின் இரும்புக் கவசங்களை நொடிப் பொழுதில் திறந்து காட்டிய அந்த இரண்டு வரிகளால், கோட்டைப் பாதுகாப்பை ஏற்றிருப்பவன் தன் சேனாதிபதி அபராஜிதன்தான் என்பதைச் சந்தேகமற அறிந்து கொண்ட வீரபாண்டியன் எப்பேர்ப்பட்ட எதிரியைத் தான் சமாளிக்க நேரிட்டிருக்கிறது என்பதை நினைத்துப் பிரமித்துப் போனான். ராஜ தந்திரங்களுக்கும், போர்த் தந்திரங்களுக்கும் இணையற்றவன் என்று பெயர் வாங்கிய சேனாதிபதி தன் காதலுக்குமட்டுமின்றித் தன் நற்பெயருக்கும் எமனாக வந்து சேர்ந்தானே என்ற நினைப்பால் ஓரளவு கோபமும் ஏற்பட்டது பாண்டிய மன்னனுக்கு. இந்த இக்கட்டிலிருந்து எப்படித் தப்பப் போகிறோம் என்று சிந்தித்த அவன் உள்ளத்துக்கு விக்ரமபாண்டியன் ஓலை சாந்தியை அளித்தது. இத்தகைய கருநாகத்தை எதிரி கோட்டைக்குள் புக விட்டது சொக்கப் பெருமானாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதிலும், தனக்காகவே அவர் தமது நாகங்களிலொன்றைத் தியாகம் செய்து மனித உருவம் கொடுத்து விக்ரமபாண்டியன் ரூபத்தில் கோட்டைக்குள் அனுப்பியிருக்கி

நாலு வார்த்தை

வீரச் செயல் புரிந்தவருக்கு பதக்கம் குத்தப்பட்டது. அதைக் குத்தியவர் அவரை நாலு வார்த்தை பேசும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவர் பேசினார்:

"நான் செய்த வீரச் செயலும், எனக்குப் பட்ட காயங்களும் வெகு அற்பம். சற்று முன் மெடல் குத்துகிறேனென்று என் நெஞ்சை இவர் குண்டூசியால் குத்தியிருக்கிறார் பாருங்கள்...அப்பா! அதுதான் நான் பட்ட காயங்களிலே பெரிய காயம்! அதற்கு நான் கத்தாமலிருந்ததுதான் பெரிய வீரச் செயல்!"

றாரென்பதிலும் சிறிதும் சந்தேகம் கொள்ளாத வீர பாண்டியன், சொக்கப் பெருமானையும் தேவி மீனாட்சியையும் ஒரு கணம் தியானித்துவிட்டுப் பதில் ஓலையொன்றைச் சரசரவென்று எழுதி எடுத்துக் கொண்டு கூடாரத்துக்கு வெளியே வந்து, "டேய்! யாரங்கே?" என்று கூச்சலிட்டான்.

மன்னன் கூச்சல் கேட்டு வினாடியில் கூடாரத்துக்கருகே மீண்டும் மண்டி விட்ட வீரர்களைச் சுற்றி நோக்கிய வீர பாண்டியன், "உங்கள் ஒருவரிடமும் வில் இல்லையா! இங்கு என்ன பூப் பறிக்கவா வந்திருக்கிறீர்கள்!" என்று எரிந்து விழுந்தான். "இதோ வில் இருக்கிறது மன்னவா!" என்று வில்லுடன் வந்த வீரனிடம் ஓலையைக் கொடுத்து, "இதை அம்பில் கட்டி அதோ இருக்கும் கூண்டின் முதல் சாளரத்துக்காக எய்துவிடு. குறி தவறாதே. தவறினால் உன் தலை உடலில் தரிக்காது." என்று இடியென வார்த்தைகளை உதிர்த்தான். சிங்களத்து வில்லாளியும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அம்பில் ஓலையைக் கட்டி, வில்லில் பொருத்திச் சாளரத்துக்குக் குறி வைத்தான்.

அம்பு வரும் என்ற நிச்சயத்தால் கூண்டின் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு சாளரத்தின் பக்கலில் மறைந்து நின்ற விக்ரமபாண்டியன் அம்பு அறைக்குள் வந்து விழுந்ததும் அதை அவசர அவசரமாக எடுத்துப் படித்தான். படித்ததும் ஆனந்தத்தால் ஒரு கணம் சுவரில் சாய்ந்துகொண்டு மந்தகாசம் செய்தான். வீரபாண்டியன் பின் வருமாறு எழுதியிருந்தான்:

"விக்ரமா! குலப் பெருமையை முன் விட்டுக் கன்னிமாடத்தைத் திறந்து விட நீ ஒப்புக்கொண்டது பற்றி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சுயநலத்தினும் ரத்தபாசம் வலிது என்பதையே உன் கடிதம் வலியுறுத்துகிறது. பாண்டியர்கள் மரபின் பேரில், தேவி மீனாட்சியின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், கேள். கன்னிமாடத்தை நீ என்னிடம் ஒப்படைத்தால் உனக்கும் உன் சகாக்களுக்கும் எந்த விதத் தீங்கும் நேரிடாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ உன் தந்தையிடம் க்ஷேமமாகப் போய்ச் சேர நானே வழி செய்வதன்றி உனக்கு இரண்டு லக்ஷம் பொற்காசுகளும் தருகிறேன். பணத்தினால் உன் மனத்தைத் திருப்ப அல்ல. பின்னால் எனக்கு எதிராகப் படை திரட்ட உனக்கு அது உதவும். பின்னால் நாம் எதிரிகளாகப் போர்க்களத்தில் சந்திப்போம். ஆனால் குலப் பெருமைக்கு இழுக்கு விளைவிக்கும் இந்தக் கன்னிமாட சகாப்தம் சம்பந்தப்பட்டவரை நாம் உறவினர், நண்பர்.

வீரபாண்டியன்."

இந்தச் செய்தியை இருமுறை படித்த விக்ரம பாண்டியன் கையில் ஓலையைக் கசக்கிய வண்ணம் அறைக்குள் அங்குமிங்கும் உலாவி அம்பு வந்த சாளரத்திற்கு எதிர்ச் சாளரத்தில் சாய்ந்து அறைக் கதவுக்கு முதுகைக் காட்டிய வண்ணம் ஏதோ யோசித்தான். யோசித்துக் கடைசியாக முடிவுக்கு வந்தவன் இதழ்களில் புன்முறுவலை நன்றாகப் படரவிட்டுக்கொண்டு கீழே இறங்கிச் செல்லக் கதவுக்காகத் திரும்பினான். திரும்பியவன் திரும்பிய படியும் கைகால் ஆடாமலும் சிலையென நின்றுவிட்டான். உதட்டில் எழுந்த புன்முறுவல் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் மறைந்தது. முகம் வெளுத்தது. அவன் லலாடப் பிரதேசம் குறு வேர்வை கொள்ள ஆரம்பித்தது.

பிரம்ப்பாலும் பயத்தாலும் கண்கள் கலக்கப்பட்டுத் திண்டாடின. அவனுக்கு எதிரே அடிகளார் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அவர் எவ்வளவு தூரம் அந்த இரவின் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்திருப்பாரோ என்று திண்டாடிய விக்ரம பாண்டியனை ஒருகணம் உற்றுப் பார்த்த அடிகளார் தமது இயற்கையான பாணியில் பேசத் தொடங்கி, "தாங்களும் என் நிலைக்கு வந்துவிட்ட மாதிரி இருக்கிறது..." என்றார்.

விக்ரம பாண்டியன் அவர் குரலிலிருந்த ஏளனத்தைக் கவனித்தான். அவர் உள்ளத்தில் ஓடிய உணர்ச்சிகளை ஆராயப் பார்த்தான். அதில் பலன் கிடைக்காது போகவே, "நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை." என்று அவர் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னான்.

"ஏன் புரியவில்லை! என் நிலை என்ன என்று புரிகிறதோ இல்லையோ?"

"என்ன நிலை?"

"நான் தற்சமயம் இருக்கும் ஆசிரமம்?"

"இந்தத் துறவி வேஷத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறீரா?"

தம் துறவி நிலையை விக்ரம பாண்டியன் வேஷமென்று சொன்னதால் அடிகளார் ஆத்திரமேதும் கொள்ளவில்லை. அவர் விஷமத்துக்கு அவன் பேச்சு தூபம் போட்டது. ஆகவே அவர் சொன்னார், "விக்ரமா, நாம் எல்லோரும் வேஷம்தான் போடுகிறோம்," என்று.

"எல்லோருமா?"

"ஆம். நீயே சொல்லிவிட்டாய் நான் துறவி வேஷம் போடுகிறேனென்று. நீயோ வீரன் போல் வேஷம் போடுகிறாய். கோட்டைக் காவலன் இருக்கிறாரே அவர், பெயரைச் சொல்லாமலே நாடோடிபோல் வேஷம் போடுகிறார். இதெல்லாம் வேஷம் போடவேண்டிய காலம் விக்ரமா. இதை உன்னைவிட நன்றாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் இருக்க முடியாது."

விக்ரம பாண்டியன் பதிலேதும் சொல்லாமல் அடிகளாரை உற்றுப் பார்த்தான். அவர் பேசுவதில் உள்ளர்த்தங்கள் பல இருக்கின்றனவென்று தெரிந்து கொண்டானே தவிர என்னென்ன அர்த்தங்களை வைத்துப் பேசுகிறார் என்பது மட்டும் அவனுக்குப் புலப்படாததால், "உமது நிலைக்கு நான் வந்துவிட்டேனென்று சொன்னீரே, அதற்கு என்ன அர்த்தம்?" என்றான்.

"இந்த இடம், அதாவது இந்தக் கூண்டு எதற்கு உபயோகப்படுகிறது தெரியுமா?"

"சொல்லும்."

"இங்குதான் நான் இறைவனை நினைத்து ஜபம் செய்கிற வழக்கம்."

"உம்..."

"வேறு யாரும் இங்கு வருவது கிடையாது. சாதாரணமாக மூடியே இருக்கும்."

"ஓகோ..."

"அப்படியிருக்க நீ மட்டும் இந்த இடத்திற்கு, அதுவும் இராக் காலத்தில் இப்படி வர வேண்டிய அவசியமென்ன என்பது இந்தச் சிற்றறிவாளனுக்குப் புரியவில்லை. ஒரு வேளை நீ போடும் பல வேஷங்களில் துறவி வேஷமும் ஒன்றோ?" என்று வினவிய அடிகளாரின் உதடுகள் இகழ்ச்சிக்கு அறிகுறியாக ஒரு பக்கமாக இழுபட்டன.

"அடிகளாரே! நீர் அத்து மீறிப் போகிறீர்..." என்றான் விக்ரமபாண்டியன்.

"விக்ரமா! அத்து மீறியது நீ. இது என் தியானத்துக்கான இடம்."

"வேறொருவரும் வரக்கூடாதா?"

"வரக்கூடாது என்பது மழவராயன் கட்டளை."

"இப்பொழுது மழவராயன் கட்டளைக்கு உட்பட்டா இங்கு ஓடி வந்திருக்கிறோம்?"

"இல்லை. ஆனால் தற்சமயமிருக்கும் கோட்டைக் காவலன்கூட மழவராயன் உத்தரவை மாற்றவில்லை."

"இதென்ன அப்பேர்ப்பட்ட பிரமாதமான இடம்?"

"பிரமாதமாக இல்லாவிட்டால் தாங்கள் இத்தனை படிகளையும் ஏறி இங்கு விஜயம் செய்யக் காரணம்? அதுவும் போஜனம் கூடச் செய்யாமல்..."

விக்ரமபாண்டியனுக்கு மேற்கொண்டு என்ன பேசுவதென்று தெரியாததால் மென்று விழுங்கினான். அடிகளார் அதற்கு மேல் அவனுடன் பேச்சு வைத்துக் கொள்ள இஷ்டப்படாமல், "விக்ரமா! நான் ஏதோ இப்படிப் பேசுகிறேனென்று கோபித்துக் கொள்ளாதே. என் உடம்பைப் பார். உன் உடலைப்போல் பத்து மடங்கு பெரிது. இதைத் தூக்கிக் கொண்டு இத்தனை படிகளையும் ஏறி வருவதென்றால் சாமான்யமா? எனக்குப் பெரு

மூசசு வாஙகுவது உனக்குத் தெரிய வில்லையா?" என்றார்.

"அப்படியாவது உம்மை யார் இங்கு வரச் சொன்னது?"

"கார்குழலி."

"யார்! கார்குழலியா! எதற்கு?"

"சாப்பிடுவதற்கு. கோட்டைக் காவலன், 'எல்லோரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் பிறகு கோட்டைக் காவலைப்பற்றிப் பேசலாம்' என்று சொன்னார்..."

"உடனே கார்குழலி ஒப்புக் கொண்டாளாக்கும்?"

விக்ரம பாண்டியன் சொற்களில் உதிர்ந்த உஷ்ணத்தை அடிகளார் நன்றாக அறிந்து கொண்டதால் சொன்னார்: "விக்ரமா! பெண்கள் மனத்தைக் கவர இதுவல்ல வழி. எதற்கும் சந்தேகப்படுபவனைப் பெண்கள் விரும்புவதில்லை. ஓரிரு காரியங்களில் புருஷன் சந்தேகப்பட்டால் பெண்கள் மகிழ்ச்சியே கொள்கிறார்கள். ஆனால் சதா சந்தேகப்பட்டு நச்சரிக்கும் ஆண்களை அறவே வெறுக்கிறார்கள். கார்குழலியை நீ அடைய இஷ்டப்பட்டால் கலகலப்பாயிரு. அடிக்கடி வெறுப்பைக் காட்டாதே. அவளைக் காக்கும் வழியில் சிரத்தை காட்டு."

விக்ரம பாண்டியன் அடிகளாரை ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களுடன் நோக்கினான். அடிகளார் அவனது நலனில் அத்தனை அக்கறை காட்டவேண்டிய அவசியம் என்னவென்று புரியாமல் திணறினான். அவன் அதிகமாக யோசிக்க இடம்கொடாத அடிகளார், 'விக்ரமா! கிளம்பு, உனக்காக எல்லோரும் காத்திருக்கிறார்கள்," என்றார்.

கூண்டிலிருந்து இறங்கி வந்து படிகளின் அடியை அடைந்ததும் அடிகளார், "மாடியறையிலேயே எல்லோரும் இருக்கிறார்கள், போ," என்றார்.

"ஏன் நீங்கள் வரவில்லையா?"

"துறவிக்கு இரவுப் போஜனம் இல்லையப்பனே. சில கனிகள், பழங்கள்தான். அவையும் ஆசாரமாக என் அறையிலே இருக்கின்றன," என்று கூறிவிட்டு விடு விடு என நடந்தார் அடிகளார். விக்ரம பாண்டியன் மாடியறைக்குப் போனானே தவிர அடிகளார் தமது அறைக்குப் போகவில்லை. அறைக்குப் போவதாகப் போக்குக் காட்டிய அடிகளார், விக்ரமன் தலை மறைந்ததும் திரும்ப வந்து கிடு கிடுவென உடல் சதைகள் குலுங்கக் கூண்டுக்குச் செல்லும் மாடிப் படிகளில் ஏறிச் சென்றார். கூண்டை அடைந்ததும் அங்கு தரையில் கிடந்த வாளியை எடுத்துப் பரிசோதித்தார். பிறகு விக்ரமபாண்டியன் நின்றிருந்த சாளரத்துக்குச் சென்று வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்த அடிகளார் பார்வையில் கூண்டுக்குப் பல அடிகளுக்குக் கீழே சுவரை ஒட்டி ஓடிய சிறு தளத்தில் கசங்கி விழுந்து கிடந்த ஓலை தென்படவே, 'நினைத்தேன் அப்பொழுதே' என்று முணு முணுத்துக் கொண்டார். அத்துடன் சும்மா நிற்காமல் மீண்டும் கீழே போய்ப் பெரிய தாம்புக் கயிற்றைக் கொண்டு வந்து கூண்டின் சாளரத்தில் பிணைத்துத் தொங்கவிட்டுக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு மெள்ளக் கால்களைச் சுவரில் ஊன்றி ஊன்றி ஓலையை நோக்கி இறங்கலானார் உலகமே பொய்யென்ற தத்துவத்திற்கே வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்த அந்த அரசியல் துறவியார். அதே சமயத்தில் கீழே காவல் புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு வீரன் யாரோ சாளரத்தில் கயிறு கட்டி இறங்குவதைப் பார்த்துச் சந்தேகம்கொண்டு வில்லில் அம்பைப் பொருத்திப் பரந்த அவர் முதுகுக்காகக் குறிவைத்து நாணை இழுத்தான்.

(தொடரும்)

"விலாசமே எழுதாமல் கடிதத்தைப் பெட்டியில் போடுகிறாயே?"

"என் அண்ணன் டெட் லெட்டர் ஆபீஸில் வேலை பார்க்கிறான். இது அங்கேதானே போய்ச் சேரப்போகிறது எப்படியும்?"

44. பள்ளி யறைச் சிலை

அறைச் சாளரத்தில் கயிறு கட்டிக் கீழே இறங்கி, ஓலையை எடுக்க முயன்று அந்தரத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்த அடிகளாரின் முதுகுக்காகக் குறிவைத்த காவலாளி நாணை வலிய இழுத்து அம்பை மிக வேகமாக எய்தே விட்டான். அடிகளாரின் தலையில் ஆயுள் மிகக் கெட்டியாக எழுதியிராவிட்டால் அவர் அன்றே சிவபதம் எய்தி விக்ரம பாண்டியனுக்குப் பெரிதும் மன நிம்மதியை அளித்திருப்பார். ஆனால் அவரைப் பிடித்த நல்லதிர்ஷ்டமோ விக்ரம பாண்டியனைப் பிடித்த துரதிர்ஷ்டமோ தெரியவில்லை, அம்பு அணுகுவதற்குச் சற்று முன்பாக அடிகளார் இடது காலைப் பக்கத்துச் சுவரில் ஊன்றிக் கயிற்றை ஓர் ஆட்டு ஆட்டி அப்புறம் சென்று விடவே, அம்பு சட்டென்று அவருக்கு அப்பாலிருந்த சுவரில் தாக்கி நுனியிலிருந்த இரும்பு அலகு 'கிளிங்' என்று சப்திக்கக் கீழே தரையில் வீழ்ந்துவிட்டது. கயிறு அறுந்து விடாமல் கீழ்த் தளத்துக்குப் போக வேண்டுமே என்ற கவலையுடனிருந்த அடிகளாருக்குத் தம்மை நோக்கி யாரோ அம்பையும் எய்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்ததும், கிலி சற்று அதிகமாகவே இடது காலைப் பக்கத்துச் சுவரில் ஊன்றி நிதானித்துக் கீழே நோக்கினார். அம்பு எய்த வீரன் முதல் அம்பு பலனளிக்காது போகவே இரண்டாவது அம்பை வில்லில் பொருத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த அடிகளார், 'இவன் நம்மைத் தொலைத்துவிட்டுத்தான் மறு வேலை பார்ப்பான் போலிருக்கிறது' என்று தமக்குள்ளேயே அவனைச் சபித்துக்கொண்டு, ''டேய்! டேய்! யாரது? சும்மா இரு,'' என்று கயிற்றில் ஆடிய படியே கூவினார்.

இந்தக் கூச்சலால் தலையை நிமிர்த்திக் கவனித்த வீரன், அந்தரத்தில் தொங்குவது அடிகளார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதும் அம்பை எடுத்து உறையில் போட்டு எதற்காக அடிகளார் இந்த ஜால வித்தையைச் செய்கிறார் என்று அறியமாட்டாமல் அவரைப் பார்த்தபடி பிரமித்துக்கொண்டு நின்றான். அந்தரத்தில் தொங்கிய அடிகளார் ஒரு கையால் கயிற்றைப் பிடித்தபடி இன்னொரு கையால் வாயைப் பொத்திக் காட்டி அவனைப் பேசாமலிருக்கும்படியும் அந்தப் பக்கம் யாரும் வராமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படியும் சைகை செய்துவிட்டு மிக ஜாக்கிரதையுடன் தமது காரியத்தில் இறங்கலானார். கீழே தளத்தில் கிடந்த ஓலை மீது மீண்டும் கண்களை ஓட்டிய அடிகளார் இன்னும் பத்தடி தூரமாவது தாம் இறங்க வேண்டியிருக்கும் என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டார். அத்துடன் சுவரின் பக்கப் பகுதிகளையும் கவனித்து எந்தெந்த இடங்களில் காலை வைத்தால் தாம் ஜாக்கிரதையாக இறங்க முடியும் என்பதையும் நிர்ணயித்துக் கொண்டார். கயிற்றையும் ஒரு முறை ஆட்டிச் சரிபார்த்துக் கொண்ட பிறகு, மீண்டும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கால்களைச் சுவர்ப் பக்கங்களில் வைத்தும் முதுகை உராய்ந்து கொண்டும் கயிற்றுக்குத் தமது பாரத்தில் அதிகத்தைக் கொடுக்காமல் மெள்ள மெள்ள ஓலையை நோக்கி இறங்கிக் கடைசியாக ஓலையிருந்த சிறு தளத்திலும் காலை வைத்தார். காலை வைத்ததும் ஏதோ பெரிய காரியத்தைச் சாதித்தது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட அடிகளார் ஓலையை எடுக்கக் குனியுமுன்பு அந்தச் சிறு தளச் சுவரில் நின்று பெருமூச்சு விட்டுத் தம்மை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டார். பின்புதான் ஓலையை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தார்.

உச்சிக் கூண்டின் அறையிலிருந்த பந்தத்தின் வெளிச்சம் நேராக அந்தச் சிறு தளத்தின் மீது அடித்துக் கொண்டிருந்ததால் சிறிதும் சிரமமின்றி

ஓலையைப் படித்த அடிகளாரின் முகத்தில் கோபமும் கவலையும் கலந்து தாண்டவமாடின. விக்ரமபாண்டியனுடைய சுபாவத்தைப் பற்றித் தாம் எடை போட்டது சரியாகிவிட்டது என்பதை நினைத்துப் பார்த்துத் தமது தீர்க்கதரிசனத்தில் ஓரளவு மகிழ்ச்சியை அடைந்தாலும் அந்த விஷப் பாம்பு கன்னிமாடத்திலுள்ளவர்களுக்கும், முக்கியமாகக் கார்குழலிக்கும், விளைவிக்கவிருந்த பெருந்தீங்கை எண்ணிச் சொல்ல வொண்ணாச் சினமும் கொண்டார். இவனை எப்படியாவது சீக்கிரம் தீர்த்துக் கட்டாவிட்டால் கன்னிமாடத்திலுள்ள சகல பேர்களையும் எதிரியிடம் ஒப்படைத்து விடுவான் என்ற யோசனையில் ஏதோ ஒருவித முடிவுக்கு வந்து மீண்டும் கயிற்றைப் பிடித்து ஏறிக் கூண்டின் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். கூண்டின் அறையை அடைந்ததும் அடிகளார் மிகுந்த சுறுசுறுப்புடன் தாம்புக் கயிற்றைச் சாளரத்திலிருந்து அவிழ்த்துச் சுருட்டிக் கொண்டதன்றி அறையில் கிடந்த வீரபாண்டியன் அம்பையும் எடுத்து மடியில் செருகிக் கொண்டு மிக அவசரமாய்ப் படிகளில் இறங்கித் தமது அறைக்காகச் சென்றார். அவ்விடத்தில் தாம்புக் கயிற்றை ஒரு மூலையில் எறிந்துவிட்டு அம்பையும் பத்திரப்படுத்தி விட்டு ஓலையை மட்டும் மடியில் செருகிக்கொண்டு போஜன சாலையை நோக்கி விரைந்தார்.

நன்றாகத் துலக்கப்பட்டுச் சுற்றிலும் சுவர்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த விளக்குகளாலும், ஆங்காங்கு தொங்கிய வெள்ளிச் சரவிளக்குகளாலும் போஜன சாலையின் நடுவிலிருந்த கூடம் ஜாஜ்வல்லியமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. போஜனம் செய்வதற்காக மஞ்சங்களுக்கெதிரே வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளித் தட்டுகளிலும் தங்கக் கிண்ணங்களிலும் விளக்கொளி பாய்ந்திருந்ததால் வெண்மையும் பொன்னிறமும் கலந்த ஜோதி ஆங்காங்கு வீசிக்கொண்டிருந்தது. எதிரேயிருந்த காட்டில் பெரிய படைபலத்துடன் பலமான வைரி தங்கியிருந்த அந்தச் சமயத்திலும் சிறிதும் கவலையின்றிச் சிரித்துப் பேசிய வண்ணமே உணவருந்திக் கொண்டிருந்தான் பாண்டிய சேனாதிபதி. எதற்கும் மனம் விட்டு நகைக்கக்கூடிய பொன்னமரா

வதியின் படைத் தலைவனான காரி
வளவன் தனது தலைவன் எதைச்சொன்
னாலும் ரசித்துப் பெரிதாக நகைத்துப்
போஜன மண்டபத்தை அதிர அடித்
துக்கொண்டிருந்தான். அரசிளங்குமரி
யுடன் உணவருந்தும்போது அடக்கத்
தைக் காட்ட வேண்டுமென்ற சம்பிர
தாயத்தை யொட்டி அபராஜிதன்
கண்ணைக் காட்டி எத்தனை முறை எச்
சரித்தும் காரியிடம் அவை பயனற்றுப்
போயின. அபராஜிதனின் பேச்சை மிக
வும் ரசித்த கார்குழலியும் அவ்வப்
பொழுது நகைத்தாள். மார்க்கியன்கூட
அதிகமாக நகைக்காவிட்டாலும் ஓரிரு
முறை புன்முறுவல் காட்டினான்.
ஆனால் இத்தனை சந்துஷ்டியிலும்
கலந்துகொள்ளாமலும் ஏதேதோ
யோசனைகள் மனத்திலோடிய கார
ணத்தால் சூழ்நிலையை மறந்தவனா
கப் பிரதிமைபோல் உட்கார்ந்திருந்
தான் விக்ரமபாண்டியன். முத்துநகை
யும் இதர பணிப் பெண்களும் அவ்வப்
பொழுது பரிமாற வந்து உணவு வகை
யருக்கள் வேண்டுமா என்பதை அறியக்
கையிலிருந்த கிண்ணங்களிலிருந்த
கரண்டிகளை அமுதுடன் எடுத்த சம
யங்களிலும் விக்ரம பாண்டியன் பதி
லேதும் சொல்லாமல் பிரமை பிடித்த
வன்போல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

அவன் உள்ளத்தே ஓடிய எண்ணங்
களை யாராலும் அறியமுடியவில்லையே
ஒழிய அவன் மனம் விவரிக்க முடியாத
கவலையால் சூழப்பட்டிருக்கிறதென்
பதை மட்டும் எல்லோரும்
உணர்ந்து கொண்டார்கள். கார்
குழலி இடை இடையே கேட்ட
ஓரிரு கேள்விகளுக்கும் சற்றுத்
தாமதித்தே அவன் பதில் சொன்
னதைக் கவனித்த அபராஜிதனும்
காரியும் சட்டென்று ஒருவரை

யொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். பெரிய ராட்சதன் போல் எதிரே உட்கார்ந்திருந்த மார்க்கியனும் தனது பெரிய கண்களால் விக்ரம பாண்டியனை ஊடுருவிப் பார்த்து அவன் மனத்தில் என்னதான் இருக்கும் என்பதை ஆராய முனைந்தான். கார்குழலி கூடத் தன் கடைக் கண்ணால் அவன் முகத்தைக் கவனித்தாள். இப்படி எல்லோர் பார்வைக்கும் இலக்கான வீரபாண்டியன் மட்டும் யாரையும் கவனிக்காமல் எதிரேயிருந்த தங்கக் கிண்ணத்தில் தன் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். தங்கக் கிண்ணத்திலிருந்த பழ வகையருக்கள் அவனைப் பார்த்து விழித்தன. பழங்கள் அவனைப் பார்த்து விழித்தனவே யொழியப் பழங்களை அவன் பார்க்கவில்லை. பழங்களில் பிரதிபலித்த வீரபாண்டியன் முகமும், அவன் ஓலையிலிருந்த வாசகத்தின் வரிகளும் அவன் கண் முன் எழுந்து தாண்டவமாடின. அவை மீண்டும் மீண்டும் கிண்ணத்தில் பளிச்சிட்டதால் கிண்ணத்தைப் பார்க்க இயலாதவனுக் கண்களை மற்றவர்களுக்காக உயர்த்தினான். அந்தச் சமயத்தில் கார்குழலி அவனைப் பார்த்து லேசாக நகைத்தாள்.

ஏற்கனவே வேதனையால் வெந்து கொண்டிருந்த விக்ரம பாண்டியனுக்கு அவள் சிரிப்பு புண்ணில் வேலை எடுத்துச் சரேலென்று செருகிய உணர்ச்சியை உண்டாக்கியதால் அவளைக் கோபம் மிக்க விழிகளால் நோக்கி, "எதற்காகச் சிரிக்கிறாய்?" என்று மூர்க்கத்தனமாக வினவினான்.

அதற்குக் கார்குழலி பதில் சொல்லவில்லை. அபராஜிதன் பதில் சொன்னான். "தாங்கள் கோபிக்கும்படியாக அரசகுமாரி எதுவும் சொல்லவில்லையே! சிரிப்பதும் ஒரு குற்றமா?..." என்ற அபராஜிதனைப் பாதியிலேயே மடக்கிய விக்ரம பாண்டியன், "அரசகுமாரிக்குப் பதில் நீங்கள்தான் பேசவேண்டுமோ? அவர்களுக்கு வாயில்லையோ?" என்று வினவினான்.

"வாயிருக்கிறது மன்னவா! ஆனால் அவர்களுக்குப் பதிலாகப் பேசவேண்டியவன் நான்தான்," என்றான் அபராஜிதன்.

"இந்த அதிகாரத்தை உங்களுக்கு யார் கொடுத்தது?" என்று சீறினான் விக்ரம பாண்டியன்.

"அரசகுமாரிதான் கொடுத்தார்கள். தங்களுக்கும்தான் அது தெரியுமே?" என்று பதில் சொன்னான் அபராஜிதன்.

"எனக்குத் தெரியாது."

"என்ன அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? தங்கள் முன்பாகத்தானே என்னைக் கோட்டைக் காவலனாக நியமித்தார்கள்."

"அதனால்...?"

"அவர்களுக்குப் பதிலாக இந்தக் கோட்டைக்குள் பேச அதிகாரம் பெற்றவன் நான் ஒருவன் தான். இன்று வீரபாண்டியன் பேச்சுக்கு அவர்களா பதில் சொன்னார்கள்? இந்தக் கோட்டைத் தலைவன் என்ற முறையில் அரசகுமாரியின் ஆணை, வாக்கு எல்லாம் நான்தான். இது தங்களுக்கும் தெரிந்திருக்குமென்று தான் நான் நினைத்தேன்," என்றான் அபராஜிதன்.

இதுவரையில் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்த காரி அதற்கு மேலும் வாளாவிருக்க முடியாமல், "இந்தச் சின்ன விஷயம் இதுவரையில் மன்னர்பிரானுக்குத் தெரியவில்லையென்பது தெளிவாகிவிட்டது" என்று கூறிவிட்டு நகைத்தான்.

விக்ரம பாண்டியன் காரிவளவனை மிக உஷ்ணமாகப் பார்த்து, "உங்களை எனக்கு அதிகமாகத் தெரியாது!" என்று ஆரம்பித்தவனை நடுவிலேயே மடக்கிய காரி, "சரி! உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயம் இது இரண்டாவது. ஏதாவது தெரிந்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுங்களேன்," என்றான்.

விக்ரம பாண்டியனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியாததால் உள்ளே ஆத்திரம் பொங்கப் பொருமினான். எதிரே உட்கார்ந்திருந்தவர்களிடம் ஆத்திரத்தைக் காட்ட இயலாததால் பக்கவாட்டில் திரும்பிக் கார்குழலிக்காகத் தன் கோபத்தைக் காட்டத் தொடங்கி, "இங்கு என்னை உணவருந்தக் கூப்பிட்டீர்களா, வசை யருந்தக் கூப்பிட்டீர்களா?" என்று வினவினான்.

"உணவை நீங்கள் அருந்தியதாகத் தெரியவில்லை..." என்று துவங்கிய காரியை அடக்கிய அபராஜிதன், "காரி! மன்னர் இப்பொழுது ஹாஸ்யத்தை ரசிக்கும் மனோபாவத்தில் இல்லை. பேசாதிரு," என்று கூறிவிட்டு விக்ரம பாண்டியனை நோக்கி, "மன்னவா! தங்களைத் தூஷிக்கும் நோக்கம் யாருக்குமில்லை. சாப்பிட்ட பின் தர்க்கிக்க வேண்டிய முக்கிய விஷயங்கள்

இருக்கின்றன. சாப்பிடும் போதாவது அவற்றைச் சற்று மறந்திருப்போம் என்று வேடிக்கையாகப் பேசினேன்," என்று சமாதானம் சொல்லிவிட்டுச் சாப்பிட்டு முடிந்ததற்கு அறிகுறியாகப் பக்கத்திலிருந்த பாத்திரத்திலிருந்து தண்ணீரை எடுத்துக் கையையும் அலம்பிக் கொண்டான். மற்றவர்களும் கை கழுவி எழுந்திருந்து கோட்டைக் காவலைப் பற்றி விவாதிக்க அடுத்த கூடத்திற்குச் செல்ல முயன்றதும் அபராஜிதன் அவர்களைத் தடுத்து, "மந்திராலோசனை இன்றிரவு வேண்டாம். நாளை பகலில் பார்த்துக் கொள்வோம்," என்றான்.

"ஏன்? இன்று பேசினாலென்ன?" என்று கார்குழலி வினவினாள்.

"மன்னர் இன்று மந்திராலோசனைக்கு வேண்டிய நிலையில் இல்லை," என்றான் அபராஜிதன்.

"நான் இல்லாவிட்டால் என்ன?" என்று வினவிய விக்ரம பாண்டியன் குரலில் வெறுப்பும் கோபமும் கலந்திருந்தன.

"பாண்டிய நாட்டுக்கு மன்னராகக் கூடியவர் இருக்கும்போது அவரை விட்டு நாங்கள் மந்திராலோசனையில் இறங்குவது முறையல்ல," என்றான் அபராஜிதன்.

விக்ரமபாண்டியன் இதற்குப் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அபராஜிதன் மனத்தில் எத்தகைய எண்ணம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அறியத் தன் கண்களை அவன் முகத்துக்காக உயர்த்தினான். அபராஜிதன் முகத்தில் எந்த வித உணர்ச்சியும் இல்லை. அவன் இதழ்கள் மட்டும் ஒரு கோடியில் லேசாக இழுபட்டு மந்தகாசத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. சற்று நேரம் வைத்த கண் வாங்காமல் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற விக்ரம பாண்டியன் சரேலென்று திரும்பி விடுவிடென்று நடந்து கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே சென்றான். அவன் சென்றதும் கார்குழலியை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதன், "அரசகுமாரி! வாருங்கள் உங்களைக் கொண்டுபோய்ப் பின் கட்டிடத்தில் விட்டுவிட்டுப் பிறகு என் அலுவலைக் கவனிக்கச் செல்கிறேன்," என்று கூறிவிட்டு, தான் வரும் வரையில் கோட்டைக் காவலைச் சோதனை செய்யும்படி மார்க்கயேனுக்குக் கட்டளையிட்டுக் காரி பின் தொடரக் கார்குழலியுடன் கட்டிடத்தை விட்டுக் கிளம்பினான்.

நீங்கள் நீதிபதியாயிருந்தால்

விடை

சேகர் குற்றவாளிதான். 'கல்பபிள் ஹோமிசைட்' என்ற கொலையில்லாத கொடுந் துன்பத்திற்கு அவன்தான் காரணமாவான். இதனை இ. பி. கோ. 301-வது பிரிவு விளக்குகின்றது. எப்படியும் ஓர் உயிரை மாய்க்கும் சக்தி பாஷாணத்துக்கு உண்டு என்பதை அவன் நன்கறிவான். ஓர் உயிரை ஒழிக்க வேண்டுமென எண்ணியே விஷம் வைத்தான் சேகர். ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக வேலன் மடிவதற்குப் பதிலாக அவன் மகனே மாண்டான். எதிர்பார்த்தது நடந்திருந்தால் அவன்மேல் கொலைக்குற்றம் சுமத்தலாம். ஆனால் அவன் எதிர்பாராதது நடந்ததால் அவன்மேல் 'கொலை யில்லாத கொடுந்துன்பம்' செய்ததாகக் குற்றம் சுமத்தலாம்.

[அலகாபாத் நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பொன்றை (39 அல் 161) அடிப்படையாகக் கொண்டது.]

—வை. ச. சு

போஜனசாலைக்குச் சற்றுத் தள்ளியிருந்தது கார்குழலியின் நந்தவனம். இடது புறத்திலிருந்தது அந்தப்புரம். கட்டிடத்தைவிட்டு வெளியே காலடி வைத்த உடனேயே காரி ஒரு சந்தேகம் கேட்டான். "பிரபு! விக்ரமபாண்டியனை மன்னர் மன்னரென்று அழைக்கிறீர்களே? அவர் எந்த ஊருக்கு மன்னர்...?" என்று வினவினான்.

"பிற்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டு மன்னனாகலாம்," என்றான் அபராஜிதன்.

"அதற்காக இப்பொழுது முதற் கொண்டே பட்டம் எதற்கு?" என்று காரி மீண்டும் சந்தேகம் கேட்டான்.

"நாடில்லாவிட்டாலும் விக்ரமன் மன்னர் மரபில் பிறந்தவன்."

"மரபுக்காக மரியாதை போலிருக்கிறது. அப்படித்தானே மன்னவா?"

"என்னையா அழைக்கிறாய் காரி?"

"ஆமாம். தாங்களும் மன்னர் மரபில் பிறந்தவர்தானே?"

தூக்கிவாரிப் போட்டது அபராஜித னுக்கு. காரியின் ஹாஸ்யம் அத்தனை தூரத்துக்குப் போகும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. சரேலென்று பக்க வாட்டில் மின்னல் வேகத்தில் பார் வையை வீசிய அபராஜிதன் கண்களி லிருந்த எச்சரிக்கையைக் கண்ட காரி யும் அத்துடன் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு மௌனமாகவே நடந்தான். ஆனால் காரியின் சொற்கள் கார்குழலி யின் சித்தத்தில் ஏதேதோ சிந்தனை களைக் கிளப்பிவிட்டன. அவள் விசால மான தன் விழிகளால் அபராஜிதன் முகத்தை ஒரு முறை பார்த்தாள். அவனும் பார்த்தான். இரு ஜோடிக் கண்களும் பேசின. ஆனால் ஒரு ஜோடிக் கண்கள் பதில் சொல்ல மறுத் தன. "நீங்கள் மன்னர் மரபில் பிறந்த வரா? நீங்கள் யார்! சொல்லமாட்டீர் களா?" என்று கொஞ்சின கார்குழலி யின் கண்கள். "இத்தனை நாள் பொறுத்தவள் இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறு. எல்லாம் விளங்கும்," என்று கெஞ்சின அபராஜிதன் விழி கள். கண்ணோடு கண் பேசியபின் வாய்ச் சொற்களில் என்ன பயன் ஏற்பட்டுவிடப் போகிறது? ஆகவே கார்குழலியும் அபராஜிதனும் பேசா மலே நடந்தார்கள். அந்தப்புரத்திற் குள் நுழையுமுன்பு அபராஜிதனை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுச் சென் றாள் கார்குழலி. அந்தப் பார்வையில் தான் எத்தனை வசீகர அழைப்பு!

கௌரவத்தாலும் அடிகளாருக்குக் கொடுத்துள்ள வாக்கினாலும், அர சிளங்குமரியின் நன்மையை முன்னிட் டும் அவளைப் பின்பற்றிச் செல்லக் காலெழாத சேனாதிபதி ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டுத் திரும்பி னான். அபராஜிதன் மனோபாவம் காரிக்கு நன்றாகப் புரிந்திருந்ததால் சேனாதிபதியின் புத்தியை வேறு திசை யில் திருப்ப அவன் முயன்று, "பிரபு! இன்று விக்ரமபாண்டியனைச் சரிவரக் கவனித்தீர்களா?" என்று கேட்டான்.

"கவனித்தேன்."

"ஏன் அப்படிப் பேயறைந்தமாதிரி உட்கார்ந்திருந்தான்?"

"தெரியவில்லை."

"ஏதோ தீவிர சிந்தனையிலிருந் திருக்க வேண்டும்"

"ஆமாம்," என்றான் அபராஜிதன்.

"எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசனையோ?" என்று வினவினான் காரி.

"இந்தக் கோட்டையைத்தான்," என்று பின்னாலிருந்து எழுந்த குரலால் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய இருவரும் எதிரே அடிகளார் நின்றிருப்பதையும் அவர் முகத்தில் கவலை அதிகமாகப் பிரதிபலித்திருப்பதையும் கண்டு அடி களார் முக்கியமான செய்தி எதையோ அறிவிக்க விரும்புகிறாரென்பதையும் உணர்ந்து கொண்டனர்.

"என்ன அடிகளாரே! ஏதாவது விசேஷமிருக்கிறதா?" என்று சம்பா ஷணையைத் துவக்கினான் அபராஜிதன்.

"இருக்கிறது."

"என்ன விசேஷமோ?"

"கோட்டையைப்பற்றிய விசேஷம் தான்."

"இங்கு பேசுவதற்கில்லை, என் அறைக்கு வாருங்கள்," என்று கூறி விட்டு வேகமாக நடந்த அடிகளாரைப் பின்பற்றி அபராஜிதனும் காரியும் நடந்தனர். அறைக்குள் மூவரும் பிர வேசித்ததும் கதவை ஜாக்கிரதை யாகச் சாத்தித் தாளிட்ட அடிகளார் அறையின் மூலைக்குச் சென்று அங் கிருந்த அம்பை எடுத்து வந்து, "இதைப் பாருங்கள்," என்று அப ராஜிதனிடம் கொடுத்தார். அம்பைப் பார்த்தவுடனேயே அது யாரைச் சேர்ந்தது என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதனும் காரியும் அடிகளாரைப் பார்த்தார்கள். "அதில் இது கட்டி வந்தது" என்று மடியிலிருந்த ஓலையை யும் எடுத்துக் கொடுத்தார் அடிகளார்.

காரி தோள் வழியாக எட்டிப் பார்க்க அபராஜிதன் விளக்கொளியில் ஓலையைப் படித்தான். பிறகு ஓலையை அடிகளாரிடம் கொடுத்துவிட்டு அறை யில் சிறிது நேரம் யோசித்துக் கொண்டே உலவினான். கடைசியில் அடிகளாரை நோக்கி, "அடிகளாரே! ஓலையை எரித்துவிடுங்கள். தகவலை யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம்," என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே செல் லத்தொடங்கிய சேனாதிபதியை, "பிரபு!" என்று கூப்பிட்டு நிறுத்திய அடிகளார், "எதற்கும் விக்ரம பாண்டி யன் மேல் ஒரு கண் வைத்திருப்பது நல்லதல்லவா!" என்று கேட்டார்.

"அவசியமில்லை," என்றான் அபராஜி தன்.

"ஏன்?"

"அவன் திருப்பக்கூடிய வீரர்கள் கள்ளர்கள்தான். அவர்களில் மொத் தம் இருபத்து நான்கு பேர்தான் இருக் கிறார்கள். நான் போட்டிருக்கும் காவல்

முறையில் அவர்கள் இருக்கிற இடத்தை விட்டு நகர முடியாது. கவலைப் படாதீர்கள். இந்த ஓலை வந்தது நல்லதாயிற்று.''

இதற்கு மேல் ஏதும் சொல்லாமல் வேகமாகக் காரியுடன் வெளியே சென்ற அபராஜிதன் கட்டுக் காவல்களை யெல்லாம் கடந்து கார்குழலியின் அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்து அவள் அறையின் கதவை இடித்தான். வெளியே வந்து கதவைத் திறந்த முத்துநகையை நோக்கி, ''முத்து நகை! சீக்கிரம் அரசகுமாரியைக் கூப்பிடு,'' என்று உத்தரவிட்டான். முத்து நகை ஏதோ ஆபத்து மும்முரமாயிருக்கிறதென்ற நினைப்பில் அவசரமாக ஓடிக் கார்குழலியை எழுப்பி வந்தாள். ஏதோ என்னமோவென்று அலறிப்புடைத்துக் கொண்டு வந்த கார்குழலியை நோக்கிய அபராஜிதன், ''அரசகுமாரி! பயப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. தங்கள் பள்ளியறையை நாங்கள் பார்க்க வேண்டும்,'' என்றான்.

கார்குழலி ஏதும் புரியாமல் விழித்து ஒரு கணம் முத்துநகையை நோக்கினாள். பிறகு, ''சரி, வாருங்கள்,'' என்று இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள். பள்ளியறையை அடைந்ததும் அபராஜிதன், ''இங்கு தானே முன்பு எங்களைத் தங்க வைத்தீர்கள்?'' என்று கேட்டான்.

''ஆமாம்'' என்றாள் கார்குழலி.

அபராஜிதன் அறை முழுவதையும் தன் பார்வையால் அளந்தான். அவன் கண்கள் மெல்லிய திரைச் சீலைக்கு அப்பாலிருந்த ஒரு கற்சிலையின்மேல் கடைசியாக நிலைத்தன. வெகு நேரம் அந்தக் கற்சிலை மீது கண்களை ஓட்டிய பாண்டிய சேனதிபதி அரசகுமாரியை நோக்கி, ''நீங்களும் முத்துநகையும் சற்று வெளியே செல்லுங்கள்,'' என்றான். அரசகுமாரி ஒரு வினடி யோசித்துவிட்டு முத்துநகையுடன் வெளியே சென்று கதவை மூடிக்கொண்டாள். வெளியே அவர்கள் சென்று சில வினடிகள்தான் இருக்கும். கட்டடமே கலகலத்துத் தலைமேல் விழுவது போன்ற பயங்கர சப்தம் அடுத்த அறையிலிருந்து எழுந்தது.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

45. இடிந்த சுவரும் இருளடைந்த பாழியும்

கட்டிடத்தின் கருங்கற்கள் பல கலகலத்துத் திடீர் திடீரெனக் கீழே இறங்குவது போன்ற ஒலிகளாலும், பெரும் பாறைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதியும் உராய்ந்தும் செல்வது போன்ற சப்த பேதங்களாலும் கவலை பாய்ந்து கலங்கிய கார்குழலியின் கருவிழிகள் அருகே நின்ற முத்துநகையை ஒரு முறை நோக்கிவிட்டு அடுத்த அறையை நோக்கிப் பாய்ந்தன. இரவில் எழுந்த அந்தப் பயங்கர சப்தங்களால் அடுத்த அறையில் என்ன விபரீதம் நடந்துவிட்டதோ என்று நடுங்கிய முத்துநகையும் அரசகுமாரியின் பார்வையிலும் முகத்திலும் பிரதிபலித்த கவலையில் பங்குகொண்டு, அடுத்த அறைக்குப் போகக் காலெழாமலும் இருந்த அறையில் இருக்க இருப்புக்கொள்ளாமலும் இரண்டுங் கெட்டான் நிலைமையில் திண்டாடினாள். அடுத்த அறையில் துவங்கிய சப்தங்கள் மட்டும் நிற்காமல் தொடர்ந்து வந்துகொண்டேயிருந்தன. கட்டிடம் நிலை குலைவது போன்ற அத்தனை சப்தத்தை விளைவிக்க எத்தனை கற்கள் கலகலத்துக் கொட்ட வேண்டும் என்று நினைத்துப் பிரமித்து நின்ற கார்குழலி, பக்கத்து அறையில் ஏற்பட்ட அவ்வளவு விபரீதத்திலும் தான் நின்றிருந்த கூடத்தின் சுவர்களோ, சுவர்களிலிருந்து தொங்கிய விளக்குகளோ சற்றும் ஆடவோ அசையவோ இல்லாமல் இருக்கிற நிலையிலேயே இருப்பதைப் பார்த்து, "இது எப்படி சாத்தியம்!" என்று வியந்தாள். இப்படி அரசகுமாரியும் முத்துநகையும் மாறி மாறி யோசித்துக் கொண்டிருந்ததால் ஓடிய சில விநாடிகளில் பக்கத்தறையிலிருந்து கிளம்பிக்கொண்டிருந்த சப்தங்களும் மெள்ளக் குறையலாயின. கற்கள் பல சர்ரென்று எங்கெங்கோ பாய்ந்து 'தட்தட்' என்று ஒன்றின் மேல் ஒன்று உட்காரும் ஓசைகள் கேட்டன. கடைசியாகக் 'கிளிங்' என்று ஏதோ உலோகம் உலோகத்தின் மேல் அடிபடுவது போன்ற ஒரு பிரமை, அப்புறம் ஒரே நிசப்தம்!

நிசப்தமும் சில விநாடிகள் நீடித்தன. பிறகு அந்த நிசப்தத்தைக் காரியின் கேள்விகளும் பாண்டிய சேனாதிபதியின் பதில்களும் உடைத்தன. இருவரும் சிறிது நேரம் ஏதோ தர்க்கித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கார்குழலி உணர்ந்தாளானாலும் கதவைத் திறந்து கொண்டு சென்று பக்கத்தறையில் நடந்ததென்ன வென்பதை ஆராயத் தானும் முயலவில்லை, முத்துநகையையும் அனுமதிக்கவில்லை.

"அம்மா! நான் வேண்டுமானால் போய் அங்கு என்னதான் நடக்கிறதென்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேனே. இந்த மாதிரி விபரீத சப்தங்களை நாம் இந்தக் கன்னிமாடத்தில் இத்தனை நாளாகக் கேட்டதில்லையே," என்றாள் முத்துநகை.

"வேண்டாம் முத்துநகை! அவர்களே வந்து சொல்லட்டும்," என்று அரசகுமாரி தடுத்தாள்.

"அவர்கள் ஏதோ பேசிக்கொண்டேயிருக்கிறார்களே யொழிய இங்கு வருவதாக உத்தேசமில்லை போலிருக்கிறதே," என்றாள் முத்துநகை.

"ஏதோ காரியமாகத்தான் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்."

"என்ன அப்படித் தலைபோகிற காரியமிருக்கும்! இரவில் ஆண் பிள்ளைகள் இந்தக் கட்டிடத்துக்கு வருவதே குற்றம். அதுவும் தங்கள் பள்ளியறைக்குள் நுழைந்ததற்குத் தங்கள் தந்தை மட்டும் இங்கிருந்தால் இவர்கள் தலையைச் சீவிப் போட்டு விட்டு மறு வேலை பார்த்திருப்பார்."

"அதெல்லாம் சாதாரண காலங்களில், முத்துநகை."

"இதென்ன அப்படி அசாதாரண காலம்!"

"யுத்த காலம். யுத்த காலத்தில் வாழ்க்கை முறைகள் அடியோடு மாறு படுகின்றன. சாதாரண காலமாயிருந் தால் இந்தப் பிரபுக்கள் இங்கு வருவார் களென்று நினைக்கிறாயா!"

"ஏன் வரமாட்டரார்கள்? உங்கள் கோட்டைக் காவலன் இருக்கிறாரே அவர் காயம் பட்டுக் கிடந்த போது எங்கிருந்தாராம்!"

இந்தக் கேள்வி கார்குழலியின் மனத்தே பழைய எண்ணங்களைக் கிளப்பி விட்டபடியால் அவள் அடுத்த அறை நிகழ்ச்சிகளை அகலவிட்டு எங்கோ கனவுலகத்துக்குச் சென்றாள். கன்னிமாடத்துக் காட்டுக்கெதிரே காயமடைந்து ரத்தம் சேதப்பட்டுக் கிடந்த அந்தப் பாண்டிய நாட்டு வீர னைத் தான் முதல் முதலாக சந்திக்க நேர்ந்த சம்பவங்களையெல்லாம் எண்

ணிப் பார்த்தாள். அவன் தற்சமயம் இருக்கும் அதே அறையில் தன்னுடன் பேசிச் சிரித்ததையும் இதைக்கண்டு அடிகளார் சந்தேகப் பார்வை பார்த்ததையும் எண்ணி மெள்ளத் தனக்குள்ளேயே நகைத்துக்கொண்டாள். தன் உள்ளத்தை அன்றே கொள்ளை கொண்ட அந்த வீரன் திடீரெனக் கனவில் தோன்றியவனைப் போல் மறைந்து மீண்டும் தன்னைக் காத்து நிற்க அதே கன்னிமாடத்துக்கு வந்து சேர்ந்த விந்தையையும் நினைத்து விதியின் விசித்திர லீலைகளை எண்ணிப் பார்த்துப் புன்முறுவலொன்றையும் உதடுகளில் தவழவிட்டாள்.

நனவுலகத்திலிருந்த அரசகுமாரி கனவுலகத்தில் சஞ்சரித்[illegible]த்து விட்டதையும் அதன் காரணத்தையும் உணர்ந்து கொண்ட முத்துநகையும் லேசாக நகைத்தாள். அவள் உதிரவிட்ட அந்தச் சின்னஞ்சிறு சிரிப்பொலி கார்குழலியின் கனவுலகத்தில் திடீரெனப் பாய்ந்துவிடவே சுயநிலைக்கு வந்த அரசகுமாரி முத்துநகையின் மேல் கோபப் பார்வையொன்றை ஓட்டி, "எதற்காகச் சிரிக்கிறாய் முத்துநகை?" என்று விசாரித்தாள்.

பாதி உவகையும் பாதி கோபமும் தேங்கிய விழியில் கலந்து நின்றன.

கார்குழலியின் குரலைக் கேட்டதும் மெல்ல என்னவோ பக்கத்தறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு அபராஜிதன் உள்ளே நுழைந்தான். கூடத்திற்குள் வந்தவன் நேராகக் கார்குழலியை அணுகாமல் கதவின் பக்கத்திலேயே சிறிது நேரம் நின்று ஏதோ யோசித்து விட்டுப் பிறகு அவளை நோக்கி, "அரசகுமாரி! நான் உங்கள் கோட்டைக் காவலன்..." என்று ஏதோ சொல்லத் துவங்கியவன் மேற்கொண்டு பேச்சை நீட்டாமல் சற்று நிதானித்தான்.

கார்குழலியின் கண்கள் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. அவள் வாய் திறந்து பதிலேதும் சொல்லாவிட்டாலும் "மேலே சொல்லுங்கள்." என்று அவள் விழிகள் உத்தரவிட்டதைக் கண்ட அபராஜிதன் மேலும் பேச்சைத் தொடர்ந்து "நான் உங்கள் கோட்டைக் காவலன். இந்தக் கோட்டையைக் காப்பது என் கடமையாகிறது. ஆகவே அந்தக் கடமையைச் சரிவரச்

செலுத்துவதற்கான உபாயம் எதுவாயிருந்தாலும் அதை நான் கையாண்டுதான் ஆகவேண்டும்." என்றான்.

கார்குழலி மௌனமாகவே யிருந்தாள். அவள் மௌனத்தின் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன் மறுபடியும் சொன்னான். "அரசகுமாரி, நான் கையாளும் முறைகள் உங்களுக்கு விசித்திரமாயிருக்கலாம். சில வேளைகளில் அருவருப்பாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால் யுத்த காலத்தில் கசப்பான காரியங்களையும் போர்த் தலைவன் செய்யத்தான் வேண்டியிருக்கிறது."

அவன் எதைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கிறானென்பதைக் கார்குழலி நன்றாகப் புரிந்துகொண்டிருந்தாலும் ஏதோ கேட்க வேண்டுமென்பதற்காகக் கேட்டுவைத்தாள். "அது என்ன அப்படிக் கசப்பான காரியம்!" என்று.

"உதாரணமாக இதோ பாருங்கள். இந்த இராக் காலத்தில் நான் இந்த இடத்திற்கு வருவது பிசகான காரியம். விரும்பத்தக்கதல்ல. ஏன் வெறுக்கத்தக்கதும் கூட. ஆனால் வந்துதான் ஆகவேண்டியிருக்கிறது." என்று விளக்கினான் பாண்டிய சேனாதிபதி.

"நீங்கள் வருவதை யார் வெறுப்பதாகச் சொன்னார்கள்? யார் தடுத்தார்கள்?" என்று கார்குழலி தழைந்த குரலில் கேட்டாள்.

"யாரும் தடுக்கவில்லை அரசகுமாரி. ஆனால் இது உலகத்துக்கு ஒவ்வாத காரியம். சாதாரண காலத்தில் கடுமையான குற்றமும் கூட. ஆனால் உங்கள் நன்மையை முன்னிட்டே இந்தக் குற்றத்தை நான் புரியவேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் குற்றம் மட்டுமல்ல. இன்னொரு குற்றமும் புரிந்திருக்கிறேன். அதற்கும் உங்கள் மன்னிப்பு வேண்டும்." என்றான் அபராஜிதன்.

"இன்னொரு குற்றமா?" ஆச்சரியத்துடன் வினவினாள் கார்குழலி.

"ஆமாம், இப்படி வாருங்கள்," என்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு பக்கத்தறைக்குச் சென்றான் அபராஜிதன். அந்த அறையில் அந்தப் பிரபு என்ன குற்றத்தைத்தான் புரிந்திருப்பார் பார்ப்போமென்று அரசகுமாரியைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற முத்துநகை அறைக்குள் தலை நீட்டியதும் பேரதிர்ச்சியடைந்தவளாய் விழிகள் நன்றாக மலரப் பிரமை பிடித்து அப்படியே ஒருகணம் நின்றுவிட்டாள். அரசகுமாரியின் பள்ளியறையின் கோடியிலிருந்த திரைச்சீலை ஒதுங்கிக் கிடந்தது. அந்தச் சீலைக்குப் பின்னாலிருந்த கற்சிலையின் முகம் நேராகப் பார்க்காமல் முதுகுப் பக்கமாகத் திரும்பிக் கிடந்தது. அந்தச் சிலைக்கு அப்புறத்தேயிருந்த சுவர் பாளம் பாளமாக வெடித்து இரண்டு மூன்று இடங்களில் விலகி நிற்க, அதையடுத்து நாகலோகத்தின் பிலத்துவாரம்போல் இருள் சூழ்ந்த பெரிய பாழியொன்றும் தெரிந்தது.

கார்குழலி வைத்த கண் வாங்காமல் அந்தப் பெரிய இருண்ட பாழியைக் கவனித்துக் கொண்டே அறையின் நடுவே நின்றாள். தன் பள்ளியறையில் இப்படி ஒரு பாதாளம் இருக்கிறதென்பதை அறியாத கார்குழலிக்கு, இதை இந்தப் பிரபு மாத்திரம் எப்படிக் கண்டுபிடித்தார் என்று விளங்காததாலும், தான் இதுவரை பிரதிதினம் புஷ்பமிட்டுப் பூஜித்து வந்தது அம்மன் சிலை உண்மையில் ஒரு மர்ம யந்திரமாகிவிட்டதே என்ற உணர்ச்சி மேலிட்டதாலும் அவள் ஏதும் பேச

"இதைப் பாருங்கள் சார்! இந்தக் கைக்குட்டைக்குள் உங்கள் கடியாரம் ஓடும் சத்தம் கேட்குது! இப்பொழுது திருப்திதானே?"

"திருப்தியா? ஒரே ஆச்சரியம்! நான் கொடுத்த கடியாரம் நின்று போய் ஆறு மாதமாகிறதே!"

வகையற்றவளாய் அந்தப் பள்ளியறை நடுவே மற்றொரு சிலையென் மௌன மாக நின்றாள்.

அந்த மௌனத்தை அபராஜிதனே உடைத்து, "அரசகுமாரி! சற்று இப் படி வந்து பாருங்கள்," என்று அவளை அழைத்துவிட்டு, "காரி! அந்த விளக்கை எடுத்து இந்தப் பாழிக்காகக் காட்டு," என்று உத்தரவிட்டு அரச குமாரியுடன் பாழிக்கருகே சென்றான். காரி காட்டிய விளக்கில் பாழியைக் கவனித்த கார்குழலியும் முத்துநகையும் கீழே ஓடிய படிகளைக் கண்டு, அது ஒரு சுரங்கப் பாதை யென்பதையும், அடிகளாரும் மழவராயனும் மிக ரக சியமாக வைத்திருந்த அந்தரங்க வழி அதுதானென்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாலும் இத்தனை நாள் இங்கேயே இருந்த தாங்கள் கண்டு பிடிக்க முடியாத இந்த மர்மத்தை அபராஜிதன் எப்படிக் கண்டுபிடித் தான் என்பதை அறியமாட்டாதவர் களாய் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

பெண்களிருவரும் நயன பாஷையில் பேசியதன் உட்கருத்தை உணர்ந்து கொண்ட அபராஜிதன், "அரசகுமாரி, இதை நான் புதிதாக இன்று கண்டு பிடிக்கவில்லை. கண்டுபிடித்துப் பலநாட் களாகின்றன. ஆனால் இந்த வழியை உபயோகப்படுத்த அவசியம் நேர்ந்த தால் இந்த ரகசியத்தை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள முன்வந்தேன்," என் றான்.

"எப்பொழுது கண்டுபிடித்தீர்கள்?" என்று கார்குழலி வினவினாள்.

"முன்பு நான் இந்த அறையில் தங்கியிருந்தேனே, நினைவிருக்கிறதா?" என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

"ஆகா! இருக்கிறது."

"அப்பொழுதே கண்டுபிடித்தது தான். இந்த அறையிலிருந்த நாங்களிரு வரும் திடீரென மறைந்துவிட்டது உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம்."

"ஞாபகமிருக்கிறது. அப்பொழுது நீங்கள் கயிறு கட்டி வெளிப்பக்கமாக அல்லவா இறங்கிச் சென்றீர்கள்!"

"இல்லை. அரசகுமாரி! அடிகளாரை ஏமாற்றுவதற்காக இந்தத் தந்திரம் செய்தேன். இந்தப் பாதை வழி செல் வது மிகக் கடினம். எனக்கு இந்தப் பாதை தெரிந்து விட்டது என்று மட்டும் அடிகளாருக்குத் தெரிந் திருந்தால் என்னை வெளியே செல்லவிடாமல் இந்தப் பாதாள வழி யைப் பூட்டியிருப்பார். இந்த வழியின் முழுமர்மம் இப்பொழுது கூட எனக் குத் தெரியாது. கை தேர்ந்த சிற்பி யாரோ இதை அமைத்திருக்கிறான் அரசகுமாரி. வழிநெடுகப் பல இடங் களில் பலவிதப் பொறிகள் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் வழியில் எந்த இடத்திலும் அடிகளார் என்னை மடக்கியிருக்க முடியும். மழவ நாட்டு அந்தரங்கச் சுரங்கங்கள் போர்த்தந்தி ரங்களுக்கு இன்றியமையாதவை. அவற்றைப் பிறருக்குக் காட்டிக் கொடுக்க அடிகளார் ஒருநாளும் சம்ம திக்க மாட்டார். அவரிடம் மீண்டும் சிக்கினால் சிறைவாசமோ அதைவிட மோசமான கதியோ நிச்சயமென் பதை அறிந்த நான் அவருக்குப் போக் குக் காட்டக் கயிறுகளை வெளித் தாழ் வாரத்தில் கட்டித் தொங்கவிட்டேன். ஆனால் சென்றது இவ்வழிதான்." என்று அபராஜிதன் விளக்கினான்.

"இதை எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர் கள்? இத்தனை நாளாக இந்த அறையி லிருக்கும் எனக்குப் புரியாத மர்மம் உங்களுக்கு எப்படிப் புரிந்தது?" என்று கார்குழலி வினவினாள்.

"அரசகுமாரி! எனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் உங்களுக்குக் கிடைக்க வில்லை."

"என்ன சந்தர்ப்பம்!"

"இந்தப் பாதாள வழியில் எப் பொழுதாவது போயிருக்கிறீர்களா?"

"இல்லை."

"நான் வந்திருக்கிறேன் பாருங்கள். அடிகளார் எங்களிருவரையும் கண் களைக் கட்டித்தான் அழைத்து வந் தார். கண்களைத்தான் அவர் கட்டி னாரே தவிர என் கைகளைக் கட்ட வில்லை. கருத்தையும் கட்டவில்லை. என் கருத்து அந்த அந்தரங்க வழியின் மர்மத்தை ஆராய்வதில் முனைந்தது. கைகள் கருத்துக்கு உதவின. அடிக ளார் எங்களுக்கு வழி காட்டிக் கொண்டு முன்னே சென்றார். நான் தட்டித் தடுமாறுவதுபோல் பாசாங்கு செய்து சுவர்களின் இருபுறத்தையும் தடவிக்கொண்டே வந்தேன். வழி நெடுகப் பல பிரதிமைகளைத் தடவி னேன். கடைசியாக இந்த அறையை அடையுமுன்பு ஒரு பிரதிமையின் முகம் தென்பட்டது. அதைத் தடவி அது ஒரு கற்சிலை யென்பதை அறிந்து கொண்டேன். அதன் முகம் மட்டுமே கையில் பட்டது. மற்ற இடங்களைத் தடவிப் பார்த்தேன். மழமழப்பாக

இருந்தன. மார்பகமோ கைகளோ தென்படவில்லை. தட்டுப்பட்ட இரு முழங்கைகளிலிருந்து சிலையின் முகம் திரும்பியிருப்பதை உணர்ந்தேன். கடைசிப் படி ஏறியதும் அடிகளார் சற்று நிதானித்தார். பிறகு எங்களை அழைத்துக்கொண்டு மற்றொரு அறைக்குச் சென்று கட்டுகளை அவிழ்த்தார்," என்று விவரித்தான் அபராஜிதன்.

"மற்றொரு அறைக்கு உங்களை அழைத்துச் செல்வானேன்?"

"சிலையின் மர்மத்தை நான் உணராதிருப்பதற்காக."

"பிறகு எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?"

அபராஜிதன் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. "சொல்கிறேன், கேளுங்கள்: அடிகளார்பின்னால் நடந்து சென்ற ஒவ்வொரு அடியையும் அளந்துதான் நடந்தேன். ஒவ்வொரு திருப்பங்களையும் மனத்தில் பதித்துக் கொண்டேன். மீண்டும் அவர் எங்களை உங்கள் பள்ளியறையில் பதுங்க வைத்தபோது அது நாங்கள் முதலில் வந்த அறைதான் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டேன். சிலையை ஆராய்ந்தேன். அம்மன் தலை நேராக என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றது. ஒரு கையில் பூச்செண்டுடனும் மற்றொரு கையை இடுப்பில் கொடுத்தும் நின்ற சிலையைக் கவனித்தேன். அறையில் வேறு சிலை இல்லை. நான் கடைசியாகப் பிடித்தது இந்தச் சிலையாயிருந்தால் அது முகத்தை முதுகுப் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் என் கைகளில் சிலையின் கரங்கள் படவில்லையே. ஆகையால் அம்மன் தலையில்தான் பொறி இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். பொறி இயல் நூலும் சிறிது பயின்றிருக்கிறேன் அரசகுமாரி," என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

"சரி! இப்பொழுது எதற்காக இந்த வழியைத் திறந்திருக்கிறீர்கள்?"

"பொறி பழையபடி இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கத்தான். இனித் தங்கள் ஒத்துழைப்புத் தேவை," என்றான் அபராஜிதன்.

"என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"முதலாவதாக இந்த மர்மம் நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறதென்ற விஷயம் அடிகளாருக்குத் தெரியக் கூடாது."

கார்குழலி அவன் சொன்னதை ஆமோதிக்கவோ மறுக்கவோ இல்லை. அபராஜிதன் மேலும் சொன்னான்: "அரசகுமாரி! இரண்டாவதாக நானோ காரியோ இந்தப் பாதையை எந்த வினாடியிலும் உபயோகப்படுத்த நீங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும். வீர பாண்டியனை முறியடிக்க இது அத்தியாவசியம்," என்றான்.

பாண்டிய நாட்டுப் பிரபு தன்னைப் பாதுகாக்கவே அத்தனை விவகாரங்களிலும் ஈடுபடுகிறான் என்பதை அறிந்ததால் கார்குழலியின் உடலில் உவகை ஊடுருவிச் சென்றது. நன்றியும் காதலும் கலந்து பிரவகிக்கும் பார்வையொன்றை அவன் மீது வீசிய கார்குழலி, "உங்களிஷ்டப்படி செய்யுங்கள். இதற்கு என் அனுமதி எதற்கு?" என்றாள்.

அபராஜிதன் அவளை ஒரு வினாடி பார்த்தான். பிறகு காரியை நோக்கி, "காரி, நீ சென்று மார்க்கியனை என் அறைக்கு அழைத்து வா. இந்தச் சுரங்க வழியை மூடிவிட்டு நான் வருகிறேன்," என்று கூறிக் காரியை வெளியே அனுப்பினான். அவன் சென்றதும் அம்மன் சிலையிடம் சென்ற அபராஜிதன் அதன் தலையைப் பிடித்துப் பலமாகத் திருகவே சுரங்கவழி அடைபட்டுப் பிரிந்தசுவடே தெரியாமல் சுவர்கள் ஒன்றுபட்டன. மீண்டும் தன்னை அருட்கண்களால் நோக்கிய அம்மனைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் கார்குழலி. பிறகு அந்தச் சிலையை நோக்கி நடந்தாள்.

அம்மன் பக்கத்திலிருந்த விளக்கு சுடர் விட்டு நன்றாக எரிந்து கொண்டிருந்தாலும் மங்கலான வெளிச்சத்தை அறை முழுவதும் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. அம்மன் அருள் விழிகளில் சற்றுக் கேலிச் சிரிப்பும் உதிர்ந்ததைக் கார்குழலி கவனித்தாள். அதன் காரணத்தை உணர அவள் பின்பக்கம் திரும்பவேண்டிய அவசியமே ஏற்படவில்லை. அபராஜிதன் தனக்குப் பின்னால் வெகு அருகில் நிற்பதை உணர்ந்தாள். வெட்கமும் ஆசையும் கலந்த உணர்ச்சிகள் அவளைச் சித்திரவதை செய்தன. முத்துநகை எங்கே யென்று பார்க்கச் சட்டென்று திரும்பினாள். முத்துநகையை அறையில் காணவில்லை. ஆனால் திரும்பிய வேகத்தில் அவள் உடல் அபராஜிதன் மீது சரேலென்று உராய்ந்தது.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

46. இன்னும் பத்தே நாட்கள்!

தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய வேண்டிய காலம் கடந்து துயிலும் நேரம் நெருங்கி விட்டதால், கார்குழலியின் பள்ளியறைத் தீபங்கள் பலவும் அணைக்கப்பட்டு அம்மன் அருகிலிருந்த சிறு வெண்கலக் குத்துவிளக்கு மட்டுமே மங்கலான பிரகாசத்தை அறை முழுவதும் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. பள்ளியறைச் சூழ்நிலையும் மங்கலான வெளிச்சமும் சிருஷ்டித்த மயக்கத்துக்குத் தூபம் போட, அறை மூலையிலிருந்த தூபக்கால் அகில் புகையைச் சுருள் சுருளாக எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. அகில் புகையின் சுகந்தத்தை அதிகமாக ஓங்க விடக் கூடாதென்ற காரணத்தால் எதிரேயிருந்த காட்டின் ஏதோ ஒரு மூலையிலிருந்த மனோரஞ்சித மரம் தனதுமலர்களின்நறுமணத்தைத் தென்றலின் இன்ப அலைகளில் தவழவிட்டு, கார்குழலியின் அறைக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது. பள்ளியறையின் இரண்டு மூலைகளிலிருந்த சாளரங்கள் திறந்திருந்ததால் அறையின் இரண்டு வெள்ளிப் பாளங்களைப் போல் சந்திர வெளிச்சம் பாய்ந்து கிடந்தது. அந்தச் சாளரங்களிலொன்றின் பக்கமாக வளர்ந்திருந்த முல்லைக் கொடியொன்று சாளரத்திலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் போடப்பட்டிருந்த கார்குழலியின் மஞ்சத்தைப் பாதுகாத்த போதிலும், அந்தப் பாதுகாப்பையும் சந்திரன் இடையிடையே உடைத்துத் தனது வெள்ளி அஸ்திரங்களில் சிலவற்றை அவள் பஞ்சணையின் மீது உதிர்த்திருந்தது காரணமாக அவள் படுக்கையில் இயற்கையின் வைரங்கள் இறைந்து கிடந்தன. மஞ்சத்தின் நாலுகால்களின் உச்சியிலும் செதுக்கப்பட்டிருந்த பதுமைத் தலைகளது தங்கக் கவசங்களின் கண்களில் புதைக்கப்பட்டிருந்த மரகத மணிகள் சந்திர கிரணங்களால் தாக்கப்பட்டுச் சிற்சில பச்சைப் பட்டைகளைப் பஞ்சணைத் தலையணைகளில் பதிய வைத்திருந்தன. அரசகுமாரி படுப்பதற்காக வழக்கம் போல் முத்துநகை படுக்கையில் தூவியிருந்த உதிரி மல்லிகை மலர்கள் பாதி நிலவொளியிலும் பாதி விளக்கொளியிலும் சிக்கி கண்களை மட்டுமின்றிக் கருத்தையும் கவரும் வண்ணம் இணையற்ற அழகுடனும் நறுமணத்துடனும் அரச குமாரியை எதிர்பார்த்து விழித்துப் படுத்துக் கிடந்தன. அறையின் சுவரிலிருந்த ரதியின் சித்திரமொன்று அந்த மல்லிகை மலர்களின் அசட்டுத்தனத்தைப் பார்த்து, "அரச குமாரி இப்பொழுது எப்படி வருவாள்?"என்று வெட்கச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது கார்குழலி அசையும் நிலையில் கூட இல்லை. அபராஜிதன் தனக்கு வெகு அருகில் நிற்கிறானென்பதை உணர்ந்துவிட்ட மாத்திரத்திலேயே உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் சிக்கி விட்ட அவள் மனம், அவள் திடீரெனத் திரும்பியதும் உடல் உடல் மீது உராய்ந்த வேகத்தால் ஏற்பட்ட இன்ப அதிர்ச்சியில் அடியோடு ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டது. இருப்புச் சலாகையுடன் இருப்புச் சலாகை வேகமாக உராயும்போது வாரிக் கொட்டும் தீப்பொறிகள் போல உடல் பூராவும் அள்ளி வீசப்பட்ட காமாக்கினியால் கணநேரம் கருத்தை அறவே இழந்த கார்குழலி, தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொள்ள, மலரினும் மென்மையான

கால்களைத் தரையில் சற்றே அழுத்தி ஊன்றினாள். லேசாக நடுங்கிய அவள் கரம் சற்றுப் பின்னடைந்து திரைச் சீலையோடு அம்மன் கையிலிருந்த செண்டையும் பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டது. அவளுடைய அழகிய இடை சற்றே துவண்டது. உதடுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கூடி ஒரு விநாடி இழைந்து பிறகு செயலற்று நின்றன. கண்கள் சலனப்பட்டுத் தரையைத் நோக்கின.

தாமரைத் தளிர் போன்ற மிருதுவான அவள் சரீரத்தின் மோதலால் அபராஜிதனும் ஒரு விநாடி நிலை குலைந்தே போனான். அவளுக்குப் பின்னால் நின்று, வாரி விடப்பட்ட அவள் கரிய கூந்தலையும், வளைத்து எடுத்துக் கட்டப்பட்டுச் சுருண்டு கிடந்த கருநாகம்போல் காட்சியளித்த அவள் பின்னலையும், அப் பின்னல் கட்டைச் சுற்றிச் சுட்டப்பட்டிருந்த கதம்பச் சரத்தையும், கரிய பின்னல்!கட்டுக்குக் கீழே வெளேரென்று தெரிந்த கழுத்தையும், சேலை மறைத்திருந்த இதர வனப்புப் பிரதேசங்களையும் பார்த்து மதியைப் பறி கொடுத்திருந்த அபராஜிதன் கார்குழலி திடீரெனத் திரும்பியதால் எத்தனை எத்தனையோ இன்ப அலைகள் உடம்பில் ஊடுருவிச் செல்ல என்ன செய்வதென்று அறியாமல் ஒரு கணம் திகைத்துப் போனான். அந்தத் திகைப்பிலிருந்து அவன் மனம் மீண்ட பிறகும் கண்கள் மட்டும் ஒரு நிலையில் நில்லாது அரச குமாரியின் உருவத்தை ஆராயத் தொடங்கின. அவனுக்கு உதவுவதற்காகவோ என்னமோ திரைச் சீலைக்குப் பின்னாலிருந்த சிறு குத்து விளக்கு தன் ஒளியை ஓரளவு கார்குழலியின் உடையிலும் பாய்ச்சியிருந்தது. கார்குழலியின் உடையை நெய்தவனும் சேனாதிபதியின் அபிலாஷையைப் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அவள் அன்று அணிந்திருந்த மேகவர்ணப் பட்டுச் சேலை மிக மெல்லியதாயிருந்தது.

அவள் பூவுடலை அதிகமாக உறுத்தக் கூடாதென்ற எண்ணத்தால் மெள்ள வளைந்து அவளைச் சுற்றிச் சென்று ஆங்காங்கு மடிந்தும் தவழ்ந்தும் கிடந்த அந்தச் சேலை மார்பின் பகுதியில் மட்டும் லேசாக நெகிழ்ந்து கிடந்ததால், அபராஜிதன் சில விநாடிகள் மூச்சைக்கூட விடாமல் மெய்ம்மறந்து நின்றான். அவள் கழுத்தில் அணிந்திருந்த ஆரங்களிலிருந்த வைர, வைடூரிய மணிகள் அவள் அழகிய மார்பில் புரண்டு மெல்லிய சேலைக்கு அடியிலிருந்து சேனாதிபதியைப் பார்த்து நகைத்துக் கொண்டிருந்தன. ஆரமொன்றின் அடியில் பதிக்கப்பட்டிருந்த புலி நகம் சற்றுப் பக்கவாட்டில் திரும்பிக் கிடந்தது. படுப்பதற்காக மாற்றப்பட்ட அவள் ரவிக்கை, மேல் பாகத்தில் பட்டுக் கயிற்றாலும் கீழே துணி ஓரங்களாலும் நன்றாக இழுத்துப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவள் அழகின் திண்மை காரணமாகச் சற்று இடைவெளி கொடுத்து சேனாதிபதியைப் பைத்தியமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. போதாக்குறைக்கு, கார்குழலி வேறு மெள்ளக் கண்ணை நிலத்திலிருந்து உயர்த்தி அவனைப் பார்த்தாள்.

கார்குழலியின் கரியவிழிகளைச் சந்திக்கக்கூடச் சக்தியற்றுவிட்ட அந்த வீரனின் கூரிய விழிகள் அவள் முகத்தின் பக்கமே போகாமல் நின்றன. இரண்டு கரங்களும் அவள் அழகிய இடையில் மெள்ளத் தவழ்ந்து அந்த அழகியை மெள்ள முன்னேக்கி இழுத்தன. கார்குழலியின் சரீரத்தில் விவரிக்க இயலாத இன்ப அலைகள் பாய்ந்து சென்றன. அவன் கரங்களின் அழைப்பை ஏற்று அவன் மீது சாய்ந்துவிட்ட அவள் உடல் லேசாக அவன் மீது அசைந்து துவண்டது. முதலில் மெதுவாக அவள் இடையில் தவழ்ந்த அவன் கரங்கள் பலமாக அழுத்த ஆரம்பித்தன. அவன் முகம் அவள் கழுத்துக்காகத் தாழ்ந்தது.

கார்குழலி மெள்ள நெகிழ்ந்தாள். துவண்ட சரீரம் கீழே விழாதிருப்பதற்கோ என்னவோ ஒரு கையால் அவன் உடலைச் சற்று இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தன் சரீரம் தன் வசத்தில்லாததை உணர்ந்தாள். அவன் கரங்கள் அவள் உடலில் வளைந்து வளைந்து சென்றன. கார்குழலி என்ன செய்வதென்று அறியாமல் கண்களை மூடிக் கொண்டாள். அவன் கன்னம் ஒரு விநாடி அவள் கன்னத்துடன் இழைந்தது. ஏதோ சொல்ல முயன்றாள். உதடுகளும் சிறைப்பட்டுக் கிடந்ததால் பேச இயலவில்லை.

பரஸ்பரப் பிணைப்பில் சிக்கி, உலகத்தையே மறந்துவிட்ட அவ்விருவரில் அபராஜிதனே முதலில் சுய உணர்வு

பெற்றான். கன்னிமாட முற்றுகை ஒரு வழியாகத் தீர்ந்து கார்குழலி சுதந்திரம் பெறும் வரையில் அவளைத் தீண்டுவதில்லையென அடிகளாருக்குக் கொடுத்த வாக்கைத் தான் அடியோடு காற்றில் பறக்கவிட்டு விட்டதை நினைத்துப் பார்த்து அதன் விளைவாக அரச குமாரியை விட்டுச் சற்றே விலக முயன்றான். ஆனால் கார்குழலியின் மென்மையான சரீரம் அவன் அளித்த விடுதலையை ஏற்க மறுத்தது. சற்றே உயர்ந்து வெட்கத்துடன் அவனை நோக்கிய விழிகளில், "ஏன் இப்படி?" என்ற ஏக்கக் கேள்வி நன்றாகத் தொனித்தது.

அந்தப் பார்வையின் அர்த்தம் அபராஜிதனுக்கு நன்றாகப் புரிந்தாலும் புரியாதவன் போல் பாசாங்கு செய்து அவள் காதுக்கருகில் நன்றாகக் குனிந்து, "அரசகுமாரி," என்றான் மெள்ள.

"ஹூம்," என்றாள் கார்குழலி.

"நேரமாயிற்று..." என்று ஏதோ ஆரம்பித்தான் அபராஜிதன்.

கார்குழலி மறு முறை கண்ணை உயர்த்தாமல் கீழே பார்த்தபடியே கேட்டாள், "எதற்கு நேரமாகிறது?" என்று.

அபராஜிதனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று ஒரு விநாடி புரியவில்லை. பிறகு மெள்ளச் சொன்னான்: "நீங்கள் படுத்துக் கொள்வதற்கு."

"ஓகோ!" என்று சொல்லிவிட்டு லேசாகச் சிரித்தாள் கார்குழலி.

"எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

"உங்கள் பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் வித்தியாசம் நிரம்ப இருக்கிறதே என்பதற்காகச் சிரித்தேன்," என்று கார்குழலி சொல்லிவிட்டுப் புன்முறுவலொன்றையும் உதிர்த்தாள்.

"சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் வித்தியாசமா?"

"ஆமாம். என்னை அரசகுமாரி, நீங்கள், என்றெல்லாம் மரியாதையாகத்தான் அழைக்கிறீர்கள்..." வாசகத்தை முடிக்காமலே விட்டாள் மழவராயன் மகள்.

அவள் எதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள் என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட பாண்டிய சேனாதிபதி அவளுக்குப் பதில் சொல்ல வகையறியாமல் திணறினான். அவளை அணைத்துப் பிடித்திருக்கும் தான் பேச்சில் மட்டும் மரியாதையைக் காட்டுவதில் அர்த்தமில்லையென்பதை அறிந்துகொண்ட அபராஜிதன் பேச்சின் தோரணையை மாற்றி, "குழலி!" என்றழைத்தான்.

குழலி தன் தலையை நன்றாக நிமிர்த்தி மோகனப் பார்வையொன்றை அவன் மீது வீசி, "இப்பொழுது பொருத்தமாயிருக்கிறது." என்று சொல்லி மீண்டும் லேசாகச் சிரித்தாள்.

அபராஜிதன் முகம் தீவிர சிந்தனையைக் காட்டியது. சாதாரணமாக அவன் இதழ்களில் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கேலிச் சிரிப்புக்கூட அந்தச் சமயம் மறைந்து கிடந்தது. அவளைப் பிடித்திருந்த கரங்களிலொன்று அவளை விட்டு நகர்ந்தது. இடது கரத்தால் மட்டும் அவள் இடையைத் தாங்கிப் பிடித்த வண்ணம் அபராஜிதன் சொன்னான், "குழலி! மனித வாழ்க்கை விசித்திரமானது. இச்சிப்பதையெல்லாம் மனிதன் அடைய முடிவதில்லை," என்று.

கார்குழலியும் சற்று யோசித்துவிட்டு, "மனித வாழ்க்கை விசித்திரமானதுதான். இச்சிப்பதையெல்லாம் அடைய முடிவதில்லைதான். ஆனால் அடைந்து விட்டதை ஏன் இச்சிக்காமலிருக்க வேண்டும்?" என்று வினவினாள்.

"கைக்கெட்டிய பழங்களையெல்லாம் பறிக்க முடியுமா?"

"ஏன் முடியாது?"

"அனுமதி வேண்டாமா?"

"ஏன் அனுமதியில்லை? யார் தடுத்தது?"

"தடுப்பதற்கு அதிகாரமுள்ளவர்கள் தான் தடுப்பார்கள்."

"தடுத்ததாக யார் சொன்னது?" இந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட கார்குழலி தன் இடது கரத்தை எடுத்து அவன் மேல் வைத்து, "சொல்வதைச் சற்று விளக்கமாகத்தான் சொல்லுங்களேன்," என்றாள்.

"குழலி! நீ உலகமறியாதவள். ஆனால் உன் நன்மையில் அக்கறையுள்ளவர்கள் பலரிருக்கிறார்கள்..." என்றான் அபராஜிதன்.

"அவர்களில்...?"

"அடிகளார் ஒருவர்."

"சரி..."

"நான் உன்னைத் தனிமையில் சந்திப்பதை அவர் விரும்பவில்லை."

கார்குழலி சற்று நேரம் பதில் சொல்லவில்லை. பிறகு கேட்டாள்: "அடிகளாருக்கு இதில் என்ன ஆட்சேபனை இருக்க முடியும்?"

அபராஜிதன் அவளை விட்டுச் சற்று விலகி நின்றான். சம்பாஷணையின் காரணமாக மெள்ள மெள்ள இருவரும் பூர்ணமாகச் சுயநிலைக்கு வந்துவிட்டதால் அபராஜிதன் விஷயத்தை விளக்கத் தொடங்கினான்:

"குழலி! அன்று அல்லிப் பூம்பொழிலில் நாமிருவரும் சந்தித்தோமல்லவா?"

"ஆமாம்."

"அதை அடிகளார் பார்த்துவிட்டார்."

"அதனாலென்ன?"

"அதனால்தான் என்னை எச்சரித்தார். இந்த முற்றுகை ஒரு வழியாக முடியும் வரையும் உன்னை அணுகக் கூடாதென தடை விதித்தார்."

"அதனால்தான் நீங்கள் மறுநாள் முதற்கொண்டு நந்தவனத்துப் பக்கமே வரவில்லையோ?"

"ஆமாம்."

"நல்ல கெட்டிக்காரர்."

"நான் என்ன செய்வது குழலி!"

"என்ன செய்வதா? உண்மையை அடிகளாரிடம் சொல்வதுதானே?"

"உண்மைதான் அவருக்குத் தெரியுமே?"

"தெரிந்த பின் தடை செய்வதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது? தமிழகத்துப் பெண் தன் உள்ளத்தை ஒருவரிடம் ஒப்படைத்த பின் மாற்றுவாளென்று அடிகளார் நினைக்கிறாரா?"

"அப்படி நினைக்கவில்லை குழலி. அடிகளார் சொன்னதில் எந்தத் தவறுமில்லை. ஒரு வேளை இந்த முற்றுகையில் வீரபாண்டியன் வெற்றி கொண்டு உன்னை மணந்தால் நீ பரிசுத்தமான ராணியாக இருக்க வேண்டும் என்பது அடிகளாரின் அவா. இதில் தவறேதுமில்லையே. யுத்தத்தில் ஜெயாபஜெயம் யார் பக்கம் சொல்ல முடியும்?"

கார்குழலி இகழ்ச்சி ததும்பும் பார்வையொன்றைச் சேனாதிபதி மீது வீசினாள். "நீங்களும் அடிகளாரும் என்னைத் தெரிந்து கொண்டது அவ்வளவுதானா? வீரபாண்டியன் இந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கலாம். மழவராயன் மகளை உயிருடன் பிடிக்க முடியாது என்பதை அடிகளாருக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள். நீங்களும் புரிந்து கொள்ளுங்கள்," என்றாள்.

வீரம் ததும்பும் அவள் விழிகளை நோக்கிய அபராஜிதன் அவள் கூறுவதைச் செய்து முடிக்கக் கூடியவளென்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டான். அவள் பார்வையில் பிரதிபலித்த இகழ்ச்சி அவள் உள்ளத்தின் கொதிப்பிலிருந்து எழுந்ததென்பதையும் தெரிந்து கொண்டான். இருந்தாலும் தன் மனத்திலெழுந்த எண்ணங்களை வெளிக்குக் காட்டாமல் அவளைச் சமாதானப்படுத்த மீண்டும் அவள் உடலைத் தன் இரு கைகளாலும் அணைத்து மெள்ள அழைத்துச் சென்று பஞ்சணையில் அவளை உட்காரவைத்துத் தானும் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அத்தனையிலும் சமாதானமடையாத கார்குழலி அவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் குனிந்த தலை நிமிராமலே உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் தலையைத் தன் கையால் நிமிர்த்திய அபராஜிதன், "கார்குழலி! இதோ பார்! இதில் கோபிப்பதற்கு எதுவுமில்லை. உன் எண்ணம் அடிகளாருக்குத் தெரியாதா? தெரிந்தும் நமக்குத் தடை விதித்தாரென்றால் காரணமில்லாமலா விதிப்பார்? இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது நீயும் நானும் மட்டுமல்ல," என்றான்.

"வேறு யார் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்?"

"லட்சக்கணக்கான மக்கள். தமிழ் சமூகமே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டின் இக்கட்டான சரித்திர காலத்தில் நாம் ஜீவிக்கிறோம். உன் ஒருத்தியின் காரணமாகத் தமிழ் நாட்டில் ரத்த வெள்ளம் ஓடலாம். நீ இன்னும் யார் வசமும் சிக்கவில்லை என்ற காரணத்தால்தான் வீரபாண்டியன் இக்கோட்டை மீது கடுமையான நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கவில்லை. நீ பிறனுக்குச் சொந்தம் என்று தெரிந்தால் தன்னிடமுள்ள அத்தனை சிங்களப் படைகளையும் இங்கே கொண்டு வந்து குவிக்கலாம். பிறகு என்ன நேரும் என்ன நேராது என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. சிங்களப் படைகள் பூராவாக இங்கு வந்தால் மதுரையில் பாண்டியப் படைகளின் புரட்சி ஏற்

படலாம். நிலைமை எப்படியாகும் எப்படித் திரும்பும் என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாது. இதையெல்லாம் யோசித்துத்தான் அடிகளார் சற்று எச்சரிக்கையுடனிருக்கிறார். இதில் தவறேதுமில்லை. சில நாட்கள் பொறு குழலி. இந்த வீரபாண்டியன் தோற்று ஓடச் சில நாட்களே இருக்கின்றன. அதுவரையில் பொறு..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவனை இடைமறித்த கார்குழலி, "என்ன? இன்னும் சில நாட்களா? அதென்ன அப்படி நிச்சயமாகச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"சந்தேகமே வேண்டாம். இன்றிலிருந்து பத்தாவது நாள் வீரபாண்டியன் இந்த முற்றுகையைக் கைவிட்டு ஓடப்போகிறான்." என்று சொன்ன அபராஜிதன் கட்டிலை விட்டு எழுந்திருந்தான்.

"என்ன ஒரே புதிராக இருக்கிறதே!" என்றாள் கார்குழலி பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்திருக்காமலே.

"இதற்குமேல் என்னை எதுவும் தற்சமயம் கேட்காதே. என்னை நம்பு குழலி! வீணாக மனத்தைத் துன்புறுத்திக் கொள்ளாதே. நமக்கு நல்ல காலம் வர நாட்கள் அதிகமில்லை. படுத்துக் கொள்," என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கையில் உட்கார்ந்திருந்த கார்குழலியை மெள்ளத் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்துப் படுக்க வைத்துவிட்டு அறையிலிருந்து வெளியேறினான். அவன் அறையை விட்டு வெளியேறிய வெகு நேரம் மட்டும் கார்குழலி தூங்காமல் பஞ்சணையில் புரண்டு கொண்டேயிருந்தாள். 'இன்னும் பத்து நாட்களில் வீரபாண்டியனை எப்படி ஓட்டப்போகிறார்?' என்று தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டு விடையறியாதவளாய்த் தவித்தாள்.

அதே சமயத்தில் வீரபாண்டியனை முறியடிப்பதற்கான திட்டத்தைச் சரியாக வகுத்துக்கொண்ட அபராஜிதன் தன் அறைக்கு வந்த மார்க்கியனை நோக்கி மிக விசித்திரமான உத்தரவொன்றைப் பிறப்பித்தான்.

"மார்க்கியோ! கள்ளர்கள் உன் சொற்படி கேட்பார்களல்லவா!" என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

"கண்டிப்பாய்க் கேட்பார்கள்," என்றான் மார்க்கியன்.

"இதை ரகசியமாக வைத்துக் கொள் மார்க்கியோ! விக்ரமபாண்டியன் கள்ளர்களை அணுகி, கோட்டைவாசலை வீரபாண்டியனுக்குத் திறந்துவிட உதவும்படி கேட்பான்..." என்ற அபராஜிதனைப் பார்த்துப் பிரமித்துப்போன மார்க்கியன், "அவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்துவிட்டானா? சரி, கள்ளர்களை விட்டே அவனை வெட்டிப் போடுகிறேன்." என்று ஆத்திரத்துடன் கூவினான்.

"அவசரப்படாதே. அது தான கூடாது." என்றான் பாண்டிய சேனாதிபதி.

மார்க்கியன் பிரமிப்பு அதிகமாயிற்று. "வேறு என்ன செய்யவேண்டும் பிரபு?" என்று வினவினான்.

"விக்ரமபாண்டியன் ஏற்பாட்டுக்குக் கள்ளர்களை ஒப்புக்கொள்ளச் சொல்," என்ற அபராஜிதன் உத்தரவைக் கேட்ட மார்க்கியன் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவுக்கு ஒருவேளை பைத்தியம் பிடித்திருக்குமோ என்ற சந்தேகத்தால் அபராஜிதன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கத் தொடங்கினான்.

(தொடரும்)

வேண்டுகோள்

தொட்டிகளிலுள்ள மீன்களுக்குத் தயவு செய்து தின்பண்டங்கள் போடாதீர்கள். அப்புறம் அதுவேதான் வேண்டுமென அவை பிடிவாதம் பிடிக்க ஏதுவாகும்.

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

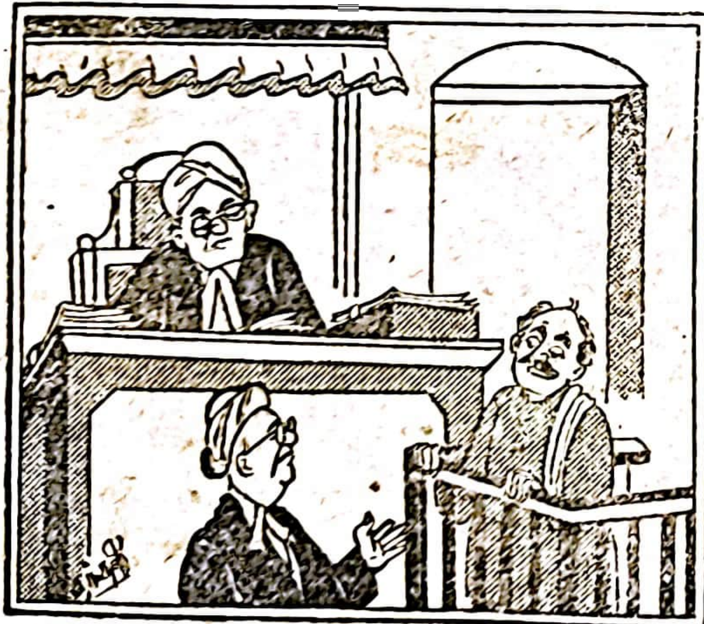
47. பெரிய பல்லவராயர்

'கங்கையினும் புனிதமாய காவிரி'யின் பயிரும் மன்னுயிரும் செழித்துச் சிறந்தோங்கிய சோழ மண்டலத்தின் மாநகரங்களில் ஒன்றான கங்கை கொண்ட சோழ புரத்தின் பிரும்மாண்டமான கட்டிடங்களின் கிரீடங்கள், சற்றுத் தூரத்தே தெரிந்த சோழகங்கம் என்ற ஏரியின் பெரிய நீர்ப் பரப்பில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன. வடநாடு வென்று வாகை சூடிய இராஜேந்திரனின் வல்லமைக்கும் தமிழ்ச் சிற்பிகளின் கைத்திறனுக்கும் அடையாளமாக விளங்கிய அந்த நகரத்தின் கோட்டைச் சுவர்களைத் திடீரென்று அணுகப் பயந்த காலைச் சூரியன் எதிரேயிருந்த சோலை மரங்களின் கிளை இடுக்குகள் வழியாகத் தன் கிரணங்களைப் பாய்ச்சி ரகசியமாகப் பார்க்கத் துவங்கினான். நகரத்துக்கு நாயகமாக விளங்கிய சோழன் கேரளன் என்ற பிரசித்தி பெற்ற மன்னர்பிரான் அரண்மனையில் இன்னிசைக் கருவிகளின் உதய நாதம் எழும்பி அரண்மனைச் சுவர்களில் தாக்கி அரண்மனையையே நாதமயமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அரண்மனையை அடுத்தாற்போல் ஏவலாளருக்காக நிர்மாணிக்கப் பட்டிருந்த 'திருமஞ்சனத்தார் வேள'த்தில் விடியு முன்பே ஏற்பட்ட வேலைப் பரபரப்பு, கதிரவன் தலை காட்டியதும் அதிகமாகி ஏவலாளர் அங்குமிங்கும் அதி துரிதமாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தாலும், மன்னன் துயிலெழாத காரணத்தால் சப்தம் சிறிதும் தெரியாமல் அடிமேலடி வைத்தே நகர்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால் மன்னர்க்கு மன்னனாய் உயிர்க்கெல்லாம் பேருயிராய் விளங்கி வந்தவனும், ஒன்பதாம் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ள கருவூர்த் தேவரின் பதிகமொன்றால் சிறப்பிக்கப்பட்டவனுமான சிவபிரான் உறையும் கங்கைகொண்ட சோழேச்சரத்தின் சங்கங்கள் பூம் பூம் என்று சப்தித்துக் கொண்டிருந்ததன்றி மேள வாத்தியங்களும் பலமாக முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. நூறடிச் சதுரமாக அமைந்துள்ள அந்த நூற்றெழுபதடி உயரமுள்ள ஒன்பது அடுக்குச் சோழேச்சரக் கோபுரம் இராஜராஜன் சிருஷ்டித்த தஞ்சைப் பெரிய கோவிலுக்குத் தான் சிறிதும் குறையவில்லை யென்பதை நிரூபித்துத் தன் நிழலை எந்த இடத்திலும் பாய்ச்சாது கர்வத்துடன் ஆகாயத்தில் தலை நிமிர்ந்து நின்று கொண்டிருந்தது. அந்தக்கோவிலில் இருந்த சிற்ப வேலைப்பாடுகளும் ஒற்றைச் சிவலிங்கமும் சிங்கத்தின் வயிற்றில் சிங்கமே பிறக்கும் என்பதுபோல் இராஜராஜன்

வயிற்றிற் பிறந்த இராஜேந்திர சோழன் கலை உணர்ச்சியில் தந்தைக்குச் சிறிதும் சளைத்தவனல்ல என்பதற்குச் சான்றுகளாக விளங்கி வந்தன.

இத்தனை அழகான நகருக்கு மெருகு கொடுக்காதிருப்பது தவறு என்ற எண்ணத்தால் மெள்ள மெள்ள நகரத்தின் மதில்களையும் சோழேச்சரத்தின் தங்கக் கலசங்களையும் அரண்மனையின் கிரீடங்களையும் தழுவத் தொடங்கிய சூரிய கிரணங்கள் சோழ கங்கத்தின் நீர்ப் பரப்பிலும் பாய்ந்து வெள்ளி அலைகளைத் தரைக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தன. சூரியோதயத்தை உணர்ந்துவிட்ட அரண்மனைக் கோட்டத்திலிருந்த போர் யானைகள் அசைந்தாடி எழுந்திருந்து திரும்பித் திரும்பி உடலை முறித்துத் துதிக்கைகளை உயர்த்திப் பிளிறியதால் ஏற்பட்ட சப்தம் நகரத்துக்குப் புறம்பே கிடந்த சோலைகளை ஊடுருவிச் சென்றதன்றி. கட்டிட மதில் சுவர்களிலும் தாக்கிப் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தது. விடியற் காலையிலேயே திருமஞ்சன நீரைக் கொண்டு வரச் சோழகங்கத்துக்கு ஓட்டிச் செல்லப்பட்ட கோவில் யானைகள் நீரில் விழுந்து பெரிய அலைகளைத் தரையில் மோதவிட்டும் துதிக்கையால் நீரை உறிஞ்சி ஆகாயத்தில் வாணம்போல் விட்டும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. இரவு காவலருக்கு ஓய்வளிக்கக் காவல் மாற்ற வேண்டிய வீரர்கள் பலர் புரவிகளில் ஏறி, கனவேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்ததால் ராஜ வீதிகளில் ஏற்பட்ட குதிரைக் காலடிகள் நகரமெங்கும் பலமாகச் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. கடை வீதிகள் திறக்கத் தொடங்கியதால் பாத்திரங்களின் சப்தமும், உருண்டோடிய கட்டை வண்டிகள் அரவமும், ஒரு பக்கத்திலிருந்து வீசிக் கொண்டிருந்த புஷ்பங்களின் வாசனையும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தின் பகற்கால நடவடிக்கைகள் துவங்கிவிட்டதை அறிவுறுத்தின. பகல் வேளையின் முதல் ஜாமத்தில் சப்திக்கவேண்டிய உதய காலத் தாரைகள் கோட்டை வாசலில் திரும்பத் திரும்ப முழங்கத் தொடங்கின. ஏரியில் ஸ்நானம் செய்வதற்காகத் தோள்களில் பட்டாடைகளையும் செவ்விய இடைகளில் குடங்களையும் தாங்கி நடந்த அந்தச் சோழபுர மங்கையரின் செங்கை வளைகள் குலுங்கியதாலும் கால் கொலுசுகளின் கிண்கிணிகள் முரன்று பாடியதாலும் ஏற்பட்ட இன்ப கீதத்தை மற்ற நாடுகளுக்குக் காட்டுவதற்காகக் காற்றுக் கடவுள் தன்னுடைய தென்றல் தூளியில் தூக்கி எடுத்துக் கொண்டு துரிதமாக வடக்கு நோக்கிச் செல்லலானான்.

சூரியோதயத்தால் தட்டி எழுப்பப்பட்ட கறவைகளும் கன்றுகளும் காளைகளும் ஆயர்களால் ஓட்டிச் செல்லப்பட்டு மந்தை மந்தையாய் நகரத்துக்கு வெளியே தொலை தூரத்தில் கிடந்த மேய்ச்சல் வெளிகளுக்காகச் சென்று கொண்டிருந்தன. பயமறியாக் கன்றுகள் சில தங்கள் கழுத்தின் வெண்கல மணிகள் ஒலிக்க மந்தையை விட்டுப் பிரிந்து ஓடி வாலை முறுக்கிக்கொண்டு துள்ளி எழும்பிக் குதித்தன. சில முரட்

கூண்டில் நிற்பவர்: மானமே போகிறாற்போல் கண்டபடி திட்டினால் சும்மா இருக்க முடியுங்களா?

வக்கீல்: எதிரி உம்மைத் திட்டினதால் உம் மானமே போய் விட்டதென்கிறீரே? அதற்கு முன்னால் உம்மிடம் மானம் இருநததா? அதற்குச் சாட்சிகள் ஏதாவது உண்டா?

டுக் காளைகள் தலைகளைத் தாழ்த்திக்
கொம்பை நீட்டிக் கொண்டு பக்கத்தில்
சென்ற மாடுகளைக் குத்திச் சண்டைக்
கிழுத்தன. ஆயர்கள் நாற்புறத்திலும்
ஓடி மந்தையிலிருந்து பிரிந்த கன்று
களை விரட்டி மந்தையில் அடக்கியும்,
மந்தைக்குள் புகுந்து முட்டிய மாடு
களைக் கழிகளால் புடைத்து அடக்கி
யும், இடையே கிடைத்த சில விநாடி
களில் உல்லாசமாகப் பாடிக்கொண்டும்
போய்க் கொண்டிருந்தனர். சோழகங்
கத்தின் நீர்ப் பரப்பாலும் காவிரித்
தாயின் வாய்க்கால்களாலும் வருடம்
பூராவும் பாசனம் கிடைத்துக் கொண்
டிருந்ததால் சதா சர்வகாலமும் பயிர்த்
தொழில் நடந்து, சோழவள நாடு
சோறுடைத்து என்ற பெருமையை
உலகத்துக்கு அறிவித்துக் கொண்டி
ருந்த சோழ மண்டலத்தின் அந்தக்
கோ நகரத்தின் கழனிவெளிகள் பச்
சைப் பசேலென்று பெரிய பயிர்ப் பாய்
களை நகரத்தைச் சுற்றி விரித்திருந்தன.
'ஓங்கு பெருஞ்செந்நெலூடு கயலுகள,
பூங்குவளைப் போதிற் பொறிவண்டு
கண்படுப்ப' என்று ஆண்டாள் கண்ட
கனவைப் பதினொன்று பன்னிரெண்
டாம் நூற்றாண்டுகளில் நனவாக்கித்
தந்த அந்த மாநகரத்தின் சோழ
கேரளத்திலே, அரண்மனையிலிருந்த
தன் பள்ளியறைப் பஞ்சணையிலே படுத்
திருந்த இரண்டாவது இராஜாதி
ராஜனை மட்டும் நகரத்தின் அத்தனை
உதயகால சப்தங்களும் பாதிக்காத
தால் மன்னன் நித்திரை கலையாமல்
உறங்கிக் கொண்டேயிருந்தான். அவன்
உறங்கலாம். ஏனென்றால் அவனுக்காக
விழிக்கவும் அரசை நடத்தவும் இணை
யற்ற பக்கபலமாக விளங்கிவந்தான்
சோழப் பேரமைச்சனான திருச்சிற்றம்
பலமுடையான் பெருமாள் நம்பிப்
பல்லவராயன்.

வேதவனமுடையான் அம்மையப்ப
னான அண்ணன் பல்லவராயன் சோழ
சேனாதிபதியாயிருந்தாலும் இரண்டு
[illegible]
தெரிய வேண்டிய காரணத்தா
பேரமைச்சனைப் பெரிய பல்லவராய
ரென்றும் சேனாதிபதியைச் சிறிய
பல்லவராயரென்றும் மக்கள்
அழைத்து வந்தார்கள். மக்கள் மதிப்
புக்கும் சோழர் பெருமைக்கும் பகைவர்
நடுக்கத்திற்கும் காரணமாக விளங்கி
வந்த இரண்டு பல்லவராயர்களும், வீர

பாண்டியன் கன்னி மாடத்தை முற்
றுகையிட்டுத் திண்டாடிக் கொண்டி
ருந்த அதே காலத்தில் சோழ கேரளத்
தின் அந்தரங்க அறை யொன்றில் மந்
திராலோசனையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.
ஆகாயத்தை அளாவி நின்ற அந்த மந்
திராலோசனை அறை பெரிய கூடத்
தைப் போல் விசாலமாக நிர்மாணிக்
கப்பட்டிருந்தது. தமிழகத்தின் சரித்
திரத்தில் பெரிய மாறுதல்களை விளை
வித்த திருப்புறம்பியப் போரிலிருந்து
கங்கை கொண்ட சோழன் காலம்
வரை நிகழ்ந்த போர்களையும் அவற்
றில் சோழர் கண்ட வெற்றிகளையும்
குறிக்கும் வண்ணச் சித்திரங்கள் பல
சுற்றிலுமிருந்த சுவர்களில் தீட்டப்
பட்டிருந்தன. சோழர்களின் கொடி
அடையாளமான பெரும்புலியொன்றை
வெள்ளியில் செய்து, அது தீ விழி
விழிக்க, விழிகளில் சிவப்புக் கல்லையும்
பொருத்தி அறையின் நடுவில் நிறுத்தி
யிருந்தான் அரண்மனைச் சிற்பி. அறை
மூலையிலிருந்த ஸ்வர்ண மஞ்சத்தில்
அமர்ந்து வயோதிகத்தின் காரண
மாகச் சற்றுக் காலை நீட்டிச் சாய்ந்து
கொண்டிருந்த பேரமைச்சர் பெரிய
பல்லவராயர் கண்கள் புலியின் கண்
களைவிடச் சற்று அதிகமாகவே
ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

வயோதிகத்தின் சகல அடையாளங்
களும் பெரிய பல்லவராயரைப் பற்றிக்
கொண்டிருந்தன. உடல் பூராவும் தசை
களில் ரத்தம் சுண்டிச் சுருங்கிவிட்டதை
அங்கிக்குப் புறம்பே தெரிந்த மெல்லிய
கைகளும் விரல்களும் நிரூபித்தன.
அவர் கால்களில் அணிந்திருந்த வெள்
ளிக் குமிழ் பாதக்குறடுகளை வேசாகக்
கவ்வியிருந்த கட்டை விரல்களும்
அதற்கடுத்த விரல்களும் உடலில் சக்தி
குறைந்தாலும் பெருமாள் நம்பியின்
உள்ளத்தில் சக்தி குறையவில்லையென்
பதையும் அது உரமாகவேயிருக்கிற
தென்பதையும் நிரூபித்தன. தலை பூரா
வும் நரைத்துப்போன கேசங்கள் முகத்
தைச் சூழ்ந்து தொங்கி, சந்திரனைச்
சூழ்ந்த வெண் மேகங்களைப் போலக்
காட்சியளித்தன. மீசையும் வெண்மை
யடைந்திருந்தாலும் மிகப் பயங்கர
மாக முறுக்கிவிடப்பட்டிருந்தது. அந்
தப் பேரமைச்சனின் லலாடப் பிரதே
சத்தில் இழுத்துப் பூசப்பட்ட சோழேச்
சரப் பெருமானின் திருநீறு அவரைச்
சிவப்பழமாக அடித்ததன்றி முகத்தில்

நீங்கள் நீதிபதியாயிருந்தால்

விடை

சரியல்ல. காளியப்பன் தன் மனைவி இறந்து விட்டாள் என்ற தவறான நம்பிக்கையினால்தான் அவளைக் கயிற்றில் சுருக்குப் போட்டுக் கூரையில் தொங்கவிட்டானே தவிர மனைவி உயிரோடிருப்பது தெரிந்து அல்ல. உயிரோடிருப்பது தெரிந்தால் அப்படிச் செய்திருக்கமாட்டான். போலீசுக்குப் பயந்து, குற்றத்தை மறைக்க வேண்டியே அத்தகைய செயலைச் செய்தான். எனவே அவன் மேல் கொலைக் குற்றம் சுமத்த நியாயமில்லை. மனைவியை மூர்ச்சையாகுமளவிற்கு அடித்த குற்றம்தான் சாட்டலாம். அப்படி அடித்ததற்காக அவனுக்கு இ. பி. கோ. 325-ஆம் பிரிவுப்படி, ஏழு வருட சிறை தண்டனையும், அதனோடுகூட அபராதமும் விதிக்கலாம்.

(சென்னை உயர் நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது.)

வை. ச. சு.

இயற்கையாக இருந்த கம்பீரத்தை அதிகப்படுத்தியது. அவர் தோளில் தவழ்ந்து பாதம் வரையில் தொங்கிய சரிகைப்பட்டு அங்கவஸ்திரத்தை மோதிரம் தரித்த அவரது கைவிரல்கள் இரண்டு மஞ்சத்தின் பிடியில் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. பெரிய பல்லவராயர் அன்று ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்தார் என்பதை அவர் கண்களும் முக பாவமும் தெளிவாக அறிவித்தன. அவர் ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தார் என்பதற்கு இன்னொரு சான்றும் இருந்தது. அவரது வாயிலிருந்து என்ன வார்த்தை உதிரும் என்பதை எதிர்பார்த்து மிக மௌனமாக அவர் முகத்தையே எதிர்பார்த்து, அவர் உட்கார்ந்திருந்த மஞ்சை விட்டுச் சற்றுத் தள்ளி அப்பால் நின்றுகொண்டிருந்தான் சோழ சேனாதிபதியான அண்ணன் பல்லவராயன்.

நீண்ட நேர யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த பெரிய பல்லவராயர் கடைசியாக அண்ணன் பல்லவராயன் மீது கண்களை ஓட்டி, "வீரபாண்டியன் மதுரைக்கு இன்னுமா திரும்பவில்லை?" என்று வினவினர்.

அண்ணன் பல்லவராயன் கண்களும் சற்று ஏறெடுத்துப் பேரமைச்சரை நோக்கின. சில விநாடிகள் யோசித்துவிட்டு, "அவன் எப்படி மதுரைக்குத் திரும்ப முடியும்? கன்னிமாட முற்றுகை இன்னும் முடியவில்லையே?" என்றான்.

பேரமைச்சரின் கண்களில் சற்றே ஆச்சரியம் பிரதிபலித்தது. "கேவலம் பெண்களைக் காவல் வைக்கும் கன்னிமாடம், அதைக் காக்க நூறு வீரர்கள் கூட இல்லை. இதை ஒரு மன்னன் முற்றுகையிடுகிறான். அந்த முற்றுகை நாலைந்து நாட்களுக்கு மேல் நீடிக்கிறதென்றால் ஆச்சரியமாயில்லையா? பாண்டிய நாட்டுப் போர் வண்டிகள் எங்கு போயின? பந்தங்களை எறிந்து கட்டிடங்களைக் கொளுத்தக் கூடிய பாரிவிற்கழிகள் எங்கே போயின? கன்னிமாடத்துக்கு எதிரே காடு இருப்பதாகச் சொல்கிறீர். அப்படியானால் பெரிய மரங்களை வெட்டச் சொல்லிப் போர் வண்டிகளில் நெடுகப் பொருத்தி மதில் கதவுகளை இடித்து ஏன் உட்புகக் கூடாது?" என்று வினவினர்.

அண்ணன் பல்லவராயன் இதழ்களில் சற்றே புன்முறுவல் படர்ந்தது. "தாங்கள் சொல்வது அனைத்தையும் செய்யலாம். இருமுறை வீரபாண்டியன் செய்தும் பார்த்தான், ஆனால் கோட்டையை அணுகக்கூட முடியவில்லை." என்று சொன்னான் சேனாதிபதி.

"என்ன காரணம்?"

"முதலாவதாகக் கன்னிமாடக் கோட்டை சாதாரணக் கோட்டையல்ல. பாண்டிய நாட்டுப் படையெடுப்பு ஏற்பட்டால் முதல் அரணாக உபயோகப்படுத்த மழவராயன் சமீப காலத்தில் அதை மிகவும் பலப்படுத்திவிட்டான். இரண்டாவதாக, கோட்டையைத் தற்சமயம் பாதுகாப்பவன் கையாளும் போர்த் தந்திரத்தைச் சமாளிக்க வீரபாண்டியன் சிங்களப் படைகளால் முடியவில்லை."

"ஏன்?"

"தாங்கள் சொன்னபடி கதவை உடைத்து உட்புக மரங்களை வெட்டிப் போர் வண்டிகளில் இணைத்து வீர

பாண்டியன் தயார் செய்தான், ஆனுல் அந்த வண்டிகள் அகழியை அணுகு முன்பாகவே தீப் பந்தங்கள் அவற்றின் மீது எறியப்பட்டன. சற்று அருகில் சென்றவர் மீது கொப்பரைகளிலிருந்த எரியும் எண்ணெய் ஊற்றப்பட்டது. இருமுறையும் இதே கதைதான். அத்துடன் மற்றொரு விசித்திரமும் நடந்தது.'' என்ருன் அண்ணன் பல்லவராயன்.

''என்ன அது?'' என்று வினவினுர் பெரிய பல்லவராயர்.

''இருமுறை கோட்டைக் கதவுகளைத் திடீரென இராக் காலங்களில் திறந்து கொண்டு பாண்டியன் முன்னணிப் படைகளை வெட்டிப் போட்டு மீண்டும் துரிதமாகக் கோட்டைக்குள் ஓடி விட்டார்கள் கன்னிமாட வீரர்கள்.'' என்று விளக்கினுன் அண்ணன் பல்லவராயன்.

பெரிய பல்லவராயர் மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டு மறுபடியும் கேட்டார்: ''காட்டு முகப்பில் வீரபாண்டியன் படைகளை நிறுத்தியிருக்கிருனு?''

''இல்லை.''

''காட்டு முகப்பில் யாராவது தலையைக் காட்டினுல் ஒழித்துவிடுவதாகக் கோட்டைக் காவலன் கூறியிருக்க வேண்டும்.''

''அப்படித்தான் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது.''

''கோட்டைக்குள் நடமாட்டம் எப்படியிருக்கிறதாம்?''

''இரவும் பகலும் குதிரை வீரர் நடமாட்டம் மாத்திரமின்றி, காலாட் படையின் சஞ்சாரமும் இருப்பதாக மதுரைக்குத் தகவல் கிட்டியிருக்கிறது.''

''கோட்டைச் சுவர்கள் மீது காவல்?''

''இரவும் பகலும் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது.''

''விற்போருக்கும் வேலெறிவதற்காகவும் கட்டப்பட்டிருக்கும் கூண்டுகளின் துவாரங்களில் சதா அம்புகளும் வேல்களும் தெரிகின்றன அல்லவா!''

''ஆமாம். அம்புகளும் வேல்களும் எதிரேயுள்ள காட்டை நோக்கிப் பாயத் தயாராக இருக்கின்றன.''

இதைக் கேட்ட பெரிய பல்லவராயர் இடியிடி என நகைத்தார். இதில் நகைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என்பதை அறியாத அண்ணன் பல்லவராயன் பெரிய பல்லவராயன் விளக்கத்துக்கு எதிர் பார்த்து நின்ருன். பெரிய பல்லவராயர் சிரிப்பை நிறுத்திக் கொண்டு சொன்னுர்: ''படைத்தலைவரே! கன்னிமாடக் கோட்டைக்குள்ளே ஆள் அதிகமில்லை, அமர்க்களம் அதிகமாயிருக்கிறது. நிரம்பப் பலமுடையவன் ஈட்டிகளையும் அம்புகளையும் கோட்டைக் கூடுகளிலிருந்து வெளிக்குக் காட்ட மாட்டான். மறைத்து வைத்துத் திடீரென எதிரி மீது பொழியவே பார்ப்பான். இந்தக் கன்னிமாட முற்றுகையில் விசித்திரமான அம்சங்கள் பல இருக்கின்றன. கோட்டையைக் காப்பவன் தன் பலத்தை மறைப்பதற்குப் பதில் பறைசாற்றி வீரபாண்டியனைப் பயமுறுத்துகிருன். தன்னிடம் படைபலம் அதிகம் என்பதை வலியுறுத்த அடிக்கடி வெளியே வந்து துணிச்சலுடன் தாக்கித் திரும்பிக் கோட்டைக்குள் பதுங்குகிருன். கோட்டைக்குள் ஆள் பலம் அதிகமில்லை. புத்தி பலம் அதிகமிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டுப் போர் வயணங்களை நன்ருக அறிந்து சமயத்துக்குத் தக்க தந்திரங்களை வகுக்க வல்ல பலமான ஒரு தலைவனுல் கோட்டை காக்கப் படுகிறது.'' என்ருர்.

ஒரு குரல்

''இந்த மருந்தைச் சாப்பிடுவதன் மூலம், இதோ இந்த நூறு பவுண்டு எடையை, இதோ இந்தப் பயில்வான் மாதிரி தூக்கலாம். யாருக்காவது சந்தேகமுண்டா?'' என்ருர் மருந்து வியாபாரி.

''எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது. மருந்து பேரில் அல்ல. பயில்வான் தூக்கும் எடை பேரில். நூறு பவுண்டு இருக்குமா அது?'' என்றது கூட்டத்தில் ஒரு குரல்.

"அப்படி யாரும் அங்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மழவராயன் மகளை விக்ரமபாண்டியன் அழைத்துச் சென்றதாகத்தான் வதந்தி உலவுகிறது. இதற்குத் துணை செய்தவன் யவன மார்க்கேனும் சில கள்ளர்களும்..." என்ற வாசகத்தை அண்ணன் பல்லவராயன் முடிக்கு முன்பே. "பிறகு வந்து சேர்ந்து கொண்டவன் பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜித பல்லவன்," என்று குறுக்கிட்டுச் சொல்லிய பல்லவராயர் இதழ்களில் விஷயத்தை ஊகித்துக் கொண்டதற்கு அடையாளமாகப் புன்முறுவலொன்றும் படர்ந்தது.

தூக்கிப் போட்டதற்கு அடையாளமாகத் திடீரென்று தலையைத் தூக்கிப் பெரிய பல்லவராயரைப் பார்த்தான் அண்ணன் பல்லவராயன். பெரிய பல்லவராயர் மீண்டும் சொன்னார்; "இதில் சோதிடம் ஏதுமில்லை. அபராஜிதன் நாடு கடத்தப்பட்டது உமக்குத் தெரியும். அவன் மழவன் தலை நகர் சென்றதும் உமக்குத் தெரியும். அங்கு சென்ற மறு நாளே சேனாதிபதி சுவடு தெரியாமல் மறைந்து விட்டான். பிறகு இந்த விசித்திரமான துணிகரமான போர் கன்னிமாடத்தருகே நடக்கிறது. இரண்டும் இரண்டும் நாலு தானே!"

"அபராஜிதன் கன்னிமாடத்திற்குள் இருக்கிறானென்று நீங்கள் நிச்சயமாக நம்புகிறீர்களா!"

"அதில் சந்தேகமே வேண்டாம். இந்தப் போர் முறைகள் கோழையான விக்ரமபாண்டியனுக்கோ யவன மார்க்கேனுக்கோ தெரியாது. தவிர, அபராஜிதன் கோட்டையிலிருப்பதை வீரபாண்டியனும் அறிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்."

"ஏன்!"

"கோட்டைத் தாக்குதலை அவன் தாமதிப்பதே அதற்கு அத்தாட்சி. தன்னுடைய பழைய சேனாதிபதியின் திறன் வீரபாண்டியனுக்குத் தெரியும். பலமான எதிரி கோட்டைக்குள்ளிருப்பதால்தான் அவன் கோட்டையை முழுப் படை பலத்துடன் தாக்க அஞ்சுகிறான்."

"இதற்கு முடிவு?"

"இன்னும் ஒரு வாரத்தில் தெரியும்."

பெரிய பல்லவராயர் கோட்டை முற்றுகையைப் பற்றி இவ்வளவு திட்டமாகச் சொன்னதை உத்தேசித்து அண்ணன் பல்லவராயன் ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் காவல் வீரனொருவன் உள்ளே வந்து, "பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஒற்றன் வந்திருக்கிறான்," என்று அறிவித்தான். 'வரச் சொல்' என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை அசைத்த அண்ணன் பல்லவராயன் ஆணையை நிறைவேற்றக் காவல் வீரன் வெளியே சென்ற அடுத்த விநாடி ஒற்றன் உள்ளே நுழைந்து பேரமைச்சரையும் சேனாதிபதியையும் வணங்கி நின்றான்.

"பாண்டி நாட்டில் விசேஷம் ஏதாவது உண்டா!"

"உண்டு."

"என்ன?"

"மாதவி கூடலுக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள்."

"எந்த மாதவி? சிங்களத்துப் பைங்கிளியா?"

"ஆம்."

"எதற்காக?"

"ஜகத்விசயனைச் சந்திக்க."

எதற்கும் அசையாத பெரிய பல்லவராயரே ஆசனத்திலிருந்து திடீரென எழுந்தார். அவருடைய கூரிய விழிகள் எதரேயிருந்த வெள்ளிப் புலியின் சிவப்புக் கண்களைவிட அதிகமாக ஜொலித்தன. "ஜகத்விசயனா!" என்று கேட்ட அவர் குரலிலும் கவலை அளவுக்கு அதிகமாக ஒலித்தது.

(தொடரும்)

48. படைத் தலைவனும் மரப்பலகையும்

சாண்டில்யன்

ஜகத்விசயனைச் சந்திக்க மாதவி கூடலுக்கு புறப்பட்டு விட்டாள் என்ற செய்தியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் ஆசனத்திலிருந்து திடீரென எழுந்த சோழப் பேரமைச்சரான பெரிய பல்லவராயர், தீவிர யோசனையில் மீண்டும் ஆழ்ந்து நீண்ட நேரம் ஏதும் பேசாமல் அறையில் அங்குமிங்கும் மெல்ல உலவிக் கொண்டிருந்தார். அந்த மௌன நிலையில் அவர் உதடுகள் பேசாவிட்டாலும் உள்ளம் எழுந்து பேரிரைச்சலாகப் பல விஷயங்களைப் பற்றிச் சர்ச்சை செய்து கொண்டிருக்கிறதென்பதையும், அவர் உலவிய சமயத்தில் வைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு காலடியிலும் ராஜீயப் பிரசினைகள் சீராக அளக்கப்படுகின்றன என்பதையும், பல நாட்கள் அவருடன் பழகிய காரணத்தால் புரிந்து கொண்டிருந்த சேனாதிபதி அண்ணன் பல்லவராயன் அவரது யோசனைக்குக் குறுக்கே புக இஷ்டப்படாமல் தானும் மௌனமாகவே நின்று கொண்டிருந்தான். வெகு நேரம் சிந்தித்து விட்டுக் கடைசியில் ஏதோ முடிவுக்கு வந்த பெரிய பல்லவராயர் உலவுவதை நிறுத்தி ஒற்றனுக்காகக் கண்களைத் திருப்பி, "ஜகத்விசயன் சிங்களத்திலிருந்து எப்பொழுது புறப்பட்டான்?" என்று வினவினார்.

"எப்பொழுது புறப்பட்டான் என்பது தெரியாது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கூடலில் இறங்கினான் என்ற தகவல்தான் மதுரைக்கு எட்டியிருக்கிறது." என்றான் ஒற்றன்.

"ஜகத்விசயன் சிங்களத்திலிருந்து அழைத்து வந்திருக்கும் படைப் பலத்தைப் பற்றித் தகவல் ஏதாவது உண்டா?" என்று வினவினார் பேரமைச்சர் மீண்டும்.

"ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனுடன் பத்தாயிரம் வீரர்கள் வந்திருப்பதாகக் கேள்வி," என்று விளக்கினான் ஒற்றன்.

"மாதவி மதுரையை விட்டுக் கூடலுக்கு எப்பொழுது புறப்பட்டாள்?"

"நேற்று காலையில்."

"அவளுடன் இன்னும் யார் போகிறார்கள்?"

"யாருமில்லை. மாதவி தனியாகவே செல்கிறாள். இரண்டு பணிப் பெண்களும் பன்னிரண்டு காவலாட்களுமே அவளுடன் செல்கிறார்கள்."

"இலங்காபுரத் தண்டநாயகன்?"

"மதுரையிலேயே இருக்கிறான்."

இத்துடன் சோழப் பேரமைச்சர் ஒற்றனுக்குப் போக அனுமதியளித்து விட்டு மறுபடியும் ஏதோ யோசித்தார். கவலை நிரம்பி நின்ற அவர் முகத்தில் வயோதிகத்தின் காரணமாகக் காணப்பட்ட சுருக்கங்கள் புத்தி தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்ததற்கு அறிகுறியாக அதிகமாகச் சுருங்க ஆரம்பித்ததன்றி, அவருடைய வெள்ளைப் புருவங்களும் இருமுறை எழுந்து தாழ்ந்தன. "இலங்காபுரன் மதுரையில்; ஜகத்விசயன் கூடலில்," என்று அவர் உதடுகள் திரும்பத்திரும்ப முணுமுணுத்தன. கடைசியாக ஏறெடுத்துப் பார்த்த அவர் கூரிய விழிகளில் முன்னைவிடப் பிரகாசம் சற்று அதிகமாகவே இருந்ததைக் கவனித்த அண்ணன் பல்லவராயன், சோழப்பேரமைச்சர் ஏதோ ஒரு முக்கிய முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

பெரியபல்லவராயரும் மெள்ள விவாதத்தில் இறங்கத் தொடங்கி, "படைத் தலைவரே! தகவல் எப்படியிருக்கிறது கவனித்தீரா?" என்றார்.

"கடுமையாகத்தான் இருக்கிறது." என்று அண்ணன் பல்லவராயன் சம்பிரதாயமாகச் சொல்லி வைத்தான், பேரமைச்சரிடமிருந்து விஷயம் பூரா

வும் வெளியாகட்டும் என்ற எண்ணத்தால்.

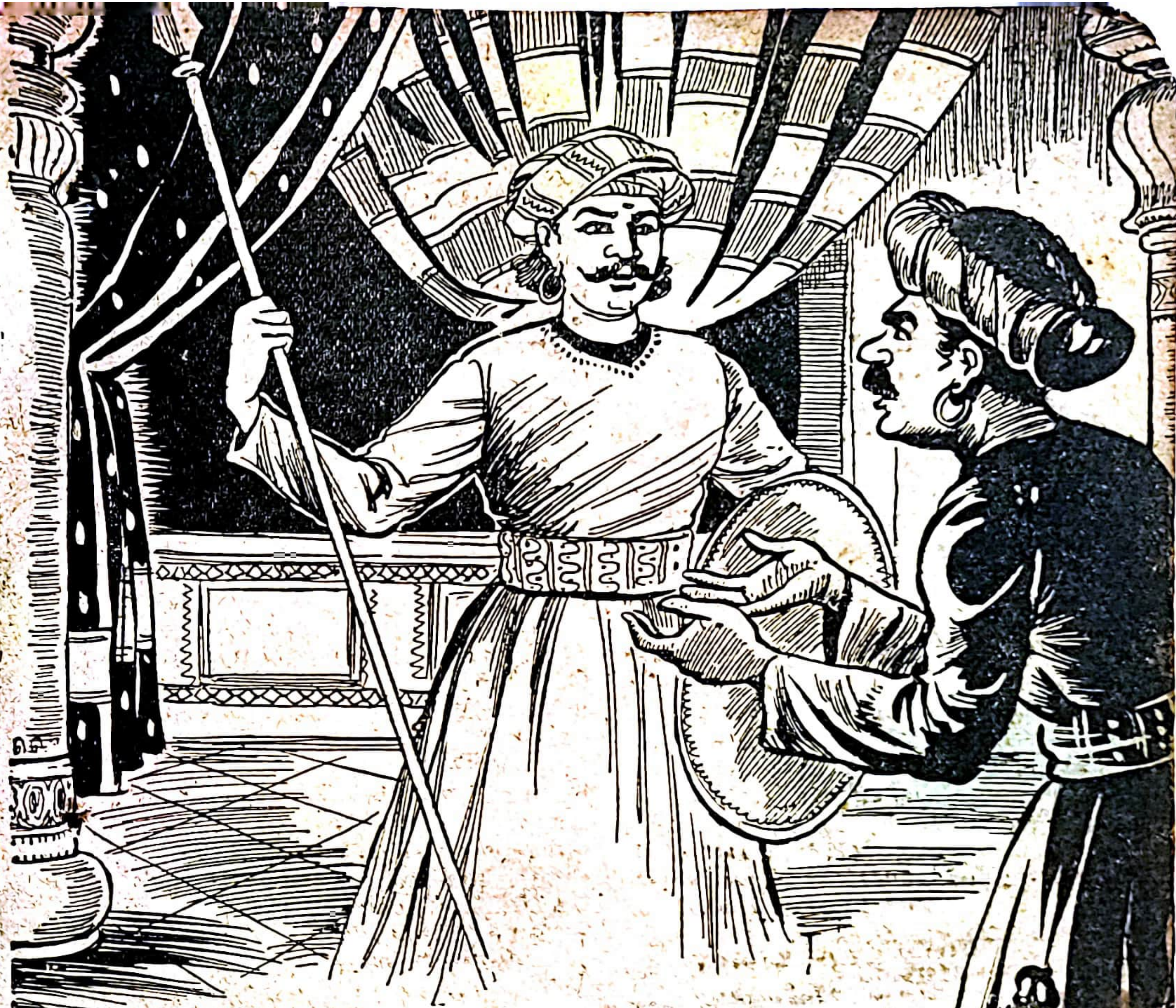
"கடுமை என்பது மிகச் சாதாரணமான சொல், படைத்தலைவரே! தமிழ்நாடு போர்க்களமாகும் காலம் நெருங்கிவிட்டது. தமிழர்களுடைய ரத்தத்தைச் சிந்தாமலே சிங்களத்துச் சிக்கலைத் தீர்க்கலாமென்று பிரயத்தனப்பட்டேன், முடியாது போலிருக்கிறது. நம்மை மீறிய சந்தர்ப்பங்கள் அரசியலில் குறுக்கிடுகின்றன." என்றார் பேரமைச்சர்.

"அப்படியென்ன நம்மை மீறிய சந்தர்ப்பங்கள்?" என்று வினவினான் படைத் தலைவன்.

"கருணாகரத் தேவன் திட்டப்படி மேலமங்கலத்துக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் திருமணத் தொடர்பு ஏற்பட்டு மழவராயன் கை ஓங்கி யிருந்தால் இலங்காபுரன் செல்வாக்கு மதுரையில் குன்றியிருக்கும். வீரபாண்டியன் மனம் மாதவியிடமிருந்து கார்குழலியிடம் லயித்திருந்தால் சிங்களத்துப் பாசம் தமிழ்நாட்டுப் பாசமாக மாறியிருக்கும். பாண்டிய நாட்டுப் படைப் பலம், மக்களின் ஆதரவு, மழவராயன் ராஜதந்திரம். இவற்றுடன் நாமும் சிறிது பாண்டியநாட்டுக்குக் கைகொடுத்திருந்தால் இலங்காபுரன் இத்தனை நாள் சிங்களத்துக்குத் தோணி ஏறியிருப்பான். ஆனால்..." என்று சிறிது நிறுத்தினார் பேரமைச்சர்.

"ஆனால்?"

"விதி குறுக்கே புகுந்து விளையாடி

விட்டது படைத் தலைவரே! மாதவியிடமிருந்த மையலை வீரபாண்டியன் கார்குழலியிடம் திருப்பிவிட்டான். ஆனால் கார்குழலி மனம் அவனிடம் லயிக்கவில்லை. தகப்பனிடமிருந்து தப்பியோடி, தகப்பன் நிச்சயித்த மணாளனுடன் போரிடுகிறாள் மழவராயன் மகள். இது சரியான சந்தர்ப்பத்தை அளித்துவிட்டது இலங்காபுரனுக்கு."

"எப்படி?"

"மன்னன் கன்னிமாடத்தை முற்றுகையிட்டவுடன், அந்த முற்றுகை வெற்றி பெற்றால் ஏற்படக் கூடிய விளைவை இலங்காபுரன் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். வீரபாண்டியன் பலவந்தமாகக் கார்குழலியைப் பிடித்து வந்து மணமாலை சூட்டிவிட்டாலும் மழவராயன் உதவி வீரபாண்டியனுக்கு ஏற்படுமென்பதும் பிறகு மழவராயன் கையே மதுரையில் ஓங்குமென்பதும் இலங்காபுரனுக்குத் தெளிவாக விளங்கியிருக்கிறது. இந்தத் திருமண சம்பந்தமான பேச்சைத் துவங்கிய மாத்திரத்திலேயே உதவிப் படையை அவசரமாக அனுப்பும்படி இலங்காபுரன் சிங்களத்து மன்னனுக்கு ஓலை அனுப்பியிருக்க வேண்டும். அந்த ஓலையின் விளைவாகவே சிங்கள மன்னனான பராக்கிரமபாகு ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனைப் பெரும் படையுடன் அனுப்பியிருக்கிறான். ஜகத் விசயத் தண்டநாயகனும் சாமானியப்பட்டவனல்ல. போர்த் தந்திரங்களை நன்றாக

நீங்கள் நீதிபதியாயிருந்தால்

சரியில்லை. டி. பி. ஆக்ட், 108-வது பிரிவுப்படி, தீ, புயல் வெள்ளம், போர் இயற்கை இடையூறுகள் முதலியவற்றால் தீங்கு ஏற்பட்டுக் குத்தகை எடுத்துக் கொண்ட நோக்கம் நிறைவேறாமற் போகுமேயானால் பணத்தைக் கொடுக்கக் குத்தகை எடுத்தவன் மறுக்கலாம். பயிரிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன்தான் பரசுராமன் நிலத்தைப் பொன்னுசாமி குத்தகை எடுத்தான். கரடுமுரடான கற்கள் நிறைந்த நிலமாக இருந்திருந்தால் அவன் குத்தகையே எடுத்திருக்க மாட்டான். எனவே பொன்னுசாமியின் பக்கம் நியாயம் இருக்கிறது. குத்தகைப் பணத்தை அவன் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

[பாட்னா உயர் நீதி மன்றம் அளித்த தீர்ப்பொன்றை (1942, பாட்-466, 201-இ. ஸி. 504) அடிப்படையாகக் கொண்டது இது.] வை. ச. சு

அறிந்தவன். அனேக போர் முனைகளில் வெற்றி வாகை சூடியவன். இப்பொழுது அவன் வரவால் சிங்களத்தின் கை மீண்டும் தமிழ் நாட்டில் ஓங்கிவிட்டது. பலமான இரும்புச் சிறைக்குள் பாண்டிய நாடு சிக்கிவிட்டது," என்றார் பேரமைச்சர்.

பேரமைச்சர் எதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை அண்ணன் பல்லவராயன் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டான். இருந்த போதிலும், "அப்படியென்ன பெரிய சிறை இப்பொழுது புதிதாக ஏற்பட்டுவிட்டது? ஏற்கனவே பாண்டிய நாடு சிங்களத்தின் காலில் மிதிபட்டுத்தானே கிடக்கிறது," என்று கேட்டு வைத்தான்.

பேரமைச்சர் ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களுடன் அண்ணன் பல்லவராயனைப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டார். "படைத் தலைவரே! ஜகத்விசயன் கூடலில் வந்து இறங்கிவிட்டானென்பதை ஒற்றன் சொல்லக் கேட்டீர். கூடல் எங்கிருக்கிறது என்பதைப் படைத் தலைவரான உமக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை யல்லவா?"

"தேவையில்லை. கூடல் இராமேசுவரத்தின் அருகிலிருப்பது எனக்குத் தெரியும்," என்று பதில் சொன்னான் பல்லவராயன்.

"அந்தக் கூடல் பாண்டிய நாட்டின் ஒரு கோடியிலிருக்கிறது. கூடல் மாநகரம் என்று பிரசித்தி பெற்ற மதுரையம்பதி மற்றொரு கோடியிலிருக்கிறது. இந்த இரண்டு கூடல்களுக்குமிடையே பரந்து கிடக்கிறது பாண்டிய நாடு. அதன் ஒரு கோடியில் ஜகத்விசயன், இன்னொரு கோடியில் இலங்காபுரன். ஜகத்விசயன் அந்தக் கோடியைவிட்டு அசையமாட்டான்; இலங்காபுரனும் இந்தக் கோடியை விட்டு அசையமாட்டான். இருவரும் பாண்டிய நாட்டின் இரு பெரிய சுவர்கள். இந்த இருவருக்கு மிடையே இருக்கிறது பாண்டிய நாடு என்ற பெரும் சிறை. இடையேயுள்ள மேலைமங்கலச் சிற்றரசு போரைக் கிளப்ப முயன்றால் மேல்பக்கத்திலிருந்து இலங்காபுரன் படைகளும் கீழ்ப்புறத்திலிருந்து ஜகத்விசயன் படைகளும் நெருங்கி மேலைமங்கலத்தை கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அழித்துவிடலாம். ஆகவே, பாண்டிய நாட்டின் பக்கத்தில் எந்தப் போரும் தற்சமயம் நடக்க முடியாது. என் ஊகம் சரியானால் ஜகத்விசயன் தான் இறங்கியிருக்கும் இடத்திலிருந்து அசையமாட்டான்," என்று விவரித்தார் பெரிய பல்லவராயர்.

அண்ணன் பல்லவராயனும் ஆழ்ந்த யோசனையில் இறங்கினான். பாண்டிய நாட்டின் கதியை இலங்காபுரன் எப்படி அதோகதியாக்கி விட்டான் என்பதை நினைத்துப் பார்த்துப் பெருமூச்சும் விட்டான். இத்தகைய சிக்கலான நிலைமையை எப்படிச் சமாளிக்கலாம் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்து விடையேதும் கிடைக்காதவனாய், "இதற்குப் பரிகாரம் போர்தானே?" என்று பெரிய பல்லவராயரைக் கேட்டான்.

"போர் தான். ஆனால் எப்பொழுது போர், எப்படிப் போர் என்பதைத் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்," என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

"முப்பதினாயிரம் சோழப் படைகள் போருக்குத் தயாராயிருக்கின்றன. அன்று நான் தங்கள் உத்தரவுப்படி வீரபாண்டியன் சபாமண்டபத்தில்

போர் முரசு கொட்டி வந்த நாட்க ளாகப் படைகளைத் தயாராக நிறுத்தி வைத்திருக்கிறேன். தாங்கள் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் படைகளைப் பாண்டிய நாட்டின் மீது நடத்திச் செல் கிறேன்," என்று சொல்லிய அண் ணன் பல்லவராயன் கண்கள் வீரா வேசத்தால் ஜொலித்தன.

படைத் தலைவனின் ஆவேசத்தைக் கண்ட பல்லவராயர் மெல்லப் புன்முறு வல் செய்தார்.

"எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்? தங்கள் படைப் பலத்தில் தங்களுக்குநம்பிக்கை யில்லையா! அல்லது படைத் தலைவ னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லையா?" என்று ஆத்திரத்துடன் வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

"இரண்டிலும் நம்பிக்கை இருக் கிறது. இருந்தாலும் எதிரியின் படைப் பலத்தையும் நாட்டின் சூழ்நிலை யையும் கவனிக்கவேண்டியிருக்கிறது," என்றார் பேரமைச்சர்.

"என்ன எதிரியின் படைப் பலம்? அவனுக்கு நாம் குறைந்திருக் கிறோமா?"

"இல்லை. சரி சமானமாயிருக்கி றோம். ஜகத்விசயன் பத்தாயிரம் வீரர் களுடன் வந்திருக்கிறான். இலங்காபுர னிடம் இருபதினாயிரம் வீரர்கள் இருக் கிறார்கள். இரண்டும் சேர்ந்தால் சோழப் படைகளின் கணக்குக்குத் தான் வருகின்றன. அத்துடன் பாண் டிய நாட்டுப் படைகள் வேறு இருக் கின்றன. இலங்காபுரன் ஆதிக்கம் பாண்டிய நாட்டில் இருக்கும் வரை பாண்டியப் படைகளும் அவன் அதி காரத்தின் கீழ் தான் இருக்கும். அந்தப் படையையும் நீர் கணக்கில் சேர்த்துக் கொண்டால் சோழநாட்டுப் படைப் பலம் குறைவாகவே இருக்கும்."

"சோழநாட்டு வீரன் ஒவ்வொருவ னும் இரண்டு சிங்கள வீரர்களுக்குச் சமம்." என்று அண்ணன் பல்லவ ராயன் சற்றுப் பதட்டத்துடனேயே சொன்னான்.

"அப்பேர்ப்பட்ட வீரர்களை அனா வசியமாகத் தியாகம் செய்ய நான் விரும்பவில்லை," என்று பதில் சொன்ன பேரமைச்சர் படைத் தலைவன் பதட் டத்தைப் பார்த்துச் சற்று விஷமமாக வும் சிரித்தார்

"அப்படியானால் என்னதான் செய்ய வேண்டும்! பாண்டிய நாட்டில் சிங்கள ராஜ்யம் ஏற்படுவதைப் பார்த்து நாம் கைகட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டுமா? அடுத்தபடி அந்தச் சிங் களப்படை நம் மீதும் பாயாதென் பது என்ன நிச்சயம்?' என்று வின வினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

"கை கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந் திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பாண்டிய நாட்டைச் சிங்களத்தினிடம் ஒப்புவிக்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை. இலங்காபுரனுடன் போர் தொடுப்பது உமது வேலை. அதற்கு முன்பாக யுத்த களத்தை உமக்குச் செப்பனிட்டுத் தருவது என் வேலை." என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

"எப்படிச் செப்பனிடப் போகிறீர் கள்?"

"ராஜதந்திரத்தால், படைத் தலை வரே! புஜபலம் மாத்திரம் யுத்தங்களை வென்றுவிடுவதில்லை. ராஜதந்திரமும் கலக்கும் போதுதான் வெற்றி கிட்டு கிறது. நீர் உமது படைகளைப் பாண்டிய நாட்டுக்குள் நடத்திச் செல்லு முன் பாகப் பாண்டிய நாட்டின் சிறையை உடைக்கவேண்டும்."

"எப்படி?"

எஜமான்: தேதி இன்றைக்குத்தான் இருபது ஆகிறது. அதற்குள் இந்த மாதச் சம்பளத்தைக் கேட்கிறாயே! உன்னை நம்பி எப்படிக் கொடுக்கிறது?

வேலையாள்: எசமானை நம்பி நான் இருபது நாள் வேலை செய்யலீங்களா? நீங்க என்னைப் பத்து நாளைக்கு நம்பக் கூடாதுங்களா?

"இலங்காபுரனுக்கும் ஜகத்விசயனுக்கும் இடையே உள்ள ஏதாவது ஒரு பிரதேசத்தைத் துண்டிக்க வேண்டும்?"

"எந்தப் பிரதேசத்தை? மேலைமங்கலத்தையா?"

"அல்ல."

"வேறு எந்தப் பகுதியை?"

"பொன்னமராவதியை."

அண்ணன் பல்லவராயனுக்குப் பெரிய பல்லவராயர் மனப்போக்குப் புரியாததால் பிரமை தட்டிய கண்களுடன் அவரைப் பார்த்தான்.

பல்லவராயர் சற்று உரக்கவே சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார். "கன்னிமாட முற்றுகை இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள் முடியும் என்று சொன்னேனல்லவா!"

"ஆமாம்."

"ஒரே வாரத்தில் வீரபாண்டியன் முறியடிக்கப்பட்டுப் பாண்டிய நாடு திரும்புவான். அவன் திரும்பிய மறுநாள் நீர் கன்னிமாடத்துக்குள் நுழைய வேண்டும்."

பேரமைச்சர் பேச்சுப் பெரும்புதிரா வதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் ஏதுமறியாமல் திகைத்தான். பெரிய பல்லவராயரும் புதிர் போடுவதை விடுத்து மெள்ளத் தமது திட்டத்தை அவிழ்த்துச் சொல்லலானார். அவர் சொல்லச் சொல்ல அண்ணன் பல்லவராயன் பிரமிப்பு அதிகமாயிற்று. பெரிய பல்லவராயர் அன்றுடம் ஏற்பட்டுள்ள ராஜிய விவரங்களை எவ்வளவு நுட்பமாகக் கவனித்து வருகிறாரென்பதைபம் நினைத்து இப்பேர்ப்பட்ட பேரமைச்சரைப் பெறச் சோழ ராஜ்யம் என்ன பாக்கியம் செய்திருக்கவேண்டும் என்று சொல்லவொண்ணு ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினன். அவன் ஆச்சரியத்தை அதிகப்படுத்தத் தமது ஆசனத்துக்குச்சென்று அங்கிருந்த மரப்பலகை யொன்றை எடுத்து வந்து காட்டினர் பெரிய பல்லவராயர். அந்த மரப் பலகையில் இழுக்கப்பட்டிருந்த சுண்ணும்புக் கட்டிக் கோடுகளைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயனின் பிரமிப்பு உச்சநிலையை அடையவே அவன் ஏதும் பேசாமல் வாயடைத்துப்போய் ஏதோ பெரிய வித்தையைப் பார்ப்பவன்போல் அந்தக் கோடுகளிலேயே கண்களைப் புதைத்துக்கொண்டு சிலைபோல் நின்றுவிட்டான். (தொடரும்)

49. கோடுகள் சொன்ன கதை

பெரிய பல்
லவராயர்
மரப் பலகையில்
இழுத்திருந்த
சுண்ணம்புக்
கோடுகளும்
வரைந்திருந்த
சித்திரங்களும்
சாதாரண மனி
தனுக்குப்பெரும்
புதிராயிருந்தி
ருக்கலாம். பேர
ச்சரைச் சரி
யாகப் புரிந்து
கொள்ளச் சக்தி
யில்லாதவர்கள்
அந்த மரப் பலகையைப் பார்த்தால்
வயோதிகத்தால் பெருமாள் நம்பிக்குப்
புத்தி சபலித்துவிட்டது என்றுகூட
முடிவு கட்டலாம். ஆனால் பல யுத்தங்
களில் வெற்றி கண்டவனும் போர்த்
தந்திரங்களை அணு அணுவாக அறிந்
திருந்தவனுமான அண்ணன் பல்லவ
ராயனுக்கு அந்தக் கோடுகள் பெரிய,
மிக அதிசயமான எப்பேர்ப்பட்ட
ராஜதந்திரியும் கண்டு வியக்கும்படி
யான கதையைச் சொல்லின. தாறு
மாருக இழுக்கப்பட்ட அந்தக் கோடு
களிலும், பலகையின் வலது புறக்
கோடியில் எழுப்பப்பட்டிருந்த அலைச்
சித்திரத்திலும், அங்கங்கு வரையப்
பட்டிருந்த புலி, யானை, குதிரை, மனி
தன் முதலிய சித்திரங்களிலும், இடை
யிடையே வைக்கப்பட்டிருந்த பெரும்
புள்ளிகளிலும், போர்த் தந்திரத்தின்
பெரும் பாட வரிசைகளைக் கவனித்த
அண்ணன் பல்லவராயன் தன் புத்தி
பூராவையும் அந்தக் குறிகளிலேயே
லயிக்கவிட்டு, உபாத்தியாயர் முன்பு
சிரத்தையுடன் கல்வி பயிலும் மாண
வனைப் போல மரப் பலகையை ஊன்றி
ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன்
பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த
பெரிய பல்லவராயரும் தான் எழுதின
சித்திரங்களைத் தாமே ரசிப்பவர்போல்
சற்றுப் புன்முறுவலுடன் பலகையைப்
பார்த்துக்கொண்டு நின்றூர்.

அண்ணன் பல்லவராயனின் கண்கள்
பலகைக் கோடுகளைத் துழாவித் துழா
விக் கவனித்துவிட்டுக் கடைசியாக
ஒரு பெரும் புள்ளியில் நிலைத்ததைக்
கண்ட பெரிய பல்லவராயர், ''ஆம்
படைத் தலைவரே! அதே இடம்தான்.
யுத்த சக்கரம்' திரும்புவதற்கான இரிசு-
அதுதான்,'' என்றூர்.

அண்ணன் பல்லவராயன் சற்றே
சந்தேகம் உதித்த கண்களை அவர் மீது
திருப்பினன். அவன் மனேபாவத்தைப்
புரிந்து கொண்ட பெரிய பல்லவராயர்,
''படைத் தலைவரே! நீர் சுட்டிக்காட்
டும் புள்ளிதான் பொன்னமராவதி
யைக் குறிக்கிறது. அதிலிருந்து தான்
நாம் சிங்களப் படைகளை இரண்
கப் பிளக்க முடியும். நான் வரை
கும் கோடுகளின் எல்லையை
துப் பாரும். வடக்கே இருக்
கோடு பாண்டிய நாட்டி
யைக் குறிக்கிறது.
இருக்கும் கோடு பற்றி காரிவள
தென் எல்லையைக் ன் தான்,'' என்று
தான் சமுத்திரத்தபரமைச்சர் சற்றுப்
காக அலைப் பூத்தார்.
வடக்கு தெற்பளவன் இப்பொழுது
கவனித்தால்ன?'' என்று கேடடான்
எப்படி உ பல்லவராயன்.
புரிந்துருக்கிருனென்று புரியவில்லை,
கையின் மராவதியிலிருந்து வந்த ஒற்
காங்கு அவன் சுவடு தெரியாமல்
அவந்து விட்டதாகச் சொல்கிருர்
பல்ல அவனை எப்படியும் கண்டு
தாகத்து விடலாம். கன்னி மாட மூற்
யில் கை முடிந்ததும் அவன் எங்கிருந்தா
படிம் வந்து அபராஜிதனேடு சேர்ந்து
''பாாள்வான். முற்றுகை முடிந்ததும்
குப் அபராஜிதனைச் சந்தித்தால் காரியம்
தாடிந்தது என்று நினைக்கிறேன்.'
யுத்''அபராஜிதன் இதில் என்ன செய்ய
அடியும்!''
தி ''புரட்சிக் கொடியைப் பாண்டிய
புர

பண்ணலாம். ஆனால் அது சற்றுத் தெற்கே தள்ளியிருக்கிறது. கிழக்கிலும் லேசாகச் சாய்ந்திருக்கிறது.

"படைத் தலைவரே! பொன்னமராவதியை நான் தேர்ந்தெடுத்ததற்கே அது ஒரு முக்கிய காரணம். பாண்டி நாட்டு இரு எல்லைகளுக்கும் இடையே நிற்பது மேலை மங்கலச் சிற்றரசு ஒன்றுதான். அந்தச் சிற்றரசைச் சிருஷ்டித்ததே இலங்காபுரன்தான் என்பதை உனக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. இலங்காபுரன் தீர்க்காலோசனையுடன் காரியங்களைச் செய்திருக்கிறான். பிற்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் யுத்தம் ஏற்பட்டால் பாண்டிய நாட்டின் நட்ட நடுவில் தனக்குச் சாதகமான ஒரு பிரதேசம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இலங்காபுரன் மேலை மங்கலச் சிற்றரசை ஏற்படுத்தி அதை மழவராயனுக்குத் தானம் செய்தான்..." என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

"ஆனால் இப்பொழுதுதான் மழவராயன் இலங்காபுரனுக்கு எதிராகத் திரும்பிவிட்டானே!" என்று குறுக்கிட்டுச் சொன்னான் படைத் தலைவன்.

"உண்மைதான். மழவராயன் இலங்[காபுர]னுக்கு விரோதியானாலும் பாண்[டி ந]ாட்டுக்கோ வீர பாண்டிய[னுக்கோ] விரோதியல்லவென்பதை [நினை]த்துக் கொள்ள வேண்[டும். வீரபாண்டி]யனுக்கு மழவராயன் [...]பாண்டியன் சோழ[...]னுகூலமானவனல்ல. [...]ம் நமக்கு அனு[...]ன் வீரபாண்டி[...] மேலை மங்க[...]ரண்டு யுத்த[...]து. தவிர [...]நாட்டின் [...]கத்விசய[...]லத்தில் [...]ருங்கி [...]பதை [...]ன்."

[...]தெரி

[...]ள் [...]ால் [...]பா [...]த் [...]ள்

"இல்லை," என்றார் பேர்மைச்சர்.

"ஏன் இல்லை? பொன்னமராவதி ராமேச்வரத்துக்கு அருகிலிருக்கிறது. அங்குள்ள கூடலில்தான் ஜகத்விசயன் இருக்கிறானே!" என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

"ஜகத்விசயன் அருகிலிருக்கிறான். ஆனால் இலங்காபுரன் வெகு தூரத்திலிருக்கிறான்." என்று சொல்லிய பல்லவராயர் தானும் மரப்பலகைக்காகக் குனிந்து தமது போர்த் திட்டத்தை விளக்கலானார்: "படைத் தலைவரே! இதோ பாரும். மதுரைக்கும் பொன்னமராவதிக்கும் தூரம் அதிகம். ஆகவே, இலங்காபுரன் சற்றுத் தாமதமாகத்தான் அதை அணுக முடியும். சாமர்த்தியமாகப் போர் செய்தால் பொன்னமராவதியிலுள்ள படைகள் இலங்காபுரன் வருமுன்பாக ஜகத்விசயனை அழித்துவிடலாம். தவிர இலங்காபுரன் வருவதற்குத் தடையும் இடையே ஏற்படலாம். மத்தியிலிருக்கும் மேலைமங்கலச் சிற்றரசின் நோக்கம் அச்சமயத்தில் எப்படியிருக்குமென்று சொல்ல முடியும்? மழவராயன் மனம் மாறி நமது பக்கம் சேர்ந்தால் ஜகத்விசயனைப் பொன்னமராவதிப் படைகளும் இலங்காபுரனை மேலை மங்கலப் படைகளும் சமாளிக்கலாம். மேலைமங்கலத்திற்கு இலங்காபுரன் அதிகப் படைகள் அனுப்ப முடியாதபடி வடக்கு எல்லையில் நாம் தாக்கி அவனுக்கு வேலை கொடுக்கலாம். இப்படி, பாண்டிய நாட்டு யுத்தரங்கத்தை மூன்றாக உடைக்கலாம். அதை உடைக்கக் கூடிய பெருங் கோடாரி பொன்னமராவதி ஒன்றுதான் என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

"வீரபாண்டியனுக்கு எதிராகப் படை திரட்டப் பொன்னமராவதியை எதற்காகத் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்?" என்று வினவினான் படைத்தலைவன்.

"பொன்னமராவதி பெரிய சதிக் குகை என்ற காரணத்தால்."

"சதிக் குகையா?"

"ஆம். அது நிஷதராசனின் சிற்றரசல்லவா!"

"ஆமாம். நிஷதராசனைத்தான் வீரபாண்டியன் வெட்டி அவன் தலையை மதுரைக் கோட்டை வாசலில் செருகினானே!"

"நிஷதராசனை மட்டுந்தான் செருகினானேயன்றி அவன் படைத்தலைவன் கரிகால்வளவனைச் செருகவில்லை. நீல

மலைச் சதியில் அவன் கலந்திருந்த தாகப் பெரும் வதந்தி இருந்தது.''

''அதனால்...!''

''வீரபாண்டியனின் பெரும் விரோதி யொருவன் சுதந்திரமாக இன்னும் உலவுகிறான். வீரபாண்டியன் ஆட்சி யில் நம்பிக்கையற்றவனும் அபராஜித னுக்கு முடிசூட்ட முயன்றவனுமான காரிவளவன் இஷ்டப்பட்டால் பொன் னமராவதி நாளையே புரட்சியிலிறங் கும். பொன்னமராவதி மக்கள் தங் கள் அரசனை வீரபாண்டியன் வெட்டிய

தால் மனம் கொதித்து நிற்கிறார்கள். அந்த நெருப்பை நாம் சிறிது விசிற வேண்டும். அவ்வளவு தான்.''

''எப்படி விசிறுவது?''

''விசிறி கொண்டுதான்.''

அண்ணன் பல்லவராயன் பேரமைச் சரை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். ''என்ன பார்க்கிறீர்? விசிறி கொண்டு தான் விசிற வேண்டும். அந்த விசிறி காரிவள வன் தான்.'' என்று சொல்லிய பேரமைச்சர் சற்றுப் புன்முறுவல் பூத்தார்.

''காரிவளவன் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறான்?'' என்று கேட்டான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

''எங்கிருக்கிறானென்று புரியவில்லை. பொன்னமராவதியிலிருந்து வந்த ஒற் றர்கள் அவன் சுவடு தெரியாமல் மறைந்து விட்டதாகச் சொல்கிறார் கள். அவனை எப்படியும் கண்டு பிடித்து விடலாம். கன்னி மாட மூற் றுகை முடிந்ததும் அவன் எங்கிருந்தா லும் வந்து அபராஜிதனோடு சேர்ந்து கொள்வான். முற்றுகை முடிந்ததும் நீர் அபராஜிதனைச் சந்தித்தால் காரியம் முடிந்தது என்று நினைக்கிறேன்.''

''அபராஜிதன் இதில் என்ன செய்ய முடியும்!''

''புரட்சிக் கொடியைப் பாண்டிய

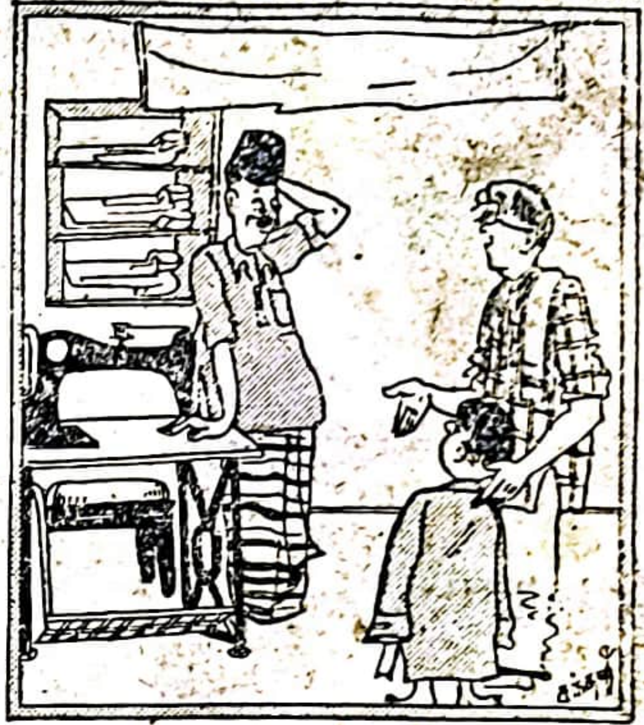
நாட்டில் யாராவது உயர்த்த வேண்டுமல்லவா?"

"ஆம்."

"அதை உயர்த்தக் கூடியவன் பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜித பல்லவன் ஒருவன்தான். அவன் வீரபாண்டியனின் உறவினன். ராஜ குடும்ப ரத்தம் அவன் உடம்பிலும் ஓடுகிறது. அவனைக் கொண்டுதான் நாம் சிங்கள ஆதிக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டும். அபராஜிதன் பெயரால் பொன்னமராவதியில் புரட்சிக் கொடி உயர்த்தப்படும். அவனுக்குப் படை திரட்டிக் கொடுப்பான் காரிவளவன். அபராஜிதன் கொடி பொன்னமராவதியில் உயர்ந்தால்..." என்ற பெரிய பல்லவராயன் வார்த்தைகளில் குறுக்கே புகுந்த அண்ணன் பல்லவராயன், "மதுரையிலும் கிளர்ச்சி நடக்கும். வீரபாண்டியன் மேலை மங்கலத்திலிருந்து திரும்பியபோது ஏற்பட்ட எழுச்சியை நானே நேரில் பார்த்தேன்." என்றான்.

ஆம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்த பெரிய பல்லவராயர், "படைத் தலைவரே! பாண்டிய நாட்டு நிலைமை மிகச் சிக்கலானது. சரியாக நாம் தீர்க்காவிட்டால் சோழ நாடும் வெகு சீக்கிரம் பாதிக்கப்படும். இலங்காபுரன் பாண்டிய நாட்டில் விளைவித்திருக்கும் அக்கிரமங்கள் உமக்குத் தெரியும். எத்தனை ஊர்களை அவன் தீக்கு இரையாக்கி யிருக்கிறான்; எத்தனை கோவில்களை இடித்துத் தள்ளி யிருக்கிறான். எத்தனை பாண்டியப் பிரஜைகளைச் சிறைப்பிடித்து அடிமைகளாகக் கப்பலேற்றிச் சிங்களத்துப் புத்த விகாரங்களில் வேலை செய்ய விட்டிருக்கிறான் என்பதை நான் உமக்குச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. சோழ நாடும் அந்தக் கதிக்கு உள்ளாக வேண்டாமென்றால் நாம் பாண்டிய நாட்டை இந்தப் பெரிய அரக்கர்கள் கைகளிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும்," என்று சொல்லிய பேரமைச்சரின் கண்கள் ஏதோ பெரிய கனவைக் காண்பது போல் வெறித்துப் பார்த்தன.

தமிழ் நாட்டின் பிற்காலத்தை நினைத்துப் பேரமைச்சரின் உள்ளம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென அறிந்த சோழப் படைத் தலைவனை அண்ணன் பல்லவராயன் அவரைச் சற்று நேரம் அந்தச் சிந்தனையிலேயே திளைக்கவிட்டு மௌனமாக இருந்து

"சட்டை பெரிசாயிருக்குதேன்னு பார்க்காதீங்க. தம்பி வளர்ற புள்ளை. போகப் போகச் சரியாப் போயிடும்!"

விட்டுக் கடைசியாகக் கேட்டான்: "பேரமைச்சரின் உத்தரவு என்ன? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

பேரமைச்சரின் கண்கள் அந்த அறையிலிருந்த புலியின் சிலையைச் சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. பிறகு படைத் தலைவன் மீது திரும்பின. அந்தக் கண்கள் ஜாஜ்வல்யமாக ஜொலித்ததைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன், "தாங்கள் மரப் பலகையில் வரைந்துள்ள யானை, குதிரை, காலாள் சித்திரங்களின்படி ஆங்காங்கு அந்தந்தப் படைகளை நிறுத்தி வைக்கிறேன். அவையனைத்தையும் நீங்கள் பாண்டிய நாட்டு வடக்கெல்லையில் போட்டிருப்பதையும் கவனித்தேன்," என்றான்.

"அந்தக் குறிப்புகளின்படியே சோழப் படைகள் போருக்குச் சித்தமாகட்டும். போர் ஏற்பாடுகளைப் பகிரங்கமாகவே செய்யுங்கள். நாம் போருக்குத் தயாராவது இலங்காபுரனுக்குத் தெரியட்டும்," என்று உத்தரவிட்டார் பேரமைச்சர்.

"தெரிய வேண்டுமா?"

"கண்டிப்பாகத் தெரிய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவர் சோழநாட்டை விட்டு நகரமாட்டார் என்று இலங்காபுரன்

நினைப்பான். அவன் அப்படி நினைத்து உம்மைப் பாண்டிய நாட்டில் எதிர் பார்க்காத சமயத்தில் நீர் பாண்டிய நாட்டுக்குள் நுழைய வேண்டும்."

"உத்தரவு."

"இரகசியமாகப் பாண்டிய நாட்டுக் குள் நுழைந்து கன்னிமாடத்துக்குச் செல்லும்."

"சரி."

"கன்னிமாடத்தில் அபராஜிதனைச் சந்தித்து இந்த ஓலையைக் கொடும்." என்று பேரமைச்சர் உத்தரவோடு உத்தரவாகத் தமது மடியிலிருந்து ஓலையொன்றையும் எடுத்துக் கொடுத்தார்.

படைத்தலைவனான அண்ணன் பல்லவராயன் அந்த ஓலையைப் பிரித்துக் கூடப் பார்க்காமல் மடியில் வைத்துக் கொண்டு, "போர் விஷயமாக மன்னரை நேரில் கலந்து பேச வேண்டிய அவசியமிருக்கிறதா?" என்று விசாரித்தான்.

"தேவையில்லை. நான் மன்னருக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்." என்று கூறி விட்டார் பேரமைச்சர்.

மீண்டும் ஒரு சந்தேகம் கேட்டான் படைத்தலைவன். "மாதவி கூடலுக்குப் போகிறாளே!" என்றான்.

"அவளைப்பற்றி நீர் கவலைப்பட வேண்டாம்," என்றார் பேரமைச்சர்.

"அவளும் ராஜதந்திரம் அறிந்தவளாயிற்றே?"

"அவளைக் கவனித்துக்கொள்ளக் கருணாகரத் தேவனை அனுப்பியிருக்கிறேன்." என்று சொன்னார் பேரமைச்சர்.

பேரமைச்சர் சகல விவகாரங்களையும் முன் கூட்டியே தீர்மானம் செய்திருப்பதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் அத்துடன் மந்திராலோசனை அறையிலிருந்து வெளியேறித் தனது அலுவல்களைக் கவனிக்கச் சென்றான். அன்றிலிருந்து நான்கைந்து நாட்கள் வரை படைத்தலைவன் மாளிகை திமிலோகப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. படைத்தலைவன் தூதர்கள் நாலா பக்கத்திலும் பறந்தார்கள். ஒரு வாரத்திற்குள் சோழநாட்டில் படை நடமாட்டம் பலத்துவிடவே மக்கள் எந்த நிமிஷத்திலும் போர் நேரலாம் என்ற பீதியால் கலங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சோழப் படைகள் பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் குவிக்கப்படுகிறதைக் கண்ட இலங்காபுரனும், "இந்தச் சமயத்தில் வீரபாண்டியன் கன்னிமாட முற்றுகையில் காலங் கழிக்கிறானே," என்று ஏங்கிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அந்த முற்றுகையை ஒரு விதமாக முடித்துத் தீர்க்க, மிக விபரீதமான ஓர் ஏற்பாட்டை விக்ரம பாண்டியன் செய்து கொண்டிருந்ததைக் கன்னிமாடத்திலிருந்த கார்குழலியே அறியவில்லையே, தொலை தூரத்தில் மதுரையிலிருந்த இலங்காபுரன் எப்படி அறிவான்? பேரமைச்சர் அண்ணன் பல்லவராயனுடன் பேசிய எட்டு நாட்கள் கழித்து ஒன்பதாவது நாள் இரவில் விபரீதமான தன் யோசனையை நிறைவேற்ற விக்ரமபாண்டியன் மமல்லக் கன்னிமாடத்தின் இருளடர்ந்த இடத்தில் சென்று அன்றொரு நாள் கள்வனுடன் பேசிய முல்லைக் கொடியின் பக்கத்திலேயே நின்றான். சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் அவனை நோக்கி ஓர் உருவமும் மெல்ல மெல்ல வந்து அவனுடன் ஏதோ பேசத் தொடங்கியது.

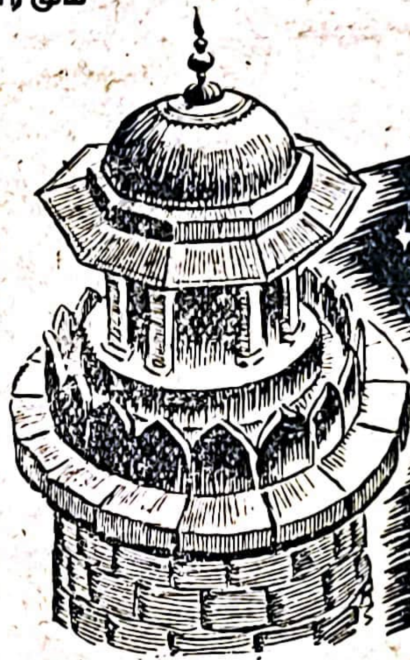
(தொடரும்)

"என் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்பவன் படிப்படியாக உத்தியோகத்தில் மேலே போகக் கூடியவனாக இருக்க வேண்டும்."

"அப்படியானால் நம்ம பையன் தான் சரி. அவன்தான் ஆபீசில் கீழ் ஹாலில் உத்தியோகத்தில் இருக்கிறான்!"

50. பரிவும் பரிகாரமும்

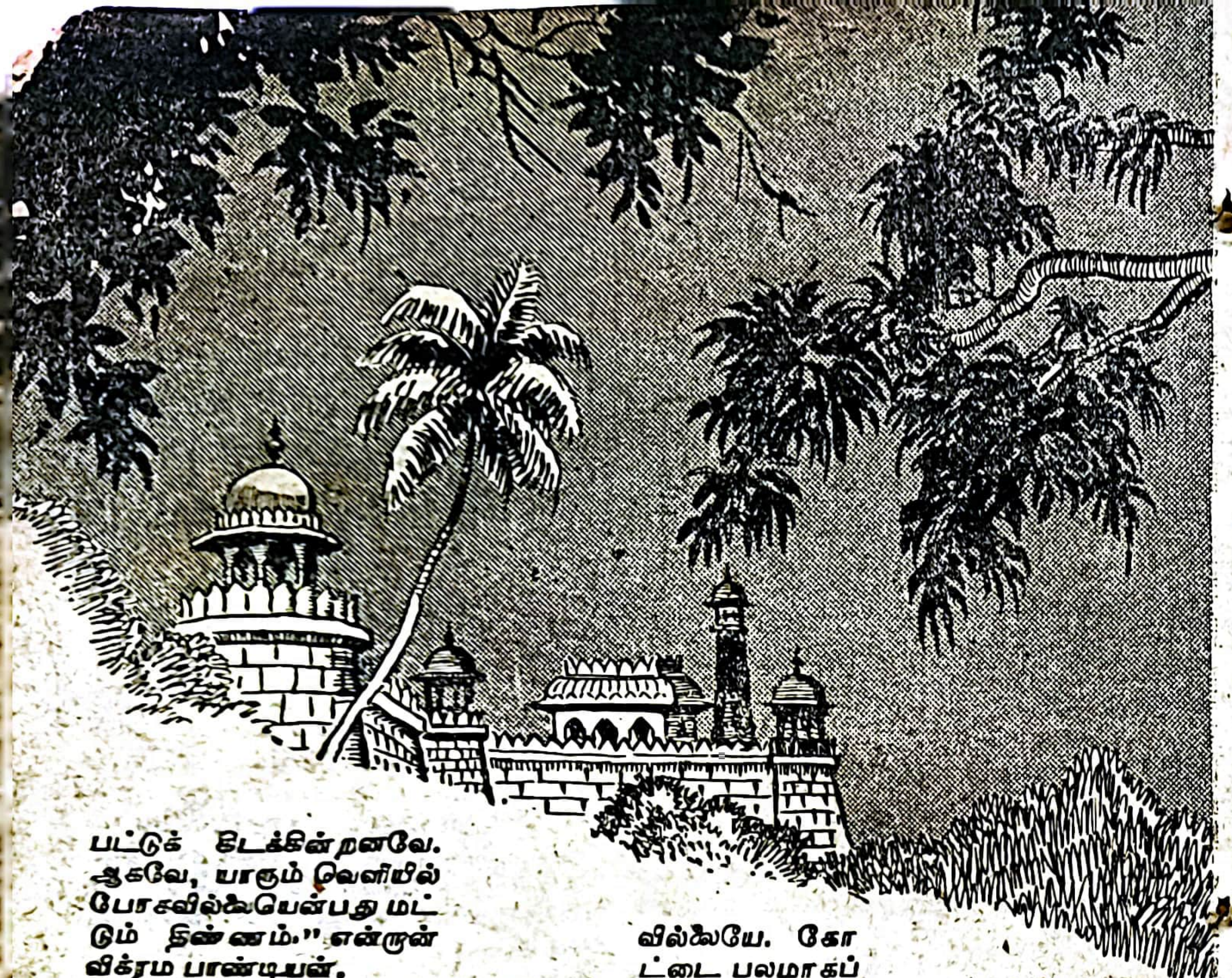
கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

இருளை ஜீவராசிகளின் அமைதிக்காகவே கடவுள் படைத்திருக்கிறார். பகலில் ஓடியாடி உழைக்கும் ஜீவராசிகள் உறங்கி ஓய்வெடுத்து, இந்திரியங்களுக்கு அமைதியளித்து, உழைப்பினால் விரயமான சக்தியை மீண்டும் பெறுவதற்காகவே இரவைப் படைத்திருக்கிறார். இயற்கையின் இந்த நியதியையும் அதிசயத்தையும் சில ஜீவராசிகள் உடைத்துக் கொண்டன. சாதுப் பிராணிகளைக் கொன்று ஜீவிக்கும் துஷ்ட மிருகங்கள் இரவைப் பகலாகவும், பகலை இரவாகவும் மாற்றிக் கொண்டன. மிருகராசியில் மட்டும் அந்தக் கொலைத் தொழில் நின்றிருந்தால் உலகம் அதிக சீர்கேடு அடைந்திருக்காது. ஆறறிவு படைத்த மனித வர்க்கத்திலும் துஷ்ட மிருகங்கள் ஏற்பட்டதால் கொலைத் தொழிலும் ஏற்பட்டது. கொலைத் தொழில் ஏற்பட்டதால் ரகசியமும் சதியும் ஏற்பட்டன. ரகசியத்துக்கும் சதிக்கும் இருள் தேவையாயிற்று. இருளடைந்த உள்ளங்கள் இருளடைந்த இரவையும் இடங்களையும் தேடின. ஆகவே, இருளடைந்த தன் திட்டத்துக்கு விக்ரம பாண்டியன் இருளடைந்த அந்த இரவையோ, இருளை மிகப் பயங்கரமாக ஆக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த முல்லைக் கொடியின் மறைவையோ நாடியதில் வியப்பேதும் இல்லையல்லவா?

வீரபாண்டியன் அம்பின் மூலம் அபயமளித்த நாளாகவே மெள்ள மெள்ளக் கள்ளர்களின் மனத்தைக் கலைத்துக் கோட்டையை எதிரியிடம் அளிக்கத் தீர்மானித்துவிட்ட விக்ரம பாண்டியன், அடுத்து வந்த ஒன்பது நாட்களுக்குள் தன் சதித் திட்டத்தைப் பெரிதும் உருவாக்கிவிட்டிருந்தான். மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனும் பயத்துடனும் கள்ளர்களை அணுகிய அவன், முதலில் பகிரங்கமாகத் தன் திட்டத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்காமல் வீர பாண்டியன் படைப் பலத்தைப் பற்றியும் கோட்டையிலிருக்கும் படைகளின் பலவீனத்தைப் பற்றியும் சாதாரணமாகப் பேச ஆரம்பித்தான். கள்ளர்கள் தன் பேச்சில் வெறுப்பு ஏதும் காட்டாமல் காது கொடுப்பதையும், சில சமயங்களில் தன்னை ஆமோதிப்பதையும் கண்ட விக்ரம பாண்டியனின் துணிச்சல் நாளடைவில் அதிகமாகவே, கள்ளர்களின் நலனில் அதிக அக்கறையுள்ளவன் போல் நடிக்க ஆரம்பித்து, அவர்களது நிராதரவான நிலை கண்டு வருந்துவது போல் பாசாங்கு செய்தான். சில சமயங்களில் அவர்கள் நிலைக்குத் தானே காரணம் என்பதையும் சொல்லிக் காட்டி அவர்கள் காது கேட்கும்படியாகத் தன்னைக் கண்டபடி நொந்து கொண்டான். இரவு நேரங்களில் சமயம் அகப்படும் போதெல்லாம் கள்ளர்கள் கும்பலாக உட்கார்ந்திருக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று அவர்கள் சம்பாஷணையில் தானும் கலந்து கொண்டான். கள்ளர்களிலொருவன் காணாது போன விஷயத்தைப் பற்றி அவர்களிடம் பகிரங்கமாகவே ஒரு நாள் பிரஸ்தாபித்தான். தங்களில் ஒருவன் திடீரென மறைந்து விட்டதற்கு விக்ரம பாண்டியன்தான் காரணமென்பதை அறியாத கள்ளர்கள், "ஆமாம்! எப்படி மறைந்தான்? எங்கு போனான்?" என்று வினவினர்கள்.

"எங்கும் போயிருக்க முடியாது. எப்படிப் போக முடியும்? கோட்டைக் கதவுகள்தான் இரவும் பகலும் சாத்தப்

பட்டுக் கிடக்கின்றனவே. ஆகவே, யாரும் வெளியில் போகவில்லையென்பது மட்டும் நிச்சயம்." என்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

"வெளியே போகாவிட்டால்!" என்று சந்தேகத்துடன் கேள்வியை வீசினான் ஒரு கள்ளன்.

"கோட்டைக்குள்ளேயே மறைந்திருக்க வேண்டும்," என்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

கள்ளர்களின் முகத்தில் சந்தேகச் சாயை படரலாயிற்று. "கோட்டைக்குள்ளே இருப்பவன் எப்படி மறைய முடியும்?" என்று வினவினான் ஒரு கள்ளன்.

விக்ரம பாண்டியன் விஷமமாகச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்: "மறைவதற்கா வழியில்லை? ஆயிரம் வழிகளில் மறையலாம். உலகத்திலிருந்து கூட மறைந்துவிடலாம்."

விக்ரம பாண்டியன் எதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான் என்பதைக் கள்ளர்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். இருந்தாலும் சந்தேகத்தைச் சரி செய்து கொள்ள ஒருவன் பச்சையாகவே கேட்டான்: "காணாமற் போனவன் கொல்லப்பட்டானென்று சொல்கிறீர்களா?"

கேள்வி கேட்ட கள்ளனைச் சற்று நேரம் உற்று நோக்கிய விக்ரம பாண்டியன் "அப்படியேதும் நான் சொல்லவில்லையே. கோட்டை பலமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோட்டைச் சுவர்களைத் தாண்டி யாரும் வெளியே போக முடியாது. போக வேண்டுமானால் ஆகாய மார்க்கமாகத்தான் போக வேண்டும். ஆகாயத்தில் உடல் பறக்க முடியாது. ஆனால் உயிர் பறக்க முடியும்." என்று சொல்லிவிட்டுப் புன்முறுவலொன்றையும் வீசினான்.

கள்ளர்கள் திக்பிரமையடைந்தார்கள். "காணாமற்போன கள்ளன் கொலை செய்யப்பட்டானென்றால் யார் கொன்றிருக்க முடியும்? எதற்காகக் கொல்லப்பட்டான்?" என்று கேட்டான் மற்றொரு கள்ளன்.

"என்னை எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்? நானா இங்கு தலைவன்?" என்ற இன்னொரு சந்தேக விதையையும் அங்கு விதைத்துவிட்டுச் சென்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

இப்படியே தொடர்ச்சியாகக் கள்ளர்களுடன் உறவாடி அவர்கள் இதயங்களைக் கலைத்துவிட்ட விக்ரம பாண்டியன் ஒன்பதாவது நாள் இரவு அடுத்த கட்டத்தைச் சரி செய்யத் தன் பாய்ச்சிகளை உருட்டத் தொடங்கி மெள்ள முல்லைக் கொடியருகில் வந்து

யாரையோ எதிர்பார்த்து நின்றான். அவன் எதிர்பார்த்த பேர்வழியும் மெள்ள மெள்ள அப்புறமும் இப்புறமும் பார்த்துக்கொண்டு அவனை அணுகி வந்து, ''பாண்டிய மன்னனே! என்னை எதற்காக அழைத்தீர்கள்! அதுவும் இந்த இரவில் இந்த இடத்தில் இத்தனை ரகசியமாக என் சந்திக்க வேண்டும்?'' என்று வினவினான்.

''மார்க்கியா! மெள்ளப் பேசு. யாராவது நம்மைப் பார்த்தால் தலை போய்விடும்'' என்று கூறிவிட்டு ஜாக்கிரதை என்பதற்கு உதடுகளில் ஆள்காட்டி விரலையும் வைத்து எச்சரித்தான் விக்ரம பாண்டியன்.

''நாம் யாருக்குப் பயப்பட வேண்டும்? எதற்காகப் பயப்பட வேண்டும்? அப்படித் தலை போகிற காரியம்தான் என்ன?'' என்று மறுபடியும் சற்றுச் சீற்றத்துடனேயே வினவினான் மார்க்கியன்.

''மார்க்கியா! தலை போகிற காரியம்தான். இல்லாவிட்டால் இப்படி ரகசியமாக உன்னை வரவழைப்பேனா?'' என்று சமாதானப் படுத்த முயன்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

ஆனால் ராட்சதன் போல் பிரும்மாண்டமாக நின்ற மார்க்கியேன் சமாதானப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. "தலை போகிற காரியங்களில் தங்களுக்குப் பழக்கமுண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும்." என்றான் இகழ்ச்சியும் கடுமையும் நிறைந்த குரலில்.

"எனக்குப் பழக்கமா?"

"ஆமாம் மன்னவா! அதை முன்பே புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்."

"முன்பே புரிந்து கொண்டிருக்கிறாயா?"

"ஆமாம். என் சொந்தவிஷயத்தில்."

"உனக்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேன்?"

"மனத்தைத் தொட்டுப் பாருங்கள். கோட்டைத் தலைவனைத் தாக்கியதற்காக விசாரணை நடந்தது உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதல்லவா?"

"இருக்கிறது."

"அப்பொழுது என் தலையை வாங்கச் சொல்லிச் சிபாரிசு செய்தவர் தாங்கள்தான். அது தலை போகிற காரியமென்று நான் தங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை."

விக்ரம பாண்டியன் ஒரு விநாடி மௌனமாயிருந்தான். "என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?" என்று உஷ்ணமாகக் கேட்டான் மார்க்கியேன்.

"யோசிப்பதற்கு நிறைய இருக்கிறது மார்க்கியோ. உன்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நான் யோசனை சொன்னது உண்மைதான். ஆனால் அந்தக் கட்டளை நிறைவேறாது என்பது எனக்குத் தெரியும். இதைச் சொன்னால் யார் நம்புவார்கள்?" என்று அலுத்துக்கொண்டான் விக்ரம பாண்டியன்.

"உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"கண்டிப்பாய்த் தெரியும்"

"எப்படித் தெரியும்?"

"அப்பொழுது கோட்டைக்கு நானே தலைவன். உத்தரவை நிறைவேற்றுவதாயிருந்தால் நான்தானே நிறைவேற்றியிருக்கவேண்டும்."

"நிறைவேற்றியிருக்க மாட்டீர்களென்பது என்ன நிச்சயம்?"

"யோசித்துப்பார்த்தால் உனக்கே தெரியும் மார்க்கியோ!"

"இதில் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?"

"நிரம்ப இருக்கிறது. உனக்கு எதற்காக அந்தத் தண்டனை கொடுக்கக் குமரி இஷ்டப்பட்டாள்?"

தூக்கி வாரிப் போட்டது மார்க்கியேனுக்கு. "இளவரசி இஷ்டப்பட்டாரா! நீங்கள்தானே தண்டனை விதித்தீர்கள்?" என்றான்.

"அவள் இஷ்டத்தை நான் பகிரங்கமாகச் சொன்னேன்."

"இளவரசியின் இஷ்டம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"சரியாகக் கவனித்திருந்தால் உனக்கும் புரிந்திருக்கும். இளவரசியின் மனம் இந்தப் பாண்டியநாட்டுப் பிரபுவிடம் லயித்திருக்கிறது. அவன் மீது நீ பாய்ந்து அவனைக் கொல்ல முயன்றிருக்கிறாய். அவனைக் கொல்ல முயன்ற உன்னை இளவரசி என்ன செய்ய இஷ்டப்படுவாள் மார்க்கியோ!" என்று விஷமமாகப் பேசினான் விக்ரமபாண்டியன். அத்துடன் நிற்காமல் மேலும் சொன்னான்: "என் தண்டனையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நீ மட்டும் கூச்சலிடாமலிருந்திருந்தால் உன்னைச் சிறைக்கூடத்துக்கு அனுப்பியிருப்பேன். ஏதாவது சாக்குச் சொல்லி, தண்டனையைத் தாமதித்திருப்பேன். பிறகு தண்டனையிலிருந்து விடுதலையும் அளித்திருப்பேன். எல்லாவற்றையும் நீ தான் கெடுத்தாய்."

"இத்தனையும் நீங்கள் எதற்காகச் செய்யவேண்டும்?" என்று மார்க்கியன் கேட்டான்.

"பாண்டியநாட்டுப் பிரபுவிடம் எனக்குள்ள வெறுப்பினால்." என்றான் விக்ரமபாண்டியன்.

பாண்டியநாட்டுப் பிரபுவை விக்ரம பாண்டியன் வெறுக்கும் காரணம் மார்க்கியனுக்கு நன்றாக விளங்கியே இருந்தது. ஆகையால் சற்று நேரம் ஏதோ சிந்தித்தான். அவன் சிந்தனைக்கு இடங்கொடாமல் விக்ரமபாண்டியன் அவனுக்கு மேலும் தூபம் போடத் தொடங்கி, "அத்தனையையும் நீ கெடுத்தாய் மார்க்கயா! என்னைப் புரிந்துகொள்ளாததால் சீறினாய். அவனைக் கோட்டைக்குத் தலைவனாக்கினாய். இப்பொழுது அந்தப் பிரபுவுடன் அவன் நண்பனும் சேர்ந்து கொண்டான். கோட்டையில் ஐம்பது வீரர்கள் இருந்தது போய் நூற்றைம்பது வீரர்கள் சேர்ந்தார்கள். கோட்டைக் காவலன் கை இப்பொழுது ஓங்கி நிற்கிறது. போதாக்குறைக்கு இளவரசியையும் மயக்கித் தன் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டான். அந்தச் சாமியாரும் அவன் சொற்படி ஆடு

கிறான். எதிரே காட்டியிருக்கும் அபாயத்தை அறியாத வீரர்கள் அவன் வார்த்தைகளை வேத வாக்காக நம்புகிறார்கள். பலிக்குச் செல்லும் ஆடுகள்கூடப் பூசாரியின் உடுக்கையடியிலும் பாட்டிலும் மயங்கித்தான் நிற்கின்றன.''

விக்ரம பாண்டியன் மனப் போக்கை மார்க்கியன் சரியாகப் புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. புத்தி குழம்பியிருந்ததற்கு அறிகுறியாக மார்க்கியன் முகம் சிறிது சுளித்துப் பிறகு சரிப்பட்டது. ''இதைப் பற்றி இப்பொழுது யோசித்து என்ன பயன்?'' என்றான் மார்க்கியன்.

''என்ன ஆனாலும் சரி இந்தப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவின் பிடிவாதத்திற்காகக் கோட்டையிலுள்ள வீரர்களைக் காவு கொடுப்பதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்.''

''அதை எப்படி நாம் தடுக்க முடியும்? எதிரிகள் தாக்கினால் நாம் மடிய வேண்டியதுதானே?''

''அவசியமில்லை மார்க்கியா! தர்ம யுத்தமானால் நாம் எதிரிகளை எதிர்த்து நின்று மாளுவதுதான் நீதி. ஆனால் இது தர்ம யுத்தமல்ல. எந்தக் கொள்கைகளுக்காகவும் நடக்கவில்லை. பெண்ணுக்காகப் போர் நடக்கிறது. இதில் என் உரிமையைக்கூட நான் மறக்கத் தயாராயிருக்கிறேன். உன்னையும் கள்ளர்களையும் அமர்த்தியது நான். நீங்கள் பிழைத்தால் போதும். பிழைக்க வைப்பது என் கடமையும்கூட.''

''கடமையை நிறைவேற்ற என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்?''

''என்ன செய்திருக்கிறேனென்று என்னைக் கேட்காதே மார்க்கியா! என் உயிரையோ அந்தஸ்தையோ எதையுமே மதிக்காமல் பல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறேன். ஆனால் அவை பலனடைந்து, கள்ளர்கள் பிழைக்க வேண்டுமானால் உன் உதவி வேண்டும். கள்ளர்கள் ஆதரவும் வேண்டும்.''

கள்ளர்களிடம் விக்ரம பாண்டியன் காட்டிய பரிவைக் கண்டு அசந்து போனான் மார்க்கியன். ''கள்ளர்களிடம் நீங்கள் இவ்வளவு அக்கறை காட்டுவீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது பிரபு!'' என்று வாய்விட்டும் சொன்னான்.

''இதில் அக்கறை ஏதுமில்லை மார்க்கியா! முன்பு சொன்னேனே அது போல் இது என் கடமை. நான் அழைத்து வந்தவர்களை நான் பலியிடக் கூடாது. அவ்வளவுதான் விஷயம்.''

மார்க்கியன் மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். வெகு நேரம் சிந்தித்துவிட்டுக் கேட்டான். ''கள்ளர்களைத் தப்புவிக்க ஏதாவது வழியிருக்கிறதா?'' என்று.

''வழியை யோசிக்காமலா உன்னை இந்த இடத்திற்குக் கூப்பிட்டேன்!''

''என்ன வழி?''

''ஒரே வழிதான் மார்க்கியா! எதிரியிடம் சரணாகதியடைவதைத் தவிர வேறு என்ன வழி இருக்கிறது?''

''வீரபாண்டியனிடம் சரணடையக் கோட்டைத் தலைவர் ஒப்புக்கொள்வாரா?''

''அவரைக் கேட்டாலல்லவா அவர் ஒப்புக்கொள்வதற்கும் நிராகரிப்பதற்கும்?''

''கேட்காமல் எப்படிப் படைகள் சரணடைய முடியும்?''

''அவர் வருவதற்கு முன்பு இங்கு கோட்டைத் தலைவன் யார்?''

''தாங்கள் தான்.''

''மீண்டும் என்னையே தலைவனாக்கி விடுங்கள். அல்லது தலைவனாக நினைத்து, சொன்னபடி கேளுங்கள்.''

''கள்ளர்களை நீங்கள் காப்பாற்றுவதானால் நீங்கள் எதைச் சொன்னாலும்

''நான் யாரையும் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளப்போவதில்லை, அப்பா!''

''ஐயையோ! ஏனம்மா?''

''அடுத்த தேர்தலுக்கு நிற்கலாமென்று உத்தேசம்!''

கேட்கிறேன். அவர்களை அழைத்து வந்தது நான். அவர்களை உயிருடன் ஊருக்கு அனுப்ப வேண்டியதும் என் பொறுப்பு.''

''உயிருடன் மட்டுமல்ல மார்க்கியோ! பணத்துடனும் அனுப்பலாம். அதற்கும் நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்.''

''அப்படியானால் உங்கள் வார்த்தைக்கு நான் ஏன் மறுப்புச் சொல்லப் போகிறேன்!'' என்றான் மார்க்கியன்.

மார்க்கியன் மனத்தை மாற்றிவிட்டதால் உள்ளூர உவகை பொங்க மகிழ்ச்சி பரவசனான விக்ரமபாண்டியன் மேலுக்கு அதைக் காட்டாமல் தன் திட்டத்தை அவிழ்க்கத் தொடங்கி, ''மார்க்கியோ! கோட்டைக் கதவுகளுக்கருகிலும், கதவுகளுக்கு மேலுள்ள கோட்டைத் தாழ்வாரப் பகுதியிலும் யார் காவல் புரிகிறார்கள்?'' என்று கேட்டான்.

''மழவராயன் வீரர்கள்.'' என்றான் மார்க்கியன்.

''அந்த இரண்டு இடங்களிலும் மழவராயன் வீரர்களை மாற்றி, கள்ளர்களை வைக்க முடியுமா!''

''கண்டிப்பாய் முடியும்.''

''பாண்டிய நாட்டுப் பிரபு ஆட்சேபிக்க மாட்டானா?''

''நான் எது செய்தாலும் ஆட்சேபிக்க மாட்டார். என்னிடம்தான் அவருக்குப் பூரண நம்பிக்கையாயிற்றே.''

''சரி! நாளை இரவு. உன் கள்ளர்களையே கதவுக்கருகிலேயும் மேலேயும் காவல் வை.''

''ஆகட்டும்.''

''மூன்றாவது ஜாமத்தில் கதவுகளைத் திறந்து விடு.''

''திறந்து விட்டால்!''

''வீரபாண்டியன் படை உள்ளே நுழையும்.''

''உள்ளே நுழைந்தால் நம்மை வெட்டிப் போட மாட்டார்களா?''

''மாட்டார்கள். அதற்கு நான் உத்தரவாதம். ஏற்கனவே இது சம்பந்தமாக வீர பாண்டியனுக்கு ஓலை எழுதி அம்பின் மூலம் எய்திருக்கிறேன்.''

இதைக் கேட்ட மார்க்கியன் புருவங்கள் சற்று ஒன்று கூடிப் பிரிந்தன.

''உலகம் நம்மை நிந்திக்காத வகையில் காரியத்தை முடிக்க வேண்டும்,'' என்று மெள்ளத் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னான் மார்க்கியன்.

''எப்படி?''

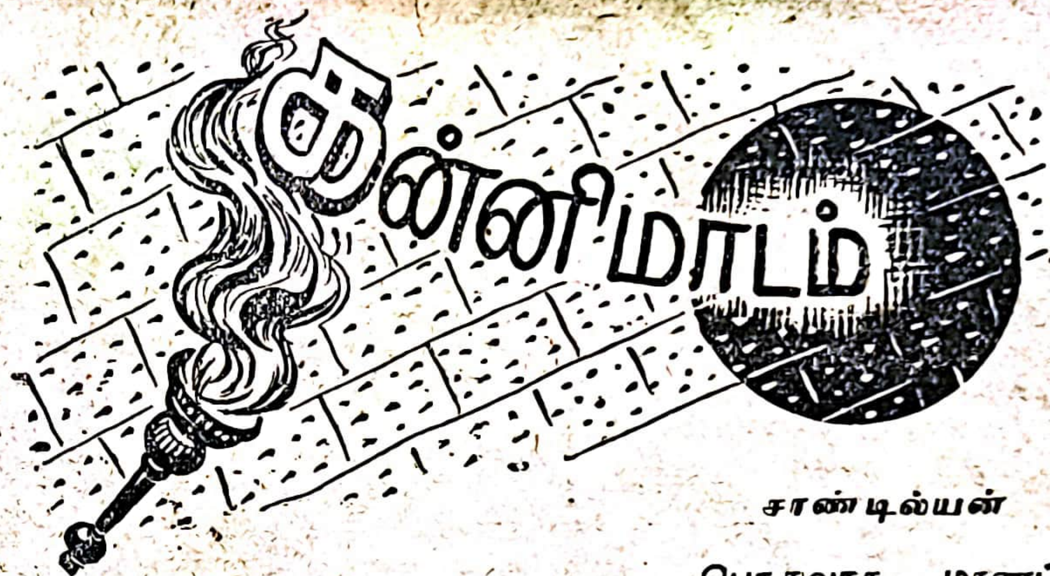
''தங்கள் சொல்படி கோட்டைக் கதவைத் திறக்கச் செய்துவிடுகிறேன். ஆனால் நாமாகத் திறந்ததாக இருக்கக் கூடாது. கதவின் தாழ்களைத் திறந்து வைக்கிறேன். பேருக்கு ஆயுத வண்டிகளில் மரத்தைக் கட்டிக் கதவை உடைக்கச் சொல்லுங்கள். உள்ளே தாழ்ப்பாள் இல்லாததால் கதவு உடனே திறந்துவிடும். தவிர எல்லோரும் கதவு மூலமாக உள்ளே வரவேண்டாம். அகழியில் இரு இடங்களில் நீண்ட மரங்களைக் குறுக்கே போட்டுப் பாலமாக்கி, அவற்றின் மீதும் படைகள் வரட்டும், வீரபாண்டியன் படைகள் மூன்று புறங்களில் தாக்கியதால் நாம் சரணடைய வேண்டியதாகப் பாசாங்கு செய்யலாம். எதிரிகள் உள்ளே புகுந்ததும் கள்ளர்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே எறிந்து விடுவார்கள்,'' என்று விவரித்தான் மார்க்கியன்.

விக்ரம பாண்டியன் மெள்ள நகைத்தான். அந்த நகைப்பில் எத்தனை விஷம்! எத்தனை குரூரம்! அந்தக் குரூரத்தின் தொடர்ச்சியாக, பகிரங்கச் சிரிப்பைப் புன்முறுவலாக்கிக்கொண்ட விக்ரம பாண்டியன், ''மார்க்கியோ! இன்றிரவே நான் வீரபாண்டியனுக்குச் செய்தி அனுப்பிவிடுகிறேன். நாளை மூன்றாம் ஜாமத்தில்...'' என்று இழுத்தான்.

''கோட்டைக் கதவுகளின் தாழ்கள் கழன்று கிடக்கும்,'' என்று முணுமுணுத்தான் மார்க்கியன்.

விக்ரம பாண்டியன் முகத்தில் திருப்தியின் குறி சம்பூரணமாகத் தெரிந்தது. அத்துடன் இருவரும் பிரிந்து வெவ்வேறு வழிகளில் சென்றார்கள். மறுநாளன்று மூன்றாவது ஜாமமும் விக்ரம பாண்டியன் துரோகச் செயலுக்குத் துணை செய்ய வெகு சீக்கிரம் வந்தது. ஏதோ ஓரிரு கோடிகளில் பாராக்காரர்கள் கூவும் சப்தம் கேட்டது. கன்னிமாடப் புறக் கூண்டுகளுக்கு அருகிலிருந்த அறையிலிருந்து ஒரு தீபம் இப்படியும் அப்படியும் கோட்டை வாயிலை நோக்கி அசைந்தது. கள்ளர்கள் பத்துப் பேர் கோட்டைக் கதவுக்காகப் பூனை போல் நகர்ந்து சப்தமேதும் செய்யாமல் தாழ்களைக் கழற்றினார்கள். காட்டுக்குள்ளிருந்த வீரபாண்டியன் படையும் மெள்ள அரவம் செய்யாமல் கோட்டையை நோக்கி நகர்ந்தது.

(தொடரும்)

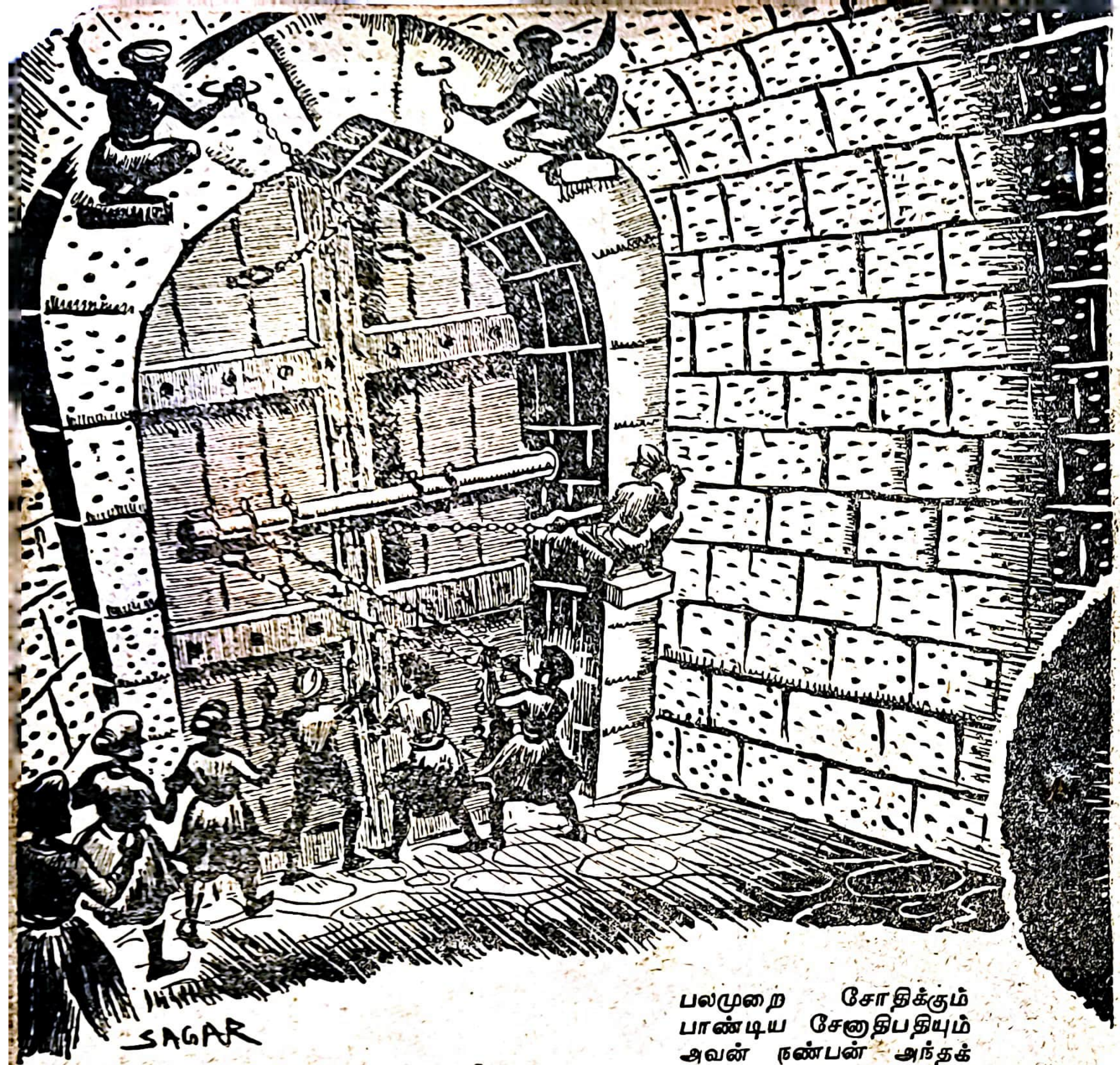
சாண்டில்யன்

51. நிலவில் விளைந்த கோரம்

கன்னிமாடக் கோட்டையைப் படுதூளாக்கிக் கார்குழலியைத் தூக்கிச் செல்ல மனக்கோட்டை கட்டிய வீரபாண்டியன், தன் படைகளை ஏவிய அதே இரவின் மூன்றாம் ஜாமத்தில் நிலவு நன்றாகத்தான் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. சாதாரண சமயத்தில் இன்பம் பயக்கவல்ல அந்த நிலவொளிகூட அடுத்து வர இருந்த நிகழ்ச்சிகளின் காரணமாக மிகக் கோரமாகவே காட்சியளித்தது. உலகத்தில் இன்பம் பயக்கும் சாதனங்களும் உண்டு, துன்பம் பயக்கும் சாதனங்களும் உண்டு. இவற்றின் குணவிசேஷங்கள் தனித்தனியாக மாறுபட்டிருந்தாலும் இவை ஒன்று சேரும்போது துன்பத்தின் தொனியே ஓங்கி நிற்கின்றது. நல்லது நல்லதுதான். கெட்டது கெட்டதுதான். நல்லதுடன் கெட்டது சேரும்போது கெட்டதன் மகிமையே தலைதூக்கி நிற்கின்றது. பால் நல்லது. இன்பம் பயக்கவல்லது. ஆனால் அதில் விஷம் கலக்கும்போது விஷத்தின் குணமே ஓங்கி நிற்கின்றது. விஷம், பாலை விஷமாக அடிக்க முடியும். பால் விஷத்தைப் பாலாக அடிக்க முடியாது. சிருஷ்டி விசித்திரங்களில் இது ஒன்று. அந்த விசித்திரத்தின் காரணமாகத்தான் அன்றிரவு காய்ந்த பால் நிலவும் பயங்கரக் காட்சியளித்தது. அடுத்த சில வினாடிகளில் தன்னுடன் கலக்கப் போகும் யுத்த விஷம் எத்தனையோ உயிர்களைக் குடித்துவிடப்போகிறதென்ற உண்மை இன்பமே தோய்ந்த அந்த நிலவுக்குத் தெரியாதா என்ன?

பொதுவாக மரணப் பிடியிலிருப்பவனை இறப்பு அணுகு முன்பாக அக்கம் பக்கத்திலுள்ள இதர உயிர்களுக்குத் தூக்கத்தை அளிக்கும் இயற்கை, காட்டிலுள்ள பட்சிகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் ஊர்ந்து வாழும் ஜந்துக்களுக்கும் ஆழ்ந்த நித்திரையை அளித்திருந்ததால் இரவின் பயங்கரம் மிக அதிகமாயிருந்தது. இராக் காலங்களில் ஊளையிடுவதைப் பழக்கமாகக் கொண்டிருந்த காட்டு நரிகளும், அலறாமல் இருக்கமுடியாத ஆந்தைகளுங்கூட மூச்சுவிடாமல் ஏதோ பேராபத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பனபோல் மௌனமாகக் காலங்கழித்துக்கொண்டிருந்தன. சில நாட்களில் காலங்கடந்து கூவும் அர்த்த ஜாமக் கோழிகூட அன்று காலாகாலத்தில் கூவிவிட்டு மூன்றாவது ஜாமத்தில் உறங்கிவிட்டன. சின்னஞ்சிறு மெல்லிய நாக்குகளை நீட்டி சிலுக்சிலுக்கென்று சப்தம் செய்யும் மரப் பல்லிகள் வாயை அடக்கிக்கொண்டு மரக் கிளைகளில். படுத்துக்கிடந்தன. இராக்காலங்களில் இரையை எதிர் பார்த்து அகழிகளில் தங்கள் முரட்டு வால்களைத் தூக்கி யடித்து அதம் செய்து ஆர்ப்பரிக்கும் முதலைகள்கூட அடுத்த சில வினாடிகளில் கிடைக்கக் கூடிய மானிடச் சடலங்களை எதிர் பார்ப்பனபோல் தங்கள் நீண்ட உடல்களை அகழிகளின் பக்கச் சுவர்களில் சாய்த்துத் தீப்பொறி பறக்கும் கண்களுடன் படுத்துக் கிடந்தன.

காட்டுப் பிரதேசத்திலிருந்த இந்தப் பயங்கர நிலையைக் கன்னிமாடக் கோட்டைப் பிரதேசத்திலிருந்த சப்தம் இன்னும் பயங்கரமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. அபராஜிதன் உத்தரவுப்படி இரவு வேளையில் கோட்

டையைச் சுற்றிச் சுற்றி சதா உலவ வேண்டிய குதிரை வீரர்கள் தங்கள் பணியை அந்த இரவில் நிறைவேற்ருத தால் கன்னிமாடக் கோட்டையில் பீதி தரும் விபரீத அமைதி நிலவிக்கிடந் தது. காலத்திலும், அகாலத்திலும் இடைவிடாது கோஷிக்க வேண்டிய பாராக்காரர்கள்கூட அன்றிரவு தங் கள் கடமையைச் செய்ய மறந்து விட்டதாகத் தோன்றியது. குடித்துக் கூத்தடிக்கும் அந்தக் கள்ளர்கள்தான் விக்ரம பாண்டியனுக்கு உட்கையாகிப் பதுங்கிப் பதுங்கிக் கதவைத் திறந்து விட்டு மறைந்து விட்டார்களென்ருல் மற்ற வீரர்களுக்கு என்ன வந்துவிட் டது? எங்கே மறைந்துவிட்டார்கள்? உறங்கிவிட்டார்களானுல் ஏன் உறங்கி விட்டார்கள்? வீரர்கள் எப்படியாவது போகட்டும். இரவுக் காவலை இரவில் பலமுறை சோதிக்கும் பாண்டிய சேனுதிபதியும் அவன் நண்பன் அந்தக் காரிவளவனுமா தூங்கிவிட்டார்கள்? கார்குழலியைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கும் இந்த வீரர் கள் தூங்குவது நியாயமா? இவர்க ளாவது போகட்டும், இக வாழ்க்கை யில் ஈடுபட்டவர்கள். இக வாழ்க் கையை அறவே வெறுத்த அந்தச் சாமியார்—அடிகளார்—அடிக்கடிக் கோட்டையைச் சுற்றி வேவு பார்த் துக் கொண்டிருந்தாரே, அவருக் கென்னவந்தது கேடு?

என்ன வந்ததோ, ஏது வந்ததோ? கன்னிமாடக் கோட்டைக்குள்ளும் எந்தவித நடமாட்டமுமில்லாததால் இரவின் பயங்கரம் மிக மிக அதிக மாகவே இருந்தது. அந்த நிசப்த நிலையையும், எல்லோரும் அவரவர்கள் அறைகளில் கண்ணுறங்கிவிட்ட தன் மையையும் கண்ட விக்ரம பாண்டி யன், தனக்குக் கடவுளே இத்தகைய

உதவியைச் செய்திருக்கிருர் என்று எண்ணிக் கொண்டே கன்னி மாடப் புருக் கூண்டுகளுக்கருகிலிருந்த அறையில் உலவினுன். என்ன அனுகூல நிலையிலிருந்தாலும் வீரபாண்டியன் கோட்டையைப் பிடித்துப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவிடமிருந்து தன்னை விடுக்கும் வரையில் தன் நிலைமை மிக அபாயமானதென்பதை அறிந்த விக்ரம

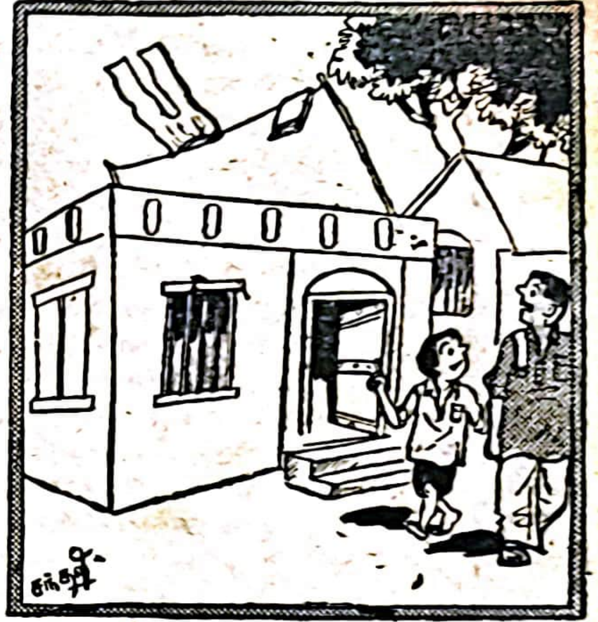
பாண்டியன் தன் உலாவலை ஒரு வினாடி நிறுத்திக் காட்டு முகப்பில் மெள்ள மெள்ளக் கோட்டையை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் படைகளை ஊன்றிக் கவனிக்கலானுன். அவன் பார்வைக்கு நிலவும் துணை செய்யவே தான் முதல் நாள் அம்பின் மூலம் அனுப்பிய செய்தியின்படி காரியம் நடக்கிறதா என்பதை ஆராயத் தொடங்கிய விக்ரம பாண்டியன், தன் சொற்படியே சகலமும் நடப்பதைக் கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான்.

வீரபாண்டியன் வீரர்கள் காட்டின் முகப்புக்கு வந்ததும் மூன்று கூறுகளாகப் பிரிந்துவிட்டதையும் மத்தியிலிருந்த கூறு பெரிய ஆயுத வண்டிகளில் நீண்ட மரங்களைப் பொருத்தி கன்னிமாடக் கோட்டைக் கதவை உடைக்க வந்து கொண்டிருந்ததையும், விக்ரம பாண்டியன் பார்த்துப் பேருவகை எய்தினுன். அதைத் தவிர மற்ற இரு கூறுகளும் கன்னிமாடக் கோட்டைக் கதவின் இரு புறங்களிலும் கோட்டை அகழிக்குப் பாலம் அமைக்க முயல்வதையும், அதற்காகக் காட்டுக்குள்ளிருந்த பெரிய பெரிய மரங்களை இழுத்து வந்து கொண்டிருந்ததையும் பார்த்து இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கன்னிமாடம் வீரபாண்டியன் வசமாகிவிடும் என்ற நினைப்பாலும், அதனுல் தன் விடுதலை சித்திப்பதோடு பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவின் பல்லும் பிடுங்கப்படும் என்ற சந்துஷ்டியாலும் நிலை தடுமாறி நின்று கொண்டிருந்தான் விஷமமே உருவான விக்ரம பாண்டியன். இப்படி மூன்று இடங்களில் கோட்டையைத் தாக்க வேண்டுமென்று சொன்ன யோசனையைக் குறித்து மார்க்கியவையும் மனத்திற்குள் சிலாகித்ததன்றி, 'அந்த யவனப் பயலுக்கும் மூளை இருக்கிறது' என்று வாயாலும் லேசாக முணு முணுத்தான். அவன் மகிழ்ச்சியை இன்னும் அதிகப்படுத்த இஷ்டப்பட்டவர்கள்

போல வீரபாண்டியன் வீரர்கள் தங்கள் அலுவல்களைத் துரிதமாகச் செய்யலானார்கள்.

அந்த இரவில் மகிழ்ச்சியடைந்தது விக்ரமபாண்டியன் மட்டுமல்ல; விக்ரமபாண்டியனின் பரம வைரியும் பாண்டிய நாட்டு மன்னனும் கார்குழலியை எப்படியாவது அபகரித்துச் சென்று அவள் கர்வத்தை அடக்கவேண்டும் என்று உறுதி கொண்டிருந்தவனுமான வீரபாண்டியனும் இரவின் அனுகூலத்தையும் அதனால் தனக்குக் கிட்டக்கூடிய பலனையும் நினைத்து மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தான். இந்த வெற்றியால் தனக்கு எத்தனை எத்தனை லாபம் என்பதை நினைந்து நினைந்து பெரிதும் சந்தோஷப்பட்டான். ஒரே படையெடுப்பு—அதில் மூன்று காரிய சித்திகள்! தன் குல வைரியான குலசேகர பாண்டியனின் மகன் விக்ரமபாண்டியன், தன் காதலைத் துச்சமென உதறித் தமிழ் நாட்டிலேயே தனக்கு அழியாத அபக்கியாதியைத் தேடிக் கொடுத்த மழவராயன் மகள் கார்குழலி, தான் விரும்பிய மாதவி, கார்குழலி ஆகிய இரு பெண்களின் காதலையும் ஏககாலத்தில் பெற்றதன்றி, அவர்களிலொருத்தியைத் தன்னிடமிருந்தே தட்டிப் போக எண்ணித் தன்னை எதிர்க்கத் துணிந்த தன் படைத்தலைவன் அபராஜிதன்—இந்த மூன்று பேரும் ஏககாலத்தில் தன்னிடம் சிக்கப்போகிறார்களென்ற குதூகலத்தால் இயற்கைக்கு மாறாக அதிக உற்சாகத்துடனும் சகஜமாகவும் தன் படைவீரர்களிடம் நடந்து கொண்டான் வீரபாண்டியன். அந்த இரவில் படைவீரர்களை அரவம் செய்யாமல் கோட்டையை அணுகும்படி உத்தரவு பிறப்பித்த அவன் வீரர்கள் புறப்படும் முன்பு அவர்களில் முக்கியமானவர்களை அழைத்து அந்தரங்கத்திலும் பேசினான்: "வீரர்களே! உங்களுக்குப் பெரு வெற்றி காத்திருக்கிறது. ரத்தம் சிந்தாமலே கிடைக்கப் போகிறது அதோ தெரியும் பெரிய கோட்டை உங்களுக்காக. நான் விக்ரமபாண்டியனுக்குப் பணம் கொடுப்பதாகவும், விடுதலையளிப்பதாகவும் ஆசை காட்டி, கோட்டையிலுள்ள வீரர்களை அஜாக்கிரதையுடனிருக்கச் செய்திருக்கிறேன். கோட்டைத் தாழ்களைக் கழற்றவும் அந்த அயோக்கியன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். தன் அயோக்கியத்தனம் தெரியாதிருப்பதற்காக நம்மை மூன்று இடங்களில் கோட்டையைத் தாக்கச் சொல்லியிருக்கிறான். காரியம் முடியுமட்டும் நாம் அந்த அயோக்கியன் சொற்படி கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். யுத்தத்தில் நாம் இப்படிச் செய்வது அதர்மமல்ல. அவன் செய்வது அதர்மமானால் அதற்கு நாம் பொறுப்பாளிகளல்ல. ஆகவே சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். வெற்றி கிட்டட்டும். பிறகு நீங்கள் கன்னிமாடத்தைச் சூறையாடுவதை நான் தடுக்க மாட்டேன்," என்று நேசமும் ஆசையும் காட்டிப் பேசிய வீரபாண்டியன் உடனடியாக நடவடிக்கை துவங்கவும் ஏற்பாடு செய்தான். ஆனால் விக்ரமபாண்டியன் ஓலைப்படி படைகளை மூன்றாக அவன் பிரிக்கவில்லை. நான்காகப் பிரித்து ஒரு பகுதியைத் தன் சொந்தப் பாதுகாப்புக்கு நிறுத்திக் கொண்டான். மீதி மூன்று கூறுகள் கன்னிமாடக் கோட்டையை நோக்கி நகர்ந்தன.

வெற்றி எப்படியும் தங்கள் கைகளில் இருக்கிறது என்ற நினைப்பால் வீரர்கள் துரிதமாக வேலை செய்தார்கள். காட்டுக்குள் ஏற்கனவே வெட்டித் தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த மரங்கள் சரசரவென இழுத்து வரப்பட்டு அகழிக்குக் குறுக்கே போடப்பட்டன. நீண்ட மரங்கள் கட்டிய ஆயுத வண்டிகளும் அகழி வரையில் மெதுவாக வந்து கோட்டைக்கு எதிரேயிருந்த அகழிப் பாலத்துக்கு வந்ததும் திடீரென வேகமாகச் செலுத்தப்பட்டன. கோட்டைக் கதவுக்கு இரு புறத்திலுமிருந்த அகழிப் பகுதிகளில் மரங்கள் திடீர் திடீரெனப் பலமாகச் சாய்க்கப்பட்டன. முன் வரிசைப் படைகள் கன வேகமாக அந்தப் பாலங்கள் மீது தாவலாயின. இந்த நடவடிக்கைகள் காட்டு முகப்பில் திடீரெனப் பெரும் சப்தத்தைக் கிளப்பிவிட்டன. ஆயிற்று, வீரபாண்டியன் வீரர்கள் பலர் அகழிகளில் போடப்பட்டிருந்த மரப்பாலங்களைத் தாண்டிக் கோட்டைச் சுவருக்கருகில் வந்து விட்டார்கள். இன்னும் பல வீரர்கள் பாலங்களில் குவிந்து கொண்டிருந்தார்கள். கத்திகள் உருவப்பட்டன. அடுத்த வினாடி போர் முரசு பலமாக சப்தித்தது. அத்துடன் இன்னொரு முரசும் முழங்குவது போல கோட்டைக் கதவுகள் மீது வீரபாண்

''அப்பா! அதோ பறக்கிறதே, அது எந்த தேசத்துக் கொடி?''

டியன் ஆயுத வண்டிகளிலிருந்த பெரிய மரங்கள் திடீல் திடீலென இடித்தன. கோட்டைக் கதவும் பெரிய சப்தத்துடன் தடாலெனத் திறந்து, பக்கத்திலுள்ள கட்டைச் சுவர்களில் மோதின. ஆயுத வண்டிகள் உள்ளே ஓடின. அவற்றுக்குப் பின்னால் தயாராக நின்று கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் குதிரைப் படையும் கனவேகமாகக் கோட்டைக்குள் பாய்ந்து சென்றது. அகழிக்கு அக்கரையிலிருந்து நான்காவது பிரிவுப் படையுடன் இந்த நடவடிக்கைகளை பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன், ''சரி, கன்னிமாடம் நமது கைக்குக் கிட்டிவிட்டது,'' என்று சொல்லவொண்ணா மகிழ்ச்சியால் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்தான். அடுத்த விநாடி அவன் நகைப்பு திடீரென நின்றது. மகிழ்ச்சியிருந்த முகத்தில் பீதி மண்டியது.

அதுவரையில் அரவமேதுமில்லாமல் உறங்கிக் கொண்டிருந்த கன்னிமாடம் உயிர்பெற்றெழுந்துவிட்டது போல் திடீரெனக் கோட்டைக் கதவுகளுக்கருகிலும், கோட்டை மதில் சுவர்த் தாழ்வாரங்களிலும் அபராஜிதன் வீரர்கள் தோன்றினார்கள். சந்திர வெளிச்சத்தால் மட்டுமே மங்கலான ஒளியைப் பெற்றிருந்த பிரதேசங்கள் திடீரெனத் கொளுத்தப்பட்ட பந்தங்களால் தீப்பிழம்பில் குளிப்பவைபோல் செக்கச்செவேலென்று தெரிந்தன. அந்தச் சிவப்புடன் வீரபாண்டியனுடைய வீரர்களின் குருதியும் கலந்து கொண்டது. ஆயுத வண்டிகளைப் பின்பற்றி, கோட்டைக் கதவுகள் வழியாக நுழையத் துவங்கிய வீரர்களை ஐம்பது பேர் கொண்ட குதிரைப் படையுடன் தடுத்து நின்றான் காரிவளவன். கதவின் வழி அதிக அகலமில்லாததாலும் எதிராளிகளும் மறைவில் தயாராகக் காத்துக் கொண்டிருந்ததாலும் கோட்டைக்குள் நுழைந்தவர்களில் பலர் கண் மூடித் கண் திறப்பதற்குள் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டார்கள்.

கோட்டையின் பிரதான மார்க்கத்தின் நிலைதான் இப்படி யென்றால் இருபுறங்களிலும் அகழியைத் தாண்டியவர்களின் கதி அதோ கதியாயிற்று. பாதிப் படை அகழியைத் தாண்டி மதிலோரம் வந்ததும் அங்கு தயாராயிருந்த எண்ணெய்க் கொப்பரைகள் அவர்கள் மீது சாய்க்கப்பட்டதால், 'ஐயோ, ஐயோ' என்று அலறிக் கொண்டு பலர் தரையில் சாய்ந்தார்கள். இன்னும் பலர் வெந்த உடலுடன் பின்னடைய முயன்றார்கள்.

கன்னிமாடப் பிராந்தியம் திமிலோகப்பட்டது. வீரபாண்டியன் வீரர்கள் அலறும் சத்தம் எங்கும் கேட்டது. 'ஐயோ ஐயோ' என்ற குரல்கள் பல, விஷம் தீட்டப்பட்ட அம்புகள் பட்டதால் கனைத்தெழுந்து அலறி விழுந்த குதிரைகள் பல. அகழிப் பாலங்களில் அம்புகளாலும் வேல்களாலும் தாக்கப்பட்டு அகழிக்குள் விழுந்து முதலைகள் கடித்துத் தின்னத் தொடங்கியதால் வீரிட்ட வீரர்களின் கூச்சல் ஏற்கனவே இருந்த பயங்கரத்தை அதிகப்படுத்தியது. எங்கும் யுத்த தேவதையின் கோர தாண்டவம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்தத் தாண்டவத்துக்கு உடன்பட தலையிழந்த முண்டங்கள் எழுந்தாடி தரையில் விழுந்து கொண்டிருந்தன. சிவப்பட்ட தனித் தலைகள் கோரமாகத் துள்ளிக் குதித்தன.

எதிர்பாராத இந்தத் தாக்குதலால் வீரபாண்டியன் படையில் பாதிக்கு மேல் அழிந்துவிட்டன. எதிரிகள் சொற்பமாயிருந்தபோதிலும் அவர்கள் அசுரர்களைப்போல் கன்னிமாடச் சுவர்ப் பக்கங்களில் மறைந்து நின்று தாக்கியதாலும், கூண்டுகளிலிருந்து அம்புகளையும் வேல்களையும் பொழிந்ததாலும், மதிற் சுவருக்குமேல் தூங்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்து ஏற்க

னவே கொதிக்க வைக்கப்பட்டிருந்த எண்ணெயைத்திடீரென கொப்பரைக ளிலெடுத்து வடித்ததாலும், வீரபாண் டியன் படை வெகு வேகமாகப் பின்ன டைய ஆரம்பித்தது. எதிரிகள் தப்பி விட இடங் கொடுக்காமல் அம்புகளை இடைவிடாது பொழிந்தார்கள் கன்னி மாடத்தைக் காத்து நின்ற வீரர்கள்.

தூரத்தே இருந்து இந்த விபரீதக் கொலையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன், விக்ரமபாண்டியனை யும் அபராஜிதனையும் ஒழித்துக்கட்ட பயங்கரமாகச் சபதம் செய்தான். தவிர அந்தச் சமயத்தில் படையில் பாதி பலியாகிவிடவே மீதியிருக்கும் படையையும் பலி கொடுப்பதில் பய னில்லை என்று தனது படைகளைத் திரும்ப அழைக்கத் தாரையை ஊதச் செய்தான். ஊதிய அடுத்த விநாடி மற்றொரு விபரீதமும் நிகழ்ந்தது. காட் டுக்குள்ளிருந்து, வீரபாண்டியன் படை களுக்குப் பின்னாலிருந்து, மற்றொரு படை பாண்டிய மன்னனையும் அவன் படையையும் உக்கிரமாகத் தாக்கத் தொடங்கியது. பின்னாலிருந்து வந்த படை மிகத் துரிதமாக வீரபாண்டி யன் கூடாரத்துக்கும் இதர படைத் தலைவர்களின் கூடாரங்களுக்கும் நெருப்பு வைத்துவிட்டுத் தாக்கும் தொழிலை ஆரம்பித்தது.

வீரபாண்டியனுக்கு மெல்ல மெல் லத்தன் நிலை புரிய ஆரம்பித்தது. எதிர் பாராத எதிர்ப்பினால் அபராஜிதன் தனது படைகளில் பாதியை அழித்த தன்றி, பின்புறம் தாக்கவும் ஒரு படையை அனுப்பியிருக்கிறான் என் பதும் கன்னிமாட வீரர்களுக்கும் பின் னால் தாக்கும் வீரர்களுக்கும் இடையே தன் படை இறுக்கப்படுகிறது என் பதும் விளங்கவே என்ன செய்வ தென்று அறியாமல் வீரபாண்டியன் பிரமித்தான். எதிரிகள் இருபுறத்தி லும் வாட்டவே மிகக் கேவலமான தோல்விக்கு இலக்காகி விட்டதை உணர்ந்தான் வீரபாண்டியன். மீதி யுள்ள வீரர்களுடன் தான் தப்பி மதுரை சென்றால்தான் மேற்கொண்டு ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்க முடியும் என்ற எண்ணத்தில் தாரையைப் பல மாக ஊதச் செய்து மாண்டவர் போக மீதியிருந்த ஐந்நூறு வீரர்களுடன் மதுரையை நோக்கி வெகு வேகமாகப் பின் வாங்கினான். அந்த இரவில் மூன் றாம் ஜாமத்தில் துவங்கிக் கடைசி ஜாமத்திற்குள் முடிந்துவிட்ட அந்த யுத்தத்தால் ரத்தக் கறை படிந்த பூமி மீது அருணனும் மெல்ல மெல்லத் தன் செங்கதிர்களை வீசினான். யுத்தத் தால் ரத்தக்கறை படிந்த உடையுட னும் ரத்தம் தோய்ந்த உருவிய வாளு டனும் கார்குழலிக்கு வெற்றிச் செய்தி யைச் சொல்லச் சென்ற அபராஜி தனைப் பார்த்த மழவராயன் மகளும் உள்ளப் பூரிப்பினாலும் அந்த மகாவீர னிடம் ஏற்பட்ட மிதமிஞ்சிய மரியா தையாலும் ஆழ்ந்த அன்பும் பணிவும் கலந்த புன்சிரிப்பை அவன்மீது வீசினாள்.

அத்துடன் சொன்னாள். "வெளித் தாழ்வாரக் கைப்பிடிச் சுவரின் பக் கத்திலிருந்து யுத்தத்தைப் பார்த்தேன் பிரபு!"

"எல்லாம் கடவுளின் கருணை."

"அதுவும் இருந்தது. அத்துடன் தங் கள் போர்த் தந்திரமும் கண்டேன்."

அபராஜிதன் சிறிது நேரம் பதில் சொல்லவில்லை. பிறகு சொன்னான்: "குழலி! இந்த வெற்றியைப் பற்றி நான் அதிகமாகக் கவலைப்படவில்லை. இது நான் எதிர்பார்த்ததுதான்."

"எப்படி எதிர் பார்த்தீர்கள்?"

"இருபுறமிருந்து வீரபாண்டியனைத் தாக்கத் திட்டம் போட்டேன். சம யத்தில் உதவிப்படையும் வந்தது."

"நானும் பார்த்தேன். காட்டில் வீரபாண்டியன் படைக்குப் பின்னா லிருந்து யாரோ தாக்கினார்கள். யாரது?"

யாரது என்பதை மட்டுமன்றி அவர்கள் எப்படி வந்தார்கள் என் பதையும் விவரித்த அபராஜிதனது சொற்களையும் அவற்றில் தொனித்த வீராவேசத்தையும் போர்த் தந்திர ஜாலத்தையும் எண்ணி எண்ணி வியந்த கார்குழலி கருணையும் காதலும் கலந்து கொட்டிய விழிகளை அவன் மீது பதியவைத்தாள். அந்தப் பார்வை யில் எத்தனை எத்தனையோ அர்த்தங் கள் புதைந்து கிடந்தன. வீரபாண் டியனிடமிருந்து தன்னை மீட்ட இவர் தன்னை இனி என்ன செய்யப்போகிறார் என்பதை நினைக்க அவள் உள்ளத்தில் வெட்கமும் படர்ந்தது. தனக்கும் அபராஜிதனுக்கும் திருமணம் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்றே கார்குழலி எண்ணினாள். ஆனால் அந்த எண்ணத் துக்குக் குறுக்கே விழுந்தது ஒரு பேரிடி.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

52. நீங்கள் யார்?

நிலவில் விளைந்த அந்தக் கோரத்தைக் கண்டு வெகுண்டு நிலவை உடைத்துக் கொண்டு கிளம்பிய அருணன் தன் தீவிழிகளை ஆகாயத்தில் மட்டுமின்றிக் கன்னிமாடக் கோட்டைச் சுவர்கள் மீதும் பரப்பியதால் அந்தப் பிராக்தியம் பூராவுமே ரத்தஸ்நானம் செய்திருந்ததுபோல் தோன்றியது. அதுவரை போருக்குப் பயந்து கன்னிமாடப் பொந்துகளில் பதுங்கிக் கிடந்த புருக்களும் அருணோதயத்தால் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு மெள்ளக் கூண்டுகளிலிருந்து வெளியே தலையை நீட்டின. அருணனைத் தொடர்ந்து, அக இருளை உடைக்கும் கடவுள் போல் ஜக இருளை உடைத்துக்கொண்டு கிளம்பிய ஆதவன் வரவு உயிர்களுக்கு இன்னும் அதிக தைரியத்தை அளிக்கவே கன்னி மாடப் பிராந்திய மயில்களும் தோட்டத்துச் சிட்டுக் குருவிகளும் சப்தங்களைச் செய்துகொண்டு வெளியே பறக்கலாயின. பட்சிகளுக்கு மட்டுமென்ன, கட்டழகியான கார்குழலியின் இதயத்திலும் அன்று காலை மிதமிஞ்சிய தைரியமும் ஆனந்தமும் நிலவிக் கிடந்தன.

இரவு முழுவதும் உறங்காததால் ஆடை சிறிதும் கலையாமலும் தலையில் சூட்டியிருந்த புஷ்பச் சரங்கள் அதிகமாக அலுங்காமலும் அப்பொழுதே ஸ்நானம் செய்தவள்போலப் பூரண அழகுடன் விளங்கினாள் கார்குழலி. உறங்காததற்கு அடையாளமாகச் சிவந்திருந்த கண்கள்கூட மகிழ்ச்சி நிரம்பிய அந்தக் காலை நேரத்தில் அவளுக்கு இணையற்ற அழகையே அளித்திருந்தது. தான் மழவநாட்டு இளவரசியென்ற நினைப்பாலோ அல்லது போர் அணியில் நிற்கும் தலைவி ராஜபாணியில் நிற்கவேண்டும் என்ற நியதியை முன்னிட்டோ தெரியாது, கார்குழலி அன்று ஆபரணங்களை நிரம்ப அணிந்திருந்தாள். துயிலும் சமயத்தில் கழற்றப்படும் தலைச் சுட்டிகூட அவள் நெற்றிப் பிரதேசத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. இடையில் சேலையை இறுக்கி வைப்பதற்காக அணிந்திருந்த ஒட்டியாணத்தைக்கூட அவள் கழற்றாததால் அதிலிருந்த சதங்கைகள் அவள் வயிற்றில் ஆசையுடன் படுத்துக் கிடந்தன.

இதையெல்லாம் நொடிப்பொழுதில் பார்த்து அரசகுமாரி இரவில் தூங்கவேயில்லையென்பதை சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன், "குழலி! இரவில் அடியோடு தூங்கவேயில்லையா? யார் உன்னைக் கண் விழிக்கச் சொன்னது?" என்று கடிந்து கொண்டான்.

கார்குழலியின் இதழ்களில் புன்முறுவலொன்று தவழ்ந்தது. அவன் வார்த்தைகளிலிருந்த உஷ்ணத்தைக் கண்டுகொண்ட அவள் இதயத்தில் விவரிக்க இயலாத ஆனந்தம் பெருகியது. 'அரசகுமாரி என்பதை மறந்து இச் சமயத்திலாவது இவர் சொந்தம் கொண்டாடிக் கடிந்து கொள்கிறாரே' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டு மெல்ல நகைக்கவும் நகைத்தாள்.

அவள் நகைப்புக்குக் காரணம் புரியாத அபராஜிதன் கோபம் சற்று அதிகமாகவே முன்னைவிடக் கடுமையான குரலில் கேட்டான். "இதில்சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்று.

"உங்கள் கோபத்தையும் கடுமையையும் கண்டால் சிரிப்பு வராமல் என்ன வரும்?" என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

"கோபத்தைக் கண்டால் சிரிப்புத் தான் வருமா?" என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

"சாதாரணமாக எப்பொழுதும் கோபிப்பவர்கள் கோபித்தால் சிரிப்பு வராது... ஆனால்...கோபிக்காதவர் கோபித்தால்..." என்று வார்த்தையை முடிக்காமலே விட்டு மீண்டும் புன்முறுவல் செய்தாள் மழவராயன் மகள்.

அவளுடைய இந்தக் கேலி அபராஜிதன் கோபத்தைத் தூள்பறக்க அடித்துவிடவே அவன் என்ன செய்வது, என்ன பேசுவது என்றறியாமல் கையில் உருவிப் பிடித்திருந்த வாளை எடுத்து உறையில் போட்டான். பிறகு அறையைவிட்டுக் கார்குழலி அறைக்கு வெளிப்புறத்திலிருந்த தாழ்வாரத்துக்

குச் சென்று எதிரேயிருந்த காட்டை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தான். வ்ந்ததும் அரசகுமாரியை நோக்கி, "குழலி! உன்னையும் இந்தக் கன்னிமாடத்தையும் காக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு..." என்று சொல்லிக்கொண்டு போனவனை இடைமறித்த கார்குழலி, "அந்தப் பொறுப்பைத்தான் நிறைவேற்றிவிட்டீர்களே," என்றாள்.

"ஆம், நிறைவேற்றிவிட்டேன். ஆனால் கடமை முழுதும் நிறைவேறவில்லை. மீதிக் கடமையும் நிறைவேற வேண்டுமானால் இந்தக் கன்னிமாடத்திலுள்ள அத்தனை பேரும், நீ உட்பட, நான் சொல்கிறபடி நடக்கவேண்டும்," என்றான் அபராஜிதன்.

"அப்படித்தானே நடக்கிறோம்!"

"இல்லை."

"யார் நடக்கவில்லை?"

"முதலில் நீ நடக்கவில்லை."

"நானா!"

"ஆம். உன்னை இரவு முழுவதும் உறங்கச் சொன்னேன். அறையை விட்டு வெளிவராதிருக்கச் சொன்னேன். கேட்டாயா?"

"இது ஒரு பெரிய குற்றமா? என் அறை வெளித் தாழ்வாரத்தில் இருந்தேன். அதனால் என்ன குடி முழுகி விடும்?"

"உன் சிறு தவறால் கன்னிமாடமே எதிரிகள் கையில் சிக்கியிருக்கலாம்

அல்லது அவர்கள் நமது கையில் சிக்கா திருந்திருக்கலாம்."

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே! நான் ஒருத்தி கைப்பிடித் தாழ்வாரத்திலிருந்து எட்டிப் பார்த்ததால் இத்தனை விபரீதம் நேர்ந்துவிடுமென்று எப்படி நம்ப முடியும்?" என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

அபராஜிதன் ஒரு வினுடி அவளைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டுச் சொன்னன்: "குழலி! யுத்தத்தில் நாம் எதைத் துரும்பு என்று நினைக்கிறோமோ அது பெரிய மலையாகிவிடும். நாம் எதை அற்பம் என்று நினைக்கிறோமோ அதனுல் கருதவும் முடியாத ஆபத்து விளையும். போர்களில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு நான் சொல்வதன் உண்மை தெரியும். கன்னிமாட முற்றுகையை முறியடிக்க நான் செய்த ஏற்பாடுகள் யாருக்கும் தெரியக்கூடாது என்பதற்கே அவற்றை ரகசியமாகச் செய்தேன். நீயோ, அடிகளாரோ, மற்ற எவரோ அஜாக்கிரதையாக ஒரு வார்த்தை பேசியிருந்தாலும், ஒரு சிறு நடவடிக்கையில் தவறு ஏற்பட்டிருந்தாலும் இந்தக் கன்னிமாட முற்றுகையில் வீரபாண்டியன் வெற்றி கண்டிருப்பான். அவன் வெற்றி காணக்கூடாது என்ற உறுதியினுலேயே என் ஏற்பாடுகளைப் பற்றி உன்னிடங்கூடச் சொல்லவில்லை. நமக்கு வெற்றி ஏற்பட்டது எப்படி என்பது அடிகளாருக்குக்கூடத் திட்டமாகத் தெரியாது..."

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டுபோன அபராஜிதனை இடைமறித்த கார்குழலி, "என்ன, அடிகளாருக்குக் கூடத் தெரியாதா! அவரைக் கூடவா நீங்கள் நம்பவில்லை!" என்றாள்.

"ஆம் கார்குழலி! நம்பவில்லை. அடிகளார் நாக்கு சும்மா இருக்காது என்பது உனக்குத் தெரியும். பிறரை இகழ்ச்சியாகப் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அவர் அதைத் தவறவிடமாட்டார். பெரிய இடத்துப் பேர்வழி. அவருக்கும் விக்ரம பாண்டியனுக்குமோ நாற்பொருத்தம். அவன் இவரிடம் ஏதாவது பேச்சுக் கொடுத்து இவர் இடக்குக் காட்டி உண்மையைச் சிறிது கக்கினுலும் விக்ரம பாண்டியன் எச்சரிக்கையடைந்திருப்பான். விக்ரம பாண்டியன் எச்சரிக்கையடைந்துவிட்டால் வீரபாண்டியனும் எச்சரிக்கையடைந்தது போலத்தான்."

"இவனுக்கும் அவனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இருவரும் விரோதிகளாயிற்றே!"

"பொதுவாக விரோதிகள்தான். ஆனுல் நாம் சம்பந்தப்பட்டவரை இருவரும் நண்பர்கள். இருவரும் சேர்ந்து இந்தக் கன்னிமாடப் பாதுகாப்பை உடைக்கப் பார்த்தார்கள். நாம் இருவரையும் உடைத்துவிட்டோம். இதோ பார் குழலி! வீரபாண்டியன் முதன் முதலில் கள்ளனெருவனை அனுப்பித் தன் தந்தையை வீரர்களோடு வரவழைத்து உன்னைத் தூக்கிச் செல்லப் பார்த்தான். நான் சொக்கப் பெருமானை அனுப்பி, அந்தக் கள்ளனைப் பொன்னமராவதியில் சிறைப்படுத்திக் காரியை அவன் வீரர்கள் நூற்றுவருடன் வரவழைத்துவிட்டேன். இது விக்ரம பாண்டியனுக்கு முதல் ஏமாற்றம். இந்த ஏமாற்றத்தால் வெகுண்ட விக்ரம பாண்டியன், புருக்கூண்டு அறையிலிருந்து அம்பு மூலம் வீரபாண்டியனுக்குச் செய்தி அனுப்பித் தொடர்பு கொண்டான். விக்ரம பாண்டியன் கோட்டை வாசல் கதவுகளைத் திறந்து விடும் பட்சத்தில் விக்ரம பாண்டியனுக்கு விடுதலையும் லட்சம் பொற்காசுகளும் கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டான் வீரபாண்டியன். அந்த ஓலையைக் கண்டுபிடித்த அடிகளார் என்னிடம் கொடுத்தார். அந்த ஓலையை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டே எதிரிகளை முறியடித்தோம்."

"எப்படி முறியடித்தீர்கள்?"

"கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து விடவேண்டுமென்பது அந்த ஓலையின் முக்கிய நிபந்தனை. அதை விக்ரமபாண்டியன் தனியே நிறைவேற்ற முடியாது. அதற்குத் துணை செய்ய ஆட்கள் வேண்டும்."

"ஓகோ!"

"ஆம். விக்ரம பாண்டியன் யாரைத் துணை தேட முடியும்? மழவு வீரர்களை அணுக முடியாது. காரியின் வீரர்களையும் அணுக முடியாது. லஞ்சத்துக்கு உட்படக்கூடியவர்கள் கள்ளர்கள்தான் என்று நம்பினுன். அவர்களை அணுகிக் கலக்க முயன்ருன். அவன் இஷ்டத்துக்கு உட்படும்படி நானும் கள்ளர்களுக்குச் சொல்லிவைத்தேன்."

ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களைக் கார்குழலி அவன் மீது திருப்பினுள். அவன் அதைக் கவனிக்காமலே மேலே பேசினுன். "விக்ரமபாண்டியன் கள்ளர்

களைக் கலைத்த பின்பு எப்படியும் மார்க்கியனை அணுகுவானென்பது எனக்குத் தெரியும். கள்ளர்கள் எப்பொழுதும் ஒரு தலைவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். இப்பொழுது மார்க்கியன்தான் அவர்களை அமர்த்திய தலைவன். அவன் உத்தரவு இன்றி எதையும் செய்யக் கள்ளர்கள் மறுப்பார்களென்ற உண்மை விக்ரம பாண்டியனுக்குத் தெரியுமாதலால் அவன் மார்க்கியனை ரகசியத்தில் பேச அழைத்தான். இது நமக்குப் பெருத்த அனுகூலமாயிற்று.''

''எப்படி அனுகூலம்?'' என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

''மார்க்கியன் சொல்ல வேண்டிய பதில் என்னவென்பதை நானே முன் கூட்டித் தீர்மானித்தேன். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கள்ளர்கள் கதவைத் திறக்க வேண்டியது என்றும் வீரபாண்டியன் படையை மூன்றாகப் பிரிக்க வேண்டியது என்றும் தீர்மானித்தேன். விக்ரம பாண்டியனுக்கு இணங்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்து என் திட்டத்தை அவனுக்கு உபதேசிக்கும்படி மார்க்கியனிடம் சொன்னேன். மார்க்கியன் சொன்னபடி செய்து முடித்தான்.'' என்றான் அபராஜிதன்.

''அதனால்தான் வீரபாண்டியன் படை மூன்று கூறுகளாகப் பிரிந்து வந்ததா?'' என்று வினவினாள் கார்குழலி.

''ஆம் குழலி! திட்டமே நம்முடையதுதானே. நமது திட்டத்தை எதிரிகள் நிறைவேற்றி வைத்தார்கள். அவர்கள் வரவேண்டிய வழி, இடம், முறை எல்லாம் நானே வகுத்துவிட்டபடியால் அந்தந்த இடத்தில் அவர்களை மடக்க ஏற்பாடு செய்தேன். இத்துடன் விக்ரம பாண்டியன் கண்களிலும் மண்ணைத் தூவ வேண்டியதாயிற்று. ஆகையால் முதல் ஜாமத்திலேயே படுக்கப் போய் விட வேண்டியதென்று நமது வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டேன். முதல் ஜாமத்தில் விக்ரம பாண்டியன் வீத்திரை சோதித்துப் போனவுடனேயே இரண்டாம் ஜாமத்தில் வீரர்களைச் சந்தடி செய்யாமல் கோட்டை மதில் தாழ்வாரங்களில் ஆயுதபாணிகளாகப் படுக்கச் செய்தேன். எண்ணெய்க் கொப்பரைகளும் யாருக்கும் தெரியாமல் ஒவ்வொரு அம்புக் கூண்டுக்குள் காய்ச்சப்பட்டன. மீதி அம்புக் கூண்டுகளில் வில்லாளிகள் தயாராக இருந்தனர். மற்ற வில்லாளிகளும், வேலெறிவோரும் மதில் தாழ்வாரத்தில் படுத்துக் கிடந்தார்கள். குதிரைப் படையைமட்டும் ஆரம்பத்தில் நந்தவனத்தின் இருளிலும் பிறகு கோட்டைக் கதவுக்கருகிலும் நிறுத்தி வைத்தேன்.''

''அது சரி, நந்தவனத்திலிருந்து கோட்டைக் கதவுக்கருகில் குதிரை வீரர்கள் வரும்போது விக்ரமபாண்டியன் பார்த்திருக்கமாட்டானா?''

''முடியாது.''

''ஏன் முடியாது?''

''அவன் புருக் கூண்டுகளுக்கு அருகிலிருந்த அறையிலிருந்து விளக்கை எடுத்து ஆட்டி எதிரிகளுக்குச் சைகை செய்த உடனேயே அவனைக் கைது செய்து விட்டேன். அதற்கு முன்பாக அவன் விஷயத்தை ஊகித்திருந்தால் தான் கஷ்டம். கைப்பிடிச் சுவருக்கு அருகில் நீ சாய்ந்து நின்று கோட்டைத் தாழ்வாரத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததை விக்ரமபாண்டியன் பார்த்தால் திட்டம் தவிடுபொடியாகியிருக்கும். புருக்கூண்டு அறையிலிருக்கும் அவன் மேலேயிருந்து கீழே மாடித் தாழ்வாரத்திலிருக்கும் உன்னைப் பார்க்க முடியும். பார்த்திருந்தால் உன் பார்வை நிலைத்திருந்த இடத்தையும் அவன் கவனித்திருந்தால், திட்டத்தின் கதி அதோ கதிதான். உன் பார்வைதான் வீரர்கள் படுத்துக் கிடந்த இடத்தில் பதிந்து கிடந்ததே. இப்பொழுது புரிகிறதா போர்த் தந்திரத்தில் சிறு விஷயங்கள் பெருத்த அபாயங்களில் கொண்டுவிடும் என்பது?'' என்று வினவினான்.

''அது சரி, பின்னால் வந்து தாக்கியது யார்? என்று கேட்டாள் அரசகுமாரி.

''சொக்கப்பெருமாள்.''

''சொக்கப்பெருமாளா!''

''ஆம் குழலி! அவனைப் பொன்னமராவதிக்கு அனுப்பத்தான் உன் படுக்கை அறையை உபயோகித்துக் கொள்ள உன்னிடம் அனுமதி கேட்டேன்.''

''சுரங்க வழியாக வெளியே அனுப்பினீர்களா?''

''ஆமாம். வேறு வழியில்லை. காரி கொடுத்த ஓலையுடன் சுரங்க வழியாக அவனைப் பொன்னமராவதிக்கு அனுப்பி ஐந்நூறு வீரர்களுடன் வரச் சொன்னேன். எங்கே தாக்குவது, எப்படித் தாக்குவது, எந்தச் சமயத்தில் தாக்குவது. என்பதெல்லாம் முன்

பாகவே தீர்மானிக்கப்பட்ட விஷயம். அவன் பொன்னமராவதி போய் திரும்பு திரும்புவதற்கு அவகாசம் கொடுத்தே விக்ரம பாண்டியனுக்கு நாங்கள் பிடி கொடுத்தோம். இதில் ஒன்று மட்டும் சொல்ல வேண்டும்."

"என்ன?"

"மார்க்கயேன் நம்மிடம் நடந்து கொண்ட முறை. அவன் இல்லா விட்டால் இந்தக் காரியம் சித்தியே அடைந்திருக்காது." என்றான் அபரா ஜிதன்.

கார்குழலி சற்று நேரம் மௌனமா யிருந்தாள். அபராஜிதன் பேச்சு அவ ளுக்கு மென்மேலும் ஆச்சரியத்தையே அளித்தது. பெரிய காரியத்தைச் சாதித்த அந்த மாவீரன் தன்னையும் மறந்து தன்னிடம் சேவை செய்தவ னும் தன்னையே ஒரு முறை கொல்லப் பார்த்தவனுமான மார்க்கயேனைச் சிலாகிக்கிறானே என்ற வியப்பினால் பேசாமல் நின்ற அவளுக்கு அவனிடம் ஏற்கனவே இருந்த அன்பு பதினாயிரம் மடங்கு அதிகமாகப் பெருக்கெடுக்க ஆரம்பிக்கவே மெள்ள அவனுக்காகக் கண்களை உயர்த்தி, "உங்களைப் பற்றி ஒன்று மட்டும் புரியவில்லை." என்றாள்.

"என்ன புரியவில்லை?"

"இத்தனை போர்ப் பயிற்சியும் சாமர்த்தியமும் உள்ள நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயரென்ன? இவற்றை மட் டும் இதுவரை சொல்லவில்லையே."

என்றாள் கார்குழலி.

"அவர் யாரென்பதை நான் சொல் கிறேன் கேள். அவர் வேறு யாருமல்ல. மழவராயன் மகளே! தமிழ் நாட்டின் மாபெரும் வீரனும் இணையற்ற படைத் தலைவனுமான பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜிதன் இவர்தான். உன் மனம் சரியான இடத்தில்தான் லயித்தது, அரசகுமாரி! சிங்கத்தின் வம்சத்தி லுதித்தது சிங்கத்தை விட்டு நரியை நாடாது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான் சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதியான அண் ணன் பல்லவராயன்.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

53. அதிர்ச்சி மேல் அதிர்ச்சி

பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜிதன் அண்ணன் பல்லவராயன் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த அந்தச் சொற்கள் கார்குழலியின் காதுகளில் ஒலித்தது மட்டுமின்றி உள்ளத்தையும் ஊடுருவிச் சென்றதால் அவள் ஏதும் பேசமாட்டாமல் திக்பிரமை பிடித்து நின்றாள். கைகளில் விரல் விட்டு எண்ணிவிடக் கூடிய வீரர்களை வைத்துக் கொண்டு கன்னிமாடப் போரில் வீரபாண்டியனை விரட்டியடித்த மர்மத்தைப் பற்றி வினாடி முன்பாக வியந்து நின்ற கார்குழலிக்கு வெற்றி கொண்டவன் யாரென விளங்கியதும் முதலில் ஏற்பட்ட வியப்பெல்லாம் கண நேரத்தில் காற்றெனப் பறந்து போயிற்று. தமிழ் நாட்டின் மிகப் பிரபல படைத் தலைவனும் யுத்த தந்திரத்தில் அண்ணன் பல்லவராயனுக்கு எந்த விதத்திலும் சளைத்தவனல்ல என்று பெயர் வாங்கியவனுமான அபராஜிதனே தன் முன் நிற்பவன் என்பதை அறிந்த மழவராயன் மகள், 'இப்பேர்ப்பட்டவன், பீகாமையும் யுத்த மர்மங்களை அறியாதவனுமான வீரபாண்டியனை வெற்றி கொண்டது ஒரு பிரமாதமான காரியமல்ல" என்றே நினைத்தாள். தன்னைக் காத்தவன் அபராஜிதன்தான் என்று அண்ணன் பல்லவராயனால் தெளிவாக்கப்பட்ட அந்தச் சமயத்தில் அவள் மனம் அப்பொழுதிருந்த சூழ்நிலையை அறவே மறந்து கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளைக் கணக்கிட்டு அவற்றிலேயே சுழலலாயிற்று. கையில் காயத்துடன் கன்னிமாடக் கோட்டைக் கெதிரில் அவன் விழுந்திருந்தபொழுது அடிகளார் அவன் யாரென்று சொல்ல முயன்றதையும், பிறகு எக்காரணங் கொண்டோ மறைத்துவிட்டதையும் எண்ணிப் பார்த்தாள். அந்த முதல் சந்திப்பிற்குப் பிறகு அடுக்கு அடுக்காக ஏற்பட்ட சம்பவங்களும் அவள் அகத்தே தொடர்ச்சியாக எழுந்தன. தன்னுடைய பள்ளியறையில் தன்னுடன் இணைந்து நின்ற வேளையில் அவன் நடந்து கொண்ட விசித்திரமான முறைகளுக்கும், தன் எழிலில் சிக்கிக் கிடந்த சமயங்களிலும் அவன் திடீரெனத் தன்னைவிட்டுப் பிரியமுயன்றதற்கும் காரணங்கள் அவளுக்கு மெள்ள மெள்ள விளங்கத் தொடங்கின. தன் கைக்கு இரு அரசர்கள் போட்டி போட்டு நிற்கும்போது தன் நிலைமை யாதாகுமோ என்ற நினைப்பினாலும், எது எப்படியானபோதிலும் அரசகுமாரியான தனக்குக் களங்கம் ஏற்படக்கூடாதென்ற காரணத்தாலுமே அபராஜிதன் சுய உணர்ச்சிகளைப் பெரிதும் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டான் என்று கார்குழலி நன்றாகப் புரிந்துகொண்டாள். தனக்காக நாட்டை விட்டு நகரத்தைவிட்டு அரசனை விரோதித்துக் கொண்டு

சொந்தப் பதவியையும் இழந்து நின்ற வீரனை ஒருமுறை ஏறெடுத்துப் பார்த்துக் கண்களை மீண்டும் தரையில் பாய்ச்சினாள்.

அவள் சிந்தனையில் ஓடிக்கொண்டிருந்த எண்ணங்களை அண்ணன் பல்லவராயன் ஒரு கொடியில் புரிந்துகொண்டான். "நீங்கள் யார்!" என்றுதான் அறைக்குள் நுழையும்போது கார்குழலி அபராஜிதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த போதே பாண்டிய சேனாதிபதி பெயரை மறைத்தே ஜீவிக்கிறானென்பதை அறிந்து கொண்ட அண்ணன் பல்லவராயனுக்கு மீதி விஷயங்களை ஊகித்துக்கொள்வது ஒரு பிரமாதமான விஷயமாயில்லை. உள்ளே நுழைந்த தருணத்திலேயே உள் முழுவதையும் அங்கிருந்த இருவர்களையும் கண்களால் அளவெடுத்துக்கொண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் கார்குழலியின் கண்களில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்த காதலையும் ஆச்சரியத்தையும் காணத் தவறவில்லை. இருவருக்கும் ஆழ்ந்த காதல் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதையும் இடையே ஏற்பட்டுள்ள அரசியல் சிக்கலாலேயே அபராஜிதன் தன் பெயரை மறைக்கிறானென்பதையும் அறிந்து கொண்ட சோழ சேனாதிபதி, காதலர்களுக்கு இடையேயிருந்த ஒரே மர்மத்தை வெட்டிவிட்டால்தான், தான் வந்த காரியத்துக்கு அனுகூலம் என்று எண்ணி, பாண்டிய சேனாதிபதியின் பெயரைச் சற்று அழுத்தந்திருத்தமாகவே உச்சரித்தான். ஆனால் அந்த உச்சரிப்பு கார்குழலியை அப்படியே திக்பிரமையடையச் செய்து விடுமென்றோ அவளுடைய நீண்ட நேர மௌனத்துக்குக் காரணமாயிருக்குமென்றோ எல்லாமறிந்த அண்ணன் பல்லவராயன்கூட எதிர்பார்க்கவில்லை.

கார்குழலியின் மனோபாவமும் மன எழுச்சியும் அபராஜிதனுக்கு மட்டும் நன்றாகப் புரிந்தே இருந்தது. அல்லிப் பூம்பொழிலின் கரையிலும் பள்ளியறைச் சிலைக்கு அருகிலும் தன் பெயரை அறியாமலே தன் பிணைப்பில் கிடந்த கார்குழலிக்குத் திடும்பிரவேசமாகத் தன் பெயரும் அந்தஸ்தும் உச்சரிக்கப்பட்டது திக்பிரமையை அளித்துவிடும் என்பதில் அவனுக்குச் சந்தேகமேயில்லை. யாரென்றறியாமலே சகல சௌந்தரியங்களையும் தன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்ட கார்குழலிக்கு, தான்வீரபாண்டியன் சேனாதிபதியென்ற உண்மை தெரிந்தால் ஏற்படக்கூடிய விளைவை அவன் அறிந்தே இருந்தான். தான் நாடு கடத்தப்பட்டது கார்குழலிக்குத் தெரியாதாகையால் தான் இன்னாரென்று சொன்னால் அவள் மனத்தில் சந்தேகம் எழக்கூடும் என்ற பயத்தினாலேயே இத்தனை நாள் பெயரை மறைத்திருந்தான். தவிர, தான் யாரென்று தெரிந்தால் விஷப் பாம்பான விக்ரமபாண்டியனும் எச்சரிக்கையடைந்து விடலாம் என்ற நினைப்பும் அவன் பெயரை மறைத்து வைப்பதற்கு ஏதுவாயிற்று. ஆனால் அந்த இரண்டு அவசியங்களும் இப்பொழுது நீங்கி விட்டதால் தன் பெயர் வெளியாவதால் தவறில்லை என்று அபராஜிதன் உணர்ந்தேயிருந்தான். ஆனால் தன்னைப் பற்றிய தகவலை மெள்ள மெள்ள அவளுக்குஉரைக்கவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்த அபராஜிதனுக்கு அந்த எண்ணத்தைத் திடீரென அண்ணன் பல்லவராயன் உடைத்தெறிந்து விட்டது சற்று அதிர்ச்சியையே அளித்தது.

திடீரென அபராஜிதன் பெயரைக் கேட்டதால் கார்குழலியும், பெயர் வெளிப்பட்டதால் அபராஜிதனும் கல்லாய்ச் சமைந்து நின்று விட்டதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் அந்த அசந்தர்ப்ப நிலையை மெள்ள உடைக்க எண்ணிலேசாகச் சிரித்துக்கொண்டே, "அரசகுமாரி! உங்கள் அறையில் நுழையும்போது ஒரு சிலையைத்தான் பார்த்தேன். இப்பொழுது இரண்டு சிலைகள் இருக்கின்றனவே!" என்றான் கார்குழலியை நோக்கி.

அதுவரை எண்ணச் சுழலில் சிக்கியிருந்த கார்குழலி கண்களை அண்ணன் பல்லவராயனுக்காகத்திருப்பி, "என்ன! இரண்டு சிலைகளா!" என்றாள்.

"இல்லை, மூன்று சிலைகள். ஆனால் ஒன்று பேசிவிட்டது," என்று சொல்லி அவளையும் பார்த்து அபராஜிதனையும் நோக்கினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

கார்குழலி சந்தேகம் நிரம்பிய தன் அழகிய விழிகளை அவன்மீது பதிய விட்டாள். அண்ணன் பல்லவராயன் இதழ்களில் புன்முறுவல் லேசாகப் படர்ந்தது. அறைக் கோடியிலிருந்த அம்மன் சிலையை நோக்கிவிட்டு, "அதோ பார்த்தீர்களா அரசகுமாரி! நான் வரும்போது அந்தச் சிலையைத் தான் பார்த்தேன். அடுத்த வினாடி உங்களைப் பார்த்தேன். அதற்குப் பிறகு இவரைப் பார்த்தேன். என்னைக் கண்டதும் நீங்கள் இருவருங்கூடச் சிலையாகி விட்டீர்கள். என் சொற்களுக்கு இத்தனை சக்தி உண்டு என்று எனக்கே இத்தனை நாள் தெரியாது!' என்றான் சோழநாட்டுச் சேனாதிபதி.

அவன் பேச்சிலிருந்த சாமர்த்தியத்தையும் குரலில் சதா தொனித்துக் கொண்டிருந்த உறுதியையும் கம்பீரத்தையும் கவனித்து வியந்த கார்குழலிக்கு அப்பொழுது தான் வேறொருவர் அனுமதியின்றித் தன் கன்னிமாடத்துக்குள் நுழைந்திருக்கிறாரென்பதும், அவர் தன் சொந்த விஷயத்தில் அளவுக்கு மீறித் தலையிட்டிருக்கிறாரென்பதும் விளங்கலாயிற்று. மனத்தின் மலைப்பிலிருந்து அந்த வினாடியே தெளிவு பெற்ற அவள் கண்ணிலிருந்த ஆச்சரியமும் திக்பிரமையும் நொடிப் பொழுதில் மறைந்து கோபம் மெள்ள மெள்ளத் துளிர்க்கவே, "நீ யார்? அனுமதியின்றி எதற்காக கன்னிமாடத்துக்குள் நுழைந்தாய்? இங்கு அனுமதியின்றி வருவதற்குத் தண்டனை என்னவென்று தெரியுமா?" என்று வினவினாள்.

இதைக் கேட்ட அண்ணன் பல்லவராயன் பலமாகவே சிரித்தான். மேலும் இந்த நிலையை வளரவிடுவது சரியல்லவென்று நினைத்த அபராஜிதனும், 'அரசகுமாரி! இவரை நீங்கள் பார்த்திராவிட்டாலும் இவரைப் பற்றிக் கேள்விப்படாதிருக்க முடியாது. இவர்தான் சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவரான அண்ணன் பல்லவராயன்." என்று மெல்ல விஷயத்தை விளக்கினான்.

இன்னொரு பெரிய இடி தலையிலிறங்கியது போலிருந்தது கார்குழலிக்கு. வீரபாண்டியனை வெற்றி கொண்ட மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் நீந்தத் தொடங்கிய அவளுக்கு அன்று காலையில்தான் எத்தனை எத்தனை எதிர் அலைகள்! ஒரு சேனாதிபதியைப் பற்றிய தகவலை அறிந்து தத்தளித்து மீண்ட மறுகணம் மற்றொரு சேனாதிபதியைப் பற்றிய தகவல். ஒரு சேனாதிபதி பெயரைச் சொல்லாமலே தன்னைக் காப்பாற்றி உணர்ச்சிகளையெல்லாம் கொள்ளை கொண்டான். இன்னொரு சேனாதிபதியோ பாண்டிய நாட்டின் பரமவிரோதி. ஆகவே தன் தகப்பனுக்கும் தீராத விரோததான். அவன் அந்தப்பிராந்தியத்திலிருப்பது தெரிந்தாலே அவன் தலையை வாங்காவிட்டாலும் தகப்பனார் அவனைக் கைதாவது செய்து விடுவார். இத்தனை ஆபத்தில் பாண்டிய எல்லையைத் தாண்டி மேலைமங்கள எல்லைக்குள் புகுந்திருக்கிறான். சோழ சேனாதிபதி வீரபாண்டியனின் கைக்குள் அகப்பட்டிருந்தாலும் இவன் கதி அதோகதி. மேலைமங்கலத்தில் அகப்பட்டிருந்தாலும் நிலைமை அதே தான். இத்தனை ஆபத்தில் எதிரி நாட்டில் மட்டுமின்றி எதிரி கோட்டையிலும் நுழைந்திருக்கிறானே. எதிரி கோட்டையில் மட்டுமா? எதிரியின் மகள் கன்னிமாட அந்தரங்க அறையிலும் தலையை நீட்டியிருக்கிறானே! இந்தச் சேனாதிபதிக்கு எத்தனை துணிச்சலிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துப் பார்த்தாள் கார்குழலி. இரண்டு சேனாதிபதிகளும் தன் முன் திடும்பிரவேசமாகவே தோன்றியிருக்கிறார்களென்பதையும் எண்ணிப் பார்த்து, 'எனக்கும் தமிழ் நாட்டு வல்லரசுகளின் சேனாதிபதிகளுக்கும் ஏகப் பொருத்தம் போலிருக்கிறது" என்று மனத்திற்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டதன்றி

சற்றுப் புன்முறுவலும் காட்டினாள்.

வயோதிகனான அண்ணன் பல்லவராயன் கூட அவள் புன்சிரிப்பிலிருந்த அழகைக் கண்டு ரசித்தான். மழவராயன் மகளை அதுவரை அவன் கண்டதில்லையானாலும் அவள் பேரெழிலைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறான். ஆனால் அந்த அழகு இத்தனை தெய்வீகமாக இருக்கும் என்று மட்டும் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பார்த்ததைவிட எத்தனையோ மடங்கு பேரெழிலுடனும் களங்கமற்ற வதனத்துடனும் நின்ற அந்தக் காரிகையை உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை நோக்கிய அண்ணன் பல்லவராயன். 'இவளிடம் அபராஜிதன் மனத்தைப் பறிகொடுத்ததில் ஆச்சரியமில்லை' என்றே தீர்மானித்தான். அத்துடன் கார்குழலியை நோக்கிப் பேசவும் தொடங்கி, "அரசகுமாரி! கன்னிமாடத்தில் நுழைவதற்குண்டான தண்டனையை நான் நன்றாக அறிவேன். 'ஆனால் இந்தத் தலை போவதைப் பற்றி நான் என்றுமே பொருட்படுத்தியதில்லை. என்றாவது ஒரு நாள் போக வேண்டிய தலை யார் வெட்டிப் போட்டால் என்ன? யுத்தரங்கத்தில் விழுந்து கால்களில் மிதிபட்டாலென்ன? கோட்டைவாசலில் தொங்கி. கழுகுகளால் கொத்தப்பட்டாலென்ன? இந்த உபயோகமற்ற தலையைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை அரசகுமாரி. இந்த ஒரு தலை கிடக்கிறது. அநேக தலைகள் உருளாமல் எப்படிக் காப்பாற்றலாம் என்பதைத் தீர்மானிக்கவே இங்கு வந்திருக்கிறேன்," என்றான்.

அண்ணன் பல்லவராயன் சொற்களிலிருந்து முக்கியமான ராஜாங்க அலுவலாகவே அவன் சோழநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறானென்பதையும் அவசரமாகத் தன்னைக் காணவே கன்னிமாடத்தில் நுழைந்திருக்கிறானென்பதையும் உணர்ந்து கொண்ட அபராஜிதன். அண்ணன் பல்லவராயனை நோக்கி, "சோழநாட்டுப் படைத்தலைவர் இங்கு விஜயம் செய்தது கன்னிமாடத்துக்குப் பெருமையளிக்கிறது. தாங்கள் யார் என்பதை அறியாததாலேயே அரசகுமாரி கடிந்து பேசினார்கள். மன்னிக்க வேண்டும்." என்றான்.

"பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தலைவரே! அரசகுமாரி காரணமின்றிப் பேசவில்லையே. கன்னிமாடத்தில் நுழைவது குற்றந்தானே? அதைப் புரிபவன் யாராயிருந்தாலென்ன?" என்று அபராஜிதனை நோக்கிச் சொல்லிய அண்ணன் பல்லவராயன் கார்குழலியை நோக்கி, "அரசகுமாரி. நான் தெரிந்து குற்றம் செய்தவன். ஆனால் வேறு வழியின்றிக் குற்றத்தைச் செய்திருக்கிறேன். பெரிய நன்மைக்காகச் சிறிய குற்றத்தைச் செய்தேன். தங்கள் கன்னிமாடத்தின் புனிதத்தன்மையை அழிக்கும்நோக்கம் எனக்கில்லை. ஆனால் எத்தனையோ தமிழ்ப்பெண்மணிகளின் கற்பையும் தமிழ்ப் பெருமக்களின் உயிர், மானம் இவற்றையும் காக்க வேண்டியது என் பொறுப்பாயிருக்கிறது. அந்தப் பொறுப்பை முன்னிட்டே இங்கு வந்தேன், மன்னிக்க வேண்டும்," என்றான்.

"என்ன! தமிழ் மக்களைக் காக்கும் பொறுப்பா? யாரிடமிருந்து காக்க வேண்டும்?" என்று வினவினாள் கார்குழலி.

"சிங்களத்திடமிருந்து" என்று பளிச்சென்று பதில் சொன்னான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

"அதற்கு இங்கு யார் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று மீண்டும் கேட்டாள் கார்குழலி.

"அதற்கு உதவக்கூடியவர் இங்கு தானிருக்கிறார். அதுவும் தங்களுக்கு வெகு அருகில்." என்று பதில் சொல்லி அபராஜிதனுக்காகக் கண்களை ஓட்டினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

அண்ணன் பல்லவராயனின் அந்த இரண்டு மூன்று வார்த்தைகளிலிருந்து அவன் வந்திருக்கும் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட அபராஜிதன் சோழநாட்டுச் சேனாதிபதியை நோக்கி. "படைத்தலைவரே! தாங்கள் நின்று கொண்டு பேசுவது நியாயமல்ல. அப்

படி உட்காருங்கள். கார்குழலி! நீயும் உட்காரேன்." என்று இரு மஞ்சங்களைக் காட்டிவிட்டுத் தான்மட்டும் உட்காராமல் அவர்கள் எதிரிலேயே நின்றுகொண்டு சம்பாஷணையைத் துவக்கி, "பல்லவராயரே! பெரிய பல்லவராயர் எதற்காகத் தங்களை இங்கு அனுப்பினார்?" என்று வினவினான்.

திடீரெனத் தூக்கிப் போட்டதைப் போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது அண்ணன் பல்லவராயனுக்கு. "பெரிய பல்லவராயர் அனுப்பினார் என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

"இரு பல்லவராயர்களைப்பற்றி அறியாதவர்கள் தமிழ்நாட்டில் யாரிருக்கிறார்கள்? அவர் சிந்தனை, நீர் அதை நிறைவேற்றும் கரம் என்பது தமிழ்நாட்டில்தான் பழமொழி யாகிவிட்டதே" என்றான் அபாரஜிதன்.

அந்தச் சாமர்த்தியப் பேச்சைக் கேட்ட அண்ணன் பல்லவராயன் கண்களில் ஆச்சரியக்குறி உதயமாயிற்று. பெரிய பல்லவராயர் தன்னை அனுப்பியிருப்பதை ஊகித்துவிட்ட அபராஜிதன் தான் வந்த காரணத்தையும் ஊகித்திருப்பானோ என்று நினைத்த சோழ சேனாதிபதி சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து பிறகு சொன்னான்: "ஆமாம் பிரபு! பெரிய பல்லவராயர் தான் அனுப்பினார். தமிழ்நாட்டின் தலைவிதி இப்பொழுது தங்கள் கரங்களில் இருக்கிறது."

இந்தப் பேச்சினால் பேரதிர்ச்சி அடைந்தான் அபராஜிதன். அண்ணன் பல்லவராயன் தன் தலை கோட்டை வாசலில் தொங்கினாலும், கழுகுகள் கொத்தினாலும் பாதகமில்லை என்று சற்று முன்பு சொன்னபோதே பழைய நினைவுகளில் லயிக்கத் தொடங்கிய அபராஜிதன் மனம், தமிழ்நாட்டின் தலைவிதி தன் கரங்களிலிருப்பதாக அண்ணன் பல்லவராயன் சொன்னதும் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டு நின்றது. நினைவு நீலமலைக் குடிசைக்குப் பறந்து சென்றது.

"இதே வார்த்தைகளைத் தான் அன்று அந்தச் சதிகாரப் பிரபுக்களும் சொன்னார்கள். 'தமிழ் நாட்டின் தலைவிதி தங்கள் கரங்களில் இருக்கிறது!' கருணாகரத் தேவனும் அவன் சகாக்களும் அன்று சொன்ன அதே வாக்கியங்களை இன்று அண்ணன் பல்லவராயனும் சொல்கிறான். அந்தச் சதி நடந்த இரவின் விளைவாகத் தொங்கிய அதோ அந்த இரண்டு தலைகள்! அதோ நிஷ்தராசன் என்னை உற்றுப் பார்க்கிறானே! வங்கார முத்தரையனின் பற்கள் எதற்காக என்னைப் பார்த்துப் பரிகசிக்கின்றன? எந்தெந்தச் சம்பவங்கள் மனித வாழ்க்கையில் எப்படிப் பிணைகின்றன! அன்று நான் என்ன சபதம் செய்தேன்? 'இந்தத் தலைகளை வெட்டியவர்களைப் பழி வாங்குகிறேன். அந்த இரண்டு படைத் தலைவர்களுக்குப் பதில் வேறு படைத் தலைவர்களின் தலைகளை அங்கேயே செருகுகின்றேன்' என்று சொல்லவில்லையா நான்! என்ன பயங்கர சபதம்!" என்று நினைந்து நினைந்து எங்கெங்கோ ஓடியது அபராஜிதன் மனம். அந்த எண்ணங்களின் விளைவாக, பிரமை பிடித்து நின்ற அபராஜிதன் உள்ளத்தக்குத் தூபத்தை அதிகமாகப் போடத் தொடங்கிய அண்ணன் பல்லவராயன், "நினைவிருக்கிறதா பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தலைவரே! மன்னன், மதுரையில் புகுந்த அன்று மதுரை மக்கள் தலைகளைச் சிங்களப் படைகள் சீவி எறிந்தது நினைவிருக்கிறதா! அந்தத் தலைகளும், தலையற்ற முண்டங்களும் சிந்திய ரத்த வெள்ளத்திலே வீர பாண்டியன் தேர் மிதந்தோடியது உமது மனக் கண்களின் முன்னால் மிதக்கிறதா இல்லையா? இன்னும் அதிகமான தமிழ் மக்களின் மண்டைகள் மண்ணில் உருள வேண்டுமா! அவர்களின் குருதியால் தமிழ் நாடு மீண்டும் கறைபட வேண்டுமா?" என்று உக்கிரத்தோடு வினவினான்.

"வேண்டாம் பல்லவராயரே! வேண்

டாம். அத்தகைய கோரத்தைப் பற்றிப் பேசாதீர்கள்!'' என்றுகாதுகளைப் பொத்திக் கொண்டான் அபராஜிதன்.

''அந்தக் காட்சிவேண்டாமென்றால் பாண்டிய சேனுதிபதியின் வாள் உறையிலிருந்து வெளிப்படட்டும்.''

''யாருக்கு எதிராக?''

''சிங்களப் படைகளுக்கு எதிராக.''

''அப்படியானல் வீரபாண்டியனுக்கு எதிராக?''

''ஆமாம்.''

''அதெப்படி முடியும்? அவன் உப்பை நான் தின்றிருக்கிறேனே?''

''அவன் உப்பு அல்ல அது? மக்கள் உழைப்பினல் அளித்த உப்பு. அதற்குத் துரோகம் செய்கிருன் வீரபாண்டியன். அவனுக்கு எதிராக வாளை உருவுவது க்ஷத்திரிய தர்மம். மக்களைக்காக்க மன்னன் ஏற்பட்டிருக்கிருன். மன்னன் அத்தொழிலைக் கைவிட்ட பின் அவன் மன்னனல்ல. அவன் மன்னனல்லாத போது நீரும் அவன் படைத் தலைவனல்ல.''

''அவன் என் உறவினன்.''

''அரசியல் அரங்கத்தில் உறவைக் கட்டித் தூரவைப்பது வீரன் கடமை.''

''என்னை என்ன செய்ய வேண்டுமென்கிறீர்கள்?''

''வீரபாண்டியனுக்கு எதிராக புரட்சிக் கொடியை உயர்ப்ப வேண்டும்!''

''புரட்சிக் கொடியா?'' அசைவற்று நின்ருன் அபராஜிதன்.

''ஆம். மக்கள் நன்மைக்காக''

''இல்லையேல்?''

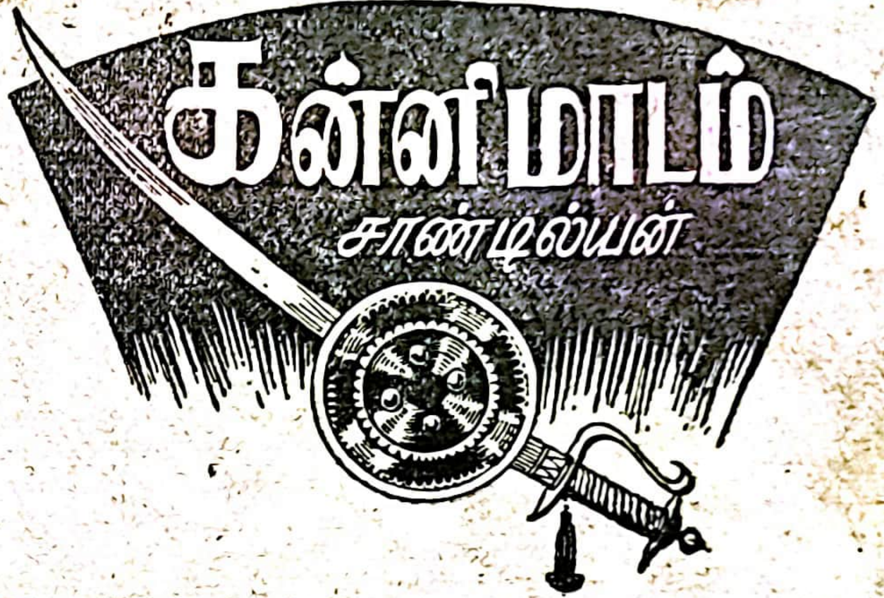
''சோழநாட்டுப் படைகள் பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் தயாராயிருக்கின்றன.'' என்ருன் அண்ணன் பல்லவராயன் வீராவேசம் ததும்பும் குரலில்.

''போர்.'' என்று முணுமுணுத்தன அபராஜிதன் உதடுகள்.

''ஆமாம்.போர் தான். சோழநாட்டுக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்குமா, தமிழ்நாட்டுக்கும் சிங்கள நாட்டுக்குமா என்பதை நீங்கள் முடிவு செய்யவேண்டும். இலங்காபுரனுக்குச் சிங்களத்திலிருந்து உதவிப் படை வந்து விட்டது. ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன் அதற்குத் தலைமைத் தாங்கி வந்திருக்கிருன். இனித் தாமதித்தால் தமிழ் நாட்டில் சிங்கள ஆட்சி தான். சோழநாடு தாமதிக்கத் தயாராயில்லை. பாண்டியநாடு என்ன செய்யப் போகிறது?''

அபராஜிதன் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் திகைத்தான். ''பாண்டியநாட்டுப் படைத் தலைவனே பாண்டிய மக்களுக்கு எதிரியாவதா? வீரபாண்டியனுக்கு எதிராக என் வாளை உருவுவதா? கன்னிமாடத்தில் ஒரு அபலையைக் காக்க வீரபாண்டியனை எதிர்த்ததை உலகம் ஒப்புக்கொள்ளும். ஆனல் மன்னனுக்கு எதிராகத்தான் புரட்சிசெய்வதை உலகம் மன்னிக்குமா? சரித்திரம் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளுமா?'' என்று மனத்திற்குள் குழம்பிக் குழம்பித் தத்தளித்த அபராஜிதனையும் அவன் குழப்பத்தைக் கண்டு மலைத்துச் சிலைபோல் உட்கார்ந்த கார்குழலியையும் மற்ருெரு பேரதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கக்கூடிய செய்தியை அளிக்கவல்ல ஓலைச் சுருளை கையிலேந்தி அவசர அவசரமாக உள்ளே நுழைந்த அடிகளார் ''கார்குழலி! உன் துரதிர்ஷ்டத்தை என்னம்மா சொல்வேன்!'' என்று நாத் தழுதழுக்க கண்களில் நீ வடிய அலறினர்.

(தொடரும்)

54. பிரிவு

எப்பேர்ப்பட்ட நிலையிலும் சுய உணர்ச்சிகளை வெளிக்குக் காட்டாமல் இடக்காகப் பேசும் சுபாவமுள்ள அடிகளாரே அன்று உணர்ச்சிப் பரவசராகிக் கண்களில் நீர் வழியக் கலங்கி அலறிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்ததைக் கண்ட அபராஜிதன், அவர் கொண்டு வந்துள்ள செய்தி மிக விபரீதமாகவே இருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். அதுவும் அவர் கார்குழலியின் துர்ப்பாக்கியத்தைக் குறிப்பிட்டு அலறியதைக் கேட்ட பாண்டிய சேனாதிபதி, மழவராயன் மகளின் உள்ளத்துக்கு இணையற்ற துன்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஏதோ ஒரு துக்கச் செய்தியை அடிகளார் கொண்டுவந்திருக்கிறார் என்று ஊகித்ததோடு அத்தகைய செய்தியைக் கார்குழலிமீது திடும்பிரவேசமாக வீசக்கூடாதென்ற முடிவுக்கும் வந்து, அடிகளாரின் அவசரத்தைச் சிறிது தேக்கும் நோக்கத்துடன், "உணர்ச்சிகளுக்கு இடங் கொடுப்பது துறவிகளுக்கு அழகல்ல அடிகளாரே." என்றான் சிறிது கடுமையாகவே.

அபராஜிதன் அப்படிக் கடிந்து கொண்டதால் ஓரளவு சுய நிலையை அடைந்த அடிகளார் தமது காவி வஸ்திரத்தால் கண்களிலிருந்து வடிந்த நீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அபராஜிதனை ஏற இறங்கப் பார்த்து, "ஓகோ! உணர்ச்சிகளுக்கு இடங் கொடுப்பது துறவிகளுக்கு அழகல்லவோ!" என்றார் அத்தனை துக்கத்திலும் சற்று ஏளனமாக.

"அல்ல என்பது என் அபிப்பிராயம்." என்றான் அபராஜிதன் குரலில் உணர்ச்சி ஏதும் இல்லாமலே.

"துறவியாயிருப்பவன் கன்னிமாடத்தில் இருக்கலாமோ?" என்று அடிகளார் மீண்டும் வினவினார்.

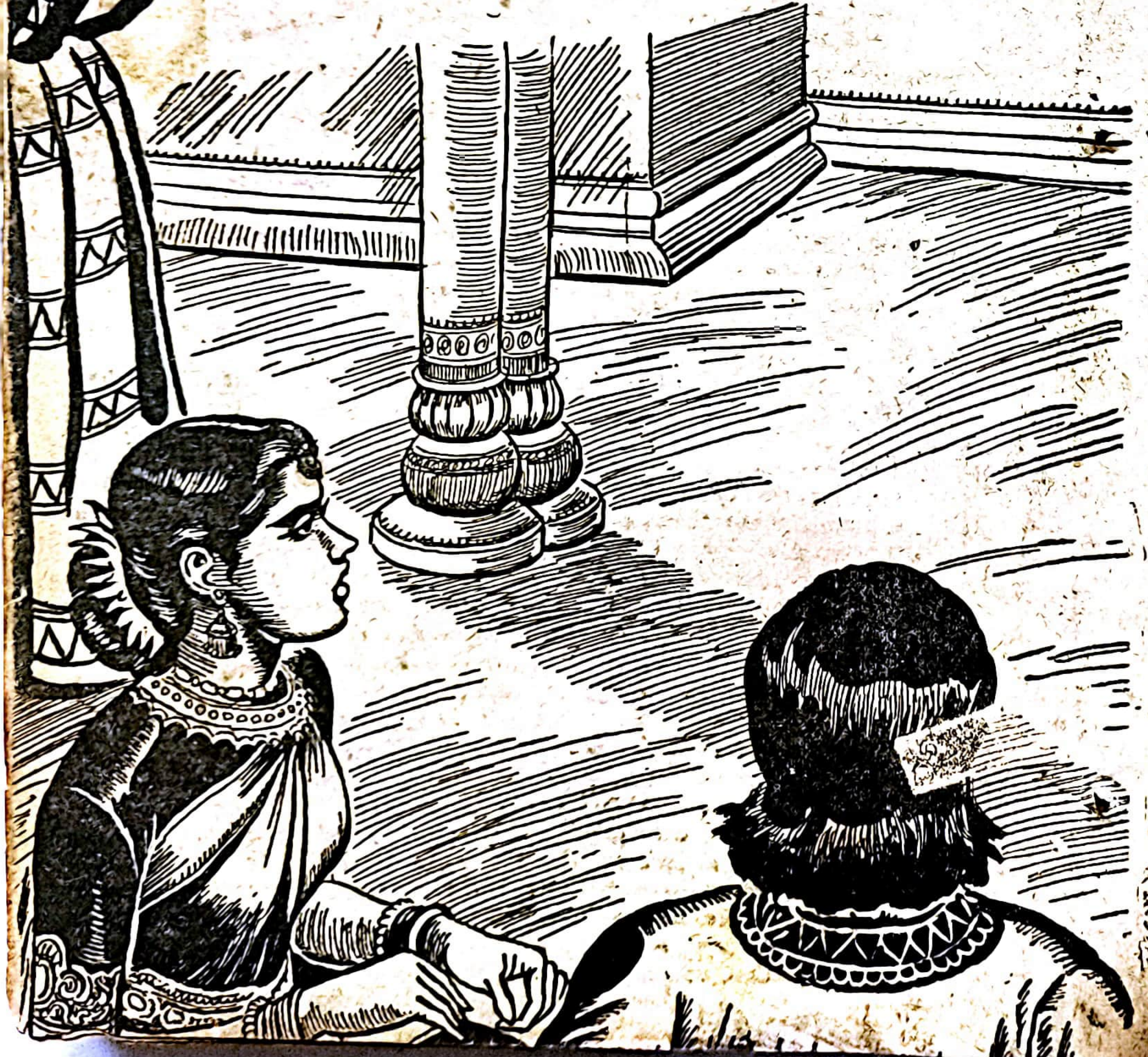
எதற்காக இந்தக் கேள்வியை அடிகளார் போடுகிறார் என்பதை ஊகிக்க முடியாததால் பதில் சொல்லாமல் நின்ற அபராஜிதனைப் பார்த்து மீண்டும் கேட்டார் அடிகளார்: "பாண்டிய சேனாதிபதியவர்களே! துறவி கன்னிமாடத்திலிருக்கலாம், கார்குழலியைப் பாதுகாக்கலாம், அவளுக்கும் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்கலாம், கோட்டையைப் பாதுகாக்கும் ஏற்பாடுகளில் கலந்துகொள்ளலாம், அரசியல் விவகாரங்களில் தலையிடலாம், பெண்ணைத் தகப்பன் பாதுகாப்பிலிருந்து அகற்ற ஏற்பாடு செய்யலாம். இத்தனையும் செய்யலாம். உணர்ச்சிகளுக்குமட்டுந்தான் இடங்கொடுக்கக் கூடாது போலிருக்கிறது?"

இப்படித் தன் உண்மை நிலையைப் பட்டவர்த்தனமாக அடிகளார் சொன்னதைக் கேட்ட அபராஜிதன் அவரை நோக்கி, "அதற்காகச் சொல்லவில்லை அடிகளாரே! மற்றவர்கள் நிலை தடுமாறினாலும் ஆறுதல் சொல்ல வேண்டிய தாங்களே உணர்ச்சிக்கு இடங்கொடுத்தால் மற்றவர்களின் கதி என்ன என்பதைப் பற்றித்தான் யோசித்தேன்." என்று சொல்லிக் கார்குழலியை நோக்கித் தன் கண்களைத் திருப்பினான்.

அவன் அபிப்பிராயத்தைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட அடிகளார் தம்மை மேலும் திடப்படுத்திக்கொண்டார். 'மற்றவர்கள்' என்று பாண்டிய சேனாதிபதி குறிப்பிட்டது கார்குழலியையே என்பதையும் அவளிடம் தன் பச் செய்தியைத் திடீரென வீசக்கூடாதென்பதற்காகவே பாண்டிய சேனாதிபதி தம்மைத் தடை செய்கிறான் என்பதையும் அறிந்துகொண்ட அடிகளார் மேலும் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த

சமயத்தில் மீண்டும் அவரைக் கண்களால் எச்சரித்த அபராஜி தன், "'அடிகளாரே! வீரபாண்டியனை நாம் வெற்றி கொண்டதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியில் பங்குகொள்ள ஒரு விருந்தாளியும் வந்திருப்பதைத் தாங்கள் கவனிக்கவில்லை போலிருக்கிறது." என்று மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்த அண்ணன் பல்லவராயனைச் சுட்டிக் காட்டி மூன்றும் பேர் வழி அறையிலிருக்கிறுர் என்பதையும் அறிவுறத்திஞன்.

தான் கொண்டு வந்த செய்தியிலும் அது சம்பந்தமாகக் கார்குழலிக்கு ஏற்படும் துன்பம் எத்தன்மையது என்பதிலும் செய்தியிலும் சிந்தனையை நிலைக்கவிட்டிருந்ததால் மூன்றுவது மனி

தர் ஒருவர் அந்த அறையிலிருப்பதைக் கவனிக்காத அடிகளார் அண்ணன் பல்லவராயன் மீது பார்வையைத் திருப்பினர். வந்திருந்த மனிதர் யாரென்பதைக் கண்டதும் அடிகளார் தாம் இருந்த இடத்தை மறந்தார், ஓலையை மறந்தார். வீரபாண்டியனை வெற்றிக் கொண்ட நிகழ்ச்சியைக் கூட மறந்தார். சகலத்தையும் அவர் சிந்தனை அடியோடு மறந்ததோடு, கண்களும் அந்த அறையையோ அறையிலிருந்த மற்றவர்களையோ பார்க்கச் சக்தியிழந்தவைகளாகி அண்ணன் பல்லவராயன் மீது வெகு நேரம் பதிந்து கிடந்தன. 'அண்ணன் பல்லவராயன் இங்கு எதற்காக வந்திருக்கிறான்? எப்படிக் கன்னிமாடத்துள் நுழைந்தான்?'' என்ற கேள்விகளோடு சோழ நாட்டு அரசியல் விவரங்களும்

அவர் புத்தியில் மிகத் துரிதமாக நடமாடின. அவர் தன்னைக் கண்டதும் பிரமித்ததை அண்ணன் பல்லவராயன் ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை. அந்தப் பிரமிப்பைத் தொடர்ந்து அவர் சிந்தனை எங்கெங்கோ சஞ்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்ட முகபாவத்திலிருந்து

ஊகித்துக்கொண்ட அண்ணன் பல்லவராயன், "அடிகளாரே! நான் இப்படித் திடீரென இங்கு வந்தது உமக்கு வியப்பாயிருக்கலாம்." என்று சம்பாஷணையைத் துவக்கினான்.

அடிகளார் சற்றுத் தாமதித்து விட்டுப் பதில் சொன்னார்: "வியப்பேதுமில்லை சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவரே! தாங்கள் திடீரென நுழைந்து விடுவீர்கள் என்பதற்குப் பழைய ஆதாரமே இருக்கின்றது."

"பழைய ஆதாரமா! என்ன அது?" என்று அண்ணன் பல்லவராயன் விழிகளில் ஆச்சரியக் குறி தோன்ற வினவினான்.

"மேலை மங்கலத்திலிருந்த வீரபாண்டியன் மதுரைக்குத் திரும்பியபோது ஏற்பட்ட ரத்தக் களறியிலும் குழப்பத்திலுங்கூடத் தாங்கள் பாண்டியன் அரண்மனைக்குள் நுழைந்ததாகக் கேள்வி." என விளக்கினார் அடிகளார்.

"ஓகோ! அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறீரா?"

"ஆமாம். இங்கும் அதே மாதிரிச் சம்பவந்தானே! ஆங்கும் ரத்தக்களறி. புத்தக் குழப்பம். இதற்கிடையில் கும்பலோடு கும்பலாகச் சோழநாட்டுச் சேனாதிபதியவர்கள் கன்னிமாடத்துக்குள் புகுந்து விட்டீர்கள்."

"விஷயத்தைச் சரியாக ஊகித்து விட்டீரே?"

"இதை ஊகித்துவிட்டேன்..." என்று சிறிது தயங்கிய அடிகளாரைப் பார்த்து, "எதை ஊகிக்கவில்லை?" என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

அடிகளார் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. அவர் கண்கள் ஒருமுறை அண்ணன் பல்லவராயனை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. பிறகு அவர் உதடுகளிலிருந்து வார்த்தைகள் நிதானமாகவும் கடுமையாகவும் உதிர்ந்தன! "நீங்கள் நுழையும் முறையை ஊகிக்க அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை எனக்கு. ஆனால் பல்லவராயரே! நீங்கள் இங்கு வந்திருக்கும் காரணத்தை ஊகிக்கத்தான் முடியவில்லை. இங்கு எதற்காக வந்திருக்கிறீர்?" என்று வினவினார் அடிகளார்.

அடிகளார் சொற்களில் தொனித்த உஷ்ணத்தைக் கவனித்த அண்ணன் பல்லவராயன் இதழ்களில் லேசாகப் புன்முறுவல் படர்ந்தது. அவருக்கு நேராகப் பதில் சொல்லாமல், "அடிகளாரே! ஜகத்விஜயன் கூடலில் பதினாயிரம் வீரர்களுடன் வந்து இறங்கியிருக்கிறான்..." என்று கூறிவிட்டு மேலும் ஏதோ சொல்லப் போன அண்ணன் பல்லவராயனைத் தடுத்து "சற்று இருங்கள். மதுரையில் இருபதினாயிரம் வீரர்களுடன் இலங்காபுரன். கூடலில் பத்தாயிரம்வீரர்களுடன் ஜகத்விஜயன். சிங்களத்தின் மாபெரும் படைகளுக்கிடையில் பாண்டிய நாடு." என்று முணுமுணுத்த அடிகளாரின் முகத்தில் சொல்லவொண்ணாத் திகில் படர்ந்தது. பாண்டிய நாட்டு மக்கள் கதி அதோகதிதான் என்று முடிவு கட்டிய அடிகளாரின் மனத்தே மேலை மங்கலத்தைப் பற்றிய கவலையும் பலமாக எழவே அவர் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் அபராஜிதனையும் அண்ணன் பல்லவராயனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

உள்ள நிலையைக் கணப்பொழுதில் அடிகளார் உணர்ந்துகொண்டுவிட்டதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் அந்தத் துறவியின் அரசியல் அறிவைக் கண்டு பெரிதும் வியந்ததன்றி, அவருக்கு எத்தனை தூரம் ராஜ தந்திரம் தெரியுமென்பதை அளக்கவும் விரும்பினவனாய்க் கேட்டான்: "ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்தைப் பற்றி அச்சப்பட்டுப் பயனில்லை அடிகளாரே! இதற்குப் பரிகாரம் என்ன?"

"பரிகாரம் ஒன்றேதான். இலங்காபுரனுக்கும் ஜகத் விசயனுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய சுவரை எழுப்ப வேண்டும்," என்று சொன்ன அடிகளாரின் சிந்தனை எங்கெங்கோ ஓடவே அவர் அத்துடன் நில்லாமல், "சுவரை யார் எழுப்புவது? எப்படி எழுப்புவது? மேலைமங்கலம் எழுப்பலாம். ஆனால் தற்சமயம் அது அந்த நிலையில் இல்லையே," என்றார்.

"ஏன் இல்லை?" என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

ஒரு வார காலத்துக்கு முன்பாக கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் பெரிய பல்லவராயர் சொன்ன அதே வார்த்தைகளை அடிகளார் சொல்லத் தொடங்கி. "சோழநாட்டுப் படைத் தலைவரே! உமக்குத் தெரியாத போர் நிலையை நான் வகுத்துத் தரப்போவதில்லை. ஆனால் மேலைமங்கலம் இந்தப் பணியில் சாதாரண நாளிலேயே ஈடுபட முடியாதென்பதை நான் உமக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. மேலைமங்

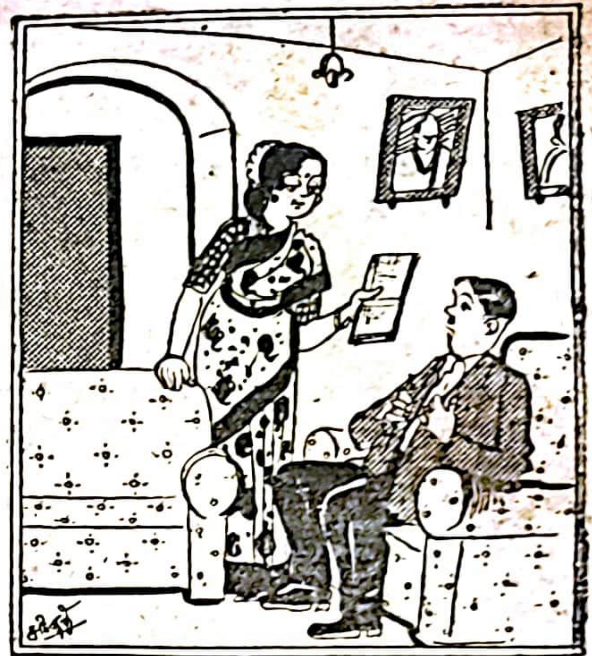
கலச் சிற்றரசு சரியாக ஜகத்விசயனுக்கும் இலங்காபுரனுக்கும் இடையே இருக்கிறது. இந்தச் சிற்றரசு சோழ நாட்டுப் பக்கம் சாய்ந்தால் ஜகத்விசயனும் இலங்காபுரனும் இருபுறத்திலும் ஏககாலத்தில் தாக்கப்பட்டுச் சிதைந்து போகும். அப்படிப் போனாலும் போகட்டுமென்று முயற்சி செய்வோமென்றாலும், அந்த முயற்சியைச் செய்யக்கூடிய மனிதனும்...'' என்று மேலே பேச முடியாமல் மென்று விழுங்கினார்.

அடிகளார் அப்படி மென்று விழுங்க வேண்டிய அவசியம் என்னவாயிருக்குமென்பதை அறியாத அபராஜிதன், ''ஏன் அடிகளாரே! ஏன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டீர்?'' என்று வினவினான்.

அடிகளார் பதிலுக்குக் கையிலிருந்த ஓலையை அபராஜிதனிடம் நீட்டினார். அதைப் பிரித்துப் படித்த அபராஜிதன் முகத்தில் கவலைக்குறி அதிகமாகத் தோன்றுவதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் விஷயம் என்னவென்று வினவு முன்பாகவே சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதியிடம் ஓலையை ஒப்படைத்த அபராஜிதன் அடிகளாரை நோக்கி, ''அடிகளாரே! சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவருக்குத் தங்க இடம் கொடுத்து ஸ்நானபானாதிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நான் அரசகுமாரியிடம் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு வருகிறேன்,'' என்றான்.

அடிகளாரும் சோழநாட்டுப் படைத்தலைவனும் அறையை விட்டு வெளியே சென்றதும் வண்டினும் கரிய தன் விழிகளை அபராஜிதன் முகத்துக்காகத் திருப்பினாள் கார்குழலி. அந்த விழிகளில் குடிகொண்டிருந்த கவலையையும் குழப்பத்தையும் கண்ட அபராஜிதனும் ஓலையில் கண்ட செய்தியை அவளிடம் எப்படிச் சொல்வது என்பதை அறியாதவனாய் அவளை நெருங்கித் தன் இடது கரத்தை அவள் அழகிய இடையைச் சுற்றி வளைய விட்டு அவள் உடலைத் தனக்காக இழுத்து ஆதரவாக அணைத்து, ''குழலி! நீ சாதாரணப் பெண்ணல்ல...'' என்று ஆரம்பித்தான்.

ஏதோ துக்ககரமான செய்தியைச் சொல்வதற்காகவே அவன் ஆயத்தம் செய்து கொள்ளுகிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட கார்குழலி அவனிடம் அதிகமாகவே இழைந்து பலமான அவன் கரம் இடையில் சற்று அழுத்

''இன்றைக்கு ரொம்பக் களைப்பாயிருக்கிறது. சினிமாவுக்குப் போவதை நாளைக்கு வைத்துக் கொள்ளலாமே?''

''அதெப்படி முடியும்? இன்றைக்குப் போய்விட்டு வந்ததாக நான் டயரியில் எழுதியாகி விட்டதே?''

திக் கொடுத்ததால் கிடைத்த ஆதரவால் ஓரளவு நிம்மதியையும் அடைந்து அதிகமாகப் பேசாமல் ஓர் 'உம்' மாத்திரம் கொட்டினாள்.

''நீ அரசகுமாரி.'' என்றான் அபராஜிதன்.

அதற்கும் 'உம்' கொட்டினாள்.

''அதுவும் எதற்கும் அஞ்சாத மழவராயன் மகள்.''

''அதற்கென்ன இப்போது?''

''அவசியமிருக்கிறது குழலி.''

''எதற்கு அவசியம்?''

''மழவராயன் மகளாக நடந்து கொள்வதற்கு வேண்டிய அவசியம்.''

''வேறெப்படி நடந்து கொள்கிறேன்?''

''அப்படித்தான் நடந்து கொள்கிறாய். மழவராயனுக்குள்ள நெஞ்சுத் திடமும், உரமும் துணிவும் உன்னிடமிருக்கின்றன. அந்தத் திடத்தையும் உரத்தையும் துணிவையும் நீ வரவழைத்துக் கொள்ளவேண்டிய சமயம் இது.''

'துணிவு எப்பொழுதும் உண்டென்றால் இப்பொழுது எங்கே போய்விடும்?''

''எல்லாம் சந்தர்ப்பத்தைப்பொறுத்தது. சில சமயங்களில் எப்படிப்

பட்டவர்களும் சுயநிலை இழப்பார்கள்—உன் தந்தையைத் தவிர."

"என் தந்தையா?"

"ஆமாம் குழலி! உன்னை மேலைமங்கலத்து அந்தப்புரத்திலிருந்து யாரோ தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்று உன் தந்தையிடம் சொன்னேன்."

"தந்தை என்ன சொன்னார்?"

"எதுவும் சொல்லவில்லை. நீ போய்விட்டதை ஒரு பெரிய சம்பவமாகவே அவர் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. உணர்ச்சிகள்மீது அத்தனை ஆதிக்கம் மழவராயனுக்கு."

இதைக் கேட்ட கார்குழலிக்கு விஷயம் மெள்ள மெள்ளப் புரியலாயிற்று. அவன் பிடியிலேயே சற்றுச் சுழன்ற அவள் அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிக் கேட்டாள்: "சுற்றி வளைக்க வேண்டாம். சமாசாரத்தைச் சொல்லிவிடுங்கள். என் தந்தை இறந்துபோய் விட்டாரா?"

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட சமயத்தில் அவள் குரல் நிதானமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அந்தக் குரலில் சாதாரணமாக இருக்கும் நயம் இல்லை. உள்ளக் குமுறலின் காரணமாகக் கடுமை கலந்திருந்தது. அவள் உள்ளத்தில் தயங்கிக்கொண்டிருந்த புயலை அறிந்த அபராஜிதன் அவளை மெள்ள இழுத்துச் சென்று மஞ்சத்தில் அமர்த்தி, "குழலி! மழவராயன் இறக்கவில்லை. ஆனால் மரணத் தருவாயிலிருக்கிறார்," என்று செய்தியை லேசாக உடைத்தான்.

கார்குழலியின் கண்களில் ஒருதுளி நீர் கூடத் துளிர்க்கவில்லை சாம்ராஜ்யமே இடிந்து விழும் தருணத்தில் கூட கண்ணீர் உகுக்காத சரித்திரத்தின் பெரிய ராணிகளைப் போலத் திடமாகவே உட்கார்ந்திருந்தாள். பெண் போய் விட்டாள் என்ற சமயத்தில் மழவராயன் இருந்த நிலைக்கும் தந்தை மரணத் தருவாயிலிருக்கிறார் என்றதைக் கேட்ட கார்குழலி இருந்த நிலைக்கும் எந்த வித வித்தியாசமுமில்லாதிருந்ததைக் கண்ட பாண்டிய சேனாபதி ஆச்சரியத்தில் மூழ்கியதோடு இப்பேர்ப்பட்ட பெண் பெரிய சக்கிரவர்த்தினியாயிருக்கத் தகுந்தவள், துரதிருஷ்டத்தால் இந்தச் சிற்றரசில் பிறந்தாள் என்றும் நினைத்தான்.

கார்குழலியின் மனத்தே வேறு பல எண்ணங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. தன் துரதிருஷ்டத்தை எண்ணி எண்ணிக் குமுறினாள் மழவராயன் மகள். கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாமலே போகும் சம்பவங்கள் நிறைந்த தன் வாழ்க்கையும் ஒரு வாழ்க்கையா என்று அவள் எண்ணினாள். இந்தப் பாண்டிய சேனாதிபதியை எதிரே இந்த காட்டிலே சந்தித்துக் காதல் கொண்டேன். அவர் இங்கு தங்காது கன்னிமாடத்திலிருந்தே மறைந்தார். வீரபாண்டியனை வெறுத்தேன். அவன் என்னைக் கடிமணம் புரியத் தந்தை சம்மதித்தார். அதிலிருந்து தப்பினேன். கோட்டையில் சிறைப்பட்டேன். என்னைக் காப்பாற்ற வந்தார் இவர். முற்றுகை முடிந்ததும் மண வாழ்க்கை கிடைக்குமென்று நினைத்தேன். தந்தை மரணத் தருவாயிலிருக்கும் செய்தியே கிடைத்திருக்கிறது. போதாக்குறைக்கு இவரை என்னிடமிருந்து பிரித்துப் பொன்னமராவதிக்கு அனுப்ப அண்ணன் பல்லவராயன் வந்து முளைத்திருக்கிறான். உயிருக்கு மன்றாடும் தந்தையின் மரணப் படுக்கை ஒரு புறம். உயிருக்கு உயிரான இவர் என்னைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டிய அவசியம் இன்னொருபுறம். இந்த உலகத்தில் நான் விரும்புவது இருவரை. அவர்கள் இருவரிடமிருந்தும் என்னைப் பிரிக்கிறாயே விதியே! எதற்காக இத்தகைய பேரிடியை என் மீது வீசுகிறாய்?" என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டு திக்பிரமை அடைந்து உட்கார்ந்திருந்த கார்குழலியின் முகத்தைத் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்துத் தூக்கினான் அபராஜிதன். அப்படித் தூக்கியதால் தன் கண்களோடு கலந்த அவள் கண்களில் ஓடிக்கொண்டிருந்த துக்கத்தையும் அந்தத் துக்கத்தால் அவள் முகத்தில் ஏற்பட்ட பிரமிப்பையும் கவனித்த அபராஜிதன், "குழலி! உலகத்தில் நம் இஷ்டப்படி காரியங்கள் நடப்பதில்லை. விதி நம்மை இழுத்துச் செல்லும் பாதையில் தான் நாம் செல்ல வேண்டும். உன் தந்தை மரணப் படுக்கையிலிருக்கிறார். மேலைமங்கலத்துக்குப் போய் நீ அவருக்கு ஆறுதலாக இரு," என்றான்.

"நீங்கள்?"

"பொன்னமராவதிக்குப் போகிறேன்."

"புரட்சியைக் கிளப்பவா!"

"ஆம்."

"புரட்சியைக் கிளப்பி நீங்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டால்!"

"மதுரைக் கோட்டை வாசலுக்கு வா. என் தலையைப் பார்க்கலாம். புரட்சி வெற்றியடைந்தால் நான் மேலமங்கலத்துக்கு வருகிறேன் மங்கலக் கயிறுடன்."

"வேறு வழியே இல்லையா?"

"இல்லை குழலி! என் நிலையில் இருப்பவருக்கு வேறுவழியில்லை. நாடு கடமைக்கு அழைக்கிறது."

"நான் அழைக்கிறேனே?"

"உயிருடனிருந்தால் மண்ணுலகில் சந்திக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் விரோதத்துக்கு இடமில்லாத வேறு உலகமிருக்கிறது. அங்கு சந்திக்கிறேன்."

கார்குழலி அவன் மார்பில் தன் தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டாள். அதுவரை மடை போட்டுத் தேக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த உணர்ச்சிகள் மடையை உடைத்துக்கொண்டு பீறிட்டுப் பிரவாகிக்கவே குலுங்க குலுங்கக் குழந்தைபோல் அழுதாள் மழவராயன் மகள். அபராஜிதன் தனது வலக்கரத்தால் அவள் முதுகை ஆறுதலாகத் தடவிக்கொடுத்து, "குழலி! உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொள். நீ வீரன் மகள். உணர்ச்சிகளைச் சிதறவிடுவது முறையல்ல." என்றான்.

கார்குழலி மெள்ள அழுகையை அடக்கிக் கொண்டாள்.

அன்று பிற்பகலில் இது என்னவாழ்க்கை என்பதை அடிகளார் விளக்கினார். "இன்பமும் துன்பமும் மாறி வருவது இயற்கை மகளே! அதற்காக வருந்திப் பயனில்லை. கடமை உனக்காகக் காத்திருக்கிறது. வா, மேலை மங்கலம் செல்வோம்," என்றார் அடிகளார். அவர்கள் மேலமங்கலத்துக்குப் புறப்படு முன்பாகவே காரிவளவனுடன் அபராஜிதன் பொன்னமராவதிக்குப் புறப்பட்டு விட்டான். அவர்கள் செல்வதைக் கன்னிமாடத்தில் மாடியிலிருந்து கண்களில் நீர் பெருகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த கார்குழலி அவனைத் தன்னிடம் திரும்பவும் பத்திரமாய்க் கொண்டு சேர்க்கும்படி ஆண்டவனை வேண்டினாள். அதே தினத்தின் மாலையில் கூடலைச் சேர்ந்த சிங்களத்துப் பைங்கிளி அபராஜிதனை அடியோடு ஒழித்துக் கட்டுவதற்காகப் பிரும்மாண்டமான திட்டமொன்றை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

(தொடரும்)

கொஞ்ச நாள்

செல்வமணி

எனக்குப் பயமாக இருந்தது. குமாரவேல் அசட்டுத்தனமான காரியம் எதுவும் செய்யமாட்டானென்றாலும் எனக்கு உள்ளுக்குள்ளே நடுக்கம்தான்.

கலக்கம் அவனுடைய விழிகளின் ஒளியை விழுங்கிவிட்டிருந்தது. சுற்றுப்புறக் கோலாகலத்தில் நாட்டமிழந்து அவன் வாட்டமுற்றிருப்பதை அந்த விழிகள் விளம்பின. எந்தச் சமயத்தில் அவன் கட்டுப்பாட்டை மீறிக் கண்ணீர் சிந்தி விடுவானோ என்று நான் அஞ்சினேன்.

நடந்து கொண்டிருந்த திருமண வைபவத்தின் அச்சு அவன்—அதாவது மாப்பிள்ளை. அவன் கண்ணிலிருந்து பொட்டுக் கண்ணீர் விழுந்தாலும் அது மகிழ்ச்சிப் பந்தலில் விழுந்த ஓர் நெருப்புப் பொறியன்றோ! அது விளைவிக்கும் பரபரப்பை நான் கற்பனை செய்ய முடிந்தது.

அதை நான் அனுமதிக்கக் கூடாது. உட்கார்ந்திருந்தவர்களை மெதுவே தாண்டிக் கொண்டு குமாரவேலை அடைந்தேன். அருகே அமர்ந்திருந்த மணப் பெண்ணின் உடல் நாணிக் கூசிச் சற்றே விலகியது, நான் குமாரவேலை நெருங்கியதும். குழந்தையைப் போல் என்னை ஏறிட்டு நோக்கினான் குமாரவேல்.

நான் குனிந்து அவன் காதருகே பேசினேன். "வா, உன்னிடம் ஒரு விஷயம் கேட்க வேண்டும்," என்று அவனை மனையை விட்டு ஒரு பக்கமாய் அழைத்துச் சென்றேன். "கட்டுப்படுத்திக்கொள் உன்னை. முகத்தை இப்படியா அழுவது போல் வைத்துக் கொள்வது? தைரியம் வேண்டாமா!" என்று நான் கண்டித்தேன்.

குமாரவேலின் சுக துக்கங்களில் பங்கு கொள்ளும் நண்பன் என்ற முறை என் ஒருவனுக்குத்தான் உண்டு.

கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்தில் ஏற்பட்ட அறிமுகம்தானென்றாலும் யுகக் கணக்கில் நிலவி வரும் அழியாத் தன்மை பெற்ற சில இயற்கை விதிகளைப்போல் எங்கள் நட்பு உறுதியாக நிலைத்துவிட்டது.

"செல்லா," என்றவன் விம்மினான். அவன் வேதனை வெடித்தது. "என் மூன்று எழுத்தை நினைத்துக்கொண்டு விட்டேனடா!"

உருகி வழியும் மெழுகு போல் கண்ணீர் அவனது கன்னத்தில் ஓடியது.

"சே! சே! யாராவது பார்க்கப் போகிறார்கள்? மறந்ததையெல்லாம் மறுபடியும் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு? எல்லாம் பழைய கதை என்று விட்டுத் தள்ளு. தாலி கட்டுகிறவரை யாவது கொஞ்சம் சிரிப்பாக வைத்துக் கொள் முகத்தை."

"ஐயோ, எப்படிச் செல்லா, என் சுமதியை மறப்பேன்?" குமாரவேல் படீல் படீலெனத் தலையில் அறைந்து கொண்டான். அவன் கையை மிகுந்த பிரயாசையுடன் தடுத்து நிறுத்தினேன்.

குழந்தையைப்போல் கேவிக் கேவி அழும் அவனுக்கு என்னவென்று சமாதானம் செய்வேன்.

நேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் யாராவது உள்ளே வரலாம். தாலி கட்டும் நேரமும் நெரித்தது.

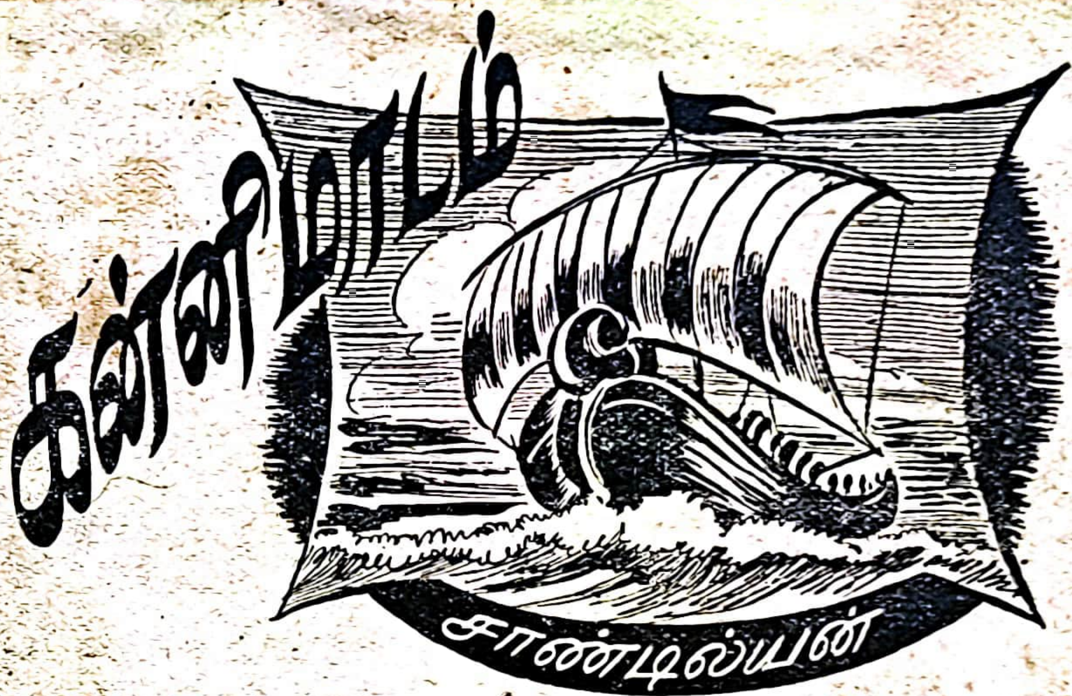
"யாரய்யா மாப்பிள்ளைத் தோழர்! பேசினது போதுமய்யா, மனைக்குக் கூட்டி வாருமய்யா." குமாரவேலின் தகப்பனார் முழங்கினார்.

குமாரவேலின் கண்களைக் கைக் குட்டையால் அழுந்தத் துடைத்தேன். அருகேயிருந்த வாசனைப் பவுடரைக் கொட்டி முகத்திலே தேய்த்தேன். "ஊம்...சிரி...கொஞ்சம் சிரி..."

குமாரவேல் சிரித்தான். வரட்டுச் சிரிப்பு. "கல்யாணம்! செல்வம், எனக்கு எதற்குக் கல்யாணம்? வேண்டாம். எனக்கு ஒரு கருமாந்திரமும் வேண்டாம், நான் வரமுடியாது. தலையே போனாலும் சரி..."

எனக்கு இடி விழுந்தது போலாகி விட்டது. குமாரவேல் தலையைப் பரபரவெனக் கலைத்துக்கொண்டான். கழுத்திலிருந்த மாலையைக் கழட்டி மேஜை மேல் வீசிப் போட்டான். கல்யாணத்துக்கெனப் போட்டிருந்த கோட்டையும் கழட்ட முயன்றான்.

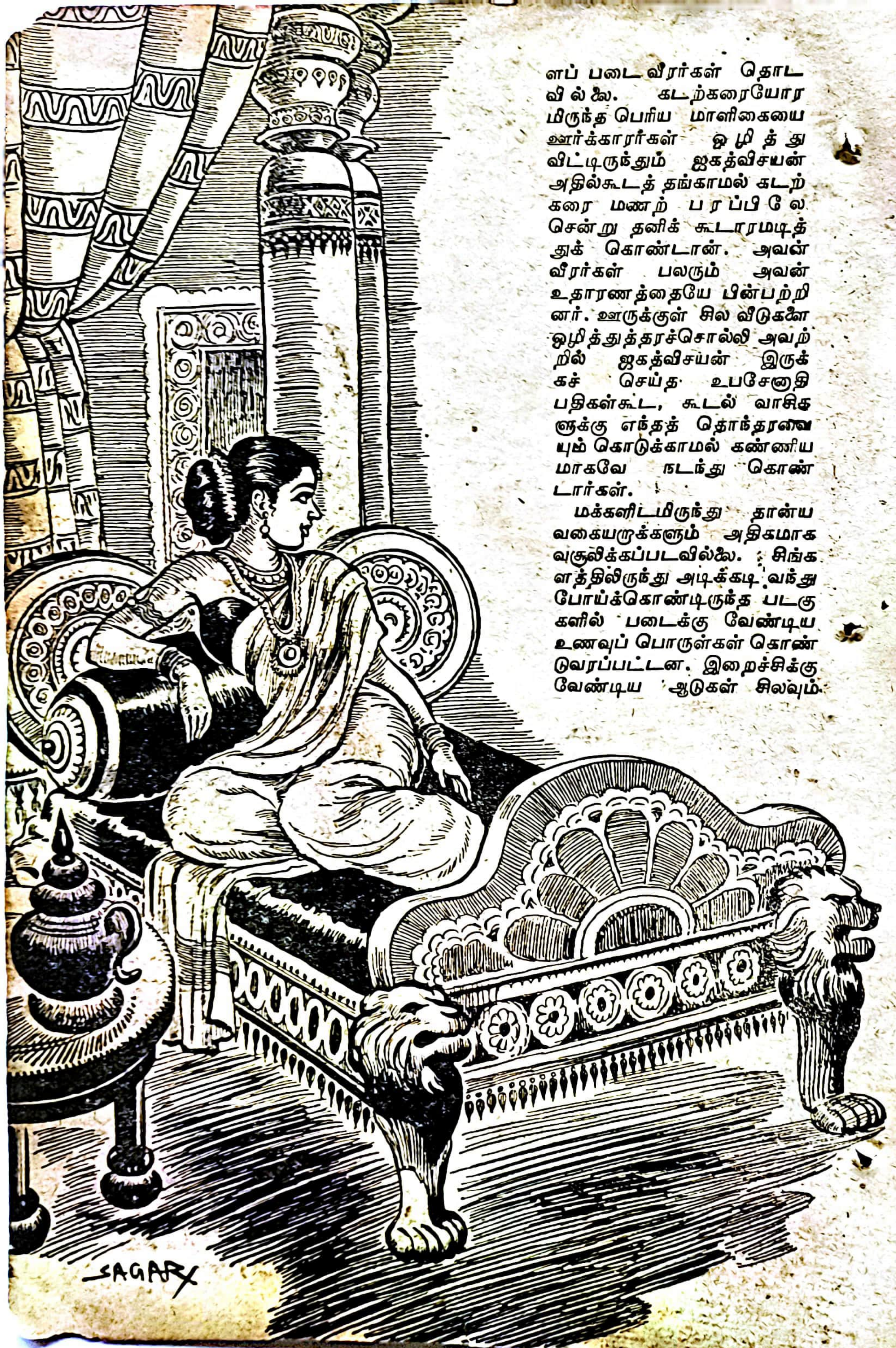
"வேலு! நிறுத்து உன் பைத்தியக்காரத் தனத்தை. அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால்..." நான் படபடப்போடு கூறினேன்.

55. மாதவியின் கண்வலை

இராமேச்வரத்துக்குச் சற்று அப்பால் ஊசிபோல் ஓடி ஆழ் கடலில் பாய்ந்து கரைந்துகொண்டிருந்த குறுகிய நிலப்பரப்பின் கிழக்கு ஓரத்திலிருந்த கூடல் அப்படியொன்றும் பெரிய நகரமல்ல. ஆனால் சிற்றூர்தானே என்று அசட்டை செய்து ஒதுக்கிவிடமுடியாத நிலையில் அது இருந்தது. சிங்களத்துக்கு வெகு அருகிலிருந்த முதல் கப்பல் துறை அதுவாகையாலும், சதா நெல்லைப் பாண்டியர்களுக்கும் சிங்களத்து மகாவம்சப் பரம்பரைக்கும் நட்புறவு இருந்துவந்ததாலும், எந்த நிமிஷத்திலும் சிங்களப் படைகள் இறங்கிவிடக்கூடிய கேந்திரமான ஸ்தானத்தில் இருந்தபடியாலும் சோழப் பேரரசர்கள் கண்களும் மதுரைப் பாண்டியர்கள் கண்களும் எப்பொழுதும் கூடலை நோக்கி நிலைத்துக் கிடந்தன. கூடலை எப்பொழுதும் கண்காணிக்கவேண்டிய அவசியத்தை முன்னிட்டுச் சோழப் பேரரசர் கடற்படையைச் சேர்ந்த ஓரிரு கப்பல்கள் கூடல் பிராந்தியத்தில் அடிக்கடி உலாவுவதும் வழக்கமாயிருந்தது. தென்னாடெங்கணும் வடக்கே சில இடங்களிலும் சோழ சாம்ராஜ்யம் பரந்து வலுத்துக் கிடந்த முதல் ராஜராஜன் காலத்திலேயே கூடலின் நிலை இது என்றால் பாண்டி நாடு சிங்களத்தின் கால்களில் மிதிபட்டு யுத்த மேகங்கள் தமிழ்நாடெங்கும் திரண்டு எழுந்து கறுத்துக் குமுறி இடித்துக்கொண்டிருந்த இரண்டாவது ராஜாதிராஜன் காலத்தில் அந்தச் சிற்றூரின் நிலையைப்பற்றி விவரிக்கவாவேண்டும்?

சிங்களத்துக்குச் சமீபத்திலிருந்த கப்பல் துறையான சிற்றூரில் இலங்காபுரன் வந்திறங்கிய நாளாகவே பயமும் குழப்பமும் நிறைந்திருந்தன. சிங்களத்தின் பெரும் படையுடன் அவன் இறங்கி இராமேச்வரத்தில் கோயிலை இடித்தும், பக்கத்து ஊர்களின் பயிர்களைக் கொளுத்தியும், தமிழர்களைச் சங்கிலியால் பிணைத்து அடிமை வேலை செய்யப் படகுகளில் கூட்டங் கூட்டமாய் சிங்களத்துக்கனுப்பியும் அட்டகாசம் புரிந்ததிலிருந்து நடுக்கத்திற்குள்ளான கூடல் வாசிகள், இலங்காபுரன் மதுரை சென்று வீரபாண்டியனை அரியணையில் அமர்த்தி காடாளத் தொடங்கியதும் சிறிது அமைதியை அடைந்தார்கள். ஆனால் அந்த சொற்ப கால அமைதியைக் குலைக்க மீண்டும் சிக்கல் எழுந்து ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன் பெரும் படையுடன் வந்திறங்கியவுடன் கூடல் மக்களுக்கு மறுபடியும் குலை நடுக்கம் கண்டது. ஆனால் இம்முறை அந்த நடுக்கம் அதிக நாள் நீடிக்கவில்லை. ஜகத்விசயனுக்கும் இலங்காபுரனுக்கும் பெரும் வித்தியாசமிருந்ததைக் கூடல் மக்கள் கண்டனர். ஜகத்விசயன் படை வந்திறங்கிய நாள் முதல் மிக ஒழுங்குடனும் கட்டுப்பாட்டுடனும் நடந்துகொண்டது. யார் வீடும் சூறையாடப்படவில்லை. பயிர் பச்சைகள் அழிக்கப்படவில்லை. கூடலில் இலங்காபுரனால் இடிக்கப்பட்டு மீண்டும் மக்களால் எழுப்பப்பட்ட சிறு பிள்ளையார் கோவிலைக்கூடச் சிங்க

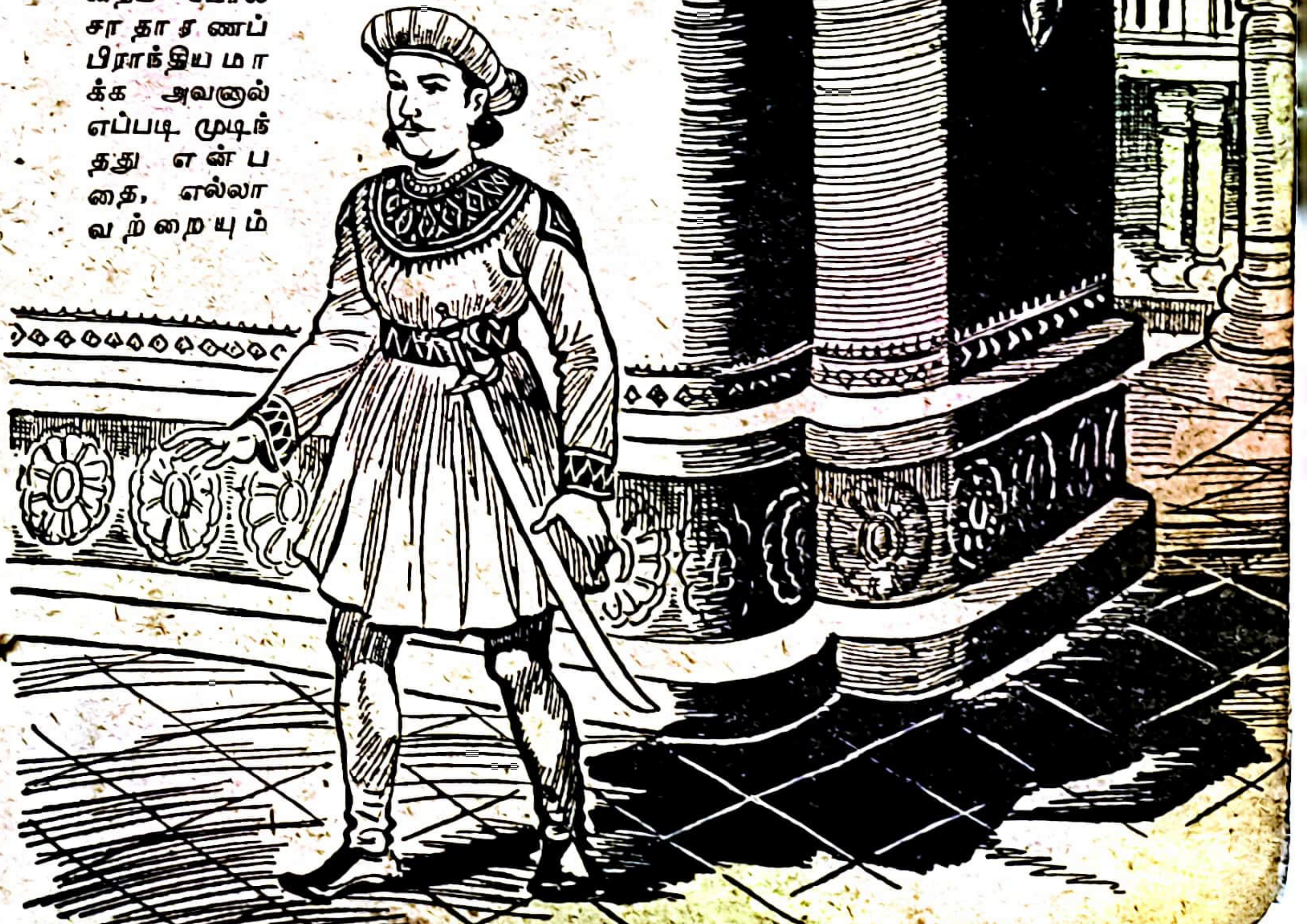

ளப் படைவீரர்கள் தொட வில்லை. கடற்கரையோரமிருந்த பெரிய மாளிகையை ஊர்க்காரர்கள் ஒழித்து விட்டிருந்தும் ஜகத்விசயன் அதில்கூடத் தங்காமல் கடற்கரை மணற் பரப்பிலே சென்று தனிக் கூடாரமடித்துக் கொண்டான். அவன் வீரர்கள் பலரும் அவன் உதாரணத்தையே பின்பற்றினர். ஊருக்குள் சில வீடுகளை ஒழித்துத்தரச்சொல்லி அவற்றில் ஜகத்விசயன் இருக்கச் செய்த உபசேனாதிபதிகள்கூட, கூடல் வாசிகளுக்கு எந்தத் தொந்தரவையும் கொடுக்காமல் கண்ணியமாகவே நடந்து கொண்டார்கள்.

மக்களிடமிருந்து தான்ய வகையருக்களும் அதிகமாக வசூலிக்கப்படவில்லை. சிங்களத்திலிருந்து அடிக்கடி வந்து போய்க்கொண்டிருந்த படகுகளில் படைக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. இறைச்சிக்கு வேண்டிய ஆடுகள் சிலவும்

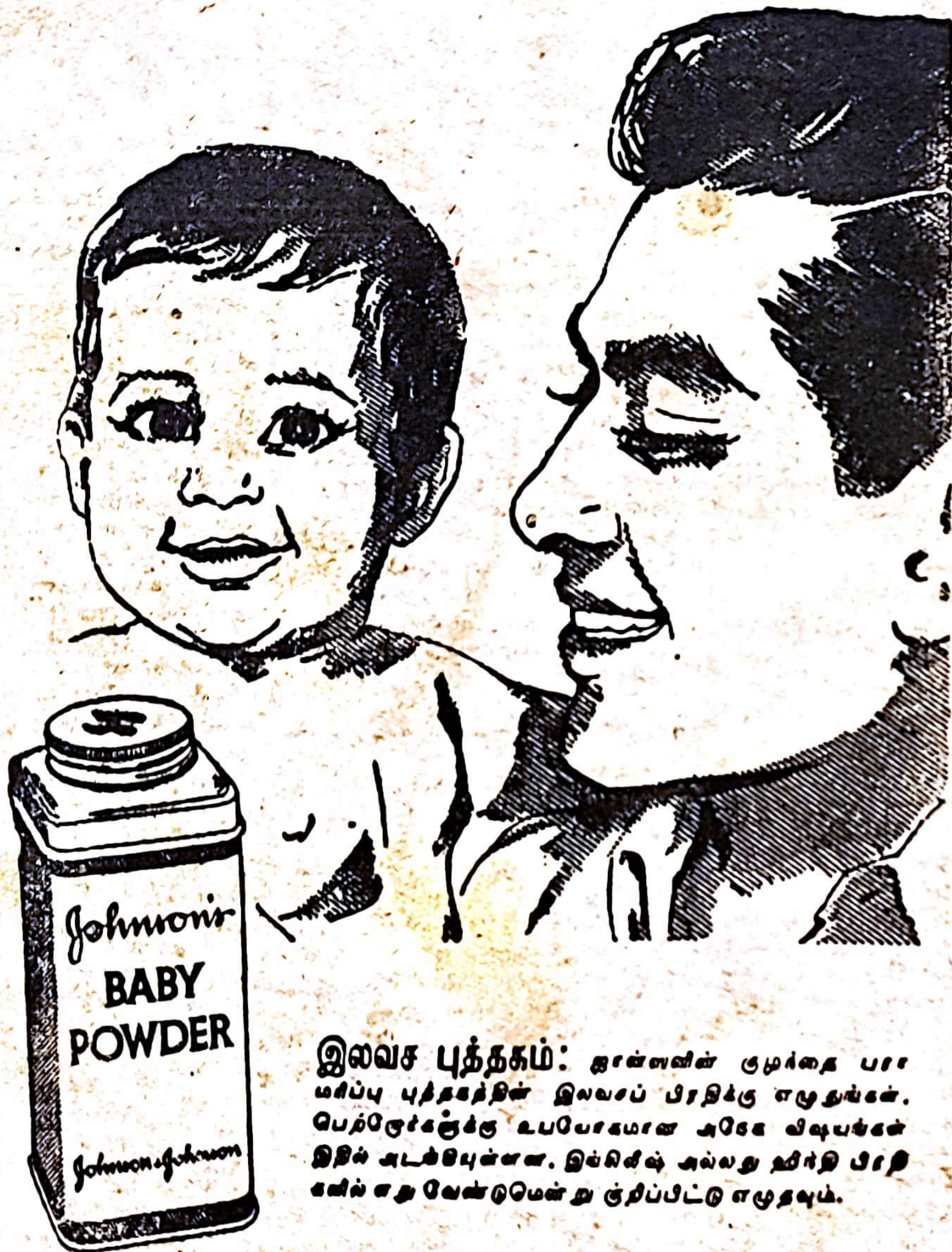
கோழிகள் சிலவும் அக்கம் பக்கத்துக் கிராமங்களிலிருந்து சிங்களத்துப் பௌத்தமதப் படைகளுக்குக்கொண்டு வரப்பட்டபோதும் அவற்றுக்குண்டான பணம் தங்கத்திலேயே அளந்து கொடுக்கப்பட்டது. வேலையின்றி மாலை வேளையில் பக்கத்து ஊர்களைச் சுற்றச் சென்ற படை வீரர்கள் எந்தச் சேஷ்டையிலும் ஈடுபடாமலும் எதிரே வந்த பெண்களை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமலும் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். இவற்றின் காரணமாக போர்ப் படை இறங்கியபோதிலும் கூடியவரை சாதாரண வாழ்க்கையே நிலவிக் கிடந்தது கூடலிலும் அதைச் சுற்றியிருந்த சிற்றூர்களிலும்.

வெள்ளிச் சேணம் போட்ட இரு புரவிகளால் இழுக்கப்பட்ட அலங்கார ரதத்திலே அமர்ந்து பெரிய ராணி போல் கூடலுக்குள் பிரவேசித்த சிங்களத்துப் பைங்கிளிகூட ஊர் இருந்த நிலையைக் கண்டு பெரிதும் ஆச்சரியப் பட்டாள். கூடலின் நிலைமைக்கான அறிகுறிகளை இராமேச்வரத்தைத் தாண்டிய முதலே கண்ட மாதவி இந்த ஜகத்விசயன் என்ன மந்திரவாதியாயிருப்பானே என்று வியந்தாள். போர்ப் படை இறங்கியுள்ள இடத்தைச் சமாதான காலத்தைப் போல் சாதாரணப் பிராந்தியமாக்க அவனால் எப்படி முடிந்தது என்பதை, எல்லாவற்றையும் நொடிப் பொழுதில் அறிந்துக் கொள்ளக்கூடிய சிங்களத்துப் பைங்கிளியால்கூட அறிய முடியவில்லை. தன்னைப் பார்க்க வழி நெடுக மக்கள் நின்றதையும், அவர்களை ரதத்தை நெருங்கவிடாமல் செய்வதற்காகத் தடுத்து நின்ற போர் வீரர்கள் முரட்டுத்தனம் ஏதும் காட்டாமல் மெள்ளவே ஜனங்களைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்ததையும் பார்த்த மாத

ஜான்ஸன் அண்ட் ஜான்ஸன்

பூமேனி பாப்பாக்களுக்கு புவியில் சிறந்த பவுடர்

ஜான்ஸன் அண்ட் ஜான்ஸன், பி.ஓ. பாக்ஸ் 1976, டிபார்ட்மென்ட் 38-I பம்பாய்

நாயேன்

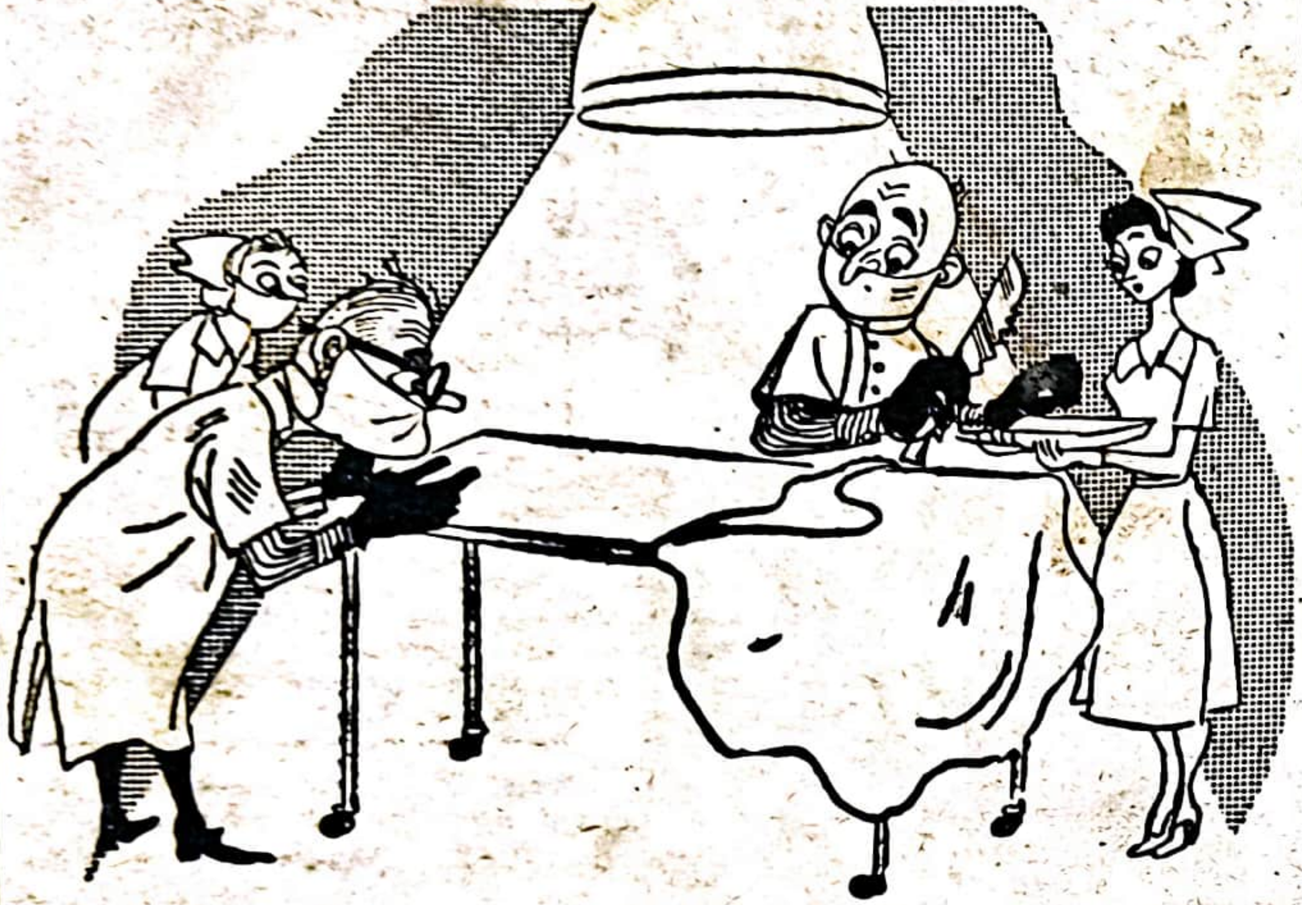
நகராத விருந்தாளியிடம் வீட்டுக்காரர் தன் நாயின் பெருமைகளை வர்ணித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த நாய் இருச்கிறதே. இதற்குப் பாருங்கள் ஓர் ஞாபக சக்தி. நமக்கெல்லாம் கூட அவ்வளவு இருக்காது சார். இப்போது நீங்கள் வந்திருககிறீர்களா? வந்து ஆறு வாரமாகிறது. இன்னும் இரண்டுநாளில் போகப் போகிறீர்களென்று வையுங்கள். போய்விட்டுச் சரியாக ஏழு வருஷம் கழித்து வாருங்கள். எனக்குக் கூட மறந்துவிடும். நானே நாயை ஏவி உங்களை விரட்டச் சொல்கிறேன் என்று வையுங்கள். நிச்சயம் என் நாய் விரட்டாது சார். நீங்கள் வேண்டுமானால் ஊருக்குப் போய் ஏழு வருடம் கழித்து வந்து பரீட்சை செய்கிறீர்களா?

விக்கு ஜகத்விசயனைச் சந்திப்பதிலிருந்த ஆசை பன்மடங்காயிற்று.

மாதவிக்குத் தெரியாத, பிரபுக்கள் சிங்களத்தில் யாருமே கிடையாது. சிங்களத்தின் பிரதானத் தண்டநாயகனான இலங்காபுரன் மருமகள் என்ற காரணத்தாலும் அவளுக்கே இயற்கையாக இருந்த பேரழகினாலும் அவளை நெருங்கிப் பழக முயன்ற பிரபுக்களின் எண்ணிக்கைக்குக் குறைவேயில்லை. ஆனால் இந்த ஜகத்விசயன் பெயரை மட்டும் அவள் கேள்விப்பட்டதேயில்லை. 'எந்தப் பிரபுவம்சத்திலும் சேராத இவன் யார்? எங்கிருந்து இத்தகைய உன்னத பதவிக்கு எழுந்தான்? இலங்காபுரனுக்கு அடுத்த படியாகப் படைகளை நடத்திச் செல்ல மன்னன் பராக்கிரம பாகுவால் நியமிக்கப்படுவதற்கான அத்தனை அனுபவமும் திறமையுமுள்ள இவன் சிங்களத்துப் படைகளின் எந்த வரிசையில் ஒளிந்து கிடந்தான்?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்ட மாதவி அவனைச் சந்தித்து அவன் எப்படியிருப்பானென்பதைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற பேரவாவுடன் கூடலுக்கு விரைந்தாள். அப்படி விரைந்தவள் வெறுங்கையுடனும் வரவில்லை. சோழப் படைகள் பாண்டிய நாட்டைத் தாக்கினால் எந்த முறையில் அவற்றைச் சமாளிக்க வேண்டும், அவற்றைச் சமாளிப்பதில் ஜகத்விசயன் பங்கு என்ன, என்ற திட்டத்தை இலங்காபுரன் வாயிலாகக் கேட்டுக்கொண்டே வந்திருந்தாள். இத்தகைய முக்கியப் போர்த் திட்டத்தை எந்த ஒற்றனிடமும் ஓலையில் எழுதிக்கொடுத்தனுப்ப இஷ்டப்படாத இலங்காபுரன் அதை வாய் மூலமாகத் தனது மருமகளிடமே சொல்லியனுப்பினான்.

முதலில் மதுரையைவிட்டுக் கிளம்பும்போது மாதவி வேண்டா வெறுப்பாகத்தான் கிளம்பினாள். அவள் மனத்தில் சொல்லவொண்ணாத வேதனை படர்ந்திருந்த காலம் அது. தானே வலிய அபராஜிதன் கரத்தில் வீழ்ந்த போதும் மதுரையின் மணிமுடியையே அவனுக்கு அர்ப்பணித்த போதும் அவன் தன்னையோ ராஜ்ய லட்சுமியையோ லட்சியம் செய்யாமல் தன்னை முரட்டுத்தனமாகப் பிடித்து மாமன் கையில் தள்ளியதை நினைத்து நினைத்து சீறிக் கொண்டிருந்தாள் மாதவி. அபராஜிதன் தன்னைப் புறக்கணித்தது போதாதென்று தன் கைப் பொம்மையாயிருந்த வீரபாண்டியனும் கார்குழலி மீது வெறி கொண்டு அவளை வலிய மணம் செய்யக் கன்னிமாடக் கோட்டையை முற்றுகையிடச் சென்றதும் அவள் உள்ளப் புண்ணை வேல் கொண்டு குத்துவது போலிருந்தது. காதலனுக்காக அரசனைத் துறந்து கடைசியில் காதலனும் அரசனும் போய்த் தனித்துநின்றுவிட்ட சிங்களத்துப் பைங்கிளி அடிபட்டுத் தப்பிச் சென்றுவிட்ட நாகம் போலிருந்தாள். அடித்தவனை என்றாவது ஒருநாள் திரும்பக் கடித்து ஒழித்துவிடக் கருவைக்கும் சர்ப்பம் போன்ற குணமுடைய சிங்களத்துப் பைங்கிளி தன் அத்தனை சீர் கேட்டுக்கும் அபராஜிதனே காரணமென்று தீர்மானித்து அவனைத் தீர்த்துவிடக் கங்கணம் கட்டி, நாடு கடத்தப்பட்ட அவன் இருப்பிடத்தை ஆராய

அட! நோயாளியைக் காணோமே!

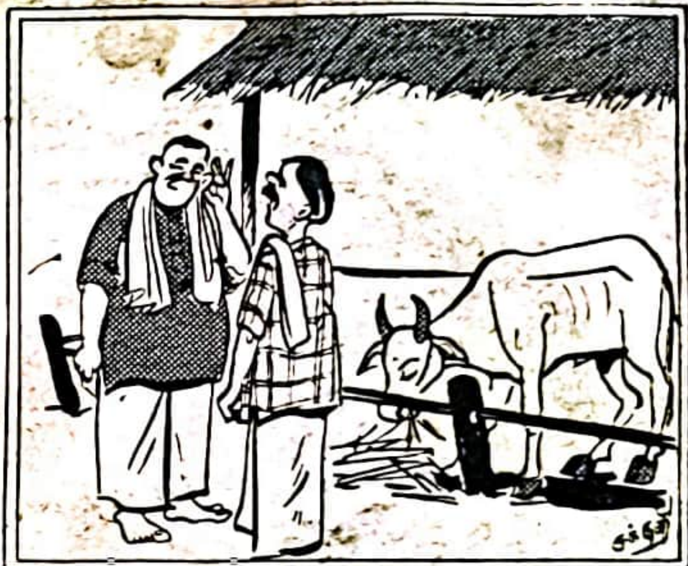
பாரிஸ் மிட்டாய் வாங்க அவன் போயிருக்கிறான்

Parry's

இதில் அதிசயம் ஒன்றும் இல்லை! பாரிஸ் மிட்டாய்கள் மிகவும் ருசியானவை, சுத்தமானவை, ஆசையுடன் விரும்பப் படுபவை... இன்றே சில பாரிஸ் மிட்டாய்களை வீட்டுக்கு வாங்கிச் செல்லுங்கள். குடும்பத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் அவை மகிழ்ச்சி அளிக்கும்.

PRS 61

முற்பட்டாள். அபராஜிதன் மேலே மங்கலத்திலிருந்து திடீரென மறைந்து விட்ட செய்தியையும், பிறகு கன்னிமாட முற்றுகையைப் பற்றி விநோத விவரங்களையும் ஒற்றர்கள் மூல மறிந்த மாதவி, கோட்டைக்குள்ளிருப்பவன் அபராஜிதன் தான் என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாள். அந்தக் கோட்டைக்குள்ளேயே அவனை அழித்துவிடத் திட்டம்போட்ட மாதவி தன் மாமனிடம் அதைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து, "மாமா! அபராஜிதன் ஒழிந்தால்தான் நீங்கள் நிம்மதியாக உறங்கலாம். அவன் இப்பொழுது கன்னிமாடக் கோட்டைக்குள்ளிருக்கிறான். அதிகப் படைகளை அனுப்பி அந்தச் சதிகாரனை ஒழித்துக் கட்டுங்கள்," என்று யோசனை சொன்னாள்.

"இந்த மாட்டைப் பற்றி என்ன சொன்னீங்க. காதிலே சரியாய் விழவில்லை. அஞ்சு வருஷத்துக்கு முன்னால் ஐம்பது ரூபாய்க்கு வாங்கினீங்களா, அல்லது ஐம்பது வருஷத்துக்கு முன்னால் ஐந்து ரூபாய்க்கு வாங்கினீங்களா?"

அந்த யோசனையைச் சற்றும் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாத இலங்காபுரன் அவளைப் பார்த்து நகைத்து, "மாதவி! காதல் மயக்கத்தில் கண்டபடி உளறுதே. அவன் உன்னைப் புறக்கணித்தானென்பதற்காக மதுரையிலிருக்கும் படைகளையெல்லாம் அவனைத் துரத்த அனுப்புவதா! பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் சோழப் படைகள் குவிந்து கிடக்கின்றன. போர் எழுந்தால் அவற்றைச் சமாளிக்கப் படைகளை அனுப்புவேனா, வீரபாண்டியன் பெண் வேட்டைக்குத் துணை செய்யவும், உன் காதலன் தலையை வெட்டிக் கொண்டுவரவும் அனுப்புவேனா? தவிர அபராஜிதன் அங்குதானிருப்பானென்பது என்ன நிச்சயம்! எல்லாம் உன் ஊகந்தானே!" என்றான்.

அவன் உறுதியை மாற்ற மாதவி எவ்வளவோ முயன்றாள். அபராஜிதன் கன்னிமாடக் கோட்டையில்தானிருக்கிறானென்பதற்குப் பெரியபல்லவராயர் அண்ணன் பல்லவராயனுக்கு என்னென்ன காரணங்களைச் சொன்னாரோ அத்தனை காரணங்களையும் மாமனிடமும் சொல்லிப் பார்த்தாள். இலங்காபுரன் அவள் பேச்சுக்குச் செவி சாய்க்கவே இல்லை. "மாதவி! நீ சொல்கிறபடி அபராஜிதன் அங்கிருக்கலாம். ஆனால் அதற்காகப் படைகளைக் கண்டபடி அனுப்ப முடியாது. உன் கருத்தை அபராஜிதன் அழிவிலிருந்து சிங்களத்தின் நன்மைக்காகத் திருப்பிவிடு. உனக்கு வேறு அலுவல் கொடுக்கிறேன் வா," என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தி, ஜகத்விசயனைச் சந்தித்து அவனிடம் சொல்ல வேண்டிய போர்த் திட்டத்தை விளக்கிச் சொன்னான். அத்துடன், "இதோ பார் மாதவி! ஜகத்விசயனிடம் என் திட்டத்தை விளக்கமாகச் சொல். அதற்கு அவன் இஷ்டப்படாவிட்டால் அவன் திட்டத்தை எனக்குத் தெரிவிக்கட்டும். அப்படித் தெரிவிப்பதாயிருந்தால் அந்தச் செய்தியையும் நீயே கொண்டுவா. ஓலையில் எழுதி அனுப்ப வேண்டாம். நாட்டில் சோழ ஒற்றர்கள் சஞ்சாரம் அதிகமாயிருக்கிறது," என்றும் சொன்னான்.

இவ்வாறு இலங்காபுரனால் உத்தரவிடப்பட்ட மாதவி வேண்டாவெறுப்பாக மதுரையிலிருந்து கிளம்பினாள். கிளம்பு முன்பாக ஜகத்விசயனைப் பற்றி இலங்காபுரனிடமிருந்து தகவலறிய அவள் முயன்றதும் வியர்த்தமாயிற்று. ஜகத்விசயனைப் பற்றி அவள் வினவிய போது "ஜகத்விசயன் என்று தெற்கு சிங்களத்தில் ஒரு படைத் தலைவனிருந்தான். அங்கு எழுந்த இரண்டொரு புரட்சிகளை அவன் திறமையாக அடக்கியதாகச் சிங்கள மன்னர் சில நாட்களுக்கு முன்பு எனக்கு எழுதியிருந்தார். ஆனால் இத்தகைய ஒரு படையெடுப்பு அவன் வசம் ஒப்புவிக்கப்படுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. எனக்குத் தெரிந்த ஜகத்விசயனுக்குப் பெரிய

போர்களில் வீரர்களை நடத்திச் செல்லும் அனுபவம் கிடையாது. ஆனால் மாதவி, ஒன்று நினைவில் வைத்துக் கொள். திறமை மட்டும் இல்லாவிட்டால் சிங்களத்து மன்னரிடம் உயர் பதவி கிடைக்காது. எதற்கும் நீதான் பார்க்கப் போகிறாயே,'' என்று சொல்லி யனுப்பினான் இலங்காபுரன்.

இப்படி முன்பின் பிரபலமாக இல்லாமல் ஏதோ இரண்டு புரட்சிகளை அடக்கியதற்காகப் பெரும் பதவியளிக்கப்பட்ட ஜகத்விசயன், பெரியபல்லவராயர் போன்ற ராஜதந்திரியையும் அண்ணன் பல்லவராயன் போன்ற அனுபவமுதிர்ந்த படைத் தலைவனையும் எப்படி எதிர்க்கப்போகிறான் என்ற எண்ணத்துடன் மதுரையைவிட்டுக் கிளம்பிய மாதவி கடலுக்கருகே வந்ததும் தன் அபிப்பிராயத்தைப் பெரிதும் மாற்றிக்கொண்டாள். கடலுக்கு முன்பேயிருந்த கிராமங்களிலேயே அவன் படைப் பகுதிகளைக் கண்ட மாதவி, வீரர்கள் நடந்து கொள்ளும் மாதிரியைப் பார்த்து ஜகத்விசயன் ஆணை அவன் வீரர்களிடத்தில் வேத வாக்கியமாயிருந்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

ஜகத்விசயனை உடனே சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் வந்த மாதவிக்குக் கடலில் ஓரளவு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது.

அவள் நினைத்தபடி அவளை எதிர் கொண்டழைக்க ஜகத்விசயன் வரவில்லை. ஓர் சேனாதிபதியையும் சில வீரர்களையுமே அனுப்பியிருந்தான். வந்த உபசேனாதிபதியும் அதிகமாக எதுவும் பேசாமல், ''தாங்கள் தங்குவதற்குக் கடற்கரையோரமுள்ள பெரிய மாளிகை ஒழித்துவிடப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா சௌகரியங்களும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தங்கள் பணிப் பெண்கள் தங்குவதற்கு...'' என்று ஏதோ சொல்லப்போன அவனைத் தடுத்து நிறுத்திய சிங்களத்துப் பைங்கிளி, ''தனி விடுதி அவசியமில்லை. ஒரு பணிப் பெண்தான் வந்திருக்கிறாள். இன்னும் மூவரை இந்த ஊரிலிருந்தே அமர்த்துங்கள்.'' என்று உத்தரவிட்டு ரதத்தைக் கடற்கரை மாளிகைக்காக நடத்தும்படி உத்தரவிட்டாள். மாளிகை வாசலிலும் ஜகத்விசயன் காத்திருக்கவில்லை.

அப்பொழுது சூரியாஸ்தமன சமயம். பொழுது மெல்ல மெல்ல மறைந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அந்தி வேளையிலே கோபத்தால் நிலையிழந்த உள்ளத்துடன் திடீரென ரதத்திலிருந்து குதித்துப் பணிப் பெண்ணுடன் சர சர வென்று மாளிகைக்குள் நுழைந்து மாடிப் படிகளில் ஏறிச்சென்ற மாதவி மாடியிலிருந்த விசாலமான கூடத்தில் கடற்கரைக்காகத் திறந்துவிடப் பட்டிருந்த இரு பெரும் சாளரங்களில் ஒன்றையடுத்துப் போடப்பட்டிருந்த மஞ்சத்தில் தடாலென உட்கார்ந்து கொண்டு சிந்தனையிலாழ்ந்தாள். ''ஸ்நானத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யட்டுமா?'' என்று கேட்ட பணிப் பெண்ணுக்குப் பதில் சொல்லாமல் 'செய்' என்று தலையை மட்டுமே அசைத்தாள்.

நீராடல் முடிந்து இரவு எழுந்து நிலவும் வீசத் தொடங்கியபோதுகூட மாதவியின் மனக் கொதிப்பு அடங்கவில்லை. ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு தயாரிக்கப்பட்டிருந்த எந்த உணவையும் அருந்தாமல் பாலைமட்டும் சிறிது பருகிவிட்டுப் பழையபடி சாளரத்துக்குப் பக்கத்தேயிருந்த மஞ்சத்தில் ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கடலின் ஜலப் பரப்பையும் அதை ஒட்டியிருந்த மணற்பரப்பையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிங்களத்துப் பைங்கிளியின் சிங்காரம் அன்று பிரமிக்கத்தக்க வகையில் அமைந்திருந்தது. பச்சைப் புடவையும் சிவப்பு ரவிக்கையும் வெள்ளை முத்தாரங்களும் அணிந்திருந்தாள் மாதவி. அவள் கருங்குழல் நன்றாக எடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தாலும் உதிரியாகத் தொங்கிய சில மயிர்களோடு தலையில் சூட்டியிருந்த முல்லைச் சரம் நழுவி விழுந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. கடற் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்ததால் அடிக்கடி அலைந்த அவள் மயிர்களுக்கு இடையிடையே மறைந்த முல்லைச் சர மலர்கள் இருளில் பதுங்கிப் பதுங்கித் தலையை நீட்டும் திருடர்கள்போல் விழித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்ததால் சற்றுத் தள்ளி வளைந்து கிடந்த இடைப் பிரதேசம் சாளரத்தின் மூலமாக வந்த நிலவொளியில் வெளேரெனப் பிரகாசித்தது. ஏற்கனவே செழுமையான அவள் உடல் அந்த நிலவொளியால் பன்மடங்கு அதிகமான செழுமையைப் பெற்று தகதகவென ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தது; அத்தனை அனுபவத்திலும் கட்டு விடாமல் உறுதியாயிருந்த அவள் கட்டழகை அனுபவிக்கும் நோக்கமுடையவன்போல் காற்றுத் தேவன் ஏற்கனவே

நெகிழ்ந்து கிடந்த அவள் சேலையை இன்னும் சற்று அதிகமாகவே நெகிழ்த்தினன். சாதாரணமாகவே ஆடை அலைவதைக் கவனிக்காமல் அசிரத்தையுடன் படுக்கும் சுபாவமுள்ள மாதவி அன்று மனோநிலையிருந்த காரணமாக மிகுந்த அசிரத்தையுடன் படுத்திருந்தாள். அப்படி அசிரத்தையாயிருந்தபடியால்தான் வெகுநேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டதையோ, அந்தச் சிந்தனையின் காரணமாக அந்த அறையில் நுழைந்து வைத்த கண் வாங்காமல் தன்னையே ஜகத்விசயன் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததையோ அவள் உணரவே இல்லை.

"அம்மா! அம்மா!" என்று பணிப்பெண் இருமுறை கூப்பிட்டபிறகு தான் மாதவி திரும்பினள். அவள் திரும்பியதும் கிட்டே ஓடிவந்த பணிப்பெண், "ஜகத்விசயத் தண்ட நாயகர் தங்களைக் காண வந்திருக்கிறார்!" என்று பரபரப்புடன் அறிவித்தாள்.

மாதவி முழுதும் திரும்பாமல் தலையை மட்டும் திருப்பி ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனைப் பார்த்தாள். அவனைப் பார்த்ததும் அவள் கண்கள் ஒருமுறை ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. மறுமுறை கீழே ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்தன. ஜகத்விசயன் அவள் அழகைப் பிரமை தட்டிய கண்களுடன் பருகிக்கொண்டிருந்தான். சிவப்பு ரவிக்கையாலும், சற்று ஒதுங்கி வளைய வந்து சூழ்ந்து கொண்டிருந்த பச்சைப் புடவையாலும், பாசியும் இலைகளும் மண்டியதால் பச்சைப்பசேலெனக் காட்சியளிக்கும் தடாகத்தின் இடையே எழுந்த செந்தாமரை மொட்டைப் போல் விளங்கிய அவள் வசீகரக் கவர்ச்சிப் பிரதேசத்தையும், வழவழப்பான திண்மையான இடைப்பிரதேசத்தையும் இதர இந்திர ஜாலங்களையும் பார்த்துப் பிரமித்துச் சித்தத்தைப் பறிகொடுத்துச் சித்திரம் போல் நின்ற ஜகத்விசயனை இரண்டாம் முறை ஏறெடுத்துப் பார்த்த சிங்களத்துப் பைங்கிளியின் கொவ்வைக் கனி இதழ்கள் மந்தகாசத்தால் மலர்ந்தன. ஜகத்விசயன் கிட்டத்தட்ட அபராஜிதன் வயதோடு அவன் கம்பீரத்தையும் பெற்றிருந்ததையும் கண்ட மாதவியின் அந்தரங்கத்தில் ஆயிரம் திட்டங்கள் திடீரென எழுந்தன. அவற்றின் விளைவாக அவள் கண் வலையும் ஜகத்விசயனை நோக்கி நன்றாக விரிந்தது.

(தொடரும்)

கொண்டிருந்தது

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

56. சிலந்திக் கூடு.

உள்ளத்தையே ஊடுருவிச் செல்லும் சக்தி வாய்ந்த மாதவியின் கள்ளப் பார்வைக்கே கருத்தைப் பறி கொடுத்துவிட்ட ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன், அவள் மஞ்சத்தில் எழுந்து உட்கார்ந்ததாலும் புடவையைச் சரி செய்து கொண்டதாலும் ஏற்பட்ட வசீகர அம்சங்களின் அசைவினால் பெரிதும் நிலைகுலைந்தவனானான். அத்துடன் அவள் மஞ்சத்தை விட்டு லேசாக இறங்கித் தன்னை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தபோது அவள் உடலிலிருந்த இணையற்ற ஒய்யாரத்தையும், ஒவ்வொரு அடிக்கும் வளைந்த இடைப் பிரதேசத்தின் எழிலையும், இடை வளைந்து கொடுத்ததால் மேலும் கீழுமுள்ள அங்க லாவண்யங்கள் லேசாக ஒதுங்கி ஒதுங்கி அவள் கவர்ச்சியைப் பன்மடங்கு அதிகமாக்குவதையும் கண்ட ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன், இலங்காபுரன் மருமகள் பேரழகி என்று பெயரெடுத்ததில் எந்தவித ஆச்சரியமும் இல்லையென்றே எண்ணினான். ஜகத்விசயன் கண்கள் தன் உடலின் பல பாகங்களிலும் தாவித் தாவிச் செல்வதைக் கண்ட மாதவி, அவன் மனப் போக்கை நொடிப் பொழுதில் புரிந்து கொண்டவளாய் 'இந்த வாலிபத் தண்டநாயகனை அடிமை கொள்வதோ அவனைக் கைக் கருவியாக்கிக் கொள்வதோ ஒரு பிரமாதமான காரியமல்ல' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டாள். அப்படி உள்ளே எழுந்த அந்த நம்பிக்கையின் காரணமாக, அவள் அழகிய காமத்தைச் சொட்டும் கனியிதழ்கள் நன்றாக விரிந்து புன்முறுவல் செய்ததன்றி ஜகத்விசயனை நோக்கி, "உங்களை முன்பே எதிர்பார்த்தேன்..." என்று அரைகுறையாக ஏதோ ஓரிரு சொற்களையும் உதிர்ந்தன.

இரண்டொரு வார்த்தைகளைத்தான் அவள் பேசினாள். அதனாலென்ன! மந்திரங்களெல்லாம் சொற் கூட்டங்களாகவா இருக்கின்றன? நாலைந்து வார்த்தைகளில் எத்தனை பெரிய சர்ப்பங்களையெல்லாம் பிடாரன் கட்டிவிடுகிறான்? அப்படித்தானிருந்தன மாதவியின் வார்த்தைகளும். மகுடியிலிருந்து இனிமையாக உதிர்க்கப்படும் புன்னாகவராளியின் ஸ்வரங்களைப்போல மாதவியின் இதழ்களிலிருந்து உதிர்ந்த அந்தச் சொற்கள், ஏற்கனவே அவள் அழகில் மயங்கிக் கிடந்த ஜகத்விசயனுக்கு இன்னும் அதிக மயக்கத்தைக் கொடுக்கவே அவன் பதில் சொல்லத் திணறினான். அவன் திணறலைக் கண்ட மாதவிகளுக்கென்று மெல்ல நகைத்து, "ஏது, சிங்களத்துத் தண்டநாயகர் மௌனியாகிவிட்டார் போலிருக்கிறது?" என்று கேலியாகவும் பேசினாள்.

அதற்கு மேல் பேசாமலிருப்பது சரியல்லவென்று நினைத்த ஜகத்விசயனும் மெள்ள தன்னை சமாளித்துக்கொண்டு, "மௌன விரதம் ஏதுமில்லை. ஏமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட பிரமை," என்றான் நின்ற இடத்திலிருந்து அசையாமலும், அவள் முகத்தில் பதியவிட்ட கண்களை அகற்றாமலும்.

"ஏமாற்றமா? என்ன ஏமாற்றம்?"

என்று வினவினள் சிங்களத்துப் பைங்கிளி.

"நான் இவ்விடத்தில் இறங்கியதும் இலங்காபுரத் தண்டநாயகரிடமிருந்து தூதுவரை எதிர்பார்த்தேன்," என்றான் ஜகத்விசயன்.

"தூதர் யாரும் உடனே வந்து சேரவில்லையோ?"

"அதற்காகச் சொல்லவில்லை...நீங்கள் வந்ததைவிடத் துரிதமாக யாரும் வந்திருக்க முடியாது."

"ஆனால் எதில் ஏற்பட்டது ஏமாற்றம்?"

"தூதுவர்யாரென்பதில்தான். தூதுவரை அனுப்புவார் என்பது தெரியும். அந்தத் தூதுவர்..." என்று இழுத்த ஜகத்விசயனைநோக்கி, "பெண்ணாயிருப்பாள் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை," என்று சொல்லி வாசகத்தை முடித்தாள் மாதவி.

அவள் அவசரத்தைப் பார்த்த ஜகத்விசயன் முதன் முதலாக முறுவல் செய்து, "இல்லை இல்லை. நீங்கள் நினைப்பது தவறு. வரப்போகும் தூதர் பெண் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இல்லாவிட்டால் நானே தங்க ஒப்புக் கொள்ளாத இந்தக் கடற்கரை மாளிகையைத் தூதருக்காக ஒழித்து விட்டிருப்பேனா? வரப்போகும் தூதர் யார் என்று தெரியும். ஆனால்..." என்று சற்று நிறுத்தினான் ஜகத்விசயன்.

மாதவி அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். "ஏன் நிறுத்திவிட்டீர்கள்? சொல்ல வந்ததைச் சொல்லிவிடுங்கள். ஆனால்...?" என்று கேட்டுத் தன் புருவங்களையும் சற்றே உயர்த்தினாள்.

"சொன்னால் கோபித்துக் கொள்ளமாட்டீர்களே?"

"இல்லை, சொல்லுங்கள்."

"ஆனால் தூதர் இத்தனை பேரழகு வாய்ந்தவராயிருப்பாரென்று மாத்திரம் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை," என்று மெள்ள உள்ளத்திலுள்ளதை வெளியே கொட்டிய ஜகத்விசயன் தன் புகழ்ச்சியை அவள் வரவேற்கிருளா அல்லது வெறுக்கிருளா என்பதை அறிய அவள் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான்.

மாதவியின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியே தாண்டவமாடியது. தானுக வலிய வந்து வலையில் விழும் புருவை எந்த வேடனுவது வேண்டாமென்று ஒதுக்கித் தள்ளுவானு? ஆகவே, அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாதவி இன்னும் ஓர் அடி எடுத்து அவனை நோக்கி வைத்து, "ஜகத்விசயத் தண்டநாயகர் போரில்தான் வல்லவர் என்று கேள்விப்பட்டேன். புகழ்ச்சியிலும் வல்லவர் என்று இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது," என்ருள்.

அவள் பேசப் பேச தைரியம் சுடேறப் பெற்ற ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனும், "சில வேளைகளில் உண்மையாகத் தோன்றும். அதற்கு யார் என்ன செய்ய முடியும்? நிலவு அழகாக இருக்கிறதென்று சொன்னுல் சந்திரனை நாம் புகழ்ந்துவிட்டதாகவா அர்த்தம்?" என்று மேலும் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டான்.

மாத்வியின் மனம் திருப்தியால் பூரணமாயிற்று. ஜகத்விசயன் என்ற கருவி தன் கைக்குக் கிட்டிவிட்டதாகவே நினைத்தாள். ஆனுல் அபராஜிதன் மீது தன் பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள அந்தக் கருவியை எப்படி உபயோகித்துக் கொள்வது என்பது மட்டும் அவளுக்குச் சரியாகவிளங்கவில்லை. அந்தச் சந்தர்ப்பம் வரும்வரை காத்தி

ருப்பதோடு ஜகத்விசயன் மீது தனக்குள்ள பிடியை விடாதிருக்கவும் தீர்மானித்தாள். தமிழ் நாட்டில் துரிதமாக எழுந்து கவிந்து வரும் யுத்த மேகத்தின் எந்தப் பகுதியில் அபராஜிதன் மறைந்து கிடப்பான் என்பதைக் கண்டு பிடித்த பிறகே சிங்களத்துப் படைகளின் யுத்த முறையை வகுக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தாள். ஆகவே ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனைக் கூடியவரை கடலிலேயே நிறுத்தி, கன்னிமாடத்துக்கு ஒற்றர்களை ஏவி அங்கு நடக்கும் விவகாரங்களைப் பற்றித் தகவலறிய வேண்டுமென்றும் திட்டமிட்டாள். மாதவி சம்பந்தப்பட்ட வரை அவளுக்குச் சிங்களம் ஜெயித்தாலும் சரி, சோழர்கள் ஜெயித்தாலும் சரி, எல்லாம் ஒன்றுதான். ஜெயாபஜயம் யார் பக்கமாவதாயிருந்தாலும் அபராஜிதனைத் தீர்த்துக்கட்டுவதை மட்டும் கைவிடக் கூடாதென்ற திடசித்தத்துடனிருந்த மாதவி நீண்ட நேரம் யோசித்த வண்ணமிருந்தாள்.

அவள் மனம் எங்கெங்கோ அலைவதை, கனவுகாண்பது போன்ற அவள் கண்களிலிருந்து உணர்ந்துகொண்ட ஜகத்விசயன், "தாங்கள் ஏதோ தீர்க்காலோசனையிருக்கிறீர்கள். பிரயாணக் களைப்பும் உங்களுக்கு அதிகமாயிருக்கும். படுத்துக் கொள்ளுங்கள். மீண்டும் நாளைக் காலையில் உங்களைச் சந்திக்கிறேன்," என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்படத் தொடங்கினான்.

"ஒன்றுமில்லை. மாமா தங்களிடம் சொல்லச் சொன்ன விஷயங்களைப் பற்றித்தான் ஆலோசித்தேன். ஏன் நிற்கிறீர்கள்? உட்காருங்கள்," என்று அவனைத் தடுத்து உட்காரவைத்த மாதவி, "யாரங்கே?" என்று கூப்பிட்டாள். உள்ளே அவசரமாக வந்த பணிப் பெண்ணை நோக்கி, "ஒரு குவளையில் பால் கொண்டு வா," என்று உத்தரவிட்டாள். பணிப் பெண் பால் கொண்டு வந்ததும், "கதவுக்கு வெளியில் இரு. யார் வந்தாலும் பார்க்க முடியாதென்று சொல்லியனுப்பு," என்று கூறிய மாதவி, கதவை சாத்திக் கொண்டு ஜகத்விசயனுக்கு வெகு அருகில் வந்து நின்று, "இதை அருந்துங்கள். பிறகு பேசுவோம்," என்றாள். மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஜகத்விசயன் கனவுலகத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தான். மாதவி வெகு அருகில் வந்து நின்றதால் முகத்துக்கு வெகு அருகில் வந்துவிட்ட அவள் அங்கங்களின் எடுப்பால் கள்ளைக் குடிக்கும் தன்மையை அடைந்துவிட்ட ஜகத்விசயன் மெள்ளத் திக்குமுக்காடி, பாலையும் பருகினான். அவன் கையிலிருந்து குவளையை வாங்கி அறையின் ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பிச் சாளரத்தின் ஓரத்திலிருந்த தன் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, "பிரபு! தமிழ் நாட்டின் நிலையைப் பற்றி நீங்கள் ஏற்கனவே ஓரளவு புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள்..." என்று துவங்கினாள் மாதவி.

"ஆம், ஓரளவு தெரியும்," என்றான் ஜகத்விசயன்.

"சிங்களம் தமிழ் நாட்டு அரசியலில் தானாகத் தலையிடவில்லை. பாண்டிய மன்னர்கள் தாயாதிச் சண்டையால் பிளவுபட்டு, சிங்களத்தை அழைத்தார்கள். சிங்களம் வந்தது," என்றாள் மாதவி.

"தமிழ் நாட்டின் சரித்திரமே அப்படித்தானே? சில்லறை விஷயங்களில் பரஸ்பரப் பகைகொண்டு மூன்றாம் பேர்வழிக்கு இடம் கொடுப்பார்கள்," என்று சொல்லிவிட்டுப் புன்முறுவல் செய்தான் ஜகத்விசயன்.

ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்த சிங்களத்துப் பைங்கிளி மேலும் சொன்னாள்: "பராக்கிரம பாண்டியன் சிங்களத்தின் உதவியை நாடவே மாமா படைகளுடன் வந்தார். அவர் வருமுன்பே குலசேகரன் பராக்கிரம பாகுவைக் கொன்றுவிட்டான். குலசேகரனை

இளம்பிள்ளை வாதம்

"பூனையைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு எதற்காக இம்சை பண்ணுகிறாய்?"

"நான் ஒண்ணும் பண்ணவில்லே, அம்மா! அதுதான் பிடிவாதம் பிடிக்கிறது!"

"என்ன பிடிவாதம்?"

"மடியில் வைத்துக்கொண்டால சும்மா இருக்காமல் ஓடப் பார்க்கிறது!"

மாமா, விரட்டிவிட்டுப், 'பராக்கிரம பாண்டியன் மகன் வீரபாண்டியனை மதுரை அரியணையில் ஏற்றினர். இப்பொழுது குலசேகர பாண்டியனுக்குச் சோழர்கள் உதவி இருக்கிறது. சோழர்கள் பெரும் படை பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் தயாராயிருக்கிறது.''

''இதுவரை எனக்குத் தெரியும்,'' என்று ஜகத்விசயன் சொன்னான்.

''சோழ நாடு எந்த நிமிஷத்திலும் பாண்டிய நாட்டின் மீது பாயலாம்,'' என்றாள் மாதவி.

''அதுவும் தெரியும்.''

''சோழப் படைகள் பாண்டிய எல்லையில் யுத்த கோலத்துடன் பத்துப் பதினைந்து நாட்களாகவே நிற்கின்றன.''

''ஆமாம்.''

''ஆனால் படையெடுப்பை ஏன் தாமதிக்கிறார்கள்? நீங்கள் இங்கு பெரும் படையுடன் இறங்கிய பிறகும் படையெடுப்பு ஏன் தாமதப்படுகிறது?''

''நமது படைப் பலம் அதிகமென்ற காரணமாயிருக்குமா?''

இதைக் கேட்ட மாதவி ஜகத்விசயனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தாள். ''இங்குதான் தமிழ் நாட்டை நீங்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்,'' என்றும் சொன்னாள்.

''என்ன புரிந்து கொள்ள வேண்டும்?''

''படை பலத்தைக் கண்டு பயப்படும் சுபாவம் பல்லவராயர்களுக்குக் கிடையாது. இரண்டு பல்லவராயர்களும் இப்பொழுது படைகளோடு பாசறைகளிலேயே தங்கியிருக்கிறார்கள்.''

''அப்படியானால் எந்த வினாடியிலும் அவர்கள் பாண்டிய நாட்டைத் தாக்கலாம்?''

''ஆமாம். ஆனால் அந்த வினாடி எப்போது வரும்? பத்துப் பதினைந்து நாட்களாக வராத அந்த வினாடி என்றுதான் வரும்?'' என்று சீற்றத்துடன் வினவிய மாதவி மஞ்சத்திலிருந்து கீழே குதித்து ஜகத்விசயனை நெருங்கி, ''தண்டநாயகரே! உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? பாண்டிய நாட்டில் ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சியை, பெரும்பாலும் புரட்சியை எதிர்பார்க்கிறார்கள் பல்லவராயர்கள்,'' என்றாள்.

இதைக் கேட்ட ஜகத்விசயன் முகத்தில் சிந்தனை தீவிரமாகப் படர்ந்தது. ஆசனத்தை விட்டெழுந்த தண்டநாயகன், ''பாண்டிய நாட்டில் புரட்சி ஏற்படுமென்று நம்புகிறீர்களா?'' என்று மாதவியைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

''நாம் இங்கு ஆளும் அழகுக்கு என்ன ஏற்படுமென்று நினைக்கிறீர்கள்?'' என்று பதில் கேள்வி போட்டாள் மாதவி.

''ஏன், நாம் என்ன செய்து விட்டோம்?''

''எதுவும் செய்யவில்லை. சில கோவில்களை இடித்துத் தள்ளினோம். பயிர் பச்சைகளைக் கொளுத்தினோம். இலங்கை புத்த விகாரங்களைக் கட்ட ஆள் தேவையயிருந்ததால் தமிழர்களை அடிமையாக்கி அனுப்பினோம். இவ்வளவு உபகாரம் செய்திருக்கும் போது மக்கள் புரட்சி செய்யமாட்டார்கள்.''

ஜகத்விசயன் மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். ''நாம் செய்யவேண்டியது தான் என்ன? உங்கள் மாமாவின் உத்தரவு தான் என்ன?'' என்று கேட்டான்.

''அநேகமாக மதுரைப் பக்கம்தான் சோழப் படைகள் பாண்டிய நாட்டில் வெட்டி உட்புகுமென்பது மாமாவின் அபிப்பிராயம். அப்படி உட்புகுந்தால் அவர் தமது படையுடன் அவர்களை மேற்குப் பகுதியிலிருந்து தாக்குவார். நீங்கள் உங்கள் கடற்படையுடன் கடலோரமாகச் சென்று கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்து தாக்க வேண்டியது. உங்கள் இரு படைகளுக்குமிடையில் சோழப் படைகள் நொறுங்கி விடும். இது மாமாவின் திட்டம்.''

''சோழப் படை பலம் எவ்வளவு?''

''குதிரைப் படை, யானைப் படை, காலாட் படை எல்லாமாகச் சேர்ந்து முப்பதினாயிரம் என்று ஒற்றர் மூலம் அறிந்தோம்''

''படை பலம் இருதரப்பிலும் சரிசமானம். ஆகையினால் தங்கள் மாமாவின் திட்டம் சரிதான். படை பலம் சமானமாயிருந்தாலும் நமது படைகள் பிரிந்திருக்கும் நிலை நமக்கு அனுகூலமாயிருக்கிறது,'' என்றான் ஜகத்விசயன்.

''படை பலம் சரிசமானந்தான். ஆனால் மக்கள் பலம் எதிரிகள் பக்கம் சாய்கிறது,'' என்றாள் மாதவி.

இந்த விஷயத்தில் மாதவியின் அபிப்பிராயத்துக்கும் மாமாவின் அபிப்பிராயத்துக்கும் வித்தியாசமிருப்பதையும் இலங்காபுரன் ஆணைப்படி தன்னை நடக்கவிட மாதவி விரும்பவில்லை என்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்ட ஜகத்விசயன், ''மாமாவின் திட்டம்

உங்களுக்குச் சம்மதமில்லை போல் தெரிகிறது,'' என்றாள்.

''என் சம்மதத்தைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள். தளபதி என்ற முறையில் உங்கள் அபிப்பிராய மென்ன?'' என்று கேட்டாள் மாதவி.

''நீங்கள் சொல்வதிலும் நியாயமிருக்கிறது,'' என்று ஒப்புக்கொண்டான் ஜகத்விசயன்.

''நான் சொல்வதற்காக நீங்கள் படைகளை நடத்திச் செல்வதை நிறுத்த வேண்டாம். மாமாவின் உத்தரவைச் சொல்லி விட்டேன். படைகளைக் கடற்கரையோரமாக நடத்தி செல்வதானால் நான் உடனே உங்களுடன் புறப்படத் தயார்,'' என்றாள்.

ஜகத்விசயன் மேற்கொண்டு அது பற்றி ஏதும் பேசாமலே தீவிரயோசனை யுடன் அவள் அறையிலிருந்து சென்றான். அடுத்தபடி என்ன செய்வதென்று ஜகத்விசயனுக்குப் புரியாத படி அவன் மனத்தைக் குழப்பிவிட்ட மாதவி அவன் என்ன செய்வானென்பதை அறிந்தே இருந்தாள். இலங்காபுரன் உத்தரவை அறவே புறக்கணித்த ஜகத் விசயன் மாதவியின் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு அடுத்த பத்து, பதினைந்து நாட்கள் கூடலை விட்டு நகரவேயில்லை. இப்படித் தன் மாமன் உத்தரவைக் காற்றில் பறக்க விட்ட அந்த வாலிபத் தண்டநாயகனை அடுத்த சில தினங்களில் தன் வலைக்குள் முழுதும் இழுத்துக் கொண்டாள் மாதவி.

அவள் உத்தரவுப்படி கன்னிமாடப் பிராந்தியத்துக்கும் மேலை மங்கலத்துக்கும் ஒற்றர்களை அனுப்பினான் ஜகத்விசயன். அவள் மனம் பறந்த இடங்களுக்கெல்லாம் ஒற்றர்கள் பறந்தார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்த செய்திகளும் மாதவியின் திட்டத்துக்குப் பெரிதும் துணை செய்தன. கன்னி மாடத்திலிருந்து வீர பாண்டியன் தோற்று ஓடிய சேதியோடு அண்ணன் பல்லவராயன் கன்னிமாடத்துக்கு வந்து போன செய்தியும் அவளுக்குக் கிடைத்தது. அதையடுத்து, மழவராயன் காலமாகி விட்ட செய்தியும் கார்குழலி சிற்றரசியாகப் பட்டம் சூட்டப்பட்ட விவரங்களையும் கேள்விப்பட்டாள். ஆனால் இந்தச் செய்திகளிலே அவள் சிரத்தை காட்டவேயில்லை. ஒற்றர்கள் செய்திகளைக் கேட்டுக் கேட்டுச் சலனமற்றே இருந்து வந்தாள். அந்தச் சலனத்தை உடைத்து அவளையும் அதிரவைக்கும் செய்தியொன்று பதினைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு கிடைத்தது.

அன்று பூர்ண சந்திரன் வான வீதியில் நிலைத்துக் கிடந்தான். கூடலின் கடலலைகள் மணல் மீது மோதி மோதி எதிரே உட்கார்ந்திருந்த மாதவியின் மீதும் ஜகத்விசயன் மீதும் சின்னஞ்சிறு திவலைகளை வீசிக்கொண்டிருந்தன. இடையிலிருந்த உடைவாளை எடுத்து மணலில் கோடுகளைக்கீறி, தான் கையாளப் போகும் போர் முறைகளை மாதவிக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தான் ஜகத்விசயன். அந்தச் சமயத்தில் வெகு வேகமாக வந்த ஓர் ஒற்றன் ஜகத்விசயனுக்கு அதிர்ச்சியையும் மாதவிக்கு மகிழ்ச்சியையும் அளிக்க வல்ல செய்தியொன்றைக் கூறினான். செய்தியைக் கேட்டுத் திகைத்துவிட்ட ஜகத்விசயனுக்கு ஆறுதலளிக்க நினைத்த மாதவி ஒற்றனைப் போகச் சொல்லி விட்டு, ஜகத்விசயன் அருகே வந்து அவன் கைமேல் தன் கையை வைத்தாள். முகத்தையும் அவனுக்கு அருகில் கொண்டு வந்து அவன் கன்னத்தோடு தன் பட்டுக் கன்னத்தை வைத்து நன்றாக இழைத்துச் சற்றுத் திரும்பியபோது அவள் இதழ்கள் அவன் இதழ்களுக்கு வெகு அருகில் இருந்தன. அடுத்த விநாடி அந்தச் சிங்களத்துச் சிலந்தியின் கூட்டுக்குள் சிக்கிக் கொண்ட ஜகத்விசயன் உணர்விழந்து அவள் பூவுடலைச் சரேலென இருகைகளாலும் இழுத்தணைத்துத் தன் மடியில் தள்ளிக் கொண்டான். அவன் மடியில் கிடந்த மாதவியின் மதி முகம் மகிழ்ச்சியால் பெரிதும் மலர்ந்தது.

''மாதவி,'' என்றான் ஜகத்விசயன்.

பதிலுக்கு அவள் சிரித்தாள்.

''செய்தியைக் கேட்டாயா?'' என்றான் அவன்.

''இதைத்தான் நான் இத்தனை நாள் எதிர்பார்த்திருந்தேன்,'' என்றாள் அவள்.

''இனி என்ன செய்வது?''

''பயப்படாதீர்கள். யோசனை சொல்லத் தான் நானிருக்கிறேனே?'' என்றாள் அவள்.

''என்ன யோசனை?'' என்று கேட்டான் அவன்.

''சற்றுக் குனியுங்கள். சொல்லுகிறேன்,'' என்றாள் மாதவி மெதுவாக.

அவன் குனிந்தான்—யோசனையைக் கேட்க அல்ல.

(தொடரும்)

மண்ணும் மங்கையும்

பி.எம். கண்ணன்

11

அகல விரிந்த கண்களிலே ஆச்சரியமும் மிரட்சியும் தோன்ற நளினி அந்த உருவத்தைப் பார்த்துப் பேந்தப் பேந்த விழித்தாள்.

பற்றியிருந்த அவள் தோள்களை விட்டு விட்டு, "நளினி! நான்தான். ஏன் அம்மா அப்படிப் பயங்கரமாகப் பார்க்கிருய்!" என்று கேட்டார் வந்தவர் தம் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொண்டு.

நளினிக்குச் சட்டென்று சமாளித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. வரண்டு போயிருந்த வாயில் ஈரத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ள நாக்கைத் துழாவித் துழாவிப் பார்த்தாள். மெள்ள, "நீங்கள் ... இங்கே ...எப்படி... வந்தீர்கள்...திடீரென்று..." என்று திணறித் திணறிப் பேசினுள்.

"என்ன நளினி! என்னைப் பார்த்து ஏன் இப்படித் திணறுகிருய்? நான் இங்கே வந்ததில் ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது?"

"இல்லை... நீங்கள்...வருவதாக...ஒரு வரி...எழுதக்கூட இல்லையே!"

"அங்கே இருப்புக் கொள்ளவில்லை. திடுப்பென்று புறப்பட்டு வந்துவிட்டேன்."

"அப்பா!..."

நளினி அவர் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டு விம்மினுள். அவர் அவள் தலை மயிரைக் கோதி வாரியபடியே, "நளினி! நளினி! அழாதே கண்ணு..." என்று கூறியவாறே தேம்பினர்.

"அப்பா...அப்பா...!"

"கவலைப்படாதே கண்ணு!... கடவுள் உன்னைக் கைவிட மாட்டார்..."

"கை விட்டு விட்டாரே அப்பா!"

"அசடே! ரவி ஒருவன் இல்லாவிட்டால் உனக்கு வேறே புருஷனே கிடைக்கமாட்டானு! நானேக்கே நல்ல இடமாகப் பார்த்து..."

"ஐயோ,வேண்டாமே.."

"அசடு...சுத்த அசட்டுப் பெண்...ஏன் இப்படித் திண்ணையிலே குந்தி யிருக்கிருய்! இருட்டி விட்டதே, விளக்குக்கூட ஏற்றவில்லையே! மங்களம், என்ன செய்கிருள் உள்ளே விளக்குக் கூட ஏற்றுமல்!"

"அத்தை எங்கே இருக்கிருள் இங்கே! ஊரோடு போய்விட்டாளே கல்யாணம் பார்க்க..."

"கல்யாணம் பார்க்கப் போனுளா? மங்களமா? சீ! வெட்கங்கெட்ட ஜன்மம்! ...சரி, நீ வா அம்மா உள்ளே,"

தந்தை மகளைத் தாங்கி அணைத்தபடியே உள்ளே அழைத்துச் சென்றுர்.

வீடு முழுவதுமே, ஏன் ஊர் முழுவதுமே, துயரத்தில் தோய்ந்து கிடப்பதுபோலத் தோன்றியது அவர் கண்களுக்கு. சொந்த ஊரிலே கல்யாணம் அமர்க்களப் படுகிறது. கோபாலரத்னதின் பெண் சுசீலா சித்திரப்பாவை போல அலங்கரித்துக்கொண்டு திருமணப் பந்தலில் தன் கணவன் பக்கத்தில் வீற்றிருக்கிருள். கோபாலபுரம் முழுவதுமே ஒளிமயமாகத் துலங்குகிறது. மனித வெள்ளமாகக் காட்சி தருகிறது. மகிழ்ச்சித் தென்றலில் பூரிப்பு. அலைகள் பொங்கி ஆரவாரம் செய்கின்றன. நேர்மாருக நல்லூரில் இருளோடிக் கிடக்கிறது. நளினி சோகசித்திரமாகக் காட்சி தருகிருள். அவள் இழந்த சொர்க்கம் கோபாலபுரத்துக்குப் புதுமை தருகிறது. 'அசட்டுப் பெண்...இந்த ரவி இல்லாவிட்டால் வேறு கணவனே கிடைக்க மாட்டானு!' என்று வாயளவில் பேசிய குமாரசாமிக்குக்கூடத் தம் செல்வம் பறிபோனதுபோன்ற துயரம் நெஞ்சை அடைக்கிறது.

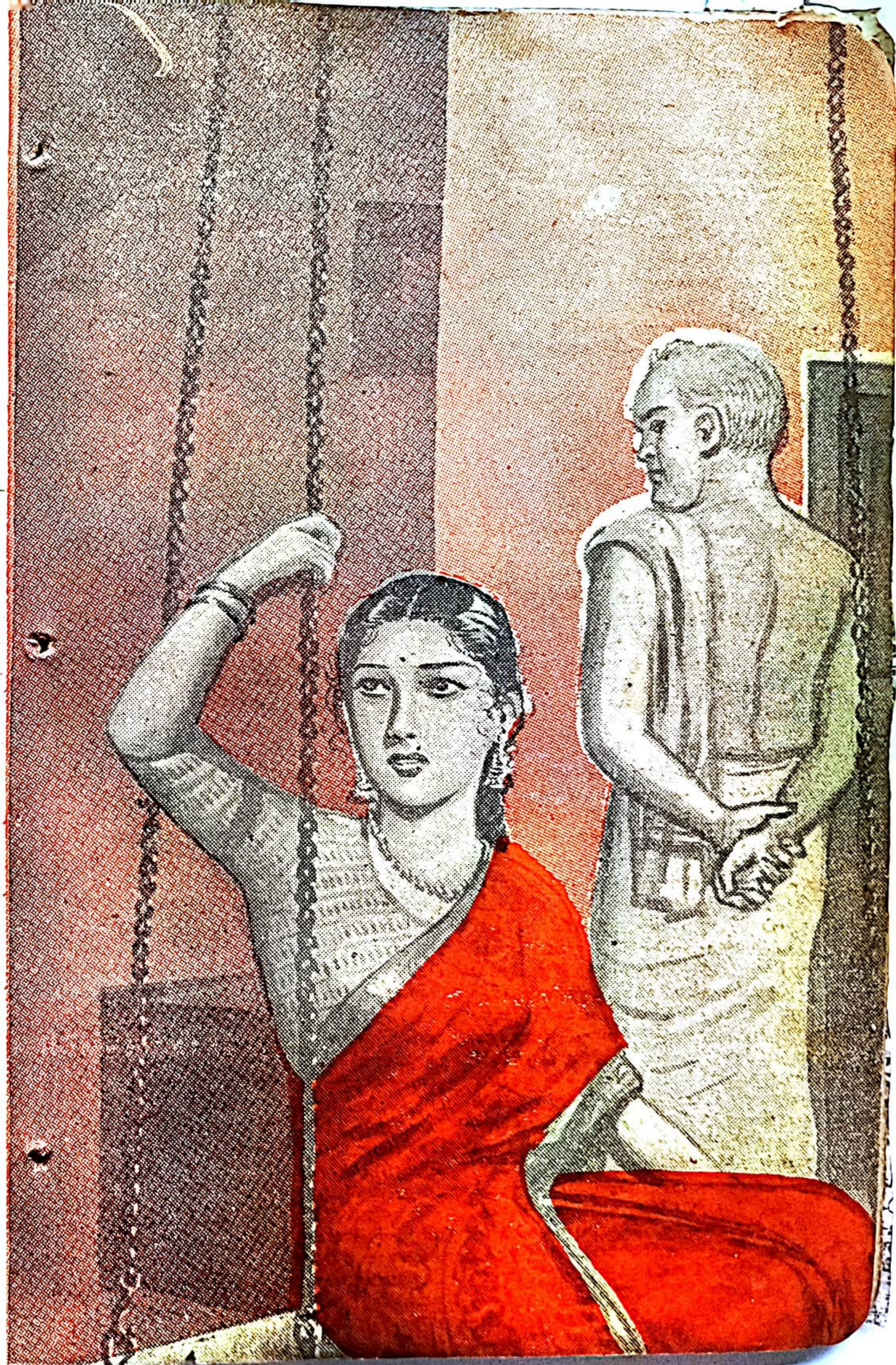
அவர் போன இடத்திலே இருப்புக் கொள்ளாமல் புறப்பட்டு வந்து விட்டார். கோபாலரத்னம் அவரது மூன்று பெண்களின் முகவரிக்கும் திருமண அழைப்பு அனுப்பியிருந்தார். எங்கிருந்தாலும் குமாரசாமி கல்யாணத்துக்காவது வரட்டும் என்றுதான் எண்ணினுரோ, அல்லது அவர் இல்லாது போனுலும் திருமணம் நடக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளட்டும் என்று கருதினுரோ; குமாரசாமிக்கு மூளையைக் கலக்குவது போலிருந்தது அழைப்புப் பத்திரி

கையைப் பார்த்ததும். 'முட்டாள்தனமாக ஓடிவந்துவிட்டேனே. ரவியைப் பார்த்துப் பேசியிருந்தால் இது நடவாதபடி செய்திருக்கலாமே' என்று ஓர் எண்ணம் குறு குறுத்தது. சே...ப்பைத்தியக்காரத் தனம். அவன் உள்ளத்தைக் கலைக்க முயன்று தோல்வியடைந்திருந்தால் அவன் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பான்!' என்று சமாதானம் பண்ணிக்கொண்டார்.

நாலு நாட்களாக அவர் எண்ணி எண்ணித் தவித்தார். எங்கேயாவது ஓடிவிடலாமா என்றுகூட நினைத்தார். ஆனால் நளினியின் நினைவுதான் அவரை ஊர்ப்பக்கம் திருப்பியது. மற்ற மூன்று பெண்களும் தத்தம் கணவன்மாரோடும் குழந்தை குட்டிகளோடும் சுகமாக வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றும் குறைவில்லை. ஆனால் நளினிக்கு யார் திக்கு அவர் ஓடிப்போய்விட்டால்...! எப்படியும் சுசிலா ரவிசந்திரன் திருமணம் நளினியின் உள்ளத்தைச் சிதற அடித்துவிடும். அவள் நெஞ்சு குமுறி அழுவாள். கண்ணீரும் கம்பலையுமாயிருப்பாள். இந்தச் சமயத்திலே அவளுக்கு ஒரு வார்த்தை ஆறுதலாகச் சொல்ல யார் இருக்கிறார்கள் அவரை விட்டால்! அத்தை மங்களம், 'அதிசயந்தாண்டி பெண்ணே, இந்த ரவியோடு உன் வாழ்க்கையின் ரவியே அஸ்தமித்துவிட்டானா என்ன!' என்று நிஷ்டூரம் கூறியிருந்திருப்பாள். அந்தக் குழந்தையின் அன்பு உள்ளம் அறியாமல், அதன் ஆசை உணர்ச்சிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் சமய சந்தர்ப்பம் இன்றித் தன் பிள்ளையைப் பற்றிப் பெருமை பேசுவாள். அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளச் சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்துவாள். எப்படி இருக்கும் நளினிக்கு? இந்தச் சமயத்தில் அவளுக்கு அவர்தானே பற்றுக்கோல்? அவர் எப்படி அந்த அருமைக் குழந்தையைத் துறந்து ஓடிவிட முடியும்?

முட. ரசாமி நாலு நாட்கள்

ஊன் உறக்கமின்றிச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஓடோடியும் வந்தார். அவர் நினைத்தபடியே கண்ணீரும் கம்பலையுமாகப் பெண்ணைப் பார்த்தார். கதறியழ வேண்டும் போல் இருந்தது அவருக்கு. இருப்பினும் எப்படியோ சமாளித்துக் கொண்டார்.

விளக்கை ஏற்றி விட்டுத் திரும்பிய நளினி, தந்தையைப் பார்த்துக் கேட்டாள். "இன்னும் ஒரு மாதம் லீவு இருக்கிறதே அப்பா உங்களுக்கு!"

"இருக்கிறது அம்மா. இருந்தாலும் எத்தனை நாட்கள் அங்கெல்லாம் இருப்பது! பத்து நாள், எட்டு நாள் அங்கெல்லாம் தங்கினேன். பிறகு ஊர் நினைவும் உன் நினைவும் வந்துவிட்டது. திரும்பினேன்,"

"சீதா அக்கா, கமலா அக்கா, சாந்தி எல்லோரும் சௌக்கியமா! குழந்தைகள் நன்றாயிருக்கிறார்களா!" என்று கேட்டாள் நளினி.

குமாரசாமிக்குப் பேச விஷயம் கிடைத்தது. அதே சமயத்தில் நளினியின் துயரம் சிறிது நேரமாவது மறந்திருப்பதற்குத் தமது மற்றப் பெண்களைப் பற்றிய விஷயங்கள் உதவி செய்யும் என்று ஊகித்தார். அவர் மூத்த பெண் சீதா பரோடாவில் இருந்தாள். அவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் இரண்டு பெண்களும் இருந்தார்கள். அவள் கணவனுக்கு ஏதோ ஒரு மில்லில் பெரிய வேலை. மாமியார் மாமனாரும் அவர்களோடு இருந்தார்கள். அங்கே பத்து நாட்களுக்குமேல் குமாரசாமிக்கு இருக்க முடியவில்லை. பெண்ணும் மருமகனும் குழந்தைகளும் அன்போடுதான் இருந்தார்கள். பெண்ணின் மாமியாரும் மாமனாரும் கூட மரியாதையோடு நடந்துகொண்டார்கள். ஆனால் குமாரசாமிக்குத்தான் அதிக நாள் அங்கே இருக்க என்னவோ போலிருந்தது. இரண்டாவது பெண் கமலா அலஹாபாத்தில் இருந்தாள். அவள் புருஷனுக்கு அரசாங்க உத்தியோகம். குழந்தை குட்டி ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் அவள் மாமியார் மகா பொல்லாதவள். மருமகளையும் மகனையும் எப்போதும் 'டிரில்' வாங்கிக் கொண்டிருப்பாள். அந்த இடத்தில் எட்டு நாட்களுக்கு மேல் இருக்கச் சரிப்படவில்லை குமாரசாமிக்கு. மூன்றாவது பெண் சந்திரா கல்கத்தாவில் இருந்தாள். அவள் கணவனுக்கு ஏதோ ஒரு கம்பெனியில் வேலை. சொற்ப சம்பளம்தான். அவர்களது ஒரே குழந்தை மணி தாத்தாவுடன் ஒட்டி ஒட்டிப் பழகினான். பெண்ணும் மருமகனும் அவரை அன்பும் ஆதரவுமாக நடத்தினார்கள். ஆனால் அவர் கல்கத்தாவுக்குச் சென்ற நாலைந்து நாட்களுக்கெல்லாம் கோபாலபுரத்திலிருந்து திருமணப் பத்திரிகை வந்தது. பிறகு நாலு நாட்கள் முள் மேல் இருப்பது போல் இருந்துவிட்டுத் திரும்பிவிட்டார் குமாரசாமி. சாந்திக்குத் தன் தந்தை இன்னும் பத்து நாளாவது இருந்துவிட்டுப் போகவில்லையே என்று குறைதான். ஆனால் குமாரசாமியின் மனம் எல்லாம் நளினியின் தனிமையை எண்ணி எப்படித் தவித்தது என்பது சாந்திக்கு என்ன தெரியும்!

கோட்டா!

"ஆபீசில் சம்பளம்வாங்கியதும் அப்படியே கோட்டுப் பையில் வைத்துக் கொண்டேன். இப்போது பார்த்தால் காணோமே?"

"அழகுதான்! நீங்கள்போட்டுக்கொண்டு வந்திருப்பதே உங்கள் கோட்டு இல்லை!"

சாந்தியின் குழந்தை மணியின் மீது நளினிக்கு உயிர். அவனைப் பற்றி அவள் விசாரிக்கத் தொடங்கினாள். குமாரசாமியும் அவளுக்கு மணியைப் பற்றியும், சாந்தியைப் பற்றியும், அவரது மற்றப் பெண்களைப் பற்றியும் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அன்றைய இரவுப் பொழுது எப்படியோ ஒருவாறு கழிந்தது.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தபோது நல்லூர் கிராமம் கலகலப்பாயிருந்தது. கல்யாணத்துக்குப் போனவர்களில் பெரும்பாலோர் இரவோடு இரவாக ஊர் திரும்பிவிட்டார்கள். கிணற்றங்கரையிலும், குளக் கரையிலும்

தோப்பிலும், துரவிலும், வாசலிலும், வீடுகளிலும் எங்கு பார்த்தாலும் முதல் நாள் நடைபெற்ற திருமணத்தின் சிறப்பைப் பற்றியே பேச்சாக இருந்தது. 'பூமிநாதன் பிள்ளைக்கு வந்த யோகத்தைத்தான் பார். பிறந்த போது அப்படி ஒரு வாய்போலத் தூற்றினோமே, எல்லோர் வாயையும் அலம்பிக்கொள்ளும்படி இப்படி ஒரு யோகம் வரப் போகிறது என்று யாருக்காவது தெரியுமா! நாம் அன்று சொன்னதையெல்லாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு நாளைக்கு அவன் நம்மை என்ன பாடு படுத்தப் போகிறானோ!' என்று பேசிக்கொள்ளாத பேர்களே கிடையாது.

'குமாரசாமிக்கும் கோபாலரத்னத்திற்கும் ஏதோ மனஸ்தாபம் போலிருக்கிறது. அதனால்தான் அவர் கல்யாணத்திற்குக் கூட வரவில்லை. சமயத்தில் லீவு எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்' என்று மக்கள் பேசியது அவர் காதில்கூட விழுந்தது.

'குமாரசாமி பூமிநாதன் பிள்ளைக்குத் தம் பெண்ணைக் கொடுக்க எண்ணியிருந்தார். அவனுக்கு அந்த யோகம் பிடிக்கவில்லையோ என்னவோ சமயத்தில் ஊரைவிட்டே போய்விட்டார்' என்று ஒரு கருத்து.

'குமாரசாமிக்கு இனி எஸ்டேட்டில் மானேஜர் வேலை நிச்சயம் இல்லை. மாப்பிள்ளையையே மானேஜராகப் போட்டுவிடுவார் கோபாலரத்னம்' என்று ஒரு பேச்சு.

பலவிதமான பேச்சுக்கள் குமாரசாமியின் காதுகளில் விழத்தான் செய்தன. அவர் எல்லாப் பேச்சுக்களையும் காதில் வாங்கிக்கொண்டார். ஆனால் ஏதுமே கேளாதவர்போல அமைதியாக இருந்தார். அவர் தங்கை மங்களம் ஒருத்தியே போதாதா! அண்டை அயல் வீடுகளுக்குப் போய்த் தகவல்களைக் கேட்டு வந்து, "இப்படிச்சொல்லுகிறார்களே அண்ணா!" என்று கேட்டு வைப்பாள்.

ஒரு சமயம் குமாரசாமிக்கே சலித்துப் போயிற்று. "மங்களம்! நீ எங்கே எது கேட்டாலும் சரி, உன் மனத்தோடு வைத்துக்கொள்ளேன். என் கழுத்தை ஏன் அறுக்கிறாய்!" என்று கேட்டு விட்டார்.

மங்களம் ஓர் ஒப்பாரியே வைத்து அழுதுவிட்டாள். "உள்ளதைச் சொன்னால் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதற்காக யார் வாயை அடக்கி வைக்கமுடியும்? என்னை வேண்டுமானால் சும்மா இருக்கச் சொல்லலாம். ஊரிலே நாலு பேர் நாலுவிதமாகப் பேசுகிறார்களே; அதற்கு என்ன செய்வது!" என்று நிஷ்டூரமாகக் கேட்டாள்.

"யார் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். நீ சும்மா இருந்தால் போதும் எனக்கு," என்று பட்டென்று பதிலளித்தார் குமாரசாமி.

"நான் இருக்கிற இடத்தில் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மதிப்பு எனக்கு. உங்கள் காலின் கீழே வந்து விழும்படி இருந்ததே, அதற்குப் பேச்சுக் கேட்டுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்," என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்விட்டாள் அவள்.

குமாரசாமி நிம்மதியை இழந்தார். ஒரு வார காலம் எப்படியோ ஓடி மறைந்தது. குமாரசாமி ஊர் வந்து வந்து சேர்ந்து விட்டார் என்று கோபாலபுரத்திற்குச் செய்தி எட்டியது. கோபாலரத்னம் அவர் தம்மை வந்து காணவில்லையே என்றும் கருதாமல் ஓர் ஆளிடம் கடிதம் கொடுத்து அனுப்பினார். அந்தக் கடிதத்தில் கோபாலரத்னம் குமாரசாமியின் உடல் நிலையைப் பற்றி அக்கறையோடு கேட்டிருந்தார்.

குமாரசாமிக்குக் கோபாலரத்னம் தம்மைக் கேலி செய்கிறார் என்றே தோன்றியது. 'என் உடலுக்கு ஒன்றும் இல்லை என்பது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தும் இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறாரே. இதை என்னென்பது! கோபாலரத்னம் காரியவாதி. என்னை விரட்டிவிட்டுத் தம் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டார். இப்போது புண்ணில் கோலிடுவது போல் குசலம் விசாரிக்கிறார். என் உள்ளத்தைச் சுட்டுப் பொசுக்கியவர் அவர். என் உடல் நிலை எப்படி இருக்கிறது என்கிறார். சுடச்சுடப் பதில் எழுத வேண்டும் அவர் கடிதத்திற்கு. ஆனால் என்ன எழுதுவது! எப்படி எழுதுவது! எட்டாண்டு காலத்துக்கு மேலாக ஆதரித்தவராயிற்றே. இன்று என்னை ஒதுக்கினாலும் நேற்று வரையில் ஆதரித்தவராயிற்றே. ம்... இன்று மட்டும் அவரே ஒதுக்கினாரா என்ன! நானேதான் ஒதுங்கிக் கொண்டேன். அவர் கருத்தை அறிந்ததும்

அவர் பணச் செருக்கினால் தம் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டார். அவர் பணத்தைக் கண்டு மலைத்து மயங்கிப் போய்விட்டான் ரவி. என் போன்ற ஏழை அவர் வழியைவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வது என்பது இயல்பு தானே! ஆனால் ஏழைக்கும் உள்ளம் ஒன்று இருக்கிறது என்பதை ஏன் அவர் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை! அந்த உள்ளத்தை அவருக்கு எப்படித் தெரிவிக்க முடியும் என்றால்! தெரிவித்தால்தான் புரிந்து கொள்ளப் போகிறாரா! தெரிவிக்க ஒரே ஒரு வழி தான் தோன்றுகிறது எனக்கு. கால் கடுதாசி எழுதி அனுப்பிவிடுகிறேன் வந்திருக்கும் ஆளிடமே. நான் வெளிப் படையாகத் தெரிவிக்கத் தயங்கியதைக் கால் கடுதாசி தெரிவிக்குமா! தெரிவித்தால் தெரிவிக்கட்டும். இல்லாவிட்டால் போகட்டும்...'

குமாரசாமி சுருக்கமாக ஒரு ராஜினாமாக் கடிதம் எழுதினார். தமக்குப் பூரண ஓய்வு தேவை என்று கருதுவதால் தயை செய்து தமது ராஜினாமாவை ஏற்றுக்கொண்டு மானேஜர் பொறுப்பிலிருந்து தம்மை உடனடியாக விடுவிக்கும்படி கடிதத்தில் கேட்டிருந்தார்.

மறுநாள் காலையில் ஓர் ஆள் மூலமாகவே அவருக்குப் பதில் கிடைத்தது. கோபாலரத்னம் மிகுந்த வருத்தத்துடன் குமாரசாமியின் ராஜினாமாவை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார்.

குமாரசாமியின் ராஜினாமா விஷயம் அன்றைப் பொழுது முடிவதற்குள் காட்டுத் தீ பரவுவதுபோல் கோபாலபுரத்திலும் நல்லூரிலும் சுற்றுவட்டம் இருந்த கிராமங்களிலும் பரவி விட்டது.

"என்ன குமாரசாமி! இப்படிச் செய்து விட்டீர்களாமே!" என்று கேட்காதவர் இல்லை.

குமாரசாமிக்கே நெஞ்சு குறுகுறுத்தது. தாம் செய்தது சரிதானா என்று நிர்ணயிக்கத் தெரியாமல் தவித்தார். 'அவசரப்பட்டு விட்டேனோ! எஜமானரை ஒருதரம் போய்ப் பார்த்து வந்திருந்தால் இப்படி ஆகாதிருக்குமா! அவர்தானே முதல் முதலாக என் உடல் நிலையைக் கேட்டுக் கடிதம் எழுதியிருந்தார்! அதற்கு இப்படிப் பதில் எழுதினேனே சரிதானா! அவர் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்! எட்டாண்டுக் காலம் அவர் உப்பைத் தின்றதற்கு நன்றி கூடத் தெரிவிக்கவில்லையே நேரில் போய்? ஒரே மகளுக்குத் திருமணம் செய்தார். அதில் ஒத்துழையாமை செய்தேன். அதுதான் போகட்டும் என்றால் ஊரில் இருந்து வந்த கையோடு கோபாலபுரம் போய் அவரிடம் கல்யாணத்தைப் பற்றி விசாரித்தேனா? அதுவும் இல்லை. என் ஆத்திரத்தையும் எரிச்சலையும் ஒரு கால் கடுதாசியின் மூலம் தெரிவித்து விட்டேனே. நேர்மைதானா இது? அந்தப் பையன்...ரவி... அவனும்தான் என்ன நினைப்பான் என்னைப்பற்றி? அவன் அவர்கள் வீட்டில் ஒருவனாக ஆன கையோடு, நான் விலகிவிட்டதைப்பற்றி என்ன நினைப்பான் அவன்? நினைக்க என்ன இருக்கிறது? நேரம் தான் எங்கே இருக்கப் போகிறது அவனுக்கு! புது மனைவி, பங்களா, மோட்டார், உல்லாச வாழ்க்கை, இன்ப நினைவுகள் இதற்கெல்லாமே பொழுது போதாதே அவனுக்கு. என்னைப் பற்றி எங்கே நினைக்கப் போகிறான்! என் நளினியின் நினைவு ஏன் வரப்போகிறது அவனுக்கு? அவன் கிடக்கிறான். சின்னப் பையன். இளம் வயது. மண் மோகம், பெண் மோகம், பொன் மோகம் ஆகியவற்றில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து அலையும் வயது அவனுக்கு. ஆனால் அவர், கோபாலரத்னம் என்ன நினைப்பார் என்னைப் பற்றி? இந்நேரம் அவர் எஸ்டேட்டுக்கு புதிய மானேஜர் கூட நியமனம் ஆகியிருக்கக் கூடும். அவர் மாத்திரம் ஏன் நினைக்கப் போகிறார் என்னைப் பற்றி? எப்படியாவது அவரது எஸ்டேட் வேலைகள் நடைபெற வேண்டும். அவ்வளவுதானே அவருக்கு? அந்த வேலைகளைக் குமாரசாமி கவனித்தால் என்ன? இன்னொரு கோவிந்தசாமி கவனித்தால் என்ன? ஓர் ஏழை ஊழியனது இழந்த வேலையைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளத் தான் ஆயிரம் ஏழை மக்கள் பழியாய்க் காத்துக் கிடக்கிறார்களே. இந்த நாட்டின் நிலை அப்படி இருக்கிறது. அதற்கு ஏழை மக்கள் என்ன செய்ய முடியும்? பாவம்! ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வயிற்றிலே பசியைக் கொடுத்துவிட்டு ஏதோ சிலர் கையிலே மட்டும் பொருளைக் கொடுத்திருப்பதால் ஏற்பட்டுள்ள சிக்கல் இது...'

குமாரசாமி சிந்தனைச் சேற்றில் சிக்கிக்கொண்டிருந்தார். மங்களம் வந்தாள். "அண்ணா! நீங்கள் ராஜினாமாக்

கொடுத்துவிட்டீர்களாமே. ஊரெல்லாம் பேசிக்கொள்ளுகிருர்களே,'' என்ருள்.

''இதோ பார் மங்களம்! ஊர் பேசுவதை எல்லாம் என் காதில் போட வேண்டாம் என்று உனக்கு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறேன்,'' என்று சள்ளென்று எரிந்து விழுந்தார் குமாரசாமி.

''உங்களுக்கு ஏன் அண்ணு எதற்கெடுத்தாலும் இப்படிக் கோபம் வருகிறது! அதிலும் நான் என்ருல் உங்களுக்கு வரவரப் பிடிக்கவேயில்லையே. ஊரிலே இப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளுகிருர்களே, நேரில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவர்களிடம் சண்டை பிடிக்கக் கூடாது என்று வந்தேன். இங்கே நீங்களே எரிந்து விழுகிறீர்கள்,'' என்று புலம்பத் தொடங்கினுள் மங்களம்.

''மங்களம், நீ என்னிடம் சண்டை போடுவதோ டிருக்கட்டும். ஊர்ச் சண்டையை யெல்லாம் விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு வராதே,'' என்ருர் குமாரசாமி.

''என்ன அண்ணு இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்! நான் உங்களோடு எத்தனை நாளாகச் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்! நீங்களே இப்படிப் பேசினுல் ஊரார் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்!''

''என்ன வேண்டுமானுலும் நினைத்துக்கொள்ளட்டுமே, நீ ஏன் கவலைப்படுகிருய்!''

''உங்களைப்போல என்னுல் இருக்க முடியவில்லையே. நீங்கள் எஸ்டேட் மானேஜர். ஊர் முழுவதும் உங்களுக்கு அடக்கம். நான் அப்படியா!''

''மங்களம், நான்தான் எஸ்டேட் மானேஜர் இல்லையே இனி!''

''அப்படியானுல் ராஜினுமாச் செய்துவிட்டது உண்மைதானு!''

''ஆமாம்.''

''ஐயோ, அண்ணு! இந்த ஊரிலே இனி நாம் எப்படி வாழ முடியும்!''

''மங்களம்! அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. நீ ஏன் கவலைப்படுகிருய்!''

மங்களத்திற்கு அதற்குமேல் ஒன்றும் கேட்கத் தோன்றவில்லை. போய் விட்டாள். குமாரசாமி தாழ்வாரத்திலே நீள நெடுக நடை போட்டார்.

கூடத்து ஊஞ்சலில் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் படிப்பதுபோலப் பாவனை செய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள் நளினி. அவள் கால் தரையில் ஊன்றி அசைத்ததால் மெல்ல அசைந்து கிரீச்சிட்டது ஊஞ்சல். அவள் முகத்தை ஒரு தடவை நின்று ஏற இறங்கப் பார்த்தார் குமாரசாமி. ஒரு நெடுமூச்சு அடிவயிற்றிலிருந்து கிளம்பியது. 'ம்... என்ன செய்யப் போகிறேன் இனி நான்? நாளைக்கே இந்த வீட்டின்மேல் உள்ள கடனைக் கேட்கக் கடன்காரன் வந்துவிடுவான். இத்தனை நாள் வரையில் எஸ்டேட் மானேஜர் என்கிற மதிப்பு கடன்காரனைத் தொலைவிலேயே பயபக்தியோடு நிற்கும்படி செய்தது. இனி என்ன பயம் அவனுக்கு? அடுத்த மாதம் நூற்றைம்பது ரூபாய் சுளையாக என்னிடம் யார் கொடுக்கப் போகிருர்கள்? மங்களத்துக்கு வருகிற பென்ஷனில்தான் நானும் நளினியும்கூட ஜீவிக்க வேண்டும். நளினி எப்போதுமே சாது! அத்தையின் வாய்க்குப் பயந்து ஓடி ஓடி வேலை செய்வாள். அவள் வாயில்லாப் பூச்சி. கூட வயது வந்த பெண். பலராம் தர்பார் வேறு. இந்த வீட்டிலே இனி நரக வேதனைதான்...'

எங்கிருந்தோ வந்து சேர்ந்தான் பலராம் ஸூட்டும் ஹாட்டுமாக. கையிலிருந்த தோல் பெட்டியைச் சுவர் ஓரமாக வைத்தபடியே, ''மாமா! நீங்கள் எப்போது வந்தீர்கள்? கல்யாணத்திற்கு வந்தீர்களா?'' என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டான்.

குமாரசாமிக்கு அவன் கேள்வி எரிச்சலைத் தந்தது. 'உம்' என்று உறுமினுர்.

(தொடரும்)

அனுவசிய ஆராய்ச்சி

'சிறு துரும்பும் பல் குத்த உதவும்' என்று கூறியவர் ஒரு பல் வலிக்காரர். அவருக்கு அப்போது பல் குத்தக் கிடைத்தது ஒரே ஒரு துரும்புதான்.

அன்னமிட்ட கை

மஞ்சுவின் உடல் தேறுவதற்காக அவள் கணவர் அவளோடு உதகமண்டலம் போய்த் தங்குவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தார்; போகும் மார்க்கத்திலேயே அவளது பிறந்தகம் இருந்தபடியால், அங்கு தங்கிவிட்டுப் போவது நல்லது என்று அபிப்பிராயப்பட்டார். மஞ்சுவோ உற்சாகமின்றி, "போனால் என் தங்கை தேவகி ஒருத்திக்காகத்தான் போகவேண்டும். பாவம், தாயில்லாப் பெண்; ஏற்கனவே கறிவேப்பிலைக் குச்சி மாதிரி ஒடிந்துவிழும் தேகம்!" என்று அங்கலாய்த்தாள்.

அப்பெண்களின் தகப்பனாரான அருணாசலம் தமது உள்ளூர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் டிரில் உபாத்தியாயர். முதல் மனைவி இறந்தபின் மறு விவாகம் செய்துகொண்டவர்; அதன் பிறகு அகத்துக்காரி அன்னபூரணியிடம் அவரே டிரில் பழகுவதாக கேண்டல்காரர்கள் பேசுவதுண்டு.

பிறந்தகம் போய்ச் சேர்ந்ததும் தகப்பனாரிடமிருந்து கிடைத்த அமோகமான வரவேற்பு. சித்தியானவள் மூத்த பெண்ணுக்கு ஆரத்தி யெடுத்த வைபவம்—எல்லாமே ஒரு மாய்மாலம் போலத் தோன்றியது மஞ்சுவுக்கு.

"இன்றிரவே நீலகிரி எக்ஸ்பிரஸைப் பிடிக்கவேண்டும். இப்போதெல்லாம் என் உடம்புக்கு ஏதும் ஒத்துக் கொள்வதில்லை—அதுசரி, தேவகி எங்கே?" என்றாள் மஞ்சு.

"அவளுக்கு ஸ்கூல் பைனல் பரீட்சை கடைசி நாள் இன்னிக்கு. சாயங்காலந்தான் வருவாள்" என்று அருணாசலம் பதிலளித்துவிட்டு, மூத்த பெண்ணின் அந்தஸ்துக் கேற்றபடி முதல்தரமான விருந்து சமைக்க மனைவியிடம் அச்சாரம் கொடுத்துவிட்டு, கொல்லைப்புறம் வாழையிலை பறிக்கப்போனார்.

தனிமையிலிருந்த சமயம் மஞ்சு தன் கணவரிடம் "என்ன சமையல் தடபுடலோ! தேவகியை இவர்கள் வளர்க்கும் இலட்சணம் எனக்குத் தெரியாதா? இப்போது அந்தப் பெண் மேலும் இளைத்துத் துரும்பாயிருப்பது நிச்சயம். ஆடு மாதிரி பச்சைக் கறிகாய்களை சாப்பிடச் சொல்கிறாளாம்!" என்றாள்.

"பேஷ். நீ சமைக்கும் வேகாத சமையலைவிட பச்சைக் கறிகாய்கள் மோசமில்லையே. எனக்கும் நீ எப்போதுதான் முழுப் பச்சைக் கறிகாய்கள் தரப்போகிறாயோ!" என்று தமாஷ் செய்தார் அவள் கணவர்.

"சித்தியைப்போல எனக்குமென்ன அடுப்பு மூட்ட சோம்பலா? அப்படி அவள் சமைத்தாலும் என்ன சமைக்கிறாள்—கீரை, கோவைக்காய், வாழைத் தண்டு... காசு போட்டுக் கறிகாய் வாங்க கை வராது அவளுக்கு. அப்படி சிக்கனம் செய்து சேர்த்த பணத்தால் என்னதான் கோட்டை கட்டப்போகிறாளோ—ஆனா, நான் சமைப்பது எவ்வளவு ஓசத்தி ஓசத்தியா ...!"

"தெரியாதா, உன்னோட ஓசத்திச் சமையல்தானே இப்போ உதகமண்டலத்துக்கு டிக்கெட் வாங்கும்படி கேட்கிறது!" என்று கேலி செய்தார் அவர்.

பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, தரையில் உடைந்து கிடந்த கண்ணாடி வளையல் துண்டுகள் மஞ்சுவின் கண்களில் பட்டன. "என்ன அபசகுனம்! தேவகியின் வளையல் போலிருக்கிறதே!" என்று துணுக்குற்றாள் அவள். சித்தியின் பிடியிலே தேவகி சிக்கித் தவிப்பதுபோலவும், கைவளைகள் உடைபட்டு, மூளிக் கையுடன் தேவகி உலவுவது போலவும் கற்பனை செய்துகொண்டு ஆத்திரப்பட்டாள் மஞ்சு. அப்பா வந்ததும் தன் ஆத்திரத்தை வெளியிட்டாள். அவரோ சமாதானமாக, "வளரும் பெண்ணுக்கு அடிக்கடி வளையல் உடைவது சகஜந்தானே, மஞ்சு, தேவகிக்கு ஒரு குறையுமில்லை, நீயாக ஏன் அலட்டிக் கொள்கிறாய்,

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

57. போருக்கு முன் புன்னகை

வெண்மதி வீசிய பால் நிலவு பிரதிபலித்ததால் ஏதோ இந்திரஜாலக் கண்ணுடியைப் பல கோணங்களில் திருப்பிக் காட்டுவது போல் பளிச்சுப் பளிச்சென்று மின்னிக் கொண்டிருந்த அலை மோதும் ஜல மட்டத்திற்கு வெகு அருகே, வெளேரென்று தெரிந்த சமுத்திரக் கரையின் மணற் பரப்பிலே தன் மடியில் புஷ்பக் கொடி போல் கிடந்த சாகசக்காரி மாதவியின் இணையற்ற அழகுக்கு இதயத்தைப் பெரிதும் பறி கொடுத்துவிட்டிருந்த ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன், அவள் கொஞ்சும் மொழிகளால் தன்னைக் குனியும்படி அழைத்ததும் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த நிதானத்தையும் காற்றில் பறக்கவிட்டான். அந்த அழைப்பை ஏற்றுக் குனிந்த அவன் கண்கள் நேர் எதிரே கீழே மடியிலே தெரிந்த மாதவியின் எழிலுடலைத் தவிர வேறெதையும் பார்க்கச் சக்தியற்றுப் போயின. அவன் புத்தியும் சற்று முன்பு வந்த தூதனையும் அவன் கொண்டு வந்த அதிர்ச்சியைத் தரும் செய்தியையும் அறவே மறந்து போயிற்று. அவன் உள்ளத்திலே மாதவியின் கள்ளக் காதலே நிரம்பி நின்றது.

மாதவியின் அழைப்புப்படி ஜகத்விசயன் தலையைக் குனியத்தான் செய்தான். ஆனால் சற்றுக் குனிந்ததும், தலையைப் பாதியிலேயே நிறுத்திக் கொண்டு பிரமை பிடித்தவன்போல் விழித்தான். அவன் சங்கடத்தையும் சஞ்சலத்தையும் புரிந்துகொண்ட மாதவி களுக்கென்று ஒரு முறை சிரித்து அவன் மடியில் லேசாக நெகிழவும் தொடங்கினாள். அவள் சட்டென்று சிரித்ததால் சரேலென்று அவள் உடல் அவன் மடியில் உராய்ந்து அவன் உடலில் ஊடுருவிச் சென்ற காந்த சக்தியால் ஏற்கெனவே இருந்த பிரமை ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாகப் பெற்ற ஜகத்விசயன் என்ன செய்வது என்று அறியாமல் ஏக்கம்கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டான். அதுவரை அவள் பூவுடலை லேசாக வளைத்துக் கொண்டு செயலற்றுக் கிடந்தன அவனுடைய இரண்டு கைகளும்.

மாதவியின் மனம் எங்கோ பறந்து கொண்டிருந்தது. அவள் கண்கள் ஏதேதோ இன்பக் கனுக்களைக் கண்டு கொண்டிருந்தன. ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனைக் குனியும்படி அழைத்த சமயத்தில் இருந்த சாகசமெல்லாம் அவன் கைகள் அவள் மீது படத் தொடங்கியதும் வினாடி நேரத்தில் மறைந்து போயின. கூடலின் மணற் பரப்பிலே அவள் உடல் கிடந்ததே யொழிய அவள் உள்ளம் மதுரையிலுள்ள ஒரு மாளிகையின் பஞ்சணையிலே பதிந்து கிடந்தது. இதே மாதிரி தனக்கு நேர்ந்த இன்னொரு அனுபவத்தை நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள் மாதவி. ‘அன்றொரு ஆடவன் பஞ்சணையில் படுத்துக்கிடந்தான். அவனிடம் நானே வலியச் சென்றேன். முதலில் நான் கட்டிலின் ஓட்டில்தான் உட்கார்ந்திருந்தேன். பிறகு...’ என்று நினைத்துப் பார்த்த பைங்கிளி சோகங் கலந்த பெருமூச் சொன்றை விட்டாள். ‘மங்கலான வெளிச்சம் சூழ்ந்த மாளிகை

யின் அந்த அறையிலே என்னென்ன கனவுகளைக் கண்டேன்! அவன் கைகள் என்னை ஸ்பரிசித்தன. அந்த ஸ்பரிசத்தில்தான் எத்தனை இன்பம்! மன்னன் பல முறை என்னை வலியக் கட்டிய காலத்தில் காணுத அந்தப் பேரின்பம் கண் மூடிக் கண் திறக்கும் நேரத்தில் கைவிட்டுப் போய்விட்ட அந்தப் புருஷனின் ஸ்பரிசத்தில் மட்டும் ஏன் ஏற்பட்டது?' என்று நினைத்தாள் மாதவி. 'எந்தப் பெண்ணுக்கும் வாழ்க்கையில் புகலிடம் ஒன்று உண்டு. அது தவறும்போது அமைதி கிடைப்பதில்லை. கிடைக்கும் போது அமைதியைப் பெறுகிறோம். கிடைக்கும் நேரம் கண நேரமாயிருந்தாலும் அந்த அமைதி மறக்க முடியாதது,' என்று தன் மனத்திற்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாள் மாதவி. அவள் கண்களில் கடலின் மணற்பரப்புக் காணப்படவில்லை. மாளிகையின் மங்கலான அறையே தெரிந்தது. அலை ஓசை கேட்கவில்லை. அபராஜிதனைப் பற்றி எழுந்த எண்ண அலைகளின் ஓசையே பேரிரைச்சலாகக் கேட்டது. தன்னை மடியில் கிடத்தியிருப்பது ஜகத்விசயன் என்பதைக் கூட மறந்தாள். அவன் வடிவிலும் அபராஜிதனே தெரிந்தான். அந்தக் கனவின் மயக்கத்திலே ஜகத்

விசயன் இஷ்டத்துக் கெல்லாம் இசைந்தாள் சிங்களத்துப் பைங்கிளி.

அந்த மௌன நாடகத்தையே ஜகத்விசயன் தொடர்ந்து நடத்தியிருந்தால் அவனுக்கு இந்திர போகம் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் தண்டநாயகனுக்குச் செயலைவிடப் பேச்சு முக்கியமாகப் படவே அவளை இறுக அணைத்த வண்ணம் அவள் காதுக்கருகில் சென்று, "மாதவி!" என்று அழைத்தான். அப்பா! அந்தக் குரலில்தான் எத்தனை கடினம்! இன்பநாதத்தை எழுப்பும் அபராஜிதன் குரலெங்கே, காதுக்கு நாராசம் போன்ற இந்தக் கட்டைக் குரலெங்கே!

இப்படி நினைத்து மெள்ள எழுந்திருக்க முயன்ற மாதவியைத் தன் இரும்புப் பிடியில் நிறுத்திய ஜகத்விசயன், "மாதவி! என்ன யோசிக்கிறாய். ஏன் நீ பேசவேயில்லை!" என்றான்.

ஜகத்விசயனின் இந்தக் கேள்விகளால் கனவுலகத்தை விட்டுப் பூரணமாக நனவுலகத்துக்கு வந்துவிட்ட சிங்களத்துப் பைங்கிளி மீண்டும் தன்னுடைய சாகசப் போர்வையைப் போர்த்துக் கொண்டு அந்த வாலிபத் தண்டநாயகனை நோக்கி லேசாக நகைத்தாள்.

அவள் சிரிப்பின் காரணத்தை அறியாத ஜகத்விசயன் "ஏன் சிரிக்கிறாய் மாதவி!" என்று கேட்டான்.

"நீங்கள் அடியோடு மௌனியாகி விட்டீர்களே என்று சிரித்தேன்," என்றாள் அவள்.

ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் சற்றே மலர்ந்தன "என்ன, நான் மௌனியாகிவிட்டேனா!" என்றான்.

"ஆமாம். இல்லாவிட்டால் நானா!"

"நீதான். சந்தேகமென்ன? ஏதோ செய்தி சொல்வதாகக் குனியச் சொன்னாயல்லவா!"

"ஆமாம், சொன்னேன்."

"செய்தியைச் சொன்னாயா!"

"சொல்லும்படி நீங்கள் விட்டீர்களா!"

"விடாமல் நான் என்ன செய்தேன்!"

பதிலுக்குப் பைங்கிளி அவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தாள். அத்துடன் கேட்டாள்: "இதற்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா?"

"எதிர்பார்த்தால் என்ன தவறு!" என்று வினவினான் ஜகத்விசயன்.

"என்ன தவறா! போதும் பேசாதிருங்கள்," என்று சொல்லிய பைங்கிளி மீண்டும் மோகனப் புன்முறுவலொன்றை அவன் மீது வீசினாள்.

அவள் சொற்களின் அர்த்தம் அவனுக்கு நன்ருகவே புரிந்தாலும் அவளுடைய மறைமுகப் பேச்சின் இன்பத்தை மீண்டும் மீண்டும் அனுபவிக்கவே அவளை அடுத்து அடுத்துக் கேள்விகள் கேட்டான் ஜகத்விசயன். ஆனால் அவனுக்கு அதிகச் சலுகை அளிக்க விரும்பாத பைங்கிளி பேச்சை வேறு துறையில் திருப்பத் தொடங்கி, "நாம் திரும்பத் திரும்ப நம்மைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தால்..." என்று ஆரம்பித்தாள்.

"பேசிக்கொண்டிருந்தா லென்ன!" என்ருன் அப்பொழுதும் மயக்கம் பூராவாகத் தெளியாத ஜகத்விசயன்.

"ஒன்றுமில்லை, பாண்டிய சேனுதிபதியை நோக்கி நீங்கள் செல்ல வேண்டியது போக, அவன் உங்களை நோக்கி வருவான்," என்ருள் மாதவி. மாதவியின் இந்தச் சொற்கள் ஜகத்விசயனை இந்திர லோகத்திலிருந்து இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டுவந்துவிடவே அவன் சட்டென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். அவன் மடியிலிருந்து எழுந்து பழையபடி சற்றுத்தள்ளி உட்கார்ந்து கொண்ட மாதவியைக்கூட அவன் தடை செய்யவில்லை: சற்று முன்பாகத் தூதன் கொண்டு வந்த பயங்கரச் செய்தியின் முழு வேகம் அவனை மீண்டும் தாக்கவே மணலில் கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு தலையைத் தொங்கப்போட்டு நிமிஷ நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

"என்ன யோசிக்கிறீர்கள்!" என்று அவன் நினைவுக்குக் குறுக்கே புகுந்தாள் மாதவி, அவன் சுயநினைவுக்கு அதிக இடம் அளிக்கக் கூடாதென்ற காரணத்தால்.

"தூதன் கொண்டு வந்த செய்தியைப் பற்றித்தான்—யோசிக்கிறேன்," என்ருன் ஜகத்விசயன்.

"அதில் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது!" என்று மீண்டும் கேட்டாள் மாதவி.

"யோசிப்பதற்கு என்ன இல்லை? நீ எதிர்பார்த்தபடிதானே நடந்துவிட்டது!"

"நான் எதிர்பார்த்தேனு?"

"ஆமாம், நீதான் முன்பே சொன்னயே. பல்லவ ராயர்கள் ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சியை எதிர்பார்க்கிருர்கள் என்று."

"ஆமாம், சொன்னேன்."

"அவர்கள் எதிர்பார்த்தது சரியாகிவிட்டது. புரட்சி ஏற்பட்டு விட்டது. அதுவும் பொன்னமராவதியில், அதுவும் தமிழ் நாட்டின் மிகப் பிரபல படைத் தலைவனுன அபராஜித பல்லவனே புரட்சியைக் கிளப்பியிருக்கிருன்."

"இதையெல்லாம் தூதன் தானே சொன்னுனே!"

"தூதன் சொன்னுன். ஆனல் அந்தச் செய்தியினல் ஏற்படப் போகும் விளைவை நீ அறிந்தாயா?"

மாதவிக்கா அபராஜிதன் செய்துள்ள புரட்சியின் விளைவு தெரியாது! நன்ருக அறிந்தே இருந்தாள். ஆனல் திடீரெனப் புறப்பட்ட இந்தப் புரட்சி பூதத்தை ஜகத்விசயன் எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிருன் என்பதை அறிய முயன்ற மாதவி சொன்னுள்: "பெண்ணுன எனக்குப் புரட்சியைப் பற்றியும் போர் நிலைமையைப் பற்றியும் என்ன தெரியும்?"

ஜகத்விசயன் அவள் வதனத்தின் லாவண்யத்தில் எவ்வளவோ மயங்கியிருக்கலாம். ஆனல் அவள் போர் நிலைகளையும் முறைகளையும் நன்ருக அறிந்தவளென்பதையோ, போருக்குத் திட்டத்தைக்கூட வகுக்கக்கூடிய கூரிய அறிவு அவளுக்கு உண்டென்பதையோ அறியாத முட்டாளல்ல ஜகத்விசயன். அவள் வார்த்தைகளை அவன் கொஞ்சங்கூட நம்பவில்லையென்பதை அவன் உதிர்த்த புன்முறுவலே காண்பித்தது. அதை ஊர்ஜிதம் செய்தன அவன் அடுத்துப் பேசிய சொற்கள்: "பாண்டிய நாட்டில் பல்லவ ராயர்கள் புரட்சியை எதிர்பார்க்கிருர்கள் என்பது மட்டும் பெண்ணுன உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது மாதவி?" என்று கேட்டான் ஜகத்விசயன்.

"வெறும் ஊகம்தான்," என்ருள் மாதவி.

"ஊகம்தான். ஆனல் போர்முறைகளை அறியாதவர்கள் செய்ய முடியாத ஊகம்..." என்று சொல்லிய ஜகத்விசயன் மெள்ள நகைத்துவிட்டு மீண்டும் கவலை பாய்ந்த முகத்துடன் கேட்டான், "மாதவி, புரட்சியை எதிர்பார்த்தே பல்லவராயர்கள் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுக்காமல் தாமதிக்கிருர்கள் என்று நீ சொன்னது சரியாகப் போய்விட்டது. ஆனல் நாம் பெருந் தவறு செய்துவிட்டோம் பார்த்தாயா!" என்று.

"என்ன தவறு செய்துவிட்டீர்கள்!" என்று தனக்குச் சம்பந்தம் இல்லாததுபோல் கேட்டாள் மாதவி.

"உன் மாமன் சொற்படி முன்பே படைகளை நான் நடத்திச் சென்று சோழப் படைகள் பாயுமுன்பாக அவர்களைத் தாக்கியிருந்தால் இந்தப் புரட்சியைத் தவிர்த்திருக்கலாம். பல்லவராயர்களை நான் ஒரு பக்கமும், உன் மாமன் ஒரு பக்கமும் தாக்கி முறியடித்திருக்க முடியும். நாம் தாமதித்ததால் புரட்சிக்கு இடங்கொடுத்துவிட்டோம். இதற்கு உன் மாமனுக்கு என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?"

"என்ன பதில் சொல்வீர்களோ?"

"என்ன இப்படிப் பட்டும் படாமல் பேசுகிறாயே மாதவி? இங்கேயே தாமதிக்கும்படி நீதானே சொன்னாய்!"

"என் யோசனையைச் சொன்னேன். நீங்கள் மாமா உத்தரவுப்படி படைகளைக் கடற்கரை யோரமாக நடத்திச் செல்வதாக இருந்தால் நான் புறப்படத் தயார் என்று உங்களிடம் சொல்லவில்லையா?"

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் என்ன சொல்வதென்று ஜகத்விசயனுக்குப் புரியவில்லை. தாமதிக்கும் அவசியத்தை மாதவி வற்புறுத்தியதும் உண்மை. ஆனால் படைகளை நடத்திச் செல்வதானால் உடனே புறப்படுவதாக அவள் கூறியதும் உண்மை. இந்த உண்மைகளிடையே சிக்கி உழன்ற ஜகத்விசயன் மாதவியின் சாமர்த்தியத்தை நினைத்துப் பெரிதும் வியந்ததோடு ஓரளவு சினமும் கொண்டான். அவன் முகத்தில் கோபம் உதயமாவதைக் கண்ட மாதவி அதற்குமேல் தன் சொரூபத்தைக் காட்டினால் தண்டநாயகன் தன் பிடியிலிருந்து நழுவிவிடுவான் என்பதையும், பிறகு தன் திட்டங்களெல்லாம் தவிடுபொடியாகிவிடும் என்பதையும் நினைத்துப் பார்த்து மீண்டும் தன் வலையை அவன் மீது வீசத் தொடங்கி தன் வலது கையை அவன் தோள்மீது வைத்து, "ஏது, தளபதி அவர்களுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது போலிருக்கிறது!" என்றாள் மெள்ளச் சிரித்துக்கொண்டே.

"கோபம் வராமல் என்னசெய்யும்?" என்று கேட்டான் ஜகத்விசயன்.

"தளபதிகளுக்கு நிதான புத்தி வேண்டும். கோபங்கூடாது. பொன்னமராவதியில் புரட்சியைக் கிளப்பியிருக்கிறானே பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜிதன், அவனைத் தெரியுமா உங்களுக்கு!" என்று வினவினாள் மாதவி.

"ஏழைக்குக் காலணா போடுங்க சார்! அடுத்த பஸ்ஸிலே உங்களுக்குக் கட்டாயம் இடம் கிடைக்கும்!"

"நேரிடப் பார்த்ததில்லை. கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்," என்றான் ஜகத்விசயன்.

"நான் பார்த்திருக்கிறேன்."

"அவனிடம் என்ன அதிசயத்தைக் கண்டாய்?"

"இடியே தலையில் விழுந்தாலும் அசைய் மாட்டான் அபராஜிதன். எப்பொழுதும் நிதானம் தவறாதவன்."

"அப்படித்தான் தளபதி இருக்க வேண்டும்."

"அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன்."

அவள் சொல்வதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட ஜகத்விசயன் சிறிது சாந்தமடைந்தாலும் தூதன் மூலம் கிடைத்த செய்தியால் குழப்பமடைந்த உள்ளத்துடன் பேசினான்: "மாதவி! எந்தச் சமயத்திலும் தளபதிக்கு நிதானம் அவசியம்தான். ஆனால் நானிருக்கும் நிலைமையைக் கவனித்தாயா? இலங்காபுரன் திட்டத்தைக் காற்றில் பறக்கவிட்டேன். என்னைவிடப் போர் அனுபவமுள்ள அவருடைய கட்டளையைக் கைவிட்டேன். சிங்களத்துக்கு வெற்றியைச் சம்பாதித்துத் தர வல்ல அவருடைய போதனையைப் புறக்கணித்தேன். தாமதித்தேன். பாண்டிய நாட்டின் இதயத்திலே

எதிரி புரட்சிக் கத்தியைச் செருக இடங்கொடுத்தேன். இப்பொழுது சோழ நாடு பலம் பெற்றுவிட்டது. ஒரு பக்கம் புரட்சி சைன்யம். இன்னொரு பக்கம் பல்லவ ராயர்களுடைய படைகள். புரட்சி சைன்யமும் பலமானதென்று தூதன் சொன்னதைத் தான் கேட்டாயே! இதுவரை ஏழாயிரம் பேர்களுக்குமேல் சேர்ந்திருக்கிறார்களாம். இன்னும் மூவாயிரம் பேர் சேரலாமாம். மொத்தம் பத்தாயிரம் பேர். பாண்டிய நாட்டு மார்பை நோக்கிக் கத்தியை உருவி நிற்கிறது இப் படை. இப் படையின் தென் மேற்குப் பகுதியில் நானிருக்கிறேன். வட மேற்கில் உன் மாமன் இருக்கிறார். சோழர்கள்படை அவரையும், புரட்சிப் படை என்னையும் இரண்டு இடங்களில் லேசாகத் துண்டித்துவிட முடியும்,''

உள்ள நிலைமை ஜகத்விசயன் சீராகப் புரிந்து கொண்டு அலசியதைக் கேட்ட மாதவி அவன் மீது ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களைப் பதியவிட்டு, ''இத்தனை கூர்மையான புத்தியுள்ள தாங்கள் கேவலமான இந்தப் புரட்சியைக் கண்டு கலங்குவது தவறு,'' என்றாள்.

''எப்படித் தவறு, மாதவி!''

''புரட்சி பகிரங்கமாக எழுந்ததே உங்களுக்கு மிகவும் நல்லது.''

''எப்படி நல்லது?''

''மறைந்திருக்கும் எதிரியைச் சமாளிப்பது கஷ்டம். இப்பொழுது அபராஜிதன் பகிரங்க எதிரி. அவனையும் பல்லவராயர்களையும் முறியடிப்பது மிகவும் சுலபம்.''

''எப்படிச் சுலபம்?''

''போர்க் கவசம் பலமானதுதான் தளபதி! ஆனால் எந்தப் போர்க்கவசத்திலும் இடைவெளி உண்டு. அந்த இடைவெளியில் அம்பு பாய்ந்தால்...''

''மரணம்தான்.''

''அந்த இடைவெளியைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டியது உங்கள் கடமை.''

ஜகத்விசயன் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். ஏதோ ஒரு மகத்தான திட்டத்தை மாதவி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள் என்பதை அவள் கண்களிலிருந்து அறிந்து கொண்ட அவன், ''உன் திட்டம்தானென்ன மாதவி?'' என்று வினவினான். சிங்களத்து மன்னனை பராக்கிரம பாகுவாலேயே மிகச் சிறந்த தந்திரசாலியென்று மதிக்கப் பட்ட ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனே ஸ்தம்பிக்கும்படியான பிரமாத போர்த் திட்டமொன்றை விவரிக்கத் தொடங்கிய மாதவி பேச ஆரம்பிக்கு முன்பு ஒரு முறை சுற்று முற்றும் பார்த்து விட்டு, ''இப்படி வாருங்கள் சொல்கிறேன்,'' என்று அவனை இன்னும் கிட்டே அழைத்தாள்.

தன் காதுக்கருகில் அவளுடைய செவ்விய இதழ்களிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களில் புதைந்து கிடந்த திட்டத்தைக் கேட்கக் கேட்க ஜகத்விசயனின் முகம் பிரமிப்பை அடைந்தது. கண்கள் மிதமிஞ்சிய ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. புத்தியும் தீவிரமாக வேலை செய்ததால் அவன் பொறியிலிருந்து நரம்பு ஒன்று புடைத்து எழுந்து நின்றது. அவள் சொல்லி முடித்த பின்பு அந்தத் திட்டத்தைச் சொல்லிய இதழ்களைத் தன் இதழ்களால் தழுவிய ஜகத்விசயன் ''மாதவி! மிகத் துணிகரமான திட்டம்'' என்றான்

''நிறைவேறினால்...?'' என்று முணுமுணுத்தாள் மாதவி.

''அபராஜிதன் ஒழிந்தான்! சோழ சாம்ராஜ்யம் அழிந்தது!'' என்றான் அவள் உதடுகளுக்கு ஒரு வினாடி சுதந்திர மளித்த வாலிபத் தண்டநாயகன்.

மாதவியின் கண்கள் மயக்கமான பார்வையை வீசின. ''அபராஜிதன் ஒழிந்தான்'' என்ற சொற்கள் உள்ளத்தில் ஆனந்த அலைகளைப் பாய்ச்சின. பல்லவராயர்கள், அபராஜிதன் ஆகிய ராஜிதந்திரிகளை நெருக்கக் கூடிய பெரிய திட்டத்தைத் தனக்குக் காட்டிக் கொடுத்த அந்தக் கட்டழகியின் உடலை ஆசையுடன் கட்டிப் பிடித்தான் ஜகத்விசயன். அவள் மறுக்கவில்லை. ''அபராஜிதனைப் பழி வாங்க வேண்டிய கைகளுக்கு இந்தச் சலுகை கூடத் தரவேண்டாமா?'' என்று நினைத்தாள் அவள். அடுத்த பதினைந்து நாட்களில் பாண்டிய நாட்டில் ஓடப் போகும் ரத்த வெள்ளத்தை நினைத்துப் புன்னகை ஒன்று பூத்தாள் மாதவி.

காலனுடைய போர்ப் புன்னகை இவ்வளவு அழகாக இருக்கமுடியுமா என்று வியந்த வெண்மதி வானத்திலிருந்து அவளை வியப்புடன் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

(தொடரும்)

58. பெரிய பல்லவராயர் கவலை

தமிழ்நாட்டு வானவெளியில் யுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்து கருகிக் கனிந்து பேரிடி இடித்துக் கொண்டிருந்தன. இடி முதலில் எந்த இடத்தில் விழும் என்பதை அறியாத பாண்டிய நாட்டு மக்கள் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், சோழ நாட்டு எல்லையிலிருந்த பல்லவராயர்கள் பாசறைக்கும், பொன்னமராவதியில் தினசரி வலுத்துக்கொண்டிருந்த அபராஜிதன் புரட்சிப் படைக்குமாக மனத்தைப் பறக்கவிட்டு எந்தத் தருணத்தில் என்ன நடக்குமோ என்று நிலை கலங்கி நின்றார்கள். இலங்காபுரன் படையெடுப்பில் அழிந்து போய், புரட்சி ஏற்பட்டுள்ள அந்த நாள் வரை பழுது பார்க்கப் படாமலிருந்த கோவில்களையும் மாளிகைகளையும் பார்த்த பாண்டியநாட்டு வாசிகள், புரட்சியின் காரணமாக மீண்டும் இலங்காபுரன் சினந்து எழுந்து பாண்டிய மக்களைச் சூறையாடச் சிங்கள வீரர்களை ஏவினால் என்ன செய்வது என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் புரட்சி ஏற்பட்டுப் பல நாட்களாகியும், அபராஜிதன் சைன்னியம் தினசரி பெருகியும், சிங்களத்தின் ஜன்ம விரோதிகளாகிய பல்லவராயர்கள் பலமான சைன்னியத்துடன் நாட்டின் எல்லையில் வந்து தங்கியும், இலங்காபுரன் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்காமலும் தனது மாளிகையில் ஒற்றர்களைத் தவிர யாரையும் பார்க்காமலும் காலங்கழித்து வந்ததைக் கண்டு மக்கள் ஓரளவு அதிசயப்படவும் தொடங்கினார்கள்.

சாதாரணமாகப் பொதுஸ்தலங்களில் வரும்போது கோபத்தையும் சஞ்சல புத்தியையும் காட்டும் வீரபாண்டியன் கூட அடக்கத்துடன் நடந்து கொண்டதையும் தங்களை அன்பாகக் கூட நோக்கியதையும் கண்ட மக்கள் பெரிதும் ஆச்சரியப்பட்டார்களே தவிர ஏமாறவில்லை. சில நாட்களுக்கு முன்பு மக்கள் தலைகளை வெட்டி எறிந்து அவற்றின் மீது தேரோட்டிய மன்னனுக்குத் திடீரெனத் தங்கள் மீது அன்பு ஏதும் ஏற்படக் காரணமில்லையென்பதை அவர்கள் அறிந்தே இருந்தார்கள். பின்னால் ஏற்படக்கூடிய பெருத்த விபரீதத்திற்கு இந்த அமைதி பூர்வாங்கமென்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். இருந்தபோதிலும் அடிக்கடி ஏற்பட்ட படையெடுப்புகளால் துன்பப்பட்ட பாண்டிய நாட்டு மக்களுக்கு அந்த இடைக்கால அமைதி ஓரளவு சாந்தியையே அளித்தது.

மக்கள் பெற்ற அந்த இடைக்கால அமைதியைக்கூட சிங்களத்துத் தண்டநாயகனான இலங்காபுரன் பெறவில்லை. ஜகத்விசயன் படைகளை நடத்தி எதிரிகளைத் தாக்க முடியாமல் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் வெற்றி சிங்களத்தைவிட்டு எட்டிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்த இலங்காபுரன், 'இவன் எதற்காகத் தாமதிக்கிறான்?' என்று தன்னைத் தானே பல முறை கேட்டுக் கொண்டான். அவன் உள்ளத்தே புகைந்து கொண்டிருந்த கோபத்தில் வீரபாண்டியன் மீதும் ஓரிரு முறைகள் எரிந்து விழுந்தான்.

அபராஜிதன் புரட்சி தினம் தினம் பலப்படுவதை அறிந்த வீரபாண்டியன் மனம் பெரிய எரிமலையாகிக் கொண்டிருந்தது. கன்னிமாடத்தில் சொற்ப வீரர்களைக் கொண்டு அபராஜிதன் தன்னை முறியடித்துத் துரத்திவிட்ட நாளிலிருந்து பொருமிக்கொண்டிருந்த அவன் மனத்தைப் பொன்னமராவதியிலிருந்து கிடைத்த புரட்சிச் செய்தி பெரிதும் கலக்கிவிட்டிருந்தது. அத்துடன் அந்தப் புரட்சி வலுக்கிறதென்பதையும், அபராஜிதனுக்குச் சோழர்கள் பக்க பலமும் இருக்கிறதென்பதையும் கேள்விப்பட்டவுடன் வீரபாண்டியன் மனத்தில் கோபாக்கினி கொழுந்து விட்டெரிய ஆரம்பித்தது. நிதானத்தை இழந்த வீரபாண்டியன், ஜகத்விசயனுக்கு மாதவி போர்த்திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்த அதே தினத்தில், பூரண நிலவு பொலிந்து கொண்டிருந்த அதே இரவில் உப்பரிகையின் மீது உலாவிக் கொண்டிருந்த இலங்காபுரனை மிகக் கோபத்துடன் அணுகினான்.

பாண்டிய நாட்டையும் சிங்களத்தையும் எதிர்த்து எழுந்து நின்ற போர் மேகங்களில் சிந்தையை மறைய விட்டிருந்த இலங்காபுரன், எதிர்பாராத விதமாகவும், திடும்பிரவேசமாகவும் தன் தனிமையைக் குலைக்க வந்த மன்னனை நெடுநேரம்வரை திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை. அவன் சிந்தனைகளை ஒட்டி ஓடிய கண்கள் கூடல் மாநகரமான மதுரையிலிருந்த அந்த மாளிகையிலிருந்து தொலை தூரத்திலிருந்த ராமேசுவரக் கூடலை நோக்கிப் பதிந்து கிடந்தன. தான் வந்ததைக் கூட லட்சியம் செய்யாமல் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இலங்காபுரனைச் சிறிது நேரம் பின் பக்கத்திலிருந்தே கவனித்த வீரபாண்டியன், "ஏது, மாமாவுக்கு யோசனை பலமாயிருக்கிறது?" என்று பேச்சைத் தொடங்கினான்.

மன்னனைத் திரும்பி நோக்கிய இலங்காபுரன் இதழ்களில் புன்னகை அரும்பியதோடு இகழ்ச்சிக்கு அடையாளமாக அவன் இதழ்களும் ஒரு கோடிக்கு இழுக்கப்பட்டதால் கோரமான அவன் மீசை சற்று அசைந்தது. மன்னன் கேள்விக்கு இலங்காபுரன் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. கச்சலான அவன் சரீரத்தையும், கோபத்தால் வேசாகத் துடிக்கும் உதடுகளையும், சஞ்சலமான கண்களையும் பார்த்த இலங்காபுரன், 'இவனுக்காகச் சிங்களத்து மன்னர் சிங்களத்தின் பெரும் படையைப் பேராபத்துக் குள்ளாக்க இஷ்டப்படுகிறாரே' என்று நினைத்தான்.

இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் தன் கேள்விக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் தன்னை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த வீரபாண்டியன் முகத்தில் கோபக்குறி பூரணமாகத் தாண்டவமாடத்தொடங்கியது. "ஏன், நான் கேட்டது காதில் விழவில்லையோ?" என்று உக்கிரமாகச் சொற்களைக் கொட்டினான்.

"விழுந்தது," என்ற இலங்காபுரன் பதிலில் அலட்சியமே காணப்பட்டது.

"அப்படியானால் ஏன் பதில் சொல்லவில்லை?"

"நீங்கள் கேட்டதில் பதில் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?"

"என்ன இல்லை!"

"நான் யோசனையிலிருந்தேன். யோசனையிலிருக்கிறீர்போலிருக்கிறது என்று சொன்னீர்கள். உள்ளதைச் சொன்னதற்குப் பதில் என்ன சொல்வது!"

இந்தக் கேள்வி வீரபாண்டியனை அயரவைத்தது. மேற்கொண்டு என்ன பேசுவதென்று அறியாமல் திணறிவிட்டுப் பிறகு கேட்டான், "எதைப் பற்றி யோசனை!" என்று.

இலங்காபுரன் விழிகள் மன்னனை நோக்கி ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. "எதைப்பற்றி யோசனையா! எதைப் பற்றி யோசனை செய்யவேண்டிய சமயமிது!" என்று வினவினான் சிங்களத்துத் தண்டநாயகன்.

"போரைப் பற்றியா?"

"ஆமாம்."

"அதைப்பற்றி என்ன யோசிக்கிறீர்கள்!"

"உங்களுக்கென்ன அதைப்பற்றிக் கவலை!"

"எனக்குக் கவலையில்லையா? பின் யாருக்குக் கவலை!"

"போரை நடத்த வேண்டியவர்களுக்கு," என்று சொல்லி இலங்காபுரன் மன்னன்மீது தன் கூர்மையான பார்வையை நாட்டினான். இலங்காபுரன் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறானென்பதைக் கடைசியாக அவன் சொன்ன பதிலிலிருந்து புரிந்துகொண்ட வீரபாண்டியன் கோபம் எல்லை மீறியவனாய், "இலங்காபுரத் தண்டநாயகரே! நீர் யாருடன் பேசுகிறீரென்பதை யோசித்துப் பேசும். பாண்டிய நாட்டு மன்னனிடம் பேசுகிறீர். நீர் என்னிடம் சேவகம் செய்கிறீர். எனது அடிமை," என்று சீறினான்.

இலங்காபுரன் கண்கள் மீண்டும் பாண்டிய மன்னனின் முகத்தில் குறிப்பாக நிலைத்தன. அந்தப் பார்வையில், 'அடபைத்தியமே! நீ அடிமையா, நான் அடிமையா!' என்ற சொற்கள் சிதறிக் கிடந்தன. இகழ்ச்சி பூரணமாகத் ததும்பிய அந்தப் பார்வையின் நோக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத வீரபாண்டியன், இலங்காபுரன் அடங்கிவிட்டதாக நினைத்து, "உம்மிடம் எவ்வளவோ பிரியமும் நம்பிக்கையும் வைத்துப் பாண்டிய நாட்டில் மன்னனுக்கு அடுத்தபடியுள்ள பெரும் பதவியை உமக்களித்திருக்கிறேன். இந்தப் பதவி..." என்று பேசிய வீரபாண்டியனை இடைமறித்த இலங்காபுரன், "யாருக்கும் கிடைக்காது," என்று பேச்சை முடித்தான்,

"இப்பொழுது புரிகிறதல்லவா உங்களுக்கு நான் செய்திருக்கும் உதவி?" என்றான் வீரபாண்டியன் மீண்டும்.

"ஆகா! நன்றாகப் புரிகிறது. அத்துடன்..."

"அத்துடன்?"

"என் அதிர்ஷ்டமும் நன்றாகத் தெரிகிறது."

"அதிர்ஷ்டமா!"

"ஆமாம். தங்களுக்குச்சேவைசெய்ய வந்தது பெரிய அதிர்ஷ்டமல்லவா!" என்ற இலங்காபுரன் இடி இடிப்பது போல் பயங்கரமாகச் சிரித்தான். அத்துடன் மட்டு மரியாதைகளை அடியோடுகைவிட்டு, சிரிப்பைத்திடீரெனக் கோபமாக மாற்றிக் கொண்டு மன்னனுக்கு வெகு அருகில் வந்து, "வீரபாண்டியா! உனக்குச் சேவை செய்ய வந்ததைவிடப் பெரிய அதிர்ஷ்டம்

வேறென்ன இருக்கமுடியும்? குலசேகர பாண்டியன் உன் தகப்பனை அக்கிரம மாகக் கொன்றுனென்று நினைத்தேன். உன் மாதிரி ஒரு பிள்ளையைப் பெற்ற தற்கு அவனைச் சித்திரவதை செய்தா லும் குற்றமாகாது. மக்களின் அன் பைப் பெறமுடியாத உனக்குப் பாண் டிய நாட்டு மணிமகுடத்தைக் கொடுத் தேன். மணிமகுடம் தரித்த பின்பாவது மக்களிடம் அன்பாக நடந்துகொண் டாயா? அதுவும் இல்லை. மக்களால் வெறுக்கப்படும் உன்னை ஆதரிக்கப் போய், சிங்களத்தின் படை இன்று அழியும் தறுவாயிலிருக்கிறது. புரட் சியோ பொன்னமராவதியில் பலத்து விட்டது. சோழர்களோ படை திரட் டிக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு எல்லை யில் தயாராயிருக்கிறுர்கள். என்ன கார ணத்திலோ ஜகத்விசயன் கூடலிலிருந்து படைகளை அசைக்கவும் மறுக்கிறுன். இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் கண் கெட்ட பிறகுதான் சூரிய நமஸ்காரம் நடக்கும் போலிருக்கிறது. இதைவிட என்ன அதிர்ஷ்டம் எனக்கு வேண்டும் வீரபாண்டியா? இந்தத் தொல்லைகளில் நான் மனத்தைப் பறிகொடுத்திருக்கும் போது உன் இம்சையும் கூடச் சேர்ந்து விடுகிறது,'' என்று உக்கிரமான சொற்களை உதிர்த்தான்.

இலங்காபுரன் மேற்கொண்டும் சொன்னுன்: ''வீரபாண்டியா! வீணை அடிக்கடி இங்கு வந்து என் கோபத் தைக் கிளருதே. உன் அரண்மனையில் பாங்கிகள் நிரம்ப இருக்கிறுர்கள். அந்த உல்லாசத்தில் காலங்கழி. யுத்தம் வீரர் களைப் பற்றிய விஷயம். அதில் உனக் கென்ன வேலை? இது எனக்கும் அபரா ஜிதனுக்கும் நடக்கும் போர். தமிழ் நாட்டின் மிகச்சிறந்த வீரனைச் சமா ளிக்கும் பெரும் பணியில் நான் ஈடு பட்டிருக்கிறேன். அந்தப் பணியில் குறுக்கே புகுந்து கெடுக்காதே; யோச னையும் சொல்லாதே. அபராஜிதனை முறியடிப்பது சிங்களத்துக்கு நான் செய்யவேண்டிய கடமை. உன் விதி நல்லதாயிருந்தால் அந்தக் கடமையை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுவேன். இல்லையேல் நீ பழையபடி மலைநாட்டுக் குப் பயணமாக வேண்டியிருக்கும். மூட்டைகளைக்கட்டித் தயாராக வை.''

இலங்காபுரன் வார்த்தைகள் மன் னனைத் திக்பிரமையடையச் செய்தன. என்றும் மரியாதை தவருத இலங்கா புரனே இப்படிப் பேச வேண்டுமென்

''என்னத்துக்குங்க இவ்வளவு விலை உயர்ந்த நெக்லேஸ் எடுத்துக்கிட்டு வர்றீங்க? வரவர உங்களுக்குச் சிக்க னமே தெரியலை!''

றுல் நிலைமை மிகக் கடுமையாகத் தானிருக்க வேண்டும் என்று வீரபாண் டியன் மந்தபுத்தியிலும் சற்று அறிவு உதயமாயிற்று. மேற்கொண்டு எது வும் தன்னிடம் பேச இலங்காபுரன் இஷ்டப்படவில்லை யென்பதை அறிந்த வீரபாண்டியன், தண்டநாயகனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு மாளிகையின் படிகளில் தயங்கித் தயங்கி இறங்கிச் சென்றுன்.

அதற்குப் பிறகு மன்னனும் தண்ட நாயகனும் பல நாட்கள் சந்திக்கவே இல்லை. படைகளைச் சென்று பார்வை யிடும் நேரம் தவிர இதர சமயங்களில் தன் மாளிகை அறையிலேயே உட் கார்ந்து கொண்டு ஒற்றர்களைப் பல திசைகளுக்கு அனுப்புவதிலும், வந்த ஒற்றர்களிடமிருந்து தகவலைக் கிரகிப் பதிலுமே காலத்தைக் கழித்து வந் தான் இலங்காபுரன். நாளாக ஆகக் கிடைத்த செய்திகள் அவனுக்குப் பெரும் குழப்பத்தைக் கொடுத்தன. ஜகத்விசயனிடமிருந்து கிடைத்த ஓலை யில் அவன் கண்ட செய்தியும் அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. ''என்ன! கடற் கரை யோரமாகப் படைகளை நடத்திக் கொண்டு தொண்டித் துறைமுகத் துக்கு வந்து விட்டானு?'' என்று கேட் டான் இலங்காபுரன்.

"ஆம், பிரபு!" என்றான் ஓலையைக் கொடுத்த தூதன்.

"மாதவி?"

"அவர்களும் ஜகத்விசயருடன் போயிருக்கிறார்கள்."

இதைக்கேட்ட இலங்காபுரன் தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்தான். 'இது பெரும் விசித்திரமாயிருக்கிறது. ஜகத்விசயன் என்ன செய்ய உத்தேசிக்கிறான்! தொண்டிப்பக்கம் வருவது எதிரிக்கு வெகு அருகில் வருவதாயிற்றே. உடனே போரில் இறங்கப் போகிறானா! அப்படியானால் படைகளை நடத்தி இந்தப்பக்கத்தில் தாக்கும்படி என்னை ஏன் அழைக்கவில்லை!' என்று ஏதேதோ யோசித்த இலங்காபுரன் ஏதும் தெரியாமல் குழம்பினான்.

இலங்காபுரன் குழம்பினான். ஆனால் பெரும் புரட்சிப் படையுடன் பொன்னமராவதியிலிருந்த அபராஜிதன் மட்டும் குழம்பவில்லை. ஜகத்விசயன் தொண்டித் துறைமுகத்துக்குப் புறப்பட்ட செய்தியை ஒற்றர்கள் கொண்டு வந்தபோது பொன்னமராவதியில் நிஷதராசன் மாளிகையின் வெளித்தாழ்வாரத்தில் நின்றுகொண்டு எதிரே கண்ணுக் கெட்டும் தூரம் வரையில் அடிக்கப் பட்டிருந்த தனது படைகளின் கூடாரங்களையும் அவை ஒவ்வொன்றின் முன்பாக ஜொலித்த பந்தங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆயிரமாயிரம் பந்தங்கள் ஜொலித்ததால் பூமியே நட்சத்திர கூட்டத்தைத் தாங்கும் வானம் போல் விளங்கியதைக் கண்டு பூரித்துக் கொண்டிருந்த அபராஜி பல்லவனுக்குச் சற்று அப்பால் தள்ளி நின்று காரிவளவனும் மார்க்கியனும் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அச் சமயத்தில் அவசரமாகப் படிகளில் ஏறி வந்து அபராஜிதனை வணங்கிய ஒற்றன், "பிரபு! ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன் தொண்டியை நோக்கிப் படைகளுடன் புறப்பட்டு விட்டான்," என்றான்.

அபராஜிதன் கண்கள் ஒரு விநாடி ஆச்சரியத்தைக் காட்டின. அந்த ஆச்சரியம் அடுத்த விநாடி மறைந்து விடவே பழையபடி கைப்பிடிச் சுவரில் சாய்ந்து கூடாரங்களைக் கவனிக்கலானான்.

பாண்டிய சேனாபதியின் அபிப்பிராயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அவன் படைத் தலைவர்களிருவரும் அவனை அணுகி நின்றார்கள். "பிரபு! படைகளைப் புறப்படத் தயார் செய்யட்டுமா?" என்று மெள்ளக் கேட்டான் காரிவளவன்.

"எங்கு புறப்பட?" என்று அபராஜிதன் வினவினான் சற்று திரும்பி அவனை நோக்கி.

"தொண்டிக்குத்தான்," என்றான் மார்க்கியன்.

காரியை விட்டு மார்க்கியனை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதன் "தொண்டிக்கு எதற்காகப் போக வேண்டும்?" என்று வினவினான்.

"எதிரி நம்மைத் தாக்கு முன்பு நாம் தாக்க வேண்டாமா?" என்று கேட்டான் காரிவளவன்.

"தாக்காவிட்டால்...?"

"அவன் படைகளுக்கும், இலங்காபுரன் படைகளுக்குமிடையில் நமது படைகள் சிக்கிக் கொள்ளும்," என்று சுட்டிக் காட்டினான் காரிவளவன்.

அபராஜிதன் அவர்கள் யோசனையை ஏற்கவில்லை. "படைகள் இப்பொழுது எங்கும் போகவேண்டாம்," என்று உத்தரவிட்டான். அவன் உத்தரவைக் கேட்ட அனுபவசாலியான காரிவளவன் திகைத்தான். அவன் மட்டுமல்ல, இந்த மாதிரி அபராஜிதன் வேண்டுமென்றே தன் படையை எதிரிகள் பாக்குவெட்டிக்குள் சிக்க வைப்பதைக் கண்டு போர்த் தந்திரத்தில் நிகரற்றவன் என்று பெயர் வாங்கிய அண்ணன் பல்லவராயன்கூட அதிர்ச்சியடைந்தான். அடுத்த சில தினங்களில் அபராஜிதன் எடுத்த நடவடிக்கைகள் அண்ணன் பல்லவராயனுடைய அதிர்ச்சியை ஆயிரம் மடங்கு அதிகப் படுத்தியது. "அநேகமாக இந்தப் போரில் நமக்குத் தோல்விதான்," என்று பெரிய பல்லவராயரிடம் சீறினான் சின்னப் பல்லவராயன்.

பெரிய பல்லவராயர் முகத்திலும் போர் நிலையைக் கண்டு கவலை பெருகலாயிற்று. "இந்த அபராஜிதனைப் பெரிய படைத் தலைவனென்று கேள்விப் பட்டோமே, அது சரிதானா?" என்று எல்லாமறிந்த பெரிய பல்லவராயர் மனத்திலும் சந்தேகம் உதயமாகத் தொடங்கியது.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

59. ஒற்றனும் ஓலையும்

போர் விஷயமாக அபராஜிதன் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பெரிய பல்லவராயர் மனத்தில் மட்டுமல்ல, தமிழ் நாட்டு மக்கள் அனைவர் மனத்திலுமே சொல்லொணாக் கவலையையும் பீதியையும் விளைவித்தன. ஜகத்விசயன் இராமேசுவரப் பகுதியிலிருந்து புறப்பட்டவுடனேயே பொன்னமராவதியிலுள்ள தன் படையுடன் அபராஜிதன் தெற்கு நோக்கி இறங்கி எதிரி சைன்னியங்களின் முன்னேற்றத்தைத் தேக்கிவிடுவான் என்று நினைத்த மக்கள் பெரிதும் ஏமாற்றமடைந்தார்கள். ஜகத்விசயன் எந்தவித எதிர்ப்புமின்றித் தொண்டித் துறைமுகம் வரையிலும் வந்து அங்கே தன் சைன்னியத்தை நிறுத்தி ஜெய பேரிகை கொட்டியவுடன் "இனிமேல் பாண்டிய சேனாதிபதி சும்மா இருக்க மாட்டான்" என்று மக்கள் மனப்பால் குடித்தார்கள். மக்களின் அந்த எண்ணத்திலும் அபராஜிதன் மண்ணைப் போட்டு, பொன்னமராவதியில் கல் பிள்ளையார்போல் உட்கார்ந்திருக்கவே ஆரம்பத்திலிருந்த மக்களின் ஏமாற்றம் பெரும் கவலையாக மாறத் தொடங்கியது. இலங்காபுரன் முதன் முதலில் தொண்டியிலும் பாசிப் பட்டணத்திலும் நடத்திய போர்களில் நடந்த அக்கிரமங்களும் அவன் அடைந்த இணையற்ற வெற்றியும் மக்கள் மனத்தில் அந்தச் சமயத்திலும் அழியாதிருந்தமையால் அதே தொண்டியில் ஜகத்விசயன் வந்து தங்கியதும் மக்களின் கவலை கலவரத்துக்கு இடம் கொடுக்கலாயிற்று.

இலங்காபுரன் முதன் முதலில் அடைந்த வெற்றியைப்பற்றி, சிங்களத்து ராஜ பரம்பரைச் சரித்திரப் புத்தகமான மஹாவம்சம் "இலங்காபுரன் நீலக்கடலை எதிரிகள் ரத்தத்தால் சிவப்பாக மாற்றினான்" என்று முரசு கொட்டுகிறது. செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள ஆரப்பாக்கம் கல்வெட்டுக்களில் கூட, தொண்டியிலும், பாசியிலும் சோழப் படைகளுக்கு முதலில் தோல்வியே உண்டாயிற்று என்று பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த ஆரம்பத் தோல்விகளால் பீதியுற்ற மக்கள் அதே தொண்டியில் ஜகத்விசயன் கூடாரமடித்த பிறகும் அபராஜிதன் அசையாமலிருப்பதைக் கண்டு பேரச்சம் கொண்டார்களென்றால் அதில் ஆச்சரியமேதுமில்லையல்லவா!

தொண்டியில் தான் பத்துப் பதினைந்து நாளிருந்தும் அபராஜிதன் பொன்னமராவதியிலிருந்து நகராததால் சலிப்படைந்த ஜகத்விசயன், மாதவியின் யோசனைப்படி தனது படைகளைத் தொண்டிக்கு வடக்கேயும் செலுத்தி, சோழ மண்டலத்துக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தான். அவனை உடனே மறிக்க வேண்டுமென்று அண்ணன் பல்லவராயன் துடித்தான். பாண்டிய சேனாதிபதியான அபராஜிதன் அதைத் தடுத்தான். அவன் அனுப்பிய ஓலையை இரண்டு முறை படித்த பெரிய பல்லவராயர் சின்னப் பல்லவராயரை நோக்கி ஏதும் புரியாயாமல் விழித்து, "இதோ இந்த ஓலையைப் பாரும்," என்று கொடுத்தார்.

ஓலையைப் படித்த அண்ணன் பல்லவ

ராயன் முகத்தில் மிதமிஞ்சிய கோபத்தால் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க, "பேரமைச்சரே! இவன் என்ன விளையாடுகிறான்?" என்று சீறினான்.

"அபராஜிதன் போக்கு எனக்குப் புரியவில்லை," என்றார் பேரமைச்சர்.

"நமது படைகளைக் கொண்டு ஜகத் விசயனைத் தாக்கக் கூடாதென்று எழுதியிருக்கிறானே?" என்று மறுபடியும் கேட்டான் சோழர் படைத் தலைவன்.

பேரமைச்சர் பதிலேதும் சொல்லாமல் 'ஆமாம்' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தார்.

"அதுமட்டுமல்ல. நமது படையில் ஒரு பகுதியை அழைத்துக் கொண்டு பொன்னமராவதிக்கு வந்து தன்னுடன் சேர வேண்டுமென்று அழைக்கிறானே!" என்று தொடர்ந்தான் படைத் தலைவன்.

"அப்படித்தான் ஓலையில் கண்டிருக்கிறது," என்றார் பேரமைச்சர்.

"நமக்கு முன்னாலிருக்கும் எதிரியைத் தாக்காமல் நானும் போய்ப் பொன்னமராவதியில் கையைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதில் அர்த்தமென்ன இருக்கிறது?"

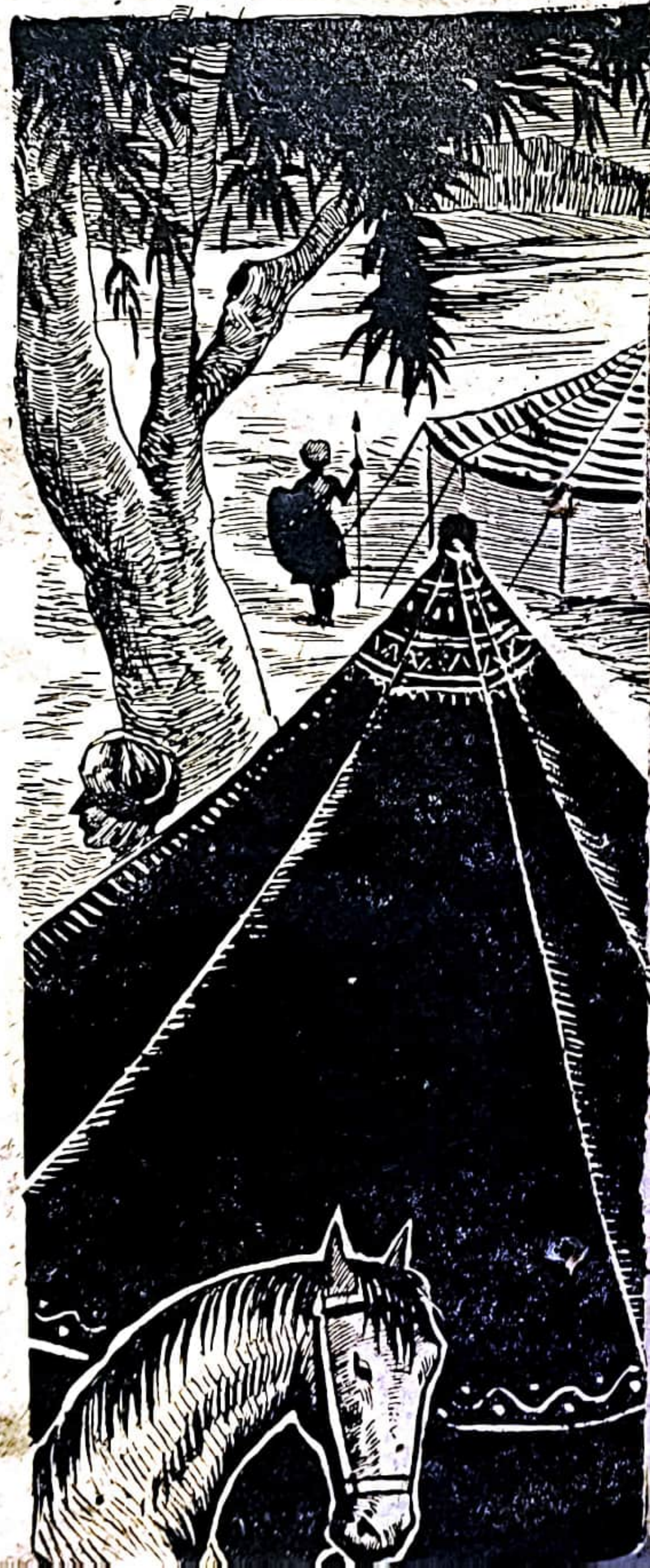
"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை."

"அப்படியானால் அவனைப் போரிலிறங்கும்படி உடனே உத்தரவு அனுப்புங்கள்."

"அபராஜிதன் நம்முடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டவனல்ல. அவனிடமிருப்பது அவனே திரட்டிய புரட்சிப் படை. நாம் சொல்வதை அவன் கேட்டால் கேட்கலாம், கேட்காவிட்டாலும் விடலாம்."

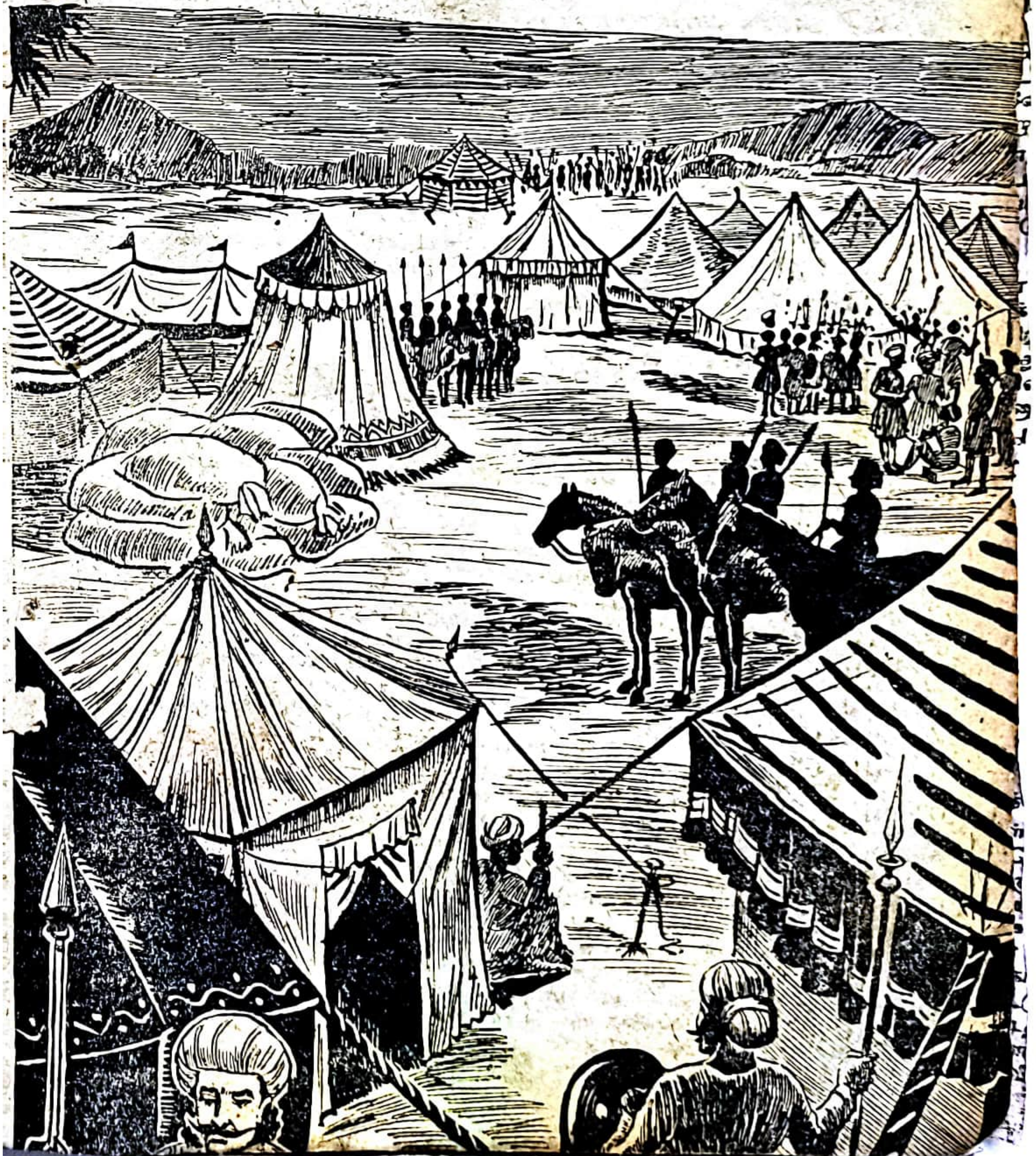
பெரிய பல்லவராயர் தீர்க்காலோசனையில் ஆழ்ந்தார். நீண்ட நேரம் சிந்தித்த பிறகு சொன்னார், "பத்தாயிரம் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு அவன் கேட்கிறபடி பொன்னமராவதிக்குப் போம்," என்று.

அண்ணன் பல்லவராயன் தன் கூரிய விழிகளைப் பெரிய பல்லவராயர் மீது நாட்டினான். பெரிய பல்லவராயர் அமைதியுடன், "படைத் தலைவரே! எனக்கு இன்னும் அபராஜிதனிடத்தில் நம்பிக்கை போகவில்லை. அவன் நடந்து கொள்ளும் முறைகளைப் பார்த்தால் சந்தேகமும் கவலையும் என் மனத்திலும் எழத்தான் செய்கின்றன. இருந்தாலும் அபராஜிதன் ஏதோ காரணமாகவே தாமதிக்கிறான் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அபராஜிதன் போர் முறைகள் அசாஸ்திரியமாயிருக்கலாம். ஆனால் இறுதி வெற்றிக்கு அவை உதவினால் முறைகள் எப்படியிருந்தாலென்ன! சாஸ்திரியம் அசாஸ்திரியம் என்பதெல்லாம் காலம் ஏற்படுத்திய வழக்கு. இன்று அபராஜிதன் எடுக்கும் போர்முறைகள் பலன்

தந்தால் அவையே நாளை சாஸ்திரிய முறைகளாகலாம். எதற்கும் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். நீர் அவன் கேட்கிறபடி பத்தாயிரம் வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு பொன்னமராவதிக்குப் போய்ச் சேரும்,'' என்றார்.

இத்தனைக்கும் அண்ணன் பல்லவ ராயன் மனத்தில் மட்டும் எந்தவித நம்பிக்கையும் ஏற்படவில்லை. பத்தாயிரம் வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு பொன்னமராவதிக்கு வந்த பிறகு சோழநாட்டுப் படைத் தலைவனின் அவநம்பிக்கை முன்னைவிட அதிகமாக வளர்ந்தது. அவன் வந்த பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு அபராஜிதன் படைகளின் ஒரு பகுதியைப் பொன்னமராவதியில் இருத்தி மற்றப் படைகளை அசைய உத்தரவிட்டான். அப்பொழு

தும் ஜகத்விசயனைத் தாக்க அல்ல; ஜகத்விசயன் படைகளை நடத்திச் சென்ற திசைக்கு நேர் எதிர்த்திக்கில், அதுவும் தொண்டிக்குத் தெற்கே, படைகளை நடத்திச் சென்றான். இப்படி எதிரிக்குப் புறமுதுகு காட்டி ஓடுவது போன்ற செய்கையை அறவே வெறுத்த அண்ணன் பல்லவராயன் அடுத்த ஒரு வாரம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தான். இரண்டாவது வாரத்தில் இலங்காபுரன் மதுரையை விட்டுப் படைகளுடன் கிளம்பிவிட்டதாகவும் தொண்டியை நோக்கி முன்னேறுவதாகவும் ஒற்றர்கள் தகவல் கொண்டுவந்தார்கள்.

இந்தச் செய்திக்குப் பிறகு அண்ணன் பல்லவராயனால் பொறுக்க முடியாமற் போகவே அவன் மிகுந்த கோபத்துடன் அபராஜிதன் கூடாரத்துக்குச் சென்றான். அவன் உள்ளே நுழைந்த சமயத்தில் கூடாரத்துக்குள் ஏற்கனவே எரிமலை வெடித்துக்கொண்டிருந்தது.

"சேனாதிபதியவர்களே! இனியும் நாம் தாமதித்தால் உலகம் நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்," என்று கடுமையாகச் சொன்னான் காரிவளவன்.

"அது தவிர இலங்காபுரனுக்கும் ஜகத்விசயனுக்கும் இடையில் நமது படைகள் சிக்க இன்னும் சில தினங்களே இருக்கின்றன," என்றான் மார்க்கேனும் எரிச்சல் தொனிக்க.

அச் சமயத்தில் உள்ளே நுழைந்த அண்ணன் பல்லவராயன், "படைகள் சிக்கி அழிவது ஒரு புறமிருக்கட்டும், சிங்கள வீரர்கள் சிங்களத்துக்குக் கப்பலேறிவிட்டாலும் நமது மானம் கப்பலேறிவிடும். சரித்திரத்திலும் நமது பெயர்கள் பிரசித்தியடைந்துவிடும்," என்றான்.

எதிரே நின்ற மூவர் முகங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்த அபராஜிதன் சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்தான். கடைசியாக எல்லோரையும் உட்காரச் சொல்லித் தானும் உட்கார்ந்துகொண்டான். பிறகு ஒரு மரப் பலகையையும் சுண்ணாம்பையும் கொண்டு வரச் சொல்லி எதிரிப் படைகளும் தன் படைகளும் இருக்கும் இடங்களைக் குறிப்பிட்டுக் கோடுகள் இழுத்தான். அந்தப் பலகையை அண்ணன் பல்லவராயனிடம் நீட்டி, "படைத் தலைவரே! தாங்கள் போர்த் தந்திரத்தில் நிகரற்றவர்கள். எந்த இடத்தில் நாம் எதிரிகளை எப்படித் தாக்க வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

அண்ணன் பல்லவராயன் தன் விழிகளைப் பலகை மீது நாட்டி ஆராய்ந்தான். எந்த இடத்தில் தாக்கினாலும் தங்கள் படைகள் மீள முடியாதபடி போர் நிலை அமைந்து நின்றது. அதைப் பார்த்ததும் அண்ணன் பல்லவராயனுக்குக் கோபம் மிதமிஞ்சிப் போகவே, "இந்த நிலைக்குத் தாங்கள் தானே காரணம்!" என்றான் அபராஜிதனை நோக்கி.

"நான் காரணமல்ல," என்றான் அபராஜிதன்,

"பிறகு யார் காரணம்?"

"யாரும் காரணமல்ல. போர் நிலை அமைந்துள்ள விதம் அப்படி."

"ஜகத்விசயன் கூடலை விட்டுப் புறப்பட்ட உடனேயே நீர் அவனைத் தாக்கியிருக்கலாமல்லவா?"

"தாக்கியிருக்கலாம். ஆனால் நான் படைகளை அழைத்துக் கொண்டு தெற்கே சென்றால் இலங்காபுரன் மதுரையிலிருந்து கிளம்பி, பொன்னமராவதியைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பான், மேலே பொன்னமராவதிக்கும் கீழே கூடலுக்குமிடையில், அதாவது இலங்காபுரனுக்கும் ஜகத்விசயனுக்குமிடையே நான் சிக்கிக்கொண்டிருப்பேன்."

"அவர்கள் நிலையும் அப்படித்தானே? நாங்கள் பொன்னரமராவதிக்கு வடக்கே இருந்தோம். அப்பொழுது தங்கள் புரட்சிப் படைக்கும் எங்கள் படைக்குமிடையில் இலங்காபுரன் சிக்கியிருக்கமாட்டானா?" என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

"சிக்கியிருக்க மாட்டான். தங்களிடம் இருபதினாயிரம் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவனிடமும் அதே பலம். அவன் பத்தாயிரம் வீரர்களைப் பொன்னமராவதியில் நிறுத்திப் பாக்கி வீரர்களை எனக்காக ஏவினால் அவனுக்கும் ஜகத்விசயனுக்கும் இடையில் நான் அழிந்து போவேன். மீதி பத்தாயிரம் பேர் பொன்னமராவதி பிராந்தியத்தில் உங்களைத் தேக்கி நிறுத்துவார்கள். என்னை அழித்துவிட்டு ஜகத்விசயனும் பொன்னமராவதி சேர்ந்தால் என் பத்தாயிரம் படைகள் நாசமாவதோடு மட்டுமல்ல, உங்கள் படை பலமும் குறையும். நீங்கள் தனித்தே சிங்களத்தின் இரு தண்டநாயகர்களுடன்

மலர்களும், நகைகளும் முகத்தின் அழகை அதிகப்படுத்துகிறது. ஆனால் கேசத்தை அழகுபடுத்துவதோ கேசவர்த்தினி ஒன்றே! கேசவர்த்தினியின் ரகஸ்யத்தைத் தெரிந்த நக்ஷத்திரங்கள் அதையே தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். நீங்களும் அந்த ரகஸ்யத்தில் பங்கு கொள்ளுங்கள், நரையை அகற்றி, முதுமையிலும், இளமையாக இருக்க கேசவர்த்தினி உபயோகியுங்கள்.

கேசவர்த்தினி ஷாம்புவினால் தலையைச் சுத்தமாகவும், மணமாகவும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

கேசவர்த்தினி

பிராடக்ட்ஸ், கோயமுத்தூர்.

GP

மக்ளீன்ஸ் பற்களை முன்னைவிட அதிவெண்மையாக சுத்தம் செய்கிறது!

MTY 44 TAM

மக்ளீன்ஸால் வெண்மையாக்கப்பட்ட பற்கள் ஆரோக்கியமானது மட்டுமல்லாமல் பற்சிதைவினின்றும் காப்பாற்றப்படுகின்றன

சேலம் பொருட் காட்சியில் உள்ள எங்கள் ஸ்டால் நெ. 62-க்கு அன்புடன் அழைக்கிறோம்.

எங்கள் ஸ்டாலில் ஒரு ஆர். எஸ். பதி மருந்துப் புட்டி வாங்கினால் அழகிய மூவர்ண காலண்டர் ஒன்று இனாமாகக் கொடுக்கிறோம்.

ஆர். எஸ். பதி & கோ.,

(ஸ்தாபிதம்: *1909*)

த. பெ. எண் 99 மதுரை.

தமிழ் இங்கிலீஷ் போதினி

தமிழ் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் இந்தப் புஸ்தகத்தின் மூலம் பிறர் ஒத்தாசையில்லாமல், இங்கிலீஷ் சுலபமாகப் படிக்கவும் பேசவும் கடிதங்கள் எழுதவும் கற்றுக் கொள்ளலாம். ஒரு பெரிய பைண்டு புஸ்தகம்

விலை ரூ. 5-0-0

V. P. செலவு ரூ. 1-2-0

ஹிந்தி ஆசான்

தமிழைக் கொண்டு பிறர் உதவியின்றித் தானே சுலபமாகப் படிக்கவும் பேசவும் கற்றுக் கொள்ளலாம்.

விலை ரூ. 1-12-0

V. P. செலவு ரூ. 0-10-0

நீங்கள் படித்துவிட்டீர்களா?

தையல் கலை

இப் புத்தகத்தின் மூலம் யார் வேண்டுமானாலும் பிறர் ஒத்தாசையில்லாமல் தானே தையல் வேலையைச் சுலபமாகக் கற்றுக் கொள்ளலாம்.

விலை ரூ. 3-0-0

V. P. செலவு ரூ. 1-0-0

VANI BOOK DEPOT,
Post Box No. 239, Madras-1.

சுருசுருப்புக்கு புத்துணர்ச்சிக்கு உற்சாகத்திற்கு

வயோதிக உணர்ச்சி, சோர்வு, மற்றும் பலஹீனம் மேலிட்டு உங்கள் பாலியத்தில் அனுபவித்ததைப்போல் இளமையை அனுபவிக்க முடியவில்லையா? அப்படியென்றால், இன்றே உங்கள் கெமிஸ்டிடம் சென்று, வை-டாப்ஸ் (Vi-Tabs) வாங்குங்கள். இந்த நவீன மருந்து துரிதமாக வேலை செய்து உங்கள் உறுப்புகளை ஊக்குவித்து, உங்களை யௌவனமாகவும், பலசாலியாகவும், ஓடியாடி வேலை செய்ய ஆர்வமுள்ளவர்களாகவும் இருக்கத்தூண்டுகிறது. இதை விட்டு விட்டு பாலியத்திலேயே வயோதிக உணர்ச்சியடையாதீர்கள். இன்றே உங்கள் கெமிஸ்டிடம் வை-டாப்ஸ் (Vi-Tabs) வாங்குங்கள் சீக்கிரமே இளமையுடன் இருங்கள் பூர்ண திருப்தி உங்களுக்கு நிச்சயமாக அளிக்கும்.

போரிட நேரிடும். முடிவைப் பற்றி நான் விவரிக்கத் தேவையில்லை," என்றான் அபராஜிதன்.

இதைக் கேட்ட சின்னப் பல்லவராயன் மட்டுமின்றி, காரிவளவனும் மார்க்கியனும் கூட யோசனையில் ஆழ்ந்தார்கள். "நீங்கள் சொல்வது வாஸ்தவந்தான். இப்பொழுது நாம் என்னதான் செய்ய வேண்டும்?" என்று அண்ணன் பல்லவராயன் கேட்டான்.

"எதுவும் செய்வதற்கில்லை," என்றான் அபராஜிதன்.

"கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதா?" என்றான் காரிவளவன்.

"வேலையில்லாத போது படைகளுக்கு ஓய்வுகொடுப்பதுதான் நல்லது," என்றான் அபராஜிதன்.

அவர் கவலை

"நீங்கள் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப் படாதீர்கள். இதே மாதிரிதான் மரக் கடை பெரிய சாமிக்கு வந்தது. பிழைத்து விட்டார். வக்கீல் வரதராஜனுக்கு வந்தது. எழுந்துவிட்டார். தர்மகர்த்தா சிங்கார வேலருக்கு வந்தது. சரியாகி விட்டது."

"ஐயையோ! நான் என்ன பண்ணுவேன் டாக்டர்!"

"இவ்வளவு சொல்கிறேன், மறுபடியும் உடம்பைப் பற்றிப் பயப்படுகிறீர்களே!"

"உடம்பு இருக்கட்டும். நீங்கள் சொன்ன அத்தனை பேரும் இப்போது ஓட்டாண்டியாகத் தெருவில் நிற்கிறார்களே!"

மார்க்கியன் ஏதோ சொல்ல முயன்று முடியாமல் 'ஹ்ும்' என்று ஒரு முறை கனைத்தும், பிரம்மாண்டமான தன் சரீரத்தை ஆட்டியும் தன் எரிச்சலைத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

அபராஜிதன் யார் எரிச்சலையும் லட்சியம் செய்யவில்லை. அடுத்த சில தினங்கள் எங்குமே அவன் அசையவில்லை. ஒரு நாள் கூடாரத்துக்கு வெளியே அவன் உலாவிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு ஒற்றன் அவசரமாகக் குதிரை மீது பறந்து வந்து அபராஜிதன் எதிரில் குதித்தான். அப்போது அபராஜிதனுடன் அண்ணன் பல்லவராயனும் காரியும் மார்க்கியனும் இருந்தார்கள். ஒற்றன் கீழே குதித்ததும் இரைக்க இரைக்கத் தகவலைச் சொல்லத் தொடங்கி "பிரபு! ஜகத்விசயன் மீண்டும் தொண்டிப் பக்கம் திரும்பிப் போவதாகத் தொண்டியில் பேசிக் கொள்கிறார்கள்," என்றான்.

"கப்பல்கள் என்ன ஆயின?" என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

"துறைமுகத்திலிருந்து மறைந்து விட்டன" என்றான் ஒற்றன்.

"சரி, நீ போ," என்று உத்தரவிட்டான் அபராஜிதன்.

ஒற்றன் சென்ற பிறகு "எந்தக் கப்பல்கள்?" என்று அபராஜிதனை கேட்டான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

"ஜகத்விசயன் அழைத்து வந்திருந்த போர்க் கப்பல்கள்."

"எங்கு போய் விட்டன?"

"சிங்களத்துக்குத்தான்."

"பேஷ்! பேஷ்! இனி நாம் தொண்டியைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம்," என்ற அண்ணன் பல்லவராயன் குரலில் குதூகலம் மிகுந்திருந்தது.

"அதை எதற்காகப் பிடிக்கவேண்டும்?" என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

ஒரு முக்கியப் போர் நிலையத்தை ஏன் பிடிக்கவேண்டும் என்று கேட்டால் என்ன செய்வதென்று திகைத்த சோணாட்டுப் படைத் தலைவன், "வேறு என்னதான் செய்வதாக உத்தேசம்?" என்று கேட்டான்.

"மேலும் தெற்கு நோக்கிப் படைகளை நடத்திச் செல்லவேண்டியதுதான்," என்ற அபராஜிதனை நோக்கிப் பல்லவராயனின் உஷ்ணமான கண்கள் திரும்பின. "பிறகு...?" என்று வினவினான் பல்லவராயன்.

"திரும்பவும் இங்கு வரவேண்டியது," என்று கிடைத்தது பதில்.

அபராஜிதனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்குமோ என்று அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினான் அண்ணன் பல்லவராயன். அந்தப் பார்வையைக்

கண்டதும் பல நாட்களாகச் சிரிக்காத பாண்டிய சேனாதிபதி வாய்விட்டு இடி இடி என்று பலமாகச் சிரித்தான். வெகு நேரம் சிரித்துவிட்டு, அந்தச் சிரிப்பால் சினந்து சிறிக்கொண்டிருந்த அண்ணன் பல்லவராயனுக்கும் கவலையுற்றிருந்த தனது இரு படைத் தலைவர்களுக்கும் தான் அனுஷ்டிக்கப்போகும் போர் முறையை விளக்கினான். அவன் போர் முறையை விவரிக்க விவரிக்க அண்ணன் பல்லவராயன் முகத்தில் மட்டுமின்றி, காரி. மார்க்கியன் முகங்களிலும் கோபம் மறைந்து முதலில் ஆச்சரிய ரேகையும் பிறகு பிரமிப்பும் படரத் தொடங்கின.

போர்த் தந்திரத்தில் இணையற்றவனென்று பெயர் வாங்கிய அண்ணன் பல்லவராயனே வியக்கும்படியான திட்டத்தை வகுத்த அபராஜிதனைப் பற்றியோ, அவன் படைகளைப் பற்றியோ, தன்னை எதிர் நோக்கிவரும் பேராபத்தைப் பற்றியோ சிறிதும் சிந்திக்காமல் கருணாகரத் தேவன் இருப்பிடமான பாசிப்பட்டனத்துக்கு வந்து சேர்ந்த ஜகத்விசயன், மாதவி விரித்த வலையில் பூரணமாகச் சிக்கிப் பேரானந்தத்தில் மூழ்கியிருந்தான். பாசிப்பட்டணக் கோட்டையில் ஜகத்விசயனை ராஜமரியாதைகளுடன் வரவேற்ற கருணாகரத் தேவன் அவனுக்குச் சகலவித சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுத்தான், அவன் உபசாரங்களில் மயித்த ஜகத்விசயன் பாசிப்பட்டணத்துக் கோட்டைக்குள் சில வீரர்களை மாத்திரம் நிறுத்திக்கொண்டு தன்னுடன் வந்த ஆயிரம் வீரர்களைக் கோட்டைக்கு வெளியிலேயே நிறுத்தினான். அவன் கவலையில்லாமல் காலங் கழிப்பதைப் பார்த்த கருணாகரத் தேவன், "என்ன தண்டநாயகரே! உங்கள் படைகளை தொண்டியிலிருந்து இரண்டு காத தூரத்தில் நிறுத்தியிருக்கிறீர்கள். நீங்களும் பெரும் படையை விட்டு இங்கு தங்கியிருக்கிறீர்கள். இது எதிரிகளுக்குத் தெரிந்தால் ......?" என்று சந்தேகமாகக் கேட்டான்.

"தேவரே! தெரிந்தாலென்ன? இலங்காபுரத் தண்டநாயகர் சைன்னியமும் என் சைன்னியமும் வெகு அருகிலிருக்கின்றன. தமிழ் நாடு வியக்கும்படியான ஒரு நிகழ்ச்சி தொண்டியில் ஏற்படப் போகிறது. அத்துடன் அபராஜிதன் படைகள் நசுக்கப்படும். பிறகு என் படையும் இலங்காபுரத் தண்டநாயகர் படைகளும் சேர்ந்து வடக்கே தனியாயிருக்கும் அந்தப் பெரிய பல்லவராயனைப் பொடியாக்கி விடும்," என்று கூறிப் பெரிதாக நகைத்தான்.

தேவனும் கூட நகைத்தான், ஆனால் அவன் சிரிப்பு அன்று வரண்டு இருந்தது. ஒரு வாரத்துக்குப் பிறகு அதே சிரிப்பில் வளப்பம் காணப்பட்டது. அந்த வளப்பமான சிரிப்பை அவன் உதிர்த்த நாள் பாண்டிய நாட்டுக்கும் வளப்பத்தை விளைவித்த நாள். அந்தத் தினத்தில்தான் தொண்டியிலிருந்த ஒற்றன் ஒருவன் அவசரமாக வந்து ஜகத்விசயனைக் காண விரும்பினான்.

"எதற்காக!" என்று கேட்டான் கருணாகரத்தேவன்.

"அவர் படைத் தலைவர் தொண்டியிலிருந்து செய்தியனுப்பியிருக்கிறார்."

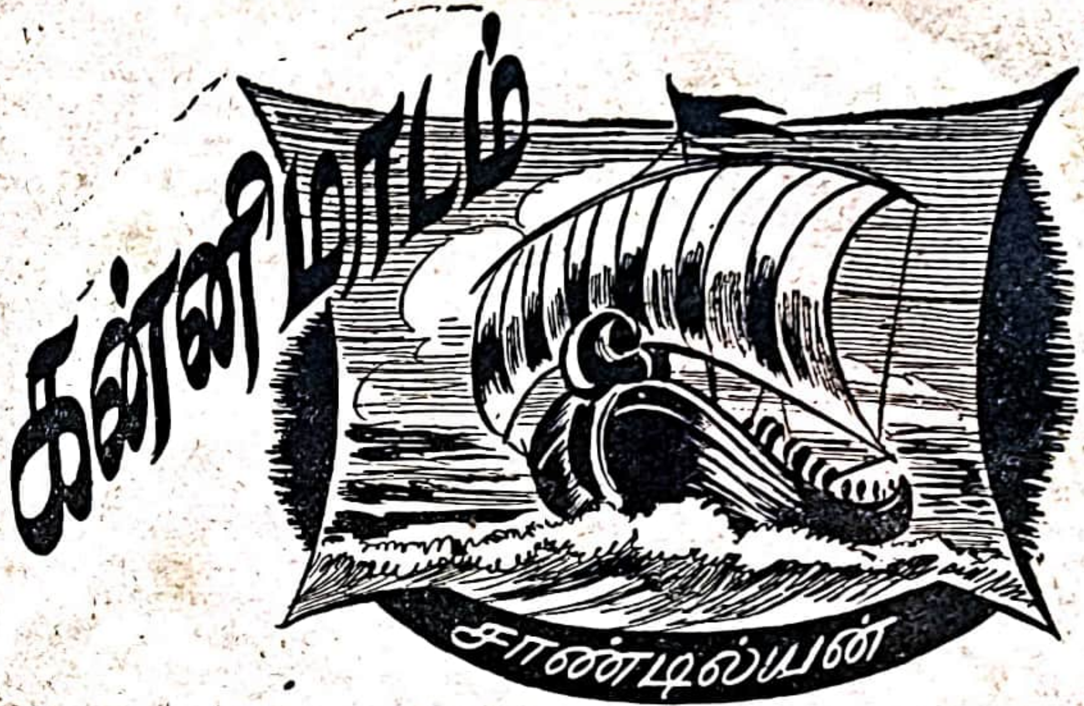
"சரி. ஓலையை என்னிடம் கொடு," என்றான் கருணாகரத்தேவன்.

"முடியாது. அவரிடம் நேரில் கொடுக்க வேண்டும்."

"அவரைப் பார்க்க முடியாது. மாதவியுடன் உப்பரிகையில் இருக்கிறார்," என்றான் தேவன். அத்துடன் சொன்னான், "இந்தக் கோட்டைக்கு நான்தான் அதிபதி. இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் ஆதரவில்தான் நானும் என்னைச் சேர்ந்த பாண்டிய வீரர்களும் இங்கிருக்கிறோம். செய்தி அவசரமாயிருந்தால் என்னிடம் ஓலையைக்கொடு. நான் இப்போதே ஜகத்விசயனிடம் கொடுக்கிறேன்," என்று.

கருணாகரத்தேவன் குரலிலிருந்த அதிகாரத்தையும் கடுமையையும் கண்ட ஒற்றன் வேறு வழியில்லாமல் ஓலையை அவனிடம் ஒப்படைத்தான். ஒற்றனைக் கவனித்து வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்குமாறு தனது வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டு ஓலையை எடுத்துக்கொண்டு தனது அறைக்குச் சென்ற கருணாகரத் தேவன் கதவுகளைச் சாத்திக்கொண்டு ஓலையைப் படித்தான். பிறகு மெள்ள அந்த ஓலையைப் பக்கத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீபத்தில் காட்டிப் பற்ற வைத்தான். எரிந்து கீழே விழுந்த ஓலைச் சாம்பலைத் தன் காலால் மிதித்து அழித்தான். பிறகு இதழ்களில் புன்முறுவல் படர அறைக் கதவை திறந்து கொண்டு பூனைபோல் வெளியே நடந்து சென்றான்.

(தொடரும்)

60. பைங்கிளியா? கூண்டுக்கிளியா?

காதும் காதும் வைத்த மாதிரி வெகு ரகசியமாகக் கருணாகரத்தேவன் எரித்துவிட்ட ஓலையைப் பற்றிய மர்மம் பாசிப் பட்டணக் கோட்டையிலிருந்த யாருக்குமே தெரியாது போயிற்று. ஓலையைக் கொண்டு வந்த ஒற்றன் என்ன ஆனான் என்பதும் புரியாத பெரும் புதிராகவே ஆகிவிட்டபடியால் ரகசியம் வெளியாவதற்கான ஒரே மார்க்கமும் அடைபட்டுவிட்டது. யுத்தரங்கத்திலிருந்தோ தன் படைத் தலைவர்களிடத்திலிருந்தோ செய்தி ஏதும் வராததால் ஜகத்விசயன் எத்தகைய கவலையுமின்றி மாதவியுடன் உல்லாசமாகக் காலங்கழித்துக் கொண்டிருந்தான். போர் விஷயமாக அவன் கொண்டிருந்த அசிரத்தை கருணாகரத்தேவனுக்கு மட்டுமல்லாமல் மாதவிக்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அந்த ஆச்சரியம் நாளடைவில் ஓரளவு கவலைக்கும் இடங் கொடுக்கலாயிற்று. ஜகத்விசயன் சீக்கிரம் அபராஜிதனை எதிர்த்து முறியடிப்பான், அவனைக் கையையும் காலையும் கட்டிக்கொண்டு வந்து தன் முன் வீழ்த்துவான் என்று நினைத்து அந்த நாளை எதிர்பார்த்து நின்ற மாதவிக்கு, போர் ஏதும் நிகழாதது மட்டுமல்லாமல் பாண்டிய சேனாதிபதி பொன்னமராவதியை விட்டுத் தெற்கே சென்று கைக்கெட்டாமல் நழுவிவிடுவதைப் பார்த்ததும் கவலைமட்டுமின்றி, கோபமும் பொங்கவே அவள் ஜகத்விசயனை வெளிப்படையாகவே கடிந்துகொண்டாள். அவள் கோபத்தைக் கண்ட ஜகத்விசயன் அதன் காரணத்தையும் புரிந்துகொண்டு மெள்ளப் புன்முறுவல் காட்டி, "மாதவி! கோபத்திலும் உன் முகம் அழகாகத்தானிருக்கிறது..." என்று செல்லமாகப் பேச ஆரம்பித்து அவள் தோள்மீது தன் கையையும் லேசாக வைத்தான்.

மாதவி கடுப்பான முகத்தை அவன் மீது திருப்பி தோள்மீதிருந்த அவன் கையையும் தன் கையால் வெடுக்கென எடுத்து எறிந்தாள்.

"எதற்காக இத்தனை கோபம் மாதவி!" என்று கேட்டான் ஜகத்விசயன்.

"யாருக்காவது கோபம் வரவேண்டுமல்லவா?" என்ற மாதவியின் குரலில் உஷ்ணம் மாத்திரமின்றி ஏளனமும் பரிபூரணமாகத் தொனித்தது.

உஷ்ணத்துக்குக் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட ஜகத்விசயனுக்கு அவள் குரலில் தொனித்த ஏளனத்துக்குக் காரணம் புரியாது போகவே கேட்டான், "யாருக்காவது கோபம் வரவேண்டுமா! எதற்காகக் கோபம் வரவேண்டும்!" என்று.

"கோபம் எதற்காக வரும்!"

"நீதான் சொல்லேன்."

"விரோதத்துக்காக வரும்."

"சரிதான்."

"விரோதத்துக்காகக் கோபம் வருவதென்றால் உங்களுக்கு இத்தனை நாள் வந்திருக்கவேண்டும்."

"ஏன்?"

"உங்கள் விரோதி உங்களிடமிருந்து நழுவுகிறானே, புரியவில்லையா!"

"என் விரோதியா! அப்படியொருவன் இருக்கிறானா!"

"ஏன், அபராஜிதன் உங்கள் நண்பனா!"

மாதவியின் கடைசிச் சொற்களைக் கேட்ட ஜகத்விசயன் லேசாக நகைத்தான். "இப்பொழுது நீங்கள் நகைக்கலாம். ஆனால் அபராஜிதன் வெற்றிக்குப் பிறகு தமிழ் நாடு மட்டுமல்ல சிங்களமும் உங்களைப் பார்த்து நகைக்கும். உங்களைப் பார்த்துமட்டுமல்ல உங்களுக்கு இடம் கொடுத்தேனே என்னைப் பார்த்தும் நகைக்கும். நகைப்பது மட்டுமல்ல, 'இந்தப் படுபாவிப் பெண் இலங்கையின் சிறந்த தண்டநாயகனைத் தன் வலையில் சிக்க வைத்து அழித்துத் தொலைத்து விட்டாள்' என்று தூற்றவும் செய்வார்கள்," என்று வெறுப்புக் கலந்த குரலில் சொற்களை உதிர்த்தாள் மாதவி.

ஜகத்விசயன் அவளுடைய அழகிய இடைக்காகத் தன் கரத்தைச் செலுத்தித் தன்னை நோக்கி அவளை இழுத்து, "மாதவி! உன் போன்ற ஓர் அபூர்வ சொத்தைப்பெற நான் செய்ய வேண்டிய பெரும் செயல் என்ன என்பதை நான் அறியாதவனென்று நினைக்கிறாய்? நான் இங்கு ஏதோ கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறேனென்று நினைக்காதே. போர் நிலையை நான் அமைத்திருக்கும் முறையில் அபராஜிதன் என் சுண்டுவிரலைக்கூட அசைக்க முடியாது. பாண்டிய நாட்டில் அபுராஜிதன் பெரிய தளபதியாயிருக்கலாம். ஆனால் அவன் போர் முறைகளைக் கவனித்துப் பார். சிங்களத்தில் சாதாரண வீரனுக்குத் தெரிந்த போர்த் தந்திரம்கூட அவனுக்குத் தெரியுமென்று தோன்றவில்லை. அவன் படை எந்தப் பகுதியில் வந்தாலும் என் படையில் அவனையும் சோழ நாட்டுப் படைகளையும் துண்டித்துவிடும். தான் கெட்டது போதாதென்று அண்ணன் பல்லவராயனையும் அபராஜிதன் சேர்த்து இழுத்துக்கொண்டு தெற்கு நோக்கிப் பயணமாகியிருக்கிறான். இராமேசுவரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கூடலில் உன் மாமன் முதலில் அமைத்த அரணில் தங்கிப் பிறகு தொண்டிமீது பாயலாம் என்பது அவன் திட்டம். ஆனால் அவன் கூடலை நெருங்கு முன்பாகத் தொண்டிக்கருகில் ஐயாயிரம் படைவீரர்கள் சிங்களத்திலிருந்து வந்திறங்குவார்கள். அதற்காகப் போர்க் கப்பல்

போர்த் தந்திரத்தை நினைத்துப் பெரிதும் வியந்தாள். இருந்தாலும் ஒரு சந்தேகம் கேட்டாள். "நீங்கள் எதிர் பார்க்கிறபடி அபராஜிதன் கூடலிலிருந்து கிளம்பித் தொண்டி வராவிட்டால்?" என்று மாதவி வினவினாள்

"அப்பொழுதும் நிலைமை சீர்ப்படாது. கூடலிலிருந்து சிங்களம் கூப்பிடு தூரம். இடையேயுள்ள கடலில் நமது கப்பல்கள் உலவும். தொண்டியிலுள்ள நமது படைக்கும் அங்குள்ள கடற் படைக்கும் இடையே சிக்குவான் அபராஜிதன். மாதவி! போர், சைன்னியங்களின் தொகையால் மட்டுமல்ல, அவையிருக்கும் நிலையாலும் ஜெயிக்கப் படுகிறது. இப்பொழுதிருக்கும் நிலையில் அபராஜிதன் தோற்றுவிட்டானென்றே வைத்துக் கொள். அவன் மீள வழியே இல்லை," என்று பதில் சொன்னான் ஜகத் விசயன்.

ஜகத்விசயனின் அபூர்வ மூளையை நினைத்து வியந்த மாதவி இவனைத் துணையாகப் பெற்றது மாமாவின் பாக்கியம் என்றே நினைத்தாள். அத்துடன் கருணாகரத்தேவனும் அந்த நம்பிக்கைக்குத் தூபம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அபராஜிதன் மீது வெறுப்பைச் சந்தேகத்துக்கிடமின்றிக் காட்டினான் கருணாகரத்தேவன்.

"ஏன் அப்படி அவரை வெறுக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள் மாதவி.

"அவனை எப்படி வெறுக்காதிருக்க முடியும்? தமிழ்நாட்டைப் போரில் ஆழ்த்தியவனை விரும்பவா சொல்லுகிறீர்கள்!" என்று கேட்ட அவன் குரலில் வெறுப்புப் பூரணமாகவே தொனித்தது.

"அவர் எங்கே யுத்தத்தில் ஆழ்த்தினார்?" என்றாள் மாதவி.

களையும் அனுப்பியிருக்கிறேன். அவன் தொண்டிக்குத் திரும்பும்போது அந்த ஐயாயிரம் வீரரும் என்னிடம் தற்சமயமுள்ள பதினாயிரம் வீரரும் அவனை எதிர்ப்பார்கள். அதற்காகவே இங்கே தங்கியிருக்கிறேன். இன்னொரு பக்கத்திலிருந்து அபராஜிதனை உன் மாமா தாக்குவார். நானும் உன் மாமாவும் ஏற்படுத்தும் பாக்குவெட்டிக்குள் அபராஜிதன் சைன்னியம் சிக்கி ஒரே வெட்டில் தீர்க்கப்படும்" என்று தன் போர்த் திட்டத்தை அவளுக்கு விளக்கினான்.

அவன் சிங்களத்துக்குக் கப்பல்களை அனுப்பிய காரணத்தை அப்பொழுது தான் புரிந்துகொண்ட மாதவி அவன்

"வேறு யார் இந்தப் போருக்குக் காரணம்! என் திட்டப்படி வீரபாண்டியனுக்கும் கார் குழலிக்கும் திருமணம் முடிந்திருந்தால் இந்த யுத்தம் ஏற்பட்டேயிருக்காது. பாண்டியப் படைகளும் சிங்களப் படைகளும் மழவராயன் படைகளும் ஒன்றாக இணைந்திருந்தால் சோழர்கள் படையெடுக்கத் துணிந்திருப்பார்களா? அதுமட்டுமா? பாண்டிய சேனாதிபதி மன்னனுக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்து எதிரிகள் பக்கமாகச் சேரவேண்டுமா! வெட்கக்கேடு பெண்ணே, வெட்கக்கேடு! இந்தத் துரோகியை நான் எப்படி நேசிப்பேன்!" என்றான் கருணாகரத்தேவன்.

அவன் பேச்சில் பல முரண்பாடு கவிழ்ப்பதை மாதவியும் கவனிக்கத் தான் செய்தாள். பாண்டியப் படைகளும் மறவன் படைகளும் சேர்ந்தால் சிங்களப் படைகள் நிலை மோசமாகியிருக்கும் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்துதானிருந்தது. ஆனால் அதை அவள் வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஒன்று மட்டும் அவளுக்குத் திட்டமாகப் புரிந்தது. தான் முடித்து வைத்த கல்யாணத்தை அபராஜிதன் குறுக்கே புகுந்து கெடுத்துவிட்டான் என்பதில் தேவன் அடங்காத ஆத்திரம் கொண்டிருந்தான் என்பதை மட்டும் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்ட அவள், அபராஜிதனிடம் தேவனுக்கு விரோதம் இருக்கும்வரை காரணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவானேன் என்று வாளாவிருந்து விட்டாள்.

மாதவியின் மனத்திலே அமைதி நிலவிக் கிடந்தது. ஜகத்விசயன் திட்டங்களைக் கேட்டதும் அபராஜிதன் ஒழிந்தான் என்றே கருதினாள். அந்த விரோதியின் அழிவில் அவளுக்கிருந்த சாந்தியால் சூழ் நிலையைப் பற்றியோ தினம் தினம் அதிகமாகிக்கொண்டிருந்த ஜகத்விசயன் சேஷ்டைகளைப் பற்றியோ அவள் கவலைப்படவில்லை.

ஜகத்விசயன் தொண்டியிலிருந்த தன் படைத் தலைவனிடமிருந்து செய்தி வராதவரை, தான் புறப்பட வேண்டிய அவசியமில்லையென்றே நினைத்தான். அது அவனுக்கு ஆறுதலை அளித்தது, ஆனால் அந்த ஆறுதலை அடியோடு தொலைத்துவிடக் கூடிய பேரிடியொன்று திடீரென அவன் மீது இறங்கியது.

அன்று அவனும் மாதவியும் கருணாகரத்தேவன் மாளிகையிலுள்ள விருந்து மண்டபத்தில் உல்லாசமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பிரும்மாண்டமான தூண்களில் புதைக்கப்பட்டிருந்த பதுமை விளக்குகள் சுடர்விட்டெரிந்து அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தன. வெளியிலே லேசாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. அந்த மண்டபம் இருந்த அடக்கத்துடன், அந்தத் தூறலும் அந்தத் தூறலைத் துழாவி வந்த மெல்லிய காற்றும் இன்பமான சூழ் நிலையைச் சிருஷ்டித்தன. அந்த இன்பச் சூழ் நிலையையும் அமைதியையும் குலைக்கத் தடதடவென ஒரு வீரன் மாடிப்படிகளில் ஏறி வந்தான். உள்ளே செல்லக்கூடாதெனத் தடுத்த காவல் வீரனையும் ஒதுக்கித் தள்ளி, "தண்டநாயகரை நான் உடனே பார்க்கத்தான் வேண்டும். யார் எங்களைத் தடுத்தாலும் வெட்டிப் போடுவேன்," என்று மண்டபமே அதிரும்படி இரைந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் திடும் பிரவேசமாகவும் அநாகரிக முறையிலும் உள்ளே நுழைந்து நின்ற வீரன் மீது கோபம் பொங்கும் விழிகளைத் திருப்பிய ஜகத் விசயன், "எங்கிருந்து வருகிறாய்? முறையின்றி உள்ளே நுழைய வேண்டிய அத்தனை அவசரமான காரியம் என்ன?" என்று விருந்து மண்டபமே அதிரும்படி இரைந்தான்.

வீரன் ஜகத் விசயனையும் மாதவியையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான், "உங்கள் அமைதியை நான் கலைக்கவில்லை," என்று.

"பின் யார், கலைத்தார்கள்?" மீண்டும் இடிபோல் இடித்தது ஜகத்விசயன் குரல்.

"நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கில்லை, சிங்களத்தின் தலைவிதி கலைத்திருக்கலாம். அல்லது அபராஜிதன் கலைத்திருக்கலாம்," என்றான் வீரன் சற்றும் பணிவைக் காட்டாமல்.

"அபராஜிதனா! என்ன உளறுகிறாய்!" என்ற ஜகத்விசயன் குரலில் சற்று கடுப்புக் குறைந்திருந்தது. அபராஜிதன் பெயரைக் கேட்டதும் மாதவியும் தன் அழகிய விழிகளைத் தூதன்மீது நாட்டினாள்.

"தொண்டியிலுள்ள நமது சைன்னியம் முறியடிக்கப்பட்டு விட்டது," என்று அதிர் வேட்டை வீசினான் வீரன்.

"என்ன, நம் சைனியமா! உனக்குப்

பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா! இலங்கையிலிருந்து வந்த படை என்ன ஆயிற்று?" பாதி சாப்பாட்டில் உதறிக் கொண்டு திடீரென ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தான் ஜகத்விசயன்.

"அதுவும் சின்னபின்னப் படுத்தப்பட்டது," என்று பதிலளித்தான் தூதன்.

"தொண்டித் துறைமுகத்திலிருந்து சற்றுத் தள்ளி ரகசியமாகத்தானே சிங்களத்திலிருந்து வந்த உதவிப்படை இறங்கியது?"

"ஆமாம்."

"அப்பொழுது தான் அபராஜிதன் தெற்கே போய்க்கொண்டிருந்தானே!"

"போகவில்லை, போவதாகப் பாசாங்கு காட்டினன். தன் சைன்னியத்தில் ஒரு சிறு பகுதியை அந்தப் பக்கம் நடமாட விட்டுத் திடீரென பெரும் பகுதியுடன் தொண்டியை நோக்கி, காடுகள் பகுதியில் மறைந்து வந்து தங்கியிருந்தான். சிங்களத்திலிருந்து வந்த கப்பலிலிருந்து படைகள் தரையில் இறங்கியதும் அபராஜிதன் படை அவர்கள்மீது பாய்ந்துவிட்டது. அணிவகுத்து நிற்கக்கூட அவகாசமில்லை பிரபு! தாங்கள் உதவிப் படைகளுக்குக் கப்பல்களை அனுப்பியது அவனுக்கு எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறது."

"அப்புறம்?"

"அவன் காரியம் சுலபமாகிவிட்டது. உதவிப் படையை அழித்ததும் அவன் இராமேச்வரத்துக்குப் போய் விட்டானென்று தூங்கிக்கொண்டிருந்த தொண்டிப் படையையும் இரவில் தாக்கிச் சின்னபின்னப் படுத்தி விட்டான். தங்கள் உப தளபதி சரணடைந்துவிட்டார்."

ஜகத்விசயன் முகம் சவமென வெளுத்தது. "இதைப் பற்றி முன்பே ஏன் தகவல் அனுப்பவில்லை?"

"பத்து நாட்களுக்கு முன்பே உப தளபதி ஓலை அனுப்பினரே!"

"ஓலையா? என்ன ஓலை?" என்று கேட்ட ஜகத்விசயன் கண்களில் சந்தேகச் சாயை திடீரெனப் படரவே, அவன் தன் பார்வையைக் கருணாகரத் தேவன் மீது திருப்பினன். கருணாகரத் தேவன் புன்முறுவலுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"என்ன தேவரே! இதற்கு என்ன சொல்கிறீர்!"

"எதற்கு?" என்று கேட்டார் தேவரும்.

"யாராவது ஓலை கொண்டு வந்தானு?"

"ஓ! கொண்டுவந்தானே"

"ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை?"

"பிரபுவும் மாதவியும் உல்லாசமாக இருந்தீர்கள். அந்த இன்பத்தைத் துன்பத்தால் உடைக்க இஷ்டமில்லை."

அவ்வளவுதான்! ஜகத்விசயன் சுயநிலை இழந்து மண்டபம் அதிரும்படியாகக் கத்தத் தொடங்கி, "அடே கிழட்டுப் பயலே! உன் துரோகச் செயலுக்குத் தகுந்த பலன் அளிக்கிறேன் பார். உன்னைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டி, பராக்கிரமபாகுவுக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். இங்குள்ள ஜனங்கள் மீது என் வீரர்களை ஏவி, ஊரையே கொளுத்திவிடுகிறேன்," என்றான்.

கருணாகரத்தேவன் முகத்தில் புன்முறுவல் அதிகமாகப் படர்ந்தது. "பிரபு! அபராஜிதன் படைகள் தொண்டியைப் பிடித்து உமது படைகளை அழித்துவிட்டன. எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் செய்தி சரியானல் அவன் படைகளுக்கும் பெரிய பல்லவராயர் படைகளுக்கும் இடையே கிடக்கிறது இலங்காபுரன் படைகள். இப்பொழுது அவர்கள் பாக்குவெட்டி. சிங்களப் படைகள் பாக்கு. இந்தக் கிழவனையும் தாங்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. தங்களுடன் வந்த ஆயிரம் வீரர்கள் கோட்டைக்கு வெளியே இருக்கிறார்கள். நான் கோட்டைக் கதவைச் சாத்திவிட்டேன். ஜகத்விசயத் தண்டநாயகர் இப்பொழுது என் விருந்தினர் மட்டுமல்ல, கைதியுங்கூட. இந்தப் பைங்கிளியும் இப்பொழுது கூண்டுக் கிளிதான். அபராஜிதன் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் இங்கு வருவான்," என்று சொல்லிவிட்டு, "டேய் யாரங்கே?" என்றான்.

உள்ளே நுழைந்த வாள் தாங்கிய வீரர்களிடம் ஜகத்விசயனையும் மாதவியையும் ஒப்புவித்த கருணாகரத்தேவன் அவர்களை வீரர்கள் இழுத்துச் சென்றதும் அமைதிக்கு அடையாளமாகப் பெருமூச்சொன்றை விட்டு, "பாக்குவெட்டிக் கதையானல் என்ன, கூண்டுக்கிளி கதையானல் என்ன, தமிழ் நாடு பிழைத்தது," என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

61. பெரிய இடத்துப் பரிசு

மக்கள் எதிர்பார்ப்பது சொற்பமாயிருந்து அதில் ஏமாற்றம் கண்டாலே மனச் சோர்வு அதிகமாயிருக்கும். எதிர்பார்ப்பது ஏராளமாயிருந்து ஏமாற்றமும் எல்லையை மிஞ்சினால் மனத்தில் இடியே விழுந்துவிடுகிறது. ஆனால் அந்த எல்லை மீறிய ஏமாற்றத்தில் எதிர்பாராத திருப்பம் ஏற்படும்போது மக்கள் மனம் விசித்திரமான நிலையை அடைகிறது. ஒரு கணம் ஆச்சரியம் என்னும் அணையால் தேக்கப்படும் மன அலைகளின் திக்பிரமை. பிறகு கரையை உடைத்துக் கொண்டு கன வேகத்துடன் பிரவகித்து எங்கும் பரந்து நிற்கும் மகிழ்ச்சி வெள்ளம்!

அபராஜிதன் போர்த் தந்திரத்தால் தமிழ் நாட்டு மக்கள் அனுபவித்த ஏமாற்றமும் மனமாற்றமும் மகிழ்ச்சி வெள்ளமும் எந்தச்சரித்திர ஆசிரியனும் விவரிக்க முடியாத அத்தனை வேகத்தில் ஒன்றை ஒன்றை அடுத்துத் தாவி உருண்டு புரண்டு பெரும் அலைகளாகக் கிளம்பியபடியால் இறுதியில் ஏற்பட்ட குதூகலம் போர் முடிந்த ஒரு மாத காலத்திற்குப் பின்னும் சிறிதும் குறையாதது மட்டுமின்றி, மேலும் மேலும் அதிகப்பட்டுத் தமிழ் நாட்டில் ஏதோ பெரிய திருவிழா நடப்பது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தியது. அபராஜிதன் சென்றவிடமெல்லாம் மக்கள் கடல் போலக் குவிந்து நின்று ஆரவாரம் செய்தார்கள். பாண்டிய சேனாதிபதி வருகிறான் என்று கேட்ட மாத்திரத்தில் வழி நெடுகக் கட்டப்பட்ட தோரணங்கள் காற்றில் அலைந்து அவனை வா வாவென்று கை காட்டி அழைத்தன. அவன் வருகையை ஒட்டி வீடுகளின் வாயில்களில் நீர் தெளித்த மங்கையரின் செங்கை வளைகள் குலுங்கியதால் தமிழ் நாடு முழுதுமே கலீர் கலீரென இன்பநாதம் எழும்பிச் சூழ்ந்து கிடந்தது. தமிழன்னையும் தன் வீரப் புதல்வன் வருகிறானே என்ற மகிழ்ச்சியால் தமிழ்ப் பாவையர் தன் மண்ணில் தீட்டிய வித விதமான கோலங்களால் சித்திரப் போர்வையை உடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். எங்கும் ஆலய மணிகள் கம்பீரமாகச் சப்தித்தன. தாரைகள் முழங்கின. பாட்டும், கூத்தும், மேளமுமாகத் தமிழ் நாடு அமர்க்களப்பட்டது. அபராஜிதன் சூடிய வெற்றி வாகையால் ஏற்பட்ட அமர்க்களத்தில் மதுரையில் நடந்த குலசேகர பாண்டியன் பட்டாபிஷேகத்தைக்கூட மக்கள் அதிகமாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. இலங்காபுரன் முறியடிக்கப்பட்டதுமே மதுரையை விட்டுச்சொல்லாமல் கொள்ளாமல் மலை நாட்டுக்கு வீரபாண்டியன் மூட்டையைக் கட்டிவிட்டதால் காலியாகக் கிடந்த மதுரையின் அரியணையில் குலசேகரபாண்டியனை ஏற்றிவைக்கப் பிரமாதமான ஏற்பாடுகளைத்தான் அண்ணன் பல்லவராயன் செய்திருந்தான். ஆனால் அதே மதுரை நகருக்குள் அதே பட்டாபிஷேகத்திற்கு அபராஜிதன் விஜயம் செய்யப் போகிறான் என்பதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மக்கள் நோக்கமெல்லாம் பாண்டிய சேனாதிபதியை வரவேற்பதில் முனைந்துவிட்டபடியால் பாண்டிய மன்னன் பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பிரதான்யம் போய், சேனாதிபதியின் வரவேற்பில் முடிசூடும் வைபவமும் ஒன்று என்ற ஸ்திதி ஏற்படலாயிற்று.

ஏதோ மந்திர ஜாலத்தால் போரை முடித்தது போன்ற அத்தனை பிரமை மக்களுக்கு ஏற்பட்டதற்குக் காரணமும் பரிபூரணமாக இருக்கத்தான்

செய்தது. இராமேச்வரத்தில் ஜகத் விசயன் இறங்கியபோது அவனை எதிர்க்காதது மட்டுமின்றி அவனை நன்ருக வேரூன்றவும் விட்டதைப் பார்த்ததுமே மக்கள் அபராஜிதன் போர்த் திறமையைப் பற்றிச் சந்தேகங் கொண்டார்கள். ஜகத்விசயன் தொண் டியை நோக்கி வந்தவுடன் அவனிட மிருந்து நழுவி அபராஜிதன் தெற்கு நோக்கி சவாரி விட்டதைக் கண்டதும் மக்கள் ஏமாற்றம் பரிபூரணமாகி, 'சரி, இனித் தமிழ் நாடு தொலைந்தது' என்ற மனச் சோர்வும், அந்த மனச் சோர் வின் காரணமாக 'இனி சிங்களவர் நம்மை என்னென்ன செய்வார்களோ' என்ற கிலியும் அபரிமிதமாகிவிட்டன. இப்படி மக்கள் மனத்தில் ஏற்பட்ட இருளைக் கிழிப்பதற்காகவே கிளம்பிய ஒளியைப் போல் மாறிய அபராஜிதன் போர் முறை, போர்த் தந்திரத்தைப் பூரணமாக அறிந்த அண்ணன் பல்லவ ராயனையே திக்பிரமை அடையச் செய்துவிட்டதென்ருல் சாதாரண மக் களைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்?

மக்கள் எங்கும் வெற்றி விளைத்த விசித்திரத்தைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தெற்கே செல்வ தாகப் பாசாங்கு காட்டி ரகசியமாக வடக்கே திரும்பிச் சிங்களத்திலிருந்து வந்த உதவிப் படையோடு தொண்டி யில் தங்கிய ஜகத்விசயன் படையையும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் சேனுதிபதி ஒழித்துக் கட்டியதைப் பற்றித் தமிழ் நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் பேச்சு நடந்தது. தொண்டியில் ஜகத் விசயன் படைகளை ஒழித்த இரண்டு நாட்களில் ஜகத்விசயனைப் பாசிப்பட் டணத்தில் அபராஜிதன் சிறைப் படுத்தியதைப் பற்றியும் இந்தப் பணி யில் கருணுகரத்தேவன் அனுஷ்டித்த குள்ள நரித் தந்திரத்தைப் பற்றியும் ஜனங்கள் பேசிப் பேசி ரசித்தார்கள். அத்துடன் பெரிய பல்லவராயன் சோழப் படைகளை மேற்குப் புறமாக வரச் சொல்லி அபராஜிதன் கிழக்குப் பக்கமாகப் பாய்ந்து இலங்காபுரத் தண்ட நாயகன் படைகளைச் சின்ன பின்னப் படுத்தியதல்லாமல் தண்ட நாயகனையும் சிறைப்பிடித்த விசித்திரத் தைப் பற்றியும் மக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். பாண்டிய நாட்டுக் குச் சிங்களம் போட்ட கைவிலங்கை இரண்டே சம்மட்டி அடிகளால் உடைத்துவிட்ட வீரனைப் பற்றிய பேச்சே தமிழ் நாடு எங்கும் பரவிக் கிடந்தது. பாட்டிமார்கள் குழந்தை களுக்கு அந்த வீரன் கதைகளை நீட்டி முழக்கிச் சொன்னுர்கள். மங்கைய ருக்கு மணாளர்கள் ஒன்றுக்குப் பத் தாக விவரித்தார்கள். கல் தச்சர்கள் கிடைத்த பாருங் கற்களிலெல்லாம் வெற்றிப் பாக்களை வெட்டத் தொடங் கினுர்கள்.

தமிழகமே தன் வெற்றி வாகையைப் பற்றிப் பா இசைத்துப் பண் பாடிப் பரவசப்பட்டுக் கிடந்த சமயத்தில், அதுவும் தன் வரவால் மதுரைமா நகரமே மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்ந் திருந்த நேரத்தில், அபராஜிதன் மட் டும் மனச் சாந்தியில்லாமல் தன் புரவி மீதமர்ந்து மதுரைக் கோட்டை வாசலை அண்ணுந்து பார்த்துக் கொண் டிருந்தான். கோட்டை வாசலின் இரு புறங்களிலும் எழுந்து நின்ற ஸ்தூபிகளின் உச்சியில் அன்றும் இரு தலைகள் அறையப்பட்டுக் கிடந்தன. அன்றும் கழுகுகள் அவற்றின் மீது பாய்ந்து பாய்ந்து கொத்திக் கொண்டி ருந்தன. தலைகளின் கன்னங்களையும் நெற்றிப் பிரதேசத்தையும் கழுகுகள் கொத்தியதால் பிரவகித்த ரத்தமும் கழுத்து வெட்டப்பட்ட இடத்திலி ருந்து குமிழிட்டுக் கொண்டு கிளம்பி வந்த குருதியும் கோட்டை ஸ்தூபி களின் பக்கவாட்டுகளில் சிறிது தூரம் வழிந்து பிறகு கெட்டிப்பட்டு நின் றது. கழுகுகள் தலைகளின் உச்சியில் கொத்தியதால் ஏற்பட்ட ரத்தத்தில் கேசங்களும் சேர்ந்து பலவிதமாகப் புரண்டு நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் ஒட்டிக்கொண்டு முகத்தில் ஏற்கனவே இருந்த பயங்கரத்தை அதிகப்படுத்தி யது. வலது பக்கத்து ஸ்தூபியில் செருகப்பட்டிருந்த இலங்காபுரன் தலை தனது பயங்கரமான மீசையுடன் அபராஜிதனை நோக்கி விழித்தது. இடதுபுற ஸ்தூபியிலிருந்த வாலிபத் தண்ட நாயகனுன ஜகத்விசயன் தலை சற்றுச் சிறியது. அத்துடன் அத் தலை கோரத்திலும் அதன் முகத்தில் சற்று ஏமாற்றம் காணப்பட்டதே யொழிய உக்கிரம் அதிகமாயில்லை.

இரண்டு தலைகளையும் நீண்ட நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அபராஜிதன் மனம் இளவேனிற் காலத்தின் ஆரம்ப பகுதிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது. இளவேனிற் காலத் தின் இன்பச் சூழ்நிலையிலே, நீலமலைக்

குடிசையிலே சதி விளைவித்த நாள் முதல் அன்று வரை அவன் வாழ்க்கையில் எத்தனை எத்தனை மாறுதல்கள்! எத்தனை எத்தனை கோரச் செயல்கள்! எத்தனை எத்தனை இன்ப அனுபவங்கள், எத்தனை எத்தனை புது உறவுகள், புதுத் துறவுகள்! எல்லாம் அவன் மனத்தே மாறி மாறிச் சுழன்றன. இலங்காபுரன், வீரபாண்டியன், விக்ரம பாண்டியன், மாதவி, கார்குழலி, அடிகளார், மழவராயன் முதலிய உருவங்கள் எண்ணத்தே எழுந்து நின்றன. எல்லா உருவங்களுக்கும் மேலாக அவன் சித்தத்தே உலவிய சித்திரங்கள் இரண்டு. ஒன்று லங்காரமுத்தரையன், இன்னொன்று நிஷதராஜன். வாத மின்றி விசாரணையின்றி தமிழ் நாட்டின் அந்த இரு பெரும் படைத் தலைவர்களை வெட்டி அவர்கள் தலைகளைக் கோட்டை வாசலில் இலங்காபுரனும் வீரபாண்டியனும் செருகிய காட்சியும், கழுகுகள் அத்தலைகளைக் கொத்திய கோரமும் அந்தச் சமயத்திலும் அவன் சிந்தனை வெள்ளத்திலே மிதந்து வந்தன. இலங்காபுரனை பழிக்குப் பழி வாங்குவதாக அன்று தேவி மீனாட்சியின் மேல் இளவேனிற் காலத்தில் இட்ட சபதம் முதுவேனிற் கால உதயத்திலே பூர்த்தியானதை நினைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க அபராஜிதன் மனத்திலே சாந்தியல்லவா ஏற்படவேண்டும்? சாந்தியில்லை. சஞ்சலமே நிரம்பி நின்றது.

பாண்டிய சேனாதிபதியின் பக்கத்திலே நின்று கோட்டை வாசலில் செருகப்பட்டிருந்த தலைகளையும் அபராஜிதன் முகத்திலிருந்த சஞ்சலக் குறியையும் கவனித்த காரிவளவனும் மார்க்கயேனும் "சபதத்தை நிறைவேற்றியதால் மகிழவேண்டிய சமயத்தில் இவர் மனம் குலைய வேண்டிய காரணமென்ன? என்று ஏக காலத்தில் சிந்தித்து, சிந்தனையில் உதித்த கேள்விக்கு விடை தெரியாதவர்களாய்த் திகைத்தார்கள். நீண்ட நேரம் கழுகுகள் கொத்தும் தலைகளைக் கவனித்த பிறகு, குதிரையைக் கோட்டை வாசலை விட்டுத் திருப்பிய அபராஜிதனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த காரிவளவன் "பிரபு! நகருக்குள் போகவில்லையா? தங்கள் வரவேற்புக்காக எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்திருக்கிறார்களே!" என்றான்.

அபராஜிதன் தன் கூரிய விழிகளைக் காரிவளவன் மீது திருப்பி, "ஏற்பாடு செய்திருப்பது யார் காரி?" என்று கேட்டான்.

"இளவரசரே செய்திருக்கிறார்," என்றான் காரி.

"யார், விக்ரம பாண்டியனா!" என்று கேட்டு விட்டு மார்க்கயேனைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் கொட்டினான் அபராஜிதன்.

அவன் மார்க்கயேனைப் பார்த்ததையும் அவன் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியதையும் கவனித்த காரியும், "பிரபு! நீங்கள் சிரிக்கும் காரணம் எனக்குத் தெரியாததல்ல. கன்னிமாடக் கோட்டையில் நடந்த விவரங்களை இப்பொழுது மனத்தில் வைக்காதீர்கள். அப்பொழுதிருந்த விக்ரமபாண்டியன் வேறு. இப்பொழுதுள்ள விக்ரமபாண்டியன் வேறு," என்று விளக்கினான்.

"எந்த விதத்தில் மாறிவிட்டது அந்த விஷப்பாம்பு?" என்று கேட்டான் யவனனான மார்க்கயேன்.

"எல்லா விதத்திலுந்தான். கன்னிமாடக் கோட்டையில் அவன் இருந்த நிலைமை வேறு. இப்பொழுதுள்ள நிலைமை வேறு. அன்று அவன் பாண்டிய சிம்மாசனத்தைப் பெற மழவராயன் மகளை மணக்க விரும்பினான். அந்தப் பிணைப்பு இல்லாமலே இன்று சிம்மாசனம் கிடைத்து விட்டது. அவன் சிம்மாசனத்தைக் காத்து நிற்கின்றன சோழ நாட்டு ஈட்டிகள்," என்றான் காரிவளவன்.

"சோழ நாட்டு ஈட்டிகளின் பக்கபலம் இருக்கும்போது புரட்சிப் படைத்தலைவனுக்கு எதற்காக வரவேற்பு அளிக்கிறான் விக்ரம பாண்டியன்? தகப்பனான குலசேகரனுக்கு மணி மகுடத்தைத் தனது இரு கைகளாலும் சூட்டிய பெரிய பல்லவராயர் இருக்கின்றார். பெரும் படைகளை நடத்தி உதவிய அண்ணன் பல்லவராயன் இருக்கின்றான். இவர்களுக்கில்லாத வரவேற்பு எனக்கு அன்பினாலா! எந்த அன்பினால் காரி?"

"போரில் வெற்றி கண்டது தாங்கள் தானே!"

"இருக்கலாம், ஆனால் சோழர் படைப் பலமில்லாவிட்டால் புரட்சிப் படையை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் வல்ல இரண்டு தண்ட

நாயகர்களைச் சமாளித்திருக்க முடியுமென்று நினைக்கிறாயா? இந்த வரவேற்பு எனக்கு எதற்கு, காரி? சிங்களத்தின் பிடிகளிலிருந்த மக்களை விடுவிக்க நான் போரிட்டேனே தவிர மணி மகுடத்தைக் குலசேகரன் தலையிலோ, இளவரசுப் பட்டத்தை விக்ரமன் பேரிலோ சூட்ட அல்ல. மக்கள் எனக்கு வரவேற்பளித்தாகிவிட்டது. மன்னர் வரவேற்பு எனக்குத் தேவையில்லை. அதுவும் ந வரவேற்புத் தன்னலமற்றதாக்காது. வரவேற்பில் என்னக்கும் என்பதும் எனக்குத் தரியும்."

காரியின் கண்களில் ஆச்சரியக் குறி தோன்றியது. "இந்த வரவேற்பில் ஏதாவது சூது இருக்கிறதா!" என்று கேட்டான்.

"அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். இரண்டு நாட்களாக விக்ரம பாண்டியன் பெரிய பல்லவராயர் தங்கியிருக்கும் மாளிகைக்கு அடிக்கடி சென்று ஏதோ ரகசியத்தில் பேசி வருகிறான். நேற்று ஓர் ஒப்பந்தமும் நடந்திருப்பதாக்த் தெரிகிறது. மாளிகையில் முதல் இரண்டு நாள் தங்கிய நான் எதற்காக நமது கூடாரத்தைக்கோட்டைக்கு வெளியே அமைத்தேனென்று நினைக்கிறாய் காரி! ஏதோ நாம் அ... பெரும் திட்டம் வகுக்கப் படுகிறது. நேற்று நடந்த ஒப்பந்தத்தைப் பற்றி ஒற்றன் தகவல் கொண்டு வந்தானே தவிர ஒப்பந்தம் எதைப் பற்றி என்று தெரியவில்லை" என்றான் அபராஜிதன்.

ஏதோ பெரிய ராஜதந்திரம் மதுரையில் உருவாகிறது என்பதை மார்க்கீயன் கூடப் புரிந்து கொண்டான். ஆனால் அது என்னவாயிருக்கும் என்பதை உணரமட்டும் அவனாலோ காரியாலோ முடியாததால் இருவரும் அபராஜிதனைத் தொடர்ந்து அவன் கூடாரத்துக்கே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கூடாரத்துக்கு வந்து வெகு நேரத்துக்குப் பின்பும் அபராஜிதன் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் உலவிக் கொண்டே இருந்தான். மார்க்கியனுக்கு மட்டும் ஒரு விஷயம் புரியவில்லை. பிரமாதமான போரினால் தமிழ் நாட்டையே விடுவித்துத் தமிழ் மக்களின் பேராதரவைப் பெற்றிருக்கும் அபராஜிதனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கக் கூடிய அத்தனை நன்றி கெட்டவர்களா பல்லவராயர்கள் என்று நினைத்தான் மார்க்கியன். 'தவறான திட்டத்தை விக்ரம பாண்டியன் வகுத்தாலும் நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் பெயர் போன பெரிய பல்லவராயர் அதை எப்படி ஒப்புக்கொள்வார்!' என்றும் எண்ணமிட்டு ஏதும் புரியாமல் நின்றான்.

அதுவரை மௌனம் சாதித்த அபராஜிதன், "காரி! நீயும் மார்க்கியனும் இப்போது நமது படைகள் தங்கியிருக்கும் பொன்னமராவதிக்குப் புறப்படுங்கள்," என்றான் கடைசியாக.

"தாங்கள்?" என்று வினவினான் காரி.

"இங்கிருந்து பெரிய பல்லவராயர் வகுத்து வரும் திட்டம் என்ன, சோழர்கள் அபிலாஷை எந்தத் திக்கில் பாய்கிறது, குலசேகர பாண்டியன் சுதந்திரமாகப் பாண்டிய நாட்டை ஆளப் போகிறானா, சோழர் கையாளாகக் காலங்கழிக்கப் போகிறானா! என்ற விஷயங்களை ஆராய்ந்து கொண்டு இன்னும் இரண்டுநாட்களில் வருகிறேன்," என்றான் அபராஜிதன்.

"தங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேரிட்டால்?"

"புரட்சிப் படைகள் இருக்கின்றன. நம்மிடமிருந்து சிதறியோடி அக்கம் பக்கத்துக் காடுகளிலும் கிராமங்களிலும் மறைந்து கிடக்கும் சிங்கள வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்..."

"எல்லோரையும் ஒன்று திரட்டினால்?"

"இன்னும் ஸ்திரப்படாத பாண்டிய சிம்மாதனம் மீண்டும் ஆட்டம் கொடுக்கும். என் மேல இவர்கள் கை வைத்தால் மக்கள் சும்மா இருப்பார்களா? கவலைப்பட வேண்டாம். பொன்னமராவதிக்குப் போய்க் காத்திருங்கள்," என்றான் அபராஜிதன்.

அவன் உத்தரவுப்படி அடுத்த பத்து நாழிகைக்கெல்லாம் மார்க்கியனும் காரியும் பொன்னமராவதிக்குப் பயணமாயினர். அவர்கள் கால் காதம் கூடப்

போயிருக்க மாட்டார்கள். அபராஜிதனுக்குப் பெரிய பல்லவராயரிடமிருந்து அழைப்பு வந்துவிட்டது.

இரண்டு வீரர்கள் மட்டும் குதிரைகளில் பின் தொடர, தனது வெண் புரவி மீது கம்பீரமாக மதுரைக்குள் நுழைந்து ஜனங்கள் ஆரவாரத்தையோ பூ விற்கும் பெண்கள் தூவிய மலர் மாரியையோ லட்சியம் செய்யாமல் பெரிய பல்லவராயரின் மாளிகைக்கு வந்து இறங்கி மட மடவென்று உள்ளே நுழைந்த அபராஜிதன், நடுவே இருந்த பெரிய சபாமண்டபத்தில் பெரிய பல்லவராயர் மட்டுமின்றி அண்ணன் பல்லவராயன், குலசேகர பாண்டியன், விக்ரமபாண்டியன் இவர்களும் தனக்காகக் காத்திருப்பதைக் கண்டு வாயிற்படியிலேயே ஒரு கணம் நின்று நால்வரையும் பார்த்தான்.

"பாண்டிய நாட்டுப் படைத்தலைவரே! வர வேண்டும், வர வேண்டும்," என்று வரவேற்றான் அண்ணன் பல்லவராயன். பெரிய பல்லவராயரும் முகமன் கூறி வரவேற்று ஆசனம் அளித்து அமரச் சொன்னார். சிறிது நேரம் நால்வரும் மௌனம் சாதித்தனர். பெரிய பல்லவராயர், கடைசியாகத் தொண்டையைக் கனைத்தபடி, "படைத்தலைவரே! உமக்குப் பாண்டிய நாடு மட்டுமல்ல, குலசேகர பாண்டியன் மட்டுமல்ல, தமிழ் நாடே கடமைப்பட்டிருக்கிறது," என்ற பூர்வ பீடிகையை மெள்ளப் போட்டார்.

அபராஜிதன் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. அந்தப் பாராட்டுதலை ஏற்றுக்கொண்டதற்கு அறிகுறியாகத் தலையைச் சிறிது தாழ்த்தினான். பெரிய பல்லவராயர் தமது உள்ளங் கைகளிரண்டையும் பிரித்து அவற்றில் பார்வையைச் செலுத்திய வண்ணமே மேலும் தொடர்ந்து, "உமது போர்த்திறத்தால் பாண்டிய நாட்டின் தளைகள் களையப்பட்டன. சோழ நாட்டிலும் நிம்மதி நிலவுகிறது. இந்த நிம்மதியை ஊர்ஜிதப்படுத்தவும் நீர் உதவ வேண்டும்," என்றார்.

"என்ன செய்ய வேண்டும்!" என்ற வார்த்தைகள் அபராஜிதனிடமிருந்து கிளம்பின. அவற்றில் தொனித்த சந்தேகத்தைக் கவனித்த பெரியபல்லவராயரும் அண்ணன் பல்லவராயனும் ஒருவருக்கொருவர் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

பெரிய பல்லவராயர் மெள்ள, தயங்கிய குரலில் சொன்னார், "படைத்தலைவரே! நான் சொல்லப் போகும் பணி உம்முடைய மனத்துக்குப் பிடித்தமில்லாதிருக்கலாம். ஆனால் வீரர்கள், சுயநலத்தைக் கவனிப்பதில்லை. நாட்டின் நலத்தையே கவனிக்கிறார்கள்," என்று.

"நாட்டின் நலத்துக்கு இப்பொழுது எது தேவை?" என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

"மேலை மங்கலச் சிற்றரசு," என்றான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

அபராஜிதன் முகத்தில் கோபக்குறி லேசாக உதயமாகத் தொடங்கியது. பெரிய பல்லவராயர் அதைக் கவனித்தாலும் கவனிக்காதது போலச் சாந்தமாகவே சொன்னார்: "மேலை மங்கலச் சிற்றரசை இலங்காபுரனே சிருஷ்டித்தான். பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றிலும் தனக்கு அனுகூலமான சிற்றரசுகள் இருந்தால் சட்டென்று யாரும் பாண்டிய நாட்டின் மேலோ தன் மேலோ பாய முடியாது என்ற எண்ணத்தினாலேயே இதைச் செய்தான். இப்பொழுது இலங்காபுரன் மறைந்துவிட்டான். ஆகவே அவன் திட்டத்தால் உருவான மேலைமங்கலச் சிற்றரசும் மறைய வேண்டியது அவசியம்."

"ஏன் அவசியம்?" உஷ்ணமாக எழுந்தது அபராஜிதன் குரல்.

"தமிழ் நாட்டுத் தற்காப்புக்கு அவசியம். யுத்தத்தால் களைத்து வசதியிழந்து கிடக்கும் பாண்டிய நாட்டின் முகம் களைகட்ட இன்னும் சில வருஷங்கள் பிடிக்கும். அதற்குள் சிங்களத்தால் அதற்கு ஆபத்து ஏற்படாதிருக்க வேண்டுமானால் ஒரு பலமான சைன்னியம் பாண்டிய எல்லைக்கும் சிங்களத்துக்கும் இடையே நிறுத்தப்பட வேண்டும். அந்தச் சைன்னியம்......" என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போன பெரிய பல்லவராயரை இடைமறித்த அபராஜிதன், "சோழ சைன்னியமாயிருக்கும். அதற்குப் பாண்டிய மன்னரும் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார். இந்தத் திட்டம், எங்கிருந்து உருவாயிற்று சோழப் பேரமைச்சரே? தங்கள் புத்தியிலிருந்தா! படைகளை நடத்துவதில் இணையற்றவரென்று பெயர் பெற்ற சின்னப் பல்லவராயரிடமிருந்தா? அல்லது கார்குழலியை மகனுக்கு மணம் பேசிய குலசேகர

பாண்டிய மன்னனிடமிருந்தா! அல்லது கார்குழலியையும் கன்னி மாடக் கோட்டையையும் வீர பாண்டியனிடம் காட்டிக் கொடுக்கத் திட்டம் வகுத்த இந்த இளவல் விக்ரம பாண்டியனிடமிருந்தா? யாரிடமிருந்து எழுந்தது இந்தத் திட்டம்? தகப்பனை இழந்து தன்னந் தனியே ஒரு சிற்றரசை வைத்துக் கொண்டு தவிக்கும் ஒரு பெண்ணின் சொத்தைப் பறிக்கத் திட்டமிட இரு பல்லவராயர்கள். மன்னரொருவர், இளவரசர் ஒருத்தர்! பேஷ்! இதைக் கேட்டால் பாண்டிய நாடு நகைக்கும் பேரமைச்சரே," என்று இரைந்தான் அபராஜிதன்.

"அபராஜிதா! நீ இருக்கும் இடம் எது என்பதை நினைத்துப் பார்த்துப் பேசு," என்று சீறினன் குலசேகர பாண்டியன்.

பெரிய பல்லவராயர் அவனை அடக்கி "மன்னவா! பொறு. படைத்தலைவர் இப்படிப் பேசுவதின் காரணம் எனக்குத் தெரியும்," என்று நீட்டினர்.

"கார்குழலியிடமுள்ள மையல்" என்று விக்ரம பாண்டியன் அவர் வாசகத்தைப் பூர்த்தி செய்தான்.

"காரணத்தைப் பற்றி நாம் ஆராய வேண்டாம். தமிழ் நாட்டுப் பாது காப்பு நமக்கு முக்கியம். பாண்டிய நாட்டுக்குத் தெற்கே சோழர்கள் படை இருக்க வேண்டும். சிங் களத்தின் முயற்சிகளைத் தேக்கி நிறுத்த, மேலே மங்கலம் சோழ நாட்டுக்குத் தேவையாயிருக்கிறது..." என்ற பல்லவராயர் குரலில் சிறிது உணர்ச்சியை வரவழைத்துக்கொண்டு உரக்கப் பேசலானர். "அபராஜித பல்லவனே! உமது குலத்தை யோசித்துப் பாரும். கடமையையும் காதலையும் சீர் தூக்கிப் பாரும்," என்றார்.

"பேரமைச்சரே! பெண்கள் சொத் தைப் பறிப்பதில் என்ன கடமை, என்ன பண்பு இருக்கிறதென்று எனக்கு விளங்கவில்லை. உங்கள் நோக்கம் எனக்குத் தெரிகிறது. எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் மேலமங்கலத்தை நோக்கி என் படைகள் நகரமாட்டா. இது சபதம்!" என்றான் அபராஜிதன்.

"ஒரு வேளை எமது படைகள் அனுப்பப்பட்டாலோ?" என்றான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

"இதை எதிர்பார்த்தே என் இரு படைத் தலைவர்களையும் பொன்னமரா வதிக்கு அனுப்பி விட்டேன். எனக்கு ஏதாவது இங்கு நேர்ந்தாலும் சரி, அல்லது தங்கள் படைகள் மேலே மங்கலத்தை நோக்கி நகர்ந்தாலும் சரி, எனது படைத் தலைவர்களிருவரும் புரட்சிப் படைகளோடு சிதறிக் கிடக்கும் சிங்களவரையும் திரட்டிக் கொண்டு மேலமங்கலச் சிற்றரசைக் காத்து நிற்பார்கள்," என்று சபையில் உலவிக்கொண்டே பெருத்த குரலில் பேசிய அபராஜிதன் கடைசியாக எதிரேயிருந்த நால்வரையும் பார்த்து, "கார்குழலியை எந்த ஆபத்திலிருந்தும் காப்பதாகக் கன்னிமாடத்திலிருந்த போது சபதம் செய்திருக்கிறேன். அந்தச் சபதம் இந்த உயிர் உடலில் இருக்கும்வரை உண்டு," என்றான்.

"உயிர் நீங்கிவிட்டால்?" என்று விசாரித்தான் மன்னன் கோபத்தால் உதடுகள் துடிக்க.

"தங்கள் சிம்மாதனம் நான்கு நாள் நிலைக்காது மன்னவா! கடமை புரியும் ஊழியருக்குப் பெரிய இடத்திலிருந்து கிடைக்கும் பரிசு எத்தன்மையது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனல் அத்தனை சுலபமாக என்னை ஒழித்துக் கட்டவும் முடியாது. சந்தேகமிருந் தால் மதுரையின் தெருவில் நான் திரும்பிப் போகும்போது பாரும், மக்கள் எனக்குக் காட்டும் ஆதரவை!" என்றான் அபராஜிதன்.

"மன்னர் அதைப் பார்க்க முடி யாது," என்றார் பெரிய பல்லவராயர் வறண்ட குரலில்.

"ஏன்?"

"மேலே மங்கலம் சரணடையும் வரை தங்களை இந்த அரண்மனையி லேயே காவலில் வைக்க உத்தேசம்," என்று உணர்ச்சி சிறிதுமில்லாத குரலில் சொன்ன பல்லவராயர் வாயிலுக்காக ஏதோ சைகை செய் தார், வாளை உருவிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்த சோழப் படை வீரர் நால்வர் அபராஜிதனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

62. தமிழ் மகளின் சாம்ராஜ்யம்

கூட்டமைக்காகப் பிள்ளையையே பலி கொடுக்கக் கூடிய நெஞ்சுறுதி வாய்ந்த பெரிய பல்லவராயருக்கு, சிங்களப் படைகளைச் சிதைத்து, தமிழ் நாட்டுக்குப் பெரு வெற்றியை அளித்த அபராஜிதனைச் சிறை செய்தது எத்தகைய மனத்தாங்கலையும் விளைவிக்கவில்லை. ஆனால் அந்தச் செய்கையால் ஏற்படக் கூடிய விபரீதங்களை எண்ணிப் பார்த்து மட்டும் அவர் மனம் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது. அபராஜிதனை மக்கள் தெய்வம் போல் பாவிக்கிறார்களென்பதையும், அவன் காவலில் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்தாலே புரட்சி ஏற்படுவது நிச்சயமென்பதையும் பெரிய பல்லவராயர் நன்றாக அறிந்தே இருந்தார். அத்துடன் தம்மிடம் சிக்கிக் கொள்ளு முன்பாக அவன் செய்துள்ள ஏற்பாடுகளால் விளையக் கூடிய அனர்த்தங்களை நினைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே இணையற்ற ராஜதந்திரியெனப் பெயர் வாங்கிய பெரிய பல்லவராயர் புத்தியும் பெரிதும் குழம்பி எத்தகைய தந்திரத்தைக் கையாண்டால் அபராஜிதன் ஏற்படுத்தியுள்ள சிக்கல் தீரும் என்பதை அறியாமல் திண்டாடியது. அபராஜிதனுக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் அவன் படைத்தலைவர்கள் மீதியுள்ள சிங்களப் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு மேலைமங்கலம் போவார்களென்பதும், மலை நாட்டில் மறைந்து கிடக்கும் வீரபாண்டியனும் அவர்களுடன் சேரலாமென்பதும், இந்த இரண்டு சக்திகள் சேர்ந்தால் மூன்றாவது சக்தியான சிங்களமும் மேலும் உதவிப்படைகளை அனுப்பலாமென்பதும் பெரிய பல்லவராயருக்குக் கனதிட்டமாகப் புரிந்திருந்தது. இப்படி எதிரி சைன்னியங்கள் திரண்டால் தமிழ் நாட்டில் மீண்டும் குருதி வெள்ளம் பாயும் என்பதிலும் அவருக்கு லவலேசமும் சந்தேகம் கிடையாது.

இத்தகைய யோசனைகளால் குழம்பிக் குழம்பி ஏதும் செய்ய வகையறியாமல் திகைத்த பெரிய பல்லவராயர், கடைசியாகக் கருணாகரத் தேவனின் உதவியை நாடினார். அவர் வேண்டுகோளின்படியே பாசிப் பட்டணத்திலிருந்து வெகு வேகமாக மதுரை வந்து சேர்ந்த கருணாகரத் தேவன் பெரிய பல்லவராயரை அவரது படுக்கையறையிலேயே சந்தித்தான். அப்பொழுது இரவின் முதல் ஜாமம் முடிந்து கொண்டிருந்தாலும் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்தபடியே தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த பெரிய பல்லவராயர், பிரயாண உடையைக் களையாமலே தன்னெதிரே நின்ற கருணாகரத்தேவன் மீது கவலை நிறைந்த தமது கண்களை நாட்டினார். எந்த அபாய காலத்திலும் கவலைக் குறியைக் காட்டாத பெரிய பல்லவராயரின் கண்களில் கவலை மண்டியிருப்பதையும், ஆழ்ந்த யோசனைக்கு அடையாளமாக அவர் முகத்திலிருந்த திரைகளும் சற்று அதிகமாகச் சுருங்கிக் கிடப்பதையும் கண்ட கருணாகர[illegible] தேவன் ஏதோ அவரையும் மீறிய ச[illegible]தர்களைச் சமாளிக்கவே தம்மை அ[illegible]

திருக்கிருரென்பதைச் சந்தேமறப் புரிந்து கொண்டாலும் அப்பேர்ப்பட்ட விஷயம் என்னவாயிருக்கும் என்பதை அறியாதவருப்ப் பெரிய பல்லவ ராயரின் சொற்களை எதிர்பார்த்து நின்ருன்.

கருணுகரத் தேவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்த பெரிய பல்லவராயர் அவனை உட்காரச் சொல்லவில்லை. சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்து விட்டுத் தாமும் பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து அறையில் அங்கு மிங்கும் உலவினர். பிறகு அறைக் கோடியிலிருந்த மஞ்சத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு அறை நடுவே கற்சிலை போல் நின்று கொண்டிருந்த அந்த வயோதிக வீரனேயும் பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தில் அமரச் சொல்லிவிட்டு சம்பாஷணையைத் துவங்கினர். "தேவரே! தமிழ் மக்களுக்கே வெறுப்பை அளிக்கக் கூடிய ஒரு காரியத்தைச் செய்திருக்கிறேன்..." என்று ஆரம்பித்தார் பெரிய பல்லவராயர்.

"பேரமைச்சரே! மக்கள் வெறுக்கத் தக்கதாயிருந்தாலும் தாங்கள் செய்யும் காரியம் அவர்கள் நலனை உத்தேசித்துத் தானிருக்கும். தாய் புகட்டும் மருந்து குழந்தைக்குக் கசப்பாயிருக்கலாம். ஆனல் உடல் நலனுக்கு உகந்ததுதானே!"

"இருக்கலாம், தேவரே! ஆனல் மருந்து சாப்பிடும் தருணத்தில் குழந்தை திமிறி உதைக்கத்தானே செய்கிறது?" என்ருர் பேரமைச்சர்.

"அதுபோல்...?" என்று கேட்டான் கருணுகரத் தேவன்.

"மக்கள் திமிறி எழக்கூடிய காரியந்தான் தேவரே," என்ருர் பேரமைச்சர்.

"அப்பேர்ப்பட்ட காரியம் என்னவாயிருக்கும்!" என்று சந்தேகம் ததும்பிய குரலில் கேட்டான் கருணுகரத் தேவன்.

"அபராஜிதனைக் கைது செய்திருக்கிறேன்," என்ற அதிர்வேடியை வீசிவிட்டுத் தலையை ஒரு கணம் குனிந்து கொண்டார் சோழப் பேரமைச்சர்.

அதுவரையில் நிதானத்துடனிருந்த கருணுகரத்தேவன் உடலும் லேசாக நடுங்கியது. வயதால் பெரிய பல்லவராயரின் புத்தி சபலித்திருக்குமோ என்று அவரை ஏற இறங்க ஒரு முறை நோக்கின அவன் கண்கள்.

"அபராஜிதன் தமிழ் நாட்டைப் பெரிய ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றிருக்கிருன். சோழ சாம்ராஜ்யம் சாதிக்க முடியாத பெரியகாரியத்தைச் சாதித்திருக்கிருன். அவன் போர்த் தந்திரத்தால் அதிக ரத்த சேதமின்றி சிங்கள ஆதிக்கம் ஒழிக்கப்பட்டது. இதற்கு அவனுக்குப் பரிசு சிறை," என்ற சொற்களை உதிர்த்த தேவரின் உதடுகள் லேசாகத் துடித்தன.

"இப்படித்தான் மக்கள் நினைப்பார்கள்," என்ருர் பேரமைச்சர்.

"வேறு எப்படி நினைக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்!" இதைக் கேட்ட தேவர் குரலில் கடுமை பூரணமாக இருந்தது.

"நான் எதையும் எதிர் பார்க்கவில்லை, தேவரே! ஆனல் இந்த வெற்றி பயனற்றுப் போகக்கூடாது என்று மட்டும் எதிர்பார்க்கிறேன்," என்ருர் பெரிய பல்லவராயர்.

கருணுகரத்தேவன் இருமுறை அறையில் அங்குமிங்குமாய் உலவினன். "பேரமைச்சரே! உங்கள் அபிலாஷைகள் எந்தத் திக்கில் பாய்கின்றன என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனல் அவை எதுவாயிருந்தாலும் தமிழ் மக்களின் அபிமானத்துக்குப் பாத்திரமாயிருக்கும் அபராஜிதனைக் கைது செய்ததுமட்டும் சரியான ராஜதந்திரமல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். சிங்களத்தின் ஆதிக்கத்திலிருந்து பாண்டிய மக்களை விடுவிக்க அவன் செய்திருக்கும் தியாகம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. ஆசை அவனுக்கிருந்திருந்தால் அவன் பாண்டிய நாட்டு மன்னனுயிருக்கலாம். நானும் இன்னும் மூன்று படைத் தலைவர்களுமாகச் சேர்ந்து அளித்த மணிமகுடத்தை நிராகரித்தான். பின்பு நாடு அழைத்ததும் உயிரினும் அதிகமாகத் தான் காதலித்த பெண்ணை விட்டு நாட்டுக்காகப் புரட்சிக் கொடியை உயர்த்தினன். சிங்கள சைன்னியங்கள் முறியடிக்கப்பட்ட பின்பும் அவன் மன்னனுக வசதியிருந்தது. அதையும் நிராகரித்தான்," என்று பேசிச் சற்று நிறுத்தி, பேரமைச்சரைப் பார்த்தான்.

"வெற்றிக்குப் பின் வசதி இருந்ததா?" ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் பெரிய பல்லவராயர்.

"ஆம், ஜகத்விசயனேடு இலங்காபுரன் மருமகள் மாதவியையும் நான் சிறை செய்தேன். நினைவிருக்கிறதா உங்களுக்கு?"

"அவனைத்தான் அபராஜிதன்

விடுதலை செய்து பத்திரமாகச் சிங்களத்துக்கு அனுப்பிவிட்டானே.''

''அவளைப் படகில் ஏற்றும்போது நானும் இருந்தேன். அப்பொழுதும் அவள் அபராஜிதனுக்கு யோசனை சொன்னாள்.''

''என்ன யோசனை?''

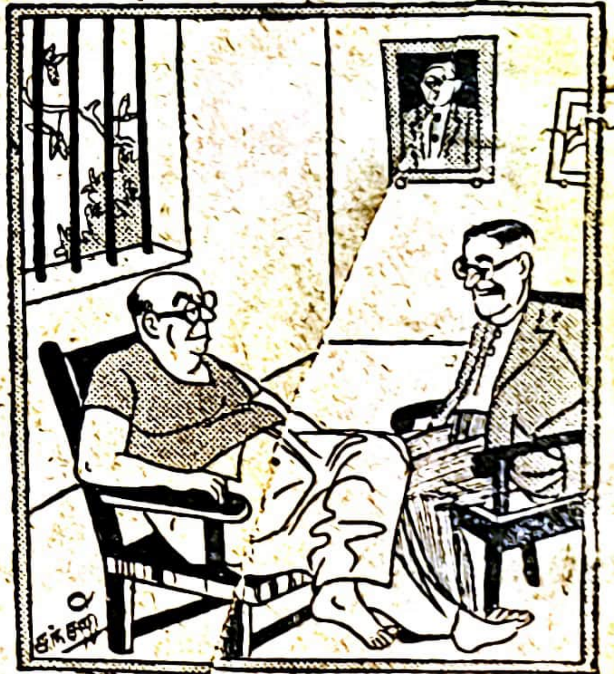
''அவள் வார்த்தைகளை அப்படியே சொல்கிறேன் கேளுங்கள். 'அபராஜிதா! நாட்டை ஆளவேண்டியவன் நீ. உன் வாள் பலம், மக்களிடம் நீ பெற்றுள்ள அன்பு, எல்லாம் உன்னையே மன்னனாகக் குறிக்கின்றன. ஆனால் மணிமகுடத்தைச் சோழர்கள் கையாளான் குலசேகரன் தலையில் திணிக்க உதவி புரிகிறாய். இப்பொழுது கூட ஒரு வார்த்தை சொல். நான் சிங்களத்துக்குப் போகவில்லை, மீதியிருக்கும் சிங்களப் படைகளை ஒன்று சேர்த்து நடத்துவோம். பல்லவராயர் இருவரும் மீண்டும் சோழ நாட்டுக்குச் சவாரி விடுவார்கள்' என்றாள்,'' என்று விளக்கினான் கருணாகரத்தேவன்.

''எங்களிடம் மாதவிக்கு மதிப்பு அதிகம்தான்,'' என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

''இதுமட்டுமல்ல பேரமைச்சரே! தானும் அபராஜிதனும் சேர்ந்தால் சாதிக்க முடியாத காரியம் உலகத்தில் எதுவுமில்லை யென்று நிச்சயமாக நம்பினாள் மாதவி. அபராஜிதன் அவள் திட்டத்தை நிராகரித்தான். பாண்டிய நாட்டு மணிமகுடத்தை மீண்டும் நிராகரித்தான். மாதவியின் யோசனையை அவன் ஏற்றிருந்தால் குலசேகர பாண்டியன் இத்தனை சுலபமாக அரியணையில் அமர்ந்திருக்க முடியாது என்பது தங்களுக்கே தெரியும். கடைசியில் மாதவி கலங்கிய கண்களுடன் படகில் ஏறினாள். படகு நகரும்போது அபராஜிதனைப் பார்த்துக் கொண்டு சென்ற அவள் கண்களில் நீர் தேங்கி நின்றதைப் பார்த்த எனக்கே பரிதாபமாயிருந்தது. மாதவி அபராஜிதன் வாழ்க்கையிலிருந்து மறைந்துவிட்டாள். ஆனால்...''

''கார்குழலி மறையவில்லை,'' என்று முடித்தார் பெரிய பல்லவராயர். அத்துடன் சொன்னார்: ''கார்குழலி அபராஜிதன் வாழ்க்கையில் நுழையுமுன் தியாக அக்கினியில் குளித்தாக வேண்டும். அவன் செய்த தியாகத்தை அவளும் தமிழ் நாட்டுக்காகச் செய்ய வேண்டும். அவன் மணி முடியைத் தூரத் தள்ளினான். அவளும் முடி துறக்க வேண்டும். காதலனுக்கேற்ற காதலியாக அவள் திகழவேண்டும். பாண்டிய நாட்டுத் தென் எல்லையில், சிங்களத்துக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் இடையே சோழ சைன்னியம் நிற்க இடம் வேண்டும். அந்த இடம் மேலைமங்கலந்தான். அங்கு படையை நிறுத்திவிட்டால் சிங்களத்தின் தொல்லை தமிழ் நாட்டுக்கு மீண்டும் ஏற்படும். இதைத்தான் சொன்னேன் அபராஜிதனுக்கு. ஆனால் மேலைமங்கலச் சிற்றரசைக் கார்குழலியிடமிருந்து வாங்க அபராஜிதன் இஷ்டப் படவில்லை. அத்துடன் அதன் மீது படை நடத்தப்படுமானால் தன் புரட்சிப் படை அச்சிற்றரசைக் காக்கும் எனவும் மிரட்டினான்...'' என்று சொல்லி, கருணாகரத் தேவனைப் பார்த்தார் பேரமைச்சர்.

உள்ள நிலைமையை ஒரு நொடியில் புரிந்து கொண்டான் கருணாகரத் தேவன். அத்துடன் தான் வரவழைக்கப்பட்ட காரணத்தையும் அறிந்து கொண்டான், அவன் மனத்திலோடிய

''உங்கள் பெண்ணுக்கு 'மணமகன் தேவை' என்று பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் போட்டீரே, ஏதாவது பலன் உண்டா?

''ஓ! ஏகப்பட்ட விண்ணப்பம் வந்தது. அதற்கெல்லாம் பதில் போட ஒரு குமாஸ்தாவை நியமித்தேன். பிறகு அவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுத்து விட்டேன்!''

எண்ணத்தைப் பட்டவர்த்தனமாக எடுத்துச் சொன்னார் பெரிய பல்லவ ராயர். "தேவரே! நீரும் சின்னப் பல்லவராயரும் ஒரு முறை மேலமங் கலம் போய் வாருங்கள். அபராஜித னுக்காகக் கார்குழலி மணிமகுடத் தைக் கண்டிப்பாகத் துறப்பாள். தமிழ் நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு மேலமங்க லச் சிற்றரசு மறைய வேண்டும் என் பதை அவளிடம் எடுத்துச் சொல்லுங் கள்," என்றார்.

பாண்டிய நாட்டின் மீது சோழ ஆதிக்கம் பலப்படுகிறது என்பதை கருணாகரத்தேவன் உணர்ந்து கொண் டாலும் தமிழ் நாட்டுப் பாதுகாப் புக்கு அது அவசியம் என்ற நினைப்பால் அன்றிரவே அண்ணன் பல்லவராயனு டன் மேலமங்கலத்துக்குப் புறப்பட்டு இரண்டு நாள் பயணத்துக்குப் பிறகு மேலமங்கலத்தை அடைந்தான்.

அப்பொழுது முதுவேனில் த ல தூக்கி, பகற்காலத்தில் உஷ்ணம் அதிக மாயிருந்தாலும் மேல மங்கலத்தில் மாலை வேளை இன்பமயமாகவே இருந் தது. வாவிகளும் வண்ண மலர்ச் சோலைகளும் நிறைந்த அந்தச் சிற்றர சு: தலைநகரத்தின் அந்தி வேளையில் மலர்களில் தாவிச் சென்ற தென்றல் பகற் கனலுக்கு மாற்று அளிக்க வந்த இயற்கையின் மனோ னத ரசா கத் திகழ்ந்தது. யற்றச் சோலை களிலேயே மலர்கள் சிரித்து விளையா டிக் கொண்டிருந்தனவென்றால் கார் குழலியின் அரண்மனைத் தோட்டத் துச் செடிகளும் மரங்களிலுமுள்ள வாசமலர்களைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்? எங்கும் புஷ்ப மயம். மான தென்றலும், அந்தியின் க்கமான வானச் சிவப்பும் சேர்ந்து கண்ணுக்கு இணையற்ற விருந்தை அளித்துக்கொண்டிருந்தன. அத்தனை இன்பத்திலும் கார்குழலி துன் பத்தையே அடைந்திருந்தாள். அவள் நந்தவனத்தில் நடந்தபோது, பட்டுப் போல் கீழே பரவிக் கிடந்த புல் தரை கூட அவள் கால்களை உறுத்தின. அதைவிட அவள் நெஞ்சத்தை உறுத் தின பல துன்பங்கள்.

கன்னிமாடத்திலிருந்து அபராஜி தனைப் பிரிந்து வந்த நாளாய் அவள் மனத்தைச் சுக்கல் சுக்கலாக உடைத் தன வாழ்க்கைச் சம்பவங்களாகிற செம்மட்டிகள் பல. வந்த இரண்டே தினங்களில் தந்தையைப் பறிகொடுத் தாள். பாண்டிய ராணியாக மகளைப் பார்க்கத் திட்டமிட்டு, அவள் மாளிகையை விட்டோடி தான் நிர்ண யம் செய்த மணாளனையும் எதிர்த்துப் போரிட்டு விரட்டியடித்ததாலும், அதனால் மக்களிடையே எழுந்த பேச் சினாலும் மழவராயன் மனமுடைந்து நோய்வாய்ப் பட்டு மரணத்தோடு போரிட்ட சமயத்தில்தான் அவள் அவனைச் சந்தித்தாள். மழவராயன் மரணமடையும் வரை தன் மன ஏமாற்றத்தை அவளிடம் வாயெடுத் துப் பேசவில்லை. ஆனால் மனத்தி லோடிய எண்ணங்கள் முகத்தில் பளிச் சிச்சிட்டபடியால் 'தந்தை ஏமாற்றத் தில் இறக்கிறார்' என்பதை உணர்ந்த அவள் அவன் இறந்த பிறகும் சொல்ல வொண்ணாத் துன்பத்தையே அடைந் தாள். தந்தைக்குத் தந்தையாக உடனி ருந்த அடிகளாரால்கூட அவள் துன் பத்தைத் துடைக்க முடியவில்லை. காலக்கிரமத்தில் கார்குழலி கண்ணீர் சிந்துவதை நிறுத்திவிட்டாள். ஆனால் அவள் அழகு முகத்தைப் பார்த்த அடி களார் அவள் மனம் உள்ளூரக் கண் ணீர் உகுப்பதையும் அவள் சரீரம் இளைத்து உருகுவதையும் கண்டு பெரி தும் நொந்துபோனார். இத்தனைக்கும் காரணமான அபராஜிதனைப் பெரிதும் சபித்தார். துறவியான அவர் உள்ளத் திலே, பெண் பாசம் அதிகமாகப் பிடித்து வாட்டி அவனை எப்படியாவது அபராஜிதனுடன் சேர்த்துவிட வேண் டும் என்ற உறுதி துளிர்த்துக்கொண் டிருந்தது.

ஆனால் நாளாக ஆக, கார்குழலியின் உறுதி தளர்ந்துகொண்டிருந்தது. போர் முடிந்தவுடன் அபராஜிதன் தன்னிடம் ஓடோடி வருவான் என்று எதிர்பார்த்த அவள் ஏமாற்றமடைந் தாள். தோட்டத்தில் உலவிய சம யங்களில்கூட, மரங்களிலிருந்த புஷ்பங்கள், 'போடி பைத்தி யமே, அவன் எங்கே வரப் போகிறான்' என்று சிரிப்பது போலிருந்தது அவ ளுக்கு. அவள் மனம் இத்தகைய சிந்தனைகளால் அலைக்கழிக்கப் பட் டுக் கிடந்த சமயத்தில்தான் கருணா கரத்தேவனும் அண்ணன் பல்லவராய னும் மேலமங்கலத்தை அடைந்தார் கள்.

மேலமங்கலத்து ராணியான கார் குழலி அவர்களை மழவராயன் அறையி லேயே சந்தித்தாள். அந்தச் சந்திப்பின்

போது வெளிப்பட்ட விவகாரங்களைக் கண்ட அடிகளார் பெரிதும் வெகுண்டு தாம் துறவியென்பதையும் உலக விஷயங்களுக்கும் தமக்கும் சம்பந்தம் ஏதும் கிடையாதென்பதையும் மறந்து பலமுறை எரிந்து விழுந்தார். "இந்தச் சிறுமியின் சொற்பப் பிதுரார்ஜிதத்தைப் பறிக்கச் சோழப் பேரரசுக்கு வெட்கமாயில்லையா? தமிழ் நாட்டின் நன்மையில் இந்தப் பெண்ணுக்கு அக்கறையில்லையென்று பேரமைச்சர் கருதுகிறாரா!' என்று சீறினர் அடிகளார்.

"அக்கறை இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால்தான் நாங்கள் தூது வந்தோம்," என்று சாந்தப்படுத்த முயன்றான் கருணாகரத்தேவன்.

"இல்லாவிட்டால் படைகளை அனுப்பி இந்தச் சிறுமியுடன் போர் செய்திருப்பீர்களோ!" என்று இகழ்ச்சியுடன் விசாரித்தார் அடிகளார்.

"அந்த யோசனையும் இருந்தது அடிகளாரே! அதற்கு இடமில்லாமல் செய்து விட்டான் அபராஜிதன். மேலைமங்கலத்தின் மீது கையை வைக்கும் பட்சத்தில் அதைக் காத்து நிற்படி தனது புரட்சிப் படைக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறான்," என்றான் கருணாகரத்தேவன்.

"அந்த அசந்தர்ப்பத்தினால் தான் இந்தத் தூது போலிருக்கிறது," என்றார் அடிகளார் மீண்டும்.

"ஆமாம் அடிகளாரே! தமிழர்கள் நன்மைக்கு எது அவசியமானாலும் அதைச் செய்யப் பெரிய பல்லவராயர் தயங்க மாட்டார் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. சோழப் படைகள் மேலை மங்கலத்தை நோக்கி நகர்ந்தால் புரட்சிப் படைகளும் மீதியிருக்கும் சிங்களப்படை வீரரும் அதன் உதவிக்கு வருவார்கள். வீரபாண்டியனுக்கு அபயமளித்திருக்கும் மலைநாட்டு மன்னனும் உங்கள் கட்சியில் சேரலாம். சிங்களமும் உதவிப் படை அனுப்பலாம். மீண்டும் பலமான போர், மக்கள் ரத்தம் ஆறாக ஓடும். இதை அபராஜிதனே சொல்லி மிரட்டினான். பெரிய பல்லவராயர் மிரட்டலுக்குப் பயப்படவில்லை. இன்னொரு யுத்தத்தால் மக்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய கஷ்டத்தை நினைத்துப் பயப்படுகிறார். ஆகையால் மேலை மங்கலத்து ராணியிடம் இந்த அரசை ...ி எங்களை அனுப்பியிருக்கிறார்,"

என்று அடிகளாரைப் பார்த்துச் சொல்லிய கருணாகரத்தேவன் கார்குழலியைப் பார்த்துப் பேசலானான்: "மழவராயன் மகளே கேள். நான் அபராஜிதனின் நெருங்கிய நண்பன். அவனுக்குப் பாண்டிய நாட்டின் மணிமகுடத்தை அளித்தேன். அவன் அதை உதறினான். அவன் உதறியதால் தமிழ் நாட்டின் இருபெரும் படைத்தலைவர்கள் உயிரிழக்க நேரிட்டது. அவர்கள் தலைகளை மதுரை வாசலில் கழுகுகள் கொத்தின. அதற்காகக் கூட நான் வருந்தவில்லை. நாட்டுக்காகத் தலையிழப்பது வீரர்கள் கடமை. பிறகு, உன்னை வீரபாண்டியனுக்குத் திருமணம் பேசினேன். எதனால்? அபராஜிதனிடம் வெறுப்பினாலா? அல்ல, மகளே! கடமைக்குத் தலை வணங்கினேன். இப்பொழுதும் அந்தக் கடமைதான் இங்கு அனுப்பியிருக்கிறது. அதனால்தான் வந்தேன். யோசித்துப் பார். இந்தச் சிற்றரசை யார் சிருஷ்டித்தது! இந்தச் சிற்றரசைக் காப்பாற்ற உன்னால் முடியுமா? திரும்பத் திரும்ப இது தாக்கப்பட்டு மக்கள் சதா யுத்த அபாயத்திலிருப்பதைவிடச் சோழ சக்கரவர்த்திகளின் பாதுகாப்பில் நல்வாழ்வு வாழ்வது அவசியமல்லவா? உன் மக்கள் நன்மைக்காக, பிள்ளையைவிட அதிகமாக நான் நேசிக்கும் அபராஜிதனுக்காக யாசிக்கிறேன் மகளே! தயவு செய்," என்றான்.

கார்குழலி நீண்ட நேரம் பதில் பேசவில்லை. அவள் மேலைமங்கலத்தைப் பற்றி நினைக்கவில்லை, தமிழ்நாட்டைப் பற்றி நினைக்கவில்லை. அபராஜிதன் தனக்காகச் சிறையிருப்பதை நினைத்தாள். அவள் கண்களில் கிளம்பிய நீர்த்துளிகள் கன்னங்களில் வழிந்தோடின. வெகு நேரம் எங்கோ எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பார்வையும், கண்களிலிருந்து உகுந்த நீரும் கடின சித்தனான அண்ணன் பல்லவராயனைக் கூடக் கலக்கிவிட்டது. கடைசியில் மெல்லக் கேட்டாள், "மேலை மங்கல முடியை நான் துறக்கும் பட்சத்தில் அவரை விடுதலை செய்வீர்களா?" என்று.

அண்ணன் பல்லவராயன் எழுந்திருந்து இரண்டு பட்டுச் சீலைச்சுருளைகளை அவளிடம் அளித்தான். "மகாராணி! இதிலொன்று, தாங்கள் மணிமகுடம் துறக்க கையெழுத்திட வேண்டிய ஒப்பந்தம். இன்னொன்று.

அபராஜிதன் விடுதலைப் பத்திரம்,'' என்றான்.

கார்குழலி ஒருவினாடி அடிகளாரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். மறு வினாடி பட்டுச் சீலைச் சுருள்களிரண்டையும் பிரித்துப் படித்துவிட்டுச் சுருள்களிலொன்றில் பக்கத்திலிருந்த மயிலிறகால் கையொப்பம் தீட்டி மற்றொன்றை மடியில் வைத்துக் கொண்டாள். அதே சமயத்தில் தலையில் பட்டையாகச் சுற்றிச் சென்ற வைரங்கள் பதித்த மணி முடியையும் எடுத்துக் கருணாகரத் தேவன் கைகளில் ஒப்படைத்தாள். அதை வாங்கிய கருணாகரத் தேவன் கரங்கள் நடுங்கின.

*   *   *

இரண்டு தினங்களுக்கெல்லாம் மதுரை மாளிகைச் சிறையிலே கார்குழலியின் கரங்களிலிருந்து தன் விடுதலைப் பத்திரத்தை வாங்கிப் பார்த்த அபராஜிதன் கைகளும் நடுங்கின. ''என்ன காரியம் செய்தாய் குழலி! ராஜ்யத்தையே தியாகம் செய்து விட்டாயே,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''பெண்களுக்குக் கணவன் தானே சகல சாம்ராஜ்யமும். ஆகையால் இந்த ராஜ்யத் தியாகம் ஒரு பெரிதா,'' என்றாள் கார்குழலி.

பதில் சொல்லத் தெரியாமல் தயங்கிய அபராஜிதன் உதவிக்கு வந்தார் உள்ளே நுழைந்த பெரிய பல்லவராயர். ''தமிழ் மகள் பண்பு அத்தன்மையது அபராஜிதா. அதை உன் போன்ற பிடிவாதக்காரனும் உடைக்க முடியாது'' என்றார்.

''கார்குழலி! உன் ராஜ்யத்தைக் காக்க நான் சிறைப்பட்டேன். என்னைச் சிறை மீட்க நீ ராஜ்யத்தைத் துறந்தாய். இது என்ன நியாயம்!'' என்றான் அபராஜிதன்.

''காதல் நியாயம் கடமையின் நியாயம்,'' என்று சொல்லிச் சிரித்தார் பேரமைச்சர்.

இது நடந்த சில நாட்களெல்லாம் மதுரை அமர்க்களப் பட்டது. அபராஜிதனுக்கும் கார்குழலிக்கும் பெரிய பல்லவராயரே முன்னின்று திருமணத்தை நடத்தி வைத்தார். திருமணம்

"இப்போதெல்லாம் என் கதைகள் திரும்பி வருவதே யில்லை சார்!"

"தேவலையே! எல்லாம் பிரசுரமாகி விடுகிறதா?"

"அதில்லை சார்! கதையோடு தபால் தலை வைத்து அனுப்புவதை நிறுத்தி விட்டேன்! ஏன் திரும்பி வருகிறது!"

முடிந்து தம்பதிகள் புறப்படும் சமயத்தில் நீண்ட ஓலைச் சுருளொன்றைப் பெரிய பல்லவராயர் கார்குழலியிடம் நீட்டினார்.

"இது என்ன!" என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

"என் பெண்ணுக்குச் சீதனம்," என்றார் பேரமைச்சர்.

பிரித்துப் படித்த கார்குழலி அசந்து போனாள். "என்ன, கன்னி மாடக் கோட்டையை எனக்கு அளித்து விட்டீர்களே!" என்றாள்.

"குழந்தாய் உன் வாழ்க்கையைப் பக்குவப் படுத்திய இடம் அது அங்கேயே உன் வாழ்க்கை வளப்படட்டும்", என்றார் பேரமைச்சர். அத்துடன் "மகளே! அபராஜிதனை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள் அவன் புரட்சிப் படை இனி பாண்டிய சைன்னியத்தில் சேர்ந்து விடும். இருந்தாலும் அவன் படைத்தலைவர்களான காரியையும் மார்க்கியனையும் இன்னும் சில வீரர்களையும் கன்னி மாடக் கோட்டைக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். அங்கும் நீ ராணிபோலவே இருக்கலாம். உனக்குத் துணையாக மீண்டும் அபராஜிதன் வாள் உறையிலிருந்து உருவப்படும் அவசியம் வரும். தற்சமயம் அது உறைக்குள் போகட்டும்," என்று சொல்லி வழியனுப்பினார்.

* * *

முதுவேனில் முதிர முதிர இராக் காலமும் இன்ப மயமாகிக் கொண்டுவந்தது. கன்னி மாடத்தின் பள்ளி யறையிலே சாளரத்துக்காக நின்ற கார்குழலியின் உள்ளத்திலே சாந்தி நிலவிக்கிடந்தது. அந்தச் சாந்தியுடன் அந்த அறையிலும் புழக்கடைத் தோட்டத்து வாவிக் கரையிலும் நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகள் அவள் இதயத்திலே தோன்றி இன்ப உணர்ச்சி அலைகளை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன. பின்னாலிருந்து 'டக்' என்று சாத்தப்பட்ட அறைக் கதவின் சத்தம் அவள் சிந்தனையை அரை வினாடி கலைத்தது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவள் இடையைத் தழுவிச் சென்ற ஒரு முரட்டுக் கரம் அவள் இன்ப வேதனையை விவரிக்க இயலாத உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு செல்லவே அவள் லேசாகச் சற்றே அசைந்தாள். அடுத்த வினாடி அவள் கழுத்தில் பதிந்த முகமும் அந்த மற்றொரு கையும்...சே, சே! அந்த நிலையை நினைத்துப் பார்க்க மனம்கூட வெட்கப்பட்டது. பின்னால் ஒரு முறை நாணத்துடன் திரும்பி அபராஜிதனைப் பார்த்தாள் கார்குழலி. பிறகு லேசாகச் சிரித்தாள் அவள். மேற்கொண்டு தொடர்ந்ததைக் கண்டு, வெளியேயிருந்த முதுவேனில் முல்லைப் புஷ்பங்கள் 'போடி வெட்கங் கெட்டவளே' என்று கார்குழலியைப் பார்த்து நகைத்து, காற்றில் அலைந்து அலைந்து வெட்கத்தால் தங்கள் வெண்ணிற முகங்களை இலைகளில் புதைத்துக் கொண்டன. வான வெளியில் ஓடிய பிறைமதிகூட மேகவஸ்திரத்தால் தன் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டான்.

முற்றும்

குமுதம்
கௌரவ ஆசிரியர்:
டாக்டர் ஆர்.எம். அழகப்பசெட்டியார்
KUMUDA
20.10.56